वेदान्तकल्पतरुः ।

निखिलदर्शनपारदृश्ववाचस्पतिमिश्रकृतभामतीव्याख्यारूपः
परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्यश्रीमदमलानन्दभगवद्भिरुपनिबद्धः ।

तत्र प्रथमो भागः प्रथमाध्यायान्तः ।

काशीस्थराजकीयप्रधानसंस्कृतपाठशालायां साहित्यशास्त्राध्यापकेन
मानवल्ल्युपाह्वतैलङ्गरामशास्त्रिणा सपरिष्कारं संशोधितः ।

काश्याम् ।

मेडिकल् हाल् नाम्नि यन्त्रालये
ई· जे· लाजरस् कम्पन्याख्येन मुद्रयित्वा प्रकाशितः ।

वैक्रमसंवत् १९५२ ।

श्रीः ।

वेदान्तकल्पतरुभूमिका ।

इह खलु धर्मार्थकाममोक्षाख्येषु चतुर्षु पुरुषार्थेषु चरम एव मौलि-भूतः परीक्षकैः साधनीयश्चेति न परोक्षं परीक्षकवराणाम् । स चोपनिषद्भिर्नि-रूपितो ऽपि केषां चिदेव महर्षीणां महर्षिकल्पानामेव वा तदर्थयाथार्थ्याव-गमाद्गम्यो न पुनर्मानुषबुद्धीनामिति परमकारुणिकेन भगवता बादरायणे-नोपनिषदुक्त एवार्थस्तात्कालिकानां कुशाग्रधिषणानां बोधाय चतुष्के*वेदा-न्तसूत्रैर्बीजरूपेण वेदान्तोपवने विप्रकीर्णः । अनन्तरं च विपरीतार्थग्राहिभि-र्बहुविधैर्वादमात्रधुरन्धरैर्मत्सरिभिः†भृज्यमानानीव तानि सूत्रबीजानि परि-गृह्य प्रसन्नेन भाष्यवारिणा समासिच्याऽद्वैतवेदान्तशास्त्रमङ्कुरतामापा-दयामासुरलौकिकधिषणा आचार्यवर्यशङ्करभगवत्पादाः । समनन्तरं च निखिलतन्त्रस्वतन्त्रो **वाचस्पतिमिश्रो** भाष्यकारतात्पर्यनिर्णयाय विरचय्य **भामती**नामकं निबन्धरत्नं वर्द्धयामास किल महता प्रमेयेणामुं वेदान्ताङ्कुरम् ।

अस्य च भामतीग्रन्थस्यातिप्रौढतया मीमांसाबहुलतया च व्याख्यान-सापेक्षतां पर्यालोच्य विपश्चिदपाश्चात्याः श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्या **अमलानन्दभगवन्तः** प्रणीय **कल्पतरु**नामानं **भामतीव्याख्यान**रूपं प्रबन्धं मण्डयामासुर्वेदान्तोपवनम् । भाष्यभामत्योर्मुद्रणेन जाते जगति भूय-स्यद्वैतवेदान्तसिद्धान्तप्रचारे न तावत् परमोपकारकस्यास्य ग्रन्थस्याऽप्रकाश-तया स्थितिरुचितेति विचार्य प्रस्तूयते किलास्य मुद्रणेन प्रकाशनम् ।

एतद्ग्रन्थकृदमलानन्दयतिवर्यः कस्मिन्काले कतमं देशमलंचकारे-त्यादि किं चित्तावद्विचार्यते इतिहासरसिकानां प्रमोदाय ।

---

* चत्वारो ऽध्यायाः प्रतिमाध्य[illegible]स्मिन्निति संख्याताः [illegible] कम् ।

† भास्करप्रभृतिभिः । दृश्यते [illegible] भास्कर [illegible] कल्पतरौ, यत्तु भास्करः [illegible]लापेत्यादिना विवरणप्रमेयसंग्रहे च [illegible]ल्लेखपूर्वकं [illegible] ।

अर्थिश्रेणीसुरविटपिनो यस्य विद्वद्विभूषा (षाः)
शोणश्रीकं पदकिसलयं नित्यमुत्तंसयन्ति ॥ ४ ॥

दिवं गते तत्र चरित्रधाम्नि महीमहेन्द्रे गुणरत्नसिन्धौ ।
अनन्तरं भूवल्ल(ल)येकजेत्र: श्रीजैत्रपालो नृपतिर्बभूव ॥ ५ ॥

नम्रक्ष्मापालचूडाऽनणुमणिकिरणोदारकासारवीची-
क्रोडक्रीडत्पदाब्जः प्रथितयदुकुलाम्भोधिनीहारभानुः ।
तत्पुत्रोऽथ प्रतापद्युमणिरुचिचयाचान्तविद्वेषियोषि-
त्सुभ्रुश्चक्षुर्द्विनासाऽञ्जनतिमिरभरः सिङ्घणोऽभून्नरेन्द्रः ॥ ६ ॥

गते त्रिदशसुन्दरीपरिचलत्कटाक्षछ(च्छ)टा-
विलासरसपात्रतां महति तत्र पृथ्वीपतौ ।
अनङ्गरिपुशेखरस्फुरदमन्दमन्दाकिनी-
पवित्रचरितः क्षितेरजनि जैत्रपालः पतिः ॥ ८ ॥

अजनि विजयलक्ष्मीविद्युदुल्लासलीला-
विलसदसिपयोदः क्षोणिपालोऽथ कृष्णः ।
मुकुलयति विचित्रं यस्य दृप्यत्प्रताप
द्युमणिररिनृपाणां पाणिपङ्केरुहाणि ॥ १० ॥

शरदमलमरीचिश्रीसपत्नैर्यशोभि-
र्धवलितनिखिलाशाचक्रवालो नृपालः ।
नृपकुलकमलौघध्वंसनीहारपात-
स्तदनु तदनुजन्मा श्रीमहादेव आसीत्* ॥ १८ ॥ इति ।

एते यत्र श्लोकाः शकस्मिन् ११६४ शालिवाहनशकलिखिते शाम-
नपत्रेऽप्युपलभ्यन्ते इति तदप्युपोद्बलकमत्र । अस्य च कृष्णदेवस्य राम-
चन्द्रदेव(रामदेव)नामा पुत्रः प्रतापशाली बभूवेत्यपि पूर्वनिर्दिष्टाभ्यां
शासनपत्राभ्यामवगम्यते । तथा हि तत्र श्लोकः—

उन्मीलद्यदुवंशमौक्तिकमणिः क्षोणीन्द्रनारायणः
पृथ्वीपालपितामहो निजभुजप्राकारभीमोदयः‡ ।

---

* See Jour R A S Vol V.

† अस्यापि आमणनामा पुत्र आसीदित्यग्रे स्फुटीभविष्यति ।

‡ श्लोकेऽस्मिन् राज्ञो यथाक्रमं विष्णुब्रह्मशिवरूपत्ववर्णनेन प्रतापातिशययशःसत्त्वं सूच्यते ।

खेलन्मालवमेदिनीपरिवृढप्रौढेभपञ्चाननः
सूनुः कृष्णमहीपतेर्विजयते श्रीरामचन्द्रो नृपः ॥ १३ ॥

अस्य च शङ्करदेव*भीमदेवनामानौ द्वौ पुत्रौ पुत्री चैका ऽऽसीदिति स्फुटीभविष्यति। एवमयमर्वाचीनो यादववंशक्रमः।

अथैवं ऽन्वेषणे क्रियमाणे पूर्वलिखितमहादेवनृपतिमन्त्रिणा हेमाद्रिणा ग्रथितस्य चतुर्वर्गचिन्तामणिनामकस्य ग्रन्थस्य द्वे पुस्तके लिखिते प्राचीने अशुद्धतरे समुपलब्धे, तत्र प्रथमे पुस्तके† व्रतखण्डारम्भे (ग्रन्थारम्भे) मङ्गलाचरणश्लोकास्त्रयो ऽथ च भिल्लमनृपप्रभृतिमहादेवनृपतिपर्यन्तानां राज्ञां यथाक्रमं नामनिर्देशपुरस्सरं वर्णनमस्ति। द्वितीये‡ तु चन्द्रप्रभृति महादेवनृपपर्यन्तानां विस्तरेण वर्णनं दृश्यते§। तदनुसारेणायं यादववंशस्त्रिविधः सिध्यति अर्वाचीनो, मध्यमः, प्राचीनश्चेति। तत्रार्वाचीनस्तु उक्तप्रकार एव।

तत्रैतेषां राज्यकालादिविचारे क्रियमाणे मुम्बापुरीप्रकाशितप्राचीनवृत्तान्तविचारपुस्तके, (Indian Antiquary) लन्दननगरमुद्रितप्राचीनवृत्तान्तपुस्तके च (Journ. Royal Asiatic Society, Old Series, Vol. IV and V) अपेक्षितं वृत्तान्तमुपलभ्य यावत्तत्प्रकाशनाय सज्जीभूतो ऽस्मि

* शङ्करदेव इत्यप्यस्य नाम दृश्यते See Journ. R. A. S. Vol. V

† इदं पुस्तकं काशीस्थपुस्तकविक्रेतृमकरोपाह्वबालमुकुन्दशर्मणाम्।

‡ इदं च पुस्तकं काशीस्थसकलपुस्तकपाठकदामोदरशास्त्रिणाम् अतीवाशुद्धम्। अत एव अस्माद् वृत्तान्तं लिखितं यद्यपि तत्रत्यान् श्लोकान् साकल्येन प्रदर्शयितुं पुस्तकान्तरापेक्षा आसीत् परं डा. भाण्डारकरीयहस्तपुस्तके अन्ये पाठभेदाः संयोज्य मुद्रितास्तेषां शुद्धानामुपलम्भात् तत्र तत्रैव तदनुसारिणो पाठाः श्लोकाङ्काश्च प्रदर्शिताः।

§ डा. भाण्डारकरमहाशयैरपि एतयोः पुस्तकयोर्द्वैविध्यमुपलब्धम्। तत्र के चन श्लोकाः परस्परं भिन्नाः समानानुपूर्वीका दृश्यन्ते। अत्र एकस्यैव ग्रन्थकारस्य सन्निवेशे ग्रन्थे कथं द्वैविध्यमिति शङ्का तु समुदेति परं हेमाद्रिः प्रथमं मन्त्रिपदो राजवंशवर्णनं कृत्वा आत्मनश्च वंशं निवर्ण्य ग्रन्थारम्भं चकार, समाप्ते च ग्रन्थे पुनरालोचनावसरे राजवंशवर्णनमादिमं न्यूनमाकलय्य तत्पूरयितुं विस्तरेण तद्वर्णनं कृत्वा तं ग्रन्थं तत्र समपूरयत्। यैरादावत्रत्यलिखितमेव पुस्तकं प्राप्य पुस्तकान्तरं लिखितं तत्क्रमे अयमधिको ग्रन्थो नास्ति यैस्तु तत्पूर्णमन्यत् लिखितम् तत्क्रमे स ग्रन्थ उपलभ्यते इति कल्पने न किंचिद्बाधकं प्रतिभाति। किं बहुना केषु चित् पुस्तकेषु कविवंशवर्णनप्रभृत्येव ग्रन्थ उपलभ्यते यथा पुस्तकचतुष्टयाधारेण कलिकातानगरे एशियाटिक सोसाइटी द्वारा मुद्रिते (Bibliotheca Indica) पुस्तके, यत्र मङ्गलाचरणश्लोका अपि नोपलभ्यन्ते। कथमिदं सम्भवेद् यद् ग्रन्थकारः दानखण्डपरिशेषखण्डादिषु ग्रन्थावान्तरखण्डेषु मङ्गलाचरणं राजप्रशस्तिं च बाहुल्येन कृतवान् सकलग्रन्थारम्भे च न किंचिल्लिखेदिति। तस्मादुपरितनकल्पनैव ज्यायसी प्रतिभाति।

तावच्छ्रीमता डाक्टर् भाण्डारकरमहाशयेन लिखितमर्वाचीनदक्षिणेतिहास-पुस्तकं ग्रन्थकर्त्रा काशीस्थराजकीयसंस्कृतपाठशालाप्रधानाध्यक्षश्रीमदार्थर् वेनिससाहिबमहाशयेभ्य उपहाररूपेण प्रेषितं तैश्च प्रकृतोपकारकं तन्मत्त्वा मन्निकटे अनुग्रहात् प्रेषितम् । तच्च चोपलभ्य प्रकृतं विषयं विशदीकृतं निर्मितपूर्वं स्वलेखं क्व चितद्योजने भवेदयं विषयो विशदतर इति विचार्य ग्रन्थकृते साधुवादान् ददद्ज्ञाताङ्गलभाषाणां संस्कृतज्ञानां रसिकवराणां प्रमोदाय पूर्वोक्तसकलपुस्तकेभ्यः सारमाहृत्य प्रयते तदारम्भाय ।

तत्राऽर्वाचीनेषु सकलेषु शासनपत्रादिषु भिल्लमनृपप्रभृत्येव वंशादिवर्णनात् तावद्वृत्तान्तज्ञानेन प्रकृतसिद्धेस्तत एवारभ्य यादववंश्यानां राज्ञां वृत्तान्तोऽनुक्रम्यते । तत्र–

भिल्लमः ।

पुरा किल यादववंशो होय्सल*नाम्ना प्रसिद्धोऽतीव प्रबलतर आसीद्दक्षिणदेशे । तदा च राज्यसिंहासनारूढो **विष्णुवर्धन**नामा नृपो **चालुक्यराज**देशमाक्रम्य कृष्णातीरे स्वशिबिरं निवेशयामास । परं स कालस्तस्य स्वमनोरथपूरणायानुकूलो नासीत् । योग्यतमोऽयं चालुक्यनृपतिः स्वप्रभावं स्थिरीचकार सकले देशे । अथ च वस्तुवृत्तं संवृत्तं विपरीतम् । चालुक्यानां सामन्तैः **कलचुरि**वंश्यैः तद्बलं ह्रासितं, बभूव यस्मिन् समये **लिङ्गधारि** (लिङ्गायित)मतं प्रबलीभूतम् । अस्मिंश्च काले होय्सलराज्ये **वीरबल्लाल**महीपतिः पूर्वलिखितविष्णुवर्धनपौत्र आसीत् । स च चालुक्यवंश्यान्तिमभूपतेः **सोमेश्वरस्य४** सेनानायकेन **ब्रह्म**(ब्रोम्म)नाम्ना सहाभ्यमित्रीणो भूत्वा स्वसादिसैन्येन तं विजित्य **विज्जणाद्** विजित्योपार्जितान् देशान् स्ववशे चकार† ।

उदीच्याश्च यादवाः (प्रकृताः) स्वबलवृद्धयेऽभ्युत्थानाय न शैथिल्यं चक्रुः । **मल्लगि**नाम राजा (भिल्लमपिता) **विज्जणेन** सह युद्धव्यापृतोऽभूत् । **दादा**नामाऽस्य गजसेनानायको निजप्रतापं निवेशयामास **कलचुरि**नृपाणामुपरि । तस्य चत्वारः पुत्रा महीधर,जल्ह,साम्ब,गङ्गाधरनामान

* होसल-होय्सल-इत्यपि नामोपलभ्यते ।
† Ind Ant. Vol. II. p 300.

आसन् । येषु प्रथमो यादवानां सेनापत्ये स्वपितृक्रमप्राप्ते नियोजितः पराजिग्ये जिल्हणसैन्यम्* । चालुक्यराज्यं च समूलमुद्मूलयदयं भिल्लम एव । यस्यावदानमेवं समुपलभ्यते—

यः श्रीवर्धनमाससाद नगरं चोणीपतेरन्तलात्
यः प्रत्यण्डकभूभृतं च समरे दुष्टं व्यजेष्ट क्षणात् ।
यो वा मङ्गलवेष्टक†चितिपतिं मल्विल्लणं जघ्निवान्
कल्याणश्रियमप्यवाप्य विदधे यो होसलेशं व्यसुम्‡ ॥ ३८ ॥

अस्य जल्लो नाम महीधरानुजः सेनापतिरासीद्यत्सहायादस्य प्रभावो वर्णनीयः समपद्यत । यथा—

विजित्य बिल्लणं याते सुरलोकं महीधरे ।
निनाय भिल्लमं जल्लो राजतां जयवर्जिताम् ॥ ११ ॥
गूर्जरभूभृत्कटके कण्टकविषमे ऽतिदुर्गमे येन ।
भगदत्तकीर्तिभाजा दुष्टगजः स्वेच्छया नीतः ॥ १२ ॥
मल्लः पल्लवितोरुभीतिरभितस्त्यक्त्वा मैलुगिमुञ्जः पिण्डितविक्रमस्त्रिभुवनब्रह्मा किल ब्राह्मणः ।
अन्ना नुन्नपराक्रमो विधुतभूर्भभ्रू रणप्राङ्गणे
येनाकारि मुरारिविक्रमभृता किं किं न तस्योर्जितम्§ ॥ १३ ॥

एकस्मिन् शिलालेखे|| चास्य प्रताप एवं वर्णितः—

'गर्जद्गूर्जरकुञ्जरोत्कटघटासंघट्टकण्ठीरवो
लाटोरस्ककपाटपाटनपटुः कर्णाटहृत्कण्टकः ।
श्रीमान् भिल्लमभूपतिः समभवद्भूपालचूडामणिः' इति ।

---

* जल्हणसूक्तिमुक्तावलिभूमिका द्रष्टव्या । (Dr. Bhandarkar's Early History of the Deccan, p. 105). एतद्ग्रन्थस्य तु पुस्तके तद्गाव्यायपञ्चकं पुस्तकं मद्रास नगरे राजकीय पुस्तकालये वर्तन्ते see Madras Govt. Mss. List under सूक्तिमुक्तावली p. 109.

† मङ्गलवेढम्-इति प्रसिद्धं नगरं पण्ढरपुरनिकटे वर्तते ।

‡ वंशा० हेमाद्रिव्रतखण्डराजप्रशस्तौ ।

§ एते श्लोकाः जल्हणसू० मु० भू० द्रष्टव्याः । (See Dr. Bhand. Ear. Hist., Dec., p. 106.

|| Epigraphia Indica, June, 1891, p. 340.

एवं स्वप्रभावं कृष्णाया उत्तरकूले समवस्थाप्य देवगिरिनगरीं (दौलताबाद) स्वराजधानीं चकार, यतः प्रभृत्येते राजानो देवगिरीययादवा उच्यन्ते । यथा श्लो*.

स दक्षिणकामण्डलमण्डयिषीमकम्पसम्पत्प्रभवैर्विलासैः ।
चक्रे पुरं देवगिरिं गिरीशप्रसादसंपादितदिव्यशक्तिः ॥ ३६ ॥

अयं च वृत्तान्तः ११०६ शकासन्नकाले संवृत्तः । अनन्तरमतो ऽप्यधिकविजिगीषया पुरोदक्षिणं प्रचलितो निवारितश्च वीरबल्लालेन युयुधे धारवाडप्रान्तगत लोक्किकुण्डिस्थाने, यत्र युद्धे जैत्रसिंहनामा (जैतुगि) ऽस्य प्रायशो द्वितीयः पुत्रो दक्षिणबाहुत्वेनोपमितः (सेनापतिर्वा) वीरबल्लालेन हतो, ऽभूच्च वीरबल्लालः कुन्तलदेशाधिपतिः । एतद्वृत्तान्तज्ञापके लेखे १११४ शको (1192 A. D.) लिखितो ऽस्ति ।

१११२ शके अयं कर्णाटकदेशमुपार्जितवान् चकार चैकं दानपत्रम्† ।

एवं च ११०६ शकात् (1187 A. D.) १११३ शक(1191 A. D) पर्यन्तमस्य राज्यसमयः सिध्यति‡ ।

जैत्रपालः ? ।

अयं तावद् भिल्लमपुत्रो महाप्रतापः १११३ शके राज्यासनमारुह्य पित्रा ऽऽरब्धेषु युद्धेषु व्यापृतस्तैलङ्गदेशनृपतिमतिप्रचण्डं निहत्य विजयी तद्देशराज्यमवाप । श्लो.

दीक्षित्वा रणरङ्गदेवयजने प्रोद्दस्तशस्त्रस्रुव
श्रेणीभिर्जगतीपतीन् हुतवता येन प्रतापानले ।
तिलङ्गाधिपतेः पशोर्विशसनं रौद्रस्य रुद्राकृतेः
कृत्वा पुरुषमेधयज्ञविधिना लब्धस्त्रिलोकीजयः ॥ ४१ ॥ इति ।

---

* हे. व राजप्रशस्तौ ।

† Ins at Maltugi No. I of I, p. 156. Jour R A S Vol. IV

‡ के चित्तु ११११ शकात् १११५ पर्यन्तमेतद्राज्यं व्यवस्थापयन्ति (Jour R A S p 5) मतद्वये ऽपि पञ्चवर्षमित एवास्य राज्यसमयः सिध्यति । एतावति स्वल्पीयसि काले पूर्वं लिखितसकलदेशविजयो नवीनराजधानीव्यवस्थापनमित्यादिविस्तरकालबहुनैकोद्योगसाध्यो वृत्तान्तः कथंकारं संवृत्त इत्यत्र तु संशयो भवति । नवीनमप्याह डा० भाण्डारकरमहाशयस्तकारममुमुत्यापरिनिर्दिष्टः कालो व्यवस्थापितः । अत्रैं ऽप्युपरि तदनुसारेणैव व्यवस्थापयिष्यते ।

अयं भास्कराचार्यस्य ज्योतिषाचार्यस्य पुत्रं लक्ष्मीधरं स्वसभास्था-स्थानपण्डितं चकारेति शिलालेखादवगम्यते*।

लक्ष्मीधराख्यो ऽखिलसूरिमुख्यो वेदार्थवित्तार्किकचक्रवर्ती।
क्रतुक्रियाकाण्डविचारसारो विशारदो भास्करनन्दनो ऽभूत्॥ २०॥

सर्वशास्त्रार्थदक्षोयमिति मत्वा पुरादतः।
जैत्रपालेन यो नीतः कृतश्च विबुधाग्रणीः॥ २१॥

एतस्य च राज्यसमयं १११३ शकात् ११३२ शकपर्यन्तं वदन्ति†।

सिङ्घणः।

११३२ शके जैत्रपाल१ पुत्रो ऽयं राज्यासनमध्यरुक्षत्, यस्य राज्ये यादववंशस्य महती समुन्नतिरासीत्। यथा श्लो‡

प्रत्यर्थिपार्थिववधूनयनाम्बुपूरैः संसिच्यमान इव यादवराजवंशः।
अत्युन्नतिं कलयति स्म जगत्प्रशंसे यस्मिन् भुजोष्मभरशालिनि शासति क्ष्माम्॥

सिंह इत्यप्यस्य नामेति "सिंह इत्युदितविक्रम" इति पूर्वश्लोका-नन्तरश्लोकाद् ज्ञायते।

अस्य चेतत्कर्म वृत्तम्। यथा श्लो·

येनानीयत मत्तवारणघटा जज्जल्लभूमीभृतः
कक्कलादवनीपतेरपहृता येनाधिराज्यश्रियः।
येन लोणभृदर्जुनो§ ऽपि बलिना नीतः कथाशेषतां
येनोद्दामभुजेन भोजनृपतिः काराकुटुम्बीकृतः॥ ४३॥
यद्रम्भागिरिकेसरी विनिहतो लक्ष्मीधरक्ष्मापति-
र्यद्वाहावलिभिः प्रसह्य रुरुधे धाराधराधीश्वरः।

* अयं शिलालेखः एतस्य जैत्रपालस्य पुत्रे सिंहणे राज्यं कुर्वति निर्मितः। See Epigraphia Indica, 1891, June, p. 340.

† उपरिनिर्दिष्टो हि लेख एतत्पुत्रराज्यकालिकः तत्र ११२८ शको लिखितः, अयं च ११२८ शके सिङ्घणराज्ये इति तत्पितुरस्य जैत्रपालस्य ११३२ शकपर्यन्तं कथंकारं राज्यं स्थितिः स्थिरीभवेदतो ऽस्य राज्यसमयः १११३ शकात् ११२७ शकपर्यन्तमस्ततः स्थिरीकर्तव्य इति भाति।

‡ रामचन्द्रकृतशासनपत्रे। Jour R. A. S. Vol. IV.

§ अयं मालवदेशराज इति संभावयन्ति Dr. Bhand. Hist. p. 106.

वल्लालक्षितिपालपालितभुवां सर्वापहारश्च यः

श्रीसिंहस्य महीपतेर्विजयते तद्बाललीलायितम् ॥ ४४ ॥

भास्कराचार्यपुत्रो लक्ष्मीधरः सिङ्घणपितुर्जैत्रपालस्य सभास्तारो ऽभूदि-
त्युक्तम्। तस्य पुत्रश्चङ्गदेव एतस्य राज्ञ आस्थानदैवज्ञो ऽभूदिति तस्मादेव
लेखादवगम्यते। ११६६ शके अनेन कारित एकः शिलालेखो लभ्यते। तदस्य
राज्यं ११३२ शकात् ११७० पर्यन्तमिति सिध्यति। एतद्विषये ऽन्यो ऽपि बहु-
लो वृत्तान्त उपलभ्यते परं वृथाविस्तरो नोपयुज्यते इति न लिखितः।

जैत्रपालः २।

अयं राज्यं कृतवान्न वेत्यत्र न को ऽपि प्रस्तारलेखः समुपलभ्यते
परं स्वल्पकालं राज्यमकरोदिति तु अनुमीयते। यथा १११२ शकशासन-
पत्रे श्लो.

गते त्रिदशसुन्दरीपरिचलत्कटाक्षच्छटा-
विलासरसपात्रतां महति तत्र पृथ्वीपतौ।
अनङ्गरिपुशेखरस्फुरदमन्दमन्दाकिनी-
पवित्रचरितः क्षितेरजनि जैत्रपालः पतिः ॥

इति, चतुर्वर्गचिन्तामणौ (हेमाद्रौ) परिशेषखण्डारम्भे ऽपि
"तत्पुत्रो जैत्रपालः समभवदवनीमण्डलाखण्डलश्रीः" इति लेख उपलभ्यते।

अतिस्वल्पकालं राज्यमनेन कृतमिति न तस्य कुत्राप्युल्लेखो दृश्यते।
चतुर्वर्गचिन्तामणिव्रतखण्डराजप्रशस्तावपि सिंहणराज्यानन्तरं—

कृष्णो महादेव इति प्रतीतौ जातौ ततः सिंहनृपस्य पौत्रौ।
तयोस्तु पूर्वप्रभवः पुरस्तात्कृष्णो ऽतिविख्यातमतिर्नृपो ऽभूत् ॥ ४५ ॥

इति श्लोके पौत्रावेव निर्दिष्टौ न पुत्र इति तद्राज्यकालस्यातिस्व-
ल्पत्वाज्जैत्रपालनाम नोल्लिखितमिति भाति।

लिखित१हेमाद्रिपुस्तके ऽपि सिङ्घणदेवराजानन्तरं—

अथ सकलकलानामालयः पालनाय क्षितितलमवतीर्णः पौर्णमासीशशीव।
अभवदवनिपालो जैतुगिर्नाम तस्मादसमसमरधाराद्रविभूपालकालः ॥ १ ॥

इति लेखदर्शनान्महावीरो ऽयं राज्यञ्चकारेत्यनुमीयते। तथा चास्य-
राज्यसमयः ११६६ शकसमाप्तिसमयात् पूर्वमेव ऊनवर्षमात्रं व्यत-

स्थापनीयः, सर्वथा विश्वासस्तु न भवति। ११६४ शकशासनपत्रे च राजावली-निरूपणे नोट्टङ्कितमस्य नाम, सिङ्घणेनिरङ्कृष्णदेवस्यैव वर्णनं लभ्यते, पूर्वप्रदर्शित ११७२ शकशासनपत्रे च पूर्वनिर्दिष्टः श्लोक उपलभ्यते, नोपलभ्यते च बलवत्तरं तद्राज्याऽलाभसाधकप्रमाणं यावत्तावत् सन्देह एवात्र श्रेयान् स्वल्पराज्यसमयकल्पनेन निश्चयो वा वरमैतिहासिकानाम्* ।

कृष्णदेवः ।

जैत्रपालपुत्रः सिङ्घणदेवपुत्रः कृष्णदेवः ११६६ शके राज्यसिंहासनमारुरोह । अनेन वीसलमूलराजादीनाञ्जयः कृतः अभूच्चायं धर्मसंस्थापको ऽनेकक्रतुकारक इति १ हेमाद्रि व्र पुस्तकाल्लभ्यते । यथा ऽस्य वर्णने श्लो.

येनाकारि विशाल वीसल चमूसंहारकालानले
हेलोन्मूलितमूलराजसमरे निर्धारमुर्वीतलम् ।
येनानेकमहाफलक्रतुकृता संवर्ध्यमानो ऽनिशं
क्षीणः कालवशात्पुनस्त्रिचरणो धर्मो ऽपि सम्पादितः ॥ ११४८ ॥

११६४ शकशासनपत्रे ऽप्ययं बहुक्रतुकारीति दृश्यते । श्लो.

मखवर्म्मोपनीतैरिन्द्रपदाय महत्क्रतुभिः ।
समाहूत इव स्माप: स प्राप सुरमन्दिरम् ॥ १० ॥

अस्य च लक्ष्मीदेवनामा जनार्दनसूनुः सहायको मन्त्री आसीदिति ज्ञायते । श्लो.†

विश्वव्यापपरायणः स्फुरदुरुस्वर्णाभिलाषिव्रज-
स्तस्मादद्भुतविक्रमः समभवच्छ्रीलक्ष्मिदेवः सुधीः ।
मन्त्रैर्निर्जितदेवमन्त्रिधिषणो ऽयन्नयप्रक्रमे
राज्यं कृष्णमहीपतेरविकलं दत्त्वा स्थिरं यो व्यधात् ॥ २१ ॥

---

* एतदुत्तराधिकारिकृष्णदेवकारितं ताम्रपत्रं ११७५ शकः प्रमाथिसंवत्सरस्य लिखितः । सप्तमो ऽयमस्तत्तद्राज्यस्येत्यपि तत्र लिखितमस्ति · See Bhand. Hist p. 112 एवं च ११६८ शके कृष्णदेवस्य राज्यारम्भो वक्तव्यः, सिंहणस्यापि राज्यसमाप्तिकालः स एवेति मध्ये एतद्राज्यकालः सिध्येत् चेत् स मासगणित एव कल्पनीयः ।

† सूक्तिमुक्तावली । Dr Bhand. Hist p. 113.

अगस्त्य इव यस्यासिर्न्यञ्चितक्षितिभृद्भवो ।
चिरं सोऽप्यकरोन्नृत्यत्कबन्धं समरार्णवम् ॥ २० ॥

अस्यैव राज्ये **वेदान्तकल्पद्रुम**नामकोऽयं निबन्ध उपनिबद्ध इति प्राक् प्रतिपादितम् ।

एवं च ११६६ शके राज्यमासाद्य ११८१ शकपर्यन्तमयं भूमण्डलमनुशशासेति सिद्धम् ।

महादेवदेवः ।

अयं कृष्णराजानुजो जैत्रपालपुत्रः कृष्णदेवे मृते तत्पुत्रस्य रामचन्द्रदेवस्याऽप्राप्ताधिकारस्य बालस्य राज्यसंरक्षणाय* स्वयं ११८२ शके राज्यासनमारूढवान्, कुर्वंश्च देवगिरौ राज्यं समुपार्जयद्दक्षिणदेशसाम्राज्यपदम् । अस्यैव राज्ञः **सर्वश्रीकरणाधिपत्य**पदे नियुक्तः प्रसिद्धतमो **हेमाद्रिसूरि**†श्चतुर्वर्गचिन्तामणिनामकं ग्रन्थरत्नं निर्मितवान् इति तस्मादेव ग्रन्थादवसीयते । यथा—

अस्ति शस्तगुणस्तोमः सोमवंशविभूषणम् ।
महादेव इति ख्यातो राजराजेव भूतले ॥ ६ ॥
तस्यास्ति नाम **हेमाद्रिः सर्वश्रीकरणप्रभुः** ।
निजोदारतया यश्च सर्वश्रीकरणप्रभुः ॥ १३ ॥

अनेन च तैलङ्गगुर्जरकोङ्कणकर्णाटलाटदेशेषु तत्तद्भूपतीन् प्रसभं विजित्य राज्यमक्रियतेत्यपि हे. व्र. राजप्रशस्तौ स्फुटम् । श्लो.—

* युक्तं चैव कल्पनम्, अन्यथा पितृक्रमप्राप्तं राज्यं तत्पुत्रं विहाय कनिष्ठभ्रातरं कथमियाय चेत् । युक्तं चास्य कृष्णराजमरणकाले बाल्यकल्पनम् । यतो ह्यस्य १२३१ शके (1309 A D) परलोकगतिर्निरूपयिष्यते । कृष्णदेवमरणसमयश्च ११८२ शके निरूपितः (1260 A D) तत्समयेऽस्य वयः ७ वर्षमितं चेत्कल्प्यते तथाप्यस्य ५५ वर्षमितमायुः सिध्यति । तद्युज्यतेऽस्य पितृमरणकाले बाल्य मत एव चैतत्पितृव्यस्य महादेवदेवस्य राज्यपदारोहणम् ।

† हेमाद्रिरयं वत्सगोत्रः कामदेवपुत्रो वासुदेवपौत्रो महामान्योऽर्वाचीनानां सर्वेषामेव धर्मशास्त्रनिबन्धकाराणाम् । ततः किं विदेवार्वाचीना माधवाचार्य(विद्यारण्य) प्रमुखा विपश्चिन्मौलिमणयोऽपि सबहुमानं गृह्णन्ति किलास्य नाम । कालमाधवे कालनिर्णयप्रकरणे "यद्यप्येते हेमाद्रिप्रभृतिषु ग्रन्थेषु निर्णीतास्तथाप्यनेकत्र विप्रकीर्णत्वेकत्र सङ्ग्रहाय यत्नः क्रियते" इति लेखो दृश्यते, अतो माधवाचार्यो (विद्यारण्यः) ऽस्मादर्वाचीनः । माधवाचार्यसमयश्च १३१३ शके (1392 A D) निर्णीतोऽस्माभिः । विजयनगरसंस्कृतपुस्तकावल्यां (Vizianagram Sanskrit Series) मुद्रितविवरणप्रमेयसंग्रहभूमिका द्रष्टव्या ।

यस्तस्यैव रणे जहार करिणस्तान्पञ्चशब्दादिकान्
यस्तत्याज वधूवधादुपरतस्तद्भुजं रुद्रमाम्* ॥ ५१ ॥

पगढरपुरनगरे एकः शिलालेखः ११९२ शके प्रमोदसंवत्सरे लिखित उपलभ्यते, यत्र एतद्राज्ये काश्यपगोत्रोद्भवेन केशवशर्मणा ब्राह्मणेन **अप्तोर्याम**यागः कृत इति वर्णितमस्ति† ।

अस्य च **आमन**नामकः पुत्र आसीद् य एतदुत्तरं राज्यासनमाचक्राम, परं कृष्णदेवसुतेन **रामदेवेन** तत्स्ववशे ऽचिरादेव कृतम् ‡ । तत्र तस्य राज्यकालो नाम कश्चित् सिध्यतीति तदुल्लेखादुपरतम् । एवं च अस्य महादेवनृपतेः ११८३ शकात् ११९० शकपर्यन्तं राज्यकालः स्फुटः ।

रामचन्द्रदेवः ।

पूर्वोक्तरीत्या कृष्णदेवपुत्रो ऽयं महादेवदेवराज्यानन्तरं ११९३ शके राज्यासने समुपाविशत् । समाश्रिश्चासीत्र दक्षिणदेशीयस्वाधीनराज्यस्य । १२१६ शके प्रथमतो यवना दक्षिणदेशजये मतिमकुर्वन् । यथा तावदेतत्फलं समजनि तथा निरूपितं **फेरिश्ता**नामकेतिहासपुस्तके ।

६९३ यवनशके १२१६ शालिवाहनशके **अल्लाऊद्दीनः** जलालुद्दीनस्य दिल्लीपतेः आज्ञां गृहीत्वा करादेशम्प्रति प्रचलितस्तत्र च तत्तद्वंश्यानां प्रधानपुरुषाणां नामवलिसूचीं निर्मितवान् । अनन्तरं च ८००० सादिभिः सह समीपतरेण पथा दक्षिणदेशराजस्य रामदेवस्य वंशपरम्परागतविभवसमृद्धस्यास्यमिचीणत्वे कृतमतिः दक्षिणसीमानमवाप्य राजधान्यभिमुखस्ततस्थे । इलोचपुरं प्राप्य तत्र किंचिद्विश्रम्य देवगिरिम्प्रति प्रचचाल । अस्मिंश्च काले **रामदेवः** अल्लाऊद्दीनवृत्तिक्रमं श्रुत्वा स्वपुत्रेण सह राजधानीतो दूरङ्गतो ऽपि शीघ्रमागत्य राजधानीद्वारे अल्लाऊ-

* विद्यानाथकृते प्रतापरुद्रीये काकतीयवंशोद्भवो गणपतिमहाराजः स्वसुतायै रुद्रमायै स्वराज्यमर्पितवान् या स रुद्र इति पुत्रत्वेन व्यवहृतवानिति "एवमेतत् अन्यथा कथमीश्वरप्रसादादृते निरङ्कुशं स्त्रीव्यक्तिविशेषस्य लोकाधिपत्यम् । एवं स नुवयम्भुना गणपतिमहाराजेनाभ्यन्तरस्यानुभावस्य सदृशमत्र पुत्र इति व्यवहारः कृतस्तदनुगुणा च पुत्र इत्याख्या" इति ग्रन्थात् ज्ञायते । इदं प्रतापरुद्र पुत्रत्वेनाहृदे । एवं च प्रतापरुद्रस्य तथाभवन्यकर्तुर्विद्यानाथस्यापि एतदुत्तर रामचन्द्रराज्यसमकालिकत्वं निर्विवादम् । Dr Bhand. Early Hist, p 114.

† See Pathan Grant, Ind. Ant. Vol. XIV, p. 317.

‡ See Dr Bhand. Early Hist. p. 115

ट्टीनेन सह बहुना सैन्येन युयुधे परं महतीं हानिं प्राप्य पराजितो ऽभूत् । ततश्च पराजितो रामदेवः ६०० मणपरिमितं मौक्तिकराशिं २ मणमितं मणिनिचयं १००० म० राजतं वार्षिकं करं च दातुं प्रतिश्रुत्य सन्धिं चकार । अथे च करदाने किं विच्छेदमल्पं चकारेति सम्भाव्यते, यतो हि ७०६ यवनशके १२२८ शालि० शके ३०,००० सादिसैन्येन सह मल्लिककफूर-हजरदिनारीनामा वर्षत्रयान्सचितं करभारं सचेतुं प्रहितो बहुशो दक्षिणादि-ग्विभाग वशीकृत्य देवगिरिमुपरुरोध, रामदेवस्त तद्वगद्गतस्तमनुजगाम आदिल्लीनगरं, यत्र स प्राप बहुमानं पुनस्थापितः स्वराजासने, राजरायनप-दव्या च भूषितो निज पञ्चवट्कान् स्वगृहान्याागमनव्ययकृते ।

ततः परं रामदेवः दिल्लीनगरं वार्षिककरप्रेषणे कदापि शैथिल्यं नाकरोद्यावज्जीवम् । ७०६ यवनशके १२३१ शालि शके वारङ्गा-लोवशीकरणप्रसङ्गेन देवगिरावागतं मल्लिककफुर खोज्याहाजीनामानं च यवनसेनापति रामदेवः स्वातिथ्येन समुपचचार, अस्मिन्नेव च वत्सरे परलोकं समुपजगामेत्यपि रामदेववृत्तान्तः । तदेवं ११८३ शकात् (1271 A. D.) १२३१ शके (1309 A. D.) पर्यन्तं रामदेवराज्यं पर्यवस्यति ।

शङ्करदेवः ।

रामचन्द्रदेवस्य (रामदेव) पुत्रो ऽयं १२३१ शके (1309 A. D.) राज्याधिकारमाससाद । अव्यवहितानन्तरे च संवत्सरे (1310 A. D.) यो सेनापती रामदेवेन समुपचरितावभूतां तावेव पुनर्द्वारसमुद्रविजयप्रसङ्गाद्द्-वगिरि मार्गेण सम्प्राप्तौ । तदा ऽमु शङ्करदेव पितृकृता सेवां शिथिलयन्नासन्नभूताम् । अथेऽपि शङ्करदेवः प्रतिकूल्य स्वयं समदर्शयत्, स्वाधिजायिभ्यः नियमितं वार्षिकं करं च नाददात्, यतः प्राप्तो ऽन्य आक्रमणप्रसङ्गः मल्लिक-कफूरनामा सेनापतिः चतुर्थपर्याये पुनर्दक्षिणादिशं प्रति प्रहस्थ ७१० यवन. शके १२३४ शालि. शके (1312 A. D.) बलादाक्रम्य चामुं प्राणैर्वियोजयमास, प्रसारयामास च यवनराज्यं दाबुलनगराद् रायचुरमुद्कलपर्यन्तं, देवगिरिं च निजावासस्थानमकरोत् । एवम् १२३१ शकात् (1309 A. D.) १२३४ शके (1312 A. D.) पर्यन्तं शङ्करदेवराज्यं सिद्धम् ।

अस्य च कनीयान् भ्राता भीमदेवनामको भगिनी चैका हरपाल-देवपत्नी आसीत् । तत्र भीमदेवस्याग्रे किं वृत्तं तन्न विद्मः, परमस्य भगिनीपति-र्हरपालदेवः शङ्करदेवमरणोत्तरं पुनर्दक्षिणदेशे ऽभ्युत्थानमकरोत्, अत्रान्तरे च अल्लाउद्दीनः ७१६ यवनशके १२३८ शालि॰ शके (1316 A. D.) मृतः । अस्मिन्नेव रन्ध्रे हरपालदेवः पुनर्देवगिरिराज्यं प्राप ।

परमचिरादेव मुबारकखिलजीनामा यवनमहीपतिः स्वयमेव दक्षिणदेशं प्रति गतो मार्गे देवगिरिं प्राप्य युद्धोद्युक्तं हरपालमाचक्राम, क्रान्दिशीकं च तमनुद्रुत्य जीवग्राहं गृहीत्वा राजधान्या बहिर्द्वारे ऽस्य शिरो लम्बयामास ।

अयमेव च देवगिरियादवराजराज्यान्तिमकालः । अग्रे च महम्मद्-तोग्लुक् राजा एनं देवगिरिं स्वराजधानीमकरोद्, निवेशयामास च तत्र दिल्लीवास्तव्यं प्रजावर्गं, विदधे चास्य नाम दौलताबाद् इति यदद्य यावत्प्रसिध्यति ।

एतावता प्रबन्धेन अर्वाचीनो यादववंशवृक्ष एवं सिध्यति ।

- १ भिल्लमः
  - २ जैत्रपालः १ (जैतुगिः)
    - ३ सिङ्घणदेवः (सिंहदेवः)
      - ४ जैत्रपालः २ (जैतुगिः)
        - ५ कृष्णदेवः (कनरदेवः)
          - ७ रामचन्द्रदेवः (रामदेवः)
            - ८ शङ्करदेवः (शङ्कलदेव)
            - भीमदेवः
            - सुता (हरपालभार्या)
        - महादेवः ६
          - आमनः

इति ।

अथैषां राज्यसमयसुखावबोधाय प्रस्तारः प्रदर्श्यते ।

	राजानः	शकात् (A D)	शकः (A D)	राज्यवर्षाणि ।
१.	भिल्लमः	११०९ (1187)	१११३ (1191)	४
२	जैत्रपालः	१११३ (1191)	११३२ (1210)	२०
३	सिङ्घणः	११३२ (1210)	११६९ (1247)	३८
४	जैत्रपालः	०	"	०
५	कृष्णदेवः	११६९ (1247)	११८२ (1260)	१४
६	महादेवः	११८२ (1260)	११९३ (1271)	१२
७	रामचन्द्रदेवः	११९३ (1271)	१२३१ (1309)	३९
८	शङ्करदेवः	१२३१ (1309)	१२३४ (1312)	४

समाप्तो ऽर्वाचीनो यादववंशः ।

पूर्वलिखितहेमाद्रि पुस्तकराजप्रशस्त्यनुरोधात् मध्यमो ऽपि क्रम मार्गेण प्रदर्श्यते, येन इतो ऽपि प्राचीनवृत्तान्तविचाररसिकानां विनोद सम्भाव्यते ।

१ दृढप्रहारी ६ वाद्दुगिः १ ११ भिल्लमः ३ (९४८ श)

२ सेउणचन्द्रः १ ७ धाडियसः २ १२ वाद्दुगिः २

३ धाडियसः १ ८ भिल्लमः २ (९२२ शके) १३ वेसुगिः २

४ भिल्लमः १ ९ वेसुगिः १ १४ भिल्लमः ४

५ राजगिः १ १० अर्जुनः १५ सेउणः २

१६ परम्मदेवः १७ सिङ्घराजः

१८ मल्लगिः

१९ अमरगाङ्गेयः २१ अमरमल्लगिः २३ भिल्लमः ५ (१११३ शके) मृत.
1191 A D.

२० गोविन्दराजः २२ कालीयबल्लालः

हेमाद्रिव्रतखण्डराजप्रशस्तौ यथोपलभ्यश्चन्द्रप्रभृतिप्राचीन-
यादववंश्यनृपक्रम इत्थम्—

१ इन्दुः	१६ सुयज्ञः	३१ जीमूतः	४६ भजमानः
२ बुधः	१७ उशना	३२ विकृतिः	४७ विदूरथः
३ पुरूरवाः	१८ शितेयुः	३३ भीमरथः	४८ शूरराशिः
४ आयुः	१९ मरुत्तः	३४ नवरथः	(प्रतिक्षत्रः)
५ नहुषः	२० कम्बलबर्हिः	३५ दशरथः	४९ भोजः
६ ययातिः	२१ रुक्मकवचः	३६ शकुनिः	५० हृदिकः
७ यदुः	२२ पराजित्	३७ करम्भिः	५१ देवमीढुषः
८ क्रोष्टा	२३ ज्यामघः	३८ देवरातः	५२ शूरः
९ वृजिनीवान्	२४ विदर्भः	३९ देवक्षत्रः	५३ वसुदेवः
१० स्वाहितः	२५ क्रथः	४० मधुः	५४ कृष्णः
११ नृशङ्कुः	२६ कुन्तिः	४१ कुरुवत्सः	५५ प्रद्युम्नः
१२ चित्ररथः	२७ वृष्णिः	४२ पुरुहोत्रः	५६ अनिरुद्धः
१३ शशबिन्दुः	२८ निर्वृतिः	४३ आयुः	५७ वज्रः
१४ पृथुश्रवाः	२९ दशार्हः	४४ सात्वतः	५८ प्रतिबाहुः
१५ अन्तरः	३० व्योमा	४५ अन्धकः	

५९ सुबाहुः

पुत्रः १	६० दृढप्रहारी	पुत्रः ?	पुत्रः ?
(पूर्वदिक्पतिः)	(दक्षिणदिक्प्रभुः)	(पश्चिमदिक्प्रभुः)	(उत्तरदिक्पतिः)

अत्रान्तिमाद् भिन्नमार्वाचीनो यादववंशः प्रवृत्तः । उपरिनिर्दिष्टस्तु मध्यमो वंशः ।

अत्र पञ्चाशः पार्श्वे शकाङ्का दत्तास्तद्वृत्तान्तज्ञानाय डा॰ भाण्डारकररचितदक्षिणेतिहास-पुस्तकं (Dr Bhand. Early Hist) द्रष्टव्यम् ।

अत्र च डा॰ भाण्डारकरमहाशयेन धाडियसस्य ७ भ्रातृत्वेन भिल्लमो निर्दिष्टः । १३ वेसुगिनृपानन्तरमेतत्पुस्तकानुरोधादुपलभ्यमानो ऽर्जुनो न प्रदर्शितः, कथा चिन्नामान्तराण्यपि प्रदर्शितानि तन्मूलं तत एवावगन्तव्यम् । See Dr Bhand's History, p 104 अस्माभिस्तु हेमाद्र्यनुरोधात्क्रमोऽयं न्यस्तम् । अयं मुद्रणालयमुद्रितो ग्रन्थ १७ पृ॰ अधो ज्ञेयः ।

एतावता च प्रबन्धेनार्वाचीनकृष्णादेवनृपसमये ११६९ शकात् (1247 A. D) ११८२ शका(1260)भ्यन्तरे कल्पतरुरचनाकाल इति ग्रन्थकृतोऽप्ययमेव समयः पर्यवसितः ।

एतद्ग्रन्थकारस्य **अमलानन्द** इति **व्यासाश्रम** इति च नामद्वयं तल्लेखादेव स्फुटीभवति । तथा हि अ ३ पा. १ आरम्भे ।

> कल्पादौ नूनमाशा हरिरसृजदसूः कीर्तिविस्तारचित्राः
> श्रीमद्**व्यासाश्रमस्य** प्रतिवदनमधात् कर्णयुग्मं विरिञ्चिः ।
> श्रोतुं वाचस्पतेर्वाक्सरणिषु विततं कल्पवृक्षं निबन्धं
> भेजे वज्री सहस्रं चरितमभिनवं द्रुममन्यम्बुजानाम् ॥ १ ॥

इदम् **अमलात्मनः** –

> मत्सरपरिनिदानं विदुषामरुचिं चिकित्सति प्रबलाम् ।
> स्वगुणगणामृतवर्षैः कृतिरेषा कर्णरन्ध्रगता ॥ २ ॥

अस्य च गुरुः **अनुभवानन्द** इत्यपि ग्रन्थे स्फुटम् । यथा शास्त्रा.

> स्वयंप्रभसुखज्ञानदयाञ्चितविग्रहम् ।
> यथार्थोऽ**नुभवानन्द**पदगं तं गुरुं नुमः ॥ ८ ॥ आरम्भे ।

अन्ते च ।

> अमृतममृतेरप्यास्वाद्यामोदलीव सदुक्तिभि
> प्रवरगुणवल्लिक्षोणीयं स्थिते सुखमाप्यते ।
> अजनि कमला यस्माद्विद्यावधूर्निखिलार्तिहा
> गुरुम**नुभवानन्दं** तं नौम्यपारकृपानिधिम् ॥ ८ ॥

आनन्दात्मयतीश्वरप्रशिष्योऽयमित्यपि तत्रैवारम्भे ।

> विद्याप्रश्रयसंयमाः शुभफला यत्सन्निधिस्थायिनः
> एषां हस्तगता भवन्ति सहसा कारुण्यवीक्षावशात् ।
> **आनन्दात्मयतीश्वरं** तमनिशं वन्दे गुरूणां गुरुं
> लब्धं यत्पदपद्मयुग्ममनघं पुण्यैरनन्तैर्मया ॥ ६ ॥

सुखप्रकाशा*दधीतविद्योऽयमित्यपि तत्रैव ।

---

* चित्सुखमुनिशिष्यस्तत्त्वदीपिकाटीकाकारः सुखप्रकाशः । एतत्कृतसमन्वयदीपिकाटीका-पुस्तकं १५१८ वैक्रमवर्षलिखितं काशीस्थराजकीयसंस्कृतविद्यामन्दिरपुस्तकालये वर्तते ।

ग्रन्थग्रन्थ्यभिधाः स्फुटन्ति मुकुला यस्योदये कौमुदा
व्याकुर्वत्यपि यत्र मोहतिमिरं लोकस्य संशाम्यति ।
प्रोद्यत्तारकदिव्यदीप्ति परमं व्योमापि नीराज्यते
गोभिर्यस्य सुखप्रकाशशशिनं तं नौमि विद्यागुरुम् ॥ १० ॥

नासिकात्र्यम्बकत्रे निवसता ऽमलानन्दभगवता ऽयं ग्रन्थः कृत इति

"अस्ति किल ब्रह्मगिरिनामा गिरिवरः
त्र्यम्बकजटाजूटकलनाय विनिर्मिता ।
पाण्डुरेव पटी भाति यत्र गोदावरी नदी ॥
सकुसुमफलचूतद्रुघर्मद्युतिकरपातवनालिषूपजाते ।
तमसि हरकिरीटचन्द्रगुप्ते धवलनिशा इव भान्ति वासराणि ॥"

एत*द्व्याख्यानावसरे परिमले† अप्पयदीक्षितानां "नासिकात्र्यम्बकस्थाने निवसद्भिराचार्यै‡रयं ग्रन्थः कृत इति प्रसिद्धिः" इति लेखादवगम्यते । (परि॰ पृ॰ १४२ पं॰ ११–१२)

आस्तां तावत् प्रस्तुतोपयोगिन्यप्यप्रस्तुता चिन्ता, प्रस्तुतं तावदनुसरामः ।

तदमलानन्दसंग्रथितममुं कल्पतरुग्रन्थं काशिकराजकीयसंस्कृतपाठालयस्थे द्वे पुस्तके, एकं च सहस्त्रबुद्धुपाह्वदामोदरशास्त्रिणो भामतीमहितम्, अन्यच्च काशीस्थपण्डितवरशिवकुमारमिश्रपुस्तकं संपूर्णम्, इतरे द्वे एकं काशीस्थतारकाश्रममठस्थं चतुस्सूत्र्यन्त,मितरच्चेदानीं देशं गतस्य पं रामसूर्तिशास्त्रिणस्तेलङ्गाक्षरलिखित,मित्येवं षट् पुस्तकानि गृहीत्वा मुद्रयितुमुपक्रान्तो ऽस्मि । प्रदर्शितवांश्चास्मि तत्र तत्रोपलब्धान् पाठभेदानधः, अन्तरान्तरागतेषु पूर्वमीमांसोत्तरमीमांसाधिकरणेषु प्रदर्शितवानस्मि तन्मूलस्थानानि, प्रतिपृष्ठं च तद्गतविषयं निर्दिष्टवानस्मि, प्रत्यधिकरणं चाधिकर-

* कल्पतरुः । पृ॰ ८७ ।

† अयं च परिमलग्रन्थः सकलशास्त्रपारदृश्वभिरप्पयदीक्षितैर्विरचितः कल्पतरुव्याख्यारूपो मयैव संशोध्य सपरिष्कारं विजयनगरसंस्कृतपुस्तकावल्यां (Vizianagram Sanskrit Series) मुद्र्यमाणो ऽनेन सहैव झटिति प्रथमपदं यावत्प्रकाशमासे ।

‡ अप्पयदीक्षितः परिमले कल्पतरुकारमेवाचार्यपदेन वारं वारं व्यपदिशति ।

स्वान्तर्गतानि सूत्राण्यधः प्रदर्श्य तन्नामानि सङ्ख्या च लिखितवानस्मि, प्रतिपृष्ठं प्रान्तभागे भामत्यां तद्ग्रन्थलाभसौकर्याय भामतीपृष्ठाङ्काश्चान्तरा-न्तरा निवेशितवानस्मि, प्रतीकानां प्रत्यभिज्ञासौकर्याय स्थूलाक्षरैस्तान् विशदीकृतवानस्मि, सङ्कलिततत्संख्यामपि च स्फुटीकृतवानस्मि । तत्र सपरिष्कारं सावधानं च संशोध्य मुद्रणोत्तरं पुनरप्येकवारं निध्याय मद्दृष्टिमतिदोषेण मुद्रकजनदोषेण वाऽवशिष्टा अशुद्धीः पृथक् शुद्धिपत्रं निर्माय निःसारितवानस्मि, मद्भ्रातृचरणैश्च महामहोपाध्यायश्रीगङ्गाधरशास्त्रिभिः क्वचित्तुपलब्धाऽशुद्धिप्रबोधनेन च सुतरामनुगृहीतोऽस्मि । तथापि यत्र क्वचिन्मादृशान्यतरजनदृष्टिमतिदोषसुलभमथवा मुद्रकदोषसुलभा वाऽशुद्धयो दृग्गोचराश्चेदुपस्थितास्तर्हि गुणगृह्यैस्तैः प्राथमिकेऽत्र मुद्रणे भवद्भिरेव ताः क्षान्ता इति बाढं विश्वसन्नस्मि ।

पुनः पुनः कालातिपाताऽसहिष्णुभिर्विपश्चिद्भिस्तद्विद्वद्भिः परिचोदितो विचार्य मुद्रितस्य भागस्य प्रथमाध्यायसमाप्त्यन्त सम्पूर्णग्रन्थार्धं तावत्पर्यन्तमेवैकं खण्डं साम्प्रतं विद्वद्वराणां पुरत उपहारीकरोमि । यावच्छक्यमवशिष्टखण्डस्यापि तथा करणे सत्वरं प्रयतिष्ये अर्थये च जगदीश्वरात्तन्निर्विघ्नान्तरायपरीहारम् । आस्तां तावदिदानीमिदमेव विज्ञाप्य यदेवं महता प्रबन्धेन सुपरिष्कृत्य मुद्रितोऽयं यथार्थनामा वेदान्तकल्पतरुर्विलसतु सुहृदयहृदयालवाले, ददातु नैःश्रेयसं फलं तदभिलाषुकाणां, अयं च ग्रन्थकारस्य श्रीमतोऽस्यापि परिश्रमस्य साफल्यमिति विज्ञाप्य सकलवेदान्तप्रतिपाद्य सर्वव्यापकं तदेवान्तरं ज्योतिः प्रसादयामीति । शुभम् ।

वाराणस्याम् } मानवल्ल्युपाह्वस्तैलङ्ग-
वैक्रमसंवत् १९५८ } रामशास्त्री ।
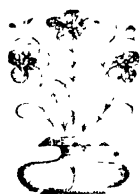
समन्वयाख्यप्रथमाध्यायान्तर्गताऽधिकरणसूची ।

तत्र प्रथमे पादे

द्वितीयपादे

तृतीयपादे

* इदं भाष्याधिकरणमात्रानुसारेणाधिकरणान्तरम् । ग्रन्थकारेण ग्रन्थाधिकरणमिव एतदधिकरणादिमसूत्रं न प्रतीकतो निर्दिष्टमतोऽनुमीयते दहराधिकरण एव स एतदन्तर्भावं मन्यते इति । तदनुरोधादेव पुस्तके तस्य अधिकरणान्तरत्वेन प्रदर्शनं न कृतम् ।

प्रथमाध्यायगताधिकरणसूत्रसंख्या ।

पादे ।	अधिकरणानि ।	सूत्राणि ।	आदितः अधि॰ ।	आदितः सूत्राणि
१	११	३१	११	३१
२	७	३२	१८	६३
३	१४	४३	३२	१०६
४	८	२८	४०	१३४

कल्पतरुपुस्तके सांकेतिकचिन्हविवरणम् ।

अ	अध्यायः
पा॰	पादः
सू	सूत्रम्
अधि॰	अधिकरणम्
आ॰	आह्निकम्
जै॰ सू॰ / जैमिनिसू॰	जैमिनिसूत्रपाठः
व्या॰ सू / व्याससू॰	व्याससूत्रपाठः
पु॰ पा॰	पुस्तकपाठः
मु॰ पु॰ पा॰	मुद्रितपुस्तकपाठः
तै॰ पु॰ पा॰	तैलङ्गाक्षरपुस्तकपाठः
आ॰ मु॰ जै॰ न्या॰ मा॰ पु॰	आनन्दाश्रममुद्रितजैमिनीयन्यायमालाविस्तरपुस्तके
मु॰ भा॰ पु॰	मुद्रितभामतीपुस्तके
परि॰ पु॰	परिमलपुस्तके
१ पु॰	महामहोपाध्यायतात्याशास्त्रिपुस्तकं भामतीसहितम् प्राचीनं शुद्धं च
२ पु॰	काशीस्थराजकीयपाठशालास्थं प्राचीनं पुस्तकम्
३ पु॰	काशीस्थराजकीयपाठशालीयपुस्तकं समूलं नातिप्राचीनम्
४ पु॰	काशीस्थतारकाश्रममठस्थम् अतु मूलमं अपरिमलम्
५ पु॰	काशीस्थपण्डितवरशिवकुमारमिश्रपुस्तकं शुद्धं प्राचीनं च
कल्प॰	कल्पतरुः
श्लो॰	श्लोकः
टि॰	टिप्पणी
पृ॰	पृष्ठम्
प॰	पङ्क्तिः

टि॰ प्रान्त (Margin) गता अङ्का एशियाटिक्सोसाइटी (Bibliotheca Indica) मुद्रितभामतीपुस्तकानुसारात् स्थापिताः ते च स्थूलाः पृष्ठाङ्काः सूक्ष्माश्च पङ्क्त्यङ्का बोद्धव्याः ।

शुद्धिपत्रम्।

पृ.	पं.	अशुद्धम्।	शुद्धम्।
६	२५	प्रप्तत्वेन	प्राप्तत्वेन
१५	९	प्रपञ्चा	प्रपञ्चो
१६	७	सामानाधिकरण्ये	समानाधिकरणे
१७	१३	निवृत्यर्थ-	निवृत्त्यर्थं
१९	२७	रूपकतया	रूपकतया
२२	७	स्त्यापत्यय	त्यापत्यय
३७	२३	उपकरकत्वात्	उपकारकत्वात्
३८	२३	उतर	उत्तर
३५	शिरसि Heading	काम्यष्टोना	काम्यष्टोनां
४५	६	यं नाम	यन्नाम्
४८	१७	प्रेतेति	प्रतीति
५३	७	सम्भ्रमः	संभ्रमः
५५	१६	नानात्वस्पष्टत्वात	नानात्वस्पष्टत्वात
५७	३	विभक्त्य	विभक्त्य
६१	५	अन्योपिमाया	अन्योपिमायाः
६४	१५	उतम	उत्तम
६६	१८	मित्र	मित्रे
६८	९	भवतीति	भवतीति
६९	१०	प्रकरणा	प्रकरण
७१	२१	कुमारीत्व	कुमारीत्वं
७३	१३	उपलक्षणा त्	उपलक्षणत्वात्
८०	१३	बाधे	बाधो
८१	शिरसि Heading	वेदान्तेक	वेदान्तिक
८२	८	लक्षस्य	लक्ष्यस्य
८४	१३	शङ्कद्योतो	शङ्काद्योतो
८५	टि	शब्दा	शब्दा
८६	१	शब्दापक्रमात्	शब्दोपक्रमात्
९१	१५	प्रतीताऽपि	प्रतीतापि
९२	५	साधनस्य	साधनस्य
९८	६	प्रवेन	प्रवेन
१०३	१२	ज्ञात	ज्ञान
१०८	१८	समुदायकत्वात्	समुदायत्वात्
११२	२३	प्रधानप्रत्ययार्थ	प्रधान प्रत्ययार्थं
११३	१	मोलयन्त्वित्यर्थ	मीलयन्त्वित्यर्थः

पृ.	पं.	अशुद्धम्।	शुद्धम्।
११४	टि	नेतरो० १५ मान्त्र० १६ तस्मिन्नस्य	मान्त्र० १५ नेतरो १६। यस्मिन्नस्य
११६	२१	चतुराय-	चतुरय-
१२७	टि	उभयस्मि- न्वि-	उभयस्मि- न्वण्य वि-
१३१	टि	उपासना-	उपास्ना-
१३४	२४	इत्यादि ग्रन्थे	इत्यादिभाष्ये
१३५	८	जाया-	जाया-
१३५	टि	कर्तृत्वार-	कर्तृत्वर-
१४६	६	पिज्ञा	पिज्ञा
१५८	७	प्रताश्च	प्रतश्च
१६०	१४	प्रतीतो	प्रतीतौ
१६४	१७	ग्रहणाः	ग्रहणाः
१६५	१८	सा च क्व	सा च क्वं
१७०	२२	शुद्धपपादने	शुद्धुपपादने
१७३	२२	साध्यव्याप्तेः	साध्याव्याप्ते
१७४	८	निजत्वं	निजत्वं
१७६	१५	जगम्भ	जगम्भ
१७९	शिरसि Heading	वाक्याभ्यां	वाक्याभ्यां
१८३	१२	प्रतिनीत्वा	प्रति नीत्वा
१९०	१८	वाक्यन	वाक्येन
१९१	शिरसि Heading	निर्धीता-	निर्धीता-
१९५	१	उत्सर्जेद्	उद्वर्जेद्
१९८	४	समाया-	समया
२००	२	तिव्रयमः	तोव्रयमः
२०४	१७	समासार्थे- संख्या० इति।	समासार्थः स- ख्या० इति
२०८	२५	सृष्टा	सृष्टाः
२१२	टि	समाकर्षो	समकर्षात्
२१५	२५	कर्तेति शब्द	कर्तेति शब्दे

वेदान्तकल्पतरुः ।

ॐ नमः परमात्मने ।

यदज्ञानं जीवैर्बहुविधजगद्विभ्रमधरं
वियद्यद्वद्बालैस्तलमलिनतायोगि कलितम् ।
तदुन्मुद्रज्ञानप्रततसुखसद्ब्रह्म परमं
नमस्यामः प्रत्यक् श्रुतिशतशिरोभिः प्रकटितम् ॥ १ ॥

बोधाभीषुशतैरबोधतिमिरं हृद्व्योमग दारयन्
प्रज्ञावारिधिमुन्नतिं च गमयन्सोमः सदोदेति यः ।
तं संसारसहस्ररश्मिजनितक्लेशापहं दक्षिणा-
मूर्तिं निर्मलयोगिचिन्त्यचरणाम्भोजं भजे शङ्करम् ॥ २ ॥

मायान्मोहमहेभकुम्भदलनप्रोद्भूतसन्मौक्तिक-
द्योतालंकृतसन्मुखाद्वयवपुः श्रीमान्नृकण्ठीरवः ।
प्रह्लादोक्तगिरः प्रमाणनविधौ दिव्याकृतिः स्तम्भतो
निर्यातः प्रकटीभवेत्स हृदयाम्भोजे ममार्गार्गलम् ॥ ३ ॥

ललितैः पदविन्यासैर्या नृत्यति विबुधवदनरङ्गेषु ।
सच्छास्त्रवेदवाद्यैः सरस्वतीं तां नमस्यामः ॥ ४ ॥

भजमानविघ्नभित्तिप्रभित्तिकुद्दालमिव करेण रदम् ।
दधतं महागणेशं प्रणौमि सकलेष्टसम्पदं ददतम् ॥ ५ ॥

यन्न्यायसूत्रग्रथितात्मबोधैरारभ्यगर्भैः श्रुतिपद्ममाला ।
प्रसाधयत्यद्वयमात्मतत्त्वं तं व्यासमाद्यं गुरुमानतोऽस्मि ॥ ६ ॥

वेदान्तार्थसदाभासतारतारविवेकिनम् ।
नमामि भगवत्पादं परहंसधुरन्धरम् ॥ ७ ॥

स्वयम्प्रभसुखब्रह्म* दयारचितविग्रहम् ।
यथार्थानुभवानन्दपदगं तं गुरुं नुमः ॥ ८ ॥

* सुखब्रह्मस्वरूपेति पाठः ० ५ पु ।

विद्याप्रश्रयसंयमाः शुभफला यत्संनिधिस्थानतः
पुंसां हस्तगता भवन्ति सहसा कारुण्यवीक्षावशात् ।
आनन्दात्मयतीश्वरं तमनिशं वन्दे गुरूणां गुरुं
लब्धं यत्पदपद्मयुग्ममनघं पुण्यैरनन्तैर्मया ॥ ९ ॥

ग्रन्थग्रन्थिभिदाः स्फुटन्ति मुकुला यस्योदये कौमुदा
व्याकुर्वत्यपि यत्र मोहतिमिरं लोकस्य संशाम्यति ।
प्राद्यत्तारकदिव्यदीप्रि परमं व्योमापि नीराज्यते*
गोभिर्यस्य सुखप्रकाशशशिनं तं नौमि विद्यागुरुम् ॥ १० ॥

वैदिकमार्गे वाचस्पतिरपि सम्यक् सुगच्छितं चक्रे ।
नयविजितवादिदैत्यः स जयति विबुधेश्वराचार्यः ॥ ११ ॥

रूढोयं वेदकाण्डाश्रयमयविटपो भूरिशाखाविचारः
सद्गुणानन्तपर्णः† समुदितपरमब्रह्मबोधप्रसूनः ।
साक्षाद्धुस्ताबचेयं ददद्मृतफलं जीवविश्वेशवीन्द्रः
संसाराक्रान्त्यतापप्रमथननिपुणस्तन्यते कल्पवृक्षः ॥ १२ ॥

कीर्त्या यादववंशमुन्नमयति श्रीजैत्रदेवात्मजे
कृष्णे क्ष्माभृति भूतलं सह महादेवेन संबिभ्रति ।
भोगीन्द्रे परिमुञ्चति क्षितिभरप्रोद्भूतदीर्घश्रमं
वेदान्तोपवनस्य मण्डनकरं प्रस्तौमि कल्पद्रुमम् ॥ १३ ॥

श्रीमच्छारीरकव्याख्यायाः प्रारिप्सितायाः अविघ्नसमाप्त्यादिसिद्धये शास्त्रप्रतिपाद्यां परां देवतां प्रणमन् शास्त्रीयविषयादि‡ दर्शयति **अनिर्वाच्येति ।** एका ह्यविद्या अनादिर्भावरूपा देवताधिकरणे§ वक्ष्यते अन्या पूर्वपूर्वविभ्रमसंस्कारस्तदविद्याद्वितयं सत्त्वासत्त्वाभ्याम् अनिर्वाच्यं सचिवं सहकारि यस्य तत्तथा । तत्सचिवता ब्रह्मणस्तद्विषयता तदाश्रयास्तु जीवा एवेति वक्ष्यते । न चाविद्यासाचिव्ये ब्रह्मणो ऽनीश्वरत्वमुपकरणस्य स्वातन्त्र्याविघातकत्वादित्याह **प्रभवत इति ।** अतत्त्वतो ऽन्यथाभावो विवर्तः । न

* नीराजते इत्यसङ्गतः पाठः २ पु० ।
† सद्गुणाद्रीर्णपर्णा इति ३-५ पु । १ पु पाठान्तरत्वेनैवं प्रदर्शितम् ।
‡ शास्त्रार्थमित्यसमस्तः पाठः २ पु० । § व्याससूत्र० अ० १ पा० ३ सू २६-३३ ।

केवलं भूतानां ब्रह्मविवर्तत्वमपि तु जीवानामपि चराचरशरीरोपाधिकानां तत्प्रतिबिम्बत्वेन* तद्विवर्ततेत्याह **यतस्त्वमिति** । अथ वा भूतसृष्टिवद्भौतिकसृष्टेरपि हिरण्यगर्भद्वारा ब्रह्मैव कर्तृ इत्यनेनोक्तम् । एवमज्ञानविपर्यस्तत्वाभ्यां विषयत्वमुक्त्वा प्रयोजनमाह **अपरिमितेति** ॥ १ ॥

जगद्विवर्ताधिष्ठानत्वेन ब्रह्मणः सर्वकर्तृत्वमुक्त्वा सर्वज्ञत्वं ज्ञानपदसूचितं वेदकर्तृत्वादिना साधयति **निःश्वसितमिति** । चोदनामात्रेण सृष्टत्वाद्भूतानि चोदितम् । हिरण्यगर्भद्वारा साध्य चराचर जीवगणाधिकप्रथवसाध्यस्मितसाध्यात्स्मितम् । सर्वज्ञत्वसिद्ध्यर्थं चेतनधर्मसृष्टिमत्त्वेन चेतनतां सम्भावयति **अस्य चेति** । यद्वा विना ऽऽयासेन नामरूपसृष्टिप्रलयकर्तृत्वाद् ब्रह्मानेन स्तुतम् ॥ २ ॥

षड्भिरिति । ईश्वरस्य षडङ्गानि पुराणोक्तानि ।

सर्वज्ञता तृप्तिरनादिबोधः स्वतन्त्रता नित्यमलुप्तशक्तिः ।
अचिन्त्यशक्तिश्च विभोर्विधिज्ञाः षडाहुरङ्गानि महेश्वरस्य ॥ इति ।

अव्ययानि वायुपुराणे पठ्यन्ते ।

ज्ञानं विरागतैश्वर्यं तपः सत्यं क्षमा धृतिः ।
स्रष्टृत्वमात्मसम्बोधो ह्यधिष्ठातृत्वमेव च ।
अव्ययानि दशैतानि नित्यं तिष्ठन्ति शङ्करे ॥ इति ।

वेदस्य षडङ्गानि निरुक्तादीनि‡ । अव्ययानि च चादयः ॥ ३ ॥

तिलकप्रिय स्वामी **तिलकस्वामी** । सर्वसिद्धिप्रदायित्वं प्रसिद्धम् ।

आदित्यस्य सदा पूजां तिलकं स्वामिनस्तथा ।
महागणपतेश्चैव कुर्वन् सिद्धिमवाप्नुयात्§ ॥ इति ॥ ४ ॥

वैभवे विधात्रे ईश्वराय हरेः ज्ञानशक्तेरवतारः प्राप्तिर्यस्मिन् स तथा । तथा चाह श्रीपराशरः ।

* प्रतिबिम्बत्वेनेति तच्छब्दविकल्प. पाठः २ पु ।   † श्रयितानीति २ पु पा. ।

‡ व्याकरणादीनीति ४ पु पा ।

§ याज्ञवल्क्यस्मृतिः । अ १ श्लो. २९४ । यद्यपि सर्वेषु पुस्तकेषु 'तिलकस्वामिन इति' पाठो दृश्यते तथापि स्मृतिपाठानुरोधान्मिताक्षरानुरोधाच्चापरिवर्तितः एष पाठो मूल इति स एव निर्धारितः ।

द्वापरे द्वापरे विष्णुर्व्यासरूपी महामुने ।
वेदमेकं सुबहुधा कुरुते जगतो हितम् ॥ इति ॥ ५ ॥

इह भगवता सूत्रकारेण साधनचतुष्टयसम्पत्त्यनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासामुपदिशता जिज्ञास्यस्य ब्रह्मणः संदिग्धत्वसप्रयोजनत्वे समसूचिषातां* तदाक्षेपसमाधानपरताम् आह कोऽयमित्यतः प्राक्तनस्य भाष्यस्य दर्शयति

४ अथेत्यादिपरिहरतीत्यन्तेन । अथशब्दः प्रतिग्रन्थं व्याख्यानप्रारम्भार्थः । इहाहम्प्रत्ययगम्यमात्मानमुपनिषत्प्रतिपाद्यमापाद्य जिज्ञास्यत्वाक्षेपस्तत्पुनर्ब्रह्मेत्यादौ तु तदतिरिक्तं ब्रह्माङ्गीकृत्य तस्य वेदान्तेभ्य एव सिद्धेर्विचाराविषयत्वाक्षेप इति भेदः । जिज्ञास्यत्वव्यापके सन्दिग्धत्वसप्रयोजनत्वे तद्विरुद्धे चासन्दिग्धत्वनिष्प्रयोजनत्वे तयोरुपलब्धिस्ततश्च व्यापकाभाव व्याप्यजिज्ञास्यत्वाभाव इत्यर्थः । अत्र प्रयोगौ । मुमुक्षुणा ब्रह्म न विचार्यं† तं प्रत्यसन्दिग्धत्वात् तथाविधकुम्भवत् । तथा ऽप्रयोजनत्वात् काकदन्तवत्‡दिति । आद्यं हेतुं विवृणोति तथाहि इत्यादिना । बृंहणत्वात् देहादीनां परिणामयितृत्वात् । नन्वहंप्रत्ययस्य देहादिमिश्रविषयत्वात् कथं विविक्तविषयत्वमत आह न चाहमिति । देहालम्बन इति । आत्मैक्याध्यस्तदेहालम्बन इत्यर्थः । देहादात्मनो ऽहंप्रत्ययगम्यस्य भेदग्रहान्नाध्यास इत्याह तदालम्बनत्वे हीति । बालस्थविरदेहयोः परिमाणभेदान्न प्रत्यभिज्ञेत्युक्तम् । परिमाणभेदेऽपि देहैक्यं मन्वानं प्रत्याह स्वप्नान्तइति । जाग्रत्यप्याह योगेति । मनुष्यः सन् कृत्रिमं व्याघ्रशरीरमभिमन्यमानो योगव्याघ्रः । नाहङ्कारालम्बनं देह इति । अत्रापि देहशब्द आत्मैक्याध्यस्तदेहपरः । अन्यथा हि जिज्ञास्यत्ववादिनापि तन्मात्रालम्बनत्वानङ्गीकारादनुक्तोपालम्भः स्यादिति । अथ वा लोकायतमतं प्रसङ्गादाशङ्क्य निरस्यते ।

१२ प्रख्यानं शब्दः । असत्यप्यारोपिते अभेदे इत्यर्थः । वास्तवाभेदस्याध्यासवादिनो ऽप्यनिष्टेः । लोकायतनिरासे तु यथाश्रुतो ऽर्थः । द्वितीयं हेतुं विभजते अप्रयोजनत्वाच्च इत्यादिना । ननु किमिति नाऽस्त्यन्यदात्मयाथात्म्यज्ञानं ब्रह्मात्मभावस्योपनिषद्भिरवबोधनादत आह न चाहमि-

* एतदग्रे-तं चाध्यासमसिद्ध्यर्थानमिद्धिनौ अत इत्यधिकं ३ पु ।
† न जिज्ञास्यमिति ५ पु पा ।
‡ काकदन्तपरीक्षावदिति ५ पु ।

तीति । युक्तमिति निर्देशात् पूर्वस्यैव सिद्धान्तत्वं व्यावर्तयति **अत्र चेति** । ननु पुरुषान्तरवचनो युष्मच्छब्दः कथमचेतने देहादौ प्रयुक्तो ऽत आह **इदमस्मदिति** । नन्विदङ्कारप्रयोगेऽपि प्रत्यक्पराग्भावेन भवति भेदप्रतीतिः एते वयमिति तु सामानाधिकरण्यं गौणं तथा त्वङ्कारप्रयोगे ऽपीति न विशेषः कश्चिदत आह **इति बहुलं प्रयोगदर्शनादिति** । यद्यप्युभयत्र गौणत्वमविशिष्टं तथापि विरलप्रयोगत्वात् स्फुटत्वमहमिति सामानाधिकरण्ये गौणत्वं ततस्तत्र भेदं तिरोदधातीत्यत्यन्तभेदासिद्धिः । इमे वयमिति तु बहुलप्रयोगत्वेन निरूढमिति तिरोदधाति भेदमतो नात्यन्तभेदसिद्धिः । दृश्यते च लाक्षणिकत्वाविशेषे ऽपि प्रयोगबाहुल्याबाहुल्याभ्यां निरूढत्वाप्रतीतिकृते यथा पटः शुक्लो रथाङ्गनामा चक्रवाक इति । प्रयुज्यते बहुल वेदाश्च कवयश्च अयमहमस्मीति एते वयमिमे दाराः कन्येयं कुलजीवितमित्यादि । न सहानवस्थान दृष्टान्ते विवक्षितं दार्ष्टान्तिके तदभावात् किन्त्वन्योन्यात्मना ऽस्फुरणमित्यभिप्रेत्याह **परस्परेति** । ननूल्काऽऽदेः प्रकाशे ऽप्यस्ति तमस्त्वारोपः तत्राह **न हीति** । समुदाचरन्त्यौ भेदेन भासमानवृत्ती वर्तेते ययोस्ते तथा । उल्काऽऽदेरविवेकादारोप इत्यर्थः । इतरेतरभावानुपपत्तिरितरेतरभावप्रतीत्यनुपपत्तिर्विवक्षिता । तस्याश्चानुपपत्तिसाधने ऽध्यासवादिनं प्रति सिद्धसाधनत्वादित्यभिप्रेत्य दृष्टान्ते स्थित्वा वक्ति **परस्परात्मतया प्रतिपत्तुमिति** । इतरस्येतरत्र भाव इति याजने धर्मिणोरपि संसर्गाध्यासनिषेधः स्यात्तथा च सिद्धसाधनं तादात्म्याध्यासाभ्युपगमात् तन्निवृत्त्यर्थमाह **इतरेतरत्वमिति** । **विनिमयो** व्यत्यासः । **रूपवत इति** । गगनस्य तु स्वगतसवितृकरादिप्रतिबिम्बनद्वारा सलिले प्रतिबिम्बितत्वविभ्रमः । ततश्च रूपवत एव प्रतिबिम्बभाव इति व्याप्तेर्व्यभिचारः । आत्मनस्तु नास्ति प्रतिबिम्बितत्वभ्रमकरं किं चिदित्यर्थः । धर्माध्यासो हि धर्मिणोरेकारोपेण प्रतिबिम्बभावेन वा दृष्ट इह प्रतिबिम्बभावे निरस्ते आरोपः शिष्यत इत्याह **पारिशेष्यादिति** । अध्यासानुपपत्तिमुक्त्वा तदभावोपसंहारार्थमतोऽस्मत्प्रत्ययेत्यादिभाष्यम् । अथ वा ऽहं मनुष्य इत्यादिप्रतीतावस्मिंस्तत्प्रतीतित्वस्याध्यासलक्षणस्याभावे उक्ते तदध्यासकृतस्याभावप्रदर्शनार्थं **विषयविपर्ययेणेति** । विषयो ऽचेतनः तस्य विपर्ययश्चैतन्यम् । इत्थम्भावे तृतीया । चिदात्मन ऐक्यारोपे हि विषयस्य चेतनत्व-

३

४

मिव भवतीति । तथापीति भाष्यसूचिताध्यासाभावहेतोर्विवेकग्रहस्यासि-
४ । २२ द्धिमाह **इदमत्राकूत*मित्यादिना ।** यथा श्रुत्यादिष्वात्मतत्त्वं गीयते तथा ऽहमित्यनुभवे यदि प्रकाशेत न त्वेतदस्तीति योजना । **परामर्शो** मध्ये निर्देशः । **क्रियासमभिहारः** पौनःपुन्यम् । **दर्शनीया** सुन्दरी । न त्वेतदस्तीति यदुक्तं तत्प्रपञ्चयति **अहमनुभवस्त्विति ।** उपप्लवो विपर्यासो ऽस्य नास्तीत्यनुपप्लवो ऽहमनुभवः कथं विपर्यासशून्य इत्यर्थः । **कथ-मात्मतत्त्वगोचर** इत्यत्रानं सूचितम् । प्रक्रमादिना तात्पर्यसिद्धावप्युपजीव्य-
५ । ७ विरोधादप्रामाण्यमाशङ्क्याह **न चेत्यादिना ।** ज्येष्ठस्यापि पौर्वापर्यन्यायेन† बाधमाशङ्क्याह **तदपेक्षस्येति ।** आगमस्य किं स्वजन्यज्ञानगतप्रमितित्वे प्रत्यक्षापेक्षा उत तदुत्पत्तौ । आद्ये‡ किं विपर्यासशङ्कानिरासाय संवादाय वा । एतद् द्वयं निरस्य द्वितीयं शङ्कते **प्रमिताविति ।** आगमस्य किं प्रत्यक्ष-गतव्यावहारिकप्रामाण्येन विरोध उत तत्त्वावेदकत्वेन । नाद्य इत्याह **न हीति ।** द्वितीयं प्रत्याह **न च तदिति ।** एवमप्रामाण्यं निराकृत्योपचरि-तार्थत्वं निरस्यति **न चानन्यपरमिति ।** पूर्वं भेदाग्रहसिद्ध्यर्थमिदमुक्तम् । इदानीमुपजीव्यविरोधाभावाय विधायके शब्दे यो लब्धः शब्दार्थो न भव-तीति शबरस्वामिनोक्तं तत्तुल्यं वेदान्तेष्वपि । अनधिगतार्थबोधित्वेन तत्प-रत्वसाम्यादिति§ । एवं तावदुपजीव्यत्वं प्रत्यक्षस्य निराकृत्य मुख्यत्वमा-श्रस्य प्राबल्यहेतुतां निराकरोति **ज्येष्ठत्वं चेति ।**

११ । २४ **पौर्वापर्यइति ।** षष्ठे स्थितम्‖ । ज्योतिष्टोमे ऽन्योन्यं संबध्य यज्ञशा-लातो निर्गच्छतामृत्विजां विच्छेदनिमित्तं प्रायश्चित्तं श्रूयते यद्युद्गाता विच्छि-न्द्याददक्षिणेन यजेत यदि प्रतिहर्ता सर्वस्वदक्षिणेनेति । तत्रोद्गातृप्रतिहर्त्रोः क्रमेण विच्छेदे विरुद्धप्रायश्चित्तयोः समुच्चयासम्भवात् किं पूर्वं कार्यमुत परम् इति विशये ऽनुपजातविरोधित्वात्पूर्वमिति पूर्वपक्षे राद्धान्तः । पौर्वापर्ये सति निमित्तयोः पूर्वस्य नैमित्तिकस्य दौर्बल्यमुत्तरस्य निरपेक्षस्य तद्बाधकतयो-दितत्वात्पूर्वोदयकाले उत्तरस्याप्राप्तत्वेन पूर्वेण बाध्यत्वायोगात् । उक्तं हि ।

* इदमाकूतमिति २ पु. वर्जं सर्वेषु पाठः । मूले त्वत्रत्यइत्यस्तीति स एव पाठ उपरि न्यस्तः ।
† जैमिनिसू अ. ६ पा. ५ सू. ५४ ।
‡ आद्य इति २-३ पु. पा. ।
§ सामान्यादिरीति २ पु. पा. ।
‖ जैमिनिसू अ. ६ पा. ५ सू. ५४ ।

पूर्वं परमजातत्वादबाधित्वैव जायते ।
परस्यानन्यथोत्पादाद् न त्वबाधेन संभवः ॥ इति ।

प्रकृतिवत् । यथा हि प्रकृतौ क्रूप्तोपकाराः कुशाः प्रथममतिदेशेन विकृतावुपकाराकाङ्क्षिण्यां प्राप्ताः कल्प्योपकारतया चरमभाविभिरपि शरैर्निरपेक्षैर्बाध्यन्ते तद्वदिदमिति । एवं तावच्छ्रुत्यादिगम्यात्मतत्त्वस्याहंप्रत्यये ऽनवभासादविविक्तविषयत्वमुक्तं संप्रति वादिनिरूपितस्यात्मनो ऽनवभासादपि तदाह **अपि चेति** । सर्वगतात्मवादिनं प्रत्याह **अहमिहेति** । **न हि** ६ । २
तदेवमिति । तव मते ऽहंप्रत्ययस्य विविक्तात्मविषयत्वादित्यर्थः । ननु तत्रात्मवचनो ऽहंशब्दो देहे उपचर्यते अत आह **गौणत्वे वेति** । भवतीत्यनुषङ्गः । उपचरितात्मभावस्य देहस्य ज्ञातृत्वानुपपत्तेः जानात इति प्रतीतिर्न हि भवतीत्यर्थः । न च ज्ञातृत्वमपि देहे उपचर्यते इति वाच्यम् । वक्तुः स्वज्ञानप्रकाशनपरे वाक्ये तद्विरोधात् । अथाहमात्मत्वेन आत्मनि देहगतप्रादेशिकत्वमेवोपचर्यते तर्हि देहात्मनोर्भेदो ग्रहीतव्यो न स गृह्यत इत्याह **अपि च** इत्यादिना । अत्र गौणवादी प्रष्टव्यः । किं सिंहशब्दस्येव माणवके साम्प्रतिकं देहादावहंशब्दस्य गौणत्वम् उत सार्षपरसादौ तैलशब्दस्येव निरूढम् । नाद्य इत्याह **परेति** । ,, । ८

प्रमाणलक्षणे स्थितम्–तत्प्रख्यं चान्यशास्त्रम्* । अग्निहोत्रं जुहोतीति श्रूयते । तत्र संशयः । किम् अग्निहोत्रशब्दो ऽग्निदेवतागुणविधिरुत कर्मनामेति । तत्राग्नये होत्र हविरस्मिन्निति समासान्तर्वर्तिन्या चतुर्थ्या ऽग्नेर्होमदेवतात्वप्रतीतेर्गुणविधिरिति प्राप्ते राद्धान्तः । यदग्नये च प्रजापतये च सायं जुहोतीत्यग्नेर्होमे देवतात्वप्रख्यापनात् प्राप्ते च विधिर्वैयर्थ्यान्नामधेयम् । न चात्र चतुर्थीसमासमस्त्यसम्भवस्तादर्थ्यप्रकृतिविकारयोरभावादिति । एवं नित्याग्निहोत्रवाचिनो ऽग्निहोत्रशब्दस्य गुणादन्यत्र वृत्तिं वक्तुं मुख्यार्थाद्गृहीतभेदं कर्मोदाहरति **प्रकरणान्तरेति** । ,, । ११

भेदलक्षणे स्थितम्–प्रकरणान्तरे प्रयोजनान्यत्वम्†। कुण्डपायिनामयने मासमग्निहोत्र जुहोतीति श्रूयते । अत्र किं नित्याग्निहोत्रे मासगुणो

* जैमिनिसू॰ अ॰ १ पा॰ ४ सू॰ ४ । | श्रूयते इति ग पु नास्ति ।
† जैमिनिसू॰ अ॰ २ पा॰ ३ सू॰ २४ ।

विधीयते उत कर्मान्तरमिति । तत्र सत्यपि प्रदेशभेदे नाम्ना नित्याग्निहो-त्रस्य बुद्धौ संनिधापनात्तत्समभिव्याहृतस्य जुहोतीत्याख्यातस्य तत्संनिधा-पितार्थपरत्वान्नित्याग्निहोत्रानुवादेन मासो विधीयते इति प्राप्ते राद्धान्तः । न तावदत्राख्यातेन होमानुवादेन मासः शक्यो विधातुं कालस्य पुरुषानिष्पा-द्यत्वेनानुपादेयत्वात् । नापि मासोद्देशेन नित्याग्निहोत्रविधिः । तस्यासं-निधेः । न च नाम तत्संनिधापयत्यन्यत्र जुहोतीत्याख्यातेन पूर्वापरीभूतत-योक्तस्य सिद्धार्थबोधिना नाम्ना ऽनुपस्थापनात् । तस्मात्प्रयोजनान्यत्वं विधेय-भावनान्यत्वमिति । नन्वग्निहोत्रशब्दस्य कौण्डपायिने कर्मणि प्रयोगे किं प्रयोजनम् । न तावन्नित्याग्निहोत्रेण सह क्रियात्वादिसादृश्यबोधस्तस्य वैय-

६ । १२ र्थ्यादत आह साध्येति ।

सप्तमे स्थितम्—उक्तं क्रियाभिधानं तच्छ्रुतावन्यत्र विधिप्रदेशः स्यात्* । मासमग्निहोत्रमित्यत्रा†न्या चिन्ता किमग्निहोत्रशब्दो नित्याग्निहोत्रधर्मानि-हातिदिशेद् न वेति । तत्र यद्ययं गौणः स्यात्तदा ऽग्निहोत्रवज्जुहोतीत्यति-दिशेत्तद्धर्मान्न त्वयं गौणः जुहोतिसामानाधिकरण्यस्यात्रापि तुल्यत्वेन नाम-धेयत्वादग्निदेवताविधानार्थत्वाद्वा ऽतो नातिदिशेदिति प्राप्ते सिद्धान्तः । न तावदत्राग्निदेवता विधातुं शक्या चतुर्थीसमासाऽसम्भवस्योक्तत्वात् । तत्र सिद्धे कर्मभेदे ऽनेकार्थस्या‡न्याय्यत्वादेकत्राग्निहोत्रशब्दो मुख्यो ऽपरत्र गौणः । नित्याग्निहोत्रे च नामप्रवृत्तिनिमित्तस्याग्निदेवतासम्बन्धस्य भावात्तत्रैव मु-ख्यता । अतः परशब्दः परत्र सादृश्यमुपादाय प्रवर्तते तच्च सादृश्यं कर्त-व्यार्थबोधकाख्यातसमभिव्याहृतनाम्ना ऽग्निहोत्रवज्जुहोतीति साध्यत्वेन वि-धेयमिति तत्सिद्ध्यर्थं नित्यधर्मानतिदिशेदिति । अतश्च नित्याग्निहोत्रधर्मा-णां द्रव्यदेवतादीनामतिदेशो गौणप्रयोगफलमित्यर्थः । क्रियाया नित्याग्निहो-त्रस्याभिधानं नामधेयमग्निहोत्रपदमुक्तं तत्प्रख्याधिकरणे§ । तस्यान्यत्र श्रवणे विधिप्रदेशः विधेयधर्मातिदेशः स्यादिति सूत्रार्थः ।

,, । १३ लोकसिद्धसादृश्यां गौणीं वृत्तिमाह माणवके इति । प्रकृते भेद-ग्रहाभावमाह न त्विति । निष्कृष्य लुठितः प्रतिभासितो गर्भो ऽमा-

---

* जैमिनिसू० अ० ७ पा० ३ सू० १ । † अत्रेति २ पु० पा० ।
‡ अनेकार्थत्वस्येति २पु० पा० । § जैमिनिसू० अ० १ पा० ४ सू० ४ ।

धारणाकारो यस्य स तथा तत्तया नानुभूयते । अनुभवे वा वादिविवादो न स्यादित्यर्थः । एवं सांप्रतिकीं गौणतां निरस्य निरूढां निराचष्टे **न चात्यन्तेति** । निरूढत्वं नाम प्रयोगप्राचुर्यान्मुख्यवद्भानम् । निरूढे ऽपि गौणप्रयोगे नार्थयोस्तादात्म्यं प्रतीयते प्रतीयते तु प्रकृते इति वैषम्यमित्यर्थः । तत् तस्माद्गौणत्वव्यापकं विवेकज्ञानमिह व्यावर्तमानं गौणतामपि व्यावर्तयतीत्येतत्सिद्धमित्यन्वयः । अभिज्ञारूपाहंप्रत्ययाद्विवेकासिद्धावपि प्रत्यभिज्ञारूपात्तत्सिद्धिमाशङ्क्याह **न च बालस्थविरेति** । आत्मैक्य प्रत्यभिज्ञार्थः । भिन्नाभ्यामेकस्य भेदस्त्वनुमानानत्र शास्त्रादृते न ज्ञेयमित्यर्थः । तर्हि परीक्षकाणां देहादावहंशब्दो गौणः नेत्याह **परीक्षका अपीति** । अपरोक्षभ्रमो न यौक्तिकबाधादुच्छिद्यत इत्यर्थः । देहपरिमाणात्मपक्षे किमारब्ध* आत्मा उतावयवसमुदायः । नाद्य इत्याह **अनित्यत्वेति** । द्वितीये आत्मावयवानां चैतन्यं समुदायस्य वा । नाद्य इत्याह **प्रत्येकमिति** । द्वितीये ऽपि समुदायापत्तिः शरीरोपाधिकी वा स्वत एव वा काकतालीया वा । आद्यं निरस्य द्वितीयं निरस्यति **न च बहूनामिति** । न तृतीय इत्याह **य एवेति** । यादृच्छिकसंश्लेष इव यादृच्छिकविश्लेषो ऽपि स्यादिति स्वस्थानामेवाकस्मादचैतन्यापत्तिरित्यर्थः । यद्गौणत्वादिना विवेकग्रहमुपपाद्य कृशो ऽहमित्यादिप्रत्ययानां गौणत्वमुक्तं तदविवेकसिद्धौ निरस्तमित्याह **एतेनेति** । अहंप्रत्ययस्याऽविविक्तविषयत्वे शास्त्रीयविपर्यसिद्धिमभिधाय प्रयोजनसिद्धिमप्याह **तदेवमुक्तेनेति** । पूति दुर्गन्धि कूष्माण्डफलमिव कुतस्तथाक्तः । तात्पर्यमुपवर्ण्य भाष्यं योजयति **तदेवं सर्वप्रवादात्यादिना** । स्वरूपमन्योन्यात्मकताऽन्योन्यधर्माध्यासौ । निमित्तमितरेतराऽविवेकः । फलं व्यवहारः । अहमिदं शरीरमिति प्रतीत्यभावादध्यासायोग†माशङ्क्याह **वस्तुत इति** । अहमिति प्रतीतौ ऽपि वास्तवमनात्मत्वमस्तीति इदंशब्दप्रयोग इत्यर्थः । धर्म्यध्यासाभावादुक्तं धर्माध्यासाभावं परिहरति **अध्यस्तदेहादिभाव इति** । धर्मिणोस्तादात्म्याध्यासकार्यमहमिदमिति व्यवहारं प्रदर्श्य धर्माध्यासकार्यं प्रदर्शयति **ममेदमिति** । नन्वध्यासस्य व्यवहार इत्यनु-

६ । १५ — ७ । १५ — ८ । ७

* किमवयवैरारब्ध इति पाठः शोधित ५ पु· ।

† अयोगार्यामिति न समञ्जसः पाठः १ पु· । भाष्यायोगत्यामिति ५ पु· पा ।

यथान्नं भुक्त्वा व्रजतीतिवदेकस्य क्रियाद्वये कर्तृत्वाऽनभिधानादित आह **अत्र चेति** । व्यवहारक्रियाविशिष्टस्य कर्तुरध्यासे ऽपि कर्तृत्वात् क्त्वाप्रत्ययः स्यादित्यर्थः ।

ननूपसंहारभाष्ये नैसर्गिको ऽध्यास इत्यभिधानाद्व्यवहारो ऽपि नैसर्गिकत्वविशिष्टो ऽध्यास एव तत्कथं क्रियाभेदः । उच्यते । इह कार्यभूतव्यवहारनैसर्गिकत्वेन सामर्थ्यसिद्धाध्यासनैसर्गिकत्वोपसंहारादविरोधः । अध्यासाभिधानक्रिययोः पूर्वापरीभावो* न युक्तः । चितो बुद्ध्यादितादात्म्यं विना क्रियान्वयाऽयोगादध्यस्य व्यवहार इत्यनेनाध्यासस्य व्यवहारहेतुतोक्तौ मिथ्याज्ञाननिमित्त इत्यनेन पौनरुक्त्यं चेति केचित् । तन्न । पूर्वपूर्वभ्रमसंस्कृताऽविद्यया चितः सप्रतितनाध्यासक्रियाश्रयत्वात् । पुनरुक्तिं परिहरति

८ । ११ **पूर्वकालत्वेति** । सुप्तोत्तिष्ठतीतिवद्धेतुत्वभ्रमं व्यावर्त्य स्फुटयतीत्यर्थः । जातिव्यक्त्योरिवार्थगतं तादात्म्यमविवेक इति भ्रमं व्यावर्तयति **विवेकाग्रहेणेति** । भाष्ये मिथुनीकरणस्य व्यवहारहेतुत्वमानन्तर्याद् भाति न तु मिथ्याभूतप्रतियोगिसम्पादनेन विवेकाग्रहहेतुतेति शङ्कां व्युदस्यन् योजयति **सत्यानृते इति** । मिथुनीकरणाद्विवेकाग्रहस्ततो ऽध्यास इत्यर्थः । युगलीकरणं नामाधिष्ठानारोप्ययोः स्वरूपेण बुद्धौ भानम् । ननु मिथुनं कृत्वेति किमिति नोक्तमत आह **न च संवृत्तेति** । अभूततद्भावे कृभ्वस्तियोगे सम्पद्यमानकर्तरि च्विः† । यस्य यो भावो न भूतः स तद्भावं चेत्सम्पद्यते तस्मिन्नभूततद्भावे वर्तमानात् प्रातिपदिकात् कृभ्वस्तीनां‡ योगे च्विप्रत्ययो भवति । अस्य च्वावितीकारः । ततश्च मिथुनभावो ऽप्यवास्तव इत्यर्थः । समारोपप्रतीत्योरितरेतराश्रयत्वे शङ्किते व्यवहारानादित्वमसांप्रतमित्याशङ्क्याह

९ । ५ **व्यवहारानाऽदितयेति** ।

अनादितयेत्यत्रैके§ पर्यनुयुञ्जते । न मिथ्याज्ञानतत्संस्कारव्यक्त्योरनादित्वम् । तज्जात्योस्तु न निमित्तनैमित्तिकभावः । न च प्रवाहो वस्त्वस्तीति ।

* क्रिययोः समानकर्तृकत्वनिर्देशः पूर्वापरीभावश्चेति ५ पु. पा. ।

† यद्यपि सम्पद्यकर्तरि च्विरित्येव सौत्रः पाठस्तथापि सर्वपुस्तकानुरोधादर्थभेदाभावाच्चोपरितन एव पाठ आदृतः । अभूततद्भाव इत्यपि वार्तिकपूरितांशः ।

‡ धातूनामित्यधिकम् ५ पु. ।

§ अनादित्यादीति ५ पु. पा. ।

तत्र ब्रूमः

तदाकृत्युपरक्तानां व्यक्तीनामेकया विना ।
अनादिकाला वृत्तिर्या सा कार्येऽनादिता मता ॥

मिथ्याज्ञानत्वतत्संस्कारत्व* जात्यालिङ्गितव्यक्तीनां मध्ये ऽन्यतमव्यक्त्या विना यदनादिकालस्याऽवर्तनमन्यतमयोगनियम† इति यावत् । तासामनादित्वमत्र च निमित्तनैमित्तिकयोरनादित्वमुक्तम् । भ्रमोपादानं तु वक्ष्यति देवताधिकरणे‡ ।

सत्यानृते मिथुनीकृत्येत्यत्र वस्तुमनावर्जमारोप्यस्य प्रतीतिमात्रमुपयोगीत्युक्तमिदानीं प्रतीतिरेवानृतस्यायुक्तेत्याक्षेपाभिप्रायमुत्तरभाष्यस्याह **स्यादेतदित्यादिना** । युष्मदस्मदित्यादिस्तु विवेकग्रहाद्याक्षेप इति भेदः । **प्रतीतिरेव त्विति** । अपरोक्षेत्यर्थः । प्रतीतिमात्रनिषेधे त्वमत्पदस्यावोधकत्वापत्तेरनुवादायोगः स्यादिति । ननु नात्यन्ताऽसन् देहादिः किं त्वनिर्वाच्यस्ततः प्रतीतिः किं न स्यादत आह **प्रकाशमानत्वमिति** । अतिरिक्तमनात्मभ्युपगच्छन्तं प्रत्याह **द्वैतेति** । द्वैताभ्युपगमे ऽप्याह **सत्तायाश्चेति** । आत्मन्यध्यासे आक्षिप्ते ऽध्याससामान्यलक्षणकथा वृथेत्याशङ्क्याह **लोकसिद्धमिति** । पूर्वदृष्टग्रहणेनाक्षेपप्रतिक्षेपो भविष्यतीति भावः ।• अवभासपदस्यावयवार्थमादाय सक्षिप्तमध्यासलक्षणमाह **अवसन्न इति** । अवसाद उच्छेदः । अवमानो यौक्तिकतिरस्कारः‖ । अवभासपदस्य रूढमर्थमादाय विस्तृतं लक्षणं भाष्यवाक्यार्थत्वेनाह **तस्येति** । परत्रेत्यादिपदैरसत्ख्यातिनिरासेन प्रपञ्चितमित्यर्थः । **स्वरूपेण सदपीति** । अपिशब्देन स्वरूपेणासत्त्वमपि मरु¶ मरीचिकोदकस्यान्ये वक्ष्याम इति सूचितम् । स्मृतिरूपविशेषणव्यावर्त्यमाह **स्यादेतदित्यादिना** । पूर्वदृष्टस्य परत्र तादात्म्यावभास इति धर्म्यध्यासमभिप्रेत्य लक्षणवाक्यार्थे ऽतिव्याप्तिमाह **स्वस्तिमत्यामिति** । परत्र आश्रये परधर्मावभास इति धर्माध्यासं विव-

९ । ९

१० । ६

---

* मिथ्याज्ञानतत्संस्कारत्वेति ५ पु० पा० ।
† अन्यतमयोग इति नियमशब्दरहितः पाठः ८ पु० ।
‡ व्याससू० अ० १ पा० ३ सू० २४-३३ । § पूर्वशब्दाधिक्ये दृष्टग्रहणेनेति १ ५ पु० पाठः ।
‖ तिरस्कार इतीति अधिक इतिशब्दः १-५ पु० । ¶ मरुशब्दो नास्ति २-३ पु० ।

सित्वा ऽऽह पाटलिपुत्र इति । अवभासपदस्य रूढार्थग्रहणादतिव्याप्तिरु-

१०।९ पपन्नेत्याह अवभासपदं चेति ।

सकृच्छ्रुतपदस्यार्थद्वयक्लृप्तिर्न दुष्यति ।

संक्षिप्तविस्तृता ऽध्यासलक्षणद्वयलाभतः ॥

एवं च मिथ्याज्ञानमध्यास इत्यवभासपदेन व्युत्पाद्य प्रत्यभिज्ञाया-मतिव्याप्त्यभिधानं शोभतेतरामित्युपहासा ऽनवसरः* । ननु पूर्वदृष्टमारोपणीय-मनृतमित्युक्तं कथं तत्पदाङ्कितलक्षणस्य प्रत्यभिज्ञायामतिव्याप्तिः । उच्यते । स्मृतिरूपपदाभिधास्यमाना ऽसंनिधानसिद्धवत्कारेण तदभिधानं न तु पूर्वदृष्ट-पदसामर्थ्येनेत्यदोषः । प्रत्यभिज्ञाया अपि संस्कारजत्वेना ऽव्यावृत्तिमाशङ्क्याह असंनिहितेति । स्मृतिरूपपदेन चासंनिहितविषयत्वे† विवक्षिते तावति चोक्ते स्मृतावतिव्याप्तिस्तन्निवृत्तये परत्रेत्युक्तमित्यपि द्रष्टव्यम् । अनेना ऽसंनि-हितस्य परत्र प्रतीतिरध्यास इति लक्षणमुक्तम् । असंनिधानं चारोप्यस्या-धिष्ठाने परमार्थतो ऽसत्त्वं न देशान्तरसत्त्वमिति नापराद्धान्तः ।

अथ वा ऽसंनिधानेन सत्ख्यातिरिह वारिता ।

अवभासादसत्ख्यातिर्नृशृङ्गे तददर्शनात् ॥

असंनिहितस्य परत्र प्रतीयमानस्य पूर्वदृष्टत्वे ऽर्थसिद्धे ऽपि पुन-र्ग्रहणं पूर्वप्रमितत्वव्यावर्तनफलमित्युक्तमेव । स्वप्नज्ञाने प्रमाणयोग्यशुक्त्याद्य-धिष्ठानाभावात्परत्रेति विशेषणा ऽव्याप्तिमाशङ्क्याह नापीति । स्मृतौ विभ्रमः स्मृतिविभ्रमः । स्मर्यमाणे स्मर्यमाणरूपान्तरारोप इति यावत् । अनुभूयमाने पित्तादौ यत्संनिहितत्वं पूर्वदृष्टं तदिहारोप्यम् । अन्यार्थे लक्षणा‡ विशेषणत-योक्तपूर्वदृष्टत्वस्य गृह्यमाणविषयत्वेन प्रसिद्धभ्रमेष्वव्याप्तिमाशङ्क्याह एव-मिति । अथ पीतिमशङ्खयोरेकैकशो ऽनुभवकाले दृष्टपीतिमत्वः पश्चाच्छङ्खे समारोप इति वक्तव्ये न रूपमारोप्यं किं तु सामानाधिकरण्यमित्याशङ्क्य

१०।१० तस्यापि पूर्वदृष्टत्वमाह तथा हीति । पीतिमतपनीययोः संसर्गग्रहेणा ऽसंसर्गो न गृह्यते तथा पीतत्वशङ्खयोरपीति सारूप्यम् । आदर्शादिष्वारोप्यमुखस्य स्वचक्षुषा पूर्वदृष्टत्वाभावादव्याप्तिमाशङ्क्याह एवमिति । पूर्वदृष्टयोरभिमुख-

* उपहासो ऽनवसर इति ५ पु॰ पा॰ ।

† विषये इति १ पु॰ पा॰ । ५ उपरितनः पाठो बहिः शोधितः ।

‡ अध्यासलक्षणं ऽन्यार्थं लक्षणेति २ पु॰ पा॰ । अध्यासलक्षणं इति ३ पु॰ पा॰ ।

योरादर्शोदकयोर्देश एव देशो यस्य तस्य भावः तत्ता । तयोरेवाभिमुख्यं
चेत्यर्थः । शीघ्र भ्रमिताऽलातज्वालासु पूर्वदृष्टचक्राकारताया आरोपः । अभ्रेषु
गृहादेः । मण्डूकवसाक्ताक्षपाद्यवंशेषु वसावर्णेषु च पूर्वदृष्टोरगतद्रूपसामाना-
धिकरण्यारोप इत्यर्थः । **तथा सतीति** । रज्ज्वादीनां सर्पात्मत्वादेः सत्त्वे ११ । ८
सतीत्यर्थः । उच्चलन्ती तुङ्गतरङ्गभङ्गानां तरङ्गावच्छेदानां* माला यस्याः सा
मन्दाकिनी तथा । अभ्यर्णं निकटम् । मरीचीनां तोयात्मत्वं न सदित्युक्ते
यन्मरीचीनां तोयरूपेणाऽसत्त्वं तन्मरीचय एवातो नाऽसत्ख्यातिरिति शङ्कते
यद्युच्येतेति । निरस्तसमस्तसामर्थ्यस्येत्यर्थक्रियाकारित्वसत्त्वाऽयोग उक्तः ।
निस्तत्त्वस्येति स्वरूपसत्ताभावः । तद् द्वयमत्यन्ताऽसत्त्वे हेतुः । अनिर्वचनीय-
मतं निरस्य शून्यमतं निरस्यति सद्वादी **न च विषयस्येति** । स्वप्र-
त्ययः स्वसमानाकारः पूर्वप्रत्ययः । अदृष्टान्तसिद्धो ऽसाधारणः । ज्ञान-
स्यापि पूर्वज्ञानाधीनं सत्त्वमतो न क्वापि स्वरूपसत्त्वमित्यर्थः ।

नन्वविद्यया असत्प्रकाशनमिति बौद्धाः । तत्कथं विज्ञानमसत्प्रकाश-
नमत आह **तस्मादिति** । **ज्ञानान्तराऽनुपलब्धेरिति** । शक्त्याश्रयत्वेना- १२ । २
भिमताज् ज्ञानाज् ज्ञानान्तरानुपलब्धेरित्यर्थः । उपलब्धौ वा तस्यापि ज्ञापक-
त्वेन ज्ञानान्तरापेक्षायामनवस्थापातान्नेत्यर्थः ।† सति हि कस्मिंश्चित्कस्य चिदु-
पकारो भवति प्रत्ययस्य निरूपणं त्वसत्यप्यायतते । न च स्वोपकारिण्यसति
प्रत्युपकारं कं चित्करोति इत्यतोऽतिमुग्धो प्रत्यय इत्युपहासः । अनाधाने हेतु-
माह **असत इति** । असतः प्रत्ययप्रथनस्य चाविनाभावं संबन्धमाशङ्क्य निराचष्टे
असदन्तरेणेति । **अहो बतेति** । कार्यकारणभावः स्वभावश्च बौद्धाभिम-
तमविनाभावमूलमिह नास्तीत्यर्थः । एवं सदेव भातीति पूर्ववादिनोक्ते सिद्धा-
न्त्याह **अत्र ब्रूम इति** । पूर्वपक्ष्याह **न सतत्त्वा इति** । तोयात्मनेत्यनुषङ्गः ।
अत्र हेतुमाह **तदात्मनेति**‡ । तदात्मना ऽसत्त्वस्य सता ऽपोढत्वादित्यर्थः ।
तर्हि असत्ख्यातिः स्वीकृता । नेत्याह **त्रिविधं चेति** । तोयमपेक्ष्य ज्ञानं ,, । १४
मरीचिरूपमेव तोयरूपेणाऽसत् सच्च भावरूपमिति नासत्ख्यातिरित्यर्थः । तो-
यरूपेणाऽसत्त्व मरीचिरूपमेव सच्चाबाध्यं सच्चेद् भ्रमगोचरस्तर्हि न भ्रमबाध-

* तरङ्गभङ्गावच्छेदानामिति ५ पु. पा. ।
† एतदग्रे अहो बतेत्यधिकं सहितंलिखितं ५ पु. ।
‡ तदात्मनामिति भामतीपुस्तके प्रमादाद् मुद्रितम् ।

प्रसिद्धिः स्यादित्युक्ते पूर्ववाद्याह **अद्धेति** । बाढम् । मरीचीनामतोयात्मत्वं स्वरूपं तनया भ्रमो न गृह्णाति किं तु भावान्तरतोयात्मना मरीचींस्तोयाभावरूपान् गृह्णातीति भ्रमत्वमित्यर्थः । तोयाभावात्मकमरीचिरूपे यदारोपितं तोयत्वं तत्तच्च सदसद्वेति विकल्प्याद्यं निरस्यति **हन्तेति** । द्वितीये तु किं तुच्छमसत्सदन्तरं वा । नाद्यो ऽपराद्धान्तात् । न द्वितीय इत्याह **वस्त्वन्तरमेव हीति** । अस्मिन् हि भ्रमे मरीचयस्तोयं चेति द्वे वस्तुनी भासेते । तत्र मरीचितोयतादात्म्यं यदि वस्तु तर्हि तोयाद्वस्तुनो वस्त्वन्तरभूता मरीचयो वा स्युर्मरीचिभ्यो वस्त्वन्तरं तोयं वा स्यान्नान्यत् । अन्यस्यास्मिन् भ्रमे ऽनवभासनादुभयत्र दूषणमाह **पूर्वस्मिन्नित्यादिना** । एवं सत्ख्यातिं निरस्यासत्ख्यातिनिरासमप्युक्तं स्मारयति **न चेदमिति** । फलितमाह **तस्मादिति** । एवं मरीचितोयतादात्म्यमनिर्वाच्यं प्रसाध्य सदेव भातीति नियममभाङ्क्षीत् । तथा च स्वरूपेणाऽनिर्वाच्यमपि तोयं भ्रमे ऽवभासितुमर्हतीति मुधा ऽमुष्य देशान्तरादौ सत्त्वकल्पनेत्याह **तदनेनेति** । नन्वभिनवतोयावभासाभ्युपगमे पूर्वदृष्टत्वं भाष्योक्तं विरुध्येत तत्राह **अत एवेति** । अभिनवत्वे ऽप्यारोप्यस्य पूर्वदृष्टग्रहणमुपयुज्यते आरोपणीयसमानमिथ्यावस्त्वन्तरोपदर्शकस्य पूर्वदर्शनसंस्कारद्वारेणोपयोगादिति ।

स्वरूपेण मरीच्यम्भो मृषा वाचस्पतेर्मतम् ।
अन्यथाख्यातिरिष्टा ऽस्येत्यन्यथा जगृहुर्जनाः ॥

एवं तावद्देहादिः सन् भासमानत्वादात्मवदित्यनुमानस्य मरीचिकोदकादावनेकान्ततोपपादनेन देहादेरनिर्वाच्यत्वमुक्तं संप्रत्यबाधितत्वेन सोपाधिकतामाह **देहेन्द्रियादीति** । अबाध्यत्वमात्मनः सत्त्वे उपाधिर्न प्रतिभासमानत्वम् । न च साधनव्याप्तिर्देहादिबाधस्य तत्र तत्र वक्ष्यमाणत्वादित्यर्थः । विपक्षस्य मरीचितोयादेः सत्त्वान्न पक्षेतरता ।

ननु प्रत्यक्षादिप्रमाणार्पितदेहादिः यदि मिथ्या तर्हि आत्मनि को विस्रम्भस्तत्राह **चिदात्मा त्विति** । तत्त्वावेदकप्रमाणप्रमितत्वादात्मनः सत्त्वं न व्यावहारिकप्रमाणसिद्धदेहादेरिति वक्ष्याम इति भावः ।

यदुक्तमाक्षेपवादिना प्रकाशमानत्वमेव चिदात्मनो ऽपि सत्त्वमिति तदपि विशेषाभ्युपगमेन परिहरति **अबाधितेनेति**[*] । स्वयंप्रकाशत्वादबाधित-

---

[*] भामतीपुस्तके अबाधितः इति प्रमादाद् मुद्रितम् ।

मात्मनः सत्त्वं न दृश्यस्य देहादेः । दृग्दृश्यसंबन्धाऽनिरूपणादित्यर्थः । न च सत्तातद्रूपभेदादद्वैतहानिरित्याह **सा चेति** । यत्तु सत्तासमवायादेः सत्तालक्षणत्वमपाणिड तदनुमोदते **न त्विति** । १३ । १४

यत्तु कश्चित्सततमपि संसारस्याऽनृतत्ववचनं* न तावद् ब्रह्मज्ञाननिबर्हणीयत्वाय शास्त्रप्रामाण्यात् सत्यस्यापि ज्ञानान्निवृत्तेः । न च संसारिणोऽसंसारिब्रह्मैकत्वार्थम् । औपाधिकस्य संसारस्य सत्यस्याप्युपाधिनिवृत्त्या निवृत्तौ जीवस्य ब्रह्मैक्यसम्भवादिति । तन्न । सत्यस्यात्मवदनिवृत्तेः । यत्तु सामान्यतो दृष्टमनुमानं ज्योतिष्टोमो न स्वर्गफलः क्रियात्वात्मर्दनवदिति । तन्न । तत्र स्वर्गोद्देशेन यागविधिना विरोधेन कालात्ययात् । अत्र तु सत्यः प्रपञ्चो ज्ञाननिवर्त्य इत्यागमाभावेन तदभावात् । प्रत्युत मिथ्यात्वस्य बन्धस्य ज्ञाननिवर्त्यत्वश्रुत्यर्थापत्तिसिद्धेः । यदपि तार्क्ष्यध्यानादिना सत्यं विषादि नश्यतीति । तदपि न । विषादेः सत्यत्वाऽसिद्धेः । ध्यानस्य चाऽप्रमात्वेनादृष्टान्तत्वात् । सेतुदर्शनं च चोदितक्रियात्मनैवैनोनिबर्हकं न प्रमित्यात्मना । पश्यतामपि सेतुं म्लेच्छानां श्रद्धाविरहिणां वा अघाऽनुपघातात् । आत्मप्रमा तु दृष्टद्वारेण बन्धनिवर्तनी न विधिद्वारा । तद्विधेः समन्वयसूत्रे† निराकरिष्यमाणत्वात् ।

यत्तूपाधिध्वंसात्संसारध्वंस इति । तन्न । सत्योपाधेरारम्भणाधिकरणे‡ वक्ष्यमाणनयेनाऽसम्भवात् । मिथ्योपाधिस्वीकारे चाविवादादिति ।

नन्वध्यासलक्षणे मतान्तरोपन्यासो मतिसंवादाय दूषणाय वा । नाद्यो विप्रतिपत्तेर्न द्वितीयो दूषणाऽनभिधानादत आह **स चायमिति** । परत्र परावभास इत्युक्तलक्षणे सति संवाद एव क्रियते । एवंलक्षणकत्वं चाध्यासस्यानिर्वाच्यतयैवेति मरु§मरीचिकोदकनिरूपणे दर्शितम् । विप्रतिपत्तिस्त्वधिष्ठानारोप्यविशेषविषयेत्यर्थः । अन्यत्रान्यधर्माध्यास इति भाष्ये धर्मग्रहणेन बुद्ध्याकारत्वसूचनादात्मख्यात्यनुवादार्थम् । तत्र बौद्धानां मतभेदेन भ्रमाधिष्ठानविशेषमाह **सौत्रान्तिकनये इति** । यद्यपि सौत्रान्तिकस्य वैभाषिकवदर्थो न प्रत्यक्षस्तथापि ज्ञानगतार्थाकाररूप्येणानुमीयमानत्वादस्ति तावदधिष्ठानम् । आरोप्यं तु ज्ञानाकार एव भ्रान्तिज्ञानाकारसदृशस्य बाह्यार्थस्याभावादित्यर्थः । सहोपलम्भनियमादित्याद्यनुमानमुपरिष्टाद्बुद्ध्यधिकरणे|| निरा- ,, । १९

---

* वर्णनमिति ५ पु० पा० । † व्याससू० अ० १ पा० १ सू० ४ । ‡ व्याससूत्र० अ० २ पा० १ सू० १४ ।
§ मरुशब्दो नास्ति ३-५ पु० । || व्याससूत्र अ० २ पा० २ सू० २८ ।

१४ । १० करिष्यत इत्यर्थः । **प्रतिपत्तुः प्रत्ययादिति** । सामानाधिकरण्ये पञ्चम्यौ ज्ञानात्मकात्प्रतिपत्तुरित्यर्थः ।

वस्तुतस्त्वहमुल्लेखयोग्यरजतस्य भ्रमादिदन्तया प्रतीतिरिति शङ्कते **भ्रान्तमिति** । भ्रान्तिरूपविकल्पस्य हि स्वरूपमविकल्पकं ग्राह्यं तदेव बाह्यत्वेन सविकल्पकत्वेनाध्यवसेयमित्यर्थः । सिद्धे ज्ञानाकारत्वे एवं कल्पेत तदेव कुतस्तत्राह **ज्ञानाकारतेति** । प्रागुक्तन्यायात् प्रवेदनीयेत्यर्थः । बाधकप्रत्ययः किं साक्षाज् ज्ञानाकारतां दर्शयत्यर्थाद्वेति विकल्प्याद्यमनुभवविरोधेन निरस्य द्वितीयं शङ्कते **पुरोवर्त्तित्वेति** । इदन्ताप्रतिषेधोऽनिदन्तां गमयेत्स च देशान्तरादिसत्त्वेऽपि स्यादित्यन्यथोपपत्तिमाह **असंनिधानेनेति** । अख्यातिमते हि रजतस्यासंनिधानाऽग्रहः संनिहितत्वेन व्यवहारहेतुत्वाद् भ्रमः । तन्निषेधोऽसंनिधानग्रहरूपो बाधः प्रागभावनिवृत्तिरूपत्वाद्भावस्य । तस्मादारोप्योऽर्थः प्रतिपत्तुरसंनिहितो भवतीत्यर्थः । यदुक्तं

११ । १९ कल्पनागौरवमिति तत्राह **न चैष इति** । सर्वसंमतस्य व्यवहारमात्रबाधस्य स्वीकारात्कस्य चिदप्यर्थस्याऽबाधादतिलाघवमित्यर्थः । ननु न व्यवहार एव निषेध्यः किं तु शुक्तौ प्रतीतं रजतमित्यन्यथाख्यातिमाशङ्क्याह **न च रजतमेवेत्यादिना** । ननु मा भातु रजतज्ञाने शुक्तिः पुरोदेशसत्तामात्रेण त्वालम्बनं किं न स्यादत आह **न खल्विति** । सर्वेषां पुरोवर्तिना लोष्टादीनामित्यर्थः । अथ रजतसदृशशुक्ते रजतज्ञानहेतुसंस्कारोद्बोधकत्वेनालम्बनत्वं तत्राह **नापीति** । एवमर्थमारोपितं प्रतिषिध्य मिथ्याज्ञानमपि निह्नुते **अपि चेति** । ननु मिथ्याव्यवहारसिद्ध्यर्थं विपर्ययो वाच्यस्तत्राह **तथा चेत्यादिना** । शुक्तिस्वरूपस्य इदमात्मकसामान्यं प्रति विशेषस्याऽग्रहादिदमिति द्रव्यमात्रग्रहणं भवतीत्यर्थः । **गृहीतग्रहणस्वभावेति** । गृहीतमिदमिति प्रकाशनस्वभावेत्यर्थः । **संनिहितरजतेति** । संनिहितरजतगोचरं हि ज्ञानमिदमिति रजतमित्याकारयोरसंसर्गं न गृह्णाति तयोः संसृष्टत्वेनासंसर्गाभावात् । न च स्वगतं विवेकमेकज्ञानत्वादेवमेते अपि ग्रहणस्मरणे परस्परं भिन्ने अपि स्वगतभेदं न गृह्णीतः । नाप्यसंसृष्टौ स्वगोचरौ तथैव निवेदयत इति सारूप्यम् । काचो हरितद्रव्यविशेषः । निषेध्यभ्रमाभावे निषेधानुपपत्तिमाशङ्क्याह

१५ । २२ **भेदाऽग्रहेति** । इतरेतराभावबोधादितरेतराभावाऽग्रहनिवृत्तौ तद्धेतुकव्यव-

हारनिवृत्तिर्बाधफलमित्यर्थः । **तस्मादयथार्था इति** । **सर्वे विप्रतिपन्ना**
इत्येको धर्मिनिर्देशः । **संदेहविभ्रमा** इत्यपरः । अयथार्थव्यवहारहेतुत्वेन
मतद्वयसंमताः प्रत्यया धर्मिण इति नाश्रयासिद्धिः । **अन्ये त्विति**[1] । पुरोव-
र्तिनि रजतमिदमिति सामानाधिकरण्यव्यपदेशस्तथाविधप्रवृत्तिश्चास्तीति ता-
वत् सर्वजनीनम् । तत् सामानाधिकरण्यप्रत्ययाद्रजतमिदमित्येवंरूपाद्भवति
नान्यथेत्यर्थः । अन्यथासिद्धिमाशङ्क्याह **तदेतदिति** । अगृहीतविवेकं स्मरण-
ग्रहणद्वयमयथार्थव्यवहारहेतुरेकैकं वा । नाद्यः । ज्ञानयोरयौगपद्यात् । न द्वितीय
इत्याह **न हि रजतप्रातिपदिकार्थेति** । ग्रहणेऽपि तुल्यमिदं यदि तदिच्छे- ११ । ५
त्तर्ह्येव प्रवर्तेतेत्यर्थः । ज्ञातसम्बन्धस्य पुंसो लिङ्गविशिष्टधर्म्येकदेशदर्शनाद् लिङ्गि-
विशिष्टधर्म्येकदेशे बुद्धिरनुमानमिति शबरस्वामिन आहुः । समारोपे तु प्रामत्य-
मात्रे ऽप्येकदेशदर्शनमस्तीत्यर्थः । पुरोवर्तिनि साधने प्रवर्तके फलज्ञाने ऽनै-
कान्तिकतानिवृत्त्यर्थमाह **नियमेनेति** । फलस्य हि नानोपायसाध्यत्वान्न
तज्ज्ञानमुपाये नियमेन प्रवर्तकम् । स्मरणे व्यभिचारनिवृत्त्यर्थमाह **तत्रेति** ।
वाय्वादौ व्यभिचारमाशङ्क्याह **अर्थिन इति** । वाय्वादिर्हि प्रसह्य प्रवर्तयति
न त्वर्थितामनुरुन्धे । यच्चोक्तं समीचीनज्ञानहेतुभ्यो न मिथ्याज्ञानजन्मेति
तत्राह **दृष्टं चेति** ।

परिहृतं न्यायकणिकायामिति । एवं हि तत्र व्युत्पादितम् । १८ । १२
किमव्यभिचारितैव प्रामाण्यमुत तद्धेतुरथ तज्ज्ञापिका येन क्वचिद्व्यभिचारद-
र्शनाद् ज्ञानानामप्रामाण्यमापतेत् । सर्वथा ऽप्यसम्भवः । व्यभिचारिणामपि
सितनीलादिषु चक्षुरादीनां बाधकत्वेन प्रामाण्यादव्यभिचारिणामपि दहनादौ
धूमादीनां कुतश्चिन्निमित्तादनुपजनितदहनादिज्ञानानामप्रामाण्यात् । भवतु
ज्ञानकारणे व्यभिचारे ऽपि बाधकं ज्ञानेन त्वव्यभिचारो ऽपेक्ष्यः स्वकार्ये
इति चेत् । किं ज्ञेयावभासे ऽपेक्ष्यः उत प्रवृत्त्यादिकार्ये । न प्रथमः । जन्म-
नैव ज्ञानस्य ज्ञेयावभासात्मकत्वात् । न चरमः । अव्यभिचारग्राहिणो ऽर्थक्रि-
यासंवादादिज्ञानस्य ज्ञानान्तरादव्यभिचारनिश्चये ऽनवस्थापातादनिश्चये वा
ऽनवधृतप्रामाण्यादस्मात्प्रथमज्ञानप्रामाण्यासिद्धेः । स्वतः प्रामाण्ये च प्रथमे
ऽपि तथात्वापातादिति । ननु किं प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वम् । ज्ञानसामग्रीमात्र-

---

[1] अन्ये त्वितीति ३-५-४ पु॰ नास्ति ।

जत्वं चेद् न। प्रामाण्यस्य जातित्वे स्मृतित्वाऽनधिकरणज्ञानगतबाधात्यन्ताभावरूपोपाधित्वे वा द्वयोरपि नित्यत्वेन जन्माभावादिति। तदुच्यते। इयं रूपप्रमा अर्थसम्प्रयोगत्वाऽनधिकरणैतच्चक्षुर्गतगुणजन्या न भवति प्रमात्वात् श्रोत्रजप्रमावत्। तथा एषा प्रमा उक्तविधगुणज्ञानाऽधीनज्ञाना न भवति तथाविधगुणज्ञानाधीनप्रवृत्तिकरी च न भवति। तत एव तद्वदेवेति ज्ञप्तिव्यवहारयोरपि स्वतस्त्वसिद्धिरिति।

१८। २० भाष्ये ऽन्यथाख्यातिः स्वीकृतेति भ्रमं व्यावर्तयन् व्याचष्टे **अन्यस्यान्यधर्मकल्पनेति**। अवभासपदव्याख्यानं **कल्पनेति**। सर्वतन्त्राऽविरुद्धोऽर्थः **सर्वतन्त्रसिद्धार्थः**। (सर्वतन्त्रसिद्धान्त.*) यथा प्रमाणं प्रमेयमिति। रजतवदिति न सादृश्यविवक्षा ऽपि तु भासते परं रजतवत्। न हि वस्तुतो रजतमिति मिथ्यात्वं विवक्षितमित्याह **न पुनरिति**। एवमारोप्यसिद्धिसम्भवप्रयुक्ते आक्षेपे परिहृते पुनरात्मनो ऽधिष्ठानत्वानुपपत्त्या ऽध्यास आक्षिप्यत इत्याह **पुनरपीति**। आत्मनो ग्राह्यत्वे स्वग्राह्यत्वं परग्राह्यत्वं वा। नाद्य इत्याह **न खल्विति**। न द्वितीय इत्याह **आत्मान्तरेति**। संविदाश्रयत्वेन सिद्धिमाशङ्कते **स्यादेतदिति**। स्वप्रकाशफलस्य जन्मादि-

१९। २२ निषेधेनात्मत्वमुपपादयति **तथा हीत्यादिना**।

नन्वभ्युपेयते संविदपराधीनप्रकाशेति आत्मा तु जडः किं न स्यादिति मन्वानं संविदाश्रयत्ववादिनं प्रत्यात्मस्वप्रकाशत्ववाद्याह **तथापीति**। अर्थात्मसंबन्धिन्यां संविद्यजडायामपि नार्थात्मनोः प्रकाशमानताभिन्नत्वे पण्डितेऽपि पुत्रे पितरुपाण्डित्यवदित्युक्ते वैषम्यं शङ्कते **स्वभावेति**। आश्रयविषययोः पारतन्त्र्यनियमात्स्वभावसंबद्धा संविन्न पुत्रः पितृभावे ऽपि भावादित्यर्थः। पुत्रगतजन्यत्वमपि नित्यं पितृगतजनकत्वसापेक्षमिति साम्यमाह **हन्तेति**। अर्थात्मनो प्रकाशेन सह संवित्प्रकाश इत्युक्ते यः संविदः प्रकाशो यश्चार्थात्मनोस्तौ संविदः सकाशाद्भिन्नावभिन्नौ

२० । ९ वा। नाद्य इत्याह **तत्किमिति**। संविदः प्रकाशव्यतिरेके संविदप्रकाशरूपा

* सर्वतन्त्राविरुद्धार्थः सर्वतन्त्रसिद्धार्थं सर्वतन्त्रसिद्धान्त इति १ पु० पा०। सर्वतन्त्राविरुद्धोऽर्थः सर्वतन्त्रसिद्धान्त इति २ पु०। भामती मु० पु० सर्वतन्त्रसिद्धान्त इति वर्तते निखिलपुस्तकेषु क्वचित् सर्वतन्त्रसिद्धार्थ इति वर्तते अतोऽयं पाठभेद इति भाति।

सती घटवदस्वप्रकाशा स्यात्। आत्मार्थप्रकाशयोः संविद्व्यतिरेके संविदर्थात्म-
प्रकाशरूपा न भवेत् किंतु ज्ञापिका स्यात् तथा चानवस्थेत्याशयः। अभे-
दमाशङ्कते **अथेति**। संविदश्चार्थात्मनोश्च प्रकाशावित्यर्थः। कथंभूतौ
तावित्यपेक्षायां स एवाह **संविदेवेति**। दूषयति **एवमिति**। संविदति-
रिक्तप्रकाशाऽनङ्गीकारे संविदर्थात्मनां साहित्यमुक्तं स्यात् तथा च पुनरपि गड-
त्यनुन्यतेत्यर्थः। अर्थसंविदोः सहभावमङ्गीकृत्याऽनुपयोग उक्तः। स एव क्व
चिदसिद्ध इत्याह **न चेति**। अतीतादिबुद्धिस्तत्संहिता तद्विषयहानादिबु- २०।
द्धिजनकत्वाद्वर्तमानबुद्धिवदिति शङ्कते **तद्विषयेति**। तद्विषयाश्च ताः हा-
नादिबुद्धयश्च इति विग्रहः। तद्विषयहानादिबुद्धिजनकत्वादिति हेतौ तद्वि-
षयत्वविशेषणस्याऽसिद्धिमाह **नेति**। तां परिहरति **हानादिजननादि-
ति**। सिद्धे च हेतावतीतादिसंविदामर्थसहभावासिद्धेस्तद्विषयत्वासिद्धिरित्याह
अर्थविषयेति। अर्थविषयहानादिप्रवृत्तिजननाद्धानादिबुद्धेरर्थविषयप्रका-
शत्वे ऽतिप्रसङ्गं दर्शयन्विशेषणाऽसिद्धिं द्रढयति **तत्किमिति**। **अर्थ** इति
सप्तमी। प्रयत्नवदात्मदेहसंयोगोऽर्थविषयप्रवृत्तिहेतुरपि जडत्वान्नार्थविषयप्रका-
शश्चेत्संवित्प्रकाशोऽपि स्वप्रकाशत्वात् स्वमात्रे साक्षी अर्थे त्वप्रकाशनाद्
जड एव। अर्थस्यापि स्वप्रकाशरूपत्वाभावेन सिद्धिश्चेदर्थसंविदोर्न स्यादि-
त्यभिप्रेत्याह **नन्वर्थमिति**।

मा भूदिद इति वदन्तं बौद्धगन्धिनमेकदेशिनं निराकरोत्यत्र
न च प्रकाशस्येति। सिद्धान्त्यभिमतं संविद्विवर्ततया तदभेदेनार्थसि-
द्धिमध्यासाऽसम्भव एवास्मीति मन्वानो ऽनुवदति **तस्मादिति**। एवं २१।
संविदः स्वप्रकाशता विषयस्य च तदध्यस्ततामुक्त्वा तस्या आत्मत्वसिद्ध्यर्थं
मद्वितीयतामाह **न चास्येति**। **आजाननः** स्वभावतः। इत्थं तार्कि-
ते* आत्मस्वप्रकाशत्वे प्रयुज्यते। देवदत्तसुप्रकाशो† देवदत्तात्मा ऽस्मीति
व्यवहारहेतुसाक्षात्कारवान् कालत्वादितरकालवदिति। न च सुषुप्तावहंवृत्ति-
रस्ति न च पुरुषान्तरं साक्षात्कर्तुमर्हति। ईश्वरमते योगिमते वा ऽनैश्वर-
त्ययोगजेति च विशेषणीयमिति स्वप्रकाशत्वसिद्धिरिति। तदेव पक्षान्तरनि-
रासेन स्वप्रकाश आत्मेति स्थापितम्। अस्मिन् पक्षे ऽध्यासानुपपत्तितया भाष्यं

* तार्किकतमिति १ प पा। † सर्वास्तकाल इति २ प पा।

योजयति तदयमिति । प्रत्यक्छब्दार्थमाह **अशक्येति** । **प्रतीपं** प्राति-
२१ । ८ लोम्येन । तदेव दर्शयति **निर्वचनीयमिति** । **कथमिति** थमुप्रत्यया-
न्तस्य किंशब्दस्य रूपम् । तत्र किंशब्द आक्षेपार्थ इत्यर्थः । अप्रथमान-
त्वपक्षे दूषणं **सर्वो हीति** । भाष्योक्तमाह **सदानन्दोऽपीति** ।

भाष्यकारेणात्मनोऽस्मत्प्रत्ययविषयत्वोपवर्णनेनाऽविषयत्वस्यासिद्धि-
रुक्ता सा न युक्ता स्वप्रकाशस्य विषयत्वायोगादित्याशङ्क्यौपाधिकरूपेण
विषयतामाह **सत्यमित्यादिना** । बुद्धिमनःप्राणेन्द्रियाणां परलोकगतौ
आश्रयभूतानि भूतसूक्ष्माणि* सूक्ष्मं शरीरम् इन्द्रियाणि बाह्यानि† ।
ननु स्वतोऽविषयत्वमौपाधिकरूपेण विषयत्वमिति किमिति व्यवस्था-
प्यते स्वत एव शुक्तिवद् ग्रहणाऽग्रहणे किं न स्यातामित्याशङ्क्य निरं-
शत्वान्नेत्याह **न हि चिदेकरसस्येति** । ननु चिद्रूपे भात्यप्यानन्दादि
न भातीति दृष्टम् । नेत्याह **न खल्विति** । तर्हि साक्षिप्रतिभासे आन-
२२ । १३ न्दाद्युल्लेखोऽपि स्यादित्याशङ्क्याह **गृहीता एवेति** । यथा खल्वभिज्ञायां
भासमानमपि देवदत्तत्वं तत्तदन्तोपाधिद्वारकसामानाधिकरण्यापरामर्शाद्वि-
विक्तं नोल्लिख्यते एवं चिद्रूपभाने ऽपि दुःखप्रत्यनीकत्वादिरूपेणापरामृष्टा
आनन्दादयोऽप्यगृहीता इव भान्तीत्यर्थः । ननु चित्प्रतिभासे तदात्मत्वादा-
नन्दादयो भान्ति चेत्तर्हि बुद्ध्यादिभ्यश्चैतन्यस्य भेदोऽपि प्रतीयेत‡ तत्र वि-
द्यमानत्वात् तथा च बुद्ध्याद्यध्यासाऽयोग इत्याशङ्क्याह **न चात्मन इति** ।
आनन्दादीनां वास्तवत्वाच्चैतन्यैकरसता न भेदस्यापीत्यभासमानमित्यर्थः ।
यदुक्तं विषयत्वे युष्मत्प्रत्ययविषयत्वापत्तिः§ ततश्चानात्मत्वमिति तत्राह
तस्य चेति । इदमात्मकत्वेन विषयत्वमनिदमात्मकत्वेनास्मदुल्लेखश्चो-
पपद्यते इत्यर्थः । इदमनिदमात्मकत्वं जीवस्य तद्धर्मान्वयप्रदर्शनेनोपपाद-
यति **तथा हीति** । **विच्छुरणात्** मिश्रणात् । ननूपाधिपरिच्छेदमन्त-
२३ । २ रेणान्य एव परमात्मनो जीवोऽहंप्रत्ययविषयोऽस्तु तत्राह **न खल्विति** ।
अस्मत्प्रत्ययविषयत्वमपि जीवस्याहम्प्रत्ययविशिष्टेऽन्तःकरणे व्यवहारयो-

* सूक्ष्माणि चेति पाठोऽधिकः ३ पु । † सत्यमित्यादिनेति प्रतीकार्थ-बुद्धिमनसी एव सूक्ष्मं शरीरमिन्द्रियाणि बाह्यानि । बुद्धिमनःप्राणेन्द्रियाणां परलोकगताश्रयभूतानि भूतसूक्ष्माणि वा सूक्ष्मं शरीरम् इति पाठः ३ पु । पूर्वोत्तरग्रन्थयोरयं व्यस्तः पाठः ५ पु ।

‡ एकार्थमिति २ पु· पा । § विषयापत्तिरिति ५ पु पा ।

ग्यत्वापत्तिर्न कर्मत्वमतो न कर्मकर्तृत्वविरोध इत्युपसंहारव्याजेनाह **तस्मा-
दिति** । स्वप्रकाशे यावत्सत्त्वं प्रकाशनान्नारोप इति पक्षः पूर्वपूर्वाध्यासव-
शादप्रकाशसमर्थनेन निरस्तः । इदानीमप्रथमाने नास्त्यारोप इति पक्षमुपन्य-
स्यति[1] **स्यादेतदित्यादिना** । अपरोक्षत्वाऽभावश्चाप्रथमानता । अपरो- २३ ।
क्षभ्रमाधिष्ठानत्वे ह्यपरोक्षेणाऽऽत्मना भवितव्यम् । स चेन्नाऽपरोक्षस्तर्ह्यस्मिन्नध्या-
सोपयोगिप्रथनाभावान्नाध्यास इत्यर्थः । रूपरहितद्रव्यत्वात् स्पर्शरहितद्रव्य-
त्वादिति द्वौ हेतू वक्ति **नभो हीति** । वायुः स्पर्शनप्रत्यक्ष इति पक्षे
द्वितीय एव हेतुः । **दुःखाकरोति** वस्तुवृत्तेनादुःखिनं दुःखिनं करोती-
त्यर्थः । वस्तुस्वरूपं च[2] तदवधारणं चेति कर्मधारयमभिप्रेत्याभिव्यक्त
स्वरूपज्ञानमाह **चिदात्मरूपमिति** ।

निरुपद्रवभूतार्थेति । भावनाप्रकर्षाद्विशदाभं सर्वविषयं ज्ञान- २५ ।
मुत्पद्यते तेन विपर्यीकृतस्य निरुपद्रवपरमार्थस्वभावस्य संस्कारबलाद-
नुवर्तमानविपर्ययेण बाधः । कुतः । बुद्धेः परमार्थभावनाजन्यायाः
वस्तुपक्षपातित्वेन प्राबल्यात् । ननु लङ्घनाभ्यासवज्ज्ञानाभ्यासादिभावनापि
सातिशयमेव कार्यं जनयति कथं सर्वविषयज्ञानलाभ इति शङ्कामपाकर्तुं-
मयत्नवत्त्वेऽपीत्युक्तम् । लङ्घनाभ्यासे हि यो युगमात्रदेशलङ्घने प्रयत्नस्ततो-
ऽधिको द्वियुगदेशलङ्घनेऽपेक्ष्यते । नैरात्म्यादितत्त्वविषयप्रत्ययाभ्यासे तु
यादृशः प्रथमप्रत्ययोत्पादे प्रयत्नः तादृश एव द्वितीयादावपि वैशद्याधिक्यं
च दृश्यते । तन्न निरतिशयं भवितुमर्हति । यत्र हि योऽभ्यासः कार्योत्क-
र्षकरः प्राक् प्रयत्नादधिकप्रयत्नानपेक्षश्च स तत्र निरतिशयकार्योत्कर्षं करोति
पुटपाकाभ्यास इव सुवर्णस्य रक्तसारतामिति । अयत्नवत्त्वे ऽप्यधिकप्रयत्ना-
ऽनपेक्षत्वे ऽपि बुद्धेस्तत्त्वपक्षपातित्वेनोदयान्निरतिशयोत्कर्षसिद्धिश्चेत्यर्थः ।

तमेतमित्यादिभाष्यस्याऽस्य लोकव्यवहार इति भाष्येण पौनरुक्त्य-
माशङ्क्याह **यदुक्तमिति** । प्रमाकरणानि प्रमाणानि नाऽविद्यावन्तं प्रेरकत्वे- ,, । १
नाश्रयन्त्यनुपयोगादित्याक्षेपाभिप्रायमाह **तत्त्वपरिच्छेदो हीति** । विरो-
धाभिप्रायमाह **नाऽविद्यावन्तमिति** । अहमभिमानहीनस्येति भाष्यपदं

---

[1] उपन्यस्य निरस्यतीति ट प पा । [2] चशब्दो नास्ति १ प ।

२६ । ६ व्याचष्टे तादात्म्येनेति ।। तादात्म्याध्यासो देहादिधर्म्यैक्याध्यासः । ममाभिमानहीनस्येत्येतद्व्याकरोति* तद्धर्मेति । अध्यासहीनस्य प्रमातृत्वानुपपत्तिमुपपादयति प्रमातृत्वं हीति । निर्व्यापारे चिदात्मनि प्रमाणप्रेरणं व्यापारः परोपाधिरध्यस्त† इति प्रमाणानामविद्यावत्प्रेर्यत्वमित्यर्थः । दण्डिन इति । यथा दण्डदण्डिसमुदायलक्षणद्वारेण समूहिपरो दण्डिशब्दः एवमिन्द्रियशब्दोपि इन्द्रियाऽनिन्द्रियप्रमाणपर इति व्यवहार इति । क्रियामात्रोपादानात्समानकर्तृकक्रियापेक्षक्त्वाप्रत्ययायोगमाशङ्क्याऽर्थात्प्रिकर्तृरूपादानेन परिहरति व्यवहारक्रिययेति । व्यवहार्याक्षेपादिति । व्यवहारिण आक्षेपादित्यर्थः । अनुपादाय व्यवहारो न सम्भवतीत्यनुपपन्नम् । अनुपादानस्य प्रमातृकर्तृकत्वेनासम्भवनस्य व्यवहारकर्तृकत्वेन कर्तृभेदादित्याशङ्क्याह अनुपादायेति । नैवमिह संबन्धो ऽनुपादाय न सम्भवतीति किं तर्ह्यनुपादाय
११ । २० यो व्यवहारः स न सम्भवतीति । किमिति पुनरिति साङ्ख्यस्य शङ्का । अथ स्वयमेवेति स्वभाववादिनः । अथ देह एवेति लौकायतिकस्य । एवं प्रमाणप्रकल्पनाध्यासं समर्थ्य प्रमाश्रयत्वेनापि समर्थयति आतश्चेति‡ । अवश्य चेत्यर्थः । मा भूत्प्रमातृत्वमन्तरेण प्रमाणप्रवृत्तिरेतावता कथं प्रमाणानामध्यासाश्रितत्वमित्याशङ्क्य चिदचिद्रूप§संवलितप्रमाया आश्रयः प्रमाता ऽपि तत्स्वभावो भवितुमर्हति । न च चिदचित्संवलनमध्यासमन्तरेणेति सम्भवन्ति प्रमाणान्यध्यासाश्रयाणीत्याह प्रमायां खल्विति । परिणामविशेष उद्भूतसत्त्वः प्रमेयप्रवण इति सुखादेर्व्यवच्छिनत्ति । परिणामतया च जाड्यमुक्तम् । यदि चिदात्मा तत्रान्तःकरणे ऽध्यस्येत तर्ह्येव तत्परिणामश्चिद्रूपो भवेदित्यर्थः । नत्सिद्धौ चेति । प्रमाश्रयत्वं हि प्रमातृत्वमित्यर्थः । अनेन नाऽविद्यावन्तमिति ग्रन्थस्याक्षेपः परिहृतः । तत्त्वपरिच्छेदो
२१ । १० हीति ग्रन्थस्य परिहरति तामेव चेति । प्रमातृत्वेन चेति । अनुपलक्षणे हि प्रमातृत्वशक्तिः स्वयमेव कल्प्या नाध्यासोपपादिका प्रमा तु चिदचिद्रूपगर्भिणी कल्पयत्यध्यासमिति ।

---

* एतत्पदं व्याकरोतीति ३ पु॰ पा॰ ।   † परोपाधिना ऽध्यस्त इति ३ पु॰ पा॰ ।

‡ मुद्रितभामतीपुस्तके अतश्चेति स्थाने आतश्चेति शोध्यम् ।

§ चिद्रूपत्वेन ३ पु॰ पाठः ।

तथा च पारमर्षमिति । शेषलक्षणेऽभिहितम्—शास्त्रफलं प्रयोक्तरि तल्लक्षणत्वात्तस्मात्स्वयं प्रयोगे स्यात् * । दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेत्यत्र संशयः । किं साङ्गे प्रधाने यजमान एव कर्ता उतोद्देशत्यागात्मकप्रधाने एव यजमानस्य कर्तृत्वमङ्गेषु यथायथमृत्विजामिति । तत्रेदं पूर्वपक्षसूत्रम् । साङ्गप्रधानस्य प्रयोगेऽनुष्ठाने स्वयं यजमानः कर्ता स्यात् । यतः शास्त्रगम्यं फलं प्रयोक्तरि प्रतीयते कुतस्तल्लक्षणत्वाच्छब्दप्रमाणकत्वादर्थस्य । स्वर्गकामो यजेतेति स्वर्गोद्देशेन भावनां विदधदाख्यातं भावनाविप्रकर्तृसम्बद्धं फलमवगमयति । आत्मनेपदेन च फलस्य कर्तृगामिता गीयते । साङ्गं प्रधानं फलसाधनमिति सर्वत्र याजमानत्वे प्राप्ते सिद्धान्तः अन्यो वा स्यात्परिक्रयाम्नानाद्विप्रतिषेधात्प्रत्यगात्मनि † । यदि यजमान एव सर्वत्र कर्ता स्यात् तर्हि दक्षिणाभिः परिक्रयणमृत्विजामनर्थकं स्यात् । स्वस्मिंश्च परिक्रयो विप्रतिषिद्धस्तेन आध्वर्यवादिकमृत्विग्भिरेव कार्यं तस्मिंश्च परिक्रयद्वारा प्रयोजककर्तृत्वाद्यजमान एव साङ्गफलभागिति । अत्र च पूर्वपक्षसिद्धान्तयोः कर्तृगामिनि फले न विगानमिति पूर्वपक्षसूत्रमपि तावत्यंशे प्रमाणमित्युदाहृतम् ।

अगतायाद्यर्तीतपदसूचिताऽकर्तृत्ववैपरीत्यमाह प्रयोक्ता इति । असंसार्यात्मपदसूचिताभोक्तृत्ववैपरीत्यमाह कर्मजनितेति । अपेतब्रह्मक्षत्र्यादुक्ताऽनधिकारकूपवैपरीत्यमाह अधिकारीति । अधिकारित्वस्य व्याख्यानं स्वामीति । अकर्त्ता कर्तृत्वशक्तिरहितः । ननु ब्रह्मज्ञानेन कर्मविषये यदि यदा कदापि बाधिष्यन्ते तह्यप्रमाणं स्युस्तत्राह न च परस्परेति । महापातकेति । महापातकं ब्रह्मवधादि । उपपातकं गोवधादि । २९ ।
संकरीकरणादीनि च मनुनोक्तानि ।

खराश्वोष्ट्रमृगेभानामजाविकवधस्तथा ।
संकरीकरणं ज्ञेयं मीनाऽहिमहिषस्य च ॥
निन्दितेभ्यो धनाऽऽदानं वाणिज्यं शूद्रसेवनम् ।
अपात्रीकरणं ज्ञेयमसत्यस्याभिभाषणम् ‡ ॥

* जैमिनि सू० अ० ३ पा ७ सू १८ ।
† जैमिनिसू अ ३ पा ७ सू २० । ‡ मनुस्मृतिः । अ ११ श्लो ६८ । ६९ ।

कृमिकीटवयोहत्यामद्यानुगतभोजनम् ।
फलैधःकुसुमस्तेयमधैर्यं च मलावहम्* ॥ इति ।

आदिशब्दात्तदुक्तं जातिभ्रंशकरादि गृह्यते ।

ब्राह्मणस्य रुजः कृत्यं घ्रातिरघ्रेयमद्ययोः ।
जैह्म्यं पुंसि च मैथुन्यं जातिभ्रंशकरं हि तत्† ॥ इति ।

३० । ३ अभ्यर्हितत्वाद्धर्म्यध्यासः प्रथमं वक्तव्य इत्याशङ्क्याह **तत्राहमिति** । गृहीतविवेकत्वात्पुत्रादीनामात्मनि तद्धर्माध्यासाऽसम्भवमाशङ्क्याह **देहतादात्म्यमिति** । देहगतस्वामित्वस्यारोपे कथं साकल्यवैकल्यारोपमित्‡‌त्यत आह **स्वस्य खल्विति** । देहगतस्वामित्वस्य ये सकलत्वविकलत्वे ते चेदात्मन्यध्यस्ते कथं बाह्यग्रहणं भाष्ये तत्राह **बाह्येति** । सात्विशब्दार्थमाह **चैतन्यादात्मनिताभ्यामिति** । सक्रियोपाधेरात्मन्यारोपादात्मनि कर्तृत्वभोक्तृत्वे उपपादिते इत्यर्थः । **चैतन्यमिति** । अन्तःकरणादिगतमित्यर्थः । सान्विणि इति निर्देशात् शुद्धे ऽध्यास इति भ्रम॥मपनयति **तदनेनेति** । **प्रकृतमिति** । उपोद्घातरूपेणाध्यासं वर्णयतो भाष्यकारस्य प्रथमं बुद्धिस्थत्वेन प्रकृतं विषयप्रयोजनमित्यर्थः । एवमध्यासे सम-
३१ । १४ र्थिते सति॥ प्रसिद्धत्वादजिज्ञास्यत्वमाक्षेपावसरोक्तं निरस्तमित्याह **एतदुक्तमिति** । **पर्य्यवसितेति** भाष्यगतारभ्यन्तइतिपदस्य व्याख्या । अतत्परवेदान्तप्रत्ययो यद्यप्यप्रमा तथाप्यभ्यस्तो वास्तवकर्तृत्वादिनिवर्तक इत्याशङ्क्याह **न चासाविति** ।

अधिकरणमारचयति **एतावानिति** । वेदान्तशास्त्रमनारभ्यमारभ्यं वेति विषयप्रयोजनाऽसम्भवसम्भवाभ्यां संशयः । वेदान्तैरध्ययनविधिना सामान्यतः प्रयोजनवदर्थावबोधपरतां नीतैर्विशेषतश्च संदिह्यमानार्थतया विचाराकाङ्क्षेराक्षेपादस्याधिकरणस्य श्रुतिसङ्गतिः । समन्वयाद्यशेषविचारहेतुत्वाच्छास्त्रप्रथमाध्यायप्रथमपादसङ्गतयः ।

३२ । ६ आशङ्कापनयनपूर्वकं पूर्वपक्षमाह **यद्यपीत्यादिना** । अविवक्षितार्थत्वं वेदान्तानां शङ्कितुमशक्यम् । अध्ययनविधेर्दृष्टार्थत्वस्य तुल्य-

* मनुस्मृति. । अ ११ श्लो ७० । † मनुस्मृतिः । अ॰ ११ श्लो॰ ६७ ।
‡ वैकल्यारोपमित्यत आहेति १ पु पा॰ ।
§ अध्यासभ्रममिति इतिशब्दविकलः पाठः १ पु॰ । ॥ सतीति नास्ति ३ पु ।

त्वात् । न च कार्यपरत्वात्सर्ववेदस्य सिद्धरूपे ब्रह्मणि वेदान्तानामप्रामाण्यशङ्का लोकवेदयोर्वाक्यार्थस्याऽविशेषेण सिद्धरूपे ब्रह्मणि वेदान्तानां मन्त्राणामिव देवतादौ प्रामाण्यसम्भवात् । नाप्यनुत्पत्तिलक्षणाप्रामाण्यं शङ्क्यम् । ब्रह्मात्मैक्यबोधित्वाद्वेदान्तानाम् । अतो नाऽनारभ्यं शास्त्रमित्यर्थः । परिहरति **तथापीति** । प्रमाणस्वरूपपर्यालोचनेन मीमांसाऽनारम्भमुक्त्वा प्रमेयस्वरूपालोचनयापि तमाह **न चेति** । **वक्ष्यमाणेनेति** । तत्तु- नब्रह्मेत्यादावित्यर्थः । ३२ । २

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ १ ॥

वृत्तिव्यक्तस्वरूपज्ञानमभिप्रेत्याह **तत्र साक्षादिति** । इष्यमाणत्वेन ज्ञानस्य प्रयोजनसूचनमुपपाद्य संशयसूचनमुपपादयति **जिज्ञास्यत्विति** । **सा हीति** । सा न्यायात्मिका मीमांसा अनेन* ग्रन्थेन शिष्यत इत्यर्थः । विषयप्रयोजनब्रह्मस्वरूपप्रमाणयुक्तिसाधनफलविचारणा च प्रतिज्ञानाद्बहुर्थसूचनता† । **लघूनि** असन्दिग्धार्थानि । सारवन्ति‡ हि नानार्थस्फोरकत्वेन गुरू । सूचितार्थत्व§ हि मुख्यार्थस्याप्यवश्यम्भावित्वाद्बहुर्थत्वसिद्धिः । बहूनामप्रकृतत्वात् तत्रातिनिर्द्धारणाऽयोगमाशङ्क्याह **तथैवेति** । ३४ । ४

अथैष ज्योतिरित्यत्रापूर्वसंज्ञायोगिविधास्यमानकर्मप्रारम्भार्थो ऽथशब्दः । अधिकरणं तु गुणोपसंहारे ऽनुक्रमिष्यते । प्रधानस्य जिज्ञासायाः शास्त्रेणाप्रतिपाद्यमानत्वात्तत्प्रतिपादनप्रारम्भार्थो मा भूद् ब्रह्मतत्त्वज्ञानप्रारम्भार्थो भवत्वित्याशङ्क्याह **न चेति** । दण्डी प्रैषानित्यत्र हि मैत्रावरुणः प्रेष्यति चान्वाहेति मैत्रावरुणस्य प्रैषानुवचने प्राप्तत्वादविवक्षा इह तु जिज्ञासाया नाविवक्षा कारणम् । प्रत्युत तदविवक्षायां विषयप्रयोजनसूचनं न स्यादित्यर्थः । ननु किं संशयसूचनेन निर्दिष्टे ब्रह्मतत्त्वज्ञाने एव विषयप्रयोजने सिध्यतस्तत्राह **न हीति** । **अप्रस्तूयमानत्वात्** प्रत्यधिकरणमप्रतिपाद्यमानत्वात् । मान्बधदान्शान्भ्यो दीर्घश्चाभ्यासस्येति सूत्रे मान् माने इत्यस्य ङानुबन्धस्य धातोर्नोन्तत्वं निपातितम् । अस्य च पूजितविचारार्थत्वं प्रसि- ३५ । २

* अनेनेति नास्ति ३ पु. ।
† ग्रन्थनेनेति पाठः २-३-४ पु. ।
‡ संशयकर्मेति ३ पु. पाठः ।
§ सूचितार्थत्वेनेति ३ पु. पा. ।
जैमिनिसू अ. २ पा. २ सू. २२ ।

द्विवलात्स्वतो नान्तस्य तदर्थत्वं स्मृतिसिद्धमिति मानित्यादिधातुभ्यः सन् भवत्यभ्यासस्य च दीर्घ इत्यर्थः । धातोः कर्मण इत्युत्तरसूत्रे इच्छार्थे सन्विधानादयमनिच्छार्थ इति गम्यते । लक्षितविचारप्रारम्भार्थोऽथशब्दोऽस्तु

३५ । ११ नेत्याह **न च स्वार्थपरस्येति** । वाच्याया जिज्ञासायाः संशयसूचनेन वाक्यार्थान्वयोपपत्तौ न लक्षणा । अधिगतविषयप्रयोजनस्तु स्वत एव विचारे प्रवर्त्स्यतीत्यर्थः । अथाधिकारार्थ इत्यत्राथशब्दस्यानन्तर्यार्थत्वं वदन् प्रष्टव्यः किं पूर्वप्रकृतादथशब्दादानन्तर्यमुत निरन्तरादानन्तर्यपक्षात् । नाद्य इत्याह **पूर्वप्रकृतस्येति** । द्वितीये पूर्वप्रकृतमथशब्दमपेक्ष्य किं निरन्तरानन्तर्यार्थत्वपक्षादानन्तर्यं ब्रूयाद् द्वितीयोऽथशब्दोऽधिकारार्थत्वपक्षस्य उतानपेक्ष्यैव । नाद्यः । अवश्यापेक्षणीयत्वात्पूर्वप्रकृतापेक्षाया अथशब्दस्य तादर्थ्ये सत्यर्थान्तरकल्पनानवकाशात् । न द्वितीय इत्याह **न च प्रकृतानपेक्षेति*** । एकधर्म्यपेक्षणे हि तन्निरूपकयोः पक्षयोस्तुल्यार्थत्वेन विकल्पः कल्प्यत इत्यर्थः । नानेन भाष्येण पूर्वप्रकृतापेक्षाया आनन्तर्यरूपत्वमुच्यते । आनन्तर्यरूपत्व†पक्षे विकल्पाप्रतिभानात् किं तूभयत्रापि ब्रह्मजिज्ञासाहेतुभूतप्रकृतसिद्धिरस्ति प्रयो-

३६ । १८ जनमतः फलद्वारेणाव्यतिरेक इत्युच्यत इत्याह **अस्यार्थ इति** । ननु उभयथा फलाभेदे किमित्यानन्तर्याग्रहस्तत्राह **परमार्थतस्त्विति**‡ । अन्यदप्यदृष्टादिकमपेक्ष्य भवन्ती जिज्ञासा यस्मिन् सति भवत्येवेत्यर्थः । **ब्रह्मेति**§ । स्वाध्यायाध्ययनानन्तरं ब्रह्मजिज्ञासाया भवितुं योग्यत्वात्तदानन्तर्यमथशब्देन वक्तुं युक्तमित्यर्थः । योग्यत्वे कारणमाह **ब्रह्मणोऽपीति** । **अत्रेति**‖ । स्वाध्यायस्य नित्यत्वात्तदानन्तर्यमयुक्तमिति तद्विषयमध्ययनं लक्षयतीत्यर्थः । ननु धर्मजिज्ञासासूत्रे ब्रह्मानुपादानात् कथं तेन गतार्थता तत्राह **धर्मशब्दस्येति** । नन्विच्छायां विनियोगो न ज्ञाने इति तत्राह **ज्ञानस्यैवेति** । अर्थतः प्राधान्याद् ज्ञानस्य तत्रैव विनियोग इत्यर्थः । साक्षात्कारोपयोगं यज्ञादीनामाह **तत्रापीत्यादिना** । विशेषहेत्वभावो

३८ । ७ ऽसिद्ध इत्याह **तत्त्वमसीति** । योग्यतावधारणे कर्म किमप्रमाणतयोप-

---

* पूर्वप्रकृतानपेक्षेति मूलाऽपरिगृहीतः पाठः ५ पु । † रूपत्वेति नास्ति ३ पु. । ‡ एतदग्रे **यस्मिंश्चेति** इति अधिकं दृश्यते ३ पु । अर्थसंगतिरपि एवं सत्यधो भवति । § ब्रह्मेतीति न दृश्यते १-२-५ पु. । ‖ न दृश्यते १-२-५ पु. ।

युज्यते उत प्रमाणतया । नाद्यः । अप्रमाणात्प्रमाणकार्योत्पादव्याघातादित्याह **तत्किमिति** । प्रमाणं कारणं यस्य तत्तया । न द्वितीयः । कर्मणः* प्रमाणत्वप्रसिद्ध्यभावादित्याह **प्रत्यक्षादीनि** । पातञ्जलसूत्रे स इति चित्तवृत्तिनिरोध उक्तः । **दृढभूमिः** । तत्त्वप्रतिपत्तौ दृढ उपाय इत्यर्थः । नित्यानामेव संस्कारद्वारा भावनाङ्गत्वमुक्त्वा सर्वकर्मणामुत्पत्तिविधिविहितरूपमुपादाय भावनाङ्गतां विनियोगवचनवशेनाह **अन्ये त्विति** । संयोगः† शेषत्वबोधनं चतुर्थे चिन्तितम् ।   ३९ । ४

एकस्य त्विति । खादिरे पशुं बध्नाति खादिरं वीर्यकामस्य यूपं कुर्वीतेति च श्रूयते । तत्र संशयः किं काम्ये इव खादिरता नित्ये ऽपि स्यादुत नेति । तत्र फलार्थत्वेनानित्याया नित्यप्रयोगाङ्गता न युक्ता । यत्तु नित्येऽपि खादिरत्वश्रवणं तत्काम्यस्यैव पशुबन्धनयुक्तयूपरूपाश्रयदानार्थं ततो न नित्ये खादिरतेति प्राप्ते राद्धान्तः । एकस्य खादिरत्वस्य उभयत्वे क्रत्वर्थपुरुषार्थत्वरूपोभयात्मकत्वे वचनद्वयेन क्रतुशेषत्वफलशेषत्वलक्षणसंयोगभेदावगमान्न नित्यानित्यसंयोगविधिविरोधः । न चाश्रयदानाय नित्यवाक्यम् । सन्निधानादेवाश्रयलाभात् । तत उभयार्था खादिरतेति ।

विशेषणत्रयवतीति । आदरनैरन्तर्यदीर्घकालत्ववतीत्यर्थः ।   ३९ । ५
कर्मापेक्षत्वेन ब्रह्मभावनायास्तदवबोधापेक्षामुपपादयन् कर्मावबोधानन्तर्यमिति भाष्यं घटयति **न चेति** । दृष्ट उपकारस्तुषविमोकादिरदृष्टः प्रोक्षणादिजः प्रयाजादिजश्च । स चासौ यथायोगं सामवायिकः क्रतुस्वरूपसमवायी । आराद् दूरे फलापूर्वसिद्धावुपकारश्च तस्य हेतुभूतानि औपदेशिकानि प्रत्यक्षविहितानि आतिदेशिकानि प्रकृतेर्विकृतावतिदेशप्राप्तानि क्रमपर्यन्तानि क्रमेणाप्यवच्छिन्नान्यङ्गानि तेषां ग्रामः समूहस्तत्सहितं परस्परविभिन्नं कर्मस्वरूपं तदपेक्षिताधिकारिविशेषश्च तयोः परिज्ञानं विना कर्माणि न शक्यान्यनुष्ठातुमित्यन्वयः । औपदेशिकातिदेशिकेति शेषलक्षणादारभ्योपरितनतन्त्रस्यापेक्षोक्ता । क्रमपर्यन्तेति पञ्चमतन्त्रस्य । अङ्गग्रामेति तार्तीयस्य । सहितेति चातुर्थिकस्य प्रयोज्यप्रयोजकविचारस्य । परस्परविभिन्नस्येति द्वितीय-

* कर्मण इति नास्ति २ पु० ।
† इदं संयोगपृथक्त्वाधिकरणं द्रष्टव्यम् । जैमिनिसू० अ० ४ पा० ३ सू० ५ ।

लक्षणार्थस्य । तदधिकारीति षष्ठाध्यायार्थस्य । दृष्टादृष्टेति संस्कारकर्मत्वगुण-
कर्मत्व*प्रधानकर्मत्वादिचिन्तायाश्च द्वितीयाध्यायगताया अपेक्षेत्युक्तम् ।
४० । ५ **त्रिरवत्तेति** । आग्नेययागः स्वोत्पतये द्व्यवदानं जुहोतीतिवचनाद् द्विर्हविषो ऽवद्यतीति विहितं त्रिरवत्तपुरोडाशमपेक्षतइति । भावनासाध्ये साक्षात्कारे यदि कर्मापेक्षा तर्हि स ब्रह्मस्वरूपमन्यो वा । स्वरूपत्वे न कर्मापेक्षेत्याह **स चेत्यादिना** । पिष्टं संयौतीति विहितमिश्रणस्य पिण्ड उत्पाद्यः । गां दोग्धीति विहितदोहनेन प्राप्यं पयः । साक्षात्कारस्य ब्रह्मस्वरूपाद्भेदे ब्रह्म जडं स्यात्तच्चेन्द्रियाद्यगोचरः शब्दश्च परोक्षप्रमा†हेतुरिति केवलभावनाभूः साक्षात्कारो ऽप्रमा स्यादित्याह **ततो भिन्नस्य चेति** । मन्थरः स्तिमितः । स्फुरन्त्यो ज्वाला जटाकारा अस्य सन्तीति जटिलः । **न च कूटस्थेति** । कूटस्थनित्यतया पूर्वरूपापायलक्षणो विकारो ऽभिनवगुणोदयरूपसंस्कारश्च न स्तः । सर्वव्यापितया न प्राप्तिः । कूटस्थनित्यत्वाविरुद्धं दोषविघा-
,, । २४ त‡संस्कारमाह **अनिर्वचनीयेति** । प्रतिसीरा तिरस्करिणी । रङ्गव्यापृतो नटः । आरोह उच्छ्रयः । विस्तारपरिमाणं परिणाहः । उपासना किमाप्तवाक्यानाभ्यासो निश्चयाभ्यासो वा । आद्यं भङ्क्त्वा द्वितीयं शङ्कते **नन्विति** । ननूपासनैवाविद्यां निवर्तयतु किं साक्षात्कारेण यत्र कर्मापयोगस्तत्राह **न चेति** । ननु रज्जुसर्पादिभ्रमा अपरोक्षा अप्याप्तवचनादिजनितपरोक्षज्ञानैर्निवर्तन्ते । सत्यं ते निरुपाधिकाः कर्तृत्वादिस्तु सोपाधिक इत्यभिप्रेत्य तथाविधमुदाहरति **दिङ्मोहेति** । नौस्थस्य तटगततरुषु चलद्भ्रमः अपरोक्षे ब्रह्मणि शब्द एवापरोक्षज्ञानहेतुरन्यथा तु तत्र परोक्षज्ञानस्य
४१ । २३ भ्रमत्वापातादिति तत्राह **न चैष इति** ।

अयमभिसन्धिः । स्वतो ऽपरोक्षस्यापि ब्रह्मणः पारोक्ष्यं भ्रमगृहीतम् । तत्रापरोक्षप्रमाकरणादेव तत्साक्षात्कारः । अन्तःकरणं च सोपाधिके आत्मनि जनयत्यहंवृत्तिमिति सिद्धमस्यात्मन्यपरोक्षधीहेतुत्वम् । ननु शब्दजनितब्रह्मात्मैक्यधीसन्ततिवासितं तत्पदलक्ष्यब्रह्मात्मतां जीवस्य साक्षात्कारयति अक्षमिव पूर्वानुभवसंस्कारवासितं तत्तेदन्तोपलक्षितैक्यविषयप्रत्यभि-

* गुणकर्मत्वेति नास्ति १-५ पु॰ ।   † परोक्षप्रकार्येति ३ पु पा॰ ।
‡ निर्घातेति ३ पु॰ पा ।

ज्ञाहेतुः शब्दस्तु नापरोक्षप्रमाहेतुः क्रुप्तः । प्रमेयापरोक्ष्ययोग्यत्वेन प्रमायाः साक्षात्कारत्वे देहात्मभेदविषयानुमितेरपि तदापत्तिः । दशमस्त्वमसीत्यत्रापि तत्संनिधानादेव साक्षात्कारः । अन्धादेस्तु परोक्षधीरेव । अपि च ।

वेदान्तवाक्यजज्ञानभावनाजा ऽपरोक्षधीः ।
मूलप्रमाणदार्ढ्येन न भ्रमत्वं प्रपद्यते ॥

न च प्रामाण्यपरतस्त्वापातः । अपवादनिरासाय मूलशुद्ध्यनुरोधात् । दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्येत्यादिनैयबृंहितवचनादित्यमुरर्रीकारः । साक्षादपरोक्षादित्येवमाकारैव धीः शब्दादुदेति न तु परोक्षं ब्रह्मेति । सा तु करणस्वभावात्परोक्षा ऽवतिष्ठते न भ्रम इति सर्वमवदातम् ।

स्वरूपप्रकाशस्याभिव्यक्तिसंस्कारमुपपाद्य व्यञ्जकान्तःकरणावृत्तिसत्त्वापादतामाह न चेति । वृत्तिविषयत्वे ब्रह्मणो ऽस्वप्रकाशत्वमाशङ्क्यासमुन्नयमतेन[1] कर्मोपयोगाय साम्यमाह न चैतावतेति । स्वप्रकाशस्यैव शाब्दज्ञानविषयत्वं त्वया ऽपीष्टमित्यर्थः । परिहारसाम्यमाह सर्वेति । ननु निरुपाधिब्रह्मसाक्षात्कारगोचरः कथमुपहिततेति[2] तत्राह न चान्तःकरणेति । निरुपाधि ब्रह्मेति विषयीकुर्वाणा वृत्तिः स्वस्येतरोपाधिनिवृत्तिहेतुरुदयते । स्वस्या अप्युपाधित्वाविशेषात् । ततः[3] स्वसत्तायां विनाशहेतुसन्निध्याद्विनश्यदवस्थत्वम् । एवं च नानुपहितस्य विषयता न चोपाधिनिवर्तकान्तरापेक्षेति भावः । ननु वृत्तिर्विशिष्टस्य गोचरतया न तत्त्वसाक्षात्कारगोचरता । वृत्त्यवच्छिन्नात्मविषयत्वे च वृत्तेः स्वविषयत्वापातः[4] विशेषणाग्रहे विशिष्टाग्रहादुपलक्षितस्य तु न वृत्त्युपाधिकतेति । उच्यते । वृत्त्युपरागोऽत्र सत्येवोपयुज्यते न प्रतिभास्यतया ऽतो वृत्तिसंसर्गि सत्यात्मा विषयो भवति न तु स्वत इति न दोषः ।

ननूपाधिसंबन्धाद्विषयत्वं विषयत्वे चोपाधिसंबन्धो विषयविषयित्वलक्षण इतीतरेतराश्रयमत आह अन्यथेति । न ब्रह्मसाक्षात्कारस्य ब्रह्मविषयत्वप्रयुक्तं चैतन्यप्रतिबिम्बितत्वं किं तु स्वतः । घटादिवृत्तिष्वपि साम्यात् ।

[1] मूलबुद्धीति २-४ पु॰ पा॰ ।
[2] सिद्धान्तिमतेनेति ५ पु ।
[3] कथं तस्योपहिततेति ३ पु ।
[4] विषयत्वापत्तेरिति ३ प पा॰ ।
[5] अपरोक्षं सत्येवेति ५ प पा ।
[6] मतं पि परिहारसाम्यमिति ३ पु पा ।
[7] तस्या इति ४ पु पा ।

४२ । ४
,, । १८

चैतन्यं च ब्रह्मेति स्वाभाविको वृत्तेस्तत्संबन्ध इत्यर्थः । यच्च स्वरूपव्य-
४२ । १३ तिरिक्तसाक्षात्कारस्य भ्रमत्वमिति तत्राह **न चेति** । विषयविसंवादाभावात्
प्रमात्वमित्यर्थः । जीवचैतन्यमात्रापरोक्षेऽपि शुद्धानन्दात्मत्वादेः परोक्षत्वान्न
तदाकारसाक्षात्कारो यथार्थ इत्याशङ्क्याह **न हीति** । शुद्धादीनां स्वभावत्वे
ऽप्युपाधितिरोधानादविभावनम् । वेदान्तज्ञानेन* तत्तदुपाध्यपगमे यथा-
वदभिव्यक्तो जीवो ब्रह्मेति गीयते स चेदुपाध्यभावस्तर्हि तदतिरिक्तः परोक्षः
कथं साक्षात्कारे भायादत आह **न चेति** । यथा परैरन्योन्याभावो न भव-
ति घट इति व्यपदिश्यमानोऽपि घटतदन्योन्याभावव्यतिरिक्तो नाभाव
उपेयते । न च घटतदन्योन्याभावयोरेकता । एवमस्माकं निरुपाधिकं ब्रह्म ।
न चोपाध्यभावस्ततोऽन्य इत्यर्थः । ननु चैतन्याभिन्नाश्चेदानन्दादयस्त-
द्वदविद्यादशायां विभाव्येरन् उपाधिरुद्धाश्चेच्चैतन्येऽपि निरोधस्तुल्यस्तदभे-
४२ । १९ दादिति शङ्कामुपसंहारव्याजेन परिहरति **तस्मादिति** । यथा षड्जादयो
गान्धर्वशास्त्राभ्यासात् प्रागपि स्फुरन्तस्तद्रूपेणानुल्लिखिता न श्रोत्रेण व्यज्यन्ते
व्यज्यन्ते तु शास्त्रवासितेन तेन एवं वेदान्तवाक्यजन्यब्रह्मात्मैकताका-
रज्ञानवासितान्तःकरणेन तद्भावाभिव्यक्तिर्न प्रागिति । निषादर्षभगान्धारष-
ड्जमध्यमधैवतपञ्चमाः स्वराः । एषां समुदायो ग्रामः । मूर्च्छना तु तेषामा-
रोहावरोहौ । समुच्चयपक्षमिदानीं निराकरोति **नेति** । तत्र किमिह वा
जन्मान्तरे वाऽनुष्ठितं कर्म संस्कारद्वारा ज्ञानोत्पत्तावुपयुज्यते उतेहैवावगते
ब्रह्मणि कृतकर्मणां भावनया समुच्चय इति । द्वितीये किं भावनाफलसाक्षा
त्कारे धर्मोपयोग उत भावनास्वरूपे इति । न तावत्कार्य इत्याह **तस्या
इत्यादिना** । तदुच्छेदकस्य कर्मण इति समानाधिकरणे षष्ठ्यौ । **सजाती-
येति** । सजातीयाश्च ते स्वयं च परे च तेषां विरोधिनस्तथोक्ताः । अवगते
तत्त्वे विपर्यासदर्शनेन कर्मानुष्ठानसम्भवात् समुच्चय इति प्रत्यवस्थानं दूष-
यति **अत्रोच्यतइति** । **विदुष इति** । क्रियाकर्त्रादिर्वास्तव इति निश्च-
यवद् इत्यर्थः । ननु विदुषश्चेदधिकारस्तर्हि क्रियाकर्त्रादेर्वास्तवत्वमित्या-
४४ । २ शङ्क्याह **क्रियाकर्त्रादीनि** । **विद्वस्यमानः** अविद्वानेव विद्वान् भवन्विद्व-
दाभास इत्यर्थः । लोहितादिडाज्भ्यः क्यषिति क्यषन्तस्य रूपम् । अत

* वेदान्तजात पाठान्तरम् ।

एवाविद्वान्कर्मकाण्डे ऽधिकार्यभिमत इति । **अविद्वद्विषयत्वं वर्णयां बभूवेति*** । प्राक् चेत्यादिभाष्येणेत्यर्थः । यदि प्रतीयमानाधिकारनिमित्तस्य ब्राह्मण्यादेः शास्त्रनिमित्तमिथ्यात्वप्रत्ययादश्रद्दधानो विद्वाननधिकारी तर्ह्यतिप्रसङ्ग इति शङ्कते **स्यादेतदिति** । भिन्नमुल्लङ्घितं शास्त्रनिषिद्धं कर्म येन स तथा तस्य भावस्तत्ता अतिक्रान्तनिषेधतेत्यर्थः । अवगतमिथ्याभावस्याप्यधिकारनिमित्तस्य प्रतीयमानत्वान्निषेधाधिकारहेतुता । न च श्रद्दधानता इहाधिकारहेतुरतत्त्वविदो ऽपि नास्तिकत्वेनाश्रद्दधतो निषेधाधिकारात् । इतरथा निषेधलङ्घिनस्तस्य प्रत्यवायाभावापातात् विधिषु तु श्रद्धा ऽप्यधिकारहेतुरिति । ब्रह्मविदो नाधिकार इत्याह **मैवमित्यादिना** । यद्यपि यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवतीति श्रद्धारहितमपि कर्म वीर्यवदिति स्यान्मतिः† तथापि सा श्रद्धा भ्रान्तिरूपा । इयं तु प्रमाणद्वारा विश्वासात्मिकैव तदभावे ऽनधिकार एवेति । **न अश्रद्दधान इति** । नकारोऽयं प्रतिषेधवाची । यत एवावगतब्रह्मभावो विधिषु नाधिकार्यत एव ज्ञानानन्तरं कर्मानुष्ठानासम्भवान्नोपासनोत्पत्तौ कर्मापेक्षेति द्वितीयकल्पा‡ऽनवकाश इत्याह **अत एवेति** । एतद्विभजते **निर्विचिकित्सेति** । 44 । 12

पितृमनुष्यदेवलोकप्राप्तिहेतुभिः कर्मप्रजाधनशब्दवाच्यापरविद्याभिर्नामृतत्वमाप्रवन्तः किं तु त्यागसाध्यज्ञानेनेत्यर्थः । तथा हि श्रुत्यन्तरम् । पुत्रेणैवायं लोको जय्यो विद्यया देवलोकः कर्मणा पितृलोक इति । इह भवान्तरे वा ऽनुष्ठितं कर्म सत्त्वशुद्धिद्वारेण ज्ञानोत्पत्तिहेतुरिति पक्षमङ्गीकृत्य शङ्कते **नन्विमिति** । **आरात् दूरे** । इमं पक्षमुपपादयति **तथा हीति** । प्रधानेन प्रत्यगर्थेनेच्छया ऽऽराध्यातोपासनभावनायाः कार्यस्य सप्रत्ययात्ममन्त्रयादिति । अनेन कर्मणा इदं ममाङ्गमन्तःकरणं संस्क्रियते पुण्येन चापचीयतउपचीयतइति यो विदित्वा चरति कर्म स आत्मशुद्ध्यर्थं यजन्नात्मयाजी स च देवयाजिनः काम्यकर्तुः श्रेयानिति शतपथश्रुत्यर्थः । स यदेव यजेतेत्यत्र प्रकृत यज्ञादि । श्रुत्यन्तरमाह **नित्यैति** । 45 । 5 / 46 । 4

नित्यानां संस्कारद्वारा ज्ञानोत्पादकतोक्ता इदानीं तदुक्तं समुच्चय-

---

* अविद्वद्विषयत्वं शास्त्रस्य वर्णयाम्बभूवेति मूले पाठः ।

† स्थिरेति पठति ३ पु पा ।

‡ स्पष्टमस्याप्यते इति ३ पु पा ।

§ द्वितीयपक्षेति ३ पु पा ।

४६ । ९ वादिना सर्वेषां कर्मणां ज्ञानकार्ये मोक्षे समुच्चय इति तत्राह **कल्पसेनैवेति ।**
नित्यानां फलं पापक्षयं ज्ञानमाकाङ्क्षते न स्वर्गादि तत्र यथा प्रकृतौ क्लृप्तोपका-
राणाम् अङ्गानामतिदेशे न प्रकृतोपकारातिरिक्तोपकारकल्पनमेवं ज्ञाने विनि-
युक्तयज्ञादीनां क्लृप्तनित्यफलपापक्षयातिरेकेण न नित्यकाम्यकर्मसाधारणमो-
क्षोपयोग्युपकारः कल्प्यः । पापक्षयस्य च ज्ञानोत्पत्तिद्वारत्वं ततस्तु तमित्या-
दिशास्त्रसिद्धम् । न च वाच्यं नित्येभ्यः पापक्षयस्य*तस्माच्च ज्ञानोत्पत्तेर-
न्यतः सिद्धौ किं यज्ञेनेत्यादिनेति । नित्यानां ज्ञानोत्पत्तिप्रतिबन्धकदुरितनि-
बर्हकत्वस्य विशेषतः शास्त्रान्तरादसिद्धेः । अस्मिंश्च विनियोगे सति ज्ञानो-
द्देशेन नित्यान्यनुतिष्ठतोऽवश्यं ज्ञानं भवति इतरथा शुद्धिमात्रमनियता च
ज्ञानोत्पत्तिरिति विनियोगोपयोगः । ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात्पापस्य कर्मण
इत्यादिस्मृतेरियं श्रुतिर्मूलम् । श्रुतिस्त्वेतादृशी तुल्यत्वे नैतामनुवादयति ।
न संयोगपृथक्त्वेन साक्षादङ्गभाव इत्यनेन साक्षादङ्गभावो निषिध्यते
न संयोगपृथक्त्वम् । सर्वापेक्षाधिकरणे[1] संयोगभेदस्याश्रयिष्यमाणत्वात् । तस्मा-
दयमर्थः । संयोगपृथक्त्वमस्तीत्येतावता न साक्षादङ्गभावसिद्धिरारादङ्गभावे
ऽपि तदुपपत्तेरिति नित्यानां दुरितक्षयफलत्वे नित्यकाम्यवैषम्यायोगमाशङ्क्य
नित्येहितेनेत्युक्तम् । चित्तसत्त्वं चित्तगतः सत्त्वगुणः । **प्रत्यक्तोपपत्तीनि ।**
संसारस्यासारत्वं दृष्टविषये प्रत्यक्षग्राह्यमदृष्टे तूपपत्त्या । प्रत्यक्षोपपत्त्योश्च प्रवृत्ति-
द्वारं चित्तगतसत्त्वं तस्य पापकपाटनिवृत्त्यपावरणे उद्घाटने सतीत्यर्थः । धर्मब्र-
ह्मावबोधयोर्हेतुहेतुमद्भावाभावे ऽपि क्वाश्रुत्या पौर्वापर्यमाशङ्कते **स्यादेतदिति ।**

४७ । १६ **अग्निहोत्रयवागूपाकवदिति ।** पञ्चमे स्थितम्—अर्थाच्च[2] ।
अग्निहोत्रं जुहोति यवागूं पचतीत्यत्र किं होमपाकयोर्यथापाठं क्रम उत पाक
एव प्रथम इति संशये नियामकश्रुत्यभावाद्धोमनिर्वृत्तेश्च द्रव्यान्तरेण सम्भवा-
द्यवागूपाकस्य चारादुपकारकत्वाद्धोमप्राथम्ये प्राप्ते राद्धान्तः । पदार्थः प्रयोजना-
पेक्षो ऽनुष्ठानविधिरेव प्रयोजनोपयोगिनं क्रमविशेषं नियच्छतीति[3] पक्वैव होत-
व्यम् । न च द्रव्यान्तरानयनं श्रुतद्रव्य[4]वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । न च दृष्टार्थत्वे स-

---

* पापक्षय इत्यादिरिति ३ पु. पा. ।
[1] व्याससू. अ. ३ पा. ४ सू. २६ ।
[2] जैमिनिसू. अ. ५ पा. १ सू. २ ।
[3] इति प्रमाणसद्भावादिति ३ पु. पा. ।
[4] कृतद्रव्यादिति ३ पु. पा. ।

त्वारादुपकारकत्वं पाकस्येति ।

पाठस्थानेति । क्रमेण वा नियम्येत क्रत्वेकत्वे तद्गुणत्वात्[1] । ४८ । १३

समिधो यजतीत्यादिषु क्रमपठितप्रयाजेषु चिन्ता किं यथापाठमनुष्ठानक्रम उत न । तत्र वाक्यानां स्वार्थमात्रावसितत्वान्न क्रमपरत्वमित्यनियमप्राप्तौ सिद्धान्तः । यथैतानि वाक्यानि स्वार्थविधायीनि तथाऽनुष्ठानापेक्षितस्मृत्युपयोगीन्यपि तानि च क्रमवन्ति स्वाध्यायविध्यध्यापितानि क्रमवन्त्येव स्मरणानि जनयन्ति स्मृतस्य चानुष्ठानमिति स्मरणक्रमेणानुष्ठानं नियम्यते । एवं क्रमपाठोऽपि दृष्टार्थो भविष्यति । तस्मात् पाठक्रमेण नियम इति । सूत्रार्थस्तु एकस्मिन् क्रतौ श्रूयमाणानां प्रयाजानां पाठक्रमेण प्रयोगक्रमो नियम्येत । तस्य पाठक्रमस्यानुष्ठाने लोके गुणत्वावगमात् तद्यथा स्वाध्याया-नुनिम्येन भुञ्जीतेति । स्थानाच्चोत्पत्तिसंयोगात्[2] । ज्योतिष्टोमविकारे साद्यस्क्रेऽतिदेशप्राप्तेष्वग्नीषोमीयादिपशुषु सहत्वगुणविधानार्थं वचनं श्रूयते सह पशूनालभत इति तद्विधानाच्च प्राकृतः प्रथममग्नीषोमीयस्ततः सवनीयः ततोऽनुबन्ध्य इत्येवंरूपः क्रमो निवर्तते । सहत्वे चेद सवनीयस्थाने । तथा सति इतरयोस्तुल्यवत् स्थानवत्त्वेन भवति । सवनीयस्याश्विनग्रहग्रहणानन्तरकालः प्रकृतावाम्नायते । आश्विनं ग्रहं गृहीत्वा त्रिवृता यूपं परिवीयाग्नेयं सवनीयं पशुमुपाकरोतीति । तत्रैककालत्वलक्षणसहत्वासम्भवा-दवश्यंभाविनि क्रमे कः प्रथमं प्रयुज्यतामित्यपेक्षायां किमनियमस्तदा प्राथ-म्यमुत सवनीयस्येति संशये । तत्र नियामकत्वाभावादनियमे प्राप्ते सिद्धान्तः । स्थानात्सवनीयप्राथम्यं नियम्यते कुत उत्पत्तिसंयोगात् । प्रकृतौ सवनीयस्याश्विनग्रहग्रहणानन्तरमुत्पन्नत्वावगतेः विकृतौ च तेनैव कालेन स उपस्थापितः अग्नीषोमीयस्तु सहत्ववचनेन स्वस्थानाच्चालितस्तस्मात् प्रथमं सवनीयस्यैवोपाकरणादिप्रयोगः । इतरयोस्तु तत्साहित्यवचनात् तदानन्तर्ये मिथस्त्वनियमः । अत्र वा प्रकृतिदृष्टपौर्वापर्यस्यास्मिन् बाधके त्यागायोगात् प्रथममग्नीषोमीयमुपाकृत्यानुबन्ध्य उपाकर्तव्य इति । मुख्यक्रमेण चाङ्गानां तदर्थत्वात्[3] । सारस्वतौ भवत एतद्वै दैव्यं मिथुनं यत्सरस्वती सरस्वा-

जैमिनिसू० अ० ५ पा० १ सू० ४ ।

प्रयाजादीनामिति २ पु० पा० ।

प्रथममिति नास्ति ३ पु० ।

नियम्यत इति २ पु० पा० ।

जैमिनिसू० अ० ५ पा० १ सू० १३ ।

जैमिनिसू० अ० ५ पा० १ सू० १४ ।

३

श्चेति सरस्वतीदैवतं सरस्वद्दैवतं च युगपत्कर्मद्वयं श्रूयते। तत्र च सरस्वतीदैवतस्य याज्यानुवाक्यायुगलं प्रथममाम्नायते तदनन्तरं पुंदैवतस्य । तत्र मन्त्राणां प्रयोगशेषत्वाद्याज्याऽनुवाक्यापाठक्रमेण प्रधानक्रमो ऽवगतः । अङ्गविशेषे निर्वापादौ संशयः किमनियतो ऽस्य क्रम उत प्रधानक्रमेण नियत इति। तत्र याज्याऽनुवाक्यापाठक्रमस्य प्रधानमात्रगोचरत्वादङ्गानामनुष्ठानक्रमे श्रुत्याद्यभावान्मुख्यक्रमस्य च प्रमेयत्वेन प्रमाणत्वानुपपत्तेरनियमे प्राप्ते सिद्धान्तः। मुख्यक्रमेणाङ्गानां क्रमो नियम्येत तदर्थत्वात् प्रधानार्थत्वादङ्गानाम्। यद्यपि मुख्यक्रमस्य याज्याऽनुवाक्यापाठक्रमापेक्षया प्रमेयत्वं तथापि प्रमितस्यास्य धूमादेरिवान्यत्र प्रमाणत्वमविरुद्धम्। प्रधानस्य हि प्रयोगविधिना साङ्गस्यैव प्रयोगश्चोदितः स चावर्जनीयाङ्गव्यवधानादधिकव्यवधिमङ्गानां न सहते। यदि तु प्रधानान्तरसंनिधावन्याङ्गानुष्ठानं तदा तेनैव स्वप्रधानादङ्गानि विप्रकृष्येरन्। अतो मुख्यक्रमादङ्गक्रमनियम इति।

प्रवृत्त्या तुल्यकालानां गुणानां तदुपक्रमात्*। वाजपेये सप्तदश प्राजापत्यान् पशूनालभतइति सप्तदश यागा अङ्गत्वेन श्रूयन्ते तेषां च वैश्वदेवीं कृत्वा सह प्रचरन्तीति प्रयोगसाहित्यश्रवणादेकोपक्रमोपसंहार एक एवायान्तरप्रयोगः। तेनैषामतिदेशप्राप्ताः प्रोक्षणादिधर्मा न एकैकत्र समापनीयाः किं तर्हि सर्वेषु पशुष्वेक एव पदार्थः परिसमापनीयस्ततो ऽन्यस्ततो ऽन्य†। इतरथा ह्येकस्मिन्पशौ सर्वाङ्गानुष्ठाने प्रधानस्याङ्गविप्रकर्षः स्यात्। तत्र प्रथमैकपदार्थानुष्ठाने विशेषतो वेदाभ्यनुज्ञाभावादिच्छैव नियामिका।

तदेवं स्थिते द्वितीयादिपदार्थप्रयोगे संशयः किं प्रथमइव द्वितीयादावपीच्छैव कारणमुत प्रथमप्रवृत्त्यैव नियम इति। तत्र पूर्वपक्षः। न तावत् श्रुत्यादास्ति नियामकम्। प्रथमाङ्गप्रवृत्तिश्च पौरुषेयी वेदेन नाभ्यनुज्ञायतइति न तद्वशादुत्तरनियमः। तेन प्रथमतराश्रित‡पुरुषेच्छैव चरमतराङ्गनियामिका। प्रधानसौकर्यं चैवं लभ्यते। इतरथा हि प्रथमं प्रयोगानुसन्धानव्ययमनस उपरितनं च प्रयोगं तद्वशेन तन्वानस्य मतिक्लेशः स्यात्। तस्मादनियम इति प्राप्ते राद्धान्तः। एकप्रयोगतया तुल्यकालानां प्रोक्षणा-

* जैमिनिसू. अ. ५ पा. १ सू. ८। † ततो ऽन्य इति सकृदेव दृश्यते ३-१ पु.।
‡ तराङ्गाश्रितेति १ पु. पा.।

द्यङ्गानां प्रवृत्त्या क्रमनियमः । कुतस्तदुपक्रमात् तेन प्रधानेनाङ्गानामुपक्रमात् तदेकप्रयोगत्वादित्यर्थः । सप्तदश यागाङ्गानि सह प्रयोज्यानि प्रथमाङ्गानुष्ठाने सति द्वितीयादौ षोडशभिर्व्यवधानमभ्यनुजानन्ति न ततोऽधिकम् । प्रावृत्तिकक्रमाश्रयणे च सप्तदशसु प्रथमाङ्गानुष्ठाने द्वितीयो धर्मः प्रथमादिपशुषु क्रियमाणः षोडशभिरेव व्यवधीयते । क्रमान्तराश्रयणे ऽधिकैरपि व्यवधानं स्यात् । अतः प्रयोगवचनकोपपरिहाराय प्रवृत्त्या नियम इति ।

शेषाणां शेषिणां च क्रमापेक्षायां हेतुमाह **युगपदिति** । युगपद- ४८ , १८ नुष्ठानप्राप्तौ क्रमः स्यात्तदेव कुतस्तत्राह **एकपौर्णमास्यामिति** । पर्वणो मध्ये त्रयः पौर्णमास्याः सद्यस्त्रयो ऽमावास्यायाः । कालैक्ये ऽपि यदि कर्तृभेदः स्यात् तदा न क्रमोऽपेक्ष्येत तन्मा भूदित्याह **एकाधिकारीति** । स्वामित्वेनाधिकारित्वं तस्यैवानुष्ठातृत्वेन कर्तृत्वम् । एकाधिकारिकर्तृकत्वे हेतुमाह **एकप्रयोगवचनेनेति** । यजेतेत्याख्याते कर्त्रैक्यस्य विवक्षितत्वात्प्रयोगवचने कर्त्रैक्यं सिद्धम् । एकप्रयोगवचनपरिग्रहे हेतुमाह **एकफलवदिति** । एकाश्चामी फलवन्तः प्रधानस्य उपकारश्च तस्मिन् समुच्चित्य साधनत्वेन उपनिबद्धाः शेषाः एकेन फलेनावच्छिन्नाः शेषिणो ऽत एकप्रयोगवचनोपगृहीता इति ।

सौर्यार्यमणेति । एकादशे* [स्थितम्–अङ्गवत् क्रतूनामानुपूर्व्यम्†] । ,, । ८१ सौर्यं चरुं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकामः आर्यमणं चरुं‡ निर्वपेत्स्वर्गकामः प्राजापत्यं चरुं निर्वपेच्छतकृष्णलमायुष्कामः इत्यादिषु क्रमपठितक्रतुषु चिन्ता§ किं पाठक्रमेण प्रयोज्या उताऽनियमेनेति । तत्र यथाऽङ्गानां समिदादीनामेकेन युगपत्करणाशक्तेः क्रमाकाङ्क्षायां पाठात् क्रमनियमः एवं क्रतूनामपीति प्राप्ते राद्धान्तः । न वाऽसंबन्धात्‖ । अङ्गेष्वेकप्रयोगवचनपरिग्रहादस्ति क्रमाकाङ्क्षा क्रतुषु नानाफलेषु नैकः प्रयोगवचनोऽस्ति न च सर्वे मिलित्वा प्रयोजयन्ति तेनैषामेकप्रयोगवचनसंबन्धाभावान्नास्ति क्रमाकाङ्क्षा किं तु पुरुषस्य । न च तदाकाङ्क्षितं विधिप्रतिपाद्यमिति तदिच्छयैव क्रमः पाठक्रम-

* पञ्चमे इति वक्तव्ये एकादशे इत्ययं लेखः पारम्परिकलेखकभ्रममूलक इति प्रतिभाति । सर्वेषु पुस्तकेषु पाठ एवमेवोपलभ्यते ।

† जैमिनिसू० अ० ५ पा० ३ सू० ३२ । ‡ आर्यमणं चरुमिति ८–४ पु० पा० ।

§ पठितेषु चिन्तेति ३ पु० पा० । ‖ जै० सू० अ० ५ पा० ३ सू० ३३ ।

स्त्वध्ययनार्थ इति । युगपत्पाठासम्भवेनावर्जनीयतया पाठक्रमस्यागतत्वा-त्तन्नियमस्य चाध्ययनार्थत्वादित्यर्थः ।

गोदोहनस्य पुरुषार्थत्वं चतुर्थे चिन्तितम्—यस्मिन्प्रीतिः पुरुषस्य तस्य लिप्सा ऽर्थलक्षणा ऽविभक्तत्वात्[१] । दर्शपूर्णमासयोर्गोदोहनेन पशुका-मस्य प्रणयेदिति श्रूयते । तत्र गोदोहने क्रत्वर्थत्वपुरुषार्थत्वसंदेहे पशु-कामस्येति समभिव्याहाराद्वाक्येन क्रतूपकारकत्वेन[२] चोभयार्थमिति प्राप्ते सिद्धान्तः । नोपकारकत्वं शेषत्वं किं तु तादर्थ्यम् । तथा च गोदोहनस्य पशुशेषत्वान्न क्रत्वङ्गत्वम् । अङ्गापेक्षा च क्रतोरुपकारायान्यार्थस्यापि क्रतूप-कारकत्वमविरुद्धम् । तेन वाक्यात्पुरुषार्थमेवेति । यस्मिन्निर्वृत्ते पुंसः प्रीतिः फलं भवति तस्य लिप्सा फलप्रयुक्ता न विधितः । कुतस्तस्य फल-साधनस्य प्रीत्या विभागाभावादिति सूत्रार्थः ।

अस्य चाप्रणयनाश्रितत्वात्क्रम एव क्रम इति गोदोहनस्य प्रण-

४९ । ८ यनाश्रितत्वमुपपादयति **नो खल्वपीति** । कल्प्यतां तर्हि व्यापारविशेषस्तत्राह **प्रणयनाश्रितामिति** । प्रणयनाश्रितविशिष्टविधिमाशङ्क्य प्रणयनेत्युक्तम् । संनिहितत्वानेन विशिष्टविधिरित्यर्थः । सामर्थ्यरूपाद् लिङ्गात्प्रणयनाश्रि-तत्वमाह **सामर्थ्याच्चेति** ।

११ । ३ **यथा वा दर्शपूर्णमासाभ्यामिति**[३] । चतुर्थे चिन्तितम्—उत्पत्तिकालाद्विषये कालः स्याद्वाक्यस्य तत्प्रधानत्वात्[४] । दर्शपूर्णमासा-भ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेतेति श्रूयते । तत्र संदेहः किमिदमङ्गस्य विधायकमुत कालस्येति । तत्र वाक्यतेरङ्गस्य तन्त्राङ्गत्व यजेतेति विधिप्रत्यासत्तेः सोम-स्यव । ननु द्रव्यद्वारेणान्यत्र विहितसोमयागस्य प्रत्यभिज्ञानात्कथं तद्विधिः । उच्यते । तत्कार्यस्येहाप्रत्यभिज्ञानाद्वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेतेतिवत् । न ह्यत्र ब्रह्मवर्चसं बृहस्पतिसवकार्यं प्रतीतम् अतो ऽङ्गं बृहस्पतिसवो वाज-पेयस्य । तथ च सोमयागो ऽपि दर्शपूर्णमासेष्टिं प्रत्यङ्गत्वेन विधीयत इति

१ जै. सू. अ. ४ पा. १ सू. २ । २ क्वचिन पुरुषार्थत्वेन क्रतूपकारकत्वेनेति ३ पु. पा. ।
३ दर्शपूर्णमासाभ्यामिति भामती मु. पु. पाठः । तत्त्वतस्तु दर्शपूर्णमासाभ्यामित्यत्र नो खल्वि-त्यादीति तत्पदार्थानां पा. । भामतीग्रन्थानुसारात् स्थापितमस्मिन् ।
४ जै. सू. अ. ४ पा. ३ सू. ३७ । यथा दर्शेत्यादिपाठः १ पु. ।

तया ज्ञानफलमेव तत्फलमित्यर्थः । फलभेदे वक्तव्ये कारणभेदकथनं भाष्ये

४९ । २४ अनुपयोगीत्याशङ्क्याह **न केवलमिति** । विधेयाविधेयक्रियाज्ञानफलयोः

रुत्पाद्यता व्यङ्ग्यता च भेद इत्यर्थः । अनुष्ठानान्तरेत्यत्रान्तरशब्दार्थमाह

शाब्दज्ञानेति* । क्वचिद् ब्रह्मविदाप्नोति परमित्यादौ ज्ञानफलं साध्यत्वेन

प्रतीतमपि न्यायबलाद्वचनान्तरवशाच्चाभिव्यक्तिपरत्वेन व्याख्याय फलभेद

उक्तो जिज्ञास्यभेदस्तु प्रतीतिसमयएव स्फुट इत्याह **जिज्ञास्यभेद-**

मिति । ननु भवतेरकर्मकत्वाद्भावार्थत्वे च नपुंसकत्वप्रसङ्गाद्भव्यशब्देन

कथं जिज्ञास्यविषय†भेदसिद्धिरत आह **भवितेति** ।

ननु तयोरेव कृत्यक्तखलर्था इति कृत्यानां भावकर्मणोः स्मरणादचो

यदिति सूत्रविहितयत्प्रत्ययान्तस्य भव्यशब्दस्य कर्तृवाचित्वमयुक्तमित्याश-

५० । ४ ङ्क्याह **कर्त्तरि कृत्य इति** । भव्यगेयेत्यादिना हि सूत्रेण भावकर्मवाचिता-

नियममपोद्य कृत्यप्रत्ययान्ता एव भव्यादिशब्दा विकल्पेन कर्तरि निपा-

त्यन्ते । अतो भवतीति व्युत्पत्त्या भव्यशब्दः कर्तृवाची । पक्षे च भा-

वकर्मणोः । अस्य च भवतेरनुपसर्गत्वात्प्राप्तिवाचित्वाभावाच्च कर्माप्राप्तिः ।

भावे तु भव्यमनेनेति स्याद् नेह सः । पुँल्लिङ्गनिर्देशात् उत्पाद्यधर्मा-

पेक्षणाच्च । अतः कर्त्तरि कृत्य इति । ननु भवितुः कथं ज्ञानकाले सत्त्वाभाव

इत्याशङ्क्य ज्ञानोत्तरभाविप्रयोजकव्यापारापेक्षणादित्याह **भविता चेति** ।

भवतिर्ह्यसिद्धकर्तृकक्रियावाची न पच्यादिवत् सिद्धकर्तृकक्रियस्ततो भविता

स्वतो ऽसिद्धः सन् भावकव्यापारापेक्षनिष्पत्तिरर्थात् साध्यो भातीति । अत

एवाहुः ।

करोत्यर्थस्य यः कर्ता भवितुः स प्रयोजकः ।

भविता तमपेक्ष्याथ प्रयोज्यत्वं प्रपद्यते ॥ इति ।

भाष्ये भूतशब्दस्यातीतवाचित्वभ्रमं निरस्यति **भूतमिति** । नन्वा-

,, । १० ज्ञाभ्यर्थनानुज्ञानां लोके चोदनात्वात् कथं वेदे चोदना ऽत आह **आज्ञा-**

दीनामिति । उत्कृष्टपुंसः स्वाभिलषितोपायकार्यत्वाभिधानमाज्ञा । यथा

* शब्दज्ञानेनेतीति १ पु० पा० । मूले ऽपि पाठद्वैविध्यं दृश्यते ।

† जिज्ञास्यविषयभेद इति ३ पु० पा० । ‡ विषयशब्दो नास्ति २-३ पु० ।

गामानयेति । एतदेव हीनस्याभ्यर्थना यथा माणवकमध्यापयेति । प्रवृत्तस्य प्रयोज्यस्य तद्धितोपायोक्तिरनुज्ञा । तथा कुरु यथा हितमिति । नैतासां सम्भवो वेदे इत्युपदेशश्चोदना । उपदेशो ह्यप्रवृत्तनियोज्यस्य प्रयोजनोपायबोधको लोके ऽवगतो यथा गोपालवर्त्मनि सुपथकथनपरो ऽनेन पथा याहीति । न हीहाज्ञा प्रयोक्तुर्निकर्षात् । नाभ्यर्थना स्वप्रयोजनाभावात् । नाप्यनुज्ञा प्रयोज्यस्याप्रवृत्तत्वात् तदिह नियोज्यस्याप्रवृत्तस्य हितोपायकथनत्वेनोक्तिरपौरुषेये ऽपि वेदे भवत्येवेति । तस्य धर्मस्य ज्ञायते ऽनेनेति ज्ञानं प्रमाणमुपदेशो विधिरिति जैमिनीयसूत्रावयवार्थः । स्वविषयइति भाष्ये स्वशब्देन चोदनाऽभिधीयतइति मत्वा ऽऽह । **स्वसाध्ये इति** । स्वस्याः प्रतिपाद्ये विषये भावनायामित्यर्थः । धर्मस्येत्युक्त्या भावनोपसर्जनभूतो ऽपि शब्दतो ऽर्थतः प्राधान्यात् स्वशब्दार्थ इति गृहीत्वा ऽऽह **तद्विषये इति** । ननु भावनायाः अर्थ्या विधिशब्देन पुरुषप्रवर्तनमशक्यं प्रमाणस्य वास्यादिवत्प्रेरकत्वायोगादित्याशङ्क्याह **भावनाया इति** । सा हि भावनायास्तदवच्छेदकत्वद्वारेण चार्थाद्धात्वर्थस्योपायतां बोधयति विधिर्बोधयित्वा च तदिच्छामुपाहरति इच्छंश्च पुरुषः प्रवर्तते । तदनेन क्रमेण नियुञ्जाना चोदना धर्ममवबोधयतीत्यर्थः । **ब्रह्मचोदना** ब्रह्मवाक्यम् । यथा धर्मचोदना प्रवृत्तिहेतु बोध जनयति नैवं ब्रह्मचोदनेत्याह । **अवबोधस्यैवेति** । ब्रह्मचोदनया सिद्धवस्तुविषयस्य प्रवृत्त्यहेत्वर्थमात्रावबोधस्य जन्यत्वादिति भाष्यार्थः । ननु मा नाम जनि धर्मबोधवद् ब्रह्मबोधाद्विषये प्रवृत्तिः स एव तु विधितः किं न स्यादिति शङ्कते **नन्विति** । विध्येकवाक्यत्वेन वस्तुबोधनाद्वेदान्ता न सिद्धबोधमात्रपर्यवसाना इत्यर्थः ।

५० । १३

भाष्ये ऽवबोधनिष्ठेन एव विध्यविषयत्वे हेतुगर्भ इति व्याचष्टे **अग-मभिसंधिरिति** । यथा विशिष्टविधौ विशेषणविधिरर्थान्न विशेषणे तात्पर्यं वाक्यभेदादेवं विषयविशिष्टप्रतिपत्तिविधिसामर्थ्याद् ब्रह्मनिश्चय इत्याशङ्क्याह **न च बोधस्येति** । विशिष्टक्रियाविधानादुक्ता विशेषणस्य प्रमा वैशिष्ट्यस्य वास्तवत्वात् । प्रतिपत्तिविधिस्तु न विशेषणसत्तामाक्षिपति । यच्च धेनु-

,, । २

[1] स्वशब्दो नास्ति मु भा पु । परं तत्र १ पाठान्तर दृष्टव्यम । एतद्व्याख्यानसारास्य सूचितश्च तत्र स्वशब्द । [2] चेदर्नेति १ प पा [3] विधेर्यक्तेति ३ पु पा

मुपासीतेत्यादावारोप्यस्यापि[1] विधेयधीविषयत्वादित्यर्थः । एवं क्रमप्रमाणाभावसिद्धौ

ब्रह्मधीर्न नियोगेन धर्मबुद्धेरनन्तरा ।
तत्क्रमे मानहीनत्वात् स्नानभुज्यादिधीरिव ॥

५१ । १६ नित्यानित्यवस्तुविवेक इति भाष्यमाक्षिपति **तद्विषयश्चेदिति** । अनित्याद् ब्रह्मणो विवेकः किं निश्चय उत ज्ञानमात्रम् । आद्यं दूषयति **कृतमिति** । द्वितीये विपर्ययः संशयो वा । नाद्यः । ततः शास्त्रश्रवणे प्रवृत्त्ययोगात् । न द्वितीयः । प्रपञ्चाऽनित्यत्वानिश्चये तद्वैराग्याऽयोगादित्याह **तथा चेति** । समाधत्ते **तस्मादिति** । निश्चय एव विवेकः । न च शास्त्राऽनारम्भः । इदं नित्यमिदमनित्यमित्यनिश्चयात्[2] । आत्माऽनात्मसमुदाये नित्यत्वमनित्यत्वं च स्तो धर्मौ तयोश्च धर्मिभ्यां भवितव्यमित्येतावन्मात्रं निश्चितम् । यद्यपि घटादेरनित्यता ऽवधारिता तथापि सकलानात्मसु नावधारितेति । नित्यत्वस्य व्याख्या **ऋतमिति** । उक्तविवेकस्य प्रयोजनमाह **तथा चेति** ।

सत्याऽसत्ययोरुपादेयाऽनुपादेयत्वे हेतुमाह **तदेतदिति** । सुखत्वान्नित्यमुपादेयं दुःखत्वादनित्यं त्याज्यमित्यर्थः । दृष्टे ऽनुभव उपपत्तिस्त्वदृष्टे । विगीतं सदधिष्ठानमसत्यत्वाद्गन्धर्वपुरीवद् इत्यादिरूपाऽसिद्धिमाशङ्क्याह **न खल्विति** । न श्रेयतो विवेकस्य स्वरसत उदये शास्त्रविफलता सगुणनिर्गुणविवेकाखण्डसमन्वयादेरसिद्धेरिति । न नित्यादिविवेकमात्रं वैराग्यहेतुः किं तु तदभ्यास इत्याह **अथास्येति** । अस्य पुरुषश्रेष्ठस्य संसारसमूहे ऽनित्यत्वादिविषयं प्रसङ्ख्यानं धीसन्ततिरूपावर्तते इत्यन्वयः । **अर्वाचिः** नरकविशेषः ।

५२ । ११ **जायस्व म्रियस्वेति** । पुनः पुनर्जायते म्रियते चेत्यर्थः । क्रियासमभिहारे लोडिति पौनःपुन्ये सर्वलकारापवादेन लोटः स्वादेशस्य च विधानात् । आब्रह्मलोकमर्वाचिपर्यन्तं जननमरणाभ्यामावर्तमानं क्षणादावान्तरसर्गपर्यन्ते[3] काले संसारसागरस्यो[4]ऽभिभूतैरनिशमुह्यमानमितस्ततो नीयमानमात्मानमन्यं च जीवसमूहमवलोक्येति योजना ।

[1] धीविषयत्वादिति २ पु. पा । [2] इदं नित्यमिदमनित्यमिति निश्चयादिति २ पु. पा ।
[3] क्षणादावान्तरसर्गपर्यन्तेष्विति ३ पु. पा । [4] सागरस्येति २-३ पु. नास्ति। [5] ४ पु. तथा पाठस्य दृष्टत्वादुपर्यसामञ्जस्याच्चापरि तथैव निवेशितम् । मूलेऽपि अयमेव पाठः प्रायः उपलभ्यते ।

उक्तपरिभावनाया इहामुत्रार्थभोगविरागहेतुतामाह **ततो ऽस्येति** । ५२ । १६
अनित्यसंसारस्य किंचिदधिष्ठानमस्तीति इयान्[1] विवेको न तु ब्रह्मेति ।
तदुक्तम् **ईदृशादिति**[1] आभोगो मनस्कारः । आदर इति यावत् । अतदा-
त्मिका । वैराग्यस्य शमादिहेतुतामाह **तत इति** । त्वाषा जटा[2] अस्य सन्तीति
तथोक्तः । अद्वैव तत्त्वविषया वितमस्य न गतादीति तथा ऽभिहितः[4] ।
मोक्षेच्छा भवतु कुतस्तावता ब्रह्मजिज्ञासा अत आह **तस्य चेति** ।

नित्याऽनित्यविवेकादिहेतुत्वस्याथशब्दादवगतेः किमत शब्देनेत्या-
शङ्क्य नानेन जिज्ञासां प्रति साधनकलापस्य हेतुतोच्यते किं तु तत्स्वरूपा-
ऽसिद्धिपरिहारहेतुरभिधीयते इत्याह **अत्रैवमित्यादिना** । शल्कं शकलम् । ११ । १८
शुचि नरशिरःकपालं प्राण्यङ्गत्वाच्छङ्खवदित्यस्य नारं स्पृष्ट्वाऽस्थि सस्नेहं सवासा
जलमाविशेदित्यागमविरोधः । कृतकत्वानुमानानुगृहीतात्तद्यथेति वाक्यात्
न्यायहीनम् अपामेत्यादिवाक्यमापातिकामृतत्वादिपरं ग्राह्यमित्याह **क्षीय-
तेति** । यत्त्वभिहितं भास्करेण नित्यानित्यविवेकादेरप्रकृतत्वान्न तदान-
न्तर्यमथशब्दार्थो ऽत एव कर्मणां क्षयिष्णुफलत्वं ब्रह्मज्ञानस्य च मोक्षहे-
तुत्वमतःशब्देन न परामृष्टुं युक्तमिति तद्भाष्यभावव्याख्यया ऽनुकम्प्यते
अत्र चेति । नहि सकला वेदान्ताः परामृश्यन्त इत्याह **यागत्वादीति** ।
अथशब्दो[6] ऽहेतुत्वसमर्थनयोग्यत्वादित्यर्थः । हेतुमद्ब्रह्मजिज्ञासाया
हेतूनां नित्यानित्यविवेकादीनां सूत्रकारस्य बुद्धिस्थत्वात्तदानन्तर्यार्थत्वमथ-
शब्दस्य युक्तमेव[7] ।

चतुर्थीसमासाभावे हेतुमाह **तादर्थ्येति** । पाणिनिः किल चतुर्थी ५५ । १३
तदर्थार्थबलिहितसुखरक्षितैरिति तादर्थ्यसमासं सस्मार । चतुर्थ्यन्तः
शब्दस्तदर्थवचनादिभिः शब्दैः समस्यते । चतुर्थ्यन्तशब्दार्थस्तच्छब्देन
परामृश्यते । तस्मै इदं तदर्थम् । यथा कुण्डलाय हिरण्यमित्यत्र कुण्डलं
चतुर्थ्यन्तशब्दार्थस्तच्छब्देन हिरण्यं तत्र कुण्डलशब्दश्चतुर्थ्यन्तः कुण्डल-

1 इयान् इति ३ पु. नास्ति ।
2 जटाकाश इति ३-२ पु. पा. ।
3 यत भास्करीयमिति ३ पु. पा. ।
4 गतादृशादीति स. भा. पु. पाठः ।
5 तथोक्त इति ३ पु. पा. ।
6 अथशब्देति ३ पु. पा. ।
7 सक्रमेवेति २ पु. पा. ।

शेषवाचिना हिरण्यशब्देन समस्यते कुण्डलहिरण्यमिति । तथा ऽर्थशब्दा-
दिनापि ब्राह्मणार्थं पयः इत्यादि द्रष्टव्यम् । कात्यायनेन त्वयं समासः
प्रकृतिविकृत्योर्नियमितः चतुर्थी तदर्थमात्रेणेति चेत्तर्हि* सर्वत्र प्रसङ्गो ऽवि-
शेषात् प्रकृतिविकृत्योरिति चेदश्वघासादीनामुपसंख्यानम् इति । एवं
५५ । १४ चार्थात्प्रस्तुते तन्निषेधसिद्धिरित्याह **प्रकृतीति । इत्येवमादौ** ब्रह्मजि-
ज्ञासेत्येवमादावित्यर्थः । नन्वश्वार्थो घासो ऽश्वघास इत्यादावप्रकृतिवि-
कारे ऽपि तादर्थ्यसमासो दृष्ट इत्याशङ्क्य कात्यायनेनैव समासान्तरमुपसंख्या-
तमित्याह **अश्वघासादय इति ।**

ननु षष्ठीसमासाभ्युपगमे ब्रह्मणो जिज्ञासाव्यावर्तकत्वेन गुणत्वात्प्रधा-
नपरिग्रह इति भाष्यस्याप्राधान्यभङ्गस्तत्राह **षष्ठीसमासे ऽपीति ।**
ब्रह्मोज्झं वेदत्यागः । प्रतिपत्तौ विशेषणत्वेनानुबध्यतइत्यनुबन्धः । स्वरू-
पेण निरूपितायां जिज्ञासायां पश्चात्संबन्धिन्यपेक्षा ब्रह्म च ज्ञानद्वारा जिज्ञा-
सारूपनिरूपकमिति प्रथमोदिताकाङ्क्षावशेन ब्रह्मजिज्ञासायाः कर्मत्वेन संब-
ध्यते न तु संबन्धिमात्रतयेत्यर्थः । जिज्ञासाज्ञानयोर्विषयाधीननिरूपणं
५६ । १६ वैधर्म्यदृष्टान्तेन प्रपञ्चयति **न हीति ।**

ननु प्रमाणयुक्त्यादि जिज्ञासायाः कर्म भविष्यति। ब्रह्म तु
संबन्धित्वेन निर्दिश्यताम् । न । निर्दिष्टकर्मलाभे कल्पना‡नुपपत्तेरित्याह
नन्वित्यादिना । संभन्त्स्यते संबद्धुं भविष्यति । ननु श्रुतकर्मत्यागा-
ऽयोगे स्थिते कथं शेषषष्ठी शङ्क्यतइत्यत आह **निगूढाभिप्राय इति ।**
प्रमाणादिबहुश्रौतत्व§सिद्धिरित्यभिप्रायस्य निगूढता । ननु ब्रह्मसंबन्धिनी
जिज्ञासेत्युक्ते कर्मा ऽनिर्देशादनिरूपितरूपा जिज्ञासा स्याद् नेत्याह **सामा-
न्येति ।** बहुप्रतिज्ञानां श्रौतत्वलाभा¶त्कथं प्रयासवैयर्थ्येन परिहारस्तत्राह
निगूढेति । एकस्यापि प्रधानस्य श्रौतत्वं वरं न तु गुणानां बहूनामपीति ।
५७ । ५ **वाच्यस्येति ।** शब्दोपात्तत्वेन साक्षात्संनिधिः । प्रथमापेक्षितस्येत्याकाङ्क्षा ।
प्रथमसंबन्धार्हस्येति योग्यता । एतैर्युक्तस्य कर्मत्वस्य संबन्धः प्रथमः सन्नपि

* तर्हीति नास्ति ३ पु. ।
† सर्वत्वेति पाठः ३ पु. ।
‡ कर्मकल्पनेति ३ पु. पा. ।
§ बहुप्रतिज्ञानां श्रौतत्वादिति ३ पु. पा. ।
¶ श्रौतत्वादिति २ पु. पा. ।

जघन्यः । यतेः रहितस्य संबन्धिमात्रस्य संबन्धो जघन्यः सन् प्रथम इति कल्पनं व्याहतमित्यर्थः । कर्तृकर्मणोः कृतीति कृद्योगे कर्मणि षष्ठीस्मरणा-द्वाच्यं कर्मत्वं जिज्ञासापदस्य चाकारप्रत्ययान्तत्वात् कृद्योगः । यस्तु कर्मणि चेति कर्मणि षष्ठ्या समासप्रतिषेधः स च उभयप्राप्तौ कर्मणीति या कर्तृकर्म-णोरुभयोरपि सामर्थ्यादुपादानप्राप्तौ कर्मण्येवेति नियमिता षष्ठी तद्विषयः । यथा ऽऽश्चर्यो गवां दोहो ऽगोपालकेनेति । अत्र ह्याश्चर्यं व्यज्यते यदि दुर्दोहानां गवां दोहे कर्मत्वमकुशलस्य चाऽगोपालस्य कर्तृत्वम् । प्रस्तुते तु ब्रह्मकर्मत्वमेवोपादीयते न कर्तृगतो ऽतिशय इत्युभयप्राप्त्यभावात्कर्तृकर्मणोः कृतीत्येव षष्ठी । तेन ब्रह्मजिज्ञासेत्युपपन्नः समास इति ।

भाष्ये प्रत्यक्षनिर्देशो न युक्तः* शाब्दत्वात्कर्मत्वस्य तत्राह **प्रत्यक्षेति** । ५१ । ९
अविरुद्धमपि परोक्षत्वं व्याख्येयप्रत्यक्षत्वस्य प्रतियोगित्वाद्व्याख्यातम् । परमते कर्मत्वस्य लाक्षणिकत्वं चरमान्वयप्रसञ्जनार्थम् । नन्वगुकर्मापि ज्ञानस्येच्छा-विषयत्वं मोक्षजिज्ञासापदात्प्रमीयताम् । न । न्यायसूत्रे उपदेशमात्रेणा ऽवि-श्वासादित्याह **नेति** । साक्षात्कारसाधनं ज्ञानमिच्छाविषय इति प्रतिज्ञाय फलविषयत्वादिच्छाया इति हेतुरयुक्तो व्यधिकरणत्वादतआह **तदुपायेति** । फलेच्छाया एवोपायपर्यन्तं प्रसरादविरोध इत्यर्थः । **भवतु ब्रह्मविषया-ऽवगतिरिति** । स्वरूपावगतिः स्वविषयव्यवहारहेतुत्वेन तद्विषयोक्ता । ब्रह्मणोऽपि धर्मवदसुखत्वान्न तदवगतिः पुमर्थ इत्याह **एवमपीति** । श्रुतिस्वानुभवावगतनिर्दुःखानन्दमभिप्रेत्य परिहारो **ब्रह्मावगतिर्हीति** । **प्रतिभान्** प्रतिभासमानः । **अर्थ्यमानत्वात्** प्रार्थ्यमानत्वात् । अविद्या-निवृत्तिर्न स्वरूपा ऽवगत्या नित्यनिवृत्त्यापातादपि तु वृत्तित इत्याह **अवि-द्यादीति** ।

पदार्थान्व्याख्याय सूत्रतात्पर्य‡माह **तस्मादित्यादिना** । **निग-** ५८ २२
लितदुःखेति वृत्तिव्यक्तस्वरूपाभिप्रायम् । सूत्रस्यानुवादत्वव्यावृत्तये तव्य-प्रत्ययमध्याहरति **एषितव्यमिति** । किमिति ज्ञानमेषितव्यं वेदान्तेभ्य एव तत्सिद्धेरिति न । सन्देहादिना प्रति§बन्धादित्याह **नचेति** । नन्वि-

* निर्देशो ऽनुपपन्न इति २ पु. पा. ।
† ब्रह्मस्वरूपेति २ पु. पा. ।
‡ सूत्रवाक्यार्थमिति ३ पु. पा. ।
§ सन्देहादिप्रतीति ३ पु. पा. ।

५९ । ३ च्छाया विषयसौन्दर्यलभ्यत्वात्किं तत्कर्तव्यतोपदेशेन तत्राह **इच्छानिमित्तेनेति**। ज्ञातुमिच्छा हि सन्दिग्धे विषये निर्णयाय भवति निर्णयश्च विचारसाध्य इति तत्कर्तव्यताऽर्थाद्गम्यत इत्यर्थः। आर्थिके चास्मिन्नर्थे कर्तव्यपदाध्याहारः। अतस्तु मुमुक्षानन्तरं ब्रह्मज्ञानेच्छा भवितुं युक्ता इत्येष एव। तथा चाधिकारार्थत्वमथशब्दस्य निषेद्धुं ज्ञानेच्छा जिज्ञासाशब्दार्थ इत्युपपादनेन न विरोध इति। ननु धर्मग्रहणाद्द्विर्धर्मानामर्थविवक्षा तत्र कृता न वेदान्तानाम्। नेत्याह **धर्मग्रहणस्येति**।

उपलक्षणतया वेदान्तानामर्थविवक्षाप्रतिज्ञावद्विचारप्रतिज्ञाऽपि तत्रैवास्त्वित्याशङ्क्योपरि प्रतिपादनाऽदर्शनान्नेत्याह **यद्यपीति**। ब्रह्मविचारप्रतिज्ञायास्तत्र सम्भवमङ्गीकृत्य परिहार उक्तः। इदानीं सम्भव एव नास्तीत्याह **नापीति**। अविरक्तस्य ब्रह्मविचारे प्रवृत्त्ययोगादित्यर्थः। ब्रह्ममीमांसारम्भायेति प्राचा तन्त्रेणागततोक्ता[1]। **नित्यादिविवेकानन्तर्येणेति**। तत्रत्यप्रथमसूत्रेणेहत्यप्रथमसूत्रस्य[2]। युष्मदस्मदित्यादिना ह्यहंप्रत्यये जीवस्य प्रसिद्धेरससारिब्रह्मात्मत्वस्य चाभावाद् विषयमाक्षिपेत्। अत्र तृपेत्य ब्रह्मात्मभावं वेदान्तेभ्यस्तत्प्रसिद्धिसिद्धिभ्यामाक्षेप इति विभागमाह **वेदान्तेभ्य इति**। समुदयप्रसिद्धस्य जिज्ञास्यत्वसम्भवादाक्षेपायोगमाशङ्क्याह **निश्चयज्ञानेनेति**। अनिश्चायकत्वं तु वेदान्तानामयुक्तं निर्दोषत्वादित्याह

,, । १५ **अपौरुषेयत्वेनेति**। निष्पादिता प्रमितिलक्षणा क्रिया यस्य कर्मणो विषयस्य स इह तथोक्तः। यद्यपि निर्दोषो वेदस्तथापि सामान्यतो दृष्टनिबन्धनव्यवच्छेदनस्याभासप्रतिबद्धः संदिग्धार्थः स्यादतो विचारात् प्रागपि तत्प्रसिद्धिं[3] दर्शयन्नप्रसिद्धत्वपक्षोक्तं दोषमुद्धरति **प्रागपि**[4] **ब्रह्ममीमांसाया इति**। भाष्ये ब्रह्मास्तित्वप्रतिज्ञा भाति[5] कथं प्रतीतिपरत्वं व्याख्येत्याशङ्क्य प्रत्याय्येन[6] प्रत्ययलक्षणामाह **अत्र चेति**। मुख्यार्थपरिग्रहे बाधमाह **तदस्तित्वस्येति**। **विमर्शे** संशये। **देहाद्यभेदेनेति** भेदाऽभेदमतेन शङ्का। तत्त्वमसिवाक्यनिर्दिष्ट[7] तत्पदलक्ष्यप्रसिद्धिमुक्त्वा वाच्यप्रसिद्धि-

[1] सूत्रस्यागततोक्तेति ३ पु. पा.। [2] ब्रह्मात्मतामिति ३ पु. पा.
[3] वेदानामिति ३ पु. पा.। [4] प्रागपीति २-३ पु. नास्ति।
[5] ब्रह्मास्तित्व प्रतिभातीति २ पु. पा.। [6] प्रत्ययेनेति ३ पु. पा.।
[7] निर्दिष्टेति २ पु.। निर्दिष्टेति ३ पु. पा.।

माह **अविद्योपाधिकमिति** । अविद्याविषयीकृतमित्यर्थः । **शक्ती-ति** । शक्तिज्ञानाभ्यां कारणं लक्ष्यते । यो हि जानाति शक्नोति च स करोति नेतर इत्यनुविधानादित्यर्थः ।

सदेवेत्यादिवाक्यात्प्रसिद्धिमुक्त्वा पदादपि सेत्स्यतीति वक्तुं पृच्छति **कुतः पुनरिति** । वाक्यात्प्रसिद्धस्यैव पुनरपि कुतो हेत्वन्तरात्प्रसिद्धिरि-त्यर्थः । ननु बृहतिधातुरतिशायने वर्ततामापेक्षिकं तु तद् बृहत् कुम्भ इतिवद् नेत्याह **अनवच्छिन्नमिति** । प्रकरणादिसङ्कोचकाभावादित्यर्थः । पदान्तरमात्रान्नित्यत्वादिबोधकं नित्यादिपदम् । उक्तविशेषणानामन्यतमेनापि रहितस्य न महत्त्वसिद्धिरतो ब्रह्मपदादुक्तवस्तुसिद्धिरिति । **तत्पदार्थस्य शुद्धत्वादेरिति** समानाधिकरणे षष्ठी । जीवस्य हि विशुद्धत्वादेव तत्पदेन समर्प्यते न पदार्थान्तरमिति । प्रसिद्धिर्हि ज्ञानं ज्ञातारमाक्षिपतीति तेन व्यवहितमपि सर्वस्येत्येतदस्तित्वप्रसिद्धिरित्यनेन सम्बन्धनीयम् । तथासति प्रतिज्ञाविशेषणं सत्कैमुतिकन्यायं द्योतयति न तु सर्वस्यात्मत्वादिति हेतुविशेषणं वैयर्थ्यादित्यभिप्रेत्याह **सर्वस्येति** । पाप्मनः पाप्मा यस्य स तथा । इदं वर्ततीति हार्दिकः । सर्वस्य ब्रह्मास्तित्वप्रसिद्धिः । सर्वो हि तत्प्रत्येतीति साध्यहेत्वोर्विशेषमाशङ्क्याह **प्रतीतिमेवेति** । अहं न नास्मीति प्रत्येतीति योजनायाम् आस्तिक्यं न सिध्येत् । असत्त्वनिषेधेऽप्यनिर्वाच्यत्वस्यानिवारणात् । अतोऽहमस्मीति न प्रत्येतीति योजनैव साध्वीति ।

अहमिति प्रतीतेरहङ्कारमात्रविषयत्वान्नात्मप्रसिद्धिः सिद्ध्यादीति शङ्कते **नन्वहमिति** । ऋजुयोजनायां ह्यव्याप्यादव्यापकप्रसञ्जनं स्यान्न हि प्रसि-द्ध्यभावो नास्तित्वप्रतीत्या व्याप्तः । सुषुप्तौ विरुद्धाभावप्रतीतिप्रसङ्गात् । तस्माभूदिति व्यवहितेन सम्बन्धयति **अहमस्मीति न प्रतीयादिति** । शङ्कितुरनुशयमपाकरोति **अहङ्कारास्पदमिति** । अहमिति प्रतिभासस्य चिदचित्संवलितविषयत्वमध्यासभाष्ये समर्थितम् । तथा चाहमिति प्रतीति-रात्मविषयाऽपि । अत आत्मप्रसिद्ध्यभावेऽहमिति प्रतीतिर्न स्यादित्यर्थः ।

६० । २२

६१ । ११

इह नास्ति २-३ पु ।

[1] कुम्भवदिति ३ पु. पा ।

[2] नित्यत्वादिवाचकमिति ३ पु. पा ।

नित्यत्वादिति २ पु. पा ।

तदस्त्वमेति । तत्त्वमसिवाक्ये तत्पदस्य प्रकृत*सच्छब्दवाच्यब्रह्मपरामर्शिनस्त्वंपदेन सामानाधिकरण्यादित्यर्थः । ननु ब्रह्मात्मैकत्वस्य वाक्यार्थस्याऽप्रसिद्धत्वेनाप्रतिपाद्यत्वाक्षेपे पदार्थप्रसिद्धिप्रदर्शनमनुपयोगीत्याशङ्क्याह **तस्मादिति** । पदार्थयोरवगृतयोस्ताभ्यां गृहीतसंबन्धपदद्वयसमभिव्याहारात्पूर्वो वाक्यार्थः सुज्ञान इत्यर्थः ।

एवं तावदापाततो वाक्यात्पदतश्च प्रसिद्धेर्ब्रह्मणः शास्त्रेण शक्यप्रतिपादनत्वसम्बन्ध सामर्थ्याऽसाधारणरूपविषयत्वं समाधातुमाक्षिपतीत्याह

६१ । २० **आत्मत्वेनेति** । ब्रह्मण आत्मत्वेन लोकप्रसिद्ध्यभावाद्वाक्यीयप्रसिद्धि†रनूद्यत इत्याह **तत्त्वमसीति** । ननु तृतीयाया इत्थंभावार्थत्वं विहायात्मत्वेन हेतुना ब्रह्म यदि लोके प्रसिद्धमात्मा च ब्रह्मेति त्वयैवोक्तत्वादिति व्याख्यायतां तदा हि लोकशब्दो रूढार्थः स्यात् । उच्यते । तत्पदार्थमात्रस्य प्रसिद्धिस्तदाऽनूदिता स्यात् । तस्याश्चाजिज्ञास्यत्वं प्रति न हेतुत्वम् । ज्ञाते ऽपि पदार्थे वाक्यार्थस्य जिज्ञासोपपत्तेरिति । स्यादेतद्यदि ब्रह्मात्मत्वेन प्रसिद्धमिति भाष्यमनुपपन्नम् । न हि महावाक्ये ब्रह्मानुवादेनात्मत्वं विधीयते किं तु लोकसिद्धजीवानुवादेनागममात्रसिद्धब्रह्मत्वम् अत आह **अभेदविवक्षयेति** । अन्यत्र हि वाक्यार्थबोधोत्तरकाले पदार्थानामुद्देश्योपादेयभावो न व्यावर्तते अत्र त्वखण्डवाक्यार्थसाक्षात्कारे स बाध्यत इति द्योतयितुमात्मपदे प्रयोज्य ब्रह्मपद ब्रह्मपदे चात्मपदं प्रयुक्तमित्यर्थः ।

ननु विरुद्धा प्रतिपत्तिर्विप्रतिपत्तिः सा च वस्त्वभावसाधिकेति कथं

,, । २४ विषयलाभस्तत्राह **तदनेनेति** । न विरुद्धप्रतीति‡मात्रेणाभावावगमः किं तु प्रमाणमूलतयाऽतः साधकबाधकप्रमाणाभावे विप्रतिपत्तिः संशयबीजमित्यर्थः । ननु साधारणाकारदृष्टौ संशयो न त्विह क्षणिकविज्ञानस्थिरभोक्त्रादावस्ति साधारणो धर्म इत्याशङ्क्य विप्रतिपत्त्यन्यथानुपपत्त्या तं साधयति **विवादाधिकरणमिति** । देह आत्मा इत्यादिविवादाश्रयो धर्मी पराभ्यावृत्तो ऽहमास्पदं सर्वतन्त्रेष्वभ्युपगत इति मन्तव्यम् । तत्र हेतुमाह **अन्यथेति** । आश्रयशब्दो विषयवाची । भिन्नविषया विप्रतिपत्तयो न स्युरतो

* प्रकृतेति नास्ति २ पु॰ । † वाक्यप्रसिद्धिरिति ३ पु॰ पा॰ ।
‡ विरुद्धप्रतिपत्तीति ५ पु॰ पाठान्तरम् ।

विवदमानानामप्येकमालम्बनमविगीतम्। अत्रोपपत्तिमाह **विरुद्धा हीति**।
विप्रतिपत्तिशब्दावयवप्रतिपत्तिशब्दार्थस्य ज्ञानस्य सालम्बनत्वात् यत्किञ्चि-
दालम्बनं सिद्धम्। वीत्युपसर्गप्रतीतविरोधवशात्तु तदेकमिति सिध्यति।
एकार्थोपनिपाते हि धिया विरोधः। अत्र वैधर्म्योदाहरणमाह **न हीति**।

साधारणधर्मिस्फुरणे ऽपि न शास्त्रार्थस्य बुद्धिसमारोहो न हि ६२। १०

साधारणः शास्त्रार्थस्तत्राह **तस्मादिति**। यस्माद्विप्रतिपत्तिरेकालम्बना
यतश्चैकस्मिन्नालम्बने पूर्वधीविषय*निषेधेन विरुद्धधीरुदेति तस्मात्प्रतियो-
गितया विप्रतिपत्त्येकस्कन्धत्वेन तत्त्वम्पदार्थतदेकत्वप्रतीतिर्लोकशास्त्राभ्या
सर्वैरेष्टव्येति। तर्हि क्व विगानमत आह **तदाभासत्वेति**। लोका-
यतिकादीनां सा प्रतीतिराभासः। आस्तिकानां तत्पदार्थप्रतीतिस्तत्त्वमर्थै-
कत्वप्रतीतिश्च गौणतया तथा त्वंपदार्थधियो ऽसद्वस्त्वालम्बनत्वे च
विगानमिति। त्वंपदार्थविप्रतिपत्तिप्रदर्शनस्य वाक्यार्थविप्रतिपत्तौ पर्यवसान-
माह **अत्रेति**। देहादिक्षणिकविज्ञानपर्यन्तानां **चैतन्यं** चेतनत्वमात्म-
त्वमित्यर्थः। भोक्तैवात्मेति-पक्षे भोक्तृत्वं किं विक्रिया उत चिदा-
त्मत्वम्। नाद्यः। कर्तृत्वपक्षादविशेषादित्याह **कर्तृत्वे ऽपीति**। ,, । १५
द्वितीये प्रत्याह **अभोक्तृत्वे ऽपीति**। सक्रियत्वरूपभोक्तृत्वाभावे ऽपी-
त्यर्थः। सांख्या हि जननमरणादिनियमाद् निर्विशेषा अपि चेतना प्रतिदेह
भिन्ना इति मेनिरे। भिन्नानां च कुम्भवद्विनाशजाड्यापत्तिरतो न नित्य-
तत्पदार्थैकतेति। अथ वा सैवानुमाय भेदादिनित्यता-ऽभेदाभ्युपगम एव
ब्रह्मात्मैकत्वविरोधीत्याह **अद्वैतेति**। लोकायतिकादीनामीश्वरमतानुभाषणे-
नैव तत्पदार्थ ईश्वरे ऽपि विप्रतिपत्तिः सूचिता ऽतस्मादृगतब्रह्मात्मैकवाक्या-
र्थेऽपि विप्रतिपत्तिरर्थादुक्तेत्याह **त्वंपदार्थेति**। **वेदप्रामाण्यवादिनो**
मीमांसकादयः। **शरीरादिभ्य इति** शरीरादिशून्यपर्यन्तेभ्य इति
जीवात्मभ्य इति कर्तृभोक्तृभ्यः केवलभोक्तृभ्य इति **स्वाभावि-
कमस्येति** नैयायिकादिमतेनेत्यर्थः। युक्तिवाक्येति भाष्यस्यैत-
च्छब्दस्य प्रत्येकं युक्तिवाक्याभ्यां संबन्धीकरोति **युक्तीति**। आत्मा स

पूर्वविषयेति ३ पु. पा.   १ विप्रतिपत्तिदर्शनस्येति २ पु. पा.।

भोक्तुरिति पक्षे सूत्रं युक्तिवाक्ये अन्यत्र तदाभासाविति। अनर्थं चेया-
६३। १६ दिति भाष्यार्थमाह **अपि चेति**। भाष्ये तर्कस्य पृथगुक्तेर्वेदान्तमीमांसा किं न तर्कः। नेत्याह **वेदान्तमीमांसेति**। अर्थापत्तिरनुमानं चात्र तर्को ऽभिमतः तद्रूपा वेदान्तमीमांसा तस्या अविरोधिनः श्रुतिलिङ्गादयस्तानीयाः पाञ्चमिकाश्च श्रुत्यर्थादयो वेदप्रामाण्यपरिशोधकाः कर्ममीमांसायां विचारिताः। वेदस्य प्रत्यक्षादीनां तदर्थादीनां[*] च लक्षणादीनि न्यायशास्त्रैर्विचारितानि। स्मृत्यादिभिश्च वेदानुमाने ऽनुमानचिन्तोपयोगः। तेन विहितजातिव्यक्तिपदार्थविवेके वेदस्वरूपग्रहणे च न्यायशास्त्रस्योपयोगः। सर्वे चैते प्रमाणानुग्राहकत्वेन तर्का उच्यन्त इति[1]॥

६४। १ **जन्माद्यस्य यतः॥ २॥**

अनन्तराधिकरणेन प्रारिप्सितसमस्तविचारस्य सम्बन्धमाह **सदेवमिति**। सकलशास्त्रं प्रतीकेन संगृहीतम्[2]। विषयादिसद्भावात् समर्थिते विचारारम्भे तमुपजीव्योत्तरविचारप्रवृत्तेर्हेतुहेतुमल्लक्षणः संबन्ध इत्यर्थः। प्रथमसूत्रेण द्वितीयसूत्रस्याक्षेपलक्षणां सङ्गतिमाह **एतस्येति**। मुमुक्षुणा ब्रह्मज्ञानाय वेदान्तवाक्यविचारः कर्तव्य इति प्रतिज्ञायां ब्रह्मस्वरूपविचारवत्प्रमाणयुक्तिसाधनफलविचाराणामर्थात् प्रतिभाने कथं प्रथमं ब्रह्मैव विचार्यते ऽत आह **अत्रेति**। अत्र यतो वेत्यादिवाक्यं ब्रह्म लक्षयति उत नेति लक्षणस्य लोकप्रसिद्ध्यप्रसिद्धिभ्यां विशये[3] पूर्वपक्षमाह **तत्र यद्यपीत्यादिना**। पूर्वाधिकरणाक्षेपपरिहारत्वा[4]दस्य तत्रत्यब्रह्मलक्षणनिरूपकत्वाच्च तदीयमेव मुमुक्षुभिर्नापितमोक्षलाभः प्रयोजनमिति न पृथग्वक्तव्यम्। यदाह्याचार्यः शबरस्वामी।

> आक्षेपे चापवादे च प्राप्त्यां लक्षणकर्मणि।
> प्रयोजनं न वक्तव्यं यच्च कृत्वा प्रवर्तते॥ इति।

यत्र पूर्वाधिकरणसिद्धान्ताक्षेपेण पूर्वः पक्षः तत्राक्षेपिकी। यत्र तु पूर्वाधिकरण[5]सिद्धान्तेन पूर्वपक्षः तत्रापवादिकी सङ्गतिः। प्राप्तिस्तदर्थाचिन्ता

[*] तदर्थानामिति ३-८ पु पा।
[1] अत्र प्रथमं जिज्ञासाधिकरणं १ सूत्रम्-अथातो ब्रह्मजिज्ञासा १ इति।
[2] गृहीतमिति ३ पु पा।
[3] विषये इत्यसमञ्जसः पाठ १ पु।
[4] परिहारादिति ३ पु पा।
[5] सिद्धान्तेत्यारभ्यैतावदन्तो ग्रन्थो नास्ति १ पु।

कृत्वा प्रवर्तनं कृत्वा चिन्ता सा चाभ्युपगमवाद इति । सजातीयविजातीय-
द्रव्याद्*व्यावृत्तिप्रयोजनो धर्मो लक्षणं नाम । तदिह परिदृश्यमानं जगदेव
लक्षणं ब्रह्मण उत नित्यशुद्धत्वादिस्वरूपमिति विकल्प्य नाद्य इत्युक्ते द्वितो-
यमाशङ्क्याह **न चेति ।** ननु लोकाऽसिद्धमपि वेदेन ज्ञाप्यतामत आह
एवं चेति । न जगद् ब्रह्मलक्षणं किं तु तत्प्रति कारणत्वं तच्च जीवाविद्या- ६४ । १८
विषयीकृतस्य धर्म इत्युपलक्षणमुपपादयति **मा भूदिति । तादात्म्ये-
नेति** ऐक्येन । ततो भेदेन **तद्धर्मतयेति । तदुत्पत्त्या त्विति ।**
तदुत्पन्नत्वेन जगत्स्वकारणं लक्षयति ज्ञापयति कारणत्वं तु लक्षणमिम-
त्यर्थः । **व्रज्याया गतेः ।** जन्म आदिर्ययोः स्थितिभङ्गयोस्तौ जन्मादी
इत्यन्यपदार्थो यदि विशेषरूपेण विवक्ष्यते तर्हि जन्मादी अस्येति निर्देशे
गौरवं स्यात्तन्मा भूदिति सामान्यविवक्षया नपुंसकप्रयोगः सूत्रे कृतः । तर्हि
नपुंसकैकवचनप्रयोगार्हं समाहारमाहेत्याह **लाघवार्येति ।**

> श्रुतीरविशदाः काश्चिद्भाष्याणि विषमाणि च ।
> वाचस्पत्युक्तभावानि पदशो विभजामहे ॥

तद्गुणसंविज्ञान इति । तच्छब्देन बहुव्रीह्यर्थोऽन्यपदार्थ उच्यते । तस्य
गुणत्वेन संविज्ञानं यस्मिन्समासे स तथोक्तः । सर्वस्य विशेषणत्वे समासा-
ऽसम्भवात् समासार्थैकदेशो विशेषणमिति लभ्यते । अनादौ संसारे कथं जन्मा-
दिमत्त्वमाह **जन्मन इति ।** श्रुत्या वा कथमयुक्तं निर्दिश्यत आह ., । २०
वस्त्विति । नानादेः संसारस्यादिर्जन्माच्यते किं तर्हि प्रतिवस्तु । घटस्य
हि जन्मवादिरिति । इदमः संनिहितवचनत्वात्प्रत्यक्षमात्रपरामर्शित्वमाशङ्क्य
प्रतीतिमात्रं संनिधिरित्याह **अस्येति ।** सर्वस्य जगतो न जन्माद्या-
शादेरनादित्वात्तत्राह **पर्वेति ।** वियदधिकरण[१]न्यायात्सर्वस्या[२]ऽस्ति जन्मा-
दिमत्त्वमित्यर्थः । जगतो जन्मादेर्वा ब्रह्मासम्बन्धान्न लक्षणत्वमित्या-
शङ्क्याह **यत इति ।** व्याख्यानमेतदध्याहारात् । गत सूत्रपदानि व्याख्याय प्रथ-
मसूत्राद् ब्रह्मपदानुषङ्गेण तच्छब्दाध्याहारेण च वाक्यार्थमाह अस्य जगत

* द्रव्यादिति नास्ति १ ४ पु । ‡ ब्रह्मलक्षणमिति ३-४ प पा. ।
; नत्वेति २ पु· नास्ति । ` भाष्यरत्नाकरग्रहणम । तत्र·प्रति तत्र तत्र योध्यम ।
परामर्शित्वमयुक्तमित्याशङ्क्येति ३ पु पा । ¶ व्या सू अ २ पा ३ सू १ ।
'' तत्रापीति ४ पु· पा ।

इत्यादिना भाष्येण । तद्भिन्नैर्विशेषणैर्लक्षणे ऽतिव्याप्तिः परिह्रियतइत्याह **स्यादेतदित्यादिना** । स्वभाव एव नियन्तेति स्वभाववादो यदृच्छावादस्तु न किं चिन्नियामकमस्तीति । **व्यासेधति** प्रतिषेधति । उत्पत्तेः प्रागसतः कथं बुद्धावालेखनमत आह **अत एवेति** । यदसदिति प्रसिद्धं तद् बुद्ध्या-रूढरूपेण सदेव अन्यथा तुरङ्गशृङ्गवत् कर्मत्वनिर्देशायोगादिति सत्कार्यवा-दिनश्चाहुः ।

६५ । १६ **वैश्वानरीयेष्ट्यादिष्विति** । चतुर्थे स्थितम्* फलसंयोगस्त्व-चोदितेन स्यादशेषभूतत्वात्† वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्पुत्रे जाते इत्यु-पक्रम्य यस्मिन् जातएतामिष्टिं निर्वपति पूत एव स तेजस्व्यन्नाद इन्द्रियावी पशुमान् भवतीति श्रूयते । तत्र किं पूतत्वादि पितुः फलमुत पुत्रस्येति संदेहे फलस्य कर्तृगामित्वनियमादितरथा प्रेरणानुपपत्तेः पितुरिति प्राप्ते राद्धान्तः । यस्मिन् जाते निर्वपति‡ स पूत इति जातगामित्वेन फलाम्नानात् फलभो-क्तृत्वेना§चोदिते पितरि फलसंयोगो न स्याद्व्रतस्य तं प्रत्यशेषभूतत्वात् । यत्त्वफलभागिनो न प्रेरणेति । तन्न । पूतत्वादिगुणवत्पुत्रवत्तयैव पितुः प्रीत्युत्पत्तेः प्रेरणावकल्पनात् । अतः पुत्रगामि फलमिति । अत्रानेककर्तृभो-क्तृजीवानां सृज्यत्वेन निर्देशात् जगत्कर्तृत्वायोगउक्तो ।

६६ । ६ **मनसापीति** । जगतस्तान् प्रति कार्यत्वायोग्यतेति विशेषणद्वयेन जीवकर्तृकत्वनिषेधः । व्याकृतस्य इत्यनेनानभिव्यक्तबीजावस्थजगतो ऽभिव्य-क्त्यभिधानादणवः प्रागसद् द्व्यणुकाद्यारभन्तइति मतव्युदासः । शेषं विशदं‖ टीकायाम् । तदेव लिलक्षयिषितजगद्योनिब्रह्मसजातीयतया परभ्रमपरिक-ल्पितप्रधानादेरुक्तविधजगत्प्रकृतित्वं ब्रह्म व्यवच्छिनत्ति । विजातीयात्पुनः कार्यात्कारणत्वादेव । तथा च सजातीयविजातीयव्यवच्छेदकत्वेन¶ जगत्प्र-कृतित्वस्य सिद्धं लक्षणत्वम् । **धर्मलक्षणेति** । धर्म इति लक्षणमिति अवस्थेति त्रीणि लक्षणानि यस्य परिणामस्य स तथोक्तः । स चोत्पत्तावन्त-र्भवतीति । धर्मपरिणामं विवृणोति **धर्मिणो हीति** । कनकादेर्धर्मिणो

* चिन्तितमिति ३ पु॰ पा॰ ।

† जै॰ सू॰ अ॰ ४ । पा॰ ३ । सू॰ ३८ ।

‡ जाते एतामिष्टिं निर्वपतीति ३ पु॰ पा॰ ।

§ फलभागित्वेनेति ३ पु॰ पा॰ ।

‖ सुगममिति ३ पु॰ पा॰ ।

¶ व्यवच्छेदकत्वेनेति ३ पु॰ पा॰ ।

धर्मरूपपरिणामो नाम मुकुट*कटकादिरिति साङ्ख्यप्रक्रिया । तत्र निरूप्यमाणे परिणामशब्दालम्बने तस्य कटकादेर्हेमादित उत्पत्तिरित्यर्थः । लक्षणपरिणाममुदाहरति **एवमिति** । प्रत्युत्पन्नत्वं वर्तमानत्वं कटकादिकार्यस्य वर्तमानत्वातीतत्वभविष्यत्त्वरूपो लक्षणपरिणामः सोऽप्युत्पत्तिरित्यर्थः । अवस्थापरिणाममुदाहरति **एवमवस्थेति** । अतीतादेरेवातीततरत्वातीततरत्वातीततमत्वादिरूपो नवपुराणत्वाद्यापत्तिरवस्थापरिणामो नाम स चोत्पत्तिरेवेत्यर्थः । अपक्षयस्य विनाशान्तर्भावमाह **अपक्षयस्त्विति** । **तच्च न मूलकारणेनेति** । पुरुषाणां श्रुतिमन्तरेणातीन्द्रियार्थे दर्शनसामर्थ्याभावादित्यर्थः । न च सृष्ट्यादिविकारकथनादेव मूलकारणं द्रष्टृत्वानुमेयमन्यथाऽप्युपपत्तेरित्याह **महासर्गादिति** । परमकारणादुत्पत्त्यादयो न गृहीता इति शङ्कापनुत्तये योत्पत्तिर्ब्रह्मणो यतो वेति वाक्ये जायन्त इत्युत्पत्तिरभिहिता या च तत्रैव स्थितिर्जीवन्तीत्युक्ता यश्च तत्रैव प्रलयोऽभिसंविशन्तीत्युक्तस्त उत्पत्त्यादयः सूत्रे गृह्यन्त इति भाष्यार्थः । तत्रोत्पत्तिमात्रादेव लक्षणस्यातत्त्वव्यावृत्तिसिद्धौ स्थितिलयोपादानमाशङ्क्य निवृत्त्यर्थमित्याह **उत्पत्तिमात्रमिति** । उत्पादकत्वं निमित्तेऽपि दृष्टमित्युपादानत्वसिद्ध्यर्थं लयाश्रयत्वमुक्तमित्यर्थः । नन्वेवमपि लयाधारत्वादेवोपादानत्व लभ्यते न हि दण्डादिषु कुम्भादयो लीयन्ते इति स्थितिवैयर्थ्यम् । मैवम् । उपादानत्वमेव न कुलधर्मतयोक्तं किं तु प्रकृतिविकाराभेदन्यायेनाद्वैतसिद्ध्यै । तत्र च भवतु ब्रह्म जगत उपादानमधिष्ठाता तु उत्पत्तिस्थित्योरन्यः स्यात् कुम्भकार इव कुम्भस्योत्पत्तौ राजेव च राज्यस्य स्थितौ‡ सा शङ्क्येत्युत्पत्तिस्थितिग्रहणमिति । लक्षणस्य केवलव्यतिरेक्यनुमानादेव प्रतिज्ञातब्रह्मसिद्धेः शास्त्रयोनित्व¶समन्वयाधिकरण**योर्वैयर्थ्यमित्याशङ्क्याह **तदेतेनेति** । ब्रह्मजिज्ञासाय वेदान्तविचार आरभ्यत इति प्रतिज्ञायां विशेषणत्वेन ब्रह्म विषय इति प्रतिज्ञाविषयस्येत्युक्तम् । लक्षणं हि सिद्धस्य वस्तुनो भेदमवगमयति इदृशं

६६ । १०

६७ ।

,, । १

* मुकुटेति २-३ पु नास्ति । † कारणादुत्पत्त्यादिमिति १-२ पु पा ।

‡ लक्षणस्यातत्त्वात् व्यावृत्तीति ३ पु पा ।

§ लयाश्रयत्वमिति १ पु पा स्थितिलयाश्रयत्वमिति ३ पु पा ।
राज्यस्थितावपीति ३ पु पा । ¶ व्या सू अ १ पा १ सू ३ ।

** व्या सू अ १ पा १ सू ४ ।

तदिति तत्स्वरूपं वा न सताम् । कार्येण च कारणं किंचिदस्तीति मितम् । तत्त्वेकमनेकं वेति संदिग्धं तस्य यदैकत्वं सेत्स्यति तदा भवति तत्सर्वज्ञं सर्वशक्ति च नेतरथा । अयमेव संशयः कल्पनालाघवसंज्ञकतर्केणोत्कटैककोटिकतां नीतः सम्भावना समभवन्न निर्णयः । विचित्रप्रासादादीनां बहुकर्तृकत्वस्य

६१ । १४ प्रायेण दृष्टत्वात्तदिदमुक्तं **सम्भावनोक्तेति** । एवं च वक्ष्यमाणाधिकरणद्वयेन प्रमाणं वाच्यमित्यर्थः । एतदेवेति भाष्येण युक्तीनामासां सम्भावनाहेतुत्वं दृढीक्रियतइत्याह **इत्थं नामेति** । नैयायिकैरपि प्रमाणादमूषां भेदो नाश्रायि युक्तीनाम् । ततः स्तोकैवासां प्रमाणादूनतैवं च सम्भावयन्तितरामित्यर्थः । **सुहृद्भावेनेति** । उत्तराधिकरणारम्भात् प्राक् क्षणमपि शिष्याणामनुपपत्तिशङ्का मा भूदिति कृपयेत्यर्थः । अत्र नावेदविन्मनुते तं बृहन्तं नैषा तर्केण मतिरापनेयेत्यादिशास्त्रात्प्रागुक्तयुक्त्या च वेदैकगम्यं ब्रह्मेति समाधान-

„ । २३ इत्याह **परिहरतीति** । वाक्यार्थविचारणाशब्देन शाब्दबोध उपासनासहित उक्तः परस्तादवगतिरेवेति मध्ये ऽध्यवसानशब्दो न युक्त इत्याशङ्क्य नायं ज्ञानवचनः किं तु संस्कारसहितलयविक्षेपाविद्यासमाप्तिवचन इत्याह **सवासनेति** । वृत्तिरूपसाक्षात्कारस्याविद्याध्वंसिनो मध्ये विद्यमानत्वे ऽपि न सो ऽध्यवसानशब्देन गृहीतः । अविद्यानिवृत्त्या स्वरूपाभिव्यक्तिं प्रति व्यवधानादिति । विमतं चेतनपूर्वकं कार्यत्वादित्यादियुक्तिः शब्दाविरोधिनी वस्तुवशोपनिद्धारणे तदुपजीविनीति वक्तव्यम् । ब्रह्मात्मत्वस्य* केवलयुक्त्यगोचरत्वस्वाभाव्या†दित्याह **तदुपजीवि चेत्यपीति** । यथा हि किल गन्धारदेशेभ्य आनीय चौरैररण्ये कश्चिद्बद्धचक्षुः निहित आप्तोपदेशतस्तदुपदिष्टस्य साकल्येन न गृहीतत्वात्पण्डितः स्वयमूहापोहक्षमतया च मेधावी गन्धारान् प्राप्नोत्येवं परब्रह्मण आच्छिद्य विवेकदृष्टिं निरुध्याऽविद्यादिभिः संसारारण्ये निहितो जन्तुः परमकारुणिकगुरूपदेशतः स्वस्वभावं प्रतिपद्यतइति भाष्यस्थश्रुत्यर्थः । यदुक्तं ब्रह्मणो मानान्तराविषयत्वे कुतो मननमिति

६८ । ७ तत्राह **शब्दाविरोधिन्येति** । कारणस्य सर्वज्ञत्वादिसिद्धौ युक्तिः शब्दमुपजीवति न स्वतन्त्रा । कारणस्य तत्त्वं सम्भावयन्तीति‡कर्तव्यता न

---

* ब्रह्मात्मतत्त्वस्येति ३ पु॰ पा॰ ।

† युक्त्यगोचरस्वाभाव्यादिति १ पु॰ पा॰ । युक्त्यगोचरत्वादिति ३ पु॰ पा॰ ।

‡ कारणमात्रं तु सम्भावयन्तीति २ पु॰ । एवं शोधितं ३ पु॰ । कारणमात्रस्य तत्त्वं सम्भावयन्तीति ४ पु॰ ।

मानान्तरमित्यर्थः । भाष्यस्यानुभवशब्दार्थमाह **अन्तःकरणेति** । ननु कथं वृत्तिः प्रमाणमिति भाष्ये उक्तं निष्फलत्वादित्याशङ्क्य तत्कृताविद्यानिवृत्तिद्वारा स्वरूपाभिव्यक्तिरुपचारात्फलमस्तीत्याह **तस्येति** । धर्मजिज्ञासायां श्रुत्यादय एव प्रमाणमित्ययुक्तं वेदविषयश्रोत्रप्रत्यक्षाद्यपेक्षणादित्याशङ्क्य ज्ञातव्ये धर्मे न साक्षात्कारतदुपयोगियुक्त्यादीनां सम्भवो ब्रह्मजिज्ञासा तु साक्षात्कारपर्यन्तेत्याह **यद्यपीत्यादिना** । न केवलं ब्रह्मजिज्ञासायामनुभवादीनां सम्भवः किं तु तत्त्वसाक्षात्कारमन्तरेणापरोक्षसंसारभ्रमनिवृत्त्ययोगात्तेन विना न पर्यवसानं चेत्याह **अनुभवार्थेति** । ब्रह्मजिज्ञासायामिति ६८ । १६ सप्तम्यन्तं पदं षष्ठ्यन्तत्वेन विपरिणमय्यानुभवावसानत्वाद् ब्रह्मजिज्ञासाया इति भाष्ये योज्यम् । अनुभवोऽवसाने समाप्तौ फलत्वेन यस्याः सा तथोक्ता धर्मजिज्ञासायां त्वनुभवः कारणत्वेनोपक्रमे उपयुक्त इत्यर्थः । ब्रह्मानुभवः स्वरूपाभिव्यक्तिर्न वृत्तिः । तत्र हेतुमाह **परेति** । न वृत्तिरनित्यत्वाद्विचारस्य पुष्कलं फलमित्यर्थः । तदनुभव एव नित्यश्च वृत्तिरुक्ता एवकारेण तु तत्कृताविद्यानिवृत्तिद्वारेण स्वरूपाभिव्यक्तिरशक्यतेति सूचितम् । भाष्ये भूतशब्दः परमार्थवचनः । चशब्दः शङ्कानिवृत्त्यर्थः । व्यतिरिक्तः प्रपञ्चाभावोपलक्षितस्वरूपं तद्विषयसाक्षात्कारस्य विकल्परूपो ब्रह्मणा सह विषयविषयिभावरूपः सम्बन्धोऽस्ति न तु तत्त्वतः । उक्तं हीदं प्रथमसूत्रे वृत्तिविषयत्वमपि तथैवोपहितस्य न निरुपाधेरिति तत्र प्रस्मर्तव्यमित्यर्थः । अन्यथाकर्तुमित्यत्र कर्तुमित्यस्यानुषङ्गो भाष्ये कार्यः । करणापन्नत्वादन्यथाकरणस्य उदितहोमः कर्तुं शक्योऽनुदिते त्वन्यथेति तदाह **कर्तुमिति** । भाष्यस्थविध्यादिशब्दानुदाहृतवाक्येषु योजयति **गृह्णातीत्यादिना** । ६९ । ५ नारं स्पृष्ट्वाऽस्थि सस्नेहं सवासा जलमाविशेदिति नारास्थिस्पर्शनिषेधः ।

शिरःकपाली ध्वजवान् भिक्षाशी कर्म वेदयन् ।
ब्रह्महा द्वादशाब्दानि मितभुक् शुद्धिमाप्नुयात्[1] ॥

इति ब्रह्मघ्नः शवशिरसो नारस्य ध्वजत्वेन धारणाविधिः । भाष्ये प्रतिज्ञैव भाति न हेतुरत आह **एतदुक्तमिति** । स्वातन्त्र्येण कर्तुं समर्थोऽपि हिताहितोपायत्वमजानन् तद्बोधकविधिनिषेधापेक्ष इत्यर्थः ।

[1] याज्ञवल्क्यस्मृतिः अ. ३ श्लो. २४३ ।

१० । ४ अन्तःकरणजकल्पनाद्वैविध्यमाह **सवासनेति** । जाग्रद्वासनावासितं मन एव स्वप्नकारणं जाग्रत्संशयविपर्ययाः* संस्कारसहितान्तर्बहिःकरणजा इत्यर्थः । यथार्थस्तु च वस्त्वनुसारित्वं यासां नास्ति तास्तथोक्ताः । **न वस्त्विति** । संशया न विकल्पयन्ति विपर्यया नान्यथयन्तीत्यर्थः । खानि इन्द्रियाणि व्यतृणद्धिंसितवान् पराङ् पश्यति नेत्युक्तः । प्रत्यगात्मनस्त्वविषयत्वमिति अपरोक्षत्वात् प्रत्यगात्मप्रसिद्धिरित्यर्थेति । **उपरिष्टात्** तर्कपादे† । **उपपादितं चेति** । विमतं धीमत्कृतं कार्यत्वादित्यनुमानान्नेश्वरसिद्धिः । जीवजत्वेन सिद्धसाधनत्वात्तदुपकरणाद्यभिज्ञकर्तृकत्वसाधने कतिपयतदभिज्ञतायां सर्वज्ञासिद्धेः । सर्वतदभिज्ञकर्तृकत्वे सपक्षस्य साध्यहीनत्वात् । कुम्भं निर्मितवतः कुम्भकारस्य चेतःकार्यप्रतिषत्यनवबोधात्साधारणे ऽपि सिद्धसाधनत्वान्मनःसंयोगहीनस्य चोपलब्धेरभावादमनस्कस्याप्यैश्वर्यादुपलब्धिसम्भवे तत एव विनैवोपलब्ध्या जगन्निर्माणसम्भवेनोपलब्धिमत्कर्तृकत्वस्यैव विलोपेन वृद्धिं गृहीतो‡ मूलच्छेदादित्यादि न्यायकणिकायां व्युत्पादीति । **उपरिष्टात्** समन्वयसूत्रे । जन्माद्यस्य यतो वेत्यादिवाक्यं लक्ष्यमिति भाष्ये उक्तं तदर्थं श्रुतिसूत्रयोरर्थप्रत्यभिज्ञा दर्शयति **श्रुतिरिति** ।

अत्र स्वरूपलक्षणपरत्वं सूत्रस्य दर्शयितुं तस्य चेति भाष्यं तद्व्याचष्टे

११ । १८ **अत्र चेति** । जगद्विशेषणैः पूर्वनिर्णये ऽपि श्रुतिरिह निर्णीयते । कारणं ब्रह्मानूद्य वाक्येनानन्दत्वविधानात्स्वरूपलक्षणसिद्धिरानन्दः सत्यादिरूपलक्षणम् । नन्वानन्दादेर्भेदे न ब्रह्मलक्षणत्वम् । अभेदे वाक्यार्थासिद्धिः । गुणभूतपदार्थविशिष्टः प्रधानपदार्थो हि वाक्यार्थः । अत्रोच्यते । यत्र पदार्थः प्रमितः तत्र स एवेतरपदार्थविशिष्टः प्रतिपाद्यः । यस्त्वज्ञातः स नान्यैः शक्यो विशेष्टुमिति स एव वाक्येन प्रमेयः । प्रमिते चैतस्मिन् वाक्यस्य समाप्तेर्न विशिष्टपरत्वम् । यथा प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इति प्रकर्षप्रकाशद्वारा चन्द्रलक्षणान्न तद्वैशिष्ट्यं मानान्तरादेव तत्सिद्धेः । उपायस्तु वैशिष्ट्यम् अखण्डचन्द्रसिद्धौ । तच्चाविरोधाच्चन्द्रे ऽनुज्ञायते । सत्यादिवाक्ये त्वनन्ताद्यपदैर्बाध्यते वैशिष्ट्यम् । एवं च

---

* जाग्रत्स्वप्नविपर्ययासा इति १ पु० जाग्रत्स्वप्नविपर्ययणा इति ३ पु ।

† द्वितीयाध्यायद्वितीयपादे । ‡ ग्रहीत इति २ पु पा० । § एवशब्दो नास्ति २ पु० ।

अविशिष्टमपर्यायानेकशब्दप्रकाशितम् ।
एकं वेदान्तनिष्णाता अखण्डं प्रतिपेदिरे ॥

ननु चन्द्रलक्षणमिदं ततश्चन्द्र इतरस्माद्भिद्यते चन्द्रशब्देन व्यवहर्तव्यो वा प्रकृष्टप्रकाशत्वाद्व्यतिरेकेण तमोवदिति व्यावृत्तिविशिष्टस्य वाच्यत्वविशिष्टस्य च वाक्येन प्रतिपाद्यत्वमिति । तन्न । अप्रमिते चन्द्रे व्यावृत्तेरनवबोधात् प्रमिते ऽपि प्रमाणान्तरात् प्रमितिर्लक्षणवाक्याद्वा । प्रथमे सामान्यतः प्रमितिर्विशेषतो वा । नाद्यः । सामान्यस्यैव व्यावृत्तिसिद्धौ चन्द्रस्य तदसिद्धिप्रसङ्गात् । न चरमः । विशेषप्रमाणादेव व्यावृत्तिसिद्धौ लक्षणवैफल्यात् । न द्वितीयः । लक्षणवाक्याच्चन्द्रप्रमितौ तस्य तत्रैव पर्यवसाने व्यावृत्तिपरत्वानुपपत्तेः । न च चन्द्रशब्दवाच्यत्वं साध्यते अचन्द्रे चन्द्रशब्दवाच्यत्वसाधने व्याघातात् । अथ चन्द्रत्वमप्यभिप्रेत्य चन्द्रशब्दवाच्यत्वं साध्यते तर्हि चन्द्रत्वमेव साध्यतामवश्यापेक्षितत्वात्कृतमश्रुतवाच्यत्वकल्पनया । तस्मात्प्रकृष्टत्वे सति प्रकाशत्वमज्ञातचन्द्रज्ञापकम् । अर्थाद्व्यावृत्त्यादिसिद्धिः । एवं चैतद्रूपास्तम् एकेन पदेन यावदुक्तं तावतो ऽपरेणाभिधाने पर्यायत्वमधिकाभिधाने विशिष्टवाक्यार्थत्वमपि नास्ति । वाक्यार्थनानात्वस्यादृष्टत्वाल्लक्ष्यस्य चैकत्वात् । न हि चन्द्रद्वयमस्ति न च लक्षणस्य विशिष्टत्वाल्लक्ष्यं विशिष्टं स्यात् । न हि भवति सामान्यवाचकस्य सत्यसङ्कल्पादिशब्दपराहत्वं विशिष्टमित्यनित्यत्वमपि विशिष्टं तर्हि अनित्यत्वस्यैव लक्षणानात्मकत्वाल्लक्ष्यस्य ब्रह्मणः सत्यादौ सकत्वं न स्यादिति चेन्नैतदस्ति । यतः

सत्तादीनां हि जातीनां व्यक्तानामस्यादर्शनात् ।
लक्ष्यव्यक्तेरपि ब्रह्म सत्त्वादि न जहाति नः ॥

इह हि कल्पितभेदव्यक्त्याश्रितैः सामान्यैर्या व्यक्तयो लक्ष्यन्ते तास्तद्रूपत्वं न जहति तद्वच्चन्द्रानुगतचन्द्रत्वेन लक्ष्यचन्द्रव्यक्तिरिव चन्द्रात्मत्वमेवं ब्रह्मापि मायाकार्यकुम्भादिकल्पितव्यक्त्यनुगतया सत्तया लक्ष्यमाणं सत्त्वं न हास्यति । तथा ज्ञानत्वानन्दत्वाभ्यामप्यन्तःकरणवृत्त्युपधानलब्धभेदचिदानन्दविशेषानुगताभ्यां लक्ष्यमाणचिदानन्दव्यक्त्योरपि योज्यम् । यथा च सद्भेद औपाधिक एवं सज्ज्ञानानन्दभेदोऽपि तत्त्वरहितज्ञाना-

[1] सा हि भूरिति ३-४ पु० पा ।

नन्दयोः शून्यत्वप्रसङ्गाद्बोधात्मत्वरहितसतश्च भानाभावप्रसङ्गाद् दृश्यत्वे कल्पितत्वेन सत्त्वायोगात्सद्बोधात्मकसाक्षिणश्च परप्रेमास्पदत्वेनानन्दस्वाभाव्यावगमादिति । तथा च कल्पितभेदसामान्यतदपेक्षव्यक्त्याकारबाधेन सत्यज्ञानानन्दात्मकं ब्रह्म निश्चीयते । प्रयोगो ऽपि सत्यादिवाक्यं विशिष्टार्थपरत्वरहितं लक्षणवाक्यत्वात्प्रकृष्टप्रकाशादिवाक्यवदिति । तथा ।

उपाधिभेदभिन्नो ऽर्थो येनैकः प्रतिपाद्यते ।
तदपि स्यादखण्डार्थं महत्त्वं कुम्भखं यथा ॥

निरंशस्य हि जीवस्याणुत्वमनन्तत्वं वा स्यात् तत्र नाणुत्वं सकलदेहव्यापिह्लादानुपलम्भप्रसङ्गाद् विभोश्च न नभोवद् द्रव्यत्वावान्तरजात्यनाधारस्येश्वराद्भेदायोगात् । तस्मादनन्तब्रह्मात्मनो ऽस्य परिच्छेद औपाधिकः । श्रूयते च जीवस्य परस्मादौपाधिको भेदः

यथा ह्ययं ज्योतिरात्मा विवस्वानपो भिन्ना बहुधैको ऽनुगच्छन् ।
उपाधिना क्रियते भेदरूपो देवः क्षेत्रेष्वेवमजो ऽयमात्मा ॥ इति ।

नन्वेवंभूतब्रह्मणः कथं जगद्योनित्वमत आह **एतदिति**[1] ।

१२ । १ **शास्त्रयोनित्वात् ॥ ३ ॥**

अत्र हेतुमात्रं प्रति[2]भाति नैतज्जगद्योनित्वे साध्याविशेषादित्यसङ्गतिमाशङ्क्यार्थिकप्रतिज्ञया सङ्गतिमाहेत्याह **सूत्रान्तरमिति** ।

अथ वा वेदनित्यत्वाद् ब्रह्मणो विश्वयोनिता ।
नेति शङ्कामपाकर्तुं शास्त्रयोनित्वमुच्यते ॥

अस्मिन्पक्षे श्रौतप्रतिज्ञयैव सङ्गतिः । अभ्युच्चयार्थत्वेन हेतुपौनरुक्त्यं परिहरति **न केवलमिति** । हेत्वन्तरसमर्थनाच्चाधिकरणान्तरत्वम् । अस्य महत इत्यादिवाक्यं ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वेन सर्वज्ञत्वं न साधयत्युत साधयतीति वेदस्य सापेक्षत्वप्रसङ्गाऽप्रसङ्गाभ्यां संशये पूर्वपक्षमाशङ्क्य निराकरिष्यते । सिद्धान्तोपक्रमभाष्यं व्याचष्टे **चातुर्वर्ण्येत्यादिना** । पुराणन्यायमीमांसा धर्मशास्त्रं षडङ्गानि दश विद्यास्थानानि । **तया तया द्वारेति** । सृष्टिवाक्यापेक्षितसर्गादिप्रपञ्चनद्वारा पुराणमद्वैतपरं जातिव्यक्तिलक्षणनिरूप-

[1] अत्र द्वितीयं जन्माद्यधिकरणं समाप्तम् । तत्र **जन्माद्यस्य यतः** २ इत्येकं सूत्रम् ।
[2] प्रतिशब्दो नास्ति २ पु ।

णेन न्यायो वैदिकपदार्थशुद्ध्यर्थः शेषोपयोगस्तु व्यक्तः । उक्तमर्थं प्रमाण-
यतीति । अत्रायं* भाष्यविभागः । महत इत्यारभ्य ब्रह्मेत्यन्तेन निःश्व-
सितश्रुत्या विभुत्वहेतूपकृतया ब्रह्मकार्यं वेद इत्युक्तम् । न हीदृशस्येत्या-
रभ्यास्तीत्यन्तेन व्यतिरेकमुखेन सर्वज्ञत्वप्रतिज्ञा । यदित्यादिना लोके
इत्यन्तेन व्याप्तिरुक्तेति । विस्तरत्वं शास्त्रविशेषणं व्याप्त्यनुपयोगाद् व्यर्थ-
मित्याशङ्क्य महाविषयत्वाद्वेदस्य ब्रह्मज्ञानेन तुल्यविषयत्वभ्रमनिवृत्तिः प्रयो-
जनमित्याह **विस्तरार्थमिति** । यस्मादित्यस्य तस्येत्यनेन व्यवहितेन
संबन्धमाह **वेदस्येति** । इदमिहानुमानम् । ब्रह्म वेदविषयादधिकविषयज्ञं ७३ । ९
तत्कर्तृत्वात् यो यद्वाक्यप्रमाणकर्ता स तद्विषयादधिकविषयज्ञो यथा पाणि-
निरिति । सर्वावभासकवेदकर्तृत्वेन पक्षधर्मताबलात्सर्वज्ञत्वसिद्धिरिति ।
यद्वा ऽयं घट एतदन्यासर्ववित्कर्तृकत्वानधिकरणैतदन्यावेदत्वानधिकर-
णसकर्तृकान्यः घटत्वाद् घटान्तरवदिति । ईक्षणादिप्रयत्नापेक्षणादप्रयत्नशब्दः
सौकर्यापेक्ष इत्याह **ईषदिति** । अधुना पूर्वपक्षम् आशङ्क्य निराक्रियते ।
कर्तृमत्त्वेन वेदस्य सापेक्षत्व वदन् प्रष्टव्यः । सापेक्षता किं पुरुषनिर्वर्त्यत्व-
मात्रादभिनवानुपूर्वीविरचनाद्वा मानान्तरोपलब्धार्थविषयवचनरचनाद्वा कति-
पयकालविरचित† सर्वसंप्रदायस्य वेदस्यैकपुरुषान्निःसरणाद्वा । नाद्यस्त्वयापि
संमतत्वादित्याह **य ऽपि नावदिति** । व्यक्तिरभिव्यक्तिः । द्वितीये
क्रमान्यत्वमात्रमभिनवत्वं विसदृशक्रमत्वं वा । आद्यो मयाप्यङ्गीकृतः ।
चरमस्तु नास्माभिरपि स्वीकृत इत्याह **तस्मान्नृत्तेति** । तृतीयस्त्वनभ्यु-
पगमनिरस्त इत्याह **वैयासिकं त्विति** । अनुवर्तमाना आचक्षत इत्यनु-
षङ्गः । ननु विवर्तत्वे वेदान्तानां यादृच्छिकत्वात्तन्न क्रमनियमः स्यात-
त्राह **यथा हीति** । सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेर्ब्रह्मणो नोपाध्यायवत् क्रमानुरोधो
युक्त इति । तत्राह **यथात्रेति** । ७४ । १०

मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वा मिथ्याप्रयुक्तो न तदर्थमाह ।
स वाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति यथेन्द्रशत्रुः स्वरतो ऽपराधात्‡ ॥

इति श्रूयते ।

* अत्रेति नास्ति २ पु । † कालरचितं इति २ पु ।
‡ पाणिनीयशिक्षायाम् ।

घनुर्थं निराकरोति **न चैकस्येति**। सर्वदा संप्रदाया*विच्छेदमि-
च्छद्भिरपि संप्रदायप्रवर्तकेष्वाश्वास आस्थेयः स वरमेकस्मिन्नेव ब्रह्मण्यवग-
तमाविक्ये कृत इति भावः। ननु न वयमीश्वरं पश्यामः कथं तत्कर्तृके
१५। ५ वेदे विश्वासस्तत्राह **सर्गादिभुवामिति**।

वेदान्ता ब्रह्मणि प्रमाणं न वेति सिद्धवस्तुबोधात्फलभावाभावाभ्यां
सिद्धं रूपादिहीनं वस्तु बोधयतो वाक्यस्य मानान्तरसापेक्षत्वाऽनपेक्षत्वाभ्यां वा
संशये पूर्वाधिकरणाद्द्वितीयवर्णकेनाक्षेपिकीं सङ्गतिम् उक्त्वा पूर्वपक्षभाष्यं व्या-
चष्टे **किमाक्षेपइत्यादिना**। कथमिति थमुप्रत्ययान्तः किंशब्द आक्षेपे।
जैमिनिसूत्रोपन्यासो न व्युत्थितसिद्धान्तिविश्रम्भायापि तु दृढपूर्वपक्षनिरासार्थं
सिद्धान्तावष्टम्भायेत्याह **पारमर्षेति**। अभिधेयाभावो ऽनुभवविरोधान्न
युक्तो वक्तुमित्याह **आनर्थक्यं चेति**। भाष्ये पौनरुक्त्यमाशङ्क्य संग्रहवि-
वरणात्वमाह **अत इत्यादीति**। **वात्तमिति**। उपासनादिक्रियान्तरवि-
धानार्थत्वं वेत्येतदन्तमित्यर्थः। ननु किमिति वेदान्तानामर्थवादवद्विधि-
पदैकवाक्यता मन्त्रवत्कार्यगर्थ्यमस्त्वित्याशङ्क्य तर्हि तद्वद्विधिभिर्वाक्यैकवा-
क्यता स्यादित्याह भाष्यकारो **मन्त्राणां चेति**।

इषे त्वेत्यत्र छिनद्मी†त्यध्याहाराच्छाखाच्छेदः‡ क्रिया भाति क्व चिन्नाऽऽ§
ग्निर्मूर्द्धेत्यादौ तत्साधनं देवतादीति। मन्त्राश्च श्रुत्यादिभिः क्रतौ विनि-
युक्ताः। ते किमुच्चारणमात्रेणादृष्टं कुर्वन्तः क्रतावुपकुर्वन्त्युत दृष्टेनैवार्थ-
प्रकाशनेनेति संशयः। तत्र न तावद् दृष्टार्थत्वमेव मन्त्राणां शक्यं वक्तुमुपाया-
न्तरेणापि मन्त्रार्थस्य स्वाध्यायकालावगतस्य चिन्तादिना प्रयोगसमये स्मृति-
सम्भवात्तावन्मात्रार्थत्वे मन्त्राणां नित्यवदाम्नानवैयर्थ्यात्। अथ तु मन्त्रै-
रेवा||र्थप्रत्यायननियमाददृष्टं कल्प्यते तदुच्चारणादेव कल्प्यतां तस्य पुंव्या-
पारगोचरत्वात्स्वव्यापारे च पुरुषस्य नियोगात्तत्र च फलाकाङ्क्षणादिति
प्रापय्य प्रमाणलक्षणे राद्धान्तितम्।

* सर्वसंप्रदायेति १ पु. । सर्वथासप्रदायेति २ पु. पाठः ।
† शाखां छिनद्मीति १ पु. पाठः । ३ पु. तै. पु. च एवमेवासीत्परमुपरितनः पाठस्तत्र शोधितः ।
‡ शाखाभेद इति १ पु. पा. ।
§ क्व चित् क्व चिच्चेति २ पु. पा. ।
|| अन्यनुमन्त्रैरेवेति पाठः २ पु.

यस्य दृष्टं न लभ्येत तस्यादृष्टप्रकल्पना ।
लभ्यते ऽर्थस्मृतिर्दृष्टा मन्त्रोच्चारणतस्त्विह ॥
अर्थस्मृतिः प्रयोगार्था प्रयोगाच्च फलोदयः ।
इति दृष्टार्थसम्पत्तौ नादृष्टमिह कल्प्यते ॥

यस्तु मन्त्रैव स्मर्तव्यमिति नियमस्तस्य न किंचिद्दृष्टमस्तीत्यदृष्टं कल्प्यते । तस्माद्दृष्टादृष्टार्था मन्त्रा* इति । **उत्पत्तिविधेरिति** । अधिका- १६ । ११ रविधित प्रवृत्तिलाभादुत्पत्तिविधिरज्ञातकर्मस्वरूपबोधपर इत्यर्थः । **अना-गतेति** । भावो भावना तद्विषयः सर्वो विधिः । यतः स उत्पाद्य उत्पा-दात्वे हेतुरनागतत्वम् । अधिकारः फलसम्बन्धबोधनम् । विनियोगो ऽङ्ग क्रियायाः फलशेषत्वज्ञापनम् । प्रयोगो ऽनुष्ठापनम् । कर्मस्वरूपज्ञान-मुत्पत्तिः । फलसम्बन्धः क्रियाया न शेषत्वमन्तरेण तच्च नानुष्ठानं विना अनुष्ठानं च नाज्ञाते इत्यपि भावः । सिद्धं चेत्पुंव्यापारानपेक्षं फलमार-भेत सदा ऽऽरभेतेति नाधिकारादिसम्भव इत्यर्थः । सर्वेषामविनाभावे सर्वत्र चातूरूप्यमस्तीति कथमवान्तरभेदस्तत्राह **तद्वाक्यानां त्विति** । उप-संहरति । **यथेति** । सर्वविधिपूत्पत्त्यादयः प्रतीयन्ते अग्निहोत्रं जुहुयादि-त्यत्राप्यग्निहोत्रेणेष्टं भावयेदित्यर्थो न त्वग्निहोत्रस्य भाव्यत्वमफलत्वात् । न चाग्निहोत्रस्वरूपमतो बोध्यम् अभूद्भवति भविष्यतीत्यापत्तौ विध्युपगमा-तापातात् । तस्मादधिकारविधितः प्रागविनियोगादनुवादेनोत्पत्तिविधिः स्वरूपपरो भवति । ब्रह्मणि तु भावनाभावादनुवादस्यापि विनियोगादेर-भावान्नोत्पत्तिविधिरित्याह **तस्मादिति** । विधिपरत्वे वेदान्तानां न केवल-मनुवादत्वाभावो ऽपि तु विपरीतार्थत्वं च न स्यात् पक्षान्तरे तु स्यादि-त्याह **एवं चेति** । **यादृशमिति** । जीवाद्भिन्नमित्यर्थः । जीवे ब्रह्म-दृष्ट्यारोपात्तु भेदग्राहिप्रमाणविरोध इत्यर्थः । **तदिति** । सूत्रपदोक्तां सिद्धा-न्तपक्षप्रतिज्ञाम् इत्यर्थः‡ ॥

तत्तु समन्वयात् ॥ ४ ॥ ११ । ४

सम्यगन्वय इति । तात्पर्यं सम्यक्त्वम् । ननु शास्त्रयोनित्व-द्वितीयवर्णकाक्षेपसमाधानरूपमिदमधिकरणं तत्र च यतो वेति वाक्यमुदाहृ-

* दृष्टार्था मन्त्रा इति ८-३ प॰ पा॰ । † उदाहरतीति ५ पु पा ।

‡ अत्र तृतीयं शास्त्रयोनित्वाधिकरणं समाप्तम् । तत्र शास्त्रयोनित्वात् ३ इत्येकं सूत्रम् ।

तमिह क्रिमिति तदुपेक्षितमत आह एतेनेति । तद् ब्रह्म सर्वज्ञमि-
त्यादिभाष्ये एत इत्यादिवाक्यप्रमेयकीर्तनेनानन्तु प्रमाणं बुद्धिस्थं भवतीति
नोदाहृतमित्यर्थः । वेदान्तानां ब्रह्मात्मैकत्वे उपक्रमोपसंहारैक्यं तात्पर्य-
११ । १३ लिङ्गं सदृष्टान्तमाह येनेति ।

भेदलक्षणे चिन्तितम्*—पौर्णमासीवदुपांशुयाजः स्यात्† । जामि
वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदन्वञ्चौ पुरोडाशौ उपांशुयाजमन्तरा यजति
विष्णुरुपांशु यष्टव्यो ऽजामित्वाय प्रजापतिरुपांशु यष्टव्यो ऽजामि-
त्वायाग्नीषोमावुपांशु यष्टव्यावजामित्वायेति श्रूयते । तत्रोपांशुयाजम-
न्तरा यजतीति किं समुदायानुवाद उतापूर्वयागविधिरिति विशये यथा
ऽऽग्नेयादियागानां य एवं विद्वान् पौर्णमासीं यजते य एवं विद्वानमा-
वास्यां यजतइति समुदायानुवादो । एवमिदमपि विष्णवादिवाक्यविहित-
यागानां समुदायानुवादः । तत्र हि विष्णवाद्या देवताः श्रूयन्ते । सर्वस्मै
वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यद् ध्रुवायामाज्यमिति ध्रौवाज्यद्रव्यसिद्धिः । तव्यप्र-
त्ययाश्च विधायकाः श्रूयन्ते । न त्वन्तरावाक्ये ऽस्ति द्रव्यदैवतं रूपम्
यजतीति च वर्तमानापदेशः । तदुक्तम् ।

यागान् विष्णवादिसंयुक्तान् विहितान् रूपवत्तया ।
अरूपमन्तरावाक्यमगत्यैवावलम्बते ॥

,, । १५ इति पूर्वपक्षः । एतदधिकरणसिद्धान्तमाह अनूचारिति । निरन्त-
रयोराग्नेयाग्नीषोमीययोः पुरोडाशयोः करणे आलस्यं स्यादिति दोषं सङ्कीर्त्य
तदपनयनार्थ‡मुपांशुयाजमाज्यद्रव्यकं विधायानन्तरमजामित्वायेति तद्वि-
धानलब्धं जामितादोषसमाधानमुपसंहरति । अतः सार्थवादोपक्रमोपसंहा-
रैकरूप्याद् एकमिदं वाक्यम् एकवाक्यता चोपांशुयाजविधौ लभ्यते नेतर-
थानेकयागविधाविति । ननु तव्य§विहितयागानां समुदायानुवादो ऽयमिति
तत्राह अपूर्वेति । तथाहि । यष्टव्य इति कर्मप्राधान्यं विष्णवादिवाक्ये

* स्थितमिति २ पु॰ पा ।
† जै सू अ २ पा॰ २ सू ९ ।
‡ तदपनयार्थमिति २ पु पा ।
§ तव्यप्रत्ययेति २ पु॰ पा॰ ।

प्रतीयते यागस्तूपसर्जनम् । तत्र कर्मत्वमप्रधानीकृत्य यागप्राधान्यं लक्षणीयं कर्मतया च देवतात्वं ततो गुरुतरा कल्पना । अन्तरावाक्ये तु श्रुत यागप्राधान्यं विधिश्च पञ्चमलकारकृप: । यत्तु रूपाभाव इति तन्न । धीवाज्यत्वाभावात् । आग्नेयादीन्यागान् क्रमेणाम्नाय मन्त्रकाण्डे तत्क्रमेणैव याज्यानुवाक्या आम्नातास्तत्रोपांशुयाजस्थाने वैष्णवप्राजापत्याग्नीषोमीयास्तिस्रः ऋचः[1] पठ्यन्ते । ताभिस्तुल्यार्थत्वेन विकल्पमानाभिर्विष्णवादिदेवतानां समर्पितत्वात् । तस्मादपूर्वं उपांशुयाजो विधेयः । विष्णवादिवाक्यानि त्वर्थवादाः । इत्थ महोयानुपांशुयाजो यदस्मिन्विष्णवादयो यष्टव्या इति ।

एवं वाक्यान्तराणामिति । ऐतरेयके आत्मा वा इदमेक एवेत्युपक्रम्य ७१ । १९ स एतमेव पुरुषं ब्रह्म ततमपश्यदिति तमेव ब्रह्मात्मानमभिधाय समाप्तौ प्रज्ञानं ब्रह्मेत्युपसंहृतम् । वाजसनेयके ऽयमहं ब्रह्मास्मीत्युपक्रम्यायमात्मा ब्रह्मेत्युपसंहृतम् । आथर्वणे कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवतीति सर्वात्मकं ब्रह्मोपक्रम्य ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तादिति तदेव निगमितम् । वेदान्ता यदि सिद्धवस्तुपरास्तर्हि मानान्तरसापेक्षाः स्युः पुंवाक्यवदिति पूर्ववाद्यभिमतस्य प्रसङ्गस्येतः पौरुषेयत्वेन सोपाधिकत्वे साध्यगतापिगत्वेन दोऽन्यतरत्याह **अपरमभिसन्धिरिति** । तस्यैवानैकान्तिकत्वमाह **प्रत्यक्षादीनामपीति** । वाक्यस्य सतः सिद्धवस्तुपरत्वे पौरुषेयत्वापत्तिरिति साधनव्याप्तिमुपाधिः शङ्कते **यद्युच्येतेति** । वाक्यत्वादि लिङ्गं यस्य स तथा । कार्यपरतायां हि वेदान्तानां न वाक्यत्वादिना सापेक्षत्वमनुमेयं पौरुषेयत्वस्योपाधित्वा...त्र न च साधनव्याप्तिरित्याह **कार्यार्थत्वइति** । तत्त्वेन याथात्म्येनाकार्यं मानान्तरयोग्यत्वस्यासिद्धत्वात्तत्परत्वे ऽपि वेदान्तानां पौरुषेयत्वं सम्भवतीति समा साधनव्याप्तिः सतश्च दूषणाद् वाक्यत्वादिलिङ्गकं पौरुषेयत्वमित्याशयेनाह **अत्र ब्रूम इत्यादिना**[2] । **किं पुनरिति** । कृतियोग्यस्य कार्यत्वे भावार्थस्यापि तत्त्वेन मानान्तरयोग्यत्वमित्यर्थः । तद्यन्लौकिकं कार्यमिति शङ्कते **अपूर्वमिति** । तर्हि मानान्तरा १८ । २१ ऽनवगते सङ्गतिग्रहाऽयोगाल्लिङादीनामबोधकत्वापात इत्याह **हन्तेति** ।

[1] ऋच इति नास्ति २ पु० ।

[2] ब्रूम इतीति २ पु० पा० ।

ननु यजेतेति श्रुतेः कार्यता भात्यतो ऽपूर्वसिद्धिरिति तत्राह **लोकानुसारत इति**। स्वर्गकामपदसमभिव्याहारसहकृततर्कानुगृहीतवेदादेव क्रियाविलक्षणापूर्वे लिङादीनां संबन्धग्रह इति शङ्कते **स्वर्गकाम इति**। अयं तर्को ऽतिप्रसङ्गीत्याह **चैत्येति***। कर्तृस्मरणात् स्पष्टदृष्टपौरुषेयत्वेन बुद्धादेव च सामकार्यार्थत्वे वेदानामपि पौरुषेयत्वस्य वाक्यत्वादिना ऽनुमितत्वाद कार्यार्थत्वं समानमित्यर्थः। स्मर्यमाणकर्तृकत्वेन वाक्यत्वादि सोपाधिकमित्याशङ्क्य सिद्धार्थवेदान्तेष्वपि तत्समम† कार्यार्थत्वमनपेक्षतायामप्रयोजकमित्याह **अन्यत्तस्त्विति**। वर्तमानसंप्रयोगजप्रत्यक्षस्य कार्यरूपधर्मगोचरत्वानुपपत्तेर्योगसामर्थ्यस्यापीन्द्रियविषयेष्वेवातिशयकारित्वान्न धर्मस्य प्रत्यक्षता लिङ्गाद्यभावान्न नानुमेयत्वादि। न चाज्ञाते पुंसां वचनरचना सम्भविनीति वैदिकी रचना न पौरुषेयीति न्यायकणिकायां व्युत्पादितम्। नन्वपौरुषेयतया ऽनपेक्षत्वे ऽप्यग्निर्हिमस्य भेषजमितिवन्मानान्तरगृहीतग्राहित्वमित्याशङ्क्य तत्त्वमसीति ब्रह्मात्मभावस्येति भाष्यशेषेण परिहृतमित्याह **न चानधिगतेति**। सर्वस्मिन्नुपपादितेऽर्थे भाष्यं संवादयति **नादिदमिति**। सिद्धार्थत्वे सत्यपुरुषार्थनिष्ठत्वं स्यादिति द्वितीयं‡ पूर्वपक्षबीजम्। सर्वक्लेशप्रहाणादिति भाष्यस्य शब्दार्थमाह **सोऽयमस्येति**। बाह्यानुष्ठानाऽनपेक्षमज्ञाननिवृत्त्यानन्दावभासफलमन्वयव्यतिरेकिनिदर्शनयुगलद्वयप्रदर्शनपुरःसरं ब्रह्मज्ञानस्य दर्शयति **एतदुक्तमित्यादिना**। ग्रैवेयकं ग्रीवालङ्कारः। **समूलघातमिति**। कषादित्वादनुप्रयोगः§। सह मूलेनोपहन्तीत्यर्थः। **समारोपितनिबन्धन इति**। समारोपिताऽविद्या निबन्धनं यस्य जीवभावस्य स तथोक्तः। आत्मानमेव लोकं चैतन्यम्। देवता सगुणं ब्रह्म। आदिशब्दात् प्राणविशुद्ध्यादि गृह्यते। उपासनावाक्यैकदेशमुपास्यसमर्पकं विविनक्ति **आत्मेत्येति**। यदवादि पूर्वपक्षिणा न क्वचिदपि वेदवाक्यानां विधिमन्तरेणार्थवत्तेति तत्र किं यदि वेदान्ता विधिमन्तरेण प्रमाणं तर्ह्यर्थवादाः किं न स्युरिति प्रतिबन्दी मता ऽथवा वेदवाक्यस्य सिद्धपरस्यान्यथाऽदर्शनाद्व्याप्यभावेन न वेदान्तानां सिद्धवस्तु-

---

* हन्त चैत्येति २ पु.।

† समानमत इति २ पु. पा.।

‡ द्वितीयमिति नास्ति १ पु.।

§ कषादित्वाण्णमुलप्रयोग इति २ पु. पा.।

परत्वमिति । आद्यमर्थवादाधिकरणपूर्वपक्षं संगृह्णन्नाशङ्कते **स्यादेतदि-** ८१ । ४
त्यादिना । रुदतो यदश्रु अशीर्यत तद्रजतमभवत्तस्माद्रजतमदक्षिण्य-
मिति निन्दा । बर्हिषि बर्हिःसाध्ये यागे रजतं न देयमिति निषेधशेष
इति सिद्धान्ते दर्शयन्नर्थवादानां नापेक्षाफलत्वमिति तावदाह **स्वाध्या-**
येति । प्रयोजनपर्यवसायिबोधजनकत्वतदभावाभ्यां विशेषं दर्शयन् प्रति-
बन्दीं परिहरति **न च वेदान्तेभ्य इति** । ननु निषेध एव स्वनिषेध-
स्यानर्थहेतुत्वान्यथानुपपत्त्या निन्दां कल्पयिष्यति नेत्याह **तदर्थादिति** ।
अर्थवादादेव निन्दालाभे निषेधकस्य निषेधे निन्दायां च तात्पर्यं न कल्प्य-
मित्यर्थः ननु सोऽरोदीदिति वाक्ये निन्दा न भाति किं तु भूतानुवाद
इत्याशङ्क्य मुख्यार्थे प्रयोजनाभावान्निन्दा लक्ष्यत इत्याह **लक्ष्यमाणेति** ।
द्वितीयमुद्भाव्य निषेधति **ननु विध्यसंस्पर्शिन इत्यादिना** । तत्र स्वत ,, । २३
इत्युपपादितं न्यायकणिकायामित्यर्थः । ननु प्रमायाः कारणं प्रमाणानां
तज्जनकत्वमनुमेयं कथं नानुमानगम्यमिति भाष्यमित्याशङ्क्याह **यद्य-**
पीति । कार्यार्थापत्त्यपरपर्यायानुमानेन मानान्तरेण वा प्रमा नोत्पद्यते
किं तूदितायां तस्यामनुमानं प्रवर्तत इत्यर्थः । प्रमाणान्तरं तावदुपक्रमाणे
न दृश्यते यत्तदर्थापत्त्यपेक्षणे दूषणमाह **नापीति** । अपेक्ष्यत इत्यनुषङ्गः ।
उत्पन्नायां प्रमायां प्रमाणानां प्रमाजनकत्वस्यानुमानं ततश्च प्रमोत्पत्तिरिति
परस्पराश्रयप्रसङ्गः । शास्त्रप्रामाण्यमनुमानगम्यत्वेन न भवतीति च भाष्यार्थो
न पुनरनुमानेन ज्ञेयमिति । कार्यविरहिवेदान्तेभ्यः प्रमा यद्युत्पद्यते तदा
स्वतः परतो वेति चिन्ता न तूत्पद्यत इत्यत आह **ईदृगिति** । सिद्धे
ब्रह्मणि वेदान्तेभ्यः प्रमोत्पत्तिरनुभवसिद्धेत्यर्थः । यद्यनुभवसिद्धाऽप्यन्यत्र
सिद्धार्थार्थवादादावदर्शनादपह्नूयेत तदाऽतिप्रसङ्ग इत्याह **अन्यथेति** । ८२ । ०
एवं तावत्सिद्धेऽर्थेऽपि प्रमाणान्तरपरतन्त्राणां पौरुषेयवाक्यानामङ्गीकृत्य
प्रामाण्यं वेदान्तेषु क्रियाविषयतामन्तरेण नैरपेक्ष्यपुरुषार्थपर्यवसाने न लभ्यते
इति मतं ब्रह्मात्मैक्यस्य प्रमाणान्तरागम्यत्वेन तदवगममात्रायत्तप्रयोजन-
लाभेन च पराणुदत्* । इदानीं कार्यान्वितगत्यर्थं पदसङ्गतिग्रहेण सिद्धं

* परास्तमिति ३ पु पा ।

वस्तु न शब्दप्रमेय*मिति वेदान्तानुपासननियोगपरान् ये मन्यते तन्मतेन

८२ । ११ पूर्वपक्षमाह **अज्ञानेति** । अथ वा ऽऽरोपितब्रह्मभावस्य जीवस्योपास्तिपरा वेदान्ता न ब्रह्मात्मत्वे प्रमाणमिति पूर्वः पक्षः† ।

अयं तु सन्तु वेदान्ता मानं ब्रह्मात्मवस्तुनि ।
किं तु ज्ञानविधिद्वारेत्येष भेदः प्रतीयताम् ॥

अत एव भाष्यं यद्यपि शास्त्रप्रमाणकं ब्रह्मेति । अतः कार्यविषया-द्वाक्याद् ब्रह्मनिश्चय इति प्रतिज्ञासामर्थ्यादेव न सिद्धार्थादिति लभ्यते । तत्र हेतुः सिद्धे वस्तुन्यज्ञातसङ्गतित्वेति । यत्र वृद्धप्रयुक्तशब्दविषयत्वं तत्र सङ्गतिः शब्दस्य गृह्यते सिद्धे तु तद्व्यावर्तमानं स्वव्याप्यं सङ्गतिग्रहं व्यावर्त-

,, । १४ यतीत्यभिप्रेत्याह **एवं हीति** । **लोकेनेति** । वृद्धैः प्रयोगव्यापकवक्तृवि-वक्षाश्रोतृप्रतिपत्तीच्छयोरभावात्सिद्धे प्रयोगाभावमाह **न चेति** । **रूपमात्रं** वस्तुमात्रम् । सर्वपदानां कार्यार्थत्वे सति पर्यायत्वमाशङ्क्याह **तत्र किं चि-दिति** । **कार्यार्थः** कार्यशेषः । अत्र प्रयोगः । गोपदं न कार्यानन्विते गोत्वे गृहीतसम्बन्धं तत्र वृद्धैरप्रयुक्तत्वात् तुरगपदवत् । एवं सर्वत्र सिद्धे वस्तु-न्युत्पन्नवृद्धस्य शब्दप्रयोगाभावमुक्त्वा मध्यमवृद्धप्रवृत्तेर्व्युत्पत्तिलिङ्गभूतायास्त-त्राभावान्न तत्र न व्युत्पत्तिरित्याह **अपि चेति** । शास्त्रत्वेनेत्यादिहेतून् व्याचष्टे **अपि चेत्यादिना** । **न च रज्जुरिति** । नकारो ऽयं सांसारिक-धर्माणां न च निवृत्तिरिति उपरि सम्बन्धनीयः । **यथाकथं चिदिति** । सिद्धपदार्थसंसर्गस्य नियोगाविनाभावादिहापि मा भैषीरिति नियोगं कल्प-यित्वा ऽन्यपरादेव वाक्यात्सिद्धरूपार्थनिश्चय इत्यर्थः । **किं त्विति**‡ । आत्मप्रतिपत्तिविषयो ऽवच्छेदको यस्य तत्तथा । ननु नियोगो ऽपूर्वमिति प्राभाकरैर्वाक्यार्थो वर्ण्यते स किमन्य एव कार्यो नेत्याह **नवेति** । कार्यप-रेभ्यो वेदान्तेभ्यः कथं वस्तुसिद्धिरित्याशङ्क्य विध्याक्षेपलक्षणोपादानप्रमाणा-

,, । १८ दित्याह **न चेति** । स्वप्रतीत्युपाधित्वेन विषयस्य स्वनिर्वर्तकत्वेन कर-णस्य । कार्यं स्वावच्छेदकज्ञाननिरूपणाय ज्ञायमानमात्मानमपेक्षते चेन्नहि

* शब्दमेयमिति २-३ पु॰ पा॰ ।
† पूर्वत्र पूर्वः पक्ष इति १ पु॰ । पूर्वपक्ष इत्येव ३ पु ।
‡ इद १-३-४-पुस्तकेषु न दृश्यते ।

न श्रौतत्वमात्मन इत्याशङ्क्य विध्याश्रितस्य श्रौतत्वे गुरुसम्मतिमाह यथा ८३ । २३
ऽऽहुरिति । तत्सिद्ध्यर्थं विधेयसिद्ध्यर्थम्* । उपादीयते इत्यस्य व्या-
ख्यानम् आक्षिप्यते इति । ज्ञानस्य प्रमात्वात्प्रत्यक्षवन्न विधेयता आत्म-
नश्च नित्यत्वान्नदयोग इत्याशङ्क्याह विधेयता चेति । ज्ञानमिहोपासनं
तच्च क्रियेत्यनुष्ठेयम् । आत्मनस्तु स्वरूपसतोऽविनाशित्वेऽपि ज्ञानसम्प्रविधेयतेति
न विरोध इत्यर्थः । ननु वाग्धेनूपास्त्यादाविवारोप्यस्य विधेयधीविषयत्वं
किं न स्यादत आह आरोपितेति । ब्रह्मास्मीति ज्ञाने यादृगर्थो
भाति तद्रूप आरोपितो यस्य स तथा । तस्यात्मस्य ज्ञाननिरूपकत्वे तेन
प्रतिभाससमासार्थेन तज्ज्ञानं निरूपितं न स्यात् । न च सत्यां गतौ युक्त
आरोप इति । इयं च प्रतिपत्तिविधिविषयतयेति भाष्यस्य व्याख्या । प्रति-
पत्तिविधेर्नियोगस्य विषयभूतप्रतिपत्तिं प्रत्यवच्छेदकत्वेन विषयतयेति भा-
ष्यार्थः ।

एवमाहवनीयादयोऽपीति । यदाहवनीये जुहोतीति विहिते ८४ । १०
क आहवनीय इति वीक्षायां वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीतेत्यादिविधिभिः
संस्कारविशिष्टोऽग्निराहवनीयो गम्यते तथाऽपूर्वदेवतास्वर्गादिकं विधिपरे-
णैव शास्त्रेण समर्थ्यते । श्लोकोक्तहेतुद्वयं भाष्येण सङ्गमयति प्रवृत्तिनिवृ-
त्तिपरस्येति । तद्भूतानामिति सूत्रादाहरणेन क्रियाऽन्वितेऽर्थे शब्दसङ्ग-
तिर्न सिद्ध इत्युक्तम्† । आम्नायस्येत्यादिसूत्रवाक्यैः प्रवृत्त्यादिपरस्य
शास्त्रत्वमुक्तम्‡ । तेन तु सिद्धरूपपरस्य न शास्त्रत्वमुक्तम्§ । तस्य वेदस्य
कर्मावबोधो नियोगज्ञानं दृष्टप्रयोजनं चोदनासूत्रे‖ चोदनेति शब्देन क्रियायां
नियोगस्यानुष्ठापकं वचनमाहुरिति । तेषु पदार्थेषु भूतानां वर्तमानानां**
क्रिया कार्यं तदर्थत्वेन समाम्नायः समुच्चारणमित्यर्थः । न चेति†† । नियोगस्य
स्वकीयत्वेन बोद्धारं नियोज्यम् अधिकारिणं कर्मणि स्वामिनं तथैव
कर्तारम् अनुष्ठातारम् इति । नियोज्यभेदो नियोज्यविशेषः । अमृत- ,, । १५

* विधिपरमित्यर्थमिति २ पु० ।   † जै० सू० अ० १ पा० १ सू० २५ ।
‡ जै० सू० अ० १ पा० २ सू० १ ।   शास्त्रत्वमित्युक्तमिति २-३ पु० पा० ।
§ शास्त्रत्वमित्युक्तमित्यत्रापि पूर्ववत् पाठः २-३ पु० ।
‖ जै० सू० अ० १ पा० १ सू० २ ।   ** वर्तमानार्थानामिति २ पु० पा० ।
†† न चेति १-३ पुस्तकयोर्न दृश्यते ।

स्वर्गकाम इति अश्रवणान्नियोज्यासिद्धिमाशङ्क्याह ब्रह्म वेदेति । भवतीति सिद्धरूपेणावगतस्य फलस्य साध्यत्वाभिव्यक्त्यर्थमेवंकामशब्दवाच्यनियोज्यविशेषाकाङ्क्षायां विपरिणामेन ब्रह्म बुभूषुर्विद्यादिति वाक्यार्थः स्यादित्यर्थः ।

८४ । १८ रात्रिसत्रेति । चतुर्थे चिन्तितम्—क्रतौ फलार्थवादमङ्गवत्कार्ष्णाजिनिः[1] । प्रतितिष्ठन्ति ह वा य एता रात्रीरुपयन्तीति श्रूयते । तत्र रात्रिशब्देनाऽऽयुर्ज्योतिरादिवाक्यविहिताः सोमयागविशेषा उच्यन्ते । किमत्र स्वर्ग एवाधिकारिविशेषणमुत प्रतिष्ठेति संशयः । तत्रैवंकाम इत्यश्रवणाद्विधिशक्तिलभ्यः स्वर्ग एव विशेषणं संदेहे हि वाक्यशेषस्वीकारो न निश्चये । निश्चितश्चेह सर्वाभिलषितः स्वर्गो विधिसामर्थ्यान्नियोज्यविशेषणम् । या तु प्रतिष्ठाविषया श्रुतिः सा ऽपि लक्षणया स्वर्गपरैव कल्प्यत इति प्राप्तं क्रतौ रात्रिसत्रादौ न प्रतिष्ठादि विवक्षितमित्येतावन्मात्रेणाङ्गवदिति सूत्रे प्रयाजाद्यङ्गफलार्थवादोदाहरणं न तु तद्वत् पदार्थत्वमस्ति रात्रिसत्राणाम् । एवं प्राप्त उच्यते । फलमात्रेया[2] निर्देशादश्रुतौ ह्यनुमानं स्यात् । प्रतिष्ठाफलस्य निर्देशानदेवाधिकारिविशेषणम् । यत्तु विधिशक्त्या स्वर्ग इति । तन्न । मुख्यार्थश्रुतिपदानुगुण्येन विधिशक्तौ पर्यवसितायामानुमानिकस्वर्गकल्पनानवकाशात् । तस्माद्वाक्यशेषस्थमेव फलमिति[3] ।

,, । २० असमवेतार्थतयेति । अश्रूयमाणत्वेन ब्रह्मभवनशब्देनासमवेतः स्वर्गो ऽर्थस्तत्परतयेत्यर्थः । यद्यपि ब्रह्मभवनस्य फलत्वे ऽप्येवङ्काम इति लक्षणा ऽऽस्तीति परोक्षवृत्तिता तुल्या तथापि श्रुतं ब्रह्मभवनं न हीयते हीयते तु पूर्वपक्षे । तदिदमुक्तम् अत्यन्तेति ।

पिण्डपितृयज्ञन्यायो ऽनुक्रम्यते । चतुर्थ एव निरणायि—पितृयज्ञः स्वकालत्वादनङ्गं स्यात्[4] । अमावास्यायामपराह्णे पिण्डपितृयज्ञेन चरन्तीत्यनारभ्याधीतवाक्ये श्रुतः पिण्डपितृयज्ञः क्रत्वर्थः पुरुषार्थो वेति संशये कर्मवाच्यमावास्याशब्दसमभिव्याहारात्तदङ्गत्वम् । यद्यपि कालस्यापि साधा-

---

[1] जै. सू. अ. ४ पा. ३ सू. १७ । [2] जै. सू. अ. ४ पा. ३ सू. १८ ।

[3] विश्वजिन्न्यायेनेति वक्तव्ये विश्वजिति नैमित्तिकाधिकारे फलकल्पनां कृत्वा चिन्तयेति पिण्डपितृयज्ञः स्थिरोदाहरणत्वेनोदाहृतः-इति ञ-तं- पुस्तकयोरधिको ग्रन्थः पिण्डपितृयज्ञन्यायेनेत्यादि भामतीग्रन्थव्याख्यारूपः । भा. पृ. ८४ प. १६ ।

[4] जै. सू. अ. ४ पा. ४ सू. १९ ।

रणो ऽयं शब्दस्तथापि फलकल्पनापरिहाराय कर्मवाच्येव । अतः क्रत्वर्थ इति प्राप्ते सिद्धान्तः । कालकर्मसाधारणो ऽप्यमावास्याशब्दो ऽपराह्णशब्दसमानाधिकृत इह कालपर एव । न च साधारण्यम् । काले रूढत्वात्कर्मणि च तत्सम्बन्धेन लाक्षणिकत्वात् । तस्मात्कर्मसमभिव्याहाराभावाद्विश्वजिन्न्यायेन* स्वर्गकामनियोज्यकल्पनया स्वर्गफलः पिण्डपितृयज्ञ इति ।

ननु ज्ञानविधिर्यदि ब्रह्मभावफलः† कथं तर्हि भाष्ये ऽमृतत्वकामस्येत्युक्तं तत्राह **ब्रह्मभावश्चेति** । अमृतत्वशब्देन‡ ब्रह्मभावनिर्देशस्य प्रयोजनमाह **अमृतत्वं चेति** । अत्र भाष्यकारेण ब्रह्मज्ञानं विधेयमिति निर्देशाद् द्रष्टव्य इति विध्युदाहृतेश्च प्रमाणज्ञानविध्यङ्गीकारेण पूर्वपक्ष इति भ्रमः स्यात् तन्निरस्यति **अत्र चेत्यादिना** । **दर्शितेति** । द्रष्टव्य इति वाक्योपात्तदृशिधातोरुपलक्षणत्वेनोपासनाऽनभिधायकत्वादित्यर्थः । स्वाध्यायविधेरर्थावबोधपर्यन्तत्वात्तेनैव श्रवणजन्यज्ञानस्य प्रापितत्वादित्यर्थः । भावनया ऽऽधेयं जन्यं वैशद्यं यस्य तत्प्रत्यक्षं तथा । ८४ । २१

वाजिनवदिति । यथा ऽऽमिक्षार्थविहितदध्यानयनाद्वाजिनमप्रयोजकमानुषङ्गिकतया जायते एवमदृष्टरूपामृतत्वाय विहितादुपासनात्साक्षात्कारो नान्तरीयकतया जायत इति तदुत्पादनं न विधेयमित्यर्थः । ८५ । ६

चतुर्थे स्थितम् तक्रनिष्पत्तेः सर्वं समं स्यात्§ । तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिनमिति श्रूयते । तत्र संशयः‖ । किमामिक्षैव दध्यानयनं प्रयुङ्क्ते उत वाजिनमपीति । तत्रैकस्माद्दध्यानयनात्पयसः सकाशादामिक्षावाजिनयोर्निष्पत्तेः सर्वमामिक्षादि प्रयोजकं स्यादिति प्राप्ते सिद्धान्तः । संसर्गरसनिष्पत्तेरामिक्षा वा प्रधानं स्यात्¶ । अत्र हि दधिसंसृष्टं पय एव प्रकृतं देवतासंबन्धि निर्दिश्यते सा वैश्वदेवीति । न पुनस्ततो निष्पन्नं किंचित्तत्र नयतेर्द्विकर्मकत्वाद्यत्प्रति दध्यानीयते तत्पय आनयनस्य संस्कार्यम्** । संस्कार्यमेव प्रयोजकम् । संस्कृतस्य च पयस

* जै॰ सू॰ अ॰ ४ पा॰ ३ सू॰ १५ ।

† ज्ञानविधिर्यदि ब्रह्मभावः फलमिति २ पु॰ पा॰ । ‡ अमृतशब्देनेति २ पु॰ पा॰ ।

§ जै॰ सू॰ अ॰ ४ पा॰ १ सू॰ २२ । ‖ संदेह इति २-३ पु॰ पा॰ ।

¶ जै॰ सू॰ अ॰ ४ पा॰ १ सू॰ २३ । ** संस्कार्यमिति २ पु॰ नास्ति ।

आमिक्षात्वात् तस्याश्च स्त्रीत्वात्स्त्रीलिङ्गमविरुद्धम् । ननु यदि दधिसंस्कृतं पय एव रूपभेदे ऽप्यामिक्षा भूत्वा दध्यानयनं प्रयुञ्जीत तर्हि वाजिनमपि दधिसंयुक्तं पय एवेति किं न प्रयुञ्जीत । नेत्युच्यते । संसर्गरसनिष्पत्तेः । दधिसंसृष्टस्य पयसो यो रसः तस्यामिक्षायामुपलम्भाद्रूपभेदे ऽपि तस्यामस्ति संसृष्टं पय इति अनुमीयते । रूपाभेदे ऽपि तक्रपयसोरिव रसभेदोपलम्भाद् न वाजिने तस्य कटुतिक्तरसत्वादिति हेतुद्वयविवरणेन पूर्वकृतेनोत्तर-

८५ । १० ग्रन्थस्य व्याख्यातत्वमाह **अर्थवत्तयेति** ।

> वेदान्ता यद्युपास्तिं विदधति विधिसंशोधिमीमांसयैव
> प्राच्या तर्ह्यारिताथा इति विफलमिदं ब्रह्मजिज्ञासनं स्यात् ।
> अप्यत्युन्नातिनीचा जनिमृतिभयभाग् वैधधीसाध्यमोक्षः
> कर्मान्यैः स्वर्गपश्वाद्यतिमधुरफलैः को ऽपराधः कृतो नः ॥

वेदान्ता यद्युपासनाविधिपरास्तर्हि विहितोपासनायाः पञ्चमासादिकालमितत्वया तत्साध्यफलमपि सातिशयमनित्यं च स्यादतो न विधिपरत्वं वेदान्तानामिति तात्पर्यम् अतो न कर्तव्यशेषत्वेन ब्रह्मोपदेशो

,, । १४ युक्त इत्यन्तस्य भाष्यस्य दर्शयति **पुण्यापुण्येत्यादिना** । भाष्ये यद्विषया जिज्ञासेति धर्मस्य प्राचि तन्त्रे विचारितत्वोक्तिरुपास्तेरपि विहिताया धर्मत्वेन पुनरविचार्यत्वाय । अधर्मोऽपीत्यधर्मोक्तिः पुण्यफलभोगावसानइवोपास्तिफलभोगसमाप्तौ[1] वधर्मफलं भोक्तव्यमिति दर्शनाय । चोदनालक्षणत्वोक्तिर्यागवद्विहितोपास्तेर्धर्मत्वार्थम् । एवं शरीरवागित्यादिविशेषणानि कर्मफलवदुपास्तिफलस्य शरीरोपभोग्यत्वादि प्रसञ्जयितुम् । सम्पतत्यनेनास्माल्लोकादमुं लोकमिति सम्पातः । कर्म दृष्टं श्रौतम् । पूर्तं स्मार्तं वाप्यादि । दत्तं दानमिति । **आत्यन्तिकमिति** । देवदत्तस्यात्यन्तिकमशरीरत्वं देवदत्तशरीरप्रागभावासमानकालीनो देवदत्तशरीरध्वंसः सर्वोपाधिप्रत्यस्तमयोपलक्षितं स्वरूपमिति यावत् । विधेयोपास्तिवादिनं प्रति तत्फलस्य मोक्षस्य

,, । १९ नित्यत्वादिप्रसञ्जनमिष्टप्रसङ्ग इत्याशङ्क्याह **एतदुक्तमिति** । उपास्तिविधेः फलं ब्रह्मात्मत्वमुताविद्यानिवृत्तिर्विद्योदयो वेति विकल्प्य क्रमेण निराकरोति

[1] उपास्तिफलसमाप्तावित्यपि १ ३ पु पा । [2] तद्वर्णोक्तिरिति १ पु ।

त्वया ऽपीत्यादिना । उपासनाऽपूर्वमपि चेतःसहकार्यतश्च विषयप्रकाश ८५ । २०
इत्यर्थः । ऐहिकस्य सद्धेनसुखवन्न विधिफलत्वमित्याशङ्क्याह **दृष्टं चेति ।**
कारीर्यादिनियोगा इह जन्मनि नियतसस्यवृष्ट्यादिफला* चित्रादि नियोगफलं
पश्वादि भुवि भोग्यमपीह वा जन्मान्तरे वा भवति । **तत्कार्यमिति ।**
तदपूर्वकर्तव्यत्वेनावबोद्धुं नार्हतीत्यर्थः । अपूर्वं चेन्न साक्षात्कारोपयोगि
तर्ह्युपासनक्रियैव तदर्थं विधीयतां नेत्याह **न च तत्काम इति ।**
नन्ववघातवदुपास्तावप्यस्तु नियमापूर्वं नेत्याह **न च ब्रह्मभूयादीति ।**
नेह परमापूर्ववन्नियमापूर्वमप्यस्ति ब्रह्मभावस्य नित्यत्वादित्यर्थः ।

विश्वजिन्न्यायेनेति । विश्वजिता यजेतेत्यादावश्रुताधिकारे लि- ८६ । १६
ङ्प्रकरणानन्याधिकारे चोदाहरणम् । नियोगे हि सामर्थ्यात्प्रवृत्तिक्रिया ऽधि-
कारी लभ्यते अङ्गविधिषु तु प्रकरणादिति न चिन्त्यो† ऽधिकारः । तत्र
सतीह सन्देहः किं नियोज्यो ऽध्याह्रियतां न वेति । तत्र लोके द्वारं द्वार‡-
मित्यादौ क्रियया विना कारकाभिधानापर्यवसानादस्त्यध्याहारः । इह तु
विपर्ययेण कार्यस्याऽन्विताभिधानपर्यवसानादनध्याहारे प्राप्ते उच्यते । अत्राप्य-
भिधेयापर्यवसानद्वारा ऽभिधानापर्यवसानमेव । कार्यं हि साध्यत्वेन कृतिनि-
रूप्यम् । तद्व्यापाररूपा च कृतिः सा च यथा स्वसाध्यप्रत्यर्थनिरूप्यैवं स्वा-
श्रयकर्तृनिरूप्या । तदेवं कृतेः कर्तापि कार्यं कृतिद्वारा सम्बन्धित्वेन निरूपक
इति तदन्तर्भाव्यैव नियोगधीः । न चासावबुद्धा ऽऽत्मनः कार्येण सम्बन्धः स्व-
तन्त्रेण संबध्यते स्वसम्बन्धिकार्यबोद्धा च नियोज्य इति सो ऽध्याहार्य इति
स्थिते चिन्ता किं सर्वेषामध्याहार उत एकस्येति । तत्राऽविशेषात्सर्वेषा-
मिति प्राप्ते उच्यते । एकेनाकाङ्क्षाशान्तेरेकस्येति । तत्र स्थिते विचारः किं
यस्य कस्य चिन्नियोज्यस्याध्याहार उत स्वर्गकामस्येति । तत्राविशेषादनियम
इति प्राप्ते उच्यते । स स्वर्गः स्यात्सर्वान् प्रत्यविशिष्टत्वात्§ । स्वर्गकाम
एवाध्याहार्यः । विशेषो हि गम्यते । पुरुषाणां सुखाभिलाषित्वात् । दुःख-
निवृत्तेरपि तत्रैवान्तर्भावात् । दुःखनिवृत्तिस्तु न सुखाऽविनाभूता । सुषुप्ते स-
त्यामपि तस्यां सुखजन्माऽदर्शनात् अनवच्छिन्नस्य सुखस्य स्वर्गत्वात् तस्य

---

* सस्यादिफला इति ३ पु॰ पा॰ । † न तत्र चिन्त्य इति २ पु॰ पा॰ ।
‡ एक द्वारमिति नास्ति २ पु॰ । § जै॰ सू॰ अ॰ ४ पा॰ ३ सू॰ १५ ।

च सर्वसुखविशेषान् प्रत्यविशिष्टत्वाद्विशेषे च मानाभावात्स्वर्ग एव नियोज्यविशेषणं स्यादिति । कृत्वा चिन्तेयम् । यः सर्वायावगुरेत्स विश्वजिता यजेतेति सत्रप्रवृत्तस्यावगुरणोपरमे निमित्ते प्रायश्चित्ततया विहितत्वेन साधिकारत्वादिति ।

८१ । ३ **यत्किलेति** । स्वाभाविकनित्यचैतन्यात्मकस्य ब्रह्मात्मत्वस्य साध्यत्वं व्याहतमित्यर्थः । भाष्ये कूटस्थनित्यमिति विशेषणं न परिणामिव्यवच्छेदाय सिद्धान्ते तन्नित्यत्वासंमतेः । अतो वैयर्थ्यमित्याशङ्क्याह **परे हीति** । परभ्रान्तिर्व्यवच्छेद्येत्यर्थः । इदं तु पारमार्थिकमिति भाष्ये कूटस्थनित्यत्वे पारमार्थिकत्वं हेतूकृतं तत्तदा घटेत यदि यत् पारमार्थिकं तदविकृतमिति व्याप्तिः स्यात् तदर्थं परिणामिनित्यस्य भ्रमसिद्धत्वमाह **परिणामीति** । परिणामो हि पूर्वरूपत्यागेन रूपान्तरापत्तिः । तत्र पूर्वरूपस्य सर्वात्मना त्यागेन रूपान्तरोत्पत्तौ जातस्य प्रकृतरूपत्वं व्याहतमतोऽनित्यत्वमित्युक्ते शङ्कते **एकदेशेति** । य एकदेशो नश्यति स धर्मिणः सकाशाद्भिन्न इति पक्षे न धर्मिणः परिणामः किं त्वेकदेशस्य स चानित्य इति

,, । ११ न परिणामिनित्यत्वसिद्धिरित्याह **भिन्नश्चेदिति** । नश्यतश्चैकदेशस्य धर्म्यभेदे सर्वात्मना वस्त्वपगमान्न नित्यत्वमित्याह **अभेद इति** । पक्षद्वयोक्तदोषपरिहारायैकमेव कार्यकारणात्मकं वस्तु तस्य कार्याकारेण परिणामित्वं तानि च कार्याणि भिन्नानि कारणाकारेण च नित्यत्वं तच्चाभिन्नमिति शङ्कते **भिन्नाऽभिन्नमिति** । यत्प्रमाणविपर्ययेण विरोधेन वर्तते तत्र विरुद्धमिति संप्रत्यय इत्यनुपङ्गः । एकस्य कार्यकारणरूपेण द्व्यात्मकत्वे प्रमाणमाह **कुण्डलमिति** । **स्थिरवभासेति** । हेम हेमेति वा कुण्डलं कुण्डलमिति वेत्यर्थः । अपर्यायानेकशब्दवाच्यत्वेन हेमकुण्डलयोर्भेदः सामानाधिकरण्यान्नाभेद इत्युक्ते हेमत्वस्य कुण्डलव्यक्त्याश्रितत्वाद्वा कुण्डलाकारसंस्थानस्य कनकत्वस्य चैकद्रव्याश्रितत्वेन वा सामानाधिकरण्यं नाभेदादित्याशङ्क्य व्यभिचारयति **आधारेति** । आधारेति दृष्टान्ते सिद्धौ भेदाभेदौ

८८ । १ दार्ष्टान्तिके योजयति **तथा चेति** । लोके कार्यस्य कुण्डलादेः कारणात्मकत्वात्परमकारणस्य च सतः सर्वत्र हेमवदनुगमात् सन् घट इत्यादिसामानाधिकरण्यवशेन जगतः कार्यस्य सता कारणरूपेणाभेदो व्यावृत्तकार्यरूपेण

च भेद इत्यर्थः । **भेद इति** । किं रूपादिवद्भावरूपो धर्म उतैक्याभावः । ना- ८८ । ६
द्यः । ऐकान्तिकाभेदानिषेधात् । द्वितीयमाशङ्क्याह **किमयं कार्येति** । **तत्त्वे-
नेति** । कटकत्ववर्द्धमानकत्वरूपेण तयोरितरेतराभेदप्रसङ्ग इत्यर्थः । का-
र्यस्य कारणाभेदे च सर्वकार्याणामेककार्यात्मकत्वप्रसङ्गः एककार्यस्य सर्वका-
र्याभिन्नेन कारणेनाभेदादित्याह **अपि चेति** । एवमेककार्यात्मकत्वादितर-
कार्याणां तस्य च कारणादभेदाद्भेदाऽसिद्धावैकान्तिकाद्वैतापात इत्याह **तथा
च हाटकत्वमेवेति*** । कटकस्य हि द्वे रूपे स्तो हाटकत्वं कटकत्वं च । तत्र
हाटकरूपेणास्य कुण्डलादिभिरभेद इष्ट एव न कटकरूपेण व्यावृत्तत्वात-
स्येति प्रस्तुतपराभिसन्धिः स्वप्रक्रियया शङ्कते **अथेति** । सिद्धान्ती तु कट-
कहाटकयोरभेदाद्धाटकस्य कुण्डलादिष्वनुवृत्तेरभेदे कटकस्यापि तैरभेदः
स्यादिति पूर्वोक्तमेव परिहारं स्मारयति **यदि हाटकादिति** । कटकस्य
कुण्डलादिष्वनुवृत्त्यनभ्युपगमे तेष्वनुवृत्तहाटकादभेदाभावः स्यादिति [illegible]
जानीते **नानुवर्त्तते चेदिति** । अनुवृत्ताद्व्यावृत्तस्य भेदे स्यात् [illegible]
र्शनेति । उपनयमाह **नानुवर्त्तनदर्शनेति** । अर्थाद्धेतुसिद्धिर्द्रष्टव्या । निगम-
यति **तस्मादिति** । कुण्डलादिषु† हेमानुवृत्त्या यदि तदभेदात्कटकादी- ८९ । १
नामनुगमः तदा सत्तानुवृत्त्या तदभिन्नवस्तूनामितरेतराभेदापत्तेर्व्यवहारप-
रिप्लव इत्याह **सत्तेति** । **इति विभागो न स्याद्** इत्यस्य प्रत्येकं संबन्धः ।
इह क्षीरे इदं दधि नेदं तैलमिति संसर्गतदभावव्यवस्था न स्यात् । इदं
घटादिकमस्मात् कुड्यादिद्यते इदं कुड्यमस्मात्कुड्यान्न भिद्यते [illegible]
न स्यात् । इदानीं वसन्ते काले इदं कोकिलकूजितमस्ति [illegible] स्थानं
नेति व्यवस्था न स्यात् । इदं कुम्भादेव कम्बुग्रीवत्वादि [illegible]
नैवमिति प्रकारसङ्करो न स्यादित्यर्थः । उक्तास्ववस्थासु [illegible]आह **कस्य
चिदिति** । कुतश्चिदित्यपि द्रष्टव्यम् । इतश्च कार्यस्य कारणेन न
वास्तवमैक्यमित्याह **अपि चेति** । निश्चितकनकादभेदान्न कुण्डलादिषु ,, । ४
संशय इत्युक्ते संशयसम्भवं भेदप्रयुक्त्या शङ्कते **अथेति** । सिद्धान्त्यविनि-

* हाटकत्वमेवेतीति प्राय. पुस्तकेषूपलभ्यते पर मूले **हाटकमेव** इति दृश्यते ।
† कटकादिष्विति २ पु पा । ‡ कुण्डलादिनामिति २–३ पु० पा० ।
§ सर्ववस्तूनामिति १-४ पु । ¶ इतीति नास्ति २ पु० ।

८९ । ६ गममाह नन्विति । हेमनिर्णयेन कटकादीनां निर्णये तदभेदः कारणं तदभावाद्भेदकृतान्निर्णयकार्याभाव औत्सर्गिकः प्राप्तः स कारणस्याभेदस्य* भावादपैाद्यते घटसामर्ग्योत इव तत्प्रागभावस्ततः कनकनिश्चये कटकादिनिश्चयादविनिगम एव न किं तु वैपरीत्यनिश्चय इत्याह प्रत्युतेति । तेषां कुण्डलादीनां जिज्ञासा तद्विषयज्ञानानि चेत्यर्थः । वस्तुतः कार्यकारणयोरभेदाभावं सप्रमाणकमुपसंहरति तेनेति । यदि हेमकुण्डलयोर्न भेदाभेदौ तर्हि सामानाधिकरण्यं न स्यान्न ह्यत्यन्तभेदे तद्दृष्टं कुण्डलकटकयोरदर्शनात् । नाप्यत्यन्ताभेदे† हेम हेमेत्यनुपलम्भादिति पूर्ववाद्युक्तमनुवदति कथं तर्हीति । यदि हेम्नः सकाशात् कुण्डलादीनां भेदाभेदौ तर्हि तेषामनुवृत्तहेम्नः सकाशाद् अभेदादितरेतरव्यावृत्तिर्न स्यान्न स्यान्न हेम्नि निर्णीते संशय इति प्रतितर्केण मिथो विरोधाख्येन सामाना-

,, । १८ धिकरण्यानुपपत्तितर्कं दूषयति अथेति । अन्त्यन्ताभेदे मा नामो‡पपादि हेमादेरनुवृत्तिव्यावृत्तिव्यवस्था सा च घटिष्ट हेम्नि ज्ञाते कुण्डलादिजिज्ञासा भेदाभेदमते ते किं न स्याताम् इत्याशङ्क्य पूर्वोक्तमविनिगममुत्सर्गापवादं च स्मारयति अनैकान्तिके चेति । एवं§ निरुद्धे ऽनेकान्तवादिनि स्वमतेन सामानाधिकरण्यमुपपादयति तस्मादिति । विरोधादन्यतरबाधे ऽप्यभेदो बाध्य इति सैागतमतमाशङ्क्याह अभेदोपादानेति । भेदः किं धर्मिप्रतियोगिनोर्व्यासज्य वर्तते उत प्रतियोगिनमपेक्ष्य धर्मिण्येव । आद्ये धर्मिप्रतियोगिनोः प्रत्येकवत्त्वं कल्पापेक्षेत्युक्ता द्वितीये धर्म्येक्यापेक्षेत्याह एकाभावे चेति । ततः स्वसत्तायामभेदापेक्षत्वाद्भेदस्य स एवाभेदे

,, । २४ ऽध्यस्त इत्यर्थः । प्रतीतावपि भेदस्यैवाभेदापेक्षेत्याह नायमिति । मृत्तिकेति श्रुतिः‖ कारणमेव सत्यमित्याह अतो ऽत्यन्ताभेदपरेति । अनंशत्वमाकारभेदराहित्यं नित्यतृप्त्यादीनि श्रुत्युक्तान्येव भाष्ये ऽनूदितानीति नासिद्धानि कार्यविलक्षणाऽनधिगतविषयत्वाभात् स्वमते शास्त्रपृथक्त्वसिद्धिरतस्तद्ब्रह्मेति भाष्ये उक्ता । प्राप्तिमोक्षनित्यत्वान्नियोगायोग उक्तः । इदानीं

---

* सद्भावादिति ५ पु० पा० । † अत्यन्ताभेदेनेति २ पु पा० ।

‡ नामेति नास्ति २ पु० । § एवमिति नास्ति २ पु० ।

‖ श्रुतिरिति १-५ पु० श्रुतिशब्दो नास्ति २ पु० ।

तत्साधनज्ञानस्य केवलदृष्टार्थत्वान्न स उच्यत इत्याह **तदेवमित्या-** ९० । १३
दिना । उपपाद्य इत्यस्य **निवारिका इत्याह** इत्यनेन सबन्धः ।
एवं फलस्वभावेन नियोगाभावमुक्त्वा फलित्तस्वभावेनाप्युच्यत इत्याह
अविद्याढ्येति । स्वत इति* । विहितक्रियारूपेणेत्यर्थः । न्यायसूत्र
दोषो रागादिः प्रवृत्तिः कर्म । आरोप्यत्वसाम्ये ऽध्यासात् सम्पदो भेदमाह
सत इति । आरोप्यप्रधाना सम्पदधिष्ठानप्रधानो ऽध्यासः । आरोपितस्स-
द्भावो ब्रह्मादिभावो यस्य तत्सत आदि तथा । **वन्ह्यादीनि** इत्यादिशब्दात्सू-
र्यचन्द्रादयो गृह्यन्ते । **वागादीनीति**† । चक्षुःश्रोत्रमनांसि सङ्गृह्य उद्यम्य
लयं गमयितुं चालयित्वेत्यर्थः । **संवरणादीति ।** उद्यमनादित्यर्थः । यो
हि यदुद्गच्छति तत्स्वयमनया संवृणोतीति‡ **मार्त्स्यभावादीति ।** ९२ । १०
साम्येन कारणात्मत्वोपगमनादित्यर्थः । यद्यपि श्रुतौ स्वापे प्राणः संवर्ग
उक्तः तथापि न्यायसाम्याद्ब्रह्मस्य चात्र प्रकृतत्वात्प्राणानुदाहृतम् । अन्यादि-
रूपलक्षणात्सर्वाश्रयत्व वायुप्राणयोरुक्तार्थमित्याह **संवर्गमिति । दशा-**
शागतं दशदिग्गतम् । सवर्गः प्राप्तं निगमयति§ **संवर्गेति ।** दार्ष्टान्तिक-
माह **एवमिति । बृंहणक्रियया** देहादिपरिणामक्रियया । **आत्मदर्श-**
नोपासनादय इति । दर्शनं प्रमितिः । गतच्च प्रमाणज्ञानं विधेयमिति
मतमवलम्ब्योक्तम् । आदिशब्दो दृष्टान्तभूतमनआद्युपास्त्यर्थः ।

स्तुतशस्त्रवदिति । भेदलक्षणे ऽभिहिते स्तुतशस्त्रयोस्तु संस्कारो„ । १६
याज्यावद्देवताभिधानत्वात् । आज्यैः स्तुवते प्रउगं शंसतीति स्तुत
शस्त्रे समाम्नाते । आज्यप्रउगशब्दौ स्तोत्रशस्त्रविशेषनामनी । प्रगी-
तमन्त्रसाध्यं देवतादिगुणसबन्धाभिधानं स्तोत्रम् । शस्त्रमप्रगीतमन्त्र-
साध्यम्¶ । ते किं देवताप्रकाशनाख्यसंस्कारार्थत्वेन गुणकर्मणी उता
पूर्वार्थत्वेन प्रधानकर्मणी इति संदेहे गुणसंबन्धाभिधानाद्गुणत्वात् देव-

* न स्वत इति इति प्रतीकाकारः २ पु । ‡ इतिशब्दो नास्ति ५ पु ।

‡ ( ) एतत्स्थानपत्रस्थाने सङ्गृह्य उद्यम्य लयं गमयित्वा चालयित्वेत्यर्थः । **संवरणादीति ।**
उद्यमनादित्यर्थः । यो हि यदुद्गच्छति स स्वयमनया तत्संवृणातीति । **वागादीनीति ।**
चक्षुःश्रोत्रमनांसि इति व्युत्क्रमेण पाठः २ पु । § निगमयतीति १ पु पा ।

‖ जै सू अ २ पा १ सू १३ । देवताभिधानादिति २ पु पा ।

¶ अप्रगीतसाध्यमिति १-३ पु पा ।

ताया अभिधानेन याज्यावत्क्रतूपयोगिदेवतास्मरणस्य दृष्टत्वाद्गुणकर्मत्वे प्राप्ते सिद्धान्तः । अपि वा स्तुतिसंयोगात्प्रकरणे स्तौतिशंसती क्रियोत्पत्तिं विदध्याताम्* । स्तुतिरिह विहिता श्रूयते स्तौति शंसतीति । स्तुतिश्च गुणाभिधानेन स्वरूपप्रकाशनम् । यथा विशालवक्षाः क्षत्रिययुवेति† । यत्राभिधानविवक्षा न तत्र स्तुतिं प्रतीमो यथा यो विशालवक्षास्तमानयेति । तस्मात् स्तौतिशंसती श्रौतार्थलाभाय प्रकरणे अपूर्वोत्पत्तिं प्रति स्तोत्रशस्त्रे विदध्यातामिति । एवमिहात्मोपासनं प्रधानकर्म आत्मा भूतो भव्यशेष इति । अवेक्षितमिति निष्ठया आज्ये कर्मण्यवेक्षणं गुणीकृ-

९२ । १८ तम् । भाव्युपयोगमाज्यस्याह **दर्शपूर्णमासेति** । पूषानुमन्त्रणमन्त्रवदुत्कर्षं वारयति **प्रकरणिना चेति** । ग्रहणे हेतुमाह **उपांशिवति** । सर्वस्मै वेति वाक्यात्सर्वार्थमप्याज्यमुत्पत्तावविहितद्रव्यकोपांशुयागाङ्गम् । आग्नेयादीनामुत्पत्तिशिष्टपुरोडाशादावरोधात्सत्यप्यत्राज्यभागाद्यङ्गेष्वाज्यनिवेशेन प्रधानहविष्ट्वमिति । द्रव्यसंस्कारकस्य गुणकर्मत्वे जैमिनीयसूत्रमुदाहरति **येस्त्विति**‡ । यैरवघातादिभिर्द्रव्यं चिकीर्ष्यते संस्कर्तुमिष्यते गुणस्तत्र प्रतीयेत द्रव्ये गुणभूतं कर्म प्रतीयेतेत्यर्थः । आत्मोपास्त्यादेः संस्कारकर्मत्वं प्रकरणाद्वाक्याद्वा भवद्भवेन्नाद्य इत्याह दृष्टान्तवैषम्यपूर्वकं **दर्शपूर्णमासेति** । न द्वितीय इत्याह **न चानारभ्येति** । **यद्यपीति** । विधित्वाभावो हि पूर्वपक्षोपन्यासे वर्णित इति ।

९३ । १२ **सुवर्णं भार्यमितिवदिति**§ । शेषलक्षणे ऽभिहितम्—अद्रव्यत्वात्तु शेषः स्यात्‖ । तस्मात्सुवर्णं हिरण्यं भार्यं दुर्वर्णो ऽस्य भ्रातृव्यो भवतीत्यनारभ्याधीते संशयः । किं शोभनवर्णहिरण्यधारणं क्रत्वङ्गमुत पुरुषधर्म इति । तत्र फलकल्पनाभयात् क्रतुनिवेशः । दुर्वर्ण इत्यादि त्वेवंकामशब्दविरहान्न फलपरम् । न च सत्त्वबुद्धिपरिणामः¶ ।

* जै० सू० अ० २ पा० १ सू० २४ । † क्षत्रियो युवेति २ पु० पा० ।

‡ जै० सू० अ० २ पा० १ सू० ८ ।

§ सुवर्णं हिरण्यं भार्यमितिवदितीति २ पु० । मूलेप्येवं पाठस्तस्मिन् पुस्तके ।

‖ जै० सू० अ० ३ पा० ४ सू० २१ । अद्रव्यदेवतात्वात्तु शेषः स्यादिति शबरस्वामिलिखितः पाठः । उपरितनस्तु पाठो वार्तिकोक्तः साधुतर इति परिमलपर्यालोचनयावसीयते ।

¶ सक्तुबुद्धिपरिणाम इत्यपि क्वचित्पाठ परिमलदर्शनादवसीयते ।

क्रत्वङ्गत्वेन गतिसम्भवात् । तथा च वैदिककर्मत्वसाम्यादग्निहोत्रादि-प्रकरणनिवेश इति प्राप्ते अद्रव्यत्वाद् द्रव्यदेवतासंबन्धराहित्यान्न स्वतन्त्रं कर्म किं तु क्रतुशेष इति सूत्रार्थः । सिद्धान्तस्तु । अप्रकरणे तु तद्धर्मस्ततो विशेषात्* । तद्धर्मः पुरुषधर्म सर्वजातीयकः । यतो ऽप्रकरणे ऽयमाम्नातः प्रकरणाधीनाद्धर्मात्द्विशिष्यते । न चाहवनीये जुहोतीति होमानुवादेनाहवनीयविधानवत्क्रत्वनुवादेन धारणं विहितं येन साक्षाद्वाक्येन क्रतुसंबन्धि भवेद् नाप्यव्यभिचारिक्रतुसम्बन्धाश्रयद्वारा वाक्यात्पर्णमयीतावत्क्रतुमुपनिपतेत् । सुवर्णधारणस्य लोके ऽपि विद्यमानत्वेन क्रत्वव्यभिचाराभावात् । तस्माद्विनियोगभङ्गेन हिरण्यसाधनकं धारणं वाक्यशेषगतफलाय विधीयते इति पुरुषधर्म इति । सर्वमिहात्यात्ममाधनकदर्शनेनामृतत्वं भावयेदिति विधानात् प्रधानकर्मतैवेति ।

अपूर्वं विषयो जन्यमस्येत्यपूर्वविषयम् । न केवलम् इयत्तीत्यादिरसविशेष सर्वार्नभिधेयः प्रतीयते अपि तु सर्ववाक्यार्थोपि । तथा सति ब्रह्माप्यनभिधेयमेव वेदान्ततात्पर्यगम्यमित्याह एवमन्य- ६३ । २१ त्रार्पीति । गामानयेति हि वाक्ये गवानयनकर्तव्यता ऽर्थः सा ऽपि साधारण इति न विवक्षितगवानयनं वक्ति वाक्यं प्रकरणादिवशेन त्वर्थात्तत्सिद्धिरिति । अदूरविप्रकर्षेणेति । साक्षादनभिधानादस्ति विप्रकर्षः । स चादूरे वस्तुगतधर्मपरामर्शद्वारा वस्तुविशेषस्य लक्षणया प्रतिपादनादिति प्रत्यगात्मत्वेनाविषयतया प्रतिपादयति । भाष्यं व्याचष्टे वेदान्तानामदूरविप्रकर्षेण वस्तुबोधकत्वमुपपादयति त्वंपदार्थो हीति । व्याप्तोतीति । यतदविद्याविजृम्भितमित्यर्थः । तत् तच सतीत्यर्थः । अविषयीभूतोदासीनतत्पदार्थस्य प्रत्यगात्मनश्च तत्त्वमसीति सामानाधिकरण्येनास्य संसारिणः प्रमातृत्वाभावान्निवृत्ता प्रमित्या प्रमेयं व्याप्नोतीत्येवम्भावस्य निवृत्ता त्रयः प्रकारा निवर्तन्त इत्यर्थः । विगलितेति । ६४ । ६ विगलिता पराक्तेन वृत्तिर्वर्तनं यस्य स विगलितपरागवृत्तिस्तादृशः प्रत्यक्त्वमापन्नो ऽर्थो यस्य तद्विगलितपरागवृत्त्यर्थं तस्य भावस्तत्त्वमेतत्तदस्त्वंपदस्य तदा काले भवति । कदेत्यत आह त्वमिति हीति । तदा

---

* जै० सू० अ० ३ पा० ४ सू० २८ ।

तत्पदेन । गकार्थस्यैव व्याख्या **विशुद्धेति** । **आन्तरश्लोकौ** * मध्य-
९४ । १२ श्लोकः । **परपक्ष इति** । साध्यश्चेन्मोक्षो ऽभ्युपगम्येतानित्य एव स्यादिति भाष्येणापादितैवानित्यता ऽनूद्यते नित्ये ऽपि मोक्षे ऽविद्यानिवृत्तिसंस्कारः कर्मसाध्य इति पक्षप्रतिक्षेपेणानित्यत्वं स्थापयितुमित्यर्थः । **उपवेलं** वेलायाः समीपे विकृतः । तत्र हेतुः **अतिबहुलेति** । समुल्लसन्तः फेनपुञ्जस्तबका† यस्य तस्य भावस्तत्ता । पोतेन दीव्यति व्यवहरतीति **पौतिकः** । अशुद्धिः§ब्रह्मणि सत्युता ऽसतो प्रथमस्तु भिन्नाभिन्नविकल्पनाभ्यां|| निरसनीयः । चरमं निरस्यति **न त्विति** । **अनाद्यविद्याम-लेति** । शङ्कितुर्वास्तव्यविद्या ऽभिमतेति । ननु नित्यशुद्धत्वादात्मनि न हेयत्वसम्भव इत्युक्ते कथं शङ्का ऽत आह **एतदुक्तमिति** । ब्रह्मणि नाविद्या किं तु जीवे सा चानिर्वाच्येत्युक्तमध्यासभाष्ये । तथाविधा च ज्ञाननिरस्येत्युपास्तिर्विफलेत्यर्थः । निघर्षणव्याख्यानम् **हपृक्तेति** । एतच्च
९६ । ६ धात्वर्थ. संयोगविभागावेवेति मतमाश्रित्य । **अन्याश्रया त्विति** । यद्यपि स्पन्दरूपा भावना चैत्राश्रिता दर्पणस्योपकरोति तथापि संयोगविभागाख्यधात्वर्थद्वारा तौ च नात्मनीत्यर्थः । संयोगविभागातिरिक्तधात्वर्थपक्षे ऽपि समानं धात्वर्थस्य संयोगविभागद्वारा ऽतिशयजनकत्वात् । न चात्मनि क्रियाजन्यातिशयसम्भव इति । **तदा** तच्छब्देन बाध्येरन्नित्युक्तं बाधनं परामृशति तद् अव्यवहितम् । अनित्यत्वमात्मनः प्रसज्येतेत्युक्तं त्वनित्यत्वं व्यवहितमिति । ननु देहादावहंविभ्रमवत इव संस्कार्यत्वमिति कथम् । स्वत एव किं न स्यादत आह **अनाद्यनिर्वाच्येति** । ननु नाविद्यामात्रोपहिते सुखप्रवृत्त्यवहारसिद्धिरत आह **स्थूलेति** । स्थूलसूक्ष्माणि च तानि यथाक्रमं शरीरेन्द्रियाणि । आदिशब्दात्प्राणादयः । संहतत्वमपि न
९६ । १२ तटस्थत्वेन तत्संयोगित्वं¶ किं तु तत्र प्रविष्टत्वमित्याह **तत्संघातेति** । प्रवेशो ऽपि न भेदेन प्रतिभासमानत्वेन किं तु ऐक्याध्यासेनेत्याह **तदभेदेनेति** । अङ्गरागश्चन्दनादिः । फलितमाह **तेनेति** । देहादावैक्येना-

---

* अन्तराश्लोक इति १ पु. पा. । † अतिबहलेति मु भा पु. पाठः ।
‡ समुल्लसिता. स्तबका यस्येति २ पु. पा. ।
समुल्लसन्तः स्तबका इति ३-५ पु. पा. । § अविशुद्धिरिति १ पु. पा. ।
|| विकल्पाभ्यामिति २-तै पु पाठः । ¶ तत्संहितत्वमिति ३ पु. पा. ।

ध्यस्ते आत्मनि क्रियाऽऽरोप्यते तज्जन्यसंस्कारश्च अतो नान्याश्रितक्रि-
याफलभाक्त्वमन्यस्येति न व्यभिचार इत्यर्थः । आरोपितसंस्कारान्न फलभाक्त्व-
मिति शङ्कामहम्प्रत्ययस्य कूटस्थाद्ध्यासवैलक्षण्येन परिहरति **सांव्यवहा-** ९६ । १६
रिकेति । ननु प्रसवणे इति धात्वर्थमभिप्रेत्याह **अविगलितमिति** । क्रि-
यानुप्रवेशशङ्कानन्तरं मोक्षे भवन्त्विति शङ्कायां भाष्ये तदभावप्रतिज्ञैव भाति
न हेतुरित्याशङ्क्याह **एतदुक्तमिति** । न च विधिक्रियाविषयत्वेनेति भाष्ये
ज्ञानाविषयत्वमेवोक्तं स्यात्पुनः शङ्कान्तरे व्यर्थं इत्याशङ्क्य परिहारान्तराभिप्रा-
यतामाह **अयमर्थ इत्यादिना** । यद्वादि पूर्वपक्षे ज्ञानस्य भावार्थत्वाद्
विधेयत्वमिति तत्र क्रियात्वमभ्युपेत्य विधेयत्वं निराक्रियतइत्याह **सत्य-**
मिति । वस्तुतो विधिक्रियायाः कर्मभावानुपपत्तेरित्यर्थः । औपाधिकं तु कर्म-
त्वमनिष्टं नियोगवादिनाम् । यदा तु ज्ञानं क्रियैव न भवतीत्येवंपरतया भाष्यं
व्याख्यायते तदा पचतीतिवज्जानातीति पूर्वापरीभावप्रतीतिर्दुःशङ्कितं मा
स्यादिति । **वैलक्षण्यान्तरमिति** । ज्ञानवैलक्षण्यं प्रागुक्तमिदानीं ज्ञानस्या-
विधेयत्वे वैलक्षण्यमुच्यतइति । यत्र विषये या वस्तुतन्त्रता चोद्यते तत्र सा
क्रियेति तच्छब्दाध्याहारेण योजयितुं यच्छब्दार्थमाह **यत्र विषय इति** ।
ध्यानस्य वस्तुतन्त्रतामुक्त्वा* पुरुषेच्छाधीनत्वमुपपादयति **न हि गर्भ इति** । ९७ । २०
वषट्करिष्यन् होता विद्यार्थानुष्ठानात्प्राक् प्रमाणवशात्प्राप्ते न मिथ्येति ।
ततः* पुरुषेच्छावशवर्तीति शब्दज्ञानाभ्यासो वा तस्यैव साक्षात्कारपर्यन्तता
वा पुरुषेच्छाधीनेत्याशङ्क्याह **न चेति** । उपासनायाः साक्षात्कारेऽनुभवप-
र्यन्ततायाः शब्दकरणसाक्षात्कारस्याविद्यापनये प्राप्त्यादित्यर्थः । क्रियायाः क्वचि-
द्वस्तुस्वरूपविरोधित्वं प्रमाणज्ञानाद्वैलक्षण्यमाह **क्वचिद्वस्तुस्वरूपविरो-**
धिनीति । **वस्तुतन्त्रत्वमपाकरोतीति** । अनेन ज्ञानमेव तन्न क्रि-
येति भाष्ये क्रियाशब्देन क्रियागतमवस्तुतन्त्रत्वं लक्षयित्वा प्रतिषिध्यत-
इति व्याख्यानम् । अत एव हि भाष्यकारो ब्रह्मज्ञानं न चोदनातन्त्रमिति दा-
र्ष्टान्तिके चोदनातन्त्रत्वं प्रतिषेधति न ब्रवीति न क्रियेति । अतः क्रियात्व-
मभ्युपेत्य ज्ञाने विधेयत्वं न दूष्यतइति गम्यते । **सांप्रदायिकं** गुरुमुखा ९८ । १८
ध्ययनादि । विधिः कार्यं विषयो यस्य ते विधिविषयाः । यः समर्थः शक्तः स

* अत इति ट-तं- पुस्तकयोः पाठः ।

कर्ता यः कर्ता स कर्मण्यधिकृतः स्वामी यो ऽधिकृतः स नियोगं स्वकीयतया बुध्यमानो नियोज्यः स च तथैव वर्णितरूपे विषये भवति तस्मिन्नसति न भवतीत्यर्थः ।

९९ । ३ उक्तविषयत्वस्य श्रवणादावभावमाह **न चैवमिति ।** श्रवणं हि ब्रह्मात्मनि तत्त्वमसिवाक्यस्य तच्छब्दश्रुत्यादिपर्यालोचनया तात्पर्यावगमः । अस्य च विषयविशेषावच्छिन्नप्रत्ययस्याऽनवगमे तत्कर्तव्यत्वबोधायोगात् । अवगमे च श्रवणस्यैव जातत्वात्पुनः कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुमशक्यत्वात् । एवं मननस्यापि विषयविशेषनियतयुक्त्यालोचनस्यावगतस्य कर्तुमशक्यत्वादिति । उपासनस्यापि यथाश्रवणमननं प्रत्ययावृत्तेरवगमे द्वित्रिवारावृत्तेरवश्यम्भावाद्विधित्सितार्थस्य ज्ञानस्य न पुनः कर्तव्यत्वं दर्शनस्य त्वशक्यत्वं स्फुटमिति । **अन्यतः प्राप्ता इति ।** दर्शनार्थं कर्तव्यत्वेनान्वयव्यतिरेकावगतान् श्रवणादीननुवदन्ति वचांसि तद्गतप्राशस्त्यलक्षणया तेषु रुचिमुत्पादयन्त्यतश्चिन्तायामरुचि कुर्वन्ति प्रवृत्त्यतिशयं जनयन्तीत्यर्थः ।

प्रकृतसिद्ध्यर्थं सिद्धे वस्तुनि वेदान्तप्रामाण्यसिद्ध्यर्थं सिद्धे वस्तुनि सङ्गतिग्रहविरहादि दूषयितुमित्यर्थः । उपनिषदां सिद्धबोधकत्वे आक्षिप्ते पुरुषस्यौपनिषदत्वस्य सिद्धवत्करो भाष्ये ऽनुपपन्न इत्याशङ्क्य तदुपयोगिन्यायः

१०० । ३ सामर्थ्याद् द्योतित इत्याह **इदमत्रेति ।** परतरवर्तिशब्दार्थावबोधलिङ्गस्य प्रवृत्तेः सिद्धवस्तुन्यसम्भवान्न व्युत्पत्ति[1]रित्युक्तम् **अज्ञातसङ्गतित्वेनेति ।** तत्राह **कार्यबोध इति ।** यदुक्तमप्रवर्तयेति तत्सिद्धपुत्रजन्मादिबोधे ऽपि हर्षादिप्रयोजनलाभान्न शब्दानां कार्यपरत्वं नियच्छतीत्याह **अर्थवत्त्वेवमिति ।** आखण्डलादीनाम् इन्द्रादीनां चक्रवालं समूहः । धौतानि शोधितानि कलधौतमयानि सौवर्णानि शिलातलानि यस्य स तथा । प्रमदवनानि प्रमदाभिः सह नृपाणां क्रीडावनानि तेषु विहारिणां संचरणशीलानां मणिमयशकुन्तानां रत्नमयपक्षिणां निनदः शब्दः । **अभ्यर्णं** निकटम् । प्रतिपन्नजनकस्य पितुरानन्दनिबन्धनं पुत्रजन्म येन स तथोक्तः । सिन्दूररञ्जितपुष्पपदाङ्कितः पटः पटवासः स एवोपायनमुपहारो लाटानां प्रसिद्धः । **महोत्पलं** पद्मम् । **अर्थवत्त्वेवमिति** श्लोकभागं व्याचष्टे **तथा चेति ।** अनेन

---

[1] व्युत्पत्तिसिद्धिरिति २ पु. पा. ।

सिद्धस्याप्यप्रतिपित्सितत्वाप्रतिपिपादयिषितत्वे प्रत्युक्ते । **शास्त्रत्वं हित-शासनाद्** इत्येतद्व्याचष्टे **एवं चेति** । प्रवृत्तिनिवृत्त्याश्रयणं हि शास्त्रे पुरुषार्थाय तं तु वेदान्ता अन्तरेणाप्यायासं ज्ञानादेवानयन्तीति भवन्तितरां शास्त्राणीत्यर्थः । **तत्सिद्धमिति** । तच्छब्देन तस्मादर्थेन सिद्धशब्दव्युत्पत्त्यादि परामृशता वक्ष्यमाणहेतोरसिद्धिरुद्धृता । ज्योतिष्टोमादिवाक्ये बाधं परिहरति **विवादेति** । **भूतार्थविषयाणीति** । न कार्यविषयाणीत्यर्थः । इतरथा भूतार्थप्रतीतिमात्र* जनकत्वसाधने सिद्धसाधनात् प्रमितिजनकत्वस्य साधने हेतोः साध्यसमतापातात् । यतच्छब्दोऽपि प्रस्तुतभूतार्थं परामृशतः । उपोपसर्गः सामीप्यार्थमाह । नीत्ययं निश्चयार्थः । सदर्थमाह **सर्वात्मनामिति** । वस्त्वक्रियाशेषं वेदान्तविषय इत्येतत्तु भाष्ये विशेषणानि प्रयुक्तानि व्याचष्टे **अहंप्रत्ययेत्यादिना** । भाष्ये ऽसंसारि इति त्वंपदलक्ष्यनिर्देशः ब्रह्मेति तस्य ब्रह्मत्वमुक्तम् क्रियारहितत्वमसंसारित्वं व्यवहितमप्यनन्यशेषत्वमुत्पाद्याद्यभाव हेतुत्वेन सम्बन्धयति **अतश्चेति** । उत्पत्त्यादिभिरप्यसाध्यम् । सक्तवो हि प्राङ् न विनियुक्ताः । न च होमेन रक्ताः शेषा उपयोक्ष्यन्ते ऽतो न संस्कार्या इति विनियोगभङ्गः । स्वप्राधान्यमिति । अनन्यशेषत्वे स्वप्रकाशरूपत्वं हेतुत्वेन योजयति **कस्मादिति** । एवं सिद्धार्थव्युत्पत्तिसमर्थनेनोपनिषदां ब्रह्मात्मैक्ये प्रामाण्यमुक्तम् । इदानीं भवत्वन्यत्र सिद्धे पुत्रजन्मादौ सङ्गतिग्रहो न ब्रह्मणि विषयत्वादतो न तत्रोपनिषत्प्रामाण्यमित्याशङ्क्य तत्परिहारपरत्वेन भाष्यमवतारयति **स्यादेतदित्यादिना** । स्वयंप्रकाशत्वेन स्फुरत्यात्मनि समारोपितदृश्यनिषेधेन लक्षणया शक्यं शास्त्रेण निरूपणमिति भाष्याभिप्रायमाह **यद्यपीत्यादिना** ।

१०१ । १५

१०२ । ५

ननु प्रमाणान्तरमिते तथाविधस्य निषेधात्† कथमात्मन्युपाधिनिषेधद्वारा लक्षणा ऽत आह‡ **न हि प्रकाश इति** । भासमाने भासमानं निषेध्यमित्येतावन्न तु§ मानेन भासमाने इति वैयर्थ्यादिह स्वतो भात्यात्मनि तात्त्विक उपाधिः शक्यनिषेध इति तदवच्छेदको ऽपि न न भासत इत्यन्वयः । न केवलं निषेधमुखेनैव विषयनिरूपणमपि त्वात्मादिपदैरपि व्याख्याद्यभिधान-

,, । २१

---

* मात्रेति नास्ति २ पु ।

† तथा विधिनिषेधस्य निषेधादिति २ पु ।

‡ तत्र आहेति १ पु ।

§ निषेध्य न तु इति ३ पु पा ।

मुखेन परिच्छेदाभावोपलक्षितस्वप्रभ आत्मा लक्षणीयः स चात्मपदयुक्तान्नेति वाक्यादात्मेति निरूप्यते ब्रह्मपदयुक्ताच्चायमात्मा ब्रह्मेत्यादेर्ब्रह्मेति निरू-
१०२ । २२ प्यतइत्याह **नेनेति** । इतिरिदमर्थे । य आत्मा इदं न इद नेति चतुर्थे व्याख्यातः स एव पञ्चमाध्याये निरूप्यतइत्यर्थः । न केवलमधिष्ठान-त्वेन प्रपञ्चसत्ताप्रदत्वादात्मसत्यता ऽपि तु तत्स्फुरणप्रदत्वाच्चेत्याह **अपि चेति** । संस्कार्यत्वनिरासप्रस्तावे साक्षी चेतेति मन्त्रोदाहरणेन प्रत्युक्तत्वा-दिति भाष्यार्थः । न ह्यहंप्रत्ययविषयेत्यादिभाष्यमात्मनो ऽनधिगतत्वेनौप-निषदत्वोपपादनार्थं तदवतारयति **एतदेवेति** । भाष्ये तत्साक्षीति वि-धिकाण्डानधिगतत्वमुक्तम् । सर्वभूतस्थत्वेन बौद्धसमयानधिगतिः । विन-श्यत्सु सर्वेषु भूतेषु स्थितो न विनश्यतीत्यर्थः । सावयव आत्मेति विवस-नसमयानधिगतिः । समत्वेन जीवोत्पत्तिवादिपञ्चरात्रतन्त्रानधिगतिः । कूट-स्थनित्यत्वेन काणादादितर्कानधिगतिरेकः सर्वस्यात्मेति वर्णितम्* । अ-न्यतो ऽनधिगतिमुक्त्वा बाधाभाव उक्तः अत इति । अधिगते हि बाधे-नाधिगतइत्यर्थः । अथ वा सर्वस्यात्मत्वेन प्रत्याख्यातुं न शक्य औप-निषदस्य पुरुषस्यानन्यशेषत्वादिति भाष्यं तद्योमाव्रुपनिषत्स्वित्यादिना वि-वृतं पुनरभिहितविशेषणस्यात्मनो ऽहंप्रत्ययविरोधमाशङ्क्य तन्मिथ्यात्वे-नौपनिषदत्वं विवृतम् । अनन्यशेषत्वविवरणाय विधिशेषत्वं वेति भाष्यं तदनुपङ्गेण व्याचष्टे **न शक्य इति** । विध्यशेषत्वे आत्मत्वादिति हेतुं व्याचष्टे **कुत इत्यादिना** । मा भूद्विधेयकर्मशेषत्वेन विधिविषयत्वमा-त्मनः स्वत एव विधीयतां निषिध्यतां चेत्याशङ्कामपनेतुं न हेय इति
,, । ६ भाष्यम् । तत्रापि हेतुत्वेनात्मत्वादित्येतद्योजयति **अपि चेति** । अनन्य-शेषत्वे स्वतो विधेयत्वाभावे चात्मत्वं हेतुरित्यपि† चशब्दार्थः । **अत इति** । भाष्योक्तादेव हेतोरित्यर्थः । तमेवाह **सर्वेषामिति** । ननु घटादिविना-शस्य मृदादौ दर्शनात्कथं पुरुषावधिः सर्वस्य लयो ऽत आह **पुरुषो हीति** । कल्पितस्याधिष्ठानत्वाऽयोगादात्मतत्त्वमेव तत्तदवच्छिन्नमनिर्वाच्यविश्वोदय-व्ययहेतु‡रित्यर्थः । ननु पुरुषो ऽप्यनिर्वाच्य इति नेत्याह **पुरुषस्त्विति** ।

* वर्णित इति २ पु. पा. ।　　　† हेतुरपीति ३ पु. पा. ।
‡ विश्वोदयाऽव्ययहेतुरिति ३ द. पा. ।

अनन्तो ऽनवधिः । विकारो नास्तीत्युक्तं भेदाभेदविचारे । धर्मान्यथा-
त्वविक्रियाया अभावमुक्त्वा तद्धेतुस्वभावमप्याह **अपि चेति** । भाष्ये यत १०५ । ४
एव धर्मान्यथात्वाभावो ऽत एव नित्यशुद्धादिस्वभावः । पुरुषावधिः सर्वस्य
लय इत्यत्र श्रुतिमाह **तस्मात्पुरुषादिति** । कल्पितस्याकल्पितमधिष्ठान-
मित्युक्तयुक्तिपरामर्शी तस्माच्छब्दः । निरतिशयस्वतन्त्रतया विधिशेषत्वा-
भावे श्रुतिमुदाहृत्य मानान्तराऽगम्यतया वेदान्तैकवेद्यत्वे श्रुतिमुदाहरति
तं त्वेति । **तस्य** वेदस्येत्यर्थः । ननु तर्हि धर्मावबोधनमिति वक्तव्यं तत्राह
धर्मस्य चेति । ननु प्रतिषेधानामनुष्ठेयावबोधकत्वात्कथं कर्मावबोधप्रयो-
जनता ऽत आह * **प्रतिषिध्यमानेनेति** । शाबरवचनवदाम्नायस्येति । सूत्र
आम्नायशब्दो विधिनिषेधपर इति सिध्यति । विकल्पमुखेन परिहारान्तर-
माह **अपि चेति** । **द्रव्यगुणकर्मणां** तच्छब्दानामित्यर्थः । क्रियार्थ-
त्वादित्यत्रानर्थक्यमित्यत्र चार्थशब्दो ऽभिधेयपरः प्रयोजनपरो वेति विक-
ल्पाद्यं निरस्य द्वितीयं निरस्यति **यद्युच्येतेत्यादिना** । ननु चोदना १०५ । २०
हि भूतं भवन्तं भविष्यन्तमित्येवंजातीयकं शक्नोत्यवगमयितुमिति शाबर-
वचसि विधिवाक्यस्य भूतादिबोधिता भाति न द्रव्यादिशब्दानां क्रिया-
प्रयोजनता ऽत आह **कार्यमर्थमिति** । कार्यान्वितभूतबोधित्वं विधिवा-
क्यस्य कथं तन्न्यायेन ब्रह्मवाक्येष्वक्रियाशेषभूतवस्तुबोधित्वसिद्धिरत आह
अयमभिसंधिरिति । कार्यान्वितबोधित्वनियमः शब्दानां किं व्युत्प-
त्तिबलादुत प्रयोजनार्थम् । तत्र केवलभूतवस्त्ववगमादपि प्रयोजनसिद्धिमुत-
रत्र वक्ष्यति । न तावद्व्युत्पत्तिबलादित्याह **न तावदिति** । **कार्यार्थे**
कार्यशेषे । ननु कार्यान्वितपरत्वनियमाभावे पदानामभिन्नावस्थायामन्वितपर-
त्वमपि त्यज्यतामत आह **नापीति** । तत्किमिदानीं विशिष्टे पदशक्ति-
र्नेत्याह **स्वार्थमिति** । १०६ । १०

अयमभिसंधिः । पदैः पदार्था यद्यभिधीयन्ते अर्थान्तरान्विततया
उपलक्ष्यन्ते । अन्यथा स्वरूपमात्रातिरेकिविशिष्टाभिधाने गौरवं स्यात् । नन्व-
भिहितार्थस्वरूपाणां विशिष्टेरविनाभावात्कथं लक्षणा । न हि शब्दार्थस्यान-
यत्यन्वयाविनाभावः चारयतिनाप्यन्वयात् । न चार्थान्तरमात्रान्वयो लक्ष्यः ।

* बोधन प्रयोजनं तत्राहेति व पु पा । † जै सू अ १ पा २ सू १ ।

मस्य व्यवहारानुपयोगात् । तन्न । अनविनाभाविभिरपि मन्त्रैः पुरुषलक्षणात् । ननु मा भूदनविनाभावनियमस्तथापि वाच्यस्य लक्ष्येण संबन्धो वाक्यार्थे चानन्वयो वाच्यः । मन्त्रा हि संबद्धाः पुंभिर्न च वाक्यार्थे ऽन्वीयन्ते । यथाह शालिकनाथः ।

वाच्यार्थस्य च वाक्यार्थे संसर्गानुपपत्तितः ।
तत्संबन्धवशप्राप्तस्यान्वयाल्लक्षणोच्यते ॥ इति ।

तदिह गामानयेत्यादौ न श्रौतार्थस्य वाक्यार्थेनानन्वयः । नाप्यन्वितस्य लक्षस्यास्त्यभिधेयेन संबन्धो ऽन्वितस्यान्वयान्तराभावादत इह न लक्षणेति ।

अत्रोच्यते । मुख्यार्थपरिग्रहे ऽनुपपत्तिस्तावल्लक्षणाया निदानं तत्र यथा पदेन पदार्थलक्षणायां वाच्यार्थस्य वाक्यार्थे संबन्धानुपपत्तिः एवं वाक्यार्थप्रत्ययोद्देशेन प्रयुक्तस्य पदवृन्दस्य ये ऽभिधेया अनन्वितपदार्थास्तेषां वाक्यार्थाभावानुपपत्तिरेवान्वितलक्षणाया निदानम् । न चान्वितरूपस्याभिधेयस्वरूपेण संबन्धानुपपत्तिः । विशिष्टस्वरूपयोस्तादात्म्यस्य कस्यापि स्वीकारात् । नन्वेवमप्यभिहितार्थैरर्थान्तरान्वितलक्षणायां कथं नियमः । अर्थान्तराणामानन्त्यात् । तदुच्यते* ।

आकाङ्क्षाऽऽसत्तियोग्यत्वसहितार्थान्तरान्वितान् ।
पदानि लक्षयन्त्यर्थानिति नातिप्रसङ्गिता ॥

प्रयोगस्तु गोपदं गामानयेति वाक्येनानयत्यन्वितगोत्व† वाचकम् पदत्वादितरपदवदिति ।

१०६ । ११ ततस्सर्वमाह एकेति । एकप्रयोजनसिद्ध्युपयोगित्वं हि पदार्थानामितरेतरवैशिष्ट्यमन्तरेण न घटते ऽतः प्रयोजनवत्त्वायै‡कवाक्यत्वाय च लक्षणया ऽन्वितपरत्वं पदानां वाच्यमित्यर्थः । ननु विशिष्टानामप्यर्थानां भेदात्कथमेकवाक्यता ऽत आह तथा चेति । गुणभूतनानापदार्थविशिष्टप्रधानार्थस्यैक्यादेकवाक्यत्वमित्यर्थः । पदानामनन्विता-

* उच्यते परिहार इति १ पु. पा ।   † आनयतान्वितगोत्वेति २ पु. पा ।
‡ प्रयोजनत्वायेति २ पु. पा ।

चोपर्यवसाने ऽन्वितपर्यवसाने च भट्टसंमतिमाह यथाहुरिति । यदा १०६ । १२
लक्षणया योग्येतरान्वितपरत्वं पदानां पदार्थानां च लक्षणायां द्वारत्वेन
तत्परत्वं तदा वेदान्तानां कार्याऽनन्वितब्रह्मपरत्वोपपत्तिरित्याह एवं च
सतीति । भव्यार्थत्वेनेति भाष्ये भव्यशब्दो भवनकर्तृवचनत्वादुत्पाद्यमा-
त्रपरो मा भूदित्याह भव्यमिति । भाष्ये भूतस्य क्रियात्वप्रतिषेधस्य
प्रसक्तिमाह नन्विति । भव्यसंसर्गिणा रूपेण भूतमपि भव्यमित्यत्र किं
कार्यं भव्यमुत क्रिया । उभाभ्यामपि भूतार्थस्य नैक्यमित्याह न तादा-
त्म्येति । कार्यं हि साध्यतया प्रयोजनं भूतं साधकतया प्रयोजयतीति प्रवृ-
त्तिनिवृत्तिव्यतिरेकेणेत्यादिभाष्येण कार्यान्वयनियमभङ्गेन कूटस्थनित्यवस्तूप-
देशस्य समर्थितत्वे ऽपि कार्यान्विते व्युत्पत्तिनियममभ्युपेत्यापि परिहारा-
न्तरं वक्तुमुक्तशङ्कामनुवदतीत्याह शङ्कत इति । अङ्गीकृते कार्यान्वितव्यु-
त्पत्तिनियमे कूटस्थनित्योपदेशानुपपत्तिरित्याह एवं चेति । भवतु कार्या-
न्विते भूते सङ्गतिग्रहस्तथापि स्वरूपं तत्र प्रतीयतएव विशिष्टे ऽपि स्वरूप-
सद्भावात् । ततः किमत आह तथा चेति । स्वनिष्ठभूतविषया इति ।
कार्यानन्वितभूतविषया इत्यर्थः । न त्वनन्वितविषयत्वमेव । अन्विते पद-
तात्पर्यस्य समर्थितत्वात् । ते च वक्ष्यमाणोदाहरणेषु दृश्यमाना नाध्या-
हारादिभिः क्लेशेनान्वययितव्या इत्यर्थः ।

स्यादेतत् । कार्यान्विते गृहीतसङ्गतेः पदस्य कथं शुद्धसिद्धाभिधायिता
न हि गोत्वे गृहीतशक्ति गोपदमभिदधाति तुरगत्वमत आह न हीति । १०७ । ८
एवं मन्यते कार्यान्वयो न शब्दार्थः किं तूपाधिः । तथा हि । कर्तव्य-
तातदभावावगमाधीनत्वात् प्रवृत्तिनिवृत्त्योः प्रवृत्तिनिवृत्तिसाध्यत्वात्प्रयोज-
नस्य तदधीनत्वाच्च विवक्षाप्रयोगयोः प्रयोगाधीनत्वाच्च वाक्यार्थप्रतिप-
त्तिव्युत्पत्त्योर्विवक्षादिवत्कार्यान्वयस्यापि शब्दार्थावगत्युपायता ऽवगम्यते
ऽतो विरहय्यापि कार्यान्वयं प्रयोगभेदे भवति भूतं वस्तु पदवाच्यम् । कथ-
मपरथा भवतां प्रमाणान्तरगृहीतकार्यान्वितगृहीतसङ्गतिकपदवृन्दस्य वेदे
ऽपूर्वान्विताभिधायिता । तदिदमुक्तमुपहितं शतशो दृष्टमपि तदेव क्व चिद-
नुपहितं यदि दृष्टं भवति तदा तददृष्टं न हि भवति किं तु दृष्टमेव
भवतीति ।

१०७ । ११ **अटवीवर्णकादय इति** । तद्यथा अस्ति किल ब्रह्मगिरिनामा गिरिवरः ।

त्र्यम्बकजटाजूटकलनाय विनिर्मिता ।

पाण्डुरेव पटी भाति यत्र गोदावरी नदी ॥

यस्य च

सकुसुमफलचूतरुद्रुघर्म-

द्युतिकरपातवनालिरूपजाते ।

तमसि हरकिरीटचन्द्रतुल्ये

धवलनिशा इव भान्ति वासराणि ॥ इत्यादय इति ।

क्रियाऽनिष्ठा इति अकारप्रश्लेषः । अभ्युपेत्य कार्यान्वयनियमं पर्यहार्षीदिदानीमभ्युपगमं त्यजति **उपपादिना चेति** । एवं तावद्व्युत्पत्ति-विरोधं परिहृत्य निष्प्रयोजनत्वचोद्यमुद्भाव्य परिहरति **यदि नामेत्या-**

१०८ । ३ **दिना** । समुच्चयासम्भवादप्यर्थश्चकारः शङ्कद्योतो तामेवाह **यद्यपीति** । एवं तावद् द्रव्यगुणादिशब्दानां विधिवाक्यगतानां केवलभूतार्थतामापाद्य तद्वद् ब्रह्मापि शब्दगोचर इत्युक्तमिदानीं तु निषेधवाक्यवद्वेदान्ताः सिद्ध-परा इत्याह **अपि चेत्यादिना**[१] । यत्र कृतिस्तत्रैव कार्यम् । निषेधेषु कृतिनिवृत्तौ तद्व्याप्यं कार्यं निवर्तत इत्युक्त्वा कृतेरपि तद्व्यापकधात्वर्थनिवृत्त्या निवृत्तिमाह **कृतिर्हीत्यादिना** । न घटवत्प्रतिक्षणं समाप्तः किं तु पच-तीतिवत् पूर्वापरीभूतः । सच भवत्यादाविव नात्मलाभः किं तु कर्तुर-न्यस्योत्पाद्यस्यौदनादेरुत्पादनायानुकूलः प्रयत्नविषयः । तत्र हेतुमाह **साध्यत्वेनेति** । न द्रव्यगुणौ कृतिविषयावित्यत्र हेतुः **साक्षादिति** । तथापि तदुत्पादनानुकूलो व्यापारः कृतिविषय इत्यर्थः । भावार्थाः कर्म-शब्दास्तेभ्यः क्रिया प्रतीयेतैष ह्यर्थो विधीयते[२] इति द्वितीयगतमधिकर-

,, । १४ णम् । अत्र गुरुमतेनार्थं सङ्कलयति **द्रव्येति** । अत्रानमर्षेणेत्यन्तः पूर्वः पक्षः । अयमर्थः । पदस्मारितानन्वित्तार्थेषु निमित्तेषु भावान्वितावस्था नैमित्तिकी तस्यामस्ति सिद्धयोरपि द्रव्यगुणयोः क्रियान्वयेन साध्यता

[१] अपि चेति २ पु॰ पा॰ । [२] जै॰ सू॰ अ २ पा॰ १ सू॰ १ ।

ऽतो द्रव्यगुणभावार्थवाचकशब्दानामविशेषेण साध्यार्थवाचकत्वात्साध्यार्थ-
विषयत्वाच्च नियोगस्याविशेषेण नियोगविषयसमर्पकत्वमिति राद्धान्तमाह
भावस्येति। भावशब्दस्येत्यर्थः। कार्यावमर्श इत्यनुषङ्गः। भावशब्दो हि
स्वत एव साध्यरूपां क्रियामवमृशति। द्रव्यादिशब्दास्तु क्रियायोगद्वारा
द्रव्यादीन्साध्यतया ऽवमृशन्ति। किमित्यत आह **भावार्थेभ्य इति**। १०८। ५६
नियोगो हि साक्षात्कृतेर्विषयः संस्तद्विषयत्वाय स्वावच्छेदकत्वेन साक्षा-
त्साध्यस्वभावं भावार्थमाकाङ्क्षति। तल्लाभे च न क्रियायोगद्वारा साध्यस्य
द्रव्यादेस्तद्विषयता युक्ता*। अतो भावार्थशब्देभ्य एव यजतीत्यादिभ्यो
विषयविशिष्टापूर्वाधिगतिरिति†। भावनावाचिभ्यो ऽपि भावो भावनेत्यादिभ्यो
नापूर्वाधिगतिरिति कर्मशब्दा इत्युक्तम्। क्रत्वर्थवाचिभ्यः कर्मशब्देभ्यो ऽपि
याग इत्यादिभ्यो नैवापूर्वाधिगतिरिति भावार्था इत्युक्तम्। अतो धात्वर्था-
वच्छिन्नभावना येषु भाति यजेतेत्यादिषु तेभ्यो ऽपूर्वं प्रतीयतेव हि भावना
साध्यो ऽपूर्वलक्षणो ऽर्थो विधीयत इति सूत्रार्थः। ननु द्रव्यगुणौ विधीयेते
दधिसान्तत्ये‡। तत्र तयोरेव कार्या§वच्छेदकता ऽत आह **न च दृष्टेति**।
आधारः कारणम्। सान्तत्यमविच्छिन्नत्वम्। यदि द्रव्यादावपि भावार्थो
विधेयः तर्हि न्यायविरोध इत्याशङ्क्याह **न चैतावतेति**। १०८। २०

ज्योतिष्टोमे श्रूयते सोमेन यजेतेति। तथा ऐन्द्रवायवं गृह्णाति मैत्रा-
वरुणं गृह्णाति आश्विनं गृह्णातीति। तत्र संशयः किमैन्द्रवायवादिवाक्य-
विहितानां सोमरसानां यागानां च यथाक्रमं सोमेन यजेतेति सोमयागश-
ब्दावनुवदितारावुत द्रव्ययुक्तस्य कर्मणो विधातारौ वेति। तत्रैन्द्रवायवादि-
वाक्येषु द्रव्यदेवतासम्बन्धरूपप्रतीतेर्यागानुमानादितरत्र रूपाप्रतीतेः समुदायानु-
वाद इति प्राप्ते द्वितीये राद्धान्तितम्। नानुवादत्वमप्रत्यभिज्ञानात्। लता-
वचनो हि सोमशब्दो न रसवचनः। ऐन्द्रवायवादिशब्दास्तु रसानभिदध-
तीति न तदनुवादो सोमशब्दः। न च यजेतेति प्रत्यक्षे यागे तदनुमा अतः
प्राप्त्यभावान्न यजिरप्यनुवादो¶। तस्मात्सोमवाक्ये यागविधिरितरत्र रसाना

* तल्लाभे च तत्क्रियायोगद्वारा साध्यस्य द्रव्यादेस्तद्विषयता युक्तेति १ पु. पा.।
† इति शब्दो नास्ति १ पु.।
‡ दधिसंतते इति १ पु. पा.।
§ [illegible]कार्येति १ पु. पा.।
‖ जै. सू. अ. २ पा. २ सू. १९-२०।
¶ अनुवाद इति २-३ पु. पा.।

मिन्द्रादिदेवताभ्यो ग्रहणान्युपकल्पनानि विधीयन्तइति । एवं यथा सोमे-नेति वाक्ये विशिष्टविधिः एवं दधिसान्तत्यादिवाक्यानि यदि द्रव्यगुणवि-शिष्टहोमाघारविधायीनि तर्हि अग्निहोत्राघारवाक्ये तद्विहितहोमानामाघा-राणां च समुदायावनुवदेतां तथा चाधिकरणान्तरविरोध इति शङ्का ।

तथा हि द्वितीये स्थितम्—आघाराग्निहोत्रमरूपत्वात्* । आघारमाघा-रयत्यूर्ध्वमाघारयति† संततमाघारयति तथा ऽग्निहोत्रं जुहोति दध्ना जुहोति पयसा जुहोतीति‡ श्रूयते । तत्र संशयः । किं संततदध्यादिवाक्यविहितानामा-घारहोमानामाघाराग्निहोत्रवाक्ये समुदायानुवादिनी उतापूर्वयोराघारहोमयो-र्विधातृणी इति तत्रानुवादिनी अरूपत्वान्न ह्यत्र दधिसान्तत्यादिवाक्यविहि-तहोमाघारेभ्यो विशिष्टं रूपमस्ति । होमाघारमात्रं तु प्रकृतमुपलभ्यते । अतो ऽनुवादत्वे प्राप्ते राद्धान्तः । विधी इमौ स्याताऽ§माघारयतिजुहोतिशब्दा-भ्यामनुष्ठेयार्थप्रतीतेः । तत्संनिधौ श्रुतस्य सांतत्यस्य दध्यादिवाक्यस्य वि-शिष्टविधित्वे गौरवप्रसङ्गेन तद्विहितभावार्थानुवादेन गुणविधानार्थत्वादिति ।

हन्त ‖नैतेन विरुध्येत सांतत्यदध्यादिवाक्ये भावार्थविषयं कार्यमि-

१०८ । २२ त्यभ्युपगमः । तत्र हेतुमाह **यद्यपीति** । यद्यपि सन्ततादिवाक्ये साक्षात्कृ-तिविषयत्वाद्भावार्थस्य तदवच्छिन्नमेव कार्यं यद्यपि च कार्यं प्रति साक्षादवि-षयावनवच्छेदकौ द्रव्यगुणौ तथापि भावार्थं प्रत्यनुबन्धतया ऽवच्छेदकतया विधीयेते । तत्र हेतुमाह **भावार्थो हीति** । तत्किं भावार्थो द्रव्यादिश्च विधेयः तर्हि वाक्यभेदः । नेत्याह **तथा चेति** । तर्हि सन्ततादिवाक्यानि विशिष्टविषयः स्युः स्याच्चाग्निहोत्रादिवाक्यमनुवादः । तत्राह **एवं चेति** । यद्यप्यत्र विशिष्टविषयो विधिः प्रतीयते तथापि भावार्थद्वारा द्रव्यादिकमपि विषयीकरोति तत्र सङ्क्रान्तो यदि भावार्थमन्यतो विहितं न लभेत तर्हि गौरवमप्युररीकृत्य¶ विशिष्टं विदधीताथ लभेत तत उपपदाकृष्टशक्तिर्द्रव्या-दिपरो भवत्यनुवदति तु भावार्थम् । तदाहुः ।

* जै. सू. अ. २ पा. २ सू. १३ । आघाराग्निहोत्रे अरूपत्वादिति २ पु. ।

† सततमृजुमाघारयतीति पाठो ऽधिकः २ पु. ।

‡ पयसा जुहोतीति नास्ति तै. पु. ।

§ अङ्गीकर्त्वेति २ पु पा ।

¶ हन्तेति नास्ति २-३ पु. ।

सर्वेषाख्यातसंबद्धे* श्रूयमाणे पदान्तरे ।
विधिशक्त्युपसङ्क्रान्तेः स्याद्गुणैरनुवादता ॥ इति ।

तदिहाग्निहोत्रादिवाक्यत एव भावार्थलाभाद् द्रव्यादिपरता मीमांसकैकदेशिनः । आग्नेय इत्यादौ द्रव्यदेवतासम्बन्धो विधेय इत्याहुः । तथापि सिद्धस्य न विधेयत्वमित्युक्तमतिदिशति एतेनेति । एकदेशी सम्बन्धस्य भावनावच्छेदकत्वेन विधेयत्वं शङ्कते नन्वित्यादिना । ननु यथाश्रुतभवत्यर्थ एव विधीयतां किं संबन्धविधिनेत्याशङ्क्य भवत्यर्थस्य कर्ता सिद्धोऽसिद्धो वा । प्रथमे विधिवैयर्थ्यं चरमे नियोज्याभावाद्विध्यभाव इत्युक्त्वा किं तर्हि विधेयमिति वीक्षायामाह तस्मादिति । प्रयोज्य उत्पाद्यः । तद्व्यापारो हि भवनम् । तस्य हि व्यापारं भवतिधात्वर्थयोगितयापि भवतीति । भवनं च नोत्पादकव्यापारमन्तरेणेति भवनाविनाभूतो भावकव्यापारो विधेय इत्यर्थः । नन्वित्यादिना चोद्यच्छलेन सिद्धान्ती मीमांसकैकदेशिनं दूषयति । भवतु लक्षितभावनाया विधानं तस्यास्तु न संबन्धो विषयस्तस्य दध्यादिवत् साक्षात्कृतिविषयत्वायोगादित्यर्थः । नन्वव्यापारोऽपि घटादि करोत्यर्थरूपभावनाविषयो दृश्यते अत आह न हीति । यदि दण्डादिविषयो हस्तादिव्यापारः कृतिविषयस्तर्हि कथं घटं करोतीति घटस्य कृतिकर्मता भात्यत आह घटार्थमिति । घटविषयव्यापार एव कृतिसाध्यो घटस्तदुद्देश्यतया प्रयोजनमिति कर्मत्वनिर्देश इत्यर्थः । यदि सम्बन्धो न विधेयस्तर्ह्याग्नेयवाक्ये किं विधेयमत आह सिद्धान्त्येव अत एवेति । अत्यक्तस्य हविषो देवतासंबन्धासम्भवाद् यागः सम्बन्धाक्षिप्तः । ननु यजेरप्यश्रुतत्वात्कथं विधेयता अत आह आग्नेयेनेति । यागेनेत्याग्नेयपदस्य लक्ष्यनिर्देशो भावयेदिति भवतिपदस्य । यत एवाग्नेयवाक्ये यागविधिरत एवानुवादे यजेतेति श्रुतम् । अन्यथा संबन्ध एव श्रूयेतेत्यर्थः ।

१०६ । ८ „ । १८ ११० । ६

उक्तं द्वितीये—प्रकरणं तु पौर्णमास्यां रूपावचनात्† । एवं समामनन्ति । यदाऽऽग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां चाच्युतो भवति उपांशुयाजमन्तरा भवति‡ ताभ्यामेतमग्नीषोमीयमेकादशकपालं पौर्णमासे

* सम्बन्धे इति २ पु. । † जै. सू. अ. २ पा. २ सू. ३ ।
‡ अन्तरा यजति इति २-३ पु. पा. अन्तरायजतीति तै. पु. ।

प्रायच्छत् । ऐन्द्रं दध्यमावास्यायामैन्द्रं पयोऽमावास्यायामिति । तथा य एवं विद्वान् पौर्णमासीं यजते स एवं विद्वानमावास्यां यजतइति । तत्र संदेहः किमिमौ यजती कर्मणोरपूर्वयोर्विधातारावुत प्रकृताग्नेयादियागानां समुदाययस्यानुवदितारावििति । तत्राभ्यासात्कर्मान्तरविधौ । न च द्रव्यदेवते न स्तः । ध्रौवाज्यस्य साधारण्यान्मान्त्रवर्णिकदेवतालाभाच्च । आज्यभागक्रमे हि चतस्रोऽनुवाक्यास्सन्ति । द्वे आग्नेय्यौ द्वे सौम्ये ते च क्रमाद्बलीयसा वाक्येनाज्यभागाभ्यामपच्छिद्यानयोः कर्मणोर्विधास्येते । एवं हि समामनन्ति । वार्त्रघ्नी पौर्णमास्यामनूच्येते वृधन्वती अमावास्यायामिति । वृत्रघ्नपदवत्यौ वार्त्रघ्नी वृधन्वत्पदवत्यौ वृधन्वती । तस्मात्कर्मान्तरविधिः । इत्येवं प्राप्ते ऽभिधीयते । प्रक्रियतइति प्रकरणं प्रकृतानि कर्माणि पौर्णमास्यमावास्यासंयुक्तवाक्ययोरालम्बनम् । कुतः । रूपाऽवचनात् । ध्रौवाज्यलाभे ऽपि देवता न लभ्यते । न च मन्त्रवर्णेभ्यस्तल्लाभस्तेषां क्रमादाज्यभागशेषत्वात् । यत्तु वाक्यं बलीय इति सत्यं बलवदपि न क्रमस्य बाधकमविरोधात् । क्रमावगताज्यभागाङ्गभावस्यानुवाक्यायुगलद्वयस्य पौर्णमास्यमावास्याकालयोर्विभागेन प्रयोगव्यवस्थापकत्वात् । काले हीमौ शब्दौ रूढौ न कर्मणि कालद्वयोपहितकर्मसमुदायद्वयानुवादस्य च प्रयोजनं दर्शपूर्णमासाभ्यामित्यधिकारवाक्यगतद्वित्वोपपादनम् । तस्मात्समुदायानुवादाविति ।

उत्पत्त्यधिकारयोरविसंवादार्थमप्याग्नेयादिवाक्ये यागविधिरभ्युपेय

११० । २ इत्याह **अत एवेति** । अत्राप्यधिकारविधौ यजेत इति दर्शनात्प्रागपि यागविधिरित्यर्थः । कृतिनिर्वर्त्यस्य धात्वर्थस्यैव नियोगावच्छेदकतेत्युपसंहरति **तस्मादिति** । विधिर्नियोगः । एवं नियोगकृतिभावार्थानां व्याप्यव्यापकतामुक्त्वा व्यापकनिवृत्त्या व्याप्यनिवृत्तिं निषेधेष्वाह **तथा चेत्यादिना** । निषेधेषु भावार्थापादनमिष्टप्रसङ्ग इत्याशङ्क्याभ्युपगमे बाधकमाह **एव चेति** । नामधात्वर्थयोगे हि नञः पर्युदासकता । न हन्यादित्यादौ त्वाख्यातयोगात् प्रतिषेधो भाति तत्रानीक्षणवन्नञ्जन्त्यः पर्युदास इत्येको दोषो ऽपरश्च विधिनिषेधविभागलोप इत्यर्थः ।

१११ । १५ प्रजापतिव्रतन्यायं* विभजते निषेधेषु तदभावाय **नेक्षेतेति** । तत्र

* जै. सू. अ. ४ पा. १ सू. ३-६ ।

हि तस्य ब्रह्मचारिणो व्रतमित्यनुष्ठेयवाचि व्रतशब्दोपक्रमादेकस्मिंश्च वाक्ये उपक्रमाधीनत्वादुपसंहारस्याख्यातयोगिना नञा प्रतीतो ऽपि प्रतिषेधो ऽननुष्ठेयत्वादुपेक्ष्यते । धात्वर्थयोगेन च पर्युदासो लक्षणीयः । तथा चेक्षणविरोधिनी क्रिया सामान्येन प्राप्ता तद्विशेषभूतस्यायां च सर्वक्रियाप्रत्यासन्नः संकल्प इत्यवगतम् । ईक्षेतेति तु सङ्कल्प ईक्षणपर्युदासेन नाद्रियते* ततो ऽनीक्षणसङ्कल्पलक्षणा युक्ता नैवं निषेधेषु संकोचकमस्तीत्यर्थः । एवं निषेधेषु भावार्थाभावमभिधाय तद्वाप्रकृतिनियोगयोरभावमाह **तस्मादिति** । तदयं प्रयोगः । विमतं न नियोगावच्छेदकमभावत्वात्संमतवदिति । **क्रियाशब्द इति** । विभागभाष्ये ऽक्रियार्थानामानर्थक्याभिधानादिह क्रियाशब्दः कार्यवचनः अकार्यार्थानां ह्यानर्थक्यं नियोगवादिनो मतं न भावार्थविषयाणाम् । नियोगस्याप्यभावार्थत्वादिति निषेधेषु भावार्थाभावान्न कार्यमित्युक्त तत्र हेत्वसिद्धिं शङ्कते **स्यादेतदिति** । विधिवशात्सिद्धो नियोगो विषयभावार्थमाक्षिपतु स एव कः । न तावद्धननादिस्तस्य रागप्राप्तेः । अनुपात्तक्रियाविधौ च लक्षणाप्रसङ्गात् । अत आह **न च रागत इति** । लक्षणया हननविरोधी यत्नो विधेयः प्रयोजनलाभे च लक्षणा न दोषायेत्यर्थः । **इत्याहेति** । अस्यां शङ्कायामाहेत्यर्थः । व्यवहितान्वयेन व्याकुर्वन् भाष्यमुदाहरति **न चेति** । भाष्ये नञ इति पदम् अनुरागेणेत्यधस्तनेनाप्राप्तक्रियार्थत्वामित्युपरितनेन च संबध्यते । स्वभावप्राप्तहन्त्यर्थानुरागेणेति नेदमनुवादस्य तथा सति हि सर्वमेव भाष्यं प्रतिज्ञापरं स्यात्स्वभावप्राप्तहन्त्यर्थानुरागेण यन्नञो ऽप्राप्तक्रियार्थत्व तन्नेति । तन्न न युक्तम् । नञश्चेत्युत्तरभाष्यस्य चशब्दयोगेन शङ्कानिरासित्वाद्रुल्वदर्शनात् । तस्मा भूदिति पृथक्कृत्य हेतुभागमाकाङ्क्षापूर्वकं प्रयोजयति **केनेति** । किमिह विधेयं हननादि वा नञर्थो वा विधारकप्रयत्नो वेति विकल्प्य क्रमेण दूषयति **हननेत्यादिना** । अथ विधारकप्रयत्नविधिराशङ्कितः† स एव च निराकर्तव्यः । इतरत्तु एतद्द्वयं परस्य शाखासंक्रमनिरासार्थं दूषितम् । ननु नञर्थश्चेन्न विधीयते तर्हि हननं नास्तीत्यादाविव सिद्धतया प्रतीयेतेत्याशङ्क्याह **अभावश्चेति** । रागप्राप्तकर्तव्यताकहननलक्षणप्रतियोगिगतं साध्यत्वमभावे समा-

११० । २२

१११ । ८

* पर्युदासेन चाद्रियत इति २ पु० । पर्युदासेन नञा आद्रियते इति तं० पु० ।

† विधिः शङ्कित इति २ पु पा० ।

रोप्यतइत्यर्थः । कर्तव्यत्वाभावबोधस्य निवर्तकत्वमयुक्तं सत्यपि तस्मिन्ह-
१११ । २१ ननगतदृष्टेष्टसाधनत्वप्रयुक्तेतिकर्तव्यताया अनुपायादित्युत्तरभाष्यस्य शङ्कामाह
ननु बोधयत्विति । औदासीन्यस्य प्रागभावतया कारणानपेक्षत्वादध्याह-
रति **पालनेति** । निषेधेषु नञ्समभिव्याहृतविधिप्रत्ययेन प्रकृत्यर्थभूतहनना-
दिगतबुद्धेष्टोपायतामनपबाध्य तद्गत*गुरुतराऽदृष्टाऽनिष्टोपायता ज्ञाप्यते ऽतो
निवृत्त्युपपत्तिरिति वक्तुं लोके विधिनिषेधयो†रिष्टानिष्टोपायत्वबोधकत्वं व्यु-
त्पत्तिबलेन दर्शयति **अयमभिप्राय इत्यादिना** । **प्रवर्त्तकेषु वाक्येषु**
इत्यतः प्राक्तनेन ग्रन्थेन इन्दूदयगतहितसाधनतायां न प्रवृत्तिहेतुता ।
प्राक्कृतभुजगाङ्गुलि‡दाने च नाधुना निवृत्तिहेतुत्वं ततो विशिनष्टि **कर्त्त-
व्यतेति** । कर्तव्यतया सहैकस्मिन् धात्वर्थे समवेताविष्टानिष्टसाधनभावौ
११२ । ८ तौ तथोक्तौ । फलेच्छाद्वेषयोरुक्तविधसाधनभावावगमपूर्वकत्वाभावादनैका-
न्तिकत्वमाशङ्क्याह **प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुभूतेति** । दृष्टान्ते साध्यविकलता-
माशङ्क्याह **न जात्यैति** । शब्दादीनामपूर्वपर्यन्तानां ये प्रत्ययास्तत्पूर्वो-
विच्छाद्वेषौ बालस्य मा भूतां प्रत्यक्षव्यवहारे सर्वेषामभावादित्यर्थः । पचती-
त्यादौ प्रतीतापि भावना न प्रवर्तिकेति त्रैकाल्यानवच्छिन्नेत्युक्तम् । **इत्यानु-
पूर्व्या सिद्धः कार्यकारणभाव** इत्यन्वयव्यतिरेकप्रदर्शनपरम् । **इष्टे-
त्यादि सिद्धमित्यन्त**मिष्टानिष्टोपायताऽवगमस्य प्रवृत्तिनिवृत्ती प्रति हेतुत्व-
प्रदर्शनपरम् इति विवेक्तव्यम् । ननु कर्तव्यतेष्टसाधनत्वविशिष्टव्यापारः परः
शाब्दो ऽस्तु किं धर्ममात्रपरत्वेनात आह **अनन्यलभ्यत्वादिति** । व्या-
पारो लोकसिद्ध इति न शब्दार्थ इत्यर्थः । ननु हननादिषु प्रत्यक्षदृष्टेष्टसा-
११३ । ६ धनत्वकर्तव्यत्वयोर्निषेद्धुमशक्यत्वात्कथमभावबुद्धिरिति भाष्यमत आह
निषेध्यानां चेति । दृश्यमानमपीष्टं बह्वदृष्टानिष्टोदयावहत्वादनिष्टमित्यन-
र्थहेतुत्वज्ञापनपरं वाक्यम् । एवं च पर्युदासपक्षादस्य न विशेष इति न
शङ्क्यं श्रुतेष्टोपायत्वाभावोपपत्तये ऽनिष्टोपायत्वकल्पनात् । त्वन्मते श्रुतं परि-
त्यज्याश्रुतविधारकप्रयत्नविधिकल्पनादिति । आयतिभावफलम् । प्रवृत्त्यभाव-
मित्यस्य व्याख्या **निवृत्तिमिति** । उद्यतस्त§त्क्रियायां भयोपरन्तव्य-

---

* अनपबाध्यमानेनेति १-५ पु. पा. । † विधिप्रतिषेधयोरिति २ पु. पा. ।
‡ प्राक्तनभुजङ्गाङ्गुलीति ते पु. २ पु पा । § उद्यमक्रियाया इति ३ पु. । उद्यमनक्रि-
याया इति ते. प ।

मिति बुद्धा* निवर्तते न तु प्रवृत्तिप्रागभावमात्रमित्यर्थः । यथोक्ताभावबुद्धे-
रौदासीन्यस्थापकत्वे ऽपि क्षणिकत्वात्तद्ध्वंसे हननोद्यमः स्यात्कथञ्चतत्सं-
ततो च विषयान्तरज्ञानाऽनुदयप्रसङ्ग इति शङ्कते **स्यादेतदिति** । यथा
ऽग्निः पुनर्ज्वालोपजननिदानमिन्धनं दहन्नुपशान्तो ऽपि भवति भाविनीनां
ज्वालानामुदयविरोधी एवमभावबुद्धिः क्षणिकतया स्वयमेव शाम्यन्त्यपि हन-
नाद्यहितोपायताऽनवबोधं दग्ध्वा तन्निदाना उपरितनीः प्रवृत्ती रुणद्धीति ।
भाष्यार्थमाह **तावदेवेति** । न ह्यभावबुद्धिरौदासीन्यस्यानादिनः स्थाप- ११३ । १४
नकारणं येन तदभावे कारणाभावादिदं न भवेदपि त्वपवादनिरासिकेत्याह
एतदुक्तमिति । अनादित्वादौत्सर्गिकमौदासीन्यं तथापवादनिवर्तकाभावनि-
धावप्यौत्सर्गिकस्थेम्नि दृष्टान्तमाह **यथेति** । कमठः कूर्मः । यद्यौदासीन्य
तत्प्रागभावरूपत्वादुक्तमपि न निवृत्तिहेतुस्ततः कर्तव्यत्वेन प्रसक्तक्रियाप्रति-
योगिकनिवृत्तिरूपेण‡ विशिष्टं निवृत्त्युपयोगि यद्युन्यातन्नेति प्रसक्तक्रियानि-
वृत्तिरूपता चौदासीन्यस्य न सर्वदा क्रियाप्रसङ्गाभावात् । अतः काकवदुप-
लक्षणम् । तादृश्या निवृत्त्योपलक्ष्योदासीन्यं विशिनष्टि भाष्यकार इत्याह
औदासीन्यमिति । ननु कथं प्रसक्तक्रियानिवृत्तिः । न तावद्धननादिप्रा-
गभावो ऽनादित्वादेव तद्बोधनस्यानुपयोगात् । नापि तद्ध्वंसः । प्रसक्तक्रि-
याया अनुदयेन ध्वंसायोगात् । उच्यते ।

हननोद्यतखड्गादेः परावर्तनमुच्यते ।
निवृत्तिरिति तस्मिन् हि हननं न भविष्यति ॥

यथा च निवृत्तिः नञर्थबोधफलं नञर्थस्तु हननगतेष्टसाधनत्वाभाव
एवेति । भाष्ये जैमिनीयमानर्थक्याभिधानं क्रियार्थनिषिद्धस्यार्थवादादिविषयमि-
त्युक्तम् । तदाम्नायस्य क्रियार्थत्वादिति हेतोस्तद्बलेनाक्रियार्थाना§मप्रामा-
ण्यपूर्वपक्षस्य विध्येकवाक्यत्वेन प्रामाण्यमिति सिद्धान्तस्य च तद्विषयत्वो-
पलक्षणार्थमित्याह **पुरुषार्थानुपयोगीति** । स्वयं|| पुमर्थत्वब्रह्मावगमपरत्व- ११४ । ४
मुपनिषदामसिद्धमित्याशङ्क्य भाष्यव्याख्यया परिहरति **यदपीत्यादिना** ।
अवगतब्रह्मात्मभावस्येति भाष्ये ऽवगतिशब्दाभिप्राय¶माह **सत्यमिति** ।

* बुध्येति १ पु· पा· ।
† निरुपाद्री त २ पु· तं पु· पा· ।
‡ निवृत्तिरूपत्वेनेति १ पु· पा ।
§ अनवर्थानामिति २ पु· ।
|| स्वयमिति नास्ति २ पु ।
¶ अवगतिशब्दार्थमिति ३ पु ।

साक्षात्कारस्य स्वरूपत्वान्न निवर्तकतेति तत्राह **ब्रह्मसाक्षात्कारश्चेति**। आत्मानमपि स्वसाक्षात्कारम् इति श्रवणादिसंस्कृतमनोजन्यश्चेत्साक्षात्कारः कथं तर्हि वेदप्रमाणजनितेति भाष्यमत आह **अत्र चेति**। अशरीरत्वं देहपातोत्तरकालमिति शङ्कायां सशरीरत्वस्य निमित्तत्वेनमयुक्तमित्याशङ्क्याह **यदीति**। यदि सशरीरत्वं मिथ्यात्वाज्जीवत एव ज्ञानेन निवर्त्यं तर्ह्यशरीरत्वमप्यभावत्वात्तथेत्याशङ्क्य न तत्त्वतः शरीरसंबन्धो ऽभावोपलक्षितस्यातथात्वादित्याह **यत्पुनरिति**। भाष्ये तच्छब्देन न ह्यात्मन इति प्रस्तुतात्मपरामर्श इत्याह **तदितीति**। शरीर-

११५। ९ संबन्धस्येत्याद्यसिद्धेरित्यन्तं भाष्यं व्याचष्टे **न तावदिति**। शरीरसंबन्धस्य धर्माधर्मयोरित्यादिप्रसङ्गादित्यन्तं भाष्यं विवृणोति **ताभ्यां त्विति**। आत्मनि स्वतो ऽसिद्धाभ्यां धर्माधर्माभ्यां जन्यशरीरसंबन्धं प्रति प्रीयमाणो* वादी सिद्धे शरीरसंबन्धे धर्मादिसंबन्धः तत्सिद्धौ शरीरादिसंबन्ध इति परम्पराश्रयं स्वपक्षे प्रापयतीत्यर्थः। धर्माधर्मव्यक्त्योः† शरीरसंबन्धव्यक्त्योः‡श्चेतरेतरहेतुकत्वे यद्यपीतरेतराश्रयं§ तथापि न दोषो ऽनादित्वादिति सत्कार्यवादी शङ्कते **यत्तुच्यतेनेति**। तत्र नित्यसत्योर्व्यक्त्यो र्न हेतुहेतुमत्ता ऽभिव्यक्त्योस्तु कादाचित्कयोरितरेतराधीनत्वे एकस्य अप्रसिद्धेरन्धपरंपरातुल्या ऽनादिकल्पना‖ स्यादित्याह **अन्धपरम्परेति**। सत्कार्यवादी व्यक्तिभेदेनेतरेतराश्रयं परिहरतीत्याह **यस्त्विति**। **किं त्वेष इति**। इदानीन्तनशरीरसंबन्धहेतुरित्यर्थः। पूर्वं एवात्मशरीरसंबन्धो विशेष्यते **पूर्वधर्माधर्मभेदजन्मन इति**। पूर्वाभ्यां धर्माधर्म-

,, । १८ विशेषाभ्यां जन्म यस्य स तथोक्तः। **एष त्विति**। वर्तमान इत्यर्थः। आत्मन्यध्यासप्रस्तावोक्तयुक्तिभिर्नैकोऽपि क्रियासंबन्धः कथमनन्तव्यक्तिसंभव इति परिहरति इत्याह **तं प्रत्याहेति**। देहात्मसंबन्धहेतुर्मिथ्याभिमानः प्रत्यक्ष इत्युक्तम्। तदाक्षिप्य समाधत्ते **ये त्विति**। अप्रसिद्धवस्तुभेदस्यान्यथान्यशब्दप्रत्ययौ भ्रान्तिनिमित्ताविति प्रतिज्ञाय¶ संशयनिमित्तशब्द-

* अभिधीयमाण इत्यसङ्गतः पाठः २ पु०। † व्यक्त्योरिति १ पु० पा०।
‡ व्यक्त्योश्चेति ३ पु० पा०। § इतरेतराश्रय इति १ पु० पा०।
‖ अनादित्वकल्पनेति ३ पु० पा०। ¶ प्रतिज्ञायामिति २-३ पु० पा०।

प्रत्ययोदाहरणं भाष्ये ऽनुपपन्नमित्याशङ्क्य भ्रान्तिशब्देन समारोप उक्तः । अस्ति च संशयस्यापि समारोपत्वमित्याह **तत्र तु* पुरुषत्वमिति** । ११६ । ५
भ्रान्तेरप्युचितनिमित्तापेक्षणादकस्मादित्ययुक्तमित्याशङ्क्याह **शुक्लभास्वरत्वेति** । साधारणधर्मिणि दृष्टे किं तस्माच्च विपर्ययकारणमुत सादृश्यादिदोषमिलितम् । नाद्यः । धवलभास्वररूपस्य शुक्तिरजतसाधारण्ये सति व्यवहितरजतनिश्चयात् प्रागेव संनिहितशुक्तिनिश्चयप्रसङ्गादित्यभिधाय द्वितीयं दूषयति **संशयो वेति** । समानो धर्मो यस्य स तथोक्तः । दृष्टे ऽपि साधारणे धर्मिणि निश्चयः स्याद्यद्यन्यतरकोटिनिर्णायकं प्रमाणं स्यात् स्थाणुत्वस्येव शाखादिदर्शनं बाधकं वा प्रमाणं कोट्यन्तरमुपलभ्येत यथा तत्रैव पुरुषत्वविपरीते† निश्चेतृत्वादि नैवमिहेत्याह **उपलब्धीति** । उपलब्धिः साधकं प्रमाणम् अनुपलब्धिर्बाधकं तयोरभावो ऽव्यवस्था । ततः संशयो वा युक्त इत्यधस्तनेनान्वयः । ननु विशेषदृष्टस्मृतौ संशय इह तु रजतमेव स्मृतमिति विपर्यय एवेति तत्राह **विशेषदर्शनेति** । अत्र हेतुमाह **संस्कारेति** । इतिशब्दो हेतौ । उद्बुद्धः संस्कारो हि स्मृतिहेतुस्तदु- ,, । १२
द्बोधहेतुश्च सादृश्यम् । तस्य द्विष्ठत्वेन शुक्तिरजतोभयनिष्ठत्वेन हेतुनोभयत्रैतत्सादृश्य तुल्यमिति यतो ऽतः संशय एव युक्तः । न च रागाद्विपर्ययो विरक्तस्यापि शुक्तौ रजतभ्रमादिति । यथा ऽत्र संशयसामग्र्युपपादेन वर्णिता समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातश्च विशेषापेक्षो विमर्शः संशय इति । समानधर्मः साधारणधर्मः । अनेकस्माद्व्यावृत्तो साधारणो ऽनेकधर्मः । एवमिह विपर्ययनियामकं दृष्टं नास्तीत्युपपाद्याकस्माच्छब्द एवमभिप्राय इत्याह **अत इति** । कथं तर्हि दृश्यमानविपर्ययनियमस्तत्राह **अनेनेति** । दृष्टं हेतुं प्रतिषिध्य कार्यनियमं प्रतिजानता भाष्यकारेणादृष्टं कर्म हेतुत्वेनार्थादुक्तमिति । ननु तदपि समं किं न स्यात्तत्राह **तच्चेति** । **श्रुतिस्मृतीतरेति** । श्रुतिं स्मृतिं चेत्यर्थः‡ । साक्षात्कारे हि दृष्टं फलं तादर्थ्यं मननादेर्वदन् भाष्यकारो विधिं न मृष्यत इत्याह **तदिदमिति** । ११७ । ४

* तत्र हीति १-४ पु॰ पा॰ ।   † पुरुषत्वविपरीतेति ७ पु॰ पा॰

‡ श्रुतीः स्मृतीश्चेत्यर्थ इति ३ पु॰ पा॰ ।

अत्रैके वदन्ति । अदृष्टश्रवणादेरवगत्युपायता कृतश्रवणादीनामपि केषांचिदिह साक्षात्कारासमुन्मेषात् तात्कालिकश्रवणादि*विधुरवामदेवादेरप्यपरोक्षज्ञानसमुदयाच्च जन्मान्तरकृतस्य च विधिमन्तरेण साधनभावानवकल्पनात् । श्रवणादिविध्यनभ्युपगमे च तद्विध्युररीकारप्रवृत्तप्रथमसूत्रतद्भाष्यकदर्थनादयुक्तस्तदनभ्युपगम इति । तत्र न तावदनुष्ठितसाधानस्येह फलादर्शनं तद्विधिव्याप्तम् अनवरतं वैशेषिकादासच्छास्त्रश्राविणामप्य†पटुमतीनां केषांचित्तच्छास्त्रार्थानवबोधदर्शने ऽपि तच्छ्रवणविध्यभावात् । नापि भवान्तरकृतकर्मण इह फलजनकता तद्विधिव्याप्ता । जातिस्मरस्य प्राचि भवे धनमुपार्ज्य भुवि निखन्य प्रमीतस्येह जन्मनि तदादाय भोगान् भुञ्जानस्यापि प्राग्भवीयधनोपार्जनायाः संप्रतितनफलार्थमविहिताया अपि हेतुभावोपलम्भात् । प्रथमसूत्रं तु शास्त्रीयविषयफलनिरूपकं न विधिविचारपरमिति । किं च ।

प्राधान्यं श्रवणादेर्न भवतामपि संमतम् ।
गुणकर्मत्वमप्येव भाष्यकृद्भिर्निजुह्नवे ॥

यदि ह्यवगतं ब्रह्मान्यत्र विनियुज्येतेत्यादिनेति ।

११७ । ८ इत्युक्तमधस्तादिति । गान्धर्वशास्त्राभ्यासवदपूर्वानपेक्षया साक्षात्कारहेतुतोक्तेत्यर्थः । गुणकर्म ह्युपयोक्ष्यमाणशेषो यथा ऽवघातादि उपयुक्तशेषो वा यथा कृतप्रयोजनप्रयाजशेषाज्यस्य हविष्षु क्षारणं प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघारयेदिति विहितम् । तदिहात्मन उपयुक्तोपयोक्ष्यमाणत्वाभावान्न तद्विषयं मननादि गुणकर्मेत्याह तदपीति । न च श्रवणादिसंस्कृतस्यात्मनः साक्षात्कारजन्मन्यस्त्युपयोग इति श्रवणादिगुणकर्मत्वसिद्धिः अपूर्वोपयोगिन एव गुणकर्मत्वाद् दृष्टे तु साक्षात्कारे ऽपूर्वाभावेन तदयोगादिति । ननु बाह्यक्रियाविधिः प्रथमकाण्डे गतो मानसज्ञानविधिविचाराय पृथगारम्भ इति शङ्कापोहार्थमारभ्यमाणं चेति भाष्यम् । अहं ब्रह्मास्मीति वाक्यस्य तदर्थस्य चेतरप्रमाणावसानत्वमयुक्तं नित्यनिवृत्तिप्रसङ्गादित्याशङ्क्य ज्ञानपर इतिशब्द

,, । १९ इत्याह इतिकरणेनेति । विधीनामद्वैतज्ञानविरोधं दर्शयति विधयो

* ०तत्कालिकश्रवणादीति २ पु पा । † श्रवणे ऽपीति २ पु पा ।

हीति । यथा भावना हि धर्मः । तद्विषया विधयः साध्यादिभेदाधिष्ठा-
नास्तद्विषयाः । अपि चेते ऽनुष्ठेयं धर्ममुपदिशन्तस्तदुत्पादिनः पुरुषेण तम-
नुष्ठापयन्तीति साध्यधर्माधिष्ठानास्तत्प्रमाणानीति यावदतो नित्यसिद्धाद्वैत-
ब्रह्मावगमे तेषां विरोध इत्याह **धर्मोत्पादिन इति** । न हीति हेतु-
भाष्यस्य प्रतीकोपादानम् । न हीत्यादि निर्विषयाणीत्यन्तं भाष्यं व्याख्याति
अद्वैते हीति । विधेयनिषेध्यो वाक्यार्थभेदः साध्यसाधनादिपदार्थभेदस्त-
स्मादर्थभेदश्चाद्वैतावगतौ न भवतीति भाष्यार्थः । अप्रमातृकाणीत्येतद्व्या-
चष्टे **न च कर्तृत्वमिति** । ज्ञानकर्तृत्वमित्यर्थः । निर्विषयाण्यप्रमातृका-
णीति बहुव्रीहौ विशेषणपरौ । तथा सति हि विषयप्रमातृनिषेधयोर्हेतुत्व-
सिद्धिः । भाष्ये चकारः करणनिषेधार्थ इत्याह **नादिदमिति** । भाष्यस्थ- ११८ । १२
प्रमाणशब्दो भावसाधनत्वेन ज्ञानवाची ततश्चकारेण करणनिषेधः । पुत्रा-
दावहमित्यभिमानो गौणात्मा चेत्तर्हि मुख्यात्मना किं गुणसाम्यमत आह
यथेति । वाहीको नाम देशविशेषस्तन्निवासी तच्छब्दोक्तः । पुत्रादेरुपकार-
कत्वारोपाद आत्माभिमानस्तस्मिन्निवृत्ते ममत्वबाधनेत्याह **गौणात्मन
इति** । श्रवणादिप्रमाणबाधमुक्त्वा प्रमित्यभावमाह **न केवलमिति** । बो-
धेतीनन्तपाठो व्याख्यातः । सप्तम्यन्तास्तु निगदव्याख्याताः । नियतप्राक्तनत्वं
हि कारणत्वं प्रमात्रादिश्च ज्ञानकरणं तस्मिन् सकृदुदिततत्त्वसाक्षात्कारान्नि-
वृत्ते नोर्द्ध्वं ज्ञानानुवृत्तिरित्यर्थपरत्वेन प्रथमार्द्धं व्याख्याय प्रमातृत्वे फलितो
ऽभावाद् मोक्षस्यापुमर्थतेति शङ्का द्वितीयार्द्धव्याख्यया निरस्यति **न च प्र-** ११९ । १
मातुरिति । अन्वेष्टव्यः परमात्मा ऽन्वेष्टुः प्रमातृत्वोपलक्षिताच्चिदेकरसान्न
भिन्नस्ततो ऽध्यस्तप्रमातृत्वबाधे ऽप्युपलक्षित आत्मैव पापदोषादिरहितो
ऽन्वेष्टा विदितः स्यादतो नोक्तदोष इत्यर्थः । ननु यदान्वेष्टुरात्मभूतं ब्रह्म
किमिति तर्हि संसारे न चकास्ति तत्राह **उक्तमिति** । प्रमात्रादेस्तत्त्व-
ज्ञानहेतुना सिद्धवत्कृत्य ज्ञानानन्निवृत्तौ हेत्वभावात्फलाभाव उक्तः । स न
बाध्यस्य प्रमात्रादेः प्रमानुत्पादकत्वापातादिति शङ्कान्तरत्वेन तृतीयश्लोकं
व्याख्याति **स्यादेतदिति** । यदलीकं तन्न प्रमाहेतुरिति व्याप्तिं प्रशिथिल-
यति **एतदुक्तमिति** । य उत्पद्यते ऽनुभवो न स पारमार्थिको यः पार-
मार्थिको न स उत्पद्यते ऽतश्चाप्रमाणात् कथं पारमार्थिकानुभवोत्पत्तिरित्य-

यमिष्टप्रसङ्ग इत्याह **न चायमिति** । वृत्तावपि प्रतिबिम्बितचिदंशः सत्यो ऽस्ति तत उक्तम् **एकान्तत इति** । ननु वृत्तिरूपसाक्षात्कारो ऽलीकत्वाद-विद्यात्मकः कथमविद्यामुच्छिन्द्यादविद्या वा कथं स्वविरोधिनं तं जनयेदत आह ११९ । १७ **अविद्या त्विति** । अलीकस्यापि सत्यविषयत्वादविद्यानिवर्तकत्वोपपत्तिः । दृष्टं च स्वप्नोपलब्धव्याघ्रादीनां स्वोपादानाऽविद्यानिवर्तकत्वमिति भावः । अविद्यामयी वृत्तिर्यद्यविद्यामुच्छिन्द्यात्तामेव स्वनिवर्तिकामविद्यां जनयेद्वोभ-यथा ऽप्युक्तमार्गेण न काचिदनुपपत्तिरित्यर्थः । विद्यां वृत्तिमविद्यां च* कार्यकारणभावेन सहिते यो वेद सो ऽविद्योपादानत्वेन तन्मय्या वृत्त्या तदु-पादानं मृत्युमविद्यां तीर्त्वा स्वरूपभूतविद्योपलक्षितममृतमश्नुतइति श्रुते-रर्थः ॥

भाष्योदाहृतश्रुतयो व्याख्यायन्ते उत्तरत्रापि तत्तदधिकरणसमाप्तौ श्रुतयो व्याख्यास्यन्ते । **सदेवेति** । सदित्यस्तितामात्रमुक्तम् । एवशब्दो ऽवधारणार्थः । किं तदवधार्यतइत्यत आह **इदमिति** । यदिदं व्याकृतं जगदुपलभ्यते तदग्रे प्रागुत्पत्तेर्विकृतरूपपरित्यागेन सदेवासीत् हे सोम्य प्रियदर्शनेति श्वेतकेतुः पित्रा सम्बोध्यते । मा भूत्स्थूलं† पृथिव्यादि गोलकादी-दमस्तु[?] ग्राह्यं प्रागुत्पत्तेः अन्यत्तु महदादिकं किमासीन्नेत्याह **एकमेवेति** । स्वकार्यपतितं‡ मन्यन्नासीदित्यर्थः । मृदो घटाकारेण परिणमयितृ कुम्भकारवत् किं सतो ऽन्यन्निमित्तकारणमासीद् नेत्याह **अद्वितीयमिति** । आपातो-त्यात्मा परमकारणं वै इति जगतः प्रागवस्थां स्मारयति । इदमित्यादि-पदव्याख्या पूर्ववत् । तदिति प्रकृत आत्मा परामृश्यते य इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप ईयतइत्युक्तः । नपुंसकप्रयोगस्तु विधेयब्रह्मापेक्षः । तदेतदेव यद् ब्रह्म तद्वा किंलक्षणमित्यत आह **अपूर्वमिति** । नास्य पूर्वं कारणं विद्यतइत्य-पूर्वम् । अकार्यमित्यर्थः । तथा नास्यापरं कार्यं वास्तवं विद्यतइत्यनप-रम् अकारणमिति यावत् । नास्यान्तरं जात्यन्तरम् अन्तराले विद्यत-इत्यनन्तरम् । दाडिमादिवत्स्वगतरसान्तरविधुरमित्यर्थः । एवंविधमन्य-दपि कूटस्थमेतदनात्मकतया बाह्यमस्य न विद्यतइत्यबाह्यमिति । यस्य-

* विद्यां चरमवृत्तिमविद्यां चेति २ पु. पा. । विद्यावृत्तिमविद्यां चेति तै. पु. पा. ।
† मा भूत्तत्स्थूलमिति २ पु. पा. । ‡ स्वकार्यमध्यपतितमिति २ पु. पा. ।

यस्माद् दृश्यमविद्यादृष्टीनामब्रह्मेव प्रतिभासते तत्सर्वमिदममृतं ब्रह्मैव वस्तुत इत्यर्थः । तथा पश्चाद्दक्षिणतः इत्यादिमन्त्रशेषेण सर्वात्मत्वमवगन्तव्यम् । संयत्यस्मादमुं लोकं फलभोगायेति सम्पातः कर्म तद्यावत्तावदुषित्वा आवर्तत इति । इष्टं श्रौतम् । पूर्तं स्मार्तम् । दत्तं दानम् । परमार्थतः शरीरसंबन्धरहितं वाय यव सन्तं भवन्तम् । तमात्मानं वैषयिके प्रियाप्रिये न स्पृशतः । एवं परमार्थतोऽशरीरं शरीरेष्वनवस्थेष्वनित्येष्ववस्थितं नित्यं महान्तम् । महत्त्वमापेक्षिकमित्याशङ्क्याह विभुम् । मन्तृमन्तव्यभेदनिषेधार्थमाह आत्मानमिति । ईदृशमात्मानं मत्वा धीरो धीमान्न शोचति । प्राणः क्रियाशक्तिः परमार्थतो न विद्यते यस्य सोऽप्राणः । तथा ज्ञानशक्तिमन्मनो यस्य नास्ति सोऽमनाः । क्रियाशक्तिमत्प्राणनिषेधेन तत्प्रधानानि कर्मेन्द्रियाणि ज्ञानशक्तिमन्मनोनिषेधेन तत्प्रधानानि ज्ञानेन्द्रियाणि च सविषयाणि निषिद्धानि । यस्मादेवं तस्माच्छुभ्रः शुद्ध इति । स्वप्नाद्यवस्थाकृतकर्मस्वकर्तात्मेत्युक्तं स यतश्च निरुपश्यत्यनन्वागत*स्तेन भवतीति पूर्ववाक्ये तत्र हेतुरुच्यते असङ्गो हीति । मूर्तं हि मूर्तान्तरेण संसृज्यमानं सृज्यते । आत्मा स्वयं पुरुषो न मूर्तः । अतो न केन चित्सृज्यत इत्यसङ्गः । अतो न कर्तेति । धर्मादधर्मात्तत्फलसुखदुःखाच्च कृतात् कार्यप्रपञ्चाद् अकृतात्कारणाद् अन्यत्र पृथग्भूतभूतादेः कालादन्यत्र तेनानवच्छेद्यं चेत्पश्यसि तद्वदेति मृत्युं प्रति नाचिकेतसः†प्रश्नः । अस्य विदुषोऽप्रवृत्तफलानि कर्माणि तस्मिन् परावरे ब्रह्मणि आत्मत्वेन दृष्टे क्षीयन्ते । परं कारणम् । अवरं कार्यम् । तद्रूपे तदधिष्ठाने । ब्रह्मणः स्वभावमानन्दं विद्वान् । यदस्मिन्देहे जलसूर्यवत् प्रविष्टं ब्रह्म जीवाभिधं तदाचार्येण बोध्यमानमात्मानमेव विधूतकल्पनमवेद् विदितवत् । किं साङ्ख्यमत इव द्वैतमध्ये । न । अपि तु अहं ब्रह्माद्वितीयमस्मीति । तस्मादेव विज्ञानादविद्याकृतासर्वत्वनिवृत्त्या‡ तद् ब्रह्म सर्वमभवत् । यस्मिन् सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूद्विजानत इति यः सर्वात्मभावो विद्याभिव्यक्त उक्तः तत्रात्मनि तत्र ज्ञानकाले आत्मैकत्वं पश्यतः को मोहः । तस्य-

* अनन्वागम इति २ पु॰ पा॰ । † नाचिकेतस इति ३ पु॰ पा॰ ।
‡ अविद्याकृतासर्वज्ञत्वनिवृत्त्येति २ पु॰ पा॰ ।

दलक्षणं ब्रह्म एतदात्मभावेनावस्थितमहमस्मीति पश्यन्नेतस्मादेव दर्शना-दृषिः वामदेवाख्यः परं ब्रह्म अविद्यानिवृत्तिद्वारा प्रतिपन्नवान् किलेति । हशब्दो व्यवधानेन संबन्धनीयः । स एतस्मिन्दर्शने स्थितः सर्वात्मभाव-प्रकाशकानहं मनुरित्यादीन्मन्त्रांश्च ददर्श भारद्वाजादयः षडृषयः परं विद्याप्रदं पिप्पलादं गुरुं* विद्यानिष्क्रयार्थमनुरूपमन्यदपश्यन्तः पादयोः प्रणम्य प्रोचुः । त्वं ह्यस्माकं पिता ब्रह्मशरीरस्याजराऽमरस्य† विद्यया जनयितृत्वाद् इतरौ तु शरीरमेव जनयतः । जनयितृत्वमपि सिद्धस्यैवा-विद्यानिवृत्तिमुखेनेत्याह यस्त्वं नः अस्मानविद्यामहोदधेः परमपुनरावृ-त्तिलक्षणं पारं तारयसि विद्यालवेनेति प्रश्नोपनिषत् । श्रुतं ह्येव मे इत्यादि-च्छन्दोग‡श्रुतिः सनत्कुमारनारदसंवादरूपा । तथापि तारयत्वित्यन्तमुपक्र-मस्थं वाक्यं शेषमाख्यायिकोपसंहारस्थं वाक्यान्तरम् । मम भगवद्दृ-शेभ्यो भगवत्सदृशेभ्यः इदं श्रुतम् । यतरति शोकं मनस्तापमकृता-र्थबुद्धिमात्मविदिति । सो ऽहमनात्मवित्त्वाच्छोचामि अतस्त्वं मां शोक-सागरस्य परमन्तं भगवांस्तारयतु आत्मज्ञानोडुपेनेति । वल्कलादिर्वास्त्रि-तरञ्जको रागादिकषायो मृदितः क्षालितो विनाशितो यस्य ज्ञानवैराग्या-भ्यासक्षारजलेन तस्मै नारदाय तमसो ऽविद्यालक्षणस्य§ पारं परमार्थतत्त्वं दर्शितवान् ।

संवर्गविद्यायां श्रूयते । वायुर्वाव संवर्गो यदा वा अग्निरुद्वायति उपशाम्यति वायुमेवाप्येति प्रलीयते|| । यदा सूर्यो ऽस्तमेति वायुमेवाप्येति । यदा चन्द्रो ऽस्तमेति वायुमेवाप्येति । यदा ऽऽप उच्छुष्यन्ति वायुमेवापियन्ति वायुर्ह्येवैतान्सर्वान्संवृङ्क्ते इत्यधिदैवतम्¶ । अथाध्यात्मम् । प्राणो वाव संवर्गो यदा वै पुरुषः स्वपिति प्राणं तर्हि वागप्येति प्राणं चक्षुः प्राणं श्रोत्रं प्राणं मन इति । तद् ब्रह्मविदि तत्कार्यादन्यदेव । अथो अपि अविदितात्कार-णात् अधि उपरि अन्यदित्यर्थः । येन प्रमात्रा इदं सर्वं वस्तु विजानाति लोकः तं केन करणेन विजानीयात् करणस्य ज्ञेयविषयत्वात्प्रमातरि वृत्त्य-

* गुरुमिति नास्ति १ पु. । † अजरामरणस्येति ३ पु. पा. । ‡ छान्दोग्येतिपा. २ पु. पा. ।
§ अविद्याख्यस्येति ३ पु. पा. । || प्रलीयत इति २ नास्ति ।
¶ अधिदैवतमिति २ पु. पा. ।

नुपपत्तेः । तस्मात्प्रमाता ऽपि न ज्ञेयः*किमु तत्साक्षीत्यर्थः । यद्वाचा शब्देनानभ्युदितम् अप्रकाशितम् । येन ब्रह्मणा सा वागभ्युद्यते प्रकाश्यते इत्यविषयत्वम् उपन्यस्याह तदेवात्मभूतम् प्रमातृत्वादिकल्पना अपोह्येत्येवकारार्थः । ब्रह्म महत्तम*मिति त्वं विद्धि हे शिष्य यदुपाधिविशिष्टं देवतादीदमित्युपासते जनाः इदं त्वं ब्रह्म न विद्धीति यस्य ब्रह्मा ऽमतमविषय इति निश्चयः तस्य तद् ब्रह्म मतं सम्यग् ज्ञातं यस्य पुनर्मतं विषयतया मतं ब्रह्मेति‡ मतिर्न स वेद ब्रह्मभेदबुद्धित्वात् । यतो विद्वदविद्वत्पक्षावनुवदत्येवमेवेति नियमार्थम् । अविज्ञातमिति§ । विषयत्वेनाविज्ञातमेव ब्रह्म सम्यग्विजानतां विज्ञातमेव विषयतया भवति । यथावदविजानतां दृष्टेश्चक्षुर्जन्यायाः कर्मभूताया द्रष्टारं स्वभावभूतया नित्यदृष्ट्या व्याप्तारं दृश्यया ऽनया न पश्येः‖ । विज्ञातेर्बुद्धिधर्मस्य निश्चयस्य विज्ञातारमिति पूर्ववत् । तयोर्जीवपरयोर्मध्ये एको जीवः पिप्पलं कर्मफलम् अन्यः परमात्मा ऽभिचाकशीति पश्यत्येव नात्ति । आत्मीयं शरीरम् आत्मा शरीरादिसंयुक्तमात्मानमित्यर्थः ।

एको देवो गूढः छन्नः सर्वव्यापित्वं न गगनवत् किं तु सर्वभूतान्तरात्मा कर्माध्यक्षः कर्मफलप्रदाता सर्वभूतानामधिवासो ऽधिष्ठानम् । साक्षित्वे हेतुश्चेतेति । चैतन्यस्वभाव इत्यर्थः । केवलो दृश्यवर्जितः निर्गुणो ज्ञानादिगुणवान् न भवति । स आत्मा परितः समन्तात् अगात्सर्वगतः । शुक्रमित्यादयः शब्दाः पुंल्लिङ्गत्वेन परिणेयाः स इत्युपक्रमात् । अकायो लिङ्गशरीरवर्जितः । अव्रणो ऽक्षतः । अस्नाविरः शिरारहितः । अव्रणा ऽस्नाविरत्वाभ्यां स्थूलदेहराहित्यमुक्तम् । शुक्र इति बाह्याशुद्धिविरह उक्तः । शुद्ध इत्यान्तररागाद्यभावः । अपापविद्धो धर्माऽधर्मरहितः । भाष्ये ऽनाधेयातिशयत्वनित्यशुद्धत्वयोः पूर्वमिद्धवदुक्तहेत्वोः सिद्धिमेतौ मन्त्रौ दर्शयत इति बोद्धव्यम् । आत्मानं साक्षिणमयं परमात्मा ऽस्मीत्यपरोक्षतया जानीयाच्चेत् कश्चित्पुरुषश्चेच्छब्दः आत्मसाक्षात्कारस्य दुर्लभ-

* महत्त्वमिति २ पु॰ पा॰ । † इद त्य मनसा ब्रह्मेति २ पु॰ पा॰ ।
‡ मतमिदं ब्रह्मेति २ पु॰ पा॰ । § अय प्रतीकः १-२ पु॰ नास्ति ।
‖ न दृश्यया ऽनया पश्येरिति १ पु॰ पा॰ ।

त्वप्रदर्शनार्थः । स स्वव्यतिरिक्त*मात्मनः किं फलमिच्छुः कस्य वा पुत्रादेः कामाय प्रयोजनाय तद्दलाभनिमित्ततया शरीरं संतप्यमानमनु तदुपाधिः सन् संज्वरेत् संतप्येत । निरुपाध्यात्मदर्शिनो नान्यदस्ति प्रयोजनं नाप्यन्यः पुत्रादिरित्याक्षेपः । य आत्मा चतुर्थे ऽथात आदेशो नेति नेतीति वाक्येन विश्वदृश्यनिषेधेन व्याख्यातः स एष पञ्चमे ऽध्याये निरूप्यतइत्यर्थः । यथेन्द्रियादिभ्यः परं परमार्थान्नैवं पुरुषादस्ति किं चित्परं सा पुरुषलक्षणा काष्ठा ऽवधिः सूक्ष्मत्वमहत्त्वादेः सैव गतिः परः पुरुषार्थः । यस्योदाहृतसविशेषब्रह्मणो पृथिव्येव यस्यायतनमित्युपक्रम्योपन्यस्तानामधिष्ठानं तमौपनिषदमुपनिषद्भिरेव विज्ञेयम् । विशेषणास्य व्यावर्तकत्वादयमर्थो लभ्यते । पुरुषं त्वा त्वां पृच्छामि हे शाकल्येति याज्ञवल्क्यस्य प्रश्नः । अत्र ब्रह्म समश्नुतइति पूर्ववाक्य जीवन्मुक्तिरुक्ता । तत्र देहे वर्तमानो ऽपि पूर्ववन्न संसारीत्यत्र दृष्टान्तः । तत्र यथा ऽहिनिर्ल्वयिनी अहित्वग् वल्मीकादौ प्रत्यस्ता प्रक्षिप्ता मृता प्राग्वदहिना ऽऽत्मत्वेनानभिमता शयीत वर्तेत एवमेवेदं विद्वच्छरीरं मुक्तेन पूर्ववदात्मत्वेनानभिमतं शेते । अथायं सूर्यस्थानीयो जीवन्मुक्तः शरीरे वर्तमानो ऽप्यशरीरः । अहिरपि हि त्यक्तत्वचा संयुक्तो ऽपि तामहमिति नाभिमन्यते । अशरीरत्वादेवामृतः प्राणिति जीवतीति प्राणः निरुपाधिः सन्नित्यर्थः । एवं च ब्रह्मैव तच्च ब्रह्मतेज एव विज्ञानज्योतिः परमार्थविवेकतो ऽचक्षुरपि बाधितानुवृत्त्या सचक्षुरित्यादिश्रुत्यन्तरयोजना† ॥

इति चतुःसूत्री समाप्ता ॥
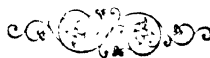
* स्वव्यतिरिक्तमिति ञ पु॰ पा॰ ।

† अत्र समन्वयाधिकरणं चतुर्थं संपूर्णम् । अत्र—तत्तु समन्वयात् ४ इत्येकं सूत्रम् ॥

परमा परमानन्दबोधसल्लक्षणाश्रितम् ।
यमाश्रित्याप्यति सर्वज्ञं तं वन्दे पुरुषोत्तमम्* ॥

ईक्षतेर्नाशब्दम् ॥ ५ ॥

कार्यान्वयमिति श्लोकपूरणार्थं गवङ्कारः । स्वयं पुरुषार्थ १२० । ३ इति संबन्धः । यदि सर्वज्ञे वेदान्तप्रामाण्यं सिद्धं किमधिकरणान्तरेणात आह **तच्चेति** । सर्वज्ञे जगत्कारणे समन्वयप्रदर्शनेन चेतनं तदित्युपक्षिप्तम् । तदाक्षिप्य समर्थ्यतइति सङ्गतिः । प्रयोजनं तु तत्त्वमसीति तच्छब्दवाच्यप्रधानैक्यसम्पत्तिः पूर्वपक्षे सिद्धान्ते तु चेतनस्य ब्रह्मैक्यमिति । **जीवाणुव्यतिरिक्तेति** कारणस्य जीवव्यतिरेकेण जीवा यत्र स्वकर्मद्वारा कर्तार इति मतं निरस्तम् । अणुव्यतिरेकेणाणुसङ्घातवादः । चेतनग्रहणेन प्रधानवादः । **परमाणव इति** सिद्धान्तादुद इति । **आदिग्रहणेनेति** । सांख्यादय इति भाष्ये इति । **अनुमानवाक्येति** । सिद्धान्ते अनुमानानि वाक्यानि च बीजमन्यत्र तु तदाभासा इति । **ज्ञानेति** । ,, । १९ सर्वजननशक्तिसर्वविषयज्ञाने ब्रह्मणो न स्तः कुतस्तस्य ज्ञानक्रियाशक्त्यभावाज्ज्ञानक्रिययोः शक्तौ ज्ञानक्रियाशक्तौ तयोरभावादित्यर्थः । यस्य हि किंचिन्मात्रजननशक्तिः किंचिन्मात्रज्ञानशक्तिर्वा न संभवति कुतस्तस्य सर्वविषयजननशक्तिः सर्वविषयज्ञानं च भवेताम् । शक्तिद्वयाभावे हेतुमाह **अपरिणामिन इति** । कार्यान्वये हि शक्तौ कार्ये च ज्ञानक्रिये नास्य स्तोऽपरिणामित्वादित्यर्थः । प्रधाने तु परिणामित्वादस्ति संभव इत्यर्थः । नन्वपरिणामिन्यपि ज्ञानगुणः प्रयत्नगुणश्च किं न स्यातामत आह **एकत्वाच्चेति** । एकरूपत्वान्निर्गुणत्वादित्यर्थः । अथ वाऽपरिणामित्वं साधयति निरवयवत्वादिति यावत् । ननु चेतनत्वादपरिणाम्यपि सर्वज्ञमत आह **स्वरूपेति** । **अवृत्तिकं** सर्वविषयपरिणामरहितम् । नन्वावृतज्ञाना जीवा ब्रह्म तु अनावृतं किं न सर्वज्ञमत आह **न च स्वरूपेति** । ज्ञानकर्तृत्वं हि ज्ञातृत्वमित्यर्थः । अङ्गीकृत्यापि स्वरूपस्य कार्यतामाह **कार्यत्वे चेति** । स्यादेतत् । कथमचेतनं चेतनानधिष्ठितं प्रवर्ततात आह **भोगेति** । पुरुषा- १२१ । ७ र्थेन प्रयुक्त आक्षिप्तश्चासावनादिः प्रधानपुरुषसंयोगः प्रधानस्य पुरुषं प्रति पा-

* अयं श्लोकः क. ख. पुस्तकेषु नास्ति ।

रार्थ्यलक्षणः संबन्धस्तन्निमित्तः सर्ग इति गौणश्चे*दित्यादिसूत्रनिरस्याः
१२१ । ११ शङ्काः सौकर्यार्थमेकत्र लिखति **तदैक्षतेत्यादिना** । **वृद्धाः** शबरस्वा-
मिनः । यज्ञपुरुषस्य शिरो ह वा आग्नेयो हृदयमुपांशुयाज इति प्रधाना-
ग्नेयप्रायवचनात् प्रधानकर्मोपांशुयाज इत्युक्त्वा लोके ऽप्युदाहरति **यथा-
ग्न्येत्यादि** । **अग्न्यः** श्रेष्ठः । कथं नित्यस्य जीवस्य प्रधाने लयो ऽत आह
प्रधानांशेति । प्रधानस्यांशस्तमोगुणस्तस्योद्रेके जीवो निद्रां कुर्वंस्तत्र मग्न
इव भवत्यतश्च विवेकाभावाल्लयोपचारः प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयः†
इति सूत्रोक्ता निद्रा ऽतो ऽन्या वृत्तयो ऽभावं प्रत्ययन्ते प्रतिगच्छन्त्यस्मि-
न्नित्यभावप्रत्ययस्तमस्तदालम्बना जीवस्य या वृत्तिः सा निद्रेति पातञ्जल-
सूत्रार्थः । **सर्वज्ञं प्रस्तुत्येति** । यः कालकालो गुणी सर्वविद्य इतीति
प्रधानकारणपक्षे ऽपि योजयितुं शक्यत इति सर्वशक्तित्वं तावत्प्रधानस्या-
प्युपपद्यते इति च भाष्ये ऽपिकारदर्शनादनवधारणेनात्र पूर्वपक्ष इति के
१२२ । ,, चिद्व्याचक्षते तद्व्यावर्तयति **अपिकाराविति** । इह हि गौणश्चेदितीक्षणे
गौणत्वशङ्का मुख्येक्षणवतो ब्रह्मणः कारणत्वासंभवनिश्चयवत एव । तथा च
नानवधारणम् । तत्परतयैव वेदान्तवाक्यानि योजयतीति च भाष्यं विपर्ययेण
पूर्वपक्षं द्योतयति । यदा योगैश्वर्यात्‡ सत्त्वं निरतिशयोत्कर्षं भवति तदा
तत्सर्वज्ञत्वे बीजं भवतीति सूत्रार्थः । निरतिशयतां सत्त्वस्य तत्कार्यज्ञानस्य
निरतिशयसाधनेनोपपादयति **यत्खल्विति** । **कुवलं** बदरम् । ज्ञानत्वं
निरतिशयकिंचिदाश्रितं सातिशयवृत्तिजातित्वात् परिमाणत्ववदिति समुदाया-
र्थः । निरतिशयत्वे कथं सर्वविषयता । न हि नभःपरिमाणं सर्वविषयमत
आह **इदमेवेति** । ज्ञेयभूम्ना हि ज्ञानभूमा ततो निरतिशयत्वं सर्वविषयत्व-
मानयतीत्यर्थः । **अपिभ्याम्** एवकारार्थत्वेन व्याख्याताभ्याम् । **सिंहाव-
लोकितेनेति** पुनरुक्तिपरिहारः । चकारो विशेषवाची तुशब्दसमानार्थः ।

नन्वनुमानसिद्धानुवादिषु वेदान्तेषु कथमीक्षतिश्रवणाद् ब्रह्मनिर्ण-
१२३ । १४ यस्तत्राह **नामरूपेति** । **प्रवेदयिष्यते** तर्कपादे§ । **पौर्वापर्येति** ।
पौर्वापर्यमुपक्रमोपसंहारौ । परामर्शो मध्ये निर्देशः । एभिर्यदाम्नाये

* व्याससूत्र॰ अ॰ १ पा॰ १ सू॰ ८ । † पातञ्जलयोगसूत्र॰ अ॰ १ पा॰ १ सू॰ ६ ।
‡ योगैश्वर्यमणिमादीति ३ यु पा॰ । § व्या सू॰ अ॰ २ पा॰ २ ।

मुख्यवृत्त्या चेदेतदेव जगद्बीजं स चाम्नायश्चेतने मुख्यो न प्रधान
इति । भवतु ब्रह्मणि प्रकृतिर्मुख्या प्रत्ययः कथं मुख्य इति शङ्कते
नन्विति । **अत एव** नित्यज्ञानत्वादेव । यदवाद्यपरिणामित्वान्न ज्ञानं १२४ । ८
ब्रह्मण इति तत्राह **यद्यपि चेति** । उपाध्यपेक्षं ज्ञातृत्वं गौणमित्याशङ्क्य
पारमार्थिकेक्षितृत्वासंभवादिदमेव मुख्यमित्याह **परैरपीति** । **चैतन्यसा-
मानाधिकरण्येनेति** । यथात्मनि स्वरूपभूतं चैतन्यं तथैव ज्ञातृत्वोप-
लब्धेस्तस्य च परिणामानभ्युपगमात्परैरित्यर्थः । ननु किं चितिशक्तेर्ज्ञातृत्वेन
प्रधानविकारा एव ज्ञास्यन्ति नेत्याह **न हीति** । भवतु कापिलमते ऽलीक
ज्ञातृत्वं भाट्टे* तु तात्त्विकं तदनभ्युपगच्छतस्तत्र गौणं स्यादत आह
नित्यस्येति । अस्तु तर्हि न्यायमते वास्तवमत आह **कूटस्थेति** ।
अव्यापारवत इति च्छेदः । धर्मा गुणाः । **उपरिष्टात्** ज्ञो ऽत एवे†त्यादौ ।
औपाधिकमीक्षणकर्तृत्वमित्यत्र श्रुतीर्दर्शयति **तथा चेति** । जातज्ञानेनोप-
लक्षित तद्विषयनानारूपव्याचिकीर्षायामुद्भवति । अथ धर्मद्वययोग उपचयः ।
ततो ऽन्नमभिजायत इत्येतद्व्याचष्टे **व्याचिकीर्षायां चेति** । उत्पन्न-
व्याचिकीर्षया§ नामरूपप्रपञ्चस्य व्यक्तिरभिजायत इत्युक्तं । ऽन्नशब्देन नाम-
रूपमुच्यते तत्र निमित्त प्रसिद्धान्नगुणयोगमाह **साधारणमिति** । अन्ना- १२६ । ७
दिति क्रमार्था पञ्चमी व्याचिकीर्षितत्वानन्तरमित्यर्थः । हिरण्यगर्भसृष्टेः
सूक्ष्मभूतसृष्ट्यनन्तरमिति द्रष्टव्यम् । मणीनामिव सूत्रं जगतो विधारकः
सूत्रात्मा । समुदाये सिसृक्षिते प्रथममेकदेशोत्पत्तौ निदर्शनमाह **यथेति** ।
सत इत्यादावपि पूर्वपूर्वसर्गो ऽनन्तरमिति द्रष्टव्यमित्याह **तस्माच्चेति** ।
मनआख्यमिति । व्यष्टि मन इत्यर्थः । सङ्कल्पादिवृत्तिव्यक्तीकरणात्मक
तत्कारणमिति यावत् । सत्यमित्यस्यार्थमाह **आकाशादीनीति** । स्थूला-
नीत्यर्थः । तेषु हि पृथिव्यादिभूतत्रयम् अपरोक्षत्वात्सद्वाय्वाकाशौ परोक्ष
त्वात्त्यमिति सत्त्वशब्दप्रयोगः । कर्मसृष्टिं सिद्धवत्कृत्य श्रुत्या कर्मसु
चेत्युक्तं तामाह **तेष्विति** । सप्तमी निमित्तार्था । **ज्ञानमयम्** इत्यौपाधिक-
मीक्षणमुक्तम् । अन्नात्प्राण इत्यत्र पञ्चम्याः क्रमार्थत्वमस्याकारादिहापि तत्प्रस-
ङ्गमाशङ्क्याह **पूर्वस्मादिति** । नियतपूर्वकालवर्तित्वं कारणत्वं तच्छब्दार्थ ,, । १५

* भाट्टमते इति ५ पु· पा· ।   † व्या सू अ २ पा· ३ सू १८ ।
‡ नामरूपेति १ पु· पा ।   § व्याचिकीर्षयामिति ३ पु ।

इत्यर्थः* । नियतपूर्वसत्त्वः सर्वेषाज्जायमानस्य हिरण्यगर्भब्रह्मणः पर-
१२६ । १५ कालवर्तित्वेन कार्यत्वमेतच्छब्दार्थ इत्याह **एतदिति । नाम** देवदत्त
इत्यादि । **रूपं** शुक्लादि । **मुमुक्षोश्चेति** । तन्निष्ठस्येति सूत्रार्थानुकर्षः ।
अयथाभूतप्रधानात्मत्वोपदेशश्च मुक्तिविरोधी । यदवादि यत्प्राये श्रूयत-
इति तत्राह **संशये चेति** ।

द्वितीये स्थितम्—विशये प्रायदर्शनात्‡ । वत्समालभेत वत्सनि-
कान्ता हि पशव इत्यत्र§ किमालभतिर्यजिमत्कर्माभिधान उत स्पर्शमात्रव-
चन इति संशये वायव्यं श्वेतमालभेतेत्यादावालभतिः प्राणिद्रव्यसंयुक्तो
यजिमत्कर्माभिधानो दृष्ट इतीहापि तथात्वे प्राप्ते राद्धान्तः । वायव्यादौ
देवतासम्बन्धाद्यागप्रतीतेर्यजिमत्संज्ञपनाभिधाय्यालभतिः । इह तु न
देवतासम्बन्धाभावात् किं तु गोदोहनादिसंस्कारकर्मसन्निधौ श्रवणात्
स्पर्शमात्रसंस्कारकर्मवचन इति ।

११ । २१ प्रकृते वैषम्यमाह **इहन्त्विति** । ब्राह्मणः अयनमाश्रयो यस्य स्वयं
त्वाभास इति आरोपे सादृश्यानियमभङ्गाय मरीच्युदाहरणम् । चेतनभेदा-
रोपे चन्द्रभेदः । पातञ्जलादिमते ऽप्याह **न चेति** । तन्मते कार्याणा-
मधिष्ठातृरूपादानाच्च भेदात् श्रुतौ च तदभावादित्यर्थः । चेतनं कारण॥-
मिति प्रतिपाद्ये तत्सत्त्वोक्तिरनर्थिकेत्याशङ्क्याह¶ **सदिति** । अधिकरणा-
नुक्रमेण उक्तो ऽर्थो भाष्यारूढः क्रियते **तथापीत्विनेति** । सिद्धान्ते ऽप्य-
निर्वाच्या त्रिगुणा** ऽस्ति माया तत उक्तं **पारमार्थिकेति । तेनापीति** ।
चेतनकारणेनात्मन एव बहुभवनकथनेनेत्यर्थः । आकाशोपक्रमसृष्टिश्रुत्या
तेजःप्राथम्यश्रुतेर्वियदधिकरण††सिद्धान्तो नास्तीति कृत्वा चिन्तयैव विरो-
१२७ । २० धमाह **गगपीति** । छान्दोग्ये हि तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकामकरोदिति
तिसृणां देवतानां तेजोऽबन्नानामेव त्रिवृत्करणमनन्तरं वक्ष्यति न गगनप-
वनयोस्तत्र च तेजः प्रथममिति स्वरूपोत्पत्तावपि तदुपचार इति ।

* इत्यर्थ इति नास्ति २ पु· ।
‡ जै· सू· अ· १ पा· ३ सू· १६ ।
॥ चेतनं कारणमिति २ पु पा· ।
** अनिर्वाच्यत्रिगुणेति २ पु पा· ।
+ व्यास सू· अ· १ पा· १ सू· ७ ।
§ इत्युपक्रम्येति २ पु· पा· ।
¶ आशङ्क्येति नास्ति २ पु· ।
†† व्यास सू· अ· २ पा· ३ सू १ ।

संप्रदायाध्वना पञ्चीकरणं यद्यपि स्थितम् ।
तथापि युक्तियुक्तत्वात्* वाचस्पतिमतं शुभम् ॥
पृथिव्यबनलात्मत्वं गगने पवने च चेत्† ।
रूपवत्त्वमहत्त्वाभ्यां चाक्षुषत्वं प्रसज्यते ॥
अर्द्धभूयस्त्वतः क्षित्याद्यभिमानकल्पने‡ ।
व्यवहारपथा प्राप्ता मुधा पञ्चीकृतिर्भवेत् ॥
अनपेक्ष्य फलं वेदसिद्धत्वेपेष्यते यदि ।
त्रिवृत्कृतिः श्रुता पञ्चीकृतिर्न क्व चन श्रुता ॥

तस्मात्सुष्ठूच्यते **तेजोऽबन्नानामेव त्रिवृत्करणस्य विवक्षितत्वादिति ।**

पञ्चीकरणमेवम् । पञ्चभूतानि प्रथमं प्रत्येकं द्विधा विभज्यन्ते । तत एकैकमर्द्धं चतुर्द्धा क्रियते । ते च चत्वारो भागा इतरभूतेषु§ चतुर्षु निक्षिप्यन्ते । तत्राकाशस्य स्वार्द्धेन भूतान्तरागतपादचतुष्केण च पञ्चीकरणम् । एवं भूतान्तरेषु योजना ।

त्रिवृत्करणे तु त्रीणि भूतानि द्विधा विदार्य प्रतिभूतमेकैकमर्द्धं द्विधा प्रस्फोट्येतरभूतद्वये योजनमिति ।

अभ्युच्चयाय श्रुत्यन्तरोदाहरणमित्याह **एकामिति । ब्रह्म चतुष्पादिति ।** (१२८ । ५) क्व चित्तु षोडशकलं पुरुषं प्रस्तुत्येत्यस्य भाष्यस्य व्याख्यानम् । पशोः पादेषु हि पुरतः खुरौ पृष्ठतश्च द्वौ पार्ष्ण्यस्थानीयावयवौ दृश्यते । तद्वत्परमात्मन्यपि चतुष्पात्त्वेन षोडशकलत्वेन च पशुरूपकल्पनयोपासनम् ।

इदमुदाहरणमत्र न संगच्छते । प्रश्नोपनिषदि इहैवान्तः शरीरे सोम्य स पुरुषो यस्मिन्नेताः षोडश कलाः प्रभवन्तीति प्रस्तुत्य स ईक्षाञ्चक्रे

* युक्तिदृष्टत्वादिति २ पु· पा· ।
† पवने ऽपि चेदिति २ पु· पा· ।
‡ अभिमानत्वकल्पने इति ५ पु· पा· ।
§ इतरेषु भूतेष्विति २ पु· पा ।
|| इहैवान्तःशरीरे सोम्य स पुरुषः तस्मिन्नेताः षोडश कलाः प्रभवन्तीति प्रस्तुत्य स ईक्षाञ्चक्रे कस्मिन्नहमुत्क्रान्त उत्क्रान्तो भविष्यामि कस्मिन्वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्यामीति प्रश्नोपनिषदि प्रस्तुत्येति भाष्यार्थः । ताश्च कलाः स प्राणमसृजत प्राणाच्छ्रद्धां खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवीमिन्द्रियं मनोऽन्नमन्नाद्वीर्यं तपो मन्त्राः कर्म लोका लोकेषु नाम चेति श्रुत्युपगता विवक्षिताः निबन्धकर्त्ता तु कलाशब्दस्यावयववचनत्वात् कथमश्रद्धादयः प्राणादयो ब्रह्मणः कला इत्याशङ्क्य श्रुत्यन्तरं प्राच्यादिदिगुपलक्षितस्य जगतः कलात्वसंपादनात्कलात्वमित्याह– **अस्य चतुष्पादित्यादिना**– इति एतदर्थं **प्रसिद्धेर्नेति** (१०१पृ·२० पं) एतावत्पर्यन्तग्रन्थस्थाने पाठः २ पुस्तके ।

कस्मिन्न्वहमुत्क्रान्ते उत्क्रान्तो भविष्यामि कस्मिन्वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्या·मीति स प्राणमसृजत प्राणाच्छ्रद्धां खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवीमिन्द्रियं मनोऽन्नमन्नाद्वीर्यं तपो मन्त्राः कर्म लोका लोकेषु नाम चेति पठ्यते । छान्दोग्ये तु दिगाद्यवयवः षोडशकल उपास्यो न च तत्र स ईक्षाञ्चक्रे इति श्रवणमस्ति ।

तस्माद् न्यायनिष्ठं शास्त्रमिति द्योतयितुमनुदाहरणमप्युदाहृतम् । अथ वैवं कथं चित्समर्थनीयम् ।

परब्रह्मप्रमित्यर्थां सृष्टिमाश्रित्य शासति ।
उपासनानि वेदान्तास्तत एतदुदाहृतम् ॥

या हि कलाः प्रश्ने परमात्मप्रमितिप्रयोजनास्तत उत्पन्ना इत्युक्तास्ताभिर्विशिष्टः छान्दोग्ये स एवोपास्य उक्तः । तत्र यद्यपि श्रद्धादयश्छान्दोग्ये न पठिता नापि दिगादयः प्रश्ने न च गुणोपसंहारः सगुणनिर्गुणत्वेन विद्याभेदादुपसंहारे चाधिकसङ्ख्यापत्तौ षोडशकलत्वभङ्गात् । तथापि पृथिवीन्द्रियमनःप्राणादयः कियन्तः समा उभयत्रापि दिगादयस्तु लोकेष्वन्तर्भवन्ति न च यावत्सृष्टावुक्तं तावत्सर्वमुपास्तावुपसंह्रियते येन संख्या ऽतिरिच्यते* । उपयोगि तु तस्मात्प्रश्नच्छान्दोग्ययोरेकत्वात् षोडशकलस्य शक्यते वक्तुं दिगाद्यवयवं षोडशकलं प्रस्तुत्य स ईक्षाञ्चक्रे इति श्रूयतइति । एवं च† निर्गुणप्रकरणे कलाशब्दप्रयोगो ऽन्यत्रोपास्यत्वाभिप्रायः सन् सोपयोग इति ।

कलाः षोडश भूतानि प्राणो ऽन्नं नाम कर्म च ।
श्रद्धा लोकास्तपो मन्त्रा मनो वीर्यं शरीरकम्‡ ॥

१२८ । १२ **प्रसिद्धेति ।** लक्षणाया एव निरूढत्वार्थं प्रयोगानुगमो न वाचकत्वायेत्यर्थः ।

सप्तमे स्थितम्—इतिकर्तव्यताविधेर्यजतेः पूर्ववत्त्वम्§ । सौर्यादिष्वनाम्नानादनितिकर्तव्यताकत्वे प्राप्ते उच्यते । यथा लोके शाकादिषु सिद्धेषु वदत्योदनं पचेति तथेह सिद्धवत्कृत्य सामान्येनेतिकर्तव्यतां करणं विहितम् । तस्याश्च विकृतिष्वविधेः सौर्यादीनां विकृतियागानां दर्शादिप्रकृतिविहितपूर्वेतिकर्तव्यतावत्त्वमिति ।

* अतिरिच्यतेति ३ पु· पा· । † चेति नास्ति ३ पु· ।
‡ एतदग्रे ३ पुस्तके-**निबन्धकर्ता**-इत्यादिग्रन्थो ऽधिक उपरि लिखितः ।
§ जै· सू· अ· ७ पा ४ सू· १ ।

समुदाचरणं व्यक्तिः । तेषामपि हैरण्यगर्भाणां मते क्लेशैरवि- १२९ । ६
द्याऽस्मितारागद्वेषाऽभिनिवेशैर्धर्माऽधर्मकर्मणां विपाकेन तत्फलेन आशयेन
फलभोगवासनया अस्पृष्टस्य पुरुषस्यैव प्रकृष्टसत्त्वोपादानं सर्वज्ञत्वं नाचेतन-
स्येत्यर्थः । न चैतदपि भेदमतं श्रद्धेयमित्याह तदपि चेति । इद ताव-
दित्यादिदोषोऽस्तीत्यन्तं भाष्यं ब्रह्मणि प्रकृत्यर्थस्येक्षणस्याऽजन्यप्रदर्शनपरम् ।
ज्ञाननित्यत्वइत्यादिना प्रत्ययार्थानुपपत्तिमाशङ्क्य परिह्रियते । तदभिप्रायमाह
एतदपीति । अनुपहितनित्यचैतन्ये कर्तृत्वाभावादित्यर्थः । सवितृप्रका-
शस्य कृपादेर्भावादसत्यपीति भाष्यायोगमाशङ्क्य विकल्पमुखेनावतारयति
किमिति । सवितरि कर्मास्तीह तु नेति वस्तुत एव कर्माभाव उदाहर-
णाद्वैषम्यमभिमतम् उत दृष्टान्ते कर्म विद्यते विवक्षितं च दार्ष्टान्तिके तु
यद्यपि विद्यते तथाप्यविवक्षितं तव मते ऽध्यस्तत्वाद्दृश्यस्येति मतम् ।
तत्र द्वितीये विकल्पे किं सविता प्रकाशयतीत्यस्माद्वैलतेत्यस्य दार्ष्टान्तिकस्य
वैषम्यमुत प्रकाशत इत्यस्मात् । आद्यमभ्युपगमेन परिहरति तदा प्रका-
शयतीत्यनेनेति । न द्वितीय इत्याह प्रकाशत इत्यनेनेति । न
ह्यत्रेति । अकर्मकत्वात्प्रकाशतेरित्यर्थः । एवं च सत्यचेतनेत्येतदपीक्षणं , । १०
करोतीत्येवंपरं न त्वचेतनयतीत्येवमर्थमिति । प्रकाशत इति कर्तृत्वव्यप-
देशदर्शनादित्ययमेव भाष्यपाठः साधुर्न णिजन्तः । आद्यविकल्पयोर्मध्ये
प्रथमं प्रत्याह अथेति । सत्यनेत्यत्र कर्माविवक्षामुपेत्य प्रकाशत इतिवत्क-
र्तृत्वनिर्देश उपपादित इदानीमविवक्षाऽप्यसिद्धेत्याह विवक्षितत्वाच्चेति ।
न खल्वस्माकं क्वचिद्वास्तवं दृश्यमस्त्यतोऽध्यस्ततयैव कर्मत्वस्य विवक्ष-
त्यर्थः । या तु प्रधानस्य सर्वज्ञत्वे साक्षिणी सत्त्वोत्कर्षे योगिसार्वज्ञ्यप्रसिद्धि-
रुक्ता सा समा ब्रह्मण्यपि चेतनेश्वरप्रसादाद्योगिसर्वज्ञत्वस्य* पातञ्ज-
लतन्त्रे† प्रसिद्धत्वाद् इत्येवमयं यत्प्रसादादित्यादिभाष्यं‡ तद्व्याचष्टे
यस्येति । तत ईश्वरप्रणिधानात्प्रत्यगात्माधिगमोऽन्तरायस्य रोगादेरप्य§-
भाव इति सूत्रार्थः । वस्तुनो नित्यस्येति । औपाधिकत्वेनानित्यत्वस्यो-
क्तत्वादिति । कारणाऽनपेक्षामिति । कर्ममात्रमुपाधिमीक्षणमपेक्षते न
शरीरादीति भावः । स्वरूपेणेति । अन्वयेनेत्यर्थः । ज्ञानाभिव्यक्तये कर्तव्यं १३० । ६

* सार्वज्ञ्यस्येति २ पु॰ पा॰ । † तन्त्रेणेति २ पु॰ पा॰ ।
‡ यत्प्रसादादिभाष्यमिति २ पु॰ पा॰ । § अपिशब्दो नास्ति २ पु॰ ।

नास्तीत्याह **आवरणादीनि** । ज्ञानमेव बलं सामर्थ्यमुपाध्यवच्छिन्नफलोत्पत्तौ तेन बलेन फलभूतानुभवस्य कारणं क्रिया सा च* न प्रधानस्येत्याह **प्रधानस्य त्विति** । अभिनिवेशस्यैव मिथ्याबुद्धित्वात्कथं तस्यैव तं प्रति हेतुत्वमत आह **पूर्वेणेति** । ननु लयलक्षणा ऽविद्योपादानमस्ति कथं मात्रशब्दो ऽत आह **मात्रेति** ।

गौणश्चेदिति। सूत्रसंबन्धिभाष्यमनुक्रमणिकायां व्याख्यातमित्युपरि-
१३१.। २ तनभाष्यं व्याचष्टे **शङ्कोत्तरत्वेनेत्यादिना** । यः सदाख्यः एषो ऽणिमा ऽणोर्भावः । भावभविचारभेदादणुः । एतस्यात्मनो भाव एतदात्म्यम् । अयमपि प्रयोगो भक्तिपरः । एतदात्मकं जगत् । सत्येन तप्तपरशुं गृह्णतो मोक्षबन्धमत्यब्रह्मज्ञस्य मोक्ष उक्तः तप्तं परशुं गृह्णातीत्यत्र । उक्थं प्राणः अर्थवादप्रकल्पितेनेति । एतानि वाव तानि ज्योतींषि य एतस्य स्तोमा इति प्रकाशकत्वाज् ज्योतिष्टेन रूपितत्रिवृदादिस्तुतिसमुदायकत्वात्क्रतौ ज्योतिःशब्दः । हे श्वेतकेतो पुत्र तमप्यादेशम्‡ आदिश्यते इति शास्त्राचार्योपदेशगम्यं वस्त्वप्राक्षाः पृष्टवानसि त्वमाचार्यं येन श्रुतेन शास्त्रतो ऽश्रुतमप्यन्यच्छ्रुतं भवति अमतमन्यन्मतं तर्कतो येन मतेन अविज्ञानमनिदिध्यासितं विज्ञातं भवति येन विज्ञातेनेति अन्यज्ञानादन्यन्न ज्ञेयमिति । पुत्रप्रश्नः कथं न्विति । नान्यत्वं कार्यस्य कारणादित्याह यथा सोम्येति । यो विकारः स वाचारम्भणं वागालम्बनम् उच्यते परम् । नामधेयं नाममात्र नार्थ इति । मनःशब्दवाच्यो भवतीति । लक्ष्यो भवति§ । एवमेव खलु सोम्य तन्मन इति स्वप्नोपन्यासवाक्ये अर्थवादस्यापि स्वपितिनामनिर्वचनस्य यथार्थत्वाय हृदयादिनिरुक्त्युदाहरणम् । तस्य हृदयशब्दस्यैतन्निरुक्तं निर्वचनम् । अशनायापिपासे सोम्य विजानीहि इत्युपक्रम्याशितस्यान्नस्य द्रवीकरणेन नयनाज्जरणादापो ऽशनायाः । एकवचनं छान्दसम् । द्रावकोदकापनयनाच्छोषणादुदन्यं तेजः । आकारः छान्दसः । प्राणाः चक्षुरादयः । यथायतनं यथागोलकम् । प्राणेभ्यो ऽनन्तरमा-

* चेति नास्ति २ पु. । † व्या. सू. अ. १ पा. १ सू. ६ ।

‡ तमादेशमिति १ पु. पा. । आदेशमित्येतदग्रे मा माम इत्यधिकं २ पु. ।

§ लक्ष्या भवतीति २ पु. पा. ।

दित्याद्या अनुग्राहकदेवाः । लोक्यन्त इति कालो विषयाः । करणाधिपानां जीवानामधिपः* ॥

भाष्ये जन्मादिसूत्रमारभ्य वृत्तानुवादः प्रतिज्ञासूत्रसिद्धसत्कारेणे-त्याह ब्रह्म जिज्ञासितव्यमिति इति । वेदान्तानां ब्रह्मपरत्वे सिद्धे १३२ । १५ ऽपि प्रमाणान्तरैरविरोधार्थमुत्तरसूत्रारम्भमाशङ्क्य तेषां ब्रह्मगयप्रवेशमाह तत्रेति । अत्र भाष्यं द्विरूप इति तदयुक्तं निरुपाधिक एव जिज्ञा-स्यत्वादित्याशङ्क्याह एवमपीति । यदि सोपाधिकरूपस्य निरुपाधिकी देशोक्तता कथं तर्हि उपास्तिरिति तत्राह क्वचिदिति । अत्रा-न्तरवाक्यभेदेनोपाधिविवक्षयोपासनविधिरित्यर्थः । उपास्तीनामपि मोक्ष-साधनत्वव्यावृत्तये फलान्तराण्याह तदुपासनानीति । अभ्युदयार्थानि प्रतीकोपासनानि । क्रममुक्त्यर्थानि दहरादीनि । कर्मसमृद्ध्यर्थान्युद्गीथा-दीनि । एतानि विधेयत्वादाद्यपि कर्मकाण्डे वक्तव्यानि तथापि मानसत्वेन विद्यासाम्यादिहाधीतानीत्यर्थः । गुणभेदे ऽपि गुणिन एकत्वादुपासनानात्फ-लभेदाभाव इति शङ्कते स्यादेतदिति । न विशेषणमात्रमुपाधयः किं १३३ । १० त्वप्यात्मनिव सवितुरवच्छेदकाः । तथोपहितभेद इति भाष्याभिप्रायमाह रूपभेद इति । यद्यपीत्युत्तरभाष्य पूर्वेण पुनरुक्तमिव भाति तदपौन-रुक्त्याय तन्निरस्यां शङ्कामाह नन्विति । स्थिते ऽप्युपहितभेदे नोपासन-विधिरर्थवान्निरतिशयैश्वर्यस्य प्रत्युपाध्यवस्थानेनोपासकस्यापि स्वत ऐश्व-र्यादेत औपाधिकानां मध्ये एक उपासको ऽपकृष्टो ऽपरमुपास्यमुत्कृष्ट-मिति तारतम्यं सूचयन्त्य उपासनविधिश्रुतयः कथमित्यर्थः† । वस्तुतः स्वतःसिद्धैश्वर्यो ऽप्युपासक उपाधिनिकर्षादनभिव्यक्तैश्वर्यस्तत्प्रत्यायितं-तैश्वर्यं विशुद्धोपाधिमद् ब्रह्मोपास्यमिति परिहाराभिप्रायमाह एवमपीति । ,, । १६ स्थावरादिष्वसदिव ज्ञानादि तिर्यगादिषु सत्त्वेनात्यन्तापकृष्टं मनुष्येष्वपकृष्ट-मात्रम् । गन्धर्वादिषु प्रकर्षवद्धृवादिष्वत्यन्तप्रकर्षवदिति ।

* अत्र पञ्चमम् ईक्षत्यधिकरणं समाप्तम् । अत्र सूत्राणि ५ ईक्षतेर्नाशब्दम् ५ गौण-श्चेन्नात्मशब्दात् ६ तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ७ हेयत्वावचनाच्च ८ स्वाप्ययात् ९ गतिसामान्यात् १० श्रुतत्वाच्च ११ ॥

† अवस्थाने उपासकस्येति २ पु पा । § कथमित्य घटतइत्यर्थ इति २ पु पा ।
‡ देवादिष्विति २-३ पु पा ।

अविशेषेण वेदान्तानां निर्विशेषे ब्रह्मणि समन्वयः साधितस्तस्य क्व चिद्धिरण्मयवाक्यादावपवादः क्व चिदानन्दमयवाक्यादावपवादाभासप्राप्तौ तदपवादश्च प्रतिपाद्य इत्यध्यायशेष आरभ्यते ।

१३४ । ५ **आनन्दमयो ऽभ्यासात् ॥ १२ ॥**

ननु ता आप ऐक्षन्तेत्याद्यब्रह्मसंनिधिमपबाध्य मुख्येक्षितृ ब्रह्म निर्णीतमिह कथमन्नमयाद्यब्रह्मसंनिधिपाठादानन्दमयस्याब्रह्मत्वशङ्का ऽत आह **गौणेति** । अनादिगौणेक्षणप्रवाहपाते ऽपि जगत्कारणे मुख्यमीक्षणमिति युज्यते मुख्यसंभवे गौणस्यानवकाशत्वात् । अतस्तत्र विशयानुदये प्रायपाठो ऽकिंचित्करः । अत्र तु मयटो विकारप्राचुर्ययोर्मुख्यत्वे सति विकारार्थग्रहणे प्रायदृष्टिर्विशेषिका प्राचुर्यार्थत्वाद्व्यावर्तिकेत्यर्थः । एवं च पूर्वाधिकरणसिद्धान्ताभावेन पूर्वपक्षोत्थानात् प्रत्युदाहरणलक्षणसंगतिरपि सूचिता । संशयबीजं च मयटो विकारप्राचुर्यसाधारण्यमुक्तम् । प्रयोजनं च ततदुपास्तिः प्रमितिर्वेति सर्वत्र द्रष्टव्यम् ।

,, । १२ भास्करोक्तमाशङ्क्याह **न चेति** । विकारो हि द्विप्रकारः कश्चिच्छुक्तिरूप्यादिः स्वरूपेणाध्यस्तः कश्चित्तु प्रतिबिम्बघटाकाशादिरुपाधितो विभक्तस्तत्र प्राणाद्युपाधिविभक्त आत्मा तद्विकारः । अथ वा भृगुवल्ल्युक्ताधिदैविकान्नादीन्प्रत्याध्यात्मिका अन्नमयादयः कोशा विकारा इति । विकारसंनिधेः सर्वान्तरत्वलिङ्गेन बाधमाशङ्क्याह **चतुष्कोशेति** । आनन्दमयस्य सर्वान्तरत्वमन्नमयाद्यान्तरत्वेनोक्तं तस्मादन्यस्यान्तरस्याश्रवणात्प्रथमं निरस्य द्वितीयं निराचष्टे **न चास्मादिति** । यथा बलवान्देवदत्त इत्युक्ते यज्ञदत्ताद्यपेक्षमेव बलवत्त्वं सिंहादीनां ततो ऽपि बलवत्त्वमनुक्तमपि गम्यते तथा ऽऽनन्दमयस्येतरकोशापेक्षमान्तरत्वं ब्रह्म तु ततो ऽप्यान्तरमनुक्तमपि गम्यत इत्यर्थः । ब्रह्मत्व लिङ्गाभावं निरस्य जीवत्वे

१३५ । ५ लिङ्गमाह **न च निष्कलस्येति** । श्रुतिमप्याह **नापीति** । सशरीरस्य प्रियादि दुर्वारमित्येतावता कथं मयटः प्राचुर्यार्थत्वे ब्रह्मत्वानुपपत्तिरुक्ता तत्राह **अशरीरस्येति** । एवमुक्ते ह्यशरीरे ब्रह्मणि नाप्रियमित्युक्तं भवति । तथा च दुःखगन्धद्योती प्राचुर्यार्थो मयड् न संभवतीत्युक्तं स्यादित्यर्थः । आनन्दप्रातिपदिकाभ्यासलिङ्गात्कथमानन्दमयस्य ब्रह्मत्वं वैयधिकरण्या-

दिति शङ्कानिराकरणार्थं* भाष्यमानन्दमयं प्रस्तुत्येति तदिदमनुपपन्नं
पुच्छब्रह्मणः प्राकरणिकत्वादत आह आनन्दमयावयवस्येति । ननु १३५ । १३
ज्योतिषेति कर्मान्तरविधिनाऽभ्यासोऽत आह कालेति । वसन्तकालगुण-
संक्रान्तत्वान्न कर्मान्तरविधिरित्यर्थः । देवदत्तादेरपि† बलवत्त्वं सिंहादेर्मा-
नान्तरसिद्धम् । आनन्दमयादान्तरे वस्तुनि न मानान्तरं नापि श्रुतिरित्य-
भिप्रेत्याह न हीति । दृष्टान्तवैषम्यं शङ्कते तादर्थ्यादिति । मुख्यास्त-
न्यसीदर्शनाविरोधेनानुगुण्यं चेदत्रापि तुल्यमित्यर्थः । यो ऽपि पूर्वपक्षे प्राचु-
र्यार्थत्वमुपेत्य दुःखलवयोग आपादितः सो ऽप्युपाधिवशादित्यर्थात्परिहृत
इत्याह प्रियादीति । एवं च विकारशब्दादिति§ सूत्रं व्याख्यातम् । तत्प्र-
कृतवचने मयट् । तदिति प्रथमासमर्थात्प्राचुर्यविशिष्टप्रस्तुतवचनाभिधाने
गम्यमाने मयडिति सूत्रार्थः । वचनग्रहणात्प्राचुर्यवैशिष्ट्यसिद्धिः । तादृग-
स्यैव|| लोके मयटाऽभिधानादिति ।

मान्त्रवर्णिकम्¶ इति सूत्रं भाष्यकृद्भिः सत्यं ज्ञानमनन्तमिति मन्त्रप्र-
स्तुतं ब्रह्मानन्दमयवाक्ये निर्दिश्यते प्रकृतत्वादसंबद्धपदव्यवायाभावाच्चेति
विवृतं तच्चेतरेतरवाक्यार्थप्रत्यभिज्ञानाभावाद् मन्त्रब्राह्मणयोर्व्याख्यानव्याख्येयभा-
वस्याविशदत्वात्प्रकारान्तरेण सूत्रं व्याचष्टे अपि च मन्त्रेति । यथा मन्त्रः १३६ । ७
प्रयोगोपाय एवं कोशचतुष्कवाक्यमानन्दमयब्रह्मप्रतिपत्त्युपायस्य देहादिव्यति-
रेकस्य समर्पकत्वाद्गौण्या वृत्त्या मन्त्र उच्यते आनन्दमयवाक्यमुपेयप्रयोगविधा-
यिब्राह्मणवदुपेयब्रह्मप्रत्यायकत्वाद्ब्राह्मणं विवक्षितम् । तयोश्चेतरेतरवाक्यार्थप्र-
त्यभिज्ञामाह मन्त्रे हीति । परब्रह्मणीति । विज्ञानमयादिशब्दैरपि ब्रह्मैव
तदुपाधिभ्यः प्रविविच्य निर्दिष्टमित्यर्थः । न चैवं प्राणमयादान्तरात्मनो
विज्ञानमयस्यात्मत्वापत्तिस्तस्मादान्तरोपदेशादिति भावः । सूत्रकारग्रहणं
व्याख्येयभाष्यानपेक्षत्वसूचनार्थम् । भाष्ये ऽपि महाप्रकरणोपन्यासः सूत्रार्थो न
मन्त्रब्राह्मणतया व्याख्यानव्याख्येयभावो ऽत एवाह अन्यथा हि प्रकृतहाना-
प्रकृतप्रक्रिये स्यातामिति । मन्त्रब्राह्मणयोश्चेत्यपि भाष्यं प्रकरणप्रदर्शनपरमेवे-
**त्यविरुद्धम् । शेषं तु मान्त्रवर्णिकपदं विवक्षितं कृतं टीकाकृता ।

---

* निरासार्थमिति २ पु. पा. । † इदमिति नास्ति २-३ पु ।
‡ देवदत्तादेरपीति २-३ पु. । § व्या. सू. अ. १ पा. १ सू. १३ । || एवेति नास्ति २ पु ।
¶ व्या. सू. अ. १ पा. १ सू. १६ । ** प्रकरणोपन्यासदर्शनपरमेवेति २ पु. पा. ।

ननु सर्वमसृजतेत्याद्यनेकहेतूपदेशे वाक्यभेदः स्यादत आह

१३६। १८ सूत्रमिति। सूत्रस्य विश्वतोमुखत्वमलङ्कार इत्यर्थः।

ननु जीवादन्यत्वान्नानन्दमयस्य ब्रह्मत्वं घटादिष्वदर्शनादत आह तस्मादिति। आनन्दमयो ह्यात्मशब्दा*च्चेतनस्तस्य च जीवत्वराहित्ये ब्रह्मत्वं सिद्धमित्यर्थः। एकत्वे ऽपि परजीवयोरौपाधिकभेदाल्लब्धलब्धव्यभावे जीवस्यापि स्वं प्रति स्यात्तस्यापि स्थूलसूक्ष्माद्युपाधिभेदादत आह न त्विति। स्वतन्त्रोपाधिभेदे चेतनभेदः परब्रह्मणस्तु जीवो ऽविद्यायां विभक्तः स त्वविद्यावच्छिन्न एव स्थूलसूक्ष्मोपाधिभ्यामवच्छिद्यतइति न स्वस्मादौपाधिको ऽपि भेद इत्यर्थः। सूत्राहूठो हि स्वरूपेणापि मिथ्या जीवे तु भेदमात्रं कल्पितं न स्वरूपमतः कल्पितत्वमात्रे दृष्टान्त

१३७। २० इत्याह अत्रैवेति। ब्रह्मानन्दमयं प्रत्यवयव उत प्रधानमिति पुच्छब्रह्मशब्दाभ्यां संशये मुख्यत्वाद् ब्रह्मनिर्णयेन गौणप्रायपाठो ऽपबाधित इह तु पुच्छशब्दस्यावयवमात्रत्वे आधारमात्रत्वे च लाक्षणिकत्वसाम्ये सत्यवयवप्रायदर्शनादवयव इति सङ्गतिः।

यदुक्तमानन्दमयस्याङ्गं ब्रह्मेति तन्न। श्रुतिबाधप्रसङ्गादिति वदन् सिद्धान्तस्य बीजमावपति ब्रह्मपुच्छमिति। बलाबलविवेकाय पूर्वोत्तरपक्षयुक्तीर्विभजते तत्र किमिति। उपेत्यापि प्रायपाठं कथं चित्प्रचुरानन्दवाचि चानन्दमयपदं कल्पितमपि ब्रह्मणयप्रसिद्धं स्तोकदुःखानुवृत्त्यापत्तेरित्यर्थः। कया चिद्वृत्त्येति। अल्पत्वनिवृत्तिलक्षणयेत्यर्थः। ननु प्रचुरप्रकाशः सवितेतिवदल्पत्वनिवृत्तिपरः किं न स्याद् उच्यते। यत्र प्राचुर्यविशिष्टपदार्थप्रतीतिस्तत्रैवं भवति। यत्र पुनः प्राचुर्यमेव पदार्थेन विशेष्यते तत्र विरोधिन ईषदनुवृत्तिः प्रतीयते ब्राह्मणप्रचुरो ऽयं ग्राम इत्यादौ। तथा च आनन्दमयपदे ऽपि प्रधानप्रत्ययार्थं प्राचुर्यं प्रति आनन्दस्य विशेषणत्वाद् दुर्निवारा दुःखानुवृत्तिरिति। तत्रापि शब्दबलाद्विरोध्यनुवृत्तिः प्रतीयते मानान्तरेण तु तदभावावगमे प्राचुर्यमल्पत्वनिवृत्तिपरं कल्प्यते।

१३८। १४ तस्मान्मयडर्थस्य मुख्यस्य त्यागः। कृतबुद्धयः शिक्षितबुद्धयः। विदा-

* आनन्दमयो ब्रह्मात्मशब्दादिति २ पु॰ पा॰।

उत्कुर्वन्तु विवेचयन्तु* । विभागमात्रेणैव सिद्धान्तप्राबल्यमुन्मीलयन्त्वित्यर्थः । उक्तविवेकं स्फोरयति प्रायेति । मयड्विकारे ऽमुख्यो ब्रह्मशब्दः परब्रह्मणि मुख्यः । अभ्यस्यमानानन्दशब्दश्च प्रकृत्यर्थएव मुख्यो न मयडर्थे । पूर्वपक्षे एतत्त्रितयलङ्घनम् आनन्दमयपदस्यान्नमयादिविकारप्रायपाठपरित्यागश्च स्यात् । उत्तरे तु पक्षे पुच्छशब्दस्यावयवप्रायपाठस्यैव बाधनम् अनुगुणं तु मुख्यत्रितयमित्यर्थः । ननु यथा पूर्वपक्षे मयट्श्रुतिबाध एव सिद्धान्ते पुच्छश्रुतिबाधस्तत्राह पुच्छपदं हीति । लाङ्गूले मुख्यं पुच्छपदं न करचरणाद्यवयवमात्रे आनन्दमयस्य चात्मनो न मुख्यलाङ्गूलसंभव इति । अपि च पुच्छशब्देनाधारलक्षणा प्रतिष्ठेत्युपपदसामर्थ्याच्छ्रुत्यनुमता नावयवलक्षणेत्याह आधारपरत्वे चेति । आनन्दमयस्य कोशस्येतरकोशापेक्षया ऽऽन्तरत्वं चेन्नहि ततो ऽभ्यन्तरं ब्रह्म किमिति नोक्तमत आह ब्रह्मणस्त्विति । अर्थात्प्रतिष्ठात्वसामर्थ्यादित्यर्थः । यदुक्तमुपाधिवशात्प्रियादियोगः प्राचुर्यप्रयुक्तदुःखलेशान्वयश्चेति तत्राह वाङ्मनसेति ।

गुणे त्विति । यथा ह्यग्नीषोमीये पशावेकपाशके ऽदितिः पाशान् प्रमुमोक्त्वेतानित्यदितिः पाशं प्रमुमोक्त्वेतमिति च मन्त्रौ श्रुतौ तत्र बहुवचनवान्मन्त्रः किं प्रकरणादुत्कृष्येत न वेति विशये† बहुवचनस्यासमवेतार्थत्वादुत्कर्षे प्राप्ते विशेष्यप्रधानभूतपाशवाचिप्रातिपदिकस्याग्नीषोमीये समवेतार्थत्वात् तदनुरोधेन बहुवचनं पाशगुणत्वेन तद्विशेषणभूतबहुत्ववाचकमन्याय्यया लक्षणया पाशावयवाँल्लक्षयतीति नवमे निरूपितम्–विप्रतिपत्तौ विकल्पः स्यात्समत्वाद् गुणे त्वन्याय्यकल्पनैकदेशत्वादिति‡ । उत्कर्षो ऽनुत्कर्षो वेत्यस्यां विप्रतिपत्तौ पाशं पाशानिति च मन्त्रयोर्विकल्पः स्यात्पाश§प्रातिपदिकस्योभयत्र समत्वात् । गुणे प्रत्ययार्थे त्वन्याय्यकल्पना न तद्वत्तान्मन्त्रोत्कर्षः प्रत्ययस्य पदैकदेशत्वात्प्रातिपदिकपारतन्त्र्येणोत्कर्षकत्वायोगादिति सूत्रार्थः ।

एवमिहापि प्रधानश्रुतिविरोधे गुणभूतसूत्राण्यध्याहारादिभिर्नेयानीति । तथा चाचार्यशबरस्वामी वर्णयां बभूव लोके येष्वर्थेषु प्रसिद्धानि

* विवर्तन्त्विति २ पु॰ पा॰ ।
† संशये इति २ पु॰ पा॰ ।
‡ जै॰ सू॰ अ॰ ९ पा॰ ३ सू॰ १४ ।
§ पाशशब्दो नास्ति ३ पु॰ ।

पदानि तानि सति वेदाविरोधसम्भवे तदर्थान्येव सूत्रेष्वित्यवगन्तव्य-मिति ।

परागप्यपीति भाष्ये येषु सूत्रेषु व्याख्या ऽतिदिष्टा तान्यल्पवक्तव्यत्वा-त्प्रथमं योजयति यत्सत्यमिति । तद्धेतुव्यपदेशाच्चेति[*] सूत्रव्याख्यानपरमधि-करणसमाप्तिभाष्यं व्याख्याति **विकारजातस्येति**[†] । अवयवश्चेत् कथं कारणमुच्येत[‡] । तत्र हेतुमाह **न हीति** । आनन्दमयस्यात्रद्विकारस्तदव-यवो ब्रह्मापि विकारः स्यात्परिच्छिन्नत्वात् तथाभूतं सन्न विश्वहेतुरित्यर्थः । चिन्ताप्रयोजनमाह **तस्मादिति** । आनन्दमयविकारस्यावयवो ब्रह्मेति कृत्वेत्यर्थः । तेन ब्रह्मणा ऽवयवेन योगो यस्य स तथोक्तः[§] ॥

१४० । १७ **अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् ॥ २० ॥**

निर्विशेषं परं ब्रह्म साक्षात्कर्तुमनीश्वराः ।
ये मन्दास्ते ऽनुकम्प्यन्ते सविशेषनिरूपणैः ॥
वशीकृते मनस्येषां सगुणब्रह्मशीलनात् ।
तदेवाविर्भवेत् साक्षादपेतोपाधिकल्पनम् ॥

समन्वयस्य सविशेषपरत्वमपोद्यानन्दमयाधिकरणउत्सर्गः स्था-पितः । इदानीमपवादचिन्तार्थत्वेनाधिकरणमवतारयन् प्रघट्टकसङ्गतिमाह **पूर्वस्मिन्निति** । यद्यप्यपवादापवादत्वात् पुच्छब्रह्मचिन्ता प्रागद्वैतविचार-संनिधौ कर्तुं युक्ता तथाप्यवान्तरसङ्गतिमालोच्य कामाच्च नानुमानापेक्षे[||]ति प्रधाननिरासस्यैवत्यधिकरणा[¶]नन्तरं बुद्धिस्थतां चापेक्ष्य प्रथमं कृता । आदि-त्यपदवेदनीयो जीव उपास्यत्वेन न तूपदिश्यतइत्यनुषङ्गः । इह रूपवत्त्वस-र्वपापविरहाभ्यां संशये पूर्वत्र मुख्यचितयाख्यबहुप्रमाणानुसारान्निर्विशेषनि-र्णयवद् रूपवत्त्वादिबहुप्रमाणवशात्संसारी हिरण्मयः पुरुष इत्यवान्तरसङ्ग-

---

[*] व्या. सू. अ. १ पा. १ सू. १४ ।
[†] एतदग्रे-अवयवो यदीति शेष-इति २ पु. अधिकम् ।
[‡] उच्यते इति २ पु. पा. ।
[§] अत्र षष्ठमानन्दमयाधिकरणं संपूर्णम् । तत्र सूत्राणि ८-आनन्दमयो ऽभ्यासात् १२ विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात् १३ तद्धेतुव्यपदेशाच्च १४ नेतरो ऽनुपपत्तेः १५ मान्त्रवर्णिकमेव च गीयते १६ भेदव्यपदेशाच्च १७ कामाच्च नानुमानापेक्षा १८ तस्मिन्नस्य च तद्योगं शास्ति १९ ॥
[||] व्या. सू. अ. १ पा. १ सू. १८ ।
[¶] व्या. सू. अ. १ पा. १ सू. ५ ।

तिमभिप्रेत्य पूर्वपक्षं सङ्कलयति **मर्यादेति** । सर्वपाप्मविरहस्यान्यथासिद्धि- १४१ । ३
माह **कर्मेति** ।

इन्द्रस्य वृत्रवधेन ब्रह्महत्याश्रवणादस्ति देवानां कर्माधिकार इति भारतीविलासः । तन्न । गवां सत्रासनश्रवणात् तेषामप्यधिकारप्रसङ्गात् । असम्भवस्तूभयत्र तुल्यः । न ह्यैन्द्रे दधनि इन्द्रस्याधिकारसम्भवः । न च निषेधाधिकारो न ह वै देवा न्यायं गच्छन्तीति श्रुतेः । अथ प्राक्कृतस्यैव पापस्य फलानारम्भकत्वमेतच्छ्रुत्यर्थः तर्हि तदेव पाप्मोदयस्यालम्बनमस्तु कर्मानधिकृतत्वोक्तेः त*त्प्रदर्शनार्थत्वादिति । अमुष्मादादित्यात्पराञ्चः । न ह्यनाधारस्येति भाष्यं व्याचष्टे **अनाधारत्वे चेति** । **नित्यत्वमिति** स्वमहिमप्रतिष्ठितत्वस्य व्याख्या । कथं नित्यत्वेनाऽनाधारत्वसिद्धिरित्यत आह **अनित्यं हीति** । तर्हि तत एवानाधारत्वसिद्धेः किं सर्वगतत्वेनात आह **नित्यमपीति** । नित्यमपि असर्वगतं चेतन्न भवत्याधाररहितं यतो यद्व- ,, । १९
स्तु तस्मान्नित्यादधरभावेनावस्थितं तदेव तस्य नित्यस्यो|परिस्थितस्या-धारो भवति तस्मात्सर्वगतत्वमपि नित्यत्वविशेषणत्वेनानाधारत्वे हेतुर्व-क्तव्य इत्यर्थः । सर्वात्मत्वसर्वदुरितविरहयोः रूपवत्त्वादिभ्यः किं बलमत आह **अव्यभिचारिभ्यामिति** । न ब्रह्मणोऽन्यत्र तयोः सम्भव इत्यर्थः । ब्रह्मणि सर्वात्मत्वसम्भवमाह **सर्वेति** । रूपवत्त्वादेर्ब्रह्मण्यपि संभवाद्व्यभिचारमाह **विकारवादिति** । कार्योपहितमित्यर्थः । सर्वदुरितविरहमुदाहृत-वाक्येनापि‡ प्रमिमीते **नामेति** । पाप्मभ्य इति अपादाने पञ्चमी । ततः सर्वे पाप्मानोऽपादानं यस्योदयस्य तस्य भावस्तत्ता तद्रूपेणोदय उद्गम उच्यत इति । रूपवत्त्वं तादृशेन रूपविशेषेणोपदिश्यत इत्यन्वयः । ननु हिर-ण्मयत्वं कथं तद्धि शरीरस्यात आह **विकारस्य चेति** । नन्वविकारि- १४२ । १०
ब्रह्मणो मायामयं रूपं वक्तव्यं ततश्च मिथ्यार्थप्रकाशकतया शास्त्राऽप्रामाण्य-मत आह **न चेति** । यथा लोके मायाविदर्शित§मायानुवादिवाक्यं प्रमा-णमेवं शास्त्रमपि । अप्रामाण्यं तर्हि कदा स्यादत आह **अपि त्विति** ।

* तर्हीति नास्ति २ पु· ।　　† नित्यस्येति नास्ति ३ पु·

‡ अपिशब्दो नास्ति २ पु· ।　　§ प्रदर्शितेति ३ पु पा· ।

मायां *मिथ्याबुद्धिं कुर्वदशास्त्रं स्याद् न तु तां करोति तस्याः प्रागेव सिद्धत्वादित्यर्थः । विभूतिमत्त्वेवेश्वरावस्थाने सार्वात्म्यविरोधमाशङ्क्याभिव्यक्तिमात्रं तत्र सत्ता तु सर्वत्रेत्याह **सर्वेति** । लोक†कामेशितृत्वश्रवणादेव मनुष्यैरीश्वराज्ञां विना ऽशितुमपि न शक्यमित्यन्तः पारार्थ्यन्यायः । सैवर्क् तत् सामेति । तच्छब्दैश्चाक्षुषपुरुष‡परामर्शः । ऋगादिविधेयापेक्षया स्त्रीलिङ्गनिर्देशः§ । उक्थं शस्त्रविशेषः । तत्साहचर्यात्सामस्तोत्रं ऋगुक्थादन्यच्छस्त्रं ब्रह्म त्रयो वेदाः पृथिव्यग्न्याद्यात्मके चेत्यादिभाष्यम् । तत्र ऋगधिदैवं पृथिव्यन्तरिक्षद्युनक्षत्रादित्यगतशुक्लभारूपा साम चाग्निवाय्वादित्यचन्द्रमआदित्यगतपरः कृष्णाख्यमतिकृष्ण॥रूपात्मकमाम्नातमियमेवाग्निः सामेत्यादिना । अध्यात्मं च ऋग्वाक्चक्षुःश्रोत्रादिगतशुक्लभालक्षणा तावदुक्ता¶ । साम च प्राणच्छायात्ममनोऽक्षिस्थकृष्णभारूप**माम्नातम् वागेवर्क् प्राणः सामेत्यादिना । एवमात्मके ऋक्सामे तस्य गेष्णौ पर्वणी†† ॥

,, । ११

आकाशस्तल्लिङ्गात् ॥ २२ ॥

लिङ्गाद् ब्रह्मनिर्णयस्य तुल्यत्वात्पुनरुक्तिमाशङ्क्याह **पूर्वस्मिन्निति** । श्रुतिप्राप्तनभसो लिङ्गेन बाधार्थो न्यायो ऽधिक इत्यर्थः । इदमुक्तं **न भूताकाश उपास्यत्वेनेति** । यद्यप्यस्मिन्ग्रन्थे पूर्वत्र सोपाधिकब्रह्मण उपास्तिचिन्ता ऽत्र तु तस्योद्गीथे संपत्तिचिन्तेति विशेषप्रदर्शनं भाति तथापि न तथा ऽर्थो ग्राह्यः । हिरण्मयवाक्ये ऽपि तस्मादुद्गीथ इत्युद्गीथसंपत्तेस्तुल्यत्वात् । तस्मादेतदपि असाधारणधर्मवतः तुल्य‡‡मेवानूदितम् । आकाशशब्दो नभःपर उत ब्रह्मपर इति रूढिनिरूढप्रयोगाभ्यां विशये पूर्वत्राव्यभिचारिलिङ्गादन्यथासिद्धिरूपवत्त्वादि नीतमियं तु श्रुतिर्लिङ्गान्नान्यथयितव्येति प्रत्युदाहरणलक्षणसंगतिः । प्रधानत्वहेतुं व्याचष्टे **अस्येति** । तद्दानुगुण्येनेत्येतद्विवृणोति **सर्वाणीति** । प्रथमत्वे हेतुं व्याख्याति§§ **अपि चेति** । ननु

१४३ । ६
१४४ । ३

* तां मायामिति २ पु पा । † सर्वलोकेति २ पु. पा. ।
‡ पुरुषेति नास्ति ३ पु. । § स्त्रीलिङ्गादिनिर्देश इति १ पु. पा. ।
|| कृष्णाख्याऽतिकृष्णेति १ पु. पा । ¶ तावदुक्तेति नास्ति २ पु. ।
** कृष्णरूपमिति १ पु. पा. ।
†† अत्र सप्तमम् अन्तरधिकरणं समाप्तम् । अत्र सूत्रे २-अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् २० भेदव्यपदेशाच्चान्यः २१ ॥
‡‡ धर्मवत्तुल्यमिति २-३ पु पा । §§ व्याचष्टे इति २ पु पा ।

परबलीयस्त्वन्यायेन प्रथममाकाशं बाध्यताम् अत आह **एकवाक्यगतानामिति***। निरपेक्षं परं पूर्वं बाधते एकवाक्यनिविष्टशब्दानां तु पूर्वानुरोधेनोत्तरार्थप्रतिपत्तिस्तद्विरुद्धार्थसमर्पणे वाक्यभेदापत्तेरित्यर्थः । यदेष† आकाश आनन्द‡ इत्यादौ ब्रह्मण्याकाशशब्दो गौणो दृष्ट[१]स्तद्वदिहापि स्यादित्याशङ्क्याह **न च क्वचिदिति**। **यादांसि** जलचराः । यादांसीति प्रयोगे गङ्गापदाभिधेयस्य वाक्यार्थान्वयसम्भवान्मुख्यत्वं न त्विह नभसो वाक्यार्थान्वय आनन्त्याद्ययोगादत आह **संभवश्चेति**। मुख्यानुगुण्येन गुणानां नयनस्योक्तत्वादित्यर्थः । अस्तु तर्हि ब्रह्मणि मुख्यस्तत्र वक्तव्यं किं ब्रह्मनभसोर्मुख्यम् उत ब्रह्मण्येवेति । नाद्य इत्याह **अनेकार्थत्वस्येति**। न हि द्वितीय॥ इत्याह **भक्त्या चेति**। ननु नभसि गौणः ब्रह्मणि रूढः किं न स्यात्तत्राह **तत्पूर्वकत्वाच्चेति**। प्रश्नोत्तरयोरेकार्थपर्यवसानसामर्थ्य¶-लक्षणं लिङ्गसूत्रगतलिङ्गशब्दार्थमभिप्रेत्य सिद्धान्तयति **सामानाधिकरण्येनेति**। नन्वैकार्थ्येऽपि प्रश्नोत्तरयोः प्रतिवचनस्थाकाशशब्दानुरोधात्प्रश्नोऽपि मुख्याकाशपरोऽस्तु तत्राह **पौर्वापर्येणेति**। प्रश्नोत्तरयोरर्थत-शब्दतश्च पूर्वापरत्वेनानुसंधानादसंजातविरोधप्रश्नानुसारेण चरममुत्तरं नेयमित्यर्थः । अनेन प्रथमत्वे हेतोरसिद्धिरुक्ता प्राधान्यं तूपक्रमविरोधे सत्यकिञ्चित्करमित्युक्तं **प्रधानत्वेऽपीति**। आकाशपदस्य प्रधानार्थत्वेऽपि गौणता अपिशब्दान्न नभसः प्रधानत्वमपि तु पृष्टस्य सर्वकारणस्यैवेत्यर्थः । प्रधानत्वेऽपीत्येतद्व्याचष्टे **यद्यपीति**। सामानाधिकरण्येनेत्येतद्विभजते **यत्पृष्टमिति**। अस्तु प्रश्नोत्तरयोरेकविषयत्वं प्रश्नविषयस्तु नभ इति नेत्याह **तदिहेति**। १४४ । १

यत्तु कश्चिदाह । दाल्भ्येन स्वर्गलोकः सामप्रतिष्ठेत्युक्ते शालावत्योऽप्रतिष्ठत्वेन तद्दूषयित्वा पृथिवीलोकः साम्नाश्रय इत्यूचे । प्रवाहणस्तु तम-न्तवत्त्वेनादूदुषत् । तर्ह्यस्य लोकस्य का गतिरिति शालावत्योऽपृच्छत् । तत्र पृथिवीकारणमात्रं पृष्टं न सर्वलोकगतिः । तस्मात् । १४५ । २

---

* एव वाक्यगतमिति भामतीपुस्तके अशुद्धं मुद्रितम् । † अथ यदेव इति २ पु पा ।
‡ आनन्द इति नास्ति २ पु । [१] दृष्ट इति नास्ति २ पु ।
॥ एतदर्थ-प्रयोगदर्शनादिति न वक्तव्य । तद्वान्यथा ऽप्युपपन्नम इति पाठो ऽधिकः २ पु ।
¶ सामर्थ्येति नास्ति ३ पु ।

पूर्वापरपरामर्शरहितैः प्राणमानिभिः* ।
कल्पितेयं गतिर्नैषा विदुषामनुरञ्जिका ॥ इति ।

तच्छ्रुतिभावानवबोधविजृम्भितम् । तथा हि । पृथिवीमात्रकारणस्याप्यां प्रसिद्धत्वेन प्रश्नवैयर्थ्यादस्येति च सर्वनामश्रुतेः प्रकरणाद्धुलोकस्याः सर्वकार्यविषयत्वोपपत्तेः । यस्तु प्रथमप्रश्ने दाल्भ्यकृते ऽस्यशब्दः स पृथिवीपरोऽस्तु न प्रतिष्ठां लोकमतिनयेदिति पृथिव्या एव तदुत्तरे ऽभिधानात् । द्वितीये तु शालावत्यकृते न तथा किं चिदस्ति सङ्कोचकम् । किं चाभिधत्ता†मयमप्यस्यशब्दः पृथिवीमेव तथाप्यन्तवत्त्वदोषापनिनीषया प्रश्नप्रवृत्तेः पृथिवीमात्रकारणनिरूपणे तदसिद्धेः । काकेभ्यो रक्ष्यतामन्नमितिवदयमस्यशब्दः सर्वकार्यपरः । तथा च पूर्वापरेत्यादिरूपालम्भ उष्ट्रलकुटन्यायमनुहरतीति‡ ।

१४५ । ६ पौर्वापर्येत्येतच्छङ्कोत्तरत्वेन विवृणोति न चोत्तरे इति । यद्यपि कारणविषयप्रश्नस्तथापि तत्र विशेषणतया कार्यमप्युपात्तमिति कार्यमेव पृष्टमित्युक्तम् । कथं न युक्तमत आह प्रश्नस्येति । यथा ह्युर्च्चैर्ऋचा क्रियत इत्यत्र विध्युद्देशगता§ ऋगादिशब्दास्त्रयो वेदा अजायन्तेत्युपक्रमगतमर्थवादस्थमपि वेदशब्दमेकवाक्यत्वसिद्ध्यर्थमनुरुन्धाना ऋगादिजातिवचनतां मुञ्चन्तो वेदलक्षणा||र्था इति निर्णीतं वेदो वा प्रायदर्शना¶दित्यत्र । एवमत्राप्येकस्मिन् वाक्ये ऽस्य लोकस्य का गतिरिति सर्वकारणत्वाविरुद्धायां बुद्धौ तद्विरुद्धार्थस्य वाक्यैक्यविनाशिनो निवेशायोगादाकाशपदं परमकारणे गौणमित्यर्थः । ननु निर्णीतार्थे उपक्रम उपसंहारमन्यथयेन्न प्रश्नोपक्रमः संदिग्धार्थत्वादिति तत्राह न चेति । प्रश्नः स्वविषयव्यवस्थित एव न चेत् तत्र वक्तव्यं स निर्विषयः पृष्टादन्यविषयो वा । नाद्य

,, । १३ इत्याह अनालम्बनत्वेति । न द्वितीय इत्याह वैयधिकरण्येति । एवं तावत्प्रश्नप्रतिवचनवाक्यसामर्थ्यं तल्लिङ्गादिति सौत्रहेतुवचनार्थ इति व्याख्याय वाक्यशेषस्थलिङ्गपरतया व्याख्यान्तरमाह अपि चेत्यादिना ।

सर्वेषां लोकानामिति प्रश्नोपक्रमादिति उत्तरे सर्वाणीति दर्शनात् प्रश्नस्थः षष्ठ्यन्तलोकशब्दो ऽस्येति सर्वनामसहपठितो व्याख्याय निर्दिष्ट

---

* प्राणाभिमानिभिरिति २ पु. पा. । † अभिदधात्विति २ पु. पा. ।
‡ अनुसरतीति २-३ पु. पा. । § विधेयसमर्पका इति २ पु. पा. ।
|| वेदत्वलक्षणेति २ पु. पा. । ¶ जै. सू. अ. ३ पा. ३ सू. २ ।

इति । इदं च प्रश्नस्य सर्वकारणविषयत्वे लिङ्गम् । इतरथा ह्युत्तरे पृथिव्याकाशात् समुत्पद्यतइति स्यात्तन्मात्रकारणस्य पृष्टत्वादिति । ननु साम्ये विरोधिनां भूयसां न्याय इह तु प्रधानमाकाशशब्दार्थो नाप्रधानैर्भूयोभिरपि बाध्येत । यदाह कश्चित् ।

त्यजेदेकं कुलस्यार्थे इति राद्धान्तयन्ति ये ।
शेषिबाधे न तैर्दृष्टमात्मार्थे पृथिवीमिति ॥ इति ।

तथाह न चाकाशस्य प्राधान्यमिति । ननु शेष्यर्थत्वादाकाशपदं प्रधानार्थमत आह **तथा चेति** । उपक्रान्तं प्रधानं ब्रह्म विशिंषन्नाकाशशब्दः प्रधानार्थो न तु गगनमभिदधदित्यर्थः । अपि चेति भाष्योक्तान्तवत्त्वप्रतिपादिकां श्रुतिमाह **अन्तवदिति** । आस्तां प्रश्नोपक्रमानुरोधः प्रतिवचने ऽपि वाक्यशेषगताऽनन्यथासिद्धब्रह्मलिङ्गादाकाशपदं गौणमिति भाष्यार्थमाह **तत्रैव चेति** । १४६ । ५

उद्गीथे कुशलास्त्रयः शालावत्यदाल्भ्यजैवलयः कथामारेभिरे । शालावत्यो दाल्भ्यं पप्रच्छ का साम्नो गतिः कारणमिति इतर आह स्वर इति । स्वरस्य प्राणः प्राणस्यान्नम् अन्नस्यापः अपां स्वर्गः पृष्टस्तत आगतेरिति दाल्भ्ये प्रत्युक्तवति स्वर्गस्यापि मनुष्यकृतयज्ञाद्यधीनोस्थितिकत्वादप्रतिष्ठितं वै किल ते दाल्भ्य सामेत्युक्ता अयं लोकः स्वर्गस्य गतिरिति शालावत्यः प्रतिजज्ञौ । तं राजा जैवलिराहान्तवद्वै किल ते शालावत्य साम कारणमिति तर्ह्यस्य लोकस्य का गतिरिति पृष्टो राजा आकाश इति होवाच ज्यायान्महत्तरः परमयनमाश्रयः परायणं परोवरेभ्यः* स्वरादिभ्यो ऽतिशयेन वरः परोवरीयान् । स चाकाश उद्गीथे संपाद्योपास्यत्वादुद्गीथः† ॥

अत एव प्राणः ॥ २३ ॥

,, । १८

अतिदेशत्वात्सैव सङ्गतिः । अथ वा ऽनन्तत्वमुपरत्वादुपक्रमोपसंहारयोरस्त्वाकाशवाक्यं ब्रह्मपरमत्र तु ब्रह्मासाधारणधर्मपरोपक्रमोपसंहारादर्शनान्न ब्रह्मपरतेति सङ्गतिः । अथ वा ऽऽकाशवाक्यानन्तर्यात्प्राणवाक्यस्येति सङ्गतयः । विषयप्रदर्शकभाष्यउद्गीथइत्यन्तं तदुद्गीथप्रकरणे प्रासङ्गिकं

* परंवरेभ्य इति २ पु० । परंपरं वरेभ्य इति ३ पु० ।
† अत्र अष्टमम् आकाशाधिकरणं संपूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–आकाशस्तल्लिङ्गात् २२ ॥

प्रस्तावोपासनमिति कथयितुमित्याह उद्गीथेति । पुरस्ताद्धि परोवरीयांस-मुद्गीथमुपास्त इत्युक्तं परस्ताच्चाम्नातः श्लोक* उद्गीथ इति अतः प्रस्ताव-वाक्यं यद्यपि विषयस्तथापि प्रकरणशुद्ध्यर्थमुद्गीथग्रहणमित्यर्थः । श्लोकस्य पूर्वार्द्धं व्याचष्टे ब्रह्मणा वेति । न ह्याकाशाद्वाय्वादयः प्रत्यक्षादियोग्या ऽतो

१४७ । १२ वाक्यशेषाद्युक्तो ब्रह्मनिर्णयः । उत्तरार्द्धं विवृणोति इह त्वित्यादिना । इह सर्वाणि ह वेति वाक्ये इत्यर्थः । भोगप्रत्यासत्तेरिन्द्रियाणां भूतसारत्वं ततः प्राधान्येन सर्वभूतलक्षणया भूतोत्पत्तिलयौ वायाविति प्रत्यक्षानुगृहीतया श्रुत्योक्तं तस्याः संवादलब्धबलाया बलात्सर्वाणीति वाक्यं वायुविकारपरं व्याख्येयमिति । कतमा देवतोद्गीथमन्वायत्तेत्यादित्य इति होवाच कतमा प्रतिहारमित्यन्नमिति देवते अभिहिते । कार्यकारणसंघातरूपे इति । शरीरिणावित्यर्थः । अन्नमपि तदभिमानिदेवता स्वत एव निश्चायकत्वा-त्स्वविषयज्ञानोत्पादे मानान्तरं नापेक्षत निश्चयपूर्वकत्वाद्व्यवहारस्य स्ववि-षयव्यवहारे नापेक्षते ऽसंवादिनो वाक्यस्य स्वविषयेनादार्ढ्यं रूपइव चक्षुषः संवादिनो न दार्ढ्यं चक्षुष इव द्रव्ये त्वसंवादिना इति येन प्रमाणानां संवादविसंवादावप्रयोजकौ तेन यदा वै पुरुष इति वाक्यादिन्द्रियमात्रस्य सुप्तिसमये वायुविकारे संवेशनोद्गमने भवेताम् । न त्वेतावता सर्वभूतो-त्पत्तिलयौ तदाश्रयौ योजयितुं शक्यौ तयोस्तत्र वाक्ये प्रतीत्यभावात् ।

१४८ । १० अथ पुनरिन्द्रियसारत्वात्सर्वभूतलक्षणा तत्राह प्रतीतौ वेति । ननु कथं ब्रह्मैव भवेद्यावता सुप्तौ वायुविकारे लयः प्रमाणान्तरसिद्धस्तत्राह न चेति । इन्द्रियमात्रलयः प्रमाणान्तरदृष्टो न भूतलयस्तेनाकाशवाक्यवद् इति वाक्ये ऽपि यदि† सर्वभूतलयः प्रतीयेत‡ तर्हि वाक्यशेषाद् ब्रह्मनिर्णय इत्यर्थः । एवं तावत्स्वापवाक्यस्य भूतलयत्वमाश्रित्य तदनुसारेण सर्वाणि ह वेति वाक्यं वायुविकारे सर्वभूतलयं वक्तीति शङ्का निरस्ता । इदानीं तस्य यथाश्रु-तेन्द्रियलयमात्रपरत्वमाश्रित्य तदनुरोधेनेदमपीन्द्रियलयपरं व्याख्यायते तथा च न ब्रह्मलिङ्गसिद्धिरित्याशङ्क्याह न च मानान्तरेति। सर्वभूत-संवेशनस्य वाय्वाश्रयत्वयोजनायामुक्तं दूषणमिन्द्रियमात्रलयपरत्वयोजनाया-

* श्लोकेति ३-१ पु. पा ।
† यदीति नास्ति २ पु. ।
‡ प्रतीयतइति ३ पु. पा. ।

मपि संचारयति स्वतःसिद्धेति । ननु वाक्यभेदमभ्युपेत्य संवादिवाक्य- १४८ । १८
बलादितरसङ्कोचं न वदामो ऽपि त्वेकवाक्यतामत आह न चास्येति ।
यदा वै पुरुष इत्यस्य संवर्गविद्यागतत्वात्सर्वाणि ह वेत्यस्योद्गीथविद्याग-
तत्वादित्यर्थः । अभ्युपेत्याह एकवाक्यतायां चेति । नन्वेकवाक्यत्वे
कुतो विनिगमना यतस्तद् ब्रह्मपरं न पुनरिन्द्रियमात्रलयपरमित्यत आह
इन्द्रियेति । अवयुत्यवाद एकदेशस्य विभज्य कथनम् । सर्वोत्पत्तिलयौ
हि सर्वाणि ह वेत्यत्र प्रतीतौ तत्रत्यसर्वशब्दानुरोधेन इन्द्रियमात्रोत्पत्तिल-
यकथनमेकदेशानुवादत्वेन घटिष्यते ।

एकं वृणीतइत्यादावार्षेयवरणे सर्वत्रापूर्वत्वाद्विधिमाशङ्क्य वर्तमाना-
पदेशत्वाद्विधिः कल्प्यः । सर्वत्र च तत्कल्पने सकृच्छ्रुतस्य न चतुरो वृणी-
तइत्याद्यर्थवादस्य प्रतिविध्यावृत्तिः स्यात्मा भूदित्येकत्र विधिकल्पना
तत्रापि त्रीन् वृणीतइत्यत्रैव । तथा सति हि शते पञ्चाशदितिवद् द्वौ वृणी-
तइत्याद्यन्तर्भावादनुवादः स्यादिति षष्ठे[*] राद्धान्तितमेवमत्रापीत्यर्थः ।

चिन्ताप्रयोजनमाह तस्मादिति । भाष्ये वाक्यशेषशब्द एकवाक्य- ,, । २१
त्वपरः । इह हि स्ववाक्ये ब्रह्मलिङ्गं दृश्यते ऽन्नादित्यसंनिधानं वाक्यान्त-
रसापेक्षमतः स्ववाक्यस्थलिङ्गं प्रबलमिति भाष्यार्थमाह वाक्यादिति ।
वाक्यस्य संनिधानादत्र प्राबल्यं निरूप्यतइति न भ्रमितव्यमत्र ब्रह्मवाचि-
पदाभावेन वाक्यत्वाभावात् । कतमा सा देवतेति[†] चेतनवाचिदेवताशब्दो-
पक्रमात् सैषा देवतेत्युपसंहाराच्च चेतनपरं वाक्यं न वायुविकारपरम् ।
अथ प्राणाभिमानिनी देवता लक्ष्येत तर्हि तत्रापि समः श्रुतित्यागो मम तु
वाक्यशेषः साक्षीत्यभ्युच्चयः ।

चाक्रायणः किल ऋषिर्धनाय राज्ञो यज्ञमभिगम्य ज्ञानवैभवमा-
त्मनः प्रकटयितुकामः प्रस्तोतारमुवाच हे प्रस्तोतः या देवता प्रस्तावम-
न्वायत्ता तां चेदविद्वान् मम विदुषः संनिधौ प्रस्तोष्यसि मूर्द्धा ते विपति-
ष्यतीति । स भीतः पप्रच्छ कतमा सेति । प्रत्युक्तिः प्राण इति । प्राणमभिलक्ष्य
संविशन्ति लयकाले उत्पत्तिकाले उज्जिहते उद्गच्छन्ति[‡] ॥

---

[*] जै· सू· अ· ६ पा· १ सू· ४३ । [†] कतमा सा देवतेति ३ पु· पा· ।
[‡] अत्र नवमं प्राणाधिकरणं संपूर्णम् । तत्र सूत्रम् १—अत एव प्राणः २३ ॥

१४९ । ४

ज्योतिश्चरणाभिधानात् ॥ २४ ॥

यदिदमित्यनुभूयमानत्वमुक्तं तद्व्याचष्टे **त्वग्ग्राह्येणेति** । तस्यैषा दृष्टिर्यत्रैतदस्मिन् शरीरे स्पर्शेनो*ष्णिमानं विजानाति तस्यैषा श्रुतिर्यत्रैतत्कर्णावपिधाय निनदमिव शृणोतीति वाक्यं व्याचष्टे **तत्र शारीरस्येति** । नन्वौष्ण्यघोषोपलब्ध्योः कथं तस्येति ज्योतिःसंबन्धनिर्देशोत आह **तल्लिङ्गेनेति** । औष्ण्यघोषलिङ्गेनेत्यर्थः । गमकसंबन्धिनो गम्यसंबन्धोपचार इत्यर्थः । श्लोकं पूरयति **गौणेति** । नन्वौत्सर्गिको ऽपि मुख्यसंप्रत्यय आकाशप्राणशब्दवदपोद्यतामत आह **वाक्यस्थेति** । तत्र हि वाक्यशेषस्थब्रह्मलिङ्गाद्गौणता ऽत्र तु वाक्ये ब्रह्मलिङ्गं नोपलभ्यते प्रत्युत तेजोलिङ्गमेवोपलभ्यते अत उत्सर्गो ऽनपोदित इत्यर्थः । अनेन सङ्गतिरुक्ता । ननु पूर्वत्र गायत्रीवाक्ये तावानस्येति ब्रह्म-

,, । २० लिङ्गमस्त्यत आह **वाक्यान्तरेणेति** । न हि वाक्यान्तरस्थाल्लिङ्गात्स्ववाक्यस्था श्रुतिर्मुख्यार्थात्प्रच्यावयितुं शक्येत्यर्थः । अभ्युपेत्य वाक्यान्तरेण नियममाह **तदर्थेति** । दिवि दिव इति च सप्तमीपञ्चमीभ्यां प्रत्यभिज्ञानविच्छेदान्न वाक्यान्तरार्थ इह ग्राह्य इत्यर्थः । वाक्यस्येत्येतद्व्याचष्टे **बलवदिति** । तेजोलिङ्गमेव दर्शयति **दीप्यतइत्यादिना** । किमुपोद्बलनाय निरासार्थं वोपन्यस्तमत आह **इह तन्निरासेनि** । निरासकारणं हि प्राप्तिः । न चान्तस्तद्धर्मोपदेशा†दिति निरस्तस्यात्र प्राप्तिरित्यर्थः । भवत्वेकदेशस्य मर्यादा न समस्तस्येत्याशङ्क्याह **तस्य चेति** । न समस्तं तेज उपास्यं किं त्ववयव इत्यर्थः । वाक्यान्तरेणेत्येतद्व्याख्याति‡ **न च पादो ऽस्येति** । तदर्थो प्रतिसन्धित इत्येतद्व्याचष्टे **न च वाक्यान्तरे**

१५० । २२ **इति** । अस्यैव व्याख्यानान्तरमाह **अपि चेति** । गायत्र्याश्छन्दोवचनत्वेन सन्देहाद्वाक्यान्तरस्य ब्रह्मार्थत्वं साध्यं न सिद्धम् । अप्रतिसन्धित इत्यस्याप्यनिश्चयादित्यर्थः । तेन वाक्यान्तरेण यदतः पर इति वाक्यं ब्रह्मपरतया नियन्तुं कथं शक्यमिति योजना । तमो ज्योतिरिति भाष्ये तमोग्रहणप्रयोजनमाह **तेज इति** । **अर्थावरकत्वेनेति** । अनुद्भूतस्पर्शत्वेन

---

* संस्पर्शेनेति १ पु. पा. । † ब्र. सू. अ. १ पा. १ सू. २० ।
‡ व्याचष्टे इति ३ पु. पा. ।

तमसो नयनरश्मिनिर्गमनप्रतिबन्धकत्वाऽयोगादर्थप्रकाशनप्रतिबन्धकत्वेन निरोधकत्वं तमस इत्यर्थः । सिद्धान्त्येव पूर्वपक्षापेक्ष आक्षेप्ता । एकदेशी पूर्वपक्ष्येकदेशी । न प्रयोजनान्तरेति भाष्यस्यायमर्थः । प्राणिकर्मनिमित्ता सृष्टिः सप्रयोजना तथाऽत्रिवृत्कृतं तेज उपास्त्यर्थं सृष्टमिति न शक्यं वक्तुं प्रयोजनान्तरप्रयुक्तस्येवादित्यादिवदुपास्यत्वसम्भवे तस्य सृष्टिं प्रत्यप्रयोजकत्वाद्धाजिनस्येव दध्यानयनं प्रतीति । तासां त्रिवृतं त्रिवृतमिति भाष्यं व्याचष्टे **एकैकामिति** । तेजआदि भूतं प्रति सामान्यप्रवृत्ता त्रिवृत्करणश्रुतिरुपास्यमानतेजोविषयत्वेन सङ्कोचयितुं न युक्ता ततोऽन्यत्र तेजसमयुक्तेत्यर्थः । तेजआदीनि परोक्षत्वसाम्याद्देवताः । **त्रिवृतं** त्रिवलितम् । न वयं वाक्यान्तरस्थलिङ्गात्तेजःश्रुतिं बाधामहे अपि तु तदुपबृंहितश्रुत्येत्याह **सर्वनामेति** । **प्रसिद्धं** प्रज्ञातम् । **प्रसाध्यं** नाद्यापि ज्ञातम् । यदा यच्छब्दः प्रज्ञातवचनस्तदा गायत्रीवाक्यनिर्दिष्टं ब्रह्म परामृशतीत्याह **प्रसिद्धेति** । **तद्बलादिति** । यच्छब्दश्रुतिबलादित्यर्थः । **तेनेति** । येन पूर्ववाक्यस्थमपकर्षति तेनेत्यर्थः । ननु दिवि दिव इति च रूपभेदान्न पूर्ववाक्यस्थब्रह्मण इह प्रत्यभिज्ञाऽतः सर्वनाम तं न परामृशेदत आह **प्रधानं हीति** । प्रातिपदिकार्थे इत्यध्याहार्यम् । प्रातिपदिकार्थो द्यौस्तावदुभयत्र समा सा हि प्रधानं गुणस्तु विभक्त्यर्थः । तस्माद् गुणे त्वन्याय्यकल्पनेति विभक्तिवैरूप्यं नेयमित्यर्थः । यदवादि छन्दोभिधानात्सन्दिग्धं प्राचि वाक्ये ब्रह्मेति तत्राह **ब्रह्मेति** । तत्र गायत्रीवाक्ये त्रिपाद् ब्रह्म न तु छन्द इत्यर्थः । यस्याहिताग्नेरग्निर्गृहान् दहेदग्नये क्षामवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदित्यत्र दहेदिति विधिविभक्तिः प्रसिद्धार्थयच्छब्दोपहता गृहदाहलक्षणनिमित्तपरा । आर्च्छेदिति च विधिविभक्तिः स ऐन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपेदिति विधास्यमाननिर्वापनिमित्तं हविरार्तिमनुवदति । उभयं दधिपयः*।

वचनानि त्विति । ज्योतिष्टोमगतसोमेषु शेषभक्षो विध्यभावान्न विद्यत इति प्राप्ते सर्वतः परिहारमाश्विनं भक्षयति तस्मात्सर्वा दिशः शृणोतीत्याद्यर्थवादा अप्राप्त्यान्द्रष्टाऽनुवादायोगाद्विधायकानि वचनानीत्युक्तं

* दधिपयसी इति वक्तुं युक्तम् । न दधिपयआदीनामेकवद्भावनियमात् ।

तृतीये । एवं प्राप्तमात्रे प्रसिद्धार्थत्वं सर्वनाम्नो ऽपनीयतइति यदाग्नेयइति तुल्यन्यायत्वादुदाहृतम् । कार्यज्योतिरुपलक्षित इति भाष्योक्तलक्षणायां

१५२ । १४ संबन्धमाह **ब्रह्मविकार इति** । ननु वाक्यस्थज्योतिर्लाभे प्रकृतहानं न दोषो ऽत आह **प्रसिद्ध्यपेक्षायामिति** । यच्छ्रुतेर्विषयगवेषणे प्रकरणप्राप्तमपि प्रसिद्धं ग्राह्यं न स्ववाक्यगतमपि प्रस्तोष्यमाणमपूर्वमसिद्धेरित्यर्थः । शास्त्रवशादन्यदृष्ट्यालम्बनं प्रतीकम् । कौक्षेयज्योतिषो ब्रह्मप्रतीकत्वे ब्रह्मसंबन्धमाह **कौक्षेयं हीति** ।

न च भूतपृथिवीति । एवं हि श्रूयते । गायत्री वा इदं सर्वं भूतं यदिदं किं च वाग्वै गायत्री वाग्वा इदं सर्वं भूतं गायति च त्रायते च या वै सा गायत्रीयं वाव सा येयं पृथिवी या वै सा पृथिवीयं* वाव सा यदिदं शरीरमस्मिन् हीमे प्राणाः प्रतिष्ठिता यद्वै शरीरम् इदं तद्यद्हृदय|मस्मिन् हि प्राणाः प्रतिष्ठिता इति । पृथिव्या भूताधारत्वात्सर्वभूतमयगायत्रीत्वं शरीरहृदययोर्भूतात्मकप्राणाश्रयत्वाद्गायत्री । ता एवमन्यार्थोक्तवाक्प्राणसहितैर्भूतादिभिः षड्विधा गायत्रीति ।

१५४ । १५ **गायत्र्याः सर्वच्छन्द इति** । एवं हि श्रूयते । चतुरक्षराणि छन्दांस्यग्रे समभवन् तेषु जगती सोमाहरणाय गता त्रीण्यक्षराणि हित्वा आगच्छत् । एकं हित्वा त्रिष्टुबागता । गायत्री तु गत्वा तानि गलितानि चत्वार्यक्षराणि सोमं चाहृतवती । ततः सा ऽष्टाक्षरा ऽभवत्तयैव सवनत्रयमतन्वत याज्ञिकाः । माध्यन्दिने सवने त्रिष्टुभा प्रार्थिता गायत्री तामुपाह्वयत् । सा च गायत्र्यक्षरैरष्टभिः स्वीयैरेव शिष्टैस्त्रिभिरक्षरैरेकादशाक्षरा ऽभवत् । ततो जगत्या प्रार्थिता गायत्री तां तृतीयसवने उपाह्वयत् । सा च स्वीयेनैकेन प्राचीनैश्चैकादशभिरक्षरैर्द्वादशाक्षरा ऽभवदित्युक्त्वोपसंहृतं तस्मादाहुर्गायत्राणि वै सर्वाणि सवनानीति । द्विजातीनां द्वितीयजन्मजननीत्वं श्रुतं गायत्र्या ब्राह्मणमसृजदिति । त्रिष्टुभा राजन्यं जगत्या वैश्यम् इति ।

केन चिदत्र प्रसिद्धा त्रिपाद् गायत्री न प्रत्यभिज्ञायते ऽस्याश्चतुष्पात्त्वादित्युक्तम् । तन्न । षडक्षरैश्चतुष्पदो ऽप्यष्टाक्षरैस्त्रिपात्त्वोपपत्तेरिति ।

---

* या वै सा पृथिवीति नास्ति ट पु. । । इदं तद्हृदयमिति ट पु. पा.

स्वात्मनीति यावत् त्रयः पादा इति*। अल्पं प्रपञ्चं पादमपेक्ष्य स्वरू-पमपरि†च्छिन्नत्वात् त्रयः पादा इति दिवीति वाक्यशेषवशात् । त्रिपादिति मन्त्रपदस्य व्याख्यान्तरमाह **अथ वेति**। पद्यते ज्ञायते ऽभिस्तुरीयमिति विश्वतैजसप्राज्ञास्त्रयः पादाः । एते यस्य तत्त्रिपात्तुरीयं स्वपादद्वारा गगने ऽवस्थितमिति मन्त्रार्थः । ननु त्रिपाद् ब्रह्मणः अयं वाव स‡ इति कथं भूताकाशैक्योपदेशो ऽत आह **तद्धीति**। उपलब्धिस्थानस्तुत्यर्थं ब्रह्म- १५५ त्वोक्तिरित्यर्थः । **बाह्यानिति**। शरीराद्बहिष्ठानिति । ननु चतुष्पात्त्वगु-णयोगाद्गायत्रीशब्दो ब्रह्म गमयति कथमभिहितमिति भाष्यनिर्देशो ऽत आह **ब्रह्मपरत्वादिति**। ननु पूर्वत्रापि विकारानुगतं§ ब्रह्म गाय-त्रीपदेन लक्षणया तात्पर्येण गमितमतः को विशेष उच्यते । गौणे प्रयोगे ऽभिधेयगतो गुणस्तात्पर्याल्लभ्यते लक्षणायां तु संबन्धं निमित्तीकृत्यार्था-न्तरे तात्पर्यमिति गायत्र्याख्यस्य ब्रह्मणो हृदि स्थितस्योपासनाङ्गत्वेन द्वारपालादिगुणविध्यर्थं तस्य हेत्यादि वाक्यं तदर्थतो ऽनुक्रामति **हृदय-स्येत्यादिना**। प्रागादिदिग्गता हृदयकमलसुषयो द्वाराणि तत्स्थाः प्राणा-दिवायवो द्वारपालास्ते च चक्षुरादिकरणयुक्ता आदित्यादिदेवैरधिष्ठिता इति समुदायार्थः । प्राणशब्दं निर्वक्ति **प्रायणकाले इति**। स आदित्य इत्यनन्त-रनिर्दिष्टचक्षुष आदित्यत्वं नोच्यते किं तु प्राणस्येत्याह **स एवेति**। कार-णमाह **आदित्य इति**। अधिष्ठात्रधिष्ठेययोरैक्योपचारः । श्रोत्रद्वारा चन्द्रमा व्यानस्याधिष्ठाता । एवमुत्तरत्रापि करणद्वारा वाय्वधिष्ठातृत्वं देवतानां द्रष्ट-व्यम् । अपश्वासस्या‖ऽपानस्य मुखे वाक्संबन्धाद्वाक्त्वमित्यर्थः । सो ऽग्निरिति श्रुतो वाचोऽग्नित्वमुक्तं तत्र हेतुमाह **वाग्वा इति**। **तत्पर्जन्य इति**। १५६ पर्जन्यो वृष्ट्यात्मको देवस्तन्निमित्ता आपः तथा मनोनिमित्ताश्च मनसा सृष्टा आपश्च वरुणश्चेति श्रुतेरतो मनसः पर्जन्यो ऽधिष्ठाता । उदानवायुः¶ सामान्यात्मकः सहायकत्वे* वर्तते तस्य च वाय्वाधार आकाशः परमेश्वरो देवतेत्यर्थः । हार्दस्य ब्रह्मणः पुरुषाः प्राणादयः । यदादावुक्तं प्रधानप्रकृ-

* स्वात्मनि त्रयः पादा इति १-५ पु॰ पा॰ । † स्वरूपस्यापरीति २ पु॰ पा॰ ।
‡ इदं वाव स इति ३ पु॰ पा॰ । § विकारान्तरानुगतमिति २ पु॰ पा॰ ।
‖ अधःश्वासस्येति २ पु॰ पा॰ । ¶ उदानस्य वायुरिति २-३ पु॰ पा॰ ।
सहायकत्वेनेति २ पु॰ साहाय्यके वर्ततइति ३ पु॰ पा॰ ।

त्यर्थप्रत्यभिज्ञानुरोधेन प्रत्ययार्थवैषम्यं नेयमिति तदुपदर्शकं भाष्यं व्याचष्टे
१५६ १३ **यदाधारत्वमिति । अर्वाग्भागेति ।** यदा मुख्यमाधारत्वं वृक्षाग्रस्य विवक्षितं तदा वृक्षाग्रात्परतः श्येन इति प्रयोगे श्येनशब्दो वृक्षाग्रलग्नश्येनावयवादुपरितनावयवावच्छिन्नावयविलक्षक इत्यर्थः । अस्मिन्पक्षे दार्ष्टान्तिके ब्रह्मणः श्येनवदवयवाभावाद्दिव इति श्रुतिं लक्षणया व्याचष्टे **एवमिति ।** शक्यते च दृष्टान्ते ऽपि वृक्षाग्रादित्यवधिश्रुतिर्लक्षणया नेतुमग्रभागादीषदर्वाग्भागपरत्वे तदा दार्ष्टान्तिकेन साम्यमिति । यदा त्वनौपाधिकं ब्रह्माकाशास्पृष्टं विवक्षित्वा पञ्चम्येव मुख्या तदा सप्तमी सामीप्यसंबन्धं लक्षयतीत्याह **यदा त्विति । अत एवेति ।** यतः सर्वमर्यादा मुख्या ऽत एवेत्यर्थः । या तु दिवि द्योतनवतीति व्याख्या तस्यां नामी व्याख्या विकल्प्याः । अत एव तदपरितोषादथ वेत्युक्तमिति । तावानस्य महिमेति । गायत्री वा इदं सर्वं भूतमित्यादिना भूतपृथिवीशरीरहृदयवाक्प्राणमयी षड्विधा चतुष्पदा गायत्रीत्युक्तम् । अस्य गायत्र्यनुगतस्य ब्रह्मणस्तावान्महिमा विभूतिः परमार्थतस्त्वयं पुरुषस्ततो ज्यायान्महत्तरः तदेवाह सर्वाणि भूतान्यस्य पादः । अस्य त्रिपादमृतं दिवि द्योतनवति स्वा*त्मन्येव स्थितम् । यथा कार्षापणश्चतुर्द्धा त्रिभक्त एकस्मात् पादात्पादत्रयीकृतो† महानेवं पुरुषः पुरुषार्थरूपः‡ प्रपञ्चान्महानित्यर्थः ।

१० **ते वा एते इति ।** संवर्गविद्यायामधिदैवमग्निसूर्यचन्द्रादयो वायौ लीयन्ते । अध्यात्मं च वाक्चक्षुःश्रोत्रमनांसि प्राणे संह्रियन्त इत्युक्तम् । ते वायुना सह पञ्च आध्यात्मिकेभ्यो ऽन्ये । प्राणेन च सहाधिदैविकेभ्यो ऽन्ये पञ्च । एवं दशसन्तस्तत्कृतम् । अत्रापि चतुरायकद्यूतगतचतुरङ्कवत्सन्ति चत्वारः पदार्थाः त्र्यङ्कायवत्त्रयः द्व्यङ्कायवद्द्वौ एकायवदेकः । द्यूते च चतुरङ्कः कृतसञ्ज्ञः स च दशात्मकः । चतुर्ष्वङ्केषु त्रयो ऽन्तर्भवन्ति एवं सप्त त्रिषु द्वौ तथा सति नव द्वयोरेकः इति दश । वाय्वादयो ऽपि§ दशसंख्यत्वादेवं कृतम् । सैषेति विधेयाभिप्रायः स्त्रीलिङ्गनिर्देशः । दशसंख्यत्वाद्विराट् अन्नम् । दशाक्षरा विराडन्नमिति हि श्रुतिः । कृतत्वादन्नादिनीकृते ह्यन्न-

---

* स्वशब्दो नास्ति २ पु० । † पादात् त्रयीकृत इति ३ पु० पा० ।
‡ परमार्थरूप इति २ पु० पा० । § वागादयो ऽपीति २ पु० पा० ।

भूता दशसंख्यान्तर्भूता । अतस्त्वामत्तीव अतो ऽन्नादत्वेनापि गुणेन वाय्वादय उपास्या इत्यर्थः* ॥

प्राणस्तथानुगमात् ॥ २८ ॥ १५७ । १

अनेकेति । अनेकेषां लिङ्गान्यनेकानि च तानि लिङ्गानि चा प्रतिपदार्थमनेकानीत्यर्थः । तेषामेकत्वेन प्रतिभासमानवाक्ये समावेशे किं बलवत् । किममूनि सर्वाणि समबलानि उतैकमेव बलवद्यदा चैकमेव बलवत्तदा कस्य लिङ्गिनो लिङ्गं बलवत् किं ब्रह्मण उत प्राणादेरित्येतदत्र चिन्त्यते । एतच्च प्रागत एव प्राण† इत्यत्र न चिन्तितम् । तत्र हि ब्रह्मलिङ्गात् प्राणश्रुतिर्नीता न तु ब्रह्माब्रह्मलिङ्गानां बलाबलमित्यर्थः । ज्योतिर्वाक्ये ऽपि यच्छब्देन समाकृष्टे ब्रह्मणि तल्लिङ्गन्तेजोलिङ्गाद्बलवदित्युक्तम् । न तथेह किं चिन्निर्णयकारणमिति तेनाप्यगता चिन्ता ऽत एव सङ्गतिः । अथ वा दिवि दिव इत्यत्र प्रधानप्रकृत्यर्थमनुरुध्य प्रत्ययार्थो नीतः एवमिहापि स्वतन्त्रप्राणादिपदार्थभेदप्रतीतौ तत्सापेक्षत्वेन गुणभूतवाक्यार्थप्रतीतिर्युक्तमन्यथानयनमिति भिन्नोपासनविध्युपगमेन पूर्वपक्षोत्थानस्य वक्ष्यमाणत्वात्सङ्गतिः । **बहूनीति‡ ।** बहुग्रहणमनेकानि च लिङ्गानीति संग्रहे समासप्रदर्शनार्थम् । एवं च प्राणादिषु प्रत्येकमपि बहुलिङ्गदर्शनाद् भूयसां न्यायेनाप्यनिर्णयादाकाशस्तल्लिङ्गा§दित्यनेनाप्यगतार्थत्वमुक्तम् । अनन्यथासिद्धब्रह्मलिङ्गानुसारेणेतरेषामन्यथासिद्धिवदन्तस्तद्धर्मोपदेशा‖दित्यनेन पुनरुक्तिं शङ्कते **स्यादेतदित्यादिना ।** देवतालिङ्गस्यान्यथासिद्धिमाह **तथापीति ।** शास्त्रदृष्ट्या तूपदेश¶ इति सूत्रार्थं मनसि निधायाह **इन्द्रदेवताया** ,, । १८ **इति ।** ध्यानजसाक्षात्काराभ्युपगमो वाचस्पतेरेतत्सूत्रार्थाबोधादिति केचिदयुक्तमुक्तम् । यतः ।

अपि संराधने सूत्राच्छास्त्रार्थध्यानजा प्रमा ।
शास्त्रदृष्टिर्मता तां तु वेत्ति वाचस्पतिः परम् ॥

* अत्र दशमं ज्योतिश्चरणाधिकरणं संपूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४-ज्योतिश्चरणाभिधानात् २४ छन्दोऽभिधानान्नेति चेन्न तथा चेतोर्पणनिगदात्तथा हि दर्शनम् २५ भूतादिपादव्यपदेशोपपत्तेश्चैवम् २६ उपदेशभेदान्नेति चेन्नोभयस्मिन्नप्यविरोधात् २७ ।

† व्यास सू॰ अ॰ १ पा॰ १ सू॰ २३ ।
‡ अयं प्रतीको नास्ति ३ पु॰ ।
§ व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ १ सू॰ २२ ।
‖ व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ १ सू॰ २० ।
¶ व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ १ सू॰ ३० ।

वसत इति द्विवचनश्रुत्या सहोत्क्रमणादिलिङ्गानुगृहीतयोपास्यभेदप्रतीतिर्न वाक्यस्य ब्रह्ममात्रपरत्वनिर्णय इति वदन् पूर्वपक्षसंभवमाह

१५८ । १५ अत्रोच्यत इति । तस्य प्राणस्य प्रज्ञात्मना जीवेन सहोपास्यत्वमुक्तमित्यर्थः । ब्रह्मणि प्राण इति । स एष प्राण आनन्दो ऽजर इत्यत्र प्राणशब्दो ब्रह्मवाचीत्यर्थः । भवतु पदार्थावगमपूर्वको वाक्यार्थावगमस्तथापि गामानयेत्यादाविवैकवाक्यता किं न स्यादत आह पदार्थानां चेति । गुणप्रधानयोग्यपदार्थावगमे भवत्वेकवाक्यता इह तु सहोत्क्रामत इत्यादिभिः स्वातन्त्र्यावगतेर्वाक्यभेद इत्यर्थः । हेतुः पदार्थावबोधो हि वाक्यार्थबोधे ऽत एव स गुणः । उद्देश्यस्तु वाक्यार्थप्रत्ययः प्रधानम् अतो न प्रतीतैकवाक्यत्वभङ्ग इति सिद्धान्तयति सत्यमित्यादिना । ज्ञानशक्तिमती बुद्धिः क्रियाशक्तिमांश्च प्राणः । यदि प्रत्यगात्मोपाधी भेदेन निर्दिष्टौ न तु जीवप्राणौ स्वातन्त्र्येण कथं तर्हि प्राण एव प्रज्ञात्मेत्युपक्रम्योपास्वेति तयोरुपास्यत्वनिर्देशः भेदेनोक्तयोर्वा कथमभेदनिर्देशो

१५९ । १९ ऽत आह अत एवेति । ननु जीवप्राणब्रह्मणामुपास्यत्वेन यदि पूर्वपक्षः कथं तर्हि जीवमुख्यप्राणलिङ्ग*सूत्रावतारकपूर्वपक्षभाष्ये ब्रह्मपरत्वनिषेधो ऽत आह ब्रह्मवाक्यमेवेति† । ब्रह्मपरत्वनियमो निषिध्यतइत्यर्थः । एतत्सूत्रपूर्वपक्षभाष्यएव प्राणस्य प्रज्ञात्मत्वमुपपादयितुं प्रज्ञेत्यादि भाष्यम् । तत्र प्राणान्तरशब्दार्थमाह प्राणान्तराणीति । न मुख्यप्राणस्थितौ स्थितेस्तदुत्क्रान्तावुत्क्रान्तेस्तत्प्रतिष्ठानीन्द्रियाणि । एतत्सूत्रपूर्वपक्षोपसंहारभाष्यं तस्मादिह जीवमुख्यप्राणयोरन्यतर उभौ वा प्रतीयेयातां न ब्रह्मेति तदप्युपासनात्रयपरतया नियमयति जीवेति । अन्यतरत्वपक्ष उपक्रममात्रमस्थिर इत्यर्थः । ननु त्रयाणामुपासने कथमुभाविति निर्देशो ऽत आह ब्रह्म त्विति । उभयोः प्राप्त्यर्थो ऽयं निर्देशो न ब्रह्मव्यावृत्त्यर्थः । तर्हि न ब्रह्मेति कथमत आह ब्रह्मैवेति । एवमेता भूतमात्रा इति वाक्यस्यार्थत उपादानेन ब्रह्मलिङ्गस्यान्यथासिद्धप्रदर्शकं जीवमुख्यप्राणलिङ्ग-

* ब्र॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ४ सू॰ १७ ।

† ब्रह्मेति । ब्रह्मवाक्यमेवेति । इति प्रतीकद्वयं दृश्यते २ पु ।

सूत्र*सिद्धान्तभाष्यं दशानामित्यादि तद्व्याचष्टे पञ्चेति । श्रुतौ भूतमात्रा- १६० । ९
शब्दो द्वन्द्वसमासः भूतानि च मात्राश्चेति । भूतानि पृथिव्यादीनि पञ्च
मात्राः शब्दादयः सूक्ष्मभूतानि च पञ्चेति दशेत्यर्थः । प्रज्ञामात्राणां चेति
भाष्ये दशानामित्यनुषञ्जनीयं चशब्दादित्यभिप्रेत्य व्याचष्टे पञ्च बुद्धी-
न्द्रियाणीति । पञ्चबुद्धय इति । पञ्चेन्द्रियजनिता बुद्धय इत्यर्थः ।
अत्रापि द्वन्द्व एव । प्रज्ञाबुद्धयः मीयन्ते शब्दादय आभिरिति मात्रा इन्द्रि-
याणि । पूर्वोत्तरव्याख्ययोः सूत्रार्थं विभजते पूर्वमिति । उपासनात्रैविध्यप्रस-
ङ्गादिति पूर्वत्र व्याख्या ऽत्र त्वेकस्या उपासनायास्त्रिविधत्वाद् न वाक्य-
भेद इति व्याख्येत्यर्थः । किमुपासनात्रयविशिष्टं ब्रह्म विधीयते उत ब्रह्मवि-
शिष्टमुपासनात्रयं किं वा तदनुवादेन तदाश्रित्योपासनात्रयमिति । नाद्य इत्याह
युक्तमिति । न द्वितीय इत्याह वाक्यान्तरेऽभ्यस्येति[‡] । विशेषण-
ब्रह्मणः संनिधौ प्राप्तत्वाद् न तद्विशिष्टोपास्तिविधिरित्यर्थः । ततस्तृतीय-
पक्षः परिशिष्यत इत्याह तदनूद्येति । तं दूषयति तस्य चेति । ब्रह्मा- ,, । २१
नुवादेनोपासनविधावेकविशेष्यावशीकारादुपासनानां च परस्परमसङ्ग[§]त्वात्प्रत्यु-
पास्ति विध्यावृत्त्यापात इत्यर्थः ।

अत्र केचित्प्रकरणित्वे ऽपि[॥] ब्रह्मणो ऽवान्तरवाक्यभेदेन प्रत्यगा-
दिवत्प्राणादिवच्चोपासनात्रयं विधेयमत एकवाक्यत्वे ऽपि नानावाक्यत्वमविरु-
द्धम् । अपि च नैव वाक्यभेदः प्राणादित्रितयधर्मविशिष्टैकोपासनविधेरि-
त्याहुः । तन्न । यतः ।

अगत्या कल्प्यो ऽपूर्वत्वा[¶]द्वाक्यभेदो हि धारणे ।
इह ब्रह्मातिरेकेण नाऽपूर्वार्थावधारणा ॥

उपक्रमोपसंहारैक्यादवगते एकवाक्यत्वे सर्वास्मित्वविवक्षायां प्राण-
जीवधर्मा ब्रह्मणि स्तुत्यर्थं निर्दिष्टा इति शक्यते योजयितुम् । सर्वात्मत्वं
च सृष्टिवाक्यसिद्धं शक्यमनुवदितुं न त्वेवमुपरिधारणमन्यतः प्राप्तमित्य-

* व्यासमू॰ अ॰ १ पा॰ ४ मू॰ ११ । † मात्रशब्दः इति २ पु॰ पा॰ ।
‡ वाक्यान्तरेष्व एवेतानि प्रतीको दृश्यते १ पु॰ ।
§ असङ्गतत्वादिति २ पु॰ पा॰ । ॥ प्राकरणिकत्वे ऽपीति २ पु॰ पा॰ ।
¶ कल्प्यपूर्वत्वादिति ३-१ पु॰ पा॰ ।

शक्यानुवादत्वाद्वाक्यभेदस्तत्र कल्पितः । श्रवणादिविधिस्त्वनिष्टो यज्ञादिवि-
धिरपूर्वत्वाद्विषमः ।

यच्च त्रितयधर्मविशिष्टमेकमुपासनमिति तदपि न । इह हि किं जी-
वप्राणौ स्वधर्मैर्विशिष्य पुनस्ताभ्यां विशिष्टं ब्रह्मोपास्यमिष्यते । उताऽरुणैक-
हायनीवत्सर्वविशेषणविशिष्टब्रह्मोपासनं विधाय पार्ष्णिको जीवप्राणयोस्तद्ध-
र्माणां च विशेषणविशेष्यभावो विशिष्टविधिसामर्थ्यात्प्रमीयते* इति । नाद्यः ।
जीवप्राणयोः स्वधर्मान् प्रति विशेष्यत्वं ब्रह्म प्रति विशेषणत्वम् इति वैरूप्यात् ।
न चरमः । प्राणादीनां विप्रकीर्णत्वादेकविशिष्टप्रतीत्ययोगादिति ।

दिवोदासस्यापत्यं दैवोदासिः । धाम गृहम् । अरुन्मुखानिति ।
रौति शब्दार्थं शब्दयति इति रुद् वेदान्तवाक्यं तत्र मुखं येषां ते रुन्मुखाः
तेभ्यो ऽन्ये अरुन्मुखाः । शालावृकेभ्यो ऽरण्य‡श्वभ्यः । अस्तित्वे चेति ।
प्राणशब्दवाच्यस्य परमात्मनो ऽस्तित्वे प्राणानामिन्द्रियाणां निःश्रेयसं जीव-
नादिपुरुषार्थमाहुः । सर्वमेवैता इति । पृथिव्यादीनि शब्दादयश्चेन्द्रि-
येषु तज्जन्यज्ञानेषु च विषयत्वेनार्पिताः प्रज्ञा बुद्धयो मात्रा इन्द्रियाणि प्राणे
परमात्मन्यर्पितानि नेमिवद्विषयाः । अरवदिन्द्रियबुद्धयः । नाभिवदात्मा ।
तान्वरिष्ठ इति । प्राणाः किलास्मासु कः श्रेष्ठ इति निर्दिधारयिषवः
प्रजापतिं जग्मुः । स आह यस्मिन् उत्क्रान्ते इदं शरीरं पापिष्ठमिव भवति
स श्रेष्ठ इति । तथेति वागादय§ उच्चक्रमुः । तथापि शरीरमव्ययमवर्तत
प्राणोत्क्रमिषायां शरीरकरणेष्वनवस्थामापुर्वत्सु यान् श्रेष्ठंमन्यान्‖ चक्षुरादीन्
श्रेष्ठः प्राण उवाच प्राणापानादिभिः पञ्चधा ऽऽत्मानं स्व विभज्यैतदिति क्रिया-
विशेषणमित्थमित्यर्थः । याति गच्छतीति यानं यानमेव याणम् । या गतिग-
न्धनयोः । अस्याः शरीरमित्यर्थः । तस्मादेतदेवेति । उत्थापयति शरीरा-
दुत्क्रमितव्यम् । अत्र यथेति । अस्या जीवनलक्षणायाः प्रज्ञायाः संबन्धीनि
भूत्वा सर्वा सर्वाणि भूतानि तद्दृश्यत्वेन कल्पितानि वस्तुत एकं भवन्ति अस्या
एकमनु फलरूप चैतन्य स्वविषयोपाधिना ऽदूदुहद्वैचित्रवती । तस्या दुग्धायाः

* प्रतीयत इति २ पु॰ पा॰ ।
† तन्मात्रे येषामिति २ पु॰ पा॰ ।
‡ आरण्येति २ पु॰ पा॰ ।
§ वागादयः क्रमेणेति २ पु॰ पा॰ ।
‖ श्रेष्ठमन्यमानानिति ३ पु॰ पा॰ ।

प्रज्ञाया उपरि विषयत्वेन नामलक्षणा भूतमात्रा भूतसूक्ष्मं प्रतिविहितम् । उप-हितचैतन्य*द्वारा स्वरूपे दृष्टृत्वाध्यासमाह प्रज्ञया द्वारा वाच समारुह्य वाचं करणं प्रति कर्तृत्वध्यासमनुभूय तया करणेन सर्वाणि नामान्याप्नोतीति वक्तृत्वेन कर्मेन्द्रियप्रवृत्तिरपि चैतन्याधीनेति प्रज्ञादेह उक्तः† । ता वा इति । भूतानि शब्दादयश्चाधिप्रज्ञम् । प्रज्ञाशब्द इन्द्रियाण्यप्युपलक्षयति इन्द्रियेषु तज्ज्ञानेषु च दश प्रज्ञामात्राः इन्द्रियतज्ज्ञप्रज्ञाः अधिभूतेषु ग्राह्यग्राहकयोर-न्योन्यापेक्षत्वात् कल्पितत्वमतो ऽद्वैतं तत्त्वमित्यर्थः । ॥

इति श्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशिष्यपरमहंसपरिव्राजकाचार्य‡भगव-दमलानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः§ ॥

	अस्मिन् पादे	आदितः
अधिकरणानि	११	११
सूत्राणि	३१	३१
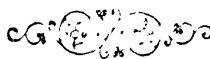
* उपहितमुपहितचैतन्यमिति २ पु॰ पा॰ ।

† अत्र एकादशम् इन्द्रप्राणाधिकरणं प्रातर्दनाधिकरणं वा प्रारम्भ । तत्र सूत्राणि प्र-प्राणस्तथानुगमात् २८ न वक्तुरात्मोपदेशादिति चेदध्यात्मसम्बन्धभूमा ह्यस्मिन् २९ शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत् ३० जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेन्नोपासात्रैवि-ध्यादाश्रितत्वादिह तद्योगात् ३१ ॥

‡ आचार्येति नास्ति १ पु॰ ।

§ चरणः इति ३ पु॰

अथ प्रथमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

१६१ । १० **सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशात् ॥ १ ॥**

प्रथमपादे स्पष्टब्रह्मलिङ्गवाक्यान्युदाहरणम् । द्वितीयतृतीययोस्त्व-स्पष्टब्रह्मलिङ्गानि । तयोस्तु प्रायशः सविशेषनिर्विशेषब्रह्मलिङ्गकवाक्यविषयतया वा योगरूढिविषयतया वा ऽवान्तरभेदः । **अधिकरणसिद्धान्तेति ।** यत्सिद्धावर्थादन्यसिद्धिः सो ऽधिकरणसिद्धान्तः । यद्यर्थान्तररूढा अपि शब्दा ब्रह्मलिङ्गाद् ब्रह्मपरतया व्याख्यातास्तर्हि कैव कथा मनोमयत्वादिलिङ्गेषु । अपि चेह ब्रह्मशब्द एवास्ति सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति अस्ति च वाक्यशेषे सर्वकर्मत्वादि ब्रह्मलिङ्गं तत्कथं जीवपरत्वशङ्का वाक्यस्या*त आह **पूर्वपक्षाभिप्रायं त्विति ।** क्रतुमित्यादिवाक्येनेत्यारभ्येत्यर्थः । **तज्जमिति ।** तज्जर्यामित्यर्थः । तस्मिन्ननितीति **तदन् ।** क्रतुर्ध्यानं तत्प्रधानस्तन्मयः । मनोमयत्वादीनां प्रकृतब्रह्मनैरपेक्ष्यसापेक्षत्वाभ्यां संशयमाह **तत्रेति ।** पादान्तरत्वादेव नावान्तरसङ्गतिः । स्ववाक्योपात्तधर्म†विशिष्टजीवोपासनानुवादेन शमविधिपरत्वान्न सर्वं खल्विति वाक्यमुपास्यसमर्पकमित्याह **क्रतुमिति ।**

१६२ । ९१ प्रागप्रतीतायाः क्रतुप्रवृत्तेः कथमुपासीतेत्यनुवादस्तत्राह **तथा इति ।** ननु सङ्कल्पविधेरुपास्यसापेक्षत्वाद् ब्रह्मण उपास्यत्वम् अत आह **एवं चेति ।** सापेक्षस्य गुणविध्यर्थमाश्रयदानायोगान्मनोमयत्वादिभिरेवापेक्षापूरणमित्यर्थः । स्यादेतन्मनोमयत्वादिमद् ब्रह्मैवास्त्वित्यत आह **मनोमयत्वादि चेति ।** उत्पत्तिशिष्टत्वं कर्मस्वरूपप्रतीतिसमयावगतत्वम् । यदि न ब्रह्मोपास्यं किमर्थं तर्हि ब्रह्माभिधानमित्यत आह **न चेति ।** हेतुवन्निगदाऽत‡इति तथोक्तः ।

शूर्पेण जुहोतीत्याम्नाय तेन हीति श्रुतम् । तत्र हिशब्द‡श्रुतेः स्तुतौ च लक्षणाप्रसङ्गादन्नकरणत्वं शूर्पहोमे हेतुरुपदिष्टः । तथा च यद्यदन्नकरणं दर्व्यादि तेन तेन होतव्यमिति प्रापय्य राद्धान्तितं प्रमाणलक्षणे । शूर्पं हि

* वाक्यस्येति नास्ति ३ ।
† तद्धर्मेति १ पु पा ।
‡ हेतो हिशब्देति २ पु पा ।

होमकरणं तृतीयाश्रुत्या गम्यते विध्यर्थस्य च न हेत्वपेक्षा । तस्मात्
शूर्पस्तुतिः । यत्तु हेतौ हिशब्दश्रुतिरिति । तन्न । न हि साक्षाद्दर्व्यादिना शक्य-
मन्नं कर्तुम् । अथ शक्यं प्रणाड्या कथं तर्हि श्रुतिवृत्तिता हेतुवचनस्य ।
ननु शूर्पस्तुतावपि लक्षणा स्यान्न हि तेनापि साक्षादन्नं क्रियते । अस्तु ।
स्तुतिर्ह्यनुवादत्वाद्यथाप्राप्ति लक्षणां सहेत न विधिरपूर्वार्थत्वादिति* ।

समास इति । प्राणः शरीरमस्येति बहुव्रीहिविग्रहवशादन्तर्गर्भि १६३ । ९
तत्सर्वनामार्थत्वात्सर्वनाम च संनिहितावलम्बीति समासः संनिकृष्टमपेक्षते
तेन सर्वनामश्रुतिर्ब्रह्मोपास्यत्वे मानमुक्ता† । ननु न ज्योतिर्वाक्यवदिह वा
वाक्यान्तरोक्तब्रह्मणो ऽस्ति संनिधापिका प्रत्यभिज्ञा यतः सर्वनाम परा-
मृश्येत । अतः स्ववाक्यस्थेन मनोमय इति मयडर्थेनाकाङ्क्षाशान्तिरत आह
तद्धितार्थो ऽपीति । सो ऽपि विकारप्राचुर्यसाधारणत्वेन सामान्यमतो
नाकाङ्क्षाशमकः संदिग्धत्वात् । फलितमाह **तस्मादिति** । **अन्यपरादपि** ।
शमविधिस्तुतिपरादपि इति । ब्रह्मोपादाने वाक्यशेषस्थलिङ्गसामञ्जस्यमाह
तथा चेति । **तदभिधानं** समासाभिधानम् । तद्धितार्थ इत्येतद्व्याचष्टे
तत्र मनोमयपदमिति । एव मनोमयशब्दो जीवे एव निविष्टावयवार्थो
न तु ब्रह्मणि तस्य मनआदिविरहप्रतिपादनादित्येतच्च न युक्तम् । कुतो
न युक्तमत आह **तस्यापीति** । **विकाराणां चेति** । विकारविशेषाणां
जीवानामित्यर्थः । विकारत्वं जीवानामवच्छेदापेक्षं यदि जीवद्वारा ब्रह्मणो
मनोमयत्वं तर्हि जीवे एव मनोमयपदं मुख्यमिति तदेव समासाकाङ्क्षायाः
परिपूरकमिति शङ्कते **स्यादेतदिति** । बलाबलविवेकाय पक्षविभागं करोति १६४ । ५
तदेतदिति । अधिष्ठानलिङ्गैः सर्वकर्मत्वादिभिस्तदभिन्नजीवानां तद्वत्त्वपक्षे
फलितमाह **तथा च जीवस्येति** । वस्तुतो ब्रह्माऽभिन्नस्यापि जीवस्याव-
च्छिन्नतया न ब्रह्मधर्मवत्ता । ब्रह्म तु सर्वात्मत्वाज्जीवलिङ्गैस्तद्वद् जीव-
लिङ्गवदिति । पक्षे लाभमाह **तथा च ब्रह्मलिङ्गानामिति** । ज्ञायमानेन
समारोप्यरूपेणाधिष्ठानविषयो रूपवान् भवेत्तस्याज्ञायमानत्वेन समारोपकाले
ऽपि सत्त्वात् । विषयस्य तु रूपेणासाधारणेन ज्ञायमानेन समारोप्यं न रूप-

* जै॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ २ सू॰ २६–३० अत्राय विषयो द्रष्टव्यः ।

† उक्ता ऽस्त्यति २ पृ॰ पं॰ ।

यदधिष्ठानाऽसाधारणरूपज्ञाने सति समारोप्याभावादित्यर्थः । प्रस्तुते ऽधिष्ठा-
१६४ । १७ नासाधारणरूपज्ञानमस्तीत्याह **तस्मादिति** । ननु यद्युक्तरीत्या मनोमय-
वाक्ये ऽपि ब्रह्मलिङ्गानन्यप्रतीतिस्तर्हि कथं भाष्यकारः सूत्रविवरणावसरे इह
च सर्वं खल्विदं ब्रह्मेति वाक्योपक्रमे श्रुतमित्येवाह न पुनर्वाक्यशेषे ऽपि
सर्वकाम इत्यादिधर्मवत्तया श्रुतमित्यत आह **एतदुपलक्षणायेति** ।
भाष्ये त्वपौरुषेयशब्देन न कर्त्रभाव उक्तः किं तु पुंस्वातन्त्र्याभावः । विव-
क्षाभावाभिधानमपि स्वातन्त्र्यनिषेधार्थमित्याह **तथा चेति** । उपादानेन
फलेनेति भाष्ये उपादानं नाम परिग्रहो न तूपादेयत्वमुद्देश्यप्रतियोगि ।
विपक्षे दण्डमाह **अन्यथेति** । किं चिद्विधातुं सिद्धवन्निर्दिश्यमुद्देश्यत्वम् ।
अनुष्ठेयत्वेन निर्दिश्यत्वमुपादेयत्वम् । उद्देश्याऽविवक्षायां ग्रहं संमार्ष्टीत्यत्रोद्दे-
श्यग्रहस्याविवक्षा स्यात्तया च चमसादेरपि संमार्गप्रसङ्गः स चायुक्तः ।

चमसाधिकरणे* हि प्रकृतयागसंबन्धिसोमपात्रस्याविशेषेण† ग्रहप-
दस्य चोपलक्षणार्थत्वेन चमसानामपि संमार्गमाशङ्क्य सिद्धान्तितं केवलं संमा-
र्गविध्ययोगादुद्देश्येन भाव्यं तच्च ग्रहशब्देन समर्पितम् । न च चमसलक्षणार्थो
ग्रहशब्दः । यागावान्तराऽपूर्वसाधनत्वस्या‡न्तरङ्गस्य तेन लक्ष्यमाणत्वात् ।
व्रीहियवयोस्त्ववान्तराऽपूर्वभेदाभावाद्व्रीहीन् प्रोक्षतीत्यत्र व्रीहिशब्दो यवोपल-
क्षणार्थ इति युक्तम् । ततश्च ग्रहेष्वेव संमार्ग इति ।

ननु परिग्रह उद्देश्यत्वेन विधिपरिगृहीतस्तर्हि तदेकत्वमपि पश्वेकत्व-
१६५ । ४ वद्विवक्षितं स्यादत आह **सङ्गतं त्विति** । ग्रहगतं त्वेकत्वं ग्रहाऽन्यत्यवच्छे-
दकत्वेन रूपेण न विवक्षितम् । युक्ता हि पशुना यजेतेत्यत्रोपादेयविशेषणत्वा-
देकत्वविवक्षा । एकप्रसरतया एकपशुविशिष्टयागविधिसम्भवात् । अत्र तु ग्रह-
त्वैकत्वोद्देशेन संमार्गविधावुद्दिश्यमानयोः परस्परमसंबन्धाद्ग्रहे ग्रहोद्देश्येन
पर्यवसानाच्च प्रत्युद्देश्यं वाक्यपरिसमाप्तिः स्याद् ग्रहं संमार्ष्टि तं चैकमिति ततश्च
वाक्यभेद इत्यर्थः । वेदे ऽप्युपादेयत्वेनाभिमतं विवक्षितमित्यादि भाष्ये विव-
क्षिताऽविवक्षितशब्दनिर्दिष्टेच्छाऽनिच्छे गौण्या वृत्त्या इत्याह **इच्छाऽनिच्छे
चेति** । **को गुण इति** । स भाष्योक्त इत्याह **तदिदमिति** । जीवस्य

* जै. सू. अ ३ पा १ सू १३-१५ ।
† सोमाधारस्याऽविशेषेणेति २ पु पा । ‡ साधनस्येति ३ पु पा ।

१६६ । १९ **अत्ता चराऽचरग्रहणात् ॥ ९ ॥**

यस्य मृत्युरुपसेचनमोदनमिव घृतवत् । तं नाविरतो दुश्चरितादिति पूर्वमन्त्रप्रकाशितोपायवानन्यथा वेद इत्थमन्यस्तद्रहितः को वेद । यत्र सोऽत्ता कारणरूपो वर्तते तं निर्विशेषमात्मानं को वेदेत्यर्थः । पूर्वाधिकरणान्ते परमेश्वरस्याऽभोक्तृतोक्तेरिह न सोऽत्तेति सङ्गतिः । विषयवाक्ये अत्तृश्रवणादत्तेति सूत्रायोगमाशङ्क्याह **अत्र चेति** । भोक्तृत्वलक्षणमत्तृत्वं नाग्निपरमात्मसाधारणम् । कथं संशय इत्याशङ्क्याह **अत्तृत्वं चेति** । यदा भोक्तृत्वमत्तृत्वं तदा न परमात्मशङ्केत्याह **न च प्रस्तुतस्यापीति** । **तयोरन्य इति** । जीवात्मनो भोक्तृत्वप्रतिपादनाच्च न परमात्मशङ्केत्यर्थः । फलितमाह **तस्मादिति** । ब्रह्मक्षत्रादिनिर्दिष्टभोक्तृत्वमत्तृ इह न निश्चितमपि तु जीवपूर्वपक्षवादिना प्रसाध्यमित्यर्थो यदिकारः । ननु जीवस्य कथं ब्रह्मक्षत्रादिभोक्तृत्वं पूर्वपक्षिणा साध्यमत आह **ब्रह्मक्षत्रादि चेति** । स्वशरीरं भोगायतनम् । छागादि कस्य चिद्भोग्यम् । यदि न भोक्तृत्वात्संशयः कुत-

१६७ । ८ स्तर्ह्यत आह **अथ त्विति** । अत एव पूर्वमुक्तं संशयमित्युक्तम् । अत च भवति संशय इति उक्तम् । **भोक्तृतेति** । अत्तृतेत्यर्थः । वनितादिषु भोक्तृत्वे ऽपि संहर्तृत्वाभावात् । अत्तृत्वस्य भोक्तृत्वात्मत्वप्रसाधनेन पूर्वपक्षमुपपादयति **अत्रौदनस्येत्यादिना** । ओदनस्य भोग्यत्वात्प्रथमं भोक्तृत्व*प्रतीतिरित्यत्र संभ्रमात् भारतीविलासः । न हि मुख्य ओदनो ब्रह्मक्षत्रे न चोपचरितौदनाद्भोक्तृत्वप्रतीतिः । यदाह ।

उपमैव तिरोभूतभेदा रूपकमिष्यते ।

अलङ्कारो रूपकाख्यः कठवल्लीकवेरयम् ॥ इति ।

अथोच्यते । ओदनभोक्तर्यनौदनयोर्ब्रह्मक्षत्रयोरोदनत्वेन रूपकमवकल्पते । यथा यस्य मृगयाविनोदमृगाः पर†नरपतय इत्युक्ते क्षत्रिय एव प्रतीयते न अक्षत्रियः कश्चिद् ब्राह्मण एवमिहेति । ननु प्रलये जीवनाशात्कथमत्तृत्वमत आह **संहारेति** । संस्कार उपलक्षणमविद्यायाः । अविक्रियस्य

१९ । १४ परमात्मनः संहर्तृत्वायोगात् अग्निरेव संहर्तेत्याह **यदि त्विति** । तथापि

---

* भोक्तीति १ पु. पा. । प्रथमं ‡ इति । † नरपतय २-३ पु. पा. ।
‡ मरणवर्ती ४ पु. पा. ।

भाक्त ओदनशब्दः स ममापीत्याह न तर्हीति । कस्तर्ह्योदनस्तत्राह अपि त्विति । ओदन इत्यनुषङ्गः । अपि चौदनशब्दस्य लाक्षणिकस्य संनिहितमृत्यूपसेचनपदानुसारेणौदनगतविनाशित्वधर्मलक्षणार्थत्वाद् ब्रह्मक्षत्रोपलक्षितजगद्विनाशकर्तेश्वरः प्रतीयते न जीव इत्याह न चेत्यादिना । यद्वाद्योदनपदात् प्रथमं भोक्ता भातीति अत्राह न चौदनपदादित्यादिना । ओदनपदस्य भक्तवाचिनो भोग्यमात्रपरत्वेन तत्रापि जघन्यवृत्त्याश्रयणात्तद्गुणाद् ब्रह्मक्षत्रमृत्युश्रुतीनां न सङ्कोच इत्यर्थः । यदि मृत्युपदाद्विनाशिवस्तुविवक्षा कथं तर्हि ब्रह्मक्षत्रग्रहणमत आह प्राणिष्विति । ननु ब्रह्मक्षत्राख्यामितरव्यावृत्त्यर्थत्वं वाक्यस्य किं न स्यादत आह अन्यानिवृत्तेरिति । पञ्चपञ्चनखादौ हि मनुष्यादिनिवृत्तिः परिसंख्याफलम् । तत्र चानर्थनिवृत्तिः । इहान्यनिवृत्तिरनर्थिका पुरुषार्थविशेषाऽनवगमादित्यर्थः । मायोपाधेः परस्यास्ति संहर्तृत्वमित्याह तथा चेति* ॥

गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि तद्दर्शनात् ॥ ११ ॥

१६८ । १८

ननु लक्षणया पिबदपिबतोः पिबन्ताविति निर्देशोपपत्तेः पूर्वपक्षसिद्धान्तपक्षाऽऽक्षेपे च वाक्यस्य निर्विषयत्वप्रसङ्गाद् आक्षेपायोगमाशङ्क्याह औत्सर्गिकस्येति । अयं हि आक्षेप्ता पिबन्ताविति अस्य मुख्यमर्थम् औत्सर्गिकमबाध्यं मन्यते प्राकृतसुपर्णविषयत्वं च वाक्यस्य पक्षान्तरं कल्पयिष्यत इति मन्यतेऽत आक्षेप इत्यर्थः । लक्षणां चक्रु मुख्यार्थाऽयोगमाह अध्यात्मेत्यादिना । अन्यौ पातारौ पक्षिणौ न शक्यौ कल्पयितुं चेत्तर्हि बुद्धिजीवौ जीवपरौ स्तो नेत्याह बुद्धेरित्यादिना । सृष्टीरुपदधातीति समाम्नायेकया ऽस्तुवत प्रजा अधीयन्त प्रजापतिरधिपतिरासीत्† तिसृभिरस्तुवत ब्रह्मासृज्यतेत्यादयः सृष्टसृष्टिमन्त्रा आम्नातास्तत्र सृष्टीरुपदधातीति यदि सृष्टिमन्त्रकेष्टकानामुपधाने विधानं तर्हीष्टकासु सृष्टसृष्टिमन्त्रकत्वविशेषस्याद्याप्यनवगमात्सर्वा यत्र सृष्टिमन्त्रकास्तत्र सृष्टिपदरहितमन्त्राणामानर्थक्यं स्यात्तन्मा भूदिति सृष्टिशब्दः सृष्टसृष्टिसमुदायं लक्षयित्वा तत्समुदायिनः सर्वान्मन्त्रान् लक्षयति एवमत्रापि पिबच्छब्दः स्वार्थस्याऽपिब-

१६९ । ७

* अत्र द्वितीयम् अत्त्रधिकरणं सम्पूर्णम् । तत्र सूत्रे २—अत्ता चराचरग्रहणात् ९ प्रकरणाच्च १० ॥

† प्रजापतिरधिपतिरासीदिति नास्ति ३ पु ।

त्संसृष्टतां पिबदपिबत्समुदायमिति यावत्तं लक्षयन्स्वार्थं पिबन्तमजहदितरेतरयोगलक्षणं समुदायं प्रति समुदायीभूतपिबदपिबत्परो भवति न पिबत्येव वर्तते नापि लक्षयन् गङ्गाशब्दवत्स्वार्थं त्यजेदित्यर्थः ।

१६९ । १० **अस्तु वेति** । प्रत्ययस्य मुख्यत्वम् प्रकृतिस्तु पिबतिः स्थालीन्यायेन पाययन्तं लक्षयतीत्यर्थः । बुद्धिक्षेत्रज्ञपक्षे तु बुद्धौ प्रकृतिर्मुख्या प्रत्ययस्तु बुद्धिजीवगतं कर्तृकरणमाधारणाकारकत्वमात्र लक्षयतीत्याह **एवमिति** । अथ पूर्वोत्तरपक्षयोर्लक्षणासाम्यात् संशयः पूर्वत्र ब्रह्मक्षत्रशब्दस्य संनिहितमृत्युपदानुसारेणाऽनित्यवस्तुपरत्ववदिहापि पिबच्छब्दस्य संनिहितगुहाप्रविष्टादिपदानुसाराद्* बुद्धिक्षेत्रज्ञपरत्वमित्याह **नियतेति** । अस्य जीवस्य या द्वितीयता द्वित्वाधारता सा ब्रह्मणैव तद्धि चेतनत्वात्समरूपं न तु बुद्ध्या तस्या अचेतनत्वेन विसदृशत्वादित्याह **अतपानेनेति** । ननु संनिहितगुहाप्रविष्टपदाद्बुद्धिर्द्वितीया किं न स्यादत आह **प्रथमामिति** । **वचनविरोधे इति** । अत्तीत्यस्य मुख्यकर्तृत्वसम्भवे करणे कर्तृत्वोपचारो न युक्त इति न्यायस्य बुद्धिजीवपरत्वेन मन्त्रव्याख्यायकब्राह्मणविरोधे आभासत्वमित्यर्थः । **आध्वंसत इति** आगच्छतीति । चेतनस्य क्षेत्रज्ञस्याऽभोक्तृत्वं ब्रह्मस्वभावतां वक्ष्यामीति

१७२ । ३ श्रुतिः प्रवृत्तेति भाष्यमुपपादयन्मन्त्रार्थमाह **अनश्नन्निति** । बुद्धेरन्यो यो जीवः सोऽनश्नन्नभोक्ता ब्रह्म सन्नभिपश्यतीत्यर्थः । अस्मिन्स्वोक्तेऽर्थे स्वयमेव श्रुतिरनुपपत्तिं शङ्कते तत्साह **यदीति** । चितेः छाया चित्प्रतिबिम्बं तद्वापन्नेति । सुकृतस्य कर्मणः ऋतं सत्यमवश्यम्भावित्वात् फलं पिबन्ताविति संबन्धः । लोके शरीरे । गुहां गुहायां बुद्धौ । परमे बाह्याकाशापेक्षया प्रकृष्टे हार्द्दे नभसि परस्य ब्रह्मणोऽर्द्धे स्थाने चिर्नाचिकेतोऽग्निश्चितो यैस्ते तथोक्ताः । तं दुर्दर्शमिति । गूढं छन्नं यथा भवति तथाऽनुप्रविष्टम् । कुत्यत आह गुहाहितं बुद्धौ स्थितं गह्वरे अनेकानर्थसङ्कटे† तिष्ठतीति तथोक्तः । पुराणं चिरन्तनं विषयाद्व्यावर्त्यात्मनि मनसो योजनमध्यात्मयोगः तस्याधिगमेन प्राप्त्या मत्वा साक्षात्कृत्य । मुण्डके द्वा सुपर्णेति । द्वौ सुपर्णसाम्यात्‡ सुपर्णौ सयुजौ सर्वदा सहयुक्तौ सखायौ समा-

---

* अनुसारेणेति २ पु. पा. । † संकटे इति २ पु. पा. ।
‡ साम्यादिति २ पु. पा. ।

माख्यानौ स्वप्रकाशरूपत्वा*त्समानमेकम् उच्छेद्यत्वाद् वृक्षं शरीरं परिष्व-क्तवन्तौ । अन्य एकः पिप्पलं कर्मफलं संसारस्याश्वत्थत्वेन रूपितत्वात्| । समाने वृक्षइति न कस्य चित्समर्थो ऽहं दीन इति सम्भावना ऽनीशा जुष्टम-नेकैर्योगमार्गैः सेवितम् । अन्यं प्रपञ्चविलक्षणम् । ईशं यदा पश्यति प्रपञ्चं च महिमानं विभूतिं मायामयीमस्यैवेति यदा पश्यति तदा वीतशोको भवति‡ ॥

अन्तर उपपत्तेः ॥ १३ ॥

१७२ । १२

(अथ च दर्शनस्य लौकिकत्वशास्त्रीयत्वाभ्यां संशयः)ꣳ । इयं च सुखविशिष्टब्रह्मप्रकरणं नास्तीति कृत्वा चिन्ता । अतश्च वक्ष्यमाणः| सर्वना-मार्थः । स च मनोमयतद्भिन्नार्थवद् न संदिग्धो दृश्यतइत्यस्य निश्चा-यकत्वादित्याह एष इति । उपक्रमवशादित्यनेन सङ्गतिश्चोक्ता । गतं श्लोकं विभजते कनीमिति । कनीनिका ऽक्षितारकम् । भिन्नवक्तृत्वेन वा-क्ययोर्न नियम्यनियामकत्वं चेत्कथं तर्ह्यग्निभिर्गोतिं वक्तारोति शेषाद्वारः कृतो ऽत आह आचार्यस्त्विति । बाधकान्तरेति । अनर्थाभ्यतेरसम्भ-वाच्चेति सूचितबाधकान्तरदर्शनाय चेत्यर्थः । नन्वक्षणीत्याधारनिर्देशाद् जीव-देवते किं न स्तामत आह अन्तस्तद्धर्मेति । य एष इत्यादिः प्रथमश्रु-तस्यापि सापेक्षत्वान्न चाक्षुषत्वसमर्पकत्वमित्याह अनिष्पन्नेति । य एष इति श्लोकः पूरितः । य इत्येष इति च सर्वनामनी विशेषापेक्षत्वात्सतो निष्पन्नाभिधाने । अनिष्पन्नमपर्यवसितमभिधानं ययोस्ते तथा । ततश्च संनि हित॰पुरुषादिपदस्यार्थं विशेष्यं प्राप्याभिधातृणी वाचके भवेताम । किमतो ऽत आह संनिहितारश्चेति । कुतस्तदर्थस्य अपरोक्षता चाक्षुषतेत्यर्थः । स्वरसत इति । अनेन छायात्मनि योजनाक्लेशो वारितः । व्याख्यातं चेति । अधिकरणारम्भभाष्येणेत्यर्थः । तदुपादने सिद्धवदिति । तद्व्या-ख्याति विदुष इति । विदुषो विषयस्तेन निष्पादा शास्त्राद् योपलब्धिः सा परोक्षा ऽपि प्रत्यक्षेति स्तूयतइत्यर्थः । उपचारे निमित्तमाह दृढतरेति ।

१७३ । १२

* स्वप्रकाशत्वादिति ३ पु॰ पा॰ । | निरूपितत्वादिति २ पु॰ पा॰ ।

‡ अत्र तृतीय गुहाप्रवेशाधिकरणं संपूर्णम् । तत्र सूत्रे -- गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि तद्दर्शनात् ११ विशेषणाच्च १२ ॥ ꣳ ( ) एतन्मध्यगो ग्रन्थो नास्ति १ पु॰ ।

| वक्ष्यमाणमिति ३ पु॰ पा॰ । ॰ ते हि संनिहितेति २ पु॰ पा॰ ।

एतं संयद्वाम इत्याचक्षते एतं हि सर्वाणि वामान्यभिसंयन्तीति श्रुतिमीश्व-
१७४ । १८ रस्य फलभोक्तृत्वभ्रमव्यावर्तनेन व्याचष्टे **वननीयानीति**। जीवाग्प्रति
सङ्गच्छमानानि यानि वामानि तानि येन हेतुना सङ्गच्छन्ते स संयद्वामः।
एतं हीत्यस्यैतं निमित्तीकृत्येत्यर्थः। एष उ एव वामनीरित्यस्यार्थमाह
स एवेति। संयद्वामत्वं फलोत्पादकत्वमात्रं वामनीत्वं तुल्यप्रापकत्व-
मिति भेदः। एकस्थाननियमः स्थानान्तराऽव्यापकत्वम्। कमलस्य गोत्रं*
कामलस्तस्यापत्यं† कामलायनः। दूनमानसं परितप्यमानसम्। **पृथिव्य-
ग्निरिति**। उपकोशलं गार्हपत्यो ऽनुशशास पृथिव्यग्निरन्नमादित्य इति
इमाभिश्चतस्रस्तनवो य एष आदित्ये पुरुषो दृश्यते सो ऽहमस्मीति। तथा
ऽन्वाहार्यपचनो ऽनुशशास आपो दिशो नक्षत्राणि चन्द्रमा इति मम तनवो
य एष चन्द्रमसि पुरुषो दृश्यते सो ऽहमस्मि तथा ऽऽहवनीयो ऽनुशशास
प्राण‡ आकाशो द्यौर्विद्युदिति मम तनवो य एष विद्युति पुरुषो दृश्यते
सो ऽहमस्मीति। **न चैतत्प्रतीकत्वमिष्टमिति**। एषा सोम्य§ आत्म-
विद्येत्यग्निभिः कं खं ब्रह्मेति विद्याया विद्यात्वेन परामर्शादित्यर्थः। भा-
ष्यगतसमयशब्दार्थमाह **लौकिकस्येति**। विशेषणविशेष्यभावो ऽर्थयोः
शब्दयोस्तु सामानाधिकरण्यम्। तथा च भाष्यायोगमाशङ्क्याह **तदर्थयो-
रिति**। सुखस्य वाचकः शब्दः सुखशब्दः। **किं चिदधिकमिति**।
अक्षिस्थानसंयद्वामादिगुणं च पूरयित्वेत्यर्थः। ह्रीणो लज्जावान्। अपत्रा-
१७९ । ७ याऽपहृत्य। **आवर्त्तमिति**॥ जन्माद्यावृत्तिं पुंसां करोति इत्यावर्तो मनुष्य-
लोक उच्यत इत्यर्थः। **अथोत्तरेणेति**। आत्मानं जगतः सूर्यं तपआ-
दिना सह अन्विष्याहमस्मीति विदित्वा तमभिजायन्ते प्राप्नुवन्ति। एतत्सू-
र्याख्यं ब्रह्म प्राणानां व्यष्टिभूतानां हिरण्यगर्भभूतं सद् आयतनम्। अग्निर-
र्चिर्देवता ज्योतिः सूर्यः। अहरादयो ऽपि देवताः¶॥

* गोत्रापत्यमिति २ पु. पा.। † कमलस्य गोत्रं कामलस्यापत्यमिति ३ पु. पा.।
‡ प्राणा इति २ पु. पा.। § सोम्येति ३ पु. पा.
॥ एतत्प्रतीकस्थाने तत्कर्तेति प्रतीकग्रहणं पु. २।

¶ अत्र चतुर्थम् अन्तराधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ५-अन्तर उपपत्तेः १३ स्थाना-
दिव्यपदेशाच्च १४ सुखविशिष्टाभिधानादेव च १५ श्रुतोपनिषत्कगत्यभिधानाच्च
१६ अनवस्थितेरसम्भवाच्च नेतरः॥ १७॥

अन्तर्याम्यधिदैवादिषु तद्धर्मव्यपदेशात् ॥ १८ ॥ १८० । ३

अशरीरस्य नियन्तृत्वासम्भवासम्भवाभ्यां संशयः । पूर्वत्र स्थाननिर्दे-
शोपपादनाय पृथिव्यादिस्थाननिर्देशो दृष्टान्ततस्तस्याक्षेपात्सङ्गतिः । अश-
रीरः परमात्मा नान्तर्यामी घटवत् । ननु स्वशरीरनियन्तरि शरीरान्तरर-
हिते तत्रापि अनैकान्तिकता ऽत आह **स्वकर्मेति** । न नियम्यातिरिक्त-
शरीरराहित्यं हेतुः किं तु शरीरेण भोक्तृत्वेनाऽनन्वयः । तथा तु स्वकर्म-
जदेहेन तादृक्संबन्धवानेव तं देहं तेन द्वारेणान्यच्च वास्यादि नियच्छतीति
न व्यभिचार इत्यर्थः । अचेतनत्वमुपाधिमाशङ्क्य मुक्ते चेतने साध्यवत्यु-
पाध्यभावात्साध्याऽव्याप्तिमभिप्रेत्याह **प्रवृत्तीति** । नियमनं शरीरिणो न
चेतनमात्रस्य मुक्ते तदभावादित्यर्थः । विपक्षे दण्डमाह **न हीति** । ननु
जन्मादिसूत्रे उभयकारणत्वप्रतिपादनान्नियन्तृत्वं सिद्धमत आह **तदनेनेति** ।
पारिशेष्याज्जीव एवेति । अन्तर्यामीति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । पूर्वपक्ष-
मुपसंहरति **तस्मादिति** । किमशरीरत्वं यतो नियन्तृत्वाभावः । नियम्या- १८१ । १८
तिरिक्तदेहरहितत्वं वा देहसंबन्धाभावो वा देहे भोक्तृत्वाभावो वा । नाद्य
इत्याह **देहेति** । देहादौ निर्दिष्टे तत्स्वामी तच्चादिर्बुद्धिस्थो ऽस्येत्युक्तः ।
अथ वा तस्माज्जीवात्मैवेत्युपसंहारस्थो जीवात्मा परामृष्टः । अस्य स्वदे-
हादिनियमेन देहाद्यन्तरमतो ऽनैकान्तिकतेत्यर्थः । द्वितीयं शङ्कते **नादिति** ।
परस्यापि देहादिसंबन्धाभावो ऽसिद्ध इत्याह **तदविद्येति** । तद्विषयत्वा-
दविद्यायास्तद्विद्यात्वम् । तृतीये तु सोपाधिकतैव मुक्तस्य परभेदेन पक्ष-
त्वान्न साध्याव्याप्तिः । अतीतकालतां चाह **श्रुतीति** । यद्यपि जीवस्य
नियन्त्रन्तराभ्युपगमे ऽनवस्थेति तत्राह **न चेति** । औपाधिकस्य ह्यनौपाधि-
केश्वरनियम्यत्वमभ्युपेतं* नानुपहितेश्वरस्य नियन्त्रन्तरापादकमित्यर्थः ।
जीवपरभेदाभावे कथं लौकिकवैदिकव्यवहारा ऽत आह **अविद्याकल्पि-
तेति** । **एवं चेति** । बहुत्वाज्जीवानां नियम्याधिदैवादिषु प्रत्यभिज्ञा न
स्यादित्यर्थः । एकत्वे ऽन्तर्यामिण एकवचनश्रुतिमाह **एकवचनमिति** । १८२ । १४
अभेदेपीति । औपाधिकभेदाभावे ऽपीत्यर्थः । अधिकरणोपक्रमे विपर्यय-
वेचकमधिलोकमित्यादि भाष्यं तद्विभजते **पृथिव्यादीति** । यः पृथिव्यां

* अभ्युपगतमिति ड प ।

तिष्ठन्नित्युपक्रम्य माध्यन्दिनपाठे यः स्तनयित्नौ तिष्ठन्नित्यन्तं शारीरश्चोभयेपांति* सूत्रपातनिका । भाष्ये कर्तरीत्यात्मनीत्यर्थः । लौकिके कर्तरि डित्थे कार्यकरणसंघाते दर्शनादिवृत्त्यविरोधादित्याह **आत्मनीति** । पृथिव्यां तिष्ठन्नन्तर्यामीत्युक्ते पृथिव्यवयवस्याऽवयविनो ऽन्तर्यामित्वं स्यात्तन्निवृत्तये ऽन्तर इति । पृथिवीलेचत्ववारणाय न वेदेति । स ह्यहमस्मि पृथिवीति वेदानियम्यदेह एवान्तर्यामिणो देहो नान्य इत्याह **यस्येति** । अप्रतर्क्यः तर्काऽविषयः । अविज्ञेयं प्रमाणाऽविषयः । सर्वासु दिक्षु प्रसुप्तमिव† ॥

१८३ । १

अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेः ॥ २१ ॥

अदृश्यत्वादिसाधारणधर्मदर्शनात्संशयः । पूर्वत्र द्रष्टृत्वादिश्रवणान्न प्रधानमन्तर्यामीत्युक्तमिह तदश्रवणादक्षरं प्रधानमिति भाष्योक्तैव सङ्गतिः । पूर्वपक्षमाह **परिणाम इति** । योनिशब्दो निमित्तं चेदिति ब्रूयादित्यध्याहारः । न विलक्षणत्वा‡दित्यत्र परिणाममतं कृत्वाचिन्तया परिणामसारूप्ययोर्व्याप्तिर्निराकरिष्यते अत्र तु विवर्तदृश्ययोः । परिणामस्तु तत्रत्य इहानूदितः । भूतयोनिर्जडः परिणममानत्वाद्विवर्तमानत्वाद्वा संमतवदित्यर्थः । ननु परिणामिनः कथमक्षरशब्दवाच्यत्वमत आह **स्वविकारानिति** । अनुमानयोर्बाधमाशङ्क्याह **य इति** । अक्षरात्परादिति सामानाधिकरण्यम् । **नामरूपेति** । शब्दार्थयोर्बीजमधिष्ठानमात्मा तद्विषयतया तस्याधिष्ठानत्वे सहकारित्वेन शक्तिभूतं भूतानां सूक्ष्म कारणं तस्मिन् । संदेहभाष्यस्यप्रधानशब्दं वर्तयति **प्रधीयतइति** । क्रियतइत्यर्थः । अचेतनानामिति भाष्य

१८४ । १० न प्रायदर्शनमात्रपरमित्याह **सारूप्येति** । ननु न च स्मार्तमिति प्राच्याधिकरणे प्रधानं दूषितं द्रष्टृत्वाद्यसंभवन्यायसाम्यादचेतनमव्याकृतं दूषितप्रायमिति तच्छङ्का न युक्ता प्रधाने त्वप्रामाणिकत्वमधिकमिति शङ्कते **स्यादेतदिति** । बाधकं द्रष्टृत्वादि । ईक्षत्यादिचिन्तया ऽप्यपुनरुक्तिमाह **तेनेति** । उपचर्यतां ब्रह्मणो जगद्योनित्वमित्युक्तम् । उपचारे निमित्तमाह **अविद्येति** ।

* व्याससू० अ० १ पा० २ सू० २० ।

† अत्र पञ्चमम् अन्तर्याम्यधिकरणं सम्पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३-अन्तर्याम्यधिदैवादिषु तद्धर्मव्यपदेशात् १८ न च स्मार्तमतद्धर्माभिलापात् १९ शारीरश्चोभयेऽपि हि भेदेनैनमधीयते २० ॥

‡ व्या० सू० अ० २ पा० १ सू० ४ ।

अविद्याशक्त्या विषयीकृतत्वेन तदाश्रय इति तथोक्तम्। द्वितीयश्लोकस्य द्वितीयार्द्धं व्याचष्टे **अथेति**। सति चेतनपरत्वे वाक्यस्य ब्रह्मपरत्वं दुर्निवारमिति पूर्वपक्षाभावमाशङ्क्याह **ब्रह्मैवेति**। यदुक्तम् अक्षरात्परस्य सर्वज्ञत्वमक्षरं तु प्रधानमिति तन्नेत्याह **अक्षरस्येति**। यद्भूतयोनिम- १८४ । २॥ त्यक्षरस्य जगद्योनिभावमुक्त्वा यः सर्वज्ञ इत्युपक्रम्य तस्मान्नामरूपादि जायत इति जगद्योनिभाव उच्यते। उपादानप्रायपाठाच्च पञ्चम्या न निमित्तार्थत्व तत्र उपादानत्वप्रत्यभिज्ञानिर्द्दिष्टैकवाक्यत्वे सति वाक्यप्रमाणात् सर्वज्ञ एव भूतयोनिरित्यर्थः। विश्वयोनिर्यदक्षरं तत्सर्वविद्वेदेति विधीयते। यद्यक्षरशब्दवाच्यभूतयोनेः सर्वज्ञत्वं कथं तर्हि सर्वज्ञस्याक्षरात्परत्वमुक्त तत्राह **अक्षरादिति**। यद् यस्मादर्थे। न चाक्षरशब्दप्रत्यभिज्ञानाद् भूतयोनिरेवाक्षरादिति निर्द्दिष्टेति वाच्यम्। प्रथमश्रुते यः सर्वज्ञ इति वाक्ये सर्वज्ञस्य जगदुपादानत्वप्रत्यभिज्ञया ऽस्य वाक्यत्वादीनाक्षरं पुरुष वेद सत्यमिति पुरुषस्याक्षरशब्देन निर्द्दिश्यमानत्वाच्च। विवर्त्तस्त्विति श्लोकस्य द्वितीयार्द्धं व्याचष्टे **अपि चेति**। प्रयोजनमाह **ज्ञेयत्वेनेति**। भोगस्यातिरिक्त इति भाष्यस्य* व्याख्या **भोगा इति**। ननु ऋतुषु यजन्तीति कर्त्तरि क्विप सप्रसारणो ऋत्विक्शब्दः। यज्ञसंयोगे† गम्यमाने पतिशब्दप्रातिपदिकस्य नकारादेशः स इकारस्यान्त्यस्य ततो ङीपि कृते पत्नी। **उक्ताभिप्रायमिति**। विवर्त्तत्वेन सारूप्याऽनपेक्षेत्युक्तो ऽभिप्रायः। **प्रधानादित्य-** १८६ । १६ **र्थेति**। यद्यपि भाष्ये शारीरप्रधाननिराकरणतया हेतुद्वयं क्रमेण व्याख्यात तथापि पुरुषशब्दस्य प्रधानव्यावर्त्तकत्वादाद्यहेतुरपि प्रधानवारणार्थ इति। अक्षरमव्याकृतमित्यादिभाष्यस्यायमर्थः। शब्दार्थयोर्बीजमधिष्ठान तस्य शक्तिः सहकारित्वात्। सा चेश्वरमाश्रयते विषयीकरोतीति ईश्वराश्रया तस्याधिष्ठानत्वे उपाधिभूता ऽवच्छेदिका‡ शुक्तेरिव तद्विषयमज्ञानम्। अविकार इति च्छेदः। तस्माद्वाचस्पतिमतं भाष्यविरुद्धमिति केश्चिदयुक्तमुक्तम्। किञ्च।

अज्ञत्वभ्रान्तताद्दोषादरक्षत् परमेश्वरम्।
सतद्वाप्यार्थतत्त्वज्ञो वाचस्पतिरगाधधीः॥

* भाष्यपाठस्येति २-३ पु॰ पा॰। † सप्रयोगेति २ पु॰ पा॰।

‡ उपाधिभूतमवच्छेदकमिति २ पु॰ पा॰।

प्रधानस्यागमिकत्वे प्रकृतिविकारसारूप्यादि बहु समञ्जसं स्यादि-
१८६ । २० त्यर्थः । असमञ्जसमिति पाठे चेतनस्य जगदुपादानत्वादि* । रूपोपन्या-
सात्त्व† । नेतराविन्यनुषङ्गः । भाष्ये अदृश्यत्वादिधर्मकस्य न विग्रह इत्या-
क्षेपः । सर्वात्मत्वविवक्षयेति समाधानम् । जायमानसंनिधिलक्षणस्थानस्य
प्रकरणेन बाधमाशङ्क्य विग्रहवत्त्वलिङ्गेन प्रकरणबाधमाह नेति । ईश्वर-
स्यापि हिरण्यश्मश्रुत्वादिवद् मूर्द्धादिसंभव इति कश्चित् । तन्न । अपाणि-
पादमिति निर्विशेषस्य ज्ञेयत्वेन प्रक्रमाद्धिरण्मयस्योपास्यत्वेन विग्रहाद्य-
विरोधात् । प्राकृतपाण्यादिनिषेध एव इति चेन्न । प्रथमस्य चरमेणासंको-
चादिति । लिङ्गं सार्वात्म्यपरं न शरीरादिमत्त्वपरमित्याशङ्क्य तथा सति मूर्द्धा-
दिबहुश्रुतीनां बाधः स्यात्तास्तु प्रकरणाद्बलीयस्य इत्याह न चैतावतेति ।
प्रकरणमात्रेणेत्यर्थः । एवं च हृदयं विश्वमस्य एष सर्वभूतान्तरात्मेति
चात्र्ये सर्वनामनी संनिहिततरं विग्रहवन्तं गृह्णीतो न भूतयोनिमिति ।
लिङ्गनिरुद्धे प्रकरणे संनिधिर्विजयते इत्याह सिद्धे चेति । पुरुष एवे-
दमित्यादिसर्वरूपत्वोऽपन्यासो ऽपि द्युमूर्द्धादिकस्यैवास्तु तस्य संनिहित-
१८७ । १५ तरत्वादत आह प्रकरणादिति । संनिधेः प्रकरणस्य बलीयस्त्वात्पूर्वव-
द्बाधकलिङ्गाभावाच्चेत्यर्थः ।

ऊर्णनाभिर्लूताकीटस्तान्तून् सृजते संहरति च । सतो जीवतः ।
येन ज्ञानेन अक्षरं पुरुषं वेद तां ब्रह्मविद्यामुपसन्नाय प्रोवाच‖ प्रब्रू-
यात् । सर्वविद्यावेद्यवस्त्वधिष्ठानविषयत्वात्सर्वविद्याप्रतिष्ठा । कर्मनिर्मि-
तान् परीक्ष्य ब्राह्मणो निर्वेदमायात्कुर्यादित्यर्थः । गच्छेदिति वाक्यशे-
षात् वैराग्यहेतुमाह इह संसारे ऽकृतो लोको नास्ति । किं कृतेन कर्मणे-
त्यध्याहारः । अतो ऽकृतज्ञानार्थं दिवि स्वात्मनि प्रकाशरूपे भवो दिव्यः
बाह्याभ्यन्तरसहितः सर्वात्मेति यावत् । क्रियाविज्ञानशक्तिमन्मनःप्राणर-
हितः । बाह्येन्द्रियनिषेधो ऽप्युपलक्षितः । अत एव शुभ्रः शुद्धः । अग्नि-
र्द्यौः । असौ वाव लोको गौतमाग्निरिति श्रुतेः । स मूर्द्धा अस्येति सर्वत्र

* उपादानत्वादिरसमञ्जसं स्यादित्यर्थ इति २ पु॰ अधिकः पाठः ।
† व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ २ सू॰ २३ । इदमदृश्यत्वाद्यधिकरणान्तर्गतं सूत्रम्
‡ विग्रहस्त्वेति ३ पु॰ पा॰ । § सर्वरूपवत्त्वेति ३ पु॰ पा॰ ।
‖ प्रगृह्ये नास्ति ३ पु॰ ।

संबन्धः । यस्येत्यर्थे अस्यशब्दः । विवृता उद्घाटिताः प्रसिद्धाः वेदाः यस्य वाक् वायुर्यस्य प्राणः विश्वं यस्य हृदयं मनस्तन्मनसा सृष्टत्वाद् विश्वस्य पादरूपेण पृथिवी यस्य जाता एष सर्वभूतगतप्राणानां समष्टितया सर्वभूतान्तरात्मा । एतस्माज्जायते इत्यनुषङ्गः । तस्मात्परमात्मनो ऽग्निर्द्युलोको जायते यस्य* सूर्यः समिधः । असौ वाव लोको ऽग्निस्तस्यादित्य एव समिदिति श्रुतेः । स† दाधार दधार । कस्मै ब्रह्मणे‡ ॥

वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात् ॥ २४ ॥

१८७ । १६

अथ वैश्वानरः किमनात्मा किं वा आत्मा अनात्मत्वे जाठरो ऽन्यो वा आत्मत्वे ऽपि जीवः परो वेति संदेहः§ ।

सार्वात्म्यरूपोपन्यासादत्तरं ब्रह्म वर्णितम् ।
जाठरादावनैकान्त्यशङ्का तस्य निरस्यते ॥

को न आत्मेत्युदाहरणभाष्यं छान्दोग्याख्यायिकार्थानुसन्धानेन व्याचष्टे **प्राचीनशालेत्यादिना** । उद्दालको ऽप्युपलक्ष्यते । जन इति कर्षिनामैव । **आत्मेत्युक्त इति** । ब्रह्मेत्युक्ते तत्पारोक्ष्यनिवृत्त्यर्थमात्मपदमित्यपि द्रष्टव्यम् । इक् स्मरणइत्यस्य रूपमध्येषीति । द्युमूर्धेत्यादिभाष्यमादाय व्याचष्टे **वैश्वानरस्येत्यादिना** । सुतेजस्त्वगुणा द्यौर्वैश्वानरस्य मूर्धा विश्वरूपत्वगुणः सूर्यः । एष शुक्ल एष नील इत्यादिश्रुतेः । स वैश्वानरस्य चक्षुः । पृथग्गतिमत्त्वगुणो वायुः प्राणः । बहुलत्वगुण आकाशो देहमध्यम् । रयिर्धनम् । तद्गुणा आपो बस्तिस्थम् उदकम् । तत्र पृथिव्यां वैश्वानरस्य प्रतिष्ठानात् । **मूर्धपातादिदूषणैरुपासनानां निन्दयति** । मूर्धा ते व्यपतिष्यदित्यादिनैकैकोपासननिन्दया तस्य ह वा एतस्येत्यादिना वैश्वानरस्य द्युलोकादयो मूर्धादय इति कथनेनावयविनः समस्तभावमुपदिशत्यर्थः । उपासक एव वैश्वानरो ऽहमिति मन्यतइति **वैश्वानरस्य भोक्तु**रित्युक्तम् । हृदयाद्धि

१८८ । १८

---

* तस्येति ३ पु० पा० ।   † स इति नास्ति २-३ पु ।

‡ अत्र षष्ठम् अदृश्यत्वाद्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३ अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेः २१ विशेषणभेदव्यपदेशाभ्यां च नेतरौ २२ रूपोपन्यासाच्च २३ ॥

§ संशय इति २ पु पा० ।

मनः प्रणीतमिव । इतः प्रणयनावधित्वाद् हृदयं गार्हपत्यो ऽत एव तदनन्तरत्वान्मनो ऽन्वाहार्यपचन इत्याह **हृदयानन्तरमिति** ।

१८९ । ३ पूर्वपक्षमाक्षिपति **नन्वित्यादिना** । निश्चितार्थेच्छान्दोग्यवाक्येन तदेकार्थं वाजसनेयिवाक्यं निर्णीयते न विपर्यय इत्यत्र न्यायमाह **निश्चितार्थेन हीति** । यथा हि तं चतुर्धा कृत्वा बर्हिषदं करोतीति पुरोडाशमात्रचतुर्धाकरणवाक्यमेकार्थसंबन्धिना शाखान्तरीयेणाग्नेयं चतुर्धा करोतीति विशेषविषयत्वेन निश्चितार्थेनाग्नेय एव पुरोडाशो व्यवस्थाप्यते एवमत्रापीत्यर्थः । अथ दर्शपूर्णमासकर्मणः शाखाभेदे ऽप्यभेदात्तत्र तथा तदत्रापि सम*मित्याह **कर्मवदिति** । न केवलमुपक्रमाद् ब्रह्मनिर्णय उपसंहारादपीत्याह **न च मूर्धत्वादिकमित्यादिना** । प्रतीकोपदेशमुपाध्यवच्छिन्नस्योपास्त्युपदेशं च प्रपञ्चयति **तथा चेति** । पञ्चपादीकृतस्तु वाजसनेयिवाक्यस्याप्यात्मोपक्रमत्वलाभे किं शाखान्तरालोचनयेति पश्यन्तः

१९० । १७ पुरुषमनूद्य वैश्वानरत्वं विधेयमिति व्याचक्षते तद्दूषयति **अत एवेति** । यत एवान्तःप्रतिष्ठत्वेन सह समुच्चयः सूत्रगतापिशब्दार्थो ऽत एवान्तःप्रतिष्ठितत्ववत्पुरुषत्वमपि वैश्वानरमुद्दिश्य विधेयं न विपर्यय इत्यर्थः । यदि पुरुषमनूद्य वैश्वानरो विधीयते तदा पुरुषस्य दृष्ट्याश्रयत्वं स्यादित्याह **तथा सतीति** । किमतस्तत्राह **एवमिति** । न केवलं सूत्रविरोधो ऽपि तु भाष्यविरोधो ऽपीत्यर्थः । स यो हैतमिति वाक्ये प्रथमनिर्दिष्टाग्न्युद्देशेन पुरुषत्ववेदनं स एषो ऽग्निरिति वाक्यस्यार्थत्वेनानूद्यते तथा च तस्यायमेवार्थः स्थित इति श्रुतिविरोध इत्यर्थः । पुरुषस्य विधेयत्वे यच्छब्दायोगमाशङ्क्याह **तस्मादिति** । पञ्चपाद्यां तु जाठरे ईश्वरदृष्टिपक्षमुक्त्वा योगादग्निवैश्वानरशब्दयोरीश्वरे वृत्तिरिति पक्षान्तरं वक्तुमयम् उद्देश्यविधेयभावव्यत्यय आश्रित इति चिन्त्यमिदं दूषणमिति ।

मूर्धादिचिबुकान्तावयवेषु संपादितस्य कथं पुरुषविधत्वं तेषां पुरुषैकदेशत्वादित्याशङ्क्य वैश्वानरपुरुषस्य पादादिमूर्धान्तावयवानामेषु‡ संपादनात्पुरुषसादृश्यमित्याह **अत्रावयवसंपत्त्येति** । मूर्धचिबुकान्तरालस्थस्य

१९१ । १३ पुरुषावयवस्थत्वात्कथं पुरुषे ऽन्तःप्रतिष्ठितत्वमित्याशङ्क्याह **कार्य-**

* सामर्थ्यमिति २ पु॰ पा॰ । + वैश्वानरमिति ३ पु॰ पा॰ । ‡ एष्विति नास्ति २ पु॰

करणेति । कार्यकरणसमुदाय एव पुरुषस्तस्यावयवा मूर्द्धादिचिबुकान्ता-स्तेष्वन्तःप्रतिष्ठानात्पुरुषे ऽन्तःप्रतिष्ठितत्वम् । अत्र हेतुः समुदायेति । अवयविन्यवयवस्यान्तर्भावादवयवस्योप्यवयव्याश्रितो गृहस्य इव ग्रामस्थ इत्यर्थः । नन्ववयवाश्रितस्यावयव्याश्रितत्वव्यपदेशे दृष्टान्तो वक्तव्यो भाष्य-कारस्त्ववयवस्यावयविनिष्ठताव्यपदेशमुदाहरति ततो न निदर्शनतेत्याश-ङ्क्याह अत्रेवेति । शाखादीनां समुदाये प्रतिष्ठिता शाखा समुदायमध्यपा-तिनी भवेत् तावदेषां च मूर्द्धादिचिबुकान्तावयवानां कार्यकारणसमुदाया-न्तर्भावे निदर्शनम् । अवयवस्थस्य तु वैश्वानरस्यावयविपुरुषान्तःस्थत्वम-र्थादेव सिद्धतीत्यर्थः । विश्वेषां वा ऽयं नरो नेता कारणम् ।

भाष्ये वरणा नासीति निरुच्येति । इमामेव प्रसिद्धां भ्रूसहितां नासिकां वारयति नाशयतीति वरणासहिता नाशीति निरुच्येत्यर्थः । वरणाशब्दा-र्थमाह भ्रुरिति । अत्रिः किल याज्ञवल्क्यं पप्रच्छ य एषो ऽनन्तो ऽव्यक्त १९२ । १९ आत्मा तं कथं विजानीयामिति । प्रत्युवाचेतरः सो ऽविमुक्ते प्रतिष्ठित इति । अविमुक्तस्य स्थान*भूता का वै वरणा का च नाशीति । प्रश्नस्य प्रत्युक्तिः सर्वा-निन्द्रियकृतान् दोषान्वारयति तेन वरणेति । सर्वानिन्द्रियकृतान् पाप्मनो नाशयति तेन नाशीति । नियम्य जीवाधिष्ठानत्वद्वारेण नियन्तुरीश्वरस्याधि-ष्ठानत्वान्नासाभ्रुवोः पाप्मवारकत्वाद्युपपत्तिः । नासाभ्रुवोर्मध्ये ऽपि स्थानवि-शेषजिज्ञासया प्रश्नः कतमं चेति । भ्रूमध्यमाहेतरो भ्रुवोरिति । घ्राणस्य नासि-कायाः । स च संधिर्द्युलोकस्य स्वर्गस्य परस्य च ब्रह्मलोकस्य संधित्वेनो-पास्यः ।

केचित्तु उपासनाबुद्धिर्वारकत्वेन नाशकत्वेन च वरणा नाशी । सा हि प्रकृता न भ्रूभ्रुवोरिति द्विवचनेन† वक्ष्यमाणाया एकवचनायोगात् । अतः श्रुत्यनभिज्ञा वाचस्पतिरिति वदन्ति । तन्न । अत्र ह्युपासना स्वशब्देन न प्रकृता । तं कथं विजानीयामित्युपसर्जनं विज्ञानं प्रकृतमपि न स्त्रीलि-ङ्गनिर्देशार्हम् । ततः शब्दोपात्तभ्रूप्रातिपदिकार्थे शक्ति वरणाशब्द इति श्रुत्य-र्थज्ञो वाचस्पतिरेव । वैश्वानरमह्नां केतुं सूर्यं वैश्वानरस्य शोभनमतौ

* स्थानेनेति २ पु॰ पा॰ । † नाशीति इत्यपपाठः-३ पु॰ । एकमेव ,पि ।
‡ द्विवचनेनेति २-३ पा ।

विषया भवेम*। स ध कं सुखम्। अभिमुखा श्रीश्च। यो भानुरूपेण रोदसी द्यावापृथिव्यौ अन्तरिक्षं चाततान व्याप्तवान्। रोदसी एव दर्शयति इमां पृथिवीं द्यामिति। प्रादेशमात्रमिव देवाः सूर्योदये अभिसंपन्नाः प्राप्ता उपासनया यदा तदा ते सुविदिता भवन्ति। अहं कैकेयराजो† युष्मभ्यम् औपमन्यवादिभ्यः एतान् देवाँस्तथा वक्ष्यामि यथा प्रादेशमात्रमेवाभिसंपादयिष्यामि। अधोनोऽक्रान्तर्नोत्य स्थिता ऽतिष्ठा द्यौर्मूर्धाध्यात्ममारोप्या एवं सुतेजस्त्वादिगुणवन्तो वैश्वानरावयवा आदित्यादयश्चक्षुरादिष्वारोप्याः‡॥

इति श्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशिष्यपरमहंसपरिव्राजकभगवदमलानन्दकृते वेदान्तकल्पतरौ प्रथमाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥

	अस्मिन् पादे	आदितः
अधिकरणानि	७	१८
सूत्राणि	३२	६३

* भवेदिति ५ पु. पा.। † एतदग्रे य. इत्यधिकं २ पु.।

‡ अत्र सप्तमं वैश्वानराधिकरणं संपूर्णम्। तत्र सूत्राणि ८ वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात् २४ स्मर्यमाणमनुमानं स्यादिति २५ शब्दादिभ्यो ऽन्तः प्रतिष्ठानाचेति चेन्न तथा दृष्ट्युपदेशादसम्भवात् पुरुषमपि चैनमधीयते २६ अत एव न देवता भूतं च २७ साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः २८ अभिव्यक्तेरित्याश्मरथ्यः २९ अनुस्मृतेर्बादरिः ३० सम्पत्तेरिति जैमिनिस्तथा हि दर्शयति ३१ आमनन्ति चैनमस्मिन् ३२॥

अथ प्रथमाध्यायस्य तृतीयः पादः ।

द्युभ्वाद्यायतनं स्वशब्दात् ॥ १ ॥

१९३ । १

निर्विशेषब्रह्मलिङ्गनिरूपणं पादार्थमाह **इहेति** । आद्याधिकरणमवतारयति **तत्रेति** । आयतनत्वसाधारणधर्मात् संदेहे पूर्वपक्षं संगृह्णाति **पारवत्त्वेनेति** । अमृतं यद् ब्रह्म तद् द्युभ्वाद्यायतनं क्वचित्कदाचिदपि न युक्तम् । आयतनस्य ब्रह्मत्वाभावे हेतुमाह **पारवत्त्वेनेति** । सेतुत्वस्य पारवत्त्वेन व्याप्तेर्ब्रह्मणश्चापारत्वादित्यर्थः । अमृतत्वाभावे हेतुमाह **भेदइति** । भेदे हि सति संबन्धार्था षष्ठी प्रयुज्यते ब्रह्म चामृतमिति नामृतस्येति षष्ठी युक्तेत्यर्थः । पारं परकूलम् । अवारमर्वाक्कूलम् । ननु षिञा बन्धनार्थात्सेतुशब्दव्युत्पत्तेर्जगन्मर्यादाया बन्धरि ब्रह्मणि प्रयोगः किं न स्यादत आह **न त्विति** । यत्र दारुणि छिद्रिते निधाय्याणां पादप्रासनं तद्धडिः । निगडः शृङ्खला । नन्वमृतमपि ब्रह्मामृतान्तरसंबन्धि नेत्याह **न च ब्रह्मण इति** । अतो ऽन्यदार्तमिति श्रुतेरित्यर्थः । पुरुषं प्रति यावत्तादात्म्यं तावद्गच्छद्वस्तुतः परिच्छिन्नं भवति पारवत् ।

अथ त्विति । साक्षादायतनत्वेन श्रुत्युक्तमिति योजना । अव्याकृतं हि कारणब्रह्मोपाधित्वेन प्रतिपाद्यते न प्राधान्येनेति । **तस्य हि कार्यत्वेनेति** । देहाद्यवच्छिन्नरूपेणेत्यर्थः । **धारणादिति** । अस्य द्युभ्वाद्यायतनस्यास्य वा तज्ज्ञानस्य यथाक्रमममृतत्वस्य धारणात् साधनाद्वा सेतुता । यद्यपि ब्रह्मैवामृतं तथापि तदज्ञानं न मोक्ष इति ज्ञायमानत्वदशा* ऽभिप्रेत्य धारयितृत्वम् । अत एव षष्ठी । नन्वेवं रूढिर्गतेत्याशङ्क्य साम्यमाह **पूर्वपक्षे ऽपीति** । **पारवत्तावर्जं** पारवत्तां वर्जयित्वा । **योगमात्रादिति** । षिञ्धात्वर्थयोगादित्यर्थः ।

१९४ । ३

विधारकत्वमेव सेतुगुणो ऽपि स्यात्तया च पारवत्तया गौणी वृत्तौ †स्वत्यागेन प्रवृत्ता योगाद् बलिनीति च न शङ्क्यमिति । अमृतस्य ब्रह्मणो हेत्वभावात्साधनत्वं ज्ञानस्यायुक्तमित्याशङ्क्याविद्यानिवृत्तिरमृतत्वं शब्दार्थ

* ज्ञायमानदशामिति २-३ पु. पा. । † स्वेति नास्ति २ पु.

इत्याह अमृतशब्दश्चेति । द्वयोरेकस्य च संख्येयानामुपादाने तेषां बहुत्वाद् द्व्येकेष्विति स्यात् । नानार्थसाधारण्येन सकृदुच्चारणमिह तन्त्रम् एवं चावृत्तिलक्षणवाक्यभेदो व्युदस्त: । अस्य ब्रह्मण: स्वीया: शब्दा एते इत्यर्थ: । तत्र त्वायतनवद्भावश्रवणादिति भाष्यं द्युभ्वाद्यायतनस्य* ब्रह्मत्वे सिद्धे तस्य सविशेषत्वनिरासार्थं सत्प्रधानवादनिरासानुपयोगित्वात्प्रकृतासङ्गतमित्याशङ्क्य

१९५ । ८ हिरण्यगर्भपूर्वपक्षनिरासार्थत्वेन प्रकृतेन† सङ्गमयति स्यादेतदित्यादिना । अप्रधानं ज्ञानं न सर्वनामपरामर्शार्हमिति कश्चित्तं प्रत्याह न चेति ।

यत्तु केन चिदुक्तं तं जानथेति ज्ञेयं प्रत्युपसर्जनं ज्ञानमेव इति पुंलिङ्गनिर्देशानर्हं चेति । तन्न । सत्यपि ज्ञेयप्राधान्यनिर्देशे ज्ञानस्य फलसाधनत्वेन गुणकर्मत्वाभावात्प्राधान्यात् । पुंलिङ्गं तु विधेयसापेक्षमिति न किं चिदेतत् । तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्या‡मिक्षेत्यादौ शब्दतोऽप्रधानस्यापि पयआदे: सर्वनामनिर्देशादनियतं सर्वनाम्न: प्रधानपरामर्शित्वमित्याह न चेति ।

अविद्यारागद्वेषादीति भाष्ये आदिग्रहणेन प्राङ्निर्दिष्टभयमोहावुक्तौ । एते ऽविद्यादय: श्रुतौ हृदयग्रन्थिशब्दार्थ इत्याह हृदयग्रन्थिश्चेति । अज्ञानस्याविद्याशब्देन निर्दिष्टत्वान्मोहश्च विषाद: शोक इति च

१९६ । १२ विषादव्याख्या । परावर इति प्रतिपदं व्याचष्टे परमिति । भाष्ये सूत्रोपात्तमुक्तपदव्याख्यानाय भिद्यते हृदयग्रन्थिरिति मन्त्रमुदाहृत्य ज्ञानादज्ञाननिवृत्तौ ब्रह्मण: प्राप्यत्वमुपसृप्यपदार्थ इति च वक्तुं§ तथा विद्वानिति मन्त्र उदाहृतस्तत्रश्चोत्तरमन्त्रे विद्वानित्यभिधास्यमानं ज्ञानं पूर्वमन्त्रे भिद्यत इत्यादिकर्मसंयोगे निमित्तार्थया दृष्टे इति सप्तम्या निर्दिष्टम् । निष्ठा च भावे । दर्शनार्थश्चाविद्यादे: परोक्षज्ञानाच्छित्तिर्नाभात्रे भिद्यतइत्यादिनोक्त इत्यभिप्रेत्येत्याह तस्मिन्ब्रह्मण्येति । उत्तरमन्त्रस्थनामरूपशब्दार्थमाह नामेति ।

यत्तु कश्चिदाह सूत्रेणाऽनिरस्तत्वान्न वाय्वादिपूर्वपक्ष इति तत्राह

,, । १८ नाव्याकृतमित्यपीति । साधारणहेतुनिर्देशाद्‖ अव्याकृतवादाद्यपि

---

* द्युभ्वायतनस्येति २ पु. पा. ।
† प्रकृतेनेति नास्ति २ पु. ।
‡ वैश्वदेवीति नास्ति ३ पु. ।
§ इति च वक्तुमिति १ पु. पा. ।
‖ हेतुदर्शनादिति ३ पु. पा. ।

पूर्वपक्षत्वेन सूचितमित्यर्थः । न चोपाधिपरिच्छिन्नस्येति भाष्ये च-
कारप्रयोगात्सोऽपि चशब्दव्याख्यानत्वभ्रममपाकरोति चेनेति । जीवात्मैव द्यु-
भ्वाद्यायतनमिति न वाच्यमित्यन्वयः । (जीवात्माधिगमार्थेति ।
प्रसिद्धं जीवस्वरूपमनूद्य तस्य पारमार्थिकस्वरूपाधिगमायेत्यर्थः ।* । प्रकरणेन
पठितमिति कृत्वा चिन्ता न युक्ता प्रकरणादिति सूत्रादिति केन चिद्युक्त
मुक्तं कृत्वा चिन्तोद्घाटनार्थत्वात्सूत्रस्य । इदं विश्वं पुरुष एव यस्मि-
न्पृथिव्याद्योतं समाश्रितं किं तदिति अत आह कर्माग्निहोत्रादि तपो ज्ञा-
नम् अर्थात्तत्फलं च । स च पुरुषः परामृतं ब्रह्म† ॥

भूमा संप्रसादादध्युपदेशात् ॥ ८ ॥ १९८ । ८

आत्मशब्दाद् द्युभ्वाद्यायतनं ब्रह्मेत्युक्तम् । तत्रात्मशब्दः प्राणे
ऽनैकान्तः । तरति शोकमात्मविदित्यत्राव्यवहितप्राणे प्रयोगादित्याक्षेपिकी
सङ्गतिः । आख्यायिकामर्थतोऽनुक्रामन् विषयं विविनक्ति नारद इत्या-
दिना । आजानसिद्धं स्वभावसिद्धम् । भगवन्तमुपसद्य यदुवाच तदाह
अनात्मज्ञेनेति । प्राणेषु पर्यवसिते भूयसि बहुतरे प्रश्नान्तरे इत्यन्वयः ।
तेजो वा अद्भ्यो भूय इत्यत्र वायुरपि ग्राह्य इत्याह वायुसहितेनेति
संकल्पादिपदार्थान् व्याचष्टे कर्तव्यमित्यादिना ।

पूर्वापरेति । पूर्वं चापरे च विषया निमित्तं यस्य प्रयोजनस्य ... । १८
तन्निरूपणमित्यर्थः । ऋग्वेदादिनो वाङ् नाम्नो भूयसी । वाक्प्रवृत्त्या-
द्वारो मनो भूयः । कुर्यामिति निश्चयस्य मनसः कर्तव्यादिविवेकः संकल्प-
कारणम् । तस्य चातीतादिविषयसाध्यप्रयोजनज्ञानं चित्तम् । तस्मादपि
लौकिकविषयाच्छास्त्रीयदेवतादैकाग्र्यं ध्यानं फलतो भूयः । ध्यानस्य
विज्ञानं शास्त्रीयं कारणं तस्य मनोगतं बलं प्रतिभानसामर्थ्यं कारणम्§ ।
तस्याद्यमानमन्नम् । तस्यापः । तत्रमाकाशपर्यन्तं ज्ञेयम् । आकाशस्य
भोग्यत्वे स्मरः स्मरणम् । तस्याशा तया ह्यपि तात्पर्येण स्मरति । प्राणो

* ( ) एतदन्तर्गतो ग्रन्थो न दृश्यते १-३ पु । † छा० स० ३ १ पा० ३ सू० ८ ।

‡ अत्र प्रथमं द्युभ्वाद्यधिकरणं समाप्तम् । तत्र सूत्राणि ७—द्युभ्वाद्यायतनं स्वश-
ब्दात् १ मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात् २ नानुमानमतच्छब्दात् ३ प्राणभृच्च ४ भेदव्यप-
देशात् ५ प्रकरणात् ६ स्थित्यदनाभ्यां च ७ ॥ § कारणमिति नास्ति ३ पु० ।

नामाद्याशान्तसर्वहेतुतया भूयानित्युत्तरोत्तरभूयस्त्वं द्रष्टव्यम् । भवतु प्राणे प्रश्नप्रत्युक्तिपर्यवसानं तथापि न तस्य भूमत्वशङ्का एष त्विति तुशब्देन ग्रन्थं विच्छिद्य भूमोपदेशादित्याशङ्क्य विषयप्रदर्शनावसरएव संशयोपयोगितया पूर्वपक्षसम्भावनामाह **प्राणस्येति** । सर्वात्मत्व*लिङ्गात् प्राण एव भूमा तुशब्दस्तु सत्यप्राणवेदिन एव नामाद्यतिवादित्वाद्विशेषार्थ इति संभवः पूर्वपक्षस्येत्यर्थः ।

१९८ । २२ प्राणस्य भूमत्वे लिङ्गान्तरमाह **अपृष्ट एवेति** । यदि प्राणादन्यो भूमा तर्हि प्राग्वत् प्रश्नेन भाव्यमित्यर्थः । भूमशब्दस्य निष्कृष्टबहुत्ववचनत्वात् किं प्राणो भूमेति भाष्ये सामानाधिकरण्याऽयोगमाशङ्क्याह **भावभाविनोरिति** । भाष्यकारेण प्राणसंनिधिरात्मप्रकरणं च संशयबीजमुक्तम् । प्रबलदुर्बलाभ्यां संशयाऽयोगादित्याशङ्क्याह **संशयस्येति** । इदं हि विशुद्धविज्ञानेन भाष्यकृतोक्तमतो यथाश्रुतानोचिभिर्नावज्ञेयम् । उपपत्तिं त्वनन्तरमेव वक्ष्याम इति भावः । पूर्वपक्षमाह **एतस्मिन्निति** । यो वै भूमेत्युक्तो भूमा न प्राणादन्यस्य अस्ति भगव आशाया भूय इति प्रश्नातिरिक्तप्रश्नाविषयत्वे सत्येतद्ग्रन्थस्थभूमरूपत्वाद् आशापेक्षप्राणभूमवदित्यनुमानं सूचितम् । अतिमात्रस्योद्देश्यत्वाऽपर्यवसानाद्विधेया विशेषणं सहामहे पर्यवसितस्य ह्युद्देश्यस्य विशेषणं वाक्यभेदावहं ग्रहस्येवैकत्वमिति शबरस्वामिन आहुः । संशयबीजोपपत्तिमनन्तरमेव वक्ष्याम इत्यवादिष्म तामिदा-

१९९ । १९ नीमाह **न चात्मन इत्यादिना** ।

निर्णीतार्थप्रतीकविषयोत्तरवशात् प्रश्नो ऽपि प्रतीकपर आत्मशब्दश्च नामादिष्वारोप्यमाणब्रह्मविषयः । प्रश्नस्यारोप्याविषयत्वे दूषणमाह **तदिति** । प्रश्नो यद्यात्मविषयः स्यात्तदोत्तरस्य प्रतीकविषयस्यात्तद्विषयत्वमपृष्टविषयत्वं स्यात्तदा च प्रश्नोत्तरयोर्वैयधिकरण्य†मित्यर्थः । प्रश्नस्येति यदि पाठो लभ्यते तदा सुगममिति । **तदेतदिति** । प्रकरणानुत्थानम् । प्रकरणमेव प्राणसंनिधिसमकक्षत्वेन संशयबीजं दर्शयता भाष्यकारेण प्रकरणत्वमस्य न निश्चितं संनिधिमात्रमात्मशब्दस्येति सूचितम् ।

---

* त्वशब्दो नास्ति २ पु. । † इतिविधेविशेषणमिति २ पु. पा. ।
‡ वैषम्यमिति १ पु. पा.

अत एव पूर्वपक्षावसरे पुनर्नोक्तमित्यर्थः । पूर्वपक्षस्तु प्राणस्यात्मशब्दाद-ध्यतिसंनिधानादुत्थित इत्युक्तमपि च भूमेति भाव इत्यत्र । **अपि तु** इत्यस्य **नामाद्यतिवादित्वाद्यवच्छिन्नत्वानि** वक्ष्यमाणेनान्वयः । फलितमाह **तदिति** । वाक्येन प्राणव्रतस्य पुनरुक्तौ प्रयोजनमाह **न नामेति*** । सत्यादिरपरम्परयेति भाष्योक्त सत्यादि दर्शयति **अत्र चेति** ।

यदवादि प्रतीकविषययोरनवगमात् प्रश्नोऽपि तद्विषय इति तत्राह **एवं चानात्मविद इति** । तत्त्वे बुद्धिनिवेशाय नामाद्युपन्यासः । उपा- २०१ । १६ स्तिस्त्वाश्रित्य विहितेत्यर्थः । योऽपि प्राणात्परं प्रश्नाभाव उक्तस्तत्राह **न च प्रश्नेनेति** । अनुमानं तु प्राणसमानाधिकृतत्वेन सोपाधिकं सर्वप्रकरणसमाप्तौ कस्यापि वचनाऽयोगाद्व्याचष्टे **प्राणेति** । ननु भूम्न आ प्रकरणसमाप्तेरनुकर्षोऽस्तु स एव प्राणः किं न स्यादत आह **संदंशेति** । पुरस्तादुपरिष्टाच्च निर्देश इह संदंशः । प्राणस्यात्मायत्ततोक्त्या सत्यशब्दश्रुत्या च तच्चायुक्तमित्युक्तम् ।

बहोर्भाव इति विग्रहे पृथ्वादिभ्य इमनिज् वेतीमनिच्प्रत्यये बहुशब्दोपरि कृते बहोर्लोपो भू च बहोरिति सूत्रेण बहोरुत्तरेषामिमनादीनामिकारस्य लोपे बहोः स्थाने भूआदेशे च भूमेति रूपम् । गार्हपत्यो ह वा एषोऽपान इत्यादिना अग्नित्वेन निरूपितत्वात् प्राणाग्नयः पुरे शरीरे । देवो मन उपाधिको जीव । अथ तदा यत्सुखं तदस्मिन् शरीरे भवति स वा एष एतस्मिन्संप्रसादे स्वप्नान्ते बुद्धान्ते इति स्वप्नजाग्रद्भ्यां सह सुषुप्तं संप्रसादशब्दपठितः । उपक्रमोपसंहारयोः शोकतमसोरभिधानाद्भूमवाद इति शङ्कायाम् उत्तरं भाष्यं तम इति शोकादिकारणमिति† ॥

अक्षरमम्बरान्तधृतेः ॥ १० ॥

२०२ । १५

अक्षरशब्दस्य वर्णब्रह्मणो रूढिनिरूढिभ्यां संशये प्राणसार्वात्म्यान्न गौणं प्रणवसार्वात्म्यवदिति प्रत्यवस्थाननिरासात्संगतिः । पूर्वपक्षमाह **अक्षरशब्द इत्यादिना** ।

* एतत्प्रतीकस्थाने **सनत्नेति** इति दृश्यते एक पुस्तके ।

† अत्र द्वितीयं भूमाधिकरणं सम्पूर्णम् । तत्र सूत्रे — **भूमा संप्रसादादध्युपदेशात्** ८ **धर्मोपपत्तेश्च** ९ ॥

रूप्यते निरूप्यते इति रूपमभिधेयं स्वार्थे घेयप्रत्ययः । अर्थे‡ शब्दात्मकत्वानुभवो न तद्गम्यत्वकृतः । धूमगम्य§वह्नेस्तादात्म्या॥नवभासादिति । शब्दबोधे ऽभिधाय मानान्तरगम्यार्थबोधे यः शब्दबोधस्तत्रोपायत्वप्रयुक्तशङ्का ऽपि नेत्याह **अपि चेति** । **ग्रथिताः** संबद्धाः । **विद्धा** स्तादात्म्येन । **शङ्कुना** पर्णनालेन । **पर्णानि** पर्णावयवाः । **संतृणानि*** विद्धानि । **किं तु परमात्मैवेति** । धारयितुमर्हतीत्यनुषङ्गः । स्वरूपप्रमाणार्थक्रियाभिभेदमाह **तथा हीति** । ननु डित्थो ऽयमिति नामसंभेदो ऽनुभूयते तत आह **न च डित्थ इति** । यद्यर्थो न शब्दात्मा तर्हि कथमर्थप्रत्यये

२०४ । १ शब्दः प्रतिभाति न हि स तदा स्वेन परेण वोच्चार्यते ऽत आह **संज्ञा त्विति** । संस्कारोद्बोधस्य संपात उत्पादस्तेनायाता प्राप्ता गृहीतसंबन्धैः पुंभिः । **तत्संज्ञास्मरणमिति** । **अन्यहेतुकम्** अर्थात्मत्वहेतुकम् । ननु स्मर्यमाणसंज्ञायाः परोक्षत्वात्तद्विशिष्टो ऽर्थः कथं प्रत्यक्षः स्यादत आह **संज्ञा हीति** । संज्ञिनः प्रत्यक्षत्वं स्मर्यमाणा ऽपि संज्ञा न बाधते । सा हि तटस्था अर्थान्निविष्टा ऽतो नार्थस्वरूपाच्छादनक्षमेति ।

भास्करस्त्वस्थूलमित्यादेर्वर्णस्वप्राप्तनिषेधत्वानुपपत्तेरधिकरणमन्यथयामास तदनूद्य दूषयति **ये त्वित्यादिना** । अक्षरान्तधृतेः प्रधानं न निराकर्तुं शक्यं साधारणत्वादित्यर्थः ।

यत्तु कश्चिदाह भूतभविष्यदाद्याधारत्वादव्याकृतमाकाशं तथा च प्रधाननिराक्रियेति । तन्न । तथा सत्युत्तरसूत्रवैयर्थ्यात् ।

अथ स एवाह आकाशशब्दस्य रूढिभङ्गः फलं नभआश्रयस्याव्याकृतस्य प्रशास्तृत्वायोगादव्याकृताश्रयस्य तदुपपत्तेरिति । तच्च न । आत्मन आकाश इति भूताकाशाश्रयस्यात्मत्वावगमात् । अपि च प्रधानस्यापि नभआश्रयत्वसाधारण्यात्तद्व्युदासाय रूढिभङ्ग इति वाच्यम् । तच्चायुक्तम् । अभ-

११ । २१ ग्नायामपि रूढौ वाक्यशेषस्यप्रशास्तेर्निर्णयलाभादिति । **न ह्यवश्यमिति** ।

---

‡ अर्थस्येति २ पु. पा. । § धूमे गम्ये इति २ पु. पा. ।

॥ तत्तादात्म्येति १ पु. पा. ।

* सतृणानीति पाठः साधुः । आदर्शत्वेन धृतेषु सर्वेषु पुस्तकेषु उपरितनस्यैव दर्शनात्तैवोपरि निवेशितम् । मु. भा. पु. द्रष्टव्यम् पृ. २०३ टि. १ ।

प्रोक्तेव वादः । संभवति तु प्राप्तिरभिधानानुरक्ताभिधेयस्य तत्प्रकृतिकत्वे प्रकृतिविकाराऽनन्यत्वेन प्रलयावस्थवर्णेषु स्थौल्यादिप्राप्तेरिति ।

प्रपञ्चाधिष्ठानत्वमात्राभ्युपगमाद् ब्रह्मणः प्रशासनाप्रयत्नाऽयोगाद्बाव-स्थितिमते सा च प्रशासनादिति* सूत्रमसंगतमिति केचित् । तन्न । रज्ज्वां भुजगवत् प्रशासनव्यापारस्याप्यारोपात् । हन्त प्रधाने ऽपि समारोप्य तदपि प्रशासितृ किं न स्यादिति चेत् । नैतत् । चेतने दृष्टस्य नियन्तृत्वस्य जगदैश्वर्यरूपेण चेतनएव समारोपसंभवात् । न हि गजतुरगपतिपरिवृते राजामात्ये राजत्वमारोपितमिति कुड्यादावारोप्यते । आरोपितमपि नियन्तृत्वं ब्रह्मणि मुख्यमेव प्रपञ्चस्थित्यर्थक्रियाकारित्वादक्षारगतरूप्यादिवत् । प्रधाने तु गौणम् । तदिदमाह न च मुख्यार्थसंभवे इति ॥

ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः ॥ १३ ॥ २०५ । १८

अम्बरावधिकाधारा†त्प्रणवः पर्युदासि यः‡ ।
तद्ध्येयमपरं किं वा परमित्यत्र चिन्त्यते ॥

पूर्वां बुद्धिसन्निधिसंगतिः । कार्येति । कार्यब्रह्म हिरण्यगर्भः तत्र जनो जीवो यस्मिन् स ब्रह्मलोकस्तत्प्राप्तिः फलं यस्य ध्यानस्य ततथा तस्य भावस्तत्त्वं ततो हेतोरपरं ब्रह्म ध्येयमिति गम्यते । ननु परं पुरुषमभिध्यायीत परात् परं पुरुषमीक्षत इतीक्षणध्यानयोरेकविषयत्वा-वगमादीक्षणस्य च यथार्थत्वात् परमार्थं ब्रह्मैव ध्येयं न त्वपरमित्यत आह अर्थभेदत इति । ध्यानस्य परविषयत्वादीक्षणस्य परात्परो यस्तद्विषयत्वादेकविषयत्वमसिद्धमित्यर्थः । प्रथमहेतुं व्याचष्टे ब्रह्म वदति । २०६ । १ अर्थभेदत इत्येतच्छङ्कोत्तरत्वेन व्याचष्टे न चेति । अङ्गीकृत्य दर्शनस्य तत्त्वविषयत्वमीक्षणध्यानयोर्विषयभेद उक्तस्तदेवासिद्धमित्याह न चेति । ननु युक्त्या पर्यालोचनमिहेक्षणं तच्च तत्त्वविषयमित्याशङ्क्याह न च मनमिति । किं मननदर्शनयोरैक्यमुताव मननविवक्षा । नाद्य इत्याह

* व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ११ । तृतीयाधिकरणान्तर्गतमिदं सूत्रम् ।

† अत्र तृतीयम् अक्षराधिकरणं सपूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३ अक्षरमम्बरान्तधृतेः १० सा च प्रशासनात् ११ अन्यभावव्यावृत्तेश्च १२ ॥

‡ आधार इति ३ पु॰ पा॰ । § पर्युदासित इति ४ पु॰ पा॰ ।

२०६ । १० **मननादिति** । न द्वितीय इत्याह **न चेति** । ईक्षणध्यानयोरर्थभेदं निराकरोति **ईक्षणेनेति** । एको ऽर्थ इत्यन्वयः । यद्वादि न सर्वं दर्शनं तत्त्वविषयमिति तत्राह **औत्सर्गिकमिति** । ईक्षतेरीक्षणस्य तत्त्वविषयत्वमौत्सर्गिकं न चेहापवादः कश्चित् तथा ध्यानस्यापि तत्कारणस्य स्या*-दन्यथा ऽन्यद् ध्यायत्यन्यत्पश्यतीति हेतुहेतुमत्त्वासिद्धेरित्यर्थः । प्रकारान्तरेणार्थभेदं निराकरोति **अपि चेति** । **समभिव्याहारादिति** । स ईक्षत इति प्रकृतापेक्षनिर्देशादित्यर्थः । **तदनुरोधेनेति** । प्रमाणद्वयानुरोधेनेत्यर्थः ।

हे सत्यकाम परं निर्विशेषम् अपरं हिरण्यगर्भाख्यं च यद् ब्रह्म तदेतदेव । एतच्छब्दार्थमाह यदोङ्कारः स हि तस्य प्रतीकः प्रतिमेव विष्णोः तस्मात्प्रणवं ब्रह्मात्मना विद्वानेतेनोङ्कारध्यानेनायतनेन प्राप्तिसाधनेन परापरयोरेकतरं यथोपासनमनुगच्छतीति प्रकृत्यैकमात्रद्विमात्रोपास्ती उक्त्वा वक्ति पिप्पलादः यः पुनरोमित्येतदक्षरं त्रिमात्रमिति । तृतीया द्वितीयात्वेन परिणेया ब्रह्मोङ्कारभेदोपक्रमात् । तथाविधमक्षरं सूर्यप्रतिमं† परं पुरुषमभिध्यायीत स सूर्ये प्राप्तः सामभिर्ब्रह्मलोकं प्राप्यते‡ ॥

२०७ । १४ **दहर उत्तरेभ्यः ॥ १४ ॥**

प्रागुदाहृतपरमपुरुष§शब्दस्य दहरवाक्यशेषगतेनपुरुषशब्दवद्ब्रह्मविषयत्वशङ्कायामस्यापि ब्रह्मविषयत्वोपपादनात्संगतिः ।

पूर्वेभ्य इति । श्रवणमनननिदिध्यासनेभ्य‖ इत्यर्थः । **आधेयत्वादिति** । ब्रह्मपुरशब्दोक्तं देहलक्षणं पुरं जीवस्य युज्यते । तस्य परिच्छिन्नत्वेनाधेयत्वात् स्वकर्मोपार्जितशरीरेण सम्बन्धविशेषाच्च ब्रह्मणः पुरम्¶-मिति षष्ठीसमाससंभवात् । ब्रह्मणस्तु न युक्तं पुरम् उक्तहेतुद्वयाभावादित्यर्थः । विशेषादित्येतद्व्याख्याति **असाधारणेनेत्यादिना** । जीवभेदो

२०८ । १९ जीवविशेषः । आधेयत्वहेतुं व्याचष्टे **अपि चेत्यादिना** । तेनाधिकरणेन

* तत्कारणस्य तत्त्वविषयत्व स्यादिति २ पु· पा· । † सूर्यान्तरस्थमिति २-५ पु· पा· ।
‡ प्रतिपद्यत इति ३ पु· पा । अत्र चतुर्थेन ईक्षतिकर्माधिकरणं सम्पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-
ईक्षतिकर्मव्यपदेशात्सः ॥ १३ ॥ § परपुरुषेति २-३ पु· पा ।
‖ ध्यानेभ्य इति १-२ पु· पा· । ¶ ब्रह्म पुरमिति २ पु· पा·

गुहानेन* ब्रह्मशब्दार्थेनाधेयेन संबन्धव्यम्। समासाभिहितसंबन्धसामा-न्यस्याधाराधेयभावएव विश्रमादित्यर्थः। भक्तिर्गुणस्तेन हि शब्दो मुख्या-र्थाद्वृज्यते। यदि चेतनत्वं समं जीवब्रह्मणोस्तर्हि को विशेषस्तत्राह उपधानेति। भक्त्या च तस्य ब्रह्मशब्दवाच्यत्वमिति भाष्ये वाच्यत्वं तात्पर्यगम्यत्वं भाक्तत्वे सत्यभिधेयत्वविरोधादित्यर्थः। अन्यस्य ब्रह्मण इत्यर्थः। अनिर्दिष्टाधेयमिति। वेश्माधेयतया निर्दिष्टस्याप्याकाशस्य संदिग्धत्वादनिश्चय इत्यर्थः। उपमानोक्तेरन्यथासिद्धिमाशङ्क्याह नेनेति। २०९। १९ ह्यस्तनाद्यतनत्वादिना युद्धे भेदारोपः क्रियते।

गगनं गगनाकारं सागरः सागरोपमः।
रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव ॥ इत्यत्र।

अस्तु वोपाध्यपेक्षया ऽऽकाशे भेदारोपस्तथापि न बाह्याकाशतु-ल्यत्वं हार्दाकाशस्येत्याह न चेति। यद्यल्पत्वाद्धार्दनभसो न बाह्येनो-पमेयता हन्ताधिकत्वाद् ब्रह्मणोऽपि न स्यादत आह न भूताकाशेति। आधेयत्वादित्येतत्प्रत्याह उपलब्धेरिति। विशेषाच्चेत्येतद्विवृणोति सेनेति। मुख्याधेयत्वत्यागे हेतुमाह तथा चेति। तन्निर्णीताधेयं वेश्म संनिहितपुरस्वामिना संबध्यत इत्युक्तत्वात्कथं जीवपुरे ब्रह्मपदन-लाभो ऽत आह उत्तरेभ्य इति। संनिधिर्लिङ्गैर्बाध्यत इत्यर्थः। ननु लिङ्गानि ब्रह्माभेदपराणि नेत्याह ब्रह्मणो हीति। इह ब्रह्मणि बाधकं जीवे च साधकं प्रमाणं नास्ति ब्रह्मबाधकत्वेन जीवसाधकत्वेन चैतस्य संनिधेर्लिङ्गैर्बाधादित्यर्थः। अपि चासिद्धो जीवसंनिधिः पुरस्य ब्रह्मसंबन्धो-पपादनाद् ब्रह्मशब्देन जीवाऽनभिधानादित्याह ब्रह्मपुरव्यपदेशश्चेति। अथ य इहात्मानमिति भाष्यस्य श्रुतावनुशब्दार्थमाह अवगत्येति। विदर्थ-माह अनुभूयेति। साक्षात्कृत्येत्यर्थः। काम्यन्त इति कामा विषयाः। चार उपलब्धिः। आद्यसंशयस्य पूर्वपक्षमनूद्य सिद्धान्तयति स्यादेतदित्यादिना।

भाष्ये द्यावापृथिव्याद्यन्तर्व्याप्तिनिरूपणादनर्थकमिति शङ्कते स्यादे-तदिति। तर्ह्यथ§ य इहात्मानमित्यात्मशब्दः कथमत आह नाभ्या- २१२। २

* अनेनेति नास्ति। ३ पु०।
† भाष्य इति १ पु० पा०।
‡ अन्तर्व्याप्त्यापादनमिष्टापत्तिरिति २ पु० पा०।
§ अथशब्दो नास्ति २ पु।

मिति । तथा च *भूताकाशस्य दहरत्वसिद्धिरित्यर्थः । अस्मिन्कामा इत्यस्मिन्शब्देन द्यावापृथिव्याधार आकाश एव परामृश्यते समानाधारत्वप्रत्यभिज्ञानाद् न द्यावापृथिव्यौ तथा चैष इत्यात्मेति तदुपरितनशब्दाभ्यामप्याकाश एव निर्दिष्ट इत्याह अनेन हीति । आकृष्येति भाष्ये

२१२ । ८ व्यवधानं सूचितम् । व्यवहितस्य ह्याकर्षणं तत्कथयति द्यावापृथिव्यादीति । उभे अस्मिन् द्यावापृथिवी अन्तरेव समाहिते इति पूर्ववाक्ये आकाशनिर्देशानन्तरं द्यावापृथिव्यादिनिर्देशाद् व्यवधानम् । एताश्च सत्यान्कामान् इत्यात्मशब्दानन्तरं कामनिर्देशात्सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवतीति फलश्रवणं गुणविज्ञानस्यैवेति शङ्कते नन्विति । चकाराद्गुणगुणिनोर्ज्ञेयत्वे समुच्चयावगमात्समुच्चितोपास्तिफलं कामचार इति परिहारार्थः ।

पूर्ववाक्यव्यवहितद्यावापृथिव्याद्यपेक्ष्या†स्मिन्शब्देन प्रत्यभिज्ञानादाकाशमेव परामृश्यतइत्युक्तं तत्रैव हेत्वन्तरमाह अस्मिन्कामा इति चेति । लक्षितात्मन एकत्वे ऽपि पूर्वं शब्दतो ऽनुपात्ते नैकवचनपरामृश्यतेत्यर्थः । यदि दहराकाशस्य विज्ञेयत्वं कथं तर्हि तदाधेयस्य विज्ञेयत्वोपदेशो ऽत आह तदनेनेति । एतमेव दहराकाशं प्रक्रम्य श्रुतिः प्रवृत्तइत्यन्वयः । धनार्यद्भिः धनेच्छावद्भिः । यद्यपि सुषुप्तौ‡ ब्रह्मप्राप्तिर्न लोकसिद्धा तथापि वेदसंस्कृतजनप्रसिद्ध्या वेदस्य तत्र तात्पर्यं गम्यतइत्याह तथापीति । कर्मधारयस्य§ षष्ठीसमासाद्दुर्लभत्वाल्लिङ्गोपन्यासवैयर्थ्यमाशङ्क्या-

२१३ । २० भ्युच्चयार्थत्वेन परिहरति अत्र तावदित्यादिना ।

षष्ठं स्थितम्—स्थपतिर्निषादः शब्दसामर्थ्यात्‖ । रौद्रीमिष्टिं विधायाम्नायते एतया निषादस्थपतिं याजयेदिति । तत्र निषादस्थपतिस्त्रैवर्णिकानामन्यतम उतान्य इति संदेहे ऽग्निविद्यावत्त्वेन समर्थत्वादनिषादे ऽपि निषादानां स्थपतिः स्वामीति शब्दप्रवृत्तिसंभवादन्यतम इति प्राप्ते ऽभिधीयते । निषाद एव स्थपतिः स्यात्कर्मधारयश्च समासो निषादशब्दस्य श्रौतार्थलाभेन शब्दसामर्थ्यात् षष्ठीसमासे तु संबन्धो लक्ष्येत षष्ठ्यश्रवणात् समासस्थषष्ठीलोपो ऽपि शब्दाभावत्वान्नैव षष्ठ्यर्थबोधी द्वितीयायाश्च

* तथा चेति नास्ति ३ पु. ।
† पृथिव्याद्यपेक्ष्येति ३ पु. पा. ।
‡ सुषुप्ताविति १-२ पु. पा. ।
§ कर्मधारयस्येति २-३ पु. पा. ।
‖ जै. सू. अ. ६ पा. १ सू. ५१ निषादः स्यादिति क्वचित् पाठः ।

प्रत्येकं निषादस्थपतिशब्दाभ्यां संबन्धसंभवे सति नाश्रुतषष्ठी कल्प्या । तस्मान्निषाद एव स्थपतिरिति ।

तदप्याधिक्यमुक्तं सूत्रकारेण चकारं प्रयुञ्जानेनेत्यर्थः । सूत्रार्थमाह **तथा हीत्यादिना** । विपक्षाङ्गीकृतौ हेतुमाह **असंभवादिति** । सेतुर्विधृतिरिति श्रुतौ धृतिशब्द आत्मशब्दसामानाधिकरण्याद्यद्यपि कर्तृवाची क्तिजन्तस्तथापि सूत्रगतधृतिशब्दो महिमशब्दसामानाधिकरण्यात् क्तिन्नन्तत्वेन भाववचन इत्याह **सोऽत्र इति** । प्रसिद्धिशब्दस्य रूढिवाचित्वभ्रमम- २१४ । १२ मपनयति **न चेति** । रथाङ्गमिति नाम चक्रवाके लक्षणया संप्रत्येव प्रयुज्यते । रथाङ्गशब्दपर्यायस्य चक्रप्रातिपदिकस्य चक्रवाकशब्दावयवत्वेन निवेशात् । आकाशशब्दस्य तु ब्रह्मण्यनादिकाले बहुकृत्वः प्रयोगान्निरूढलक्षणेत्यर्थः ।

पञ्चपाद्यां तु रूढिरुक्ता तां दूषयति ये **त्विति** । नभसि ब्रह्मणि च रूढ्यभ्युपगमेऽनेकार्थत्वं नाभसगुणयोगाद् ब्रह्मणि वृत्तिसंभवे च शक्तिकल्पनायां गौरवमित्यर्थः । अथ केचिदा समन्तात्काशत इति आकाशशब्दस्यावयववृत्तिसंभवे सेतुशब्दस्येव तद्बुद्धिभिन्नगुणवृत्तिरयुक्तेत्याहुः । तन्न । अपहृत्य योगं रूढ्यर्थे प्रत्यायिते रूढिं पुरस्कृत्य क्रूरादिव गुणयोगादन्यत्र वृत्तिलाभेऽनपेक्ष्य रूढिमवयवव्युत्पत्तिक्लेशस्याऽयुक्तत्वात् । सेतुशब्दोऽपि सेतुगुणाद्विधरणादेर्ब्रह्मणि वर्तते । भाष्यकृद्भिस्तु सेतुशब्दव्युत्पत्तिरभ्युच्चयार्थमाश्रिता* । अस्तु तर्ह्यनेकार्थत्वपरिहाराय ब्रह्मण्येव मुख्यत्वमत आह **न चेति** । **तेनैव** विभुत्वादिगुणयोगेन **वर्त्स्यति** वृत्तो भविष्यत्याकाशशब्द इति न वाच्यम् । तत्र हेतुर्वैदिकपदार्थप्रत्ययस्य लोकपूर्वकत्वाद्भूते रूढ्य प्रतीतेरिति । एतत्सिद्ध्यर्थमाह **लोकाधीनेति स्यान्तेन** । रूढिवादी २१५ । २ तु प्रसिद्धगुणवृत्तिवैषम्यं शङ्कते **नन्विति** । **व्यतिरेकेण निर्देशादिति** । अन्तर्हृदय आकाश इति ब्रह्मण्याकाशशब्दप्रयोगादेवाकाशगुणयोगस्य लक्ष्यस्य सिद्धौ लभ्यायामपि तद्व्यतिरेकेण यावानयमाकाशस्तावानित्याकाशसादृश्यस्य निर्देशाल्लक्षणा न युक्तेत्यर्थः । यत्र लक्षणया शब्दः प्रयुज्यते तत्र लक्ष्यांशस्य पृथग् न निर्देश इत्यत्र दृष्टान्तमाह **न हि**

---

* अङ्गीकृतेति २ पु॰ पा॰ ।

भवतीति । गङ्गापदेन गङ्गायाः कूलमित्यर्थे विवक्षिते गङ्गापदमेव प्रयु-
ज्यते न तु गङ्गाया इति लक्ष्यसंबन्धं पृथगुक्त्वा गङ्गेति प्रयुज्यत इत्यर्थः ।
२१५ । ६ परिहरति **तत्किमिति** । आग्नेयादौ पौर्णमास्यमावास्याशब्दप्रयोगादेव
लक्ष्यस्य कालसंबन्धस्य सिद्धावपि तद्व्यतिरेकेण पौर्णमास्याममावास्यायामिति
च कालसंबन्धनिर्देशादुक्तन्यायो ऽनेकान्त इत्यर्थः । दृष्टान्तासिद्धिमाशङ्क्याह
न चेति । मुख्यत्वे ह्यमावास्यायामपराह्णे पिण्डपितृयज्ञेन चरन्तीत्यत्रापि
अमावास्याशब्दस्य कर्मणि रूढिः स्यात्तथा च पितृयज्ञः स्वकालत्वादनङ्गं
स्या*दित्यधिकरणबाध इति । अपरं रूढिकारणमाशङ्कते **यच्चेति** ।
अन्यत्र मुख्यत्वेन निश्चितस्य शब्दस्यान्यत्रार्थे प्रयोगे ऽर्थश्चेदन्यतो ऽधि-
गतः तर्हि मुख्यत्वं न चेदमुख्यत्वं गङ्गायां घोष इत्यत्र हि गङ्गापदादेव
गङ्गासंबन्धितीरमनुपपत्त्या श्रोता जानाति ततस्तत्र लक्षणा । आकाश-
शब्दस्तु यदेष आकाश आनन्दो न स्यादित्यत्र सत्यं ज्ञानमनन्तमिति वाक्य-
निश्चिते ब्रह्मणि प्रयुक्त इति वाचकस्तथा च दहरवाक्ये ऽपि ब्रह्मवाचक
,, । ११ इत्यर्थः । शब्दादनधिगतार्थप्रतीतौ लक्षणेत्येतद्व्यभिचारयति **सोमेनेति** ।
सोमशब्दो हि लताचन्द्रमसोर्मुख्य† तद्वाक्यार्थान्वयित्वेन सोमपदादन्यतो
ऽनधिगतायां लतायामत्र वाक्ये प्रयुक्त इत्यर्थः । अन्यतो निश्चिते शब्दस्य
मुख्यत्वमित्येतदनेकान्तयति **न चेति** । अत्र हि समुदायानुवादिवाक्य-
द्वये पौर्णमास्यमावास्याशब्दौ लाक्षणिकौ न भवतो यागषट्कस्य प्रकृतादाग्ने-
यादिवाक्याद् ज्ञात इति ज्ञातार्थविषयत्वं मुख्यत्वे ऽनेकान्तमित्यर्थः ।

वरिवसितुं शुश्रूषितुम् । **अपनिनीषुः** अपनेतुमिच्छुः प्रजापतिरुवाचेत्य-
न्वयः । यथा प्राक्प्रतिबिम्बस्यात्मत्वेन दृष्टनखलोम्नां छेदनादूर्ध्वमभावादनात्म-
२१७ । १४ त्वमेवं सर्वस्य प्रतिबिम्बस्य विवक्षितम् । **साधु** अलंकारादुपन्यासेन **एष
आत्मेति** । देहाद्यागमापायसाक्षीत्यर्थः । **देहानुपातित्वाच्छायाया
इति** । यथा खलु नीलाऽनीलपटयोरादर्शे दृश्यमानयोर्यन्नील तन्महार्हं-
मित्युक्ते न च्छायाया महार्हत्वमेवं छायाकारदेहस्यैवात्मत्वमिति विरो-
चनो मेने । इन्द्रस्त्वल्पपापत्वा‡च्छुद्धधीनतया न प्रतिबिम्बमेवात्मेति

* अ॰ सू॰ अ॰ ४ पा॰ ४ सू॰ १९ । † मुख्य एवेति ३ पु॰ पा॰ ।
‡ अल्पपापत्वादिति ३ पु॰ पा॰ ।

धारणार्थत्वं जानन्नेव बिन्दुरध्याहृतः । अविनाशित्वादिति हेतोः साध्या-
विशेषमाशङ्क्याह अनेनेति । असिद्धस्यापि हेतोः सिद्धिनिर्देशेन सिद्धिहेतु-
भूतं प्रमाणं सूचितमित्यर्थः । तदेव प्रमाणं दर्शयति य एवाहमिति ।

२२३ । १९ आचार्यदेशीया आचार्यकल्पाः । न तु सम्यगाचार्यास्तन्मतमित्यर्थः ।
एकदेशिप्रत्यवस्थानं जीवो दहर इति पूर्वपक्षे ऽन्तर्भावयति यदीति । उक्तं
हि पूर्वपक्षिणा छायावद्वा[1] आरोपेण स्वत एव वा देहादिवियोगमपेक्ष्यामृ-
तामयत्वादि जीवस्यैवेति एतं त्वेव तदत्यक्षिस्थपुरुषानुकर्षणमङ्गीकृत्य
इदानीं तु परामर्शस्यान्यविषयत्वेन स एवैकदेशी भूत्वा प्रत्यवतिष्ठत इत्यर्थः ।
नन्वेवं परमात्मा चेदिह निर्दिष्टः स एवेह दहरः किं न स्यात् । अस्तु ।
जीवो ऽपि किं न भवेत् । अत एव अविनिगमेन पूर्वपक्ष इत्यतीतानन्तरसू-
त्रोपक्रमे वर्णितं तदिहापि सूत्रे ऽनुसंधेयम् ।

नन्वेतं[2] व्याख्यास्यामीति परमात्मानं[3] प्रतिज्ञाय कथं स्वप्नसुषुप्तिप-
र्यायस्थो जीवो व्याख्यायते । उच्यते ।

सूत्रे चतुर्थपर्याये वक्ष्यमाणे परात्मनि ।
धीनिवेशाय जीवस्याप्युपास्तिरिह वर्ण्यते ॥

अत एव व्याख्यास्यामीति भविष्यत्प्रयोगः । ननु परमात्मपरा-
मर्शे जीवः परामृष्ट एव तन्निरासेन आह न खल्वियति । दृष्टे संभवत्य-
दृष्टकल्पनानुपपत्तेर्जीवानुवादेन ब्रह्मना बोध्यते नोपास्तिविधिः । इन्द्रब्रह्म-
चर्यावसानानन्तर्ये[4]ऽपि भविष्योक्तिरिति परिहरणीयः । अस्य चौपाधिको
जीवो ऽर्थान्तरे च नापहतपाप्मत्वादिसंभव इति मतम् ।

२२४ । २ पारमार्थिकजीवब्रह्माविभागमतमाह मतान्तरमिति । शारीरका-
र्थमाह तथा हीति । सूत्रकारः परिहरति न च वस्तुत इति । औपा-
धिकभेदेन गुणसंकर इत्यर्थः । कर्मविषयभेदं व्याचष्टे अविद्याकल्पित-
मिति । अविद्याकल्पित कर्तृत्वाद्याश्रयस्य कर्मविषयः प्रवृत्ता इत्यत्र हेतु-

[1] छायात्मवदिति २ पु. पा. । [2] एतमिति १ पु. पा. ।
[3] परमात्मव्याख्यानमिति २-३ पु. पा. । [4] ब्रह्मचर्यावसानान्तर्येति २ पु. पा. ।
[5] मत्प्रमाणमिति २ पु. ।

माह **अविद्यावदिति ।** इत्युक्तमध्यासभाष्ये । अविनिगमपरिहारार्थं जीव परामर्शस्यान्यथासिद्धिप्रतिपादकं सूत्रमवतार्य व्याचष्टे **नन्वित्यादिना ।** २२३ । १८

स वा अयमिति । स वै ईश्वरस्तत्त्वतोऽयं जीव एव औपाधिकस्तु भेद इत्याह पुरुष इति । पुरुषशब्दार्थमाह पुरिशय इति । पूः उपाधिः । किमेकस्यामेव पुरि शेते न अपि तु सर्वासु पूर्षु । तमाचार्य शिष्याश्चेद् ब्रूयुः । तद्यत्रैतेति । त*त्र अवस्थात्रयप्रापककर्मोपरमे सति यत्र यस्मिन्काले एत-दिति क्रियाविशेषणम् । एतत्स्वपनम् । सुप्तः स्वापस्य द्विप्रकारत्वात् । स्वप्न-व्यावृत्त्यर्थमाह **समस्त** इति । उपसंहृतसर्वकरण इत्यर्थः । अत एव विप-र्यासपर्कात् सम्प्रसन्नः । स्वप्ने महीयमानः पूज्यमानः चरति पश्यति भोगान् ॥

अनुकृतेस्तस्य च ॥ २२ ॥ २२५ । ५

सप्तम्याः सति विषये च साधारण्यात्संशयः । पूर्वमेव त्येत तद्-त्येतच्छब्दस्य प्रकृतार्थत्वाद् दहरस्य जीवता निरासि तद्वदत्राप्यु तत्र-त्यादौ सर्वनाम्नः प्रकृतार्थत्वाऽनियमादिति शङ्कानिराकरणात्सङ्गतिः । तत्र त-द्विषयसप्तमीस्वीकारे तद्भासयतीति णिजध्याहारप्रसङ्गात्सतिसप्तमीमादाय पूर्व-पक्षमाह **अभानमिति ।** तस्मात्तेजःप्रत्यभिभावकत्वात्तदनुभानत्त्वेन ता-णानुकाराच्च तत्रशब्देन तेजोरूप पदार्थान्तरं गम्यतइति द्वितीयाद्वन्यायं । प्रथमार्द्धं व्याचष्टे **चन्द्रेति ।** विमत तेजः तदभिभावकत्वात् सूर्य-दित्यनुमानमसूचि । तस्यानैकान्तिकत्वमाशङ्क्याह **ग** [illegible]**ति ।** भास-कत्वे सति तेजोऽभिभावकत्वं हेतुरित्यर्थः । नान्योन्याश्रयस्य तेजसः कथं तेजःप्रकाशकत्वमत आह **अयन्तं चेति ।** अस्य तेजसोऽयं विशेष ,, । ११ श्रुतित आश्रित इत्यर्थः । अभिभवानुकारयोस्तेजसि वस्तु श्रुतिवशाद्ध-श्रयणे तु गौरवमिति पूर्ववाद्याशयः । ननु तस्य भासेति सर्वज्ञत्वे वस्त-

* तदिति नास्ति ३ पु. ।

† अत्र पञ्चमं दहराधिकरणं समाप्तम् । तत्र सूत्राणि ८—दहर उत्तरेभ्यः १४ गति-शब्दाभ्यां तथा हि दृष्टं लिङ्गं च १५ धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः १६ प्रसिद्धेश्च १७ इतरपरामर्शात् स इति चेन्नासम्भवात् १८ उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूप-स्तु १९ अन्यार्थश्च परामर्शः २० अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् २१ ॥ [illegible] सायां तु १८ सू. पर्यन्तं पञ्चमं दहराधिकरणम् [illegible] [illegible] [illegible] विभागो दृश्यते ।

२२५ । १२ लिङ्गे कथं तेजःशङ्का ऽत आह सर्वशब्द इति । द्वितीयार्धं व्याख्याति न चेति । ननु मन्त्रस्थतच्छब्दैः प्रकृतं ब्रह्म परामृश्यते ऽत आह तत्रेति । उपरिष्टात्प्रदर्शनार्थं वक्ष्यमाणमेव अवमृक्ष्यन्ति* तस्य परामर्शं करिष्यन्ति । रागवाचिनः शब्दात्तेनेति तृतीयासमर्थाद्रक्तम् इत्यर्थे ऽणप्रत्ययो भवति । यथा काषायः पट इति । तस्येति षष्ठीसमर्थादपत्ये ऽणप्रत्ययो भवति यथौपगव इति । अनयोः सूत्रयोस्तच्छब्दौ न प्रकृतार्थौ तददर्शनात् । ब्रह्मण्येवेति । यदनुभानं मन्त्रे तद् ब्रह्मण्येव लिङ्गम् । तस्य भारूप इत्यादिश्रुतौ चैतन्यप्रकाशत्वसिद्धेस्तदध्यस्तसूर्यादेस्तदनुभानसम्भवात् । न तेजस्यवभूते तस्यालौकिकत्वादनिश्चितत्वाच्च वेदे । अपि च तेजःपक्षे उपास्तिकल्पनाददृष्टार्थं वाक्यं स्याद् ब्रह्मपक्षे तु प्रस्तुतस्य ज्योतिषः समर्पणाद्दृष्टार्थत्वमित्याह तस्मादिति । विरोधमाहेति । अनपेक्षा द्वारकं भास्यभासकत्वविरोधमाहेत्यर्थः । किं भाते ऽनपेक्षा तेजसः उत भासकत्वे इति विकल्प्य क्रमेण दूषयित्वा समाधत्ते न हीति । भासमानतेजसा न तेजो भातीति नियमाद्विरोध इत्यर्थः । आदित्यादेर्ब्रह्मानुकाराभावः किं स्वतो विसदृशत्वादुत तदीयक्रियया समानक्रियाऽनाश्रयत्वात् । आद्यमनूद्य

२२६ । २० प्रत्याह यदीति । धूलिपवनयोरयोदहनयोश्च व्यभिचार इत्यर्थः । द्वितीयमनूद्य दूषयति अथेति । ब्रह्मणः सूर्यादेश्च क्रियासाम्याभावो हेतुना साध्यः तत्र यदि स्वरूपसाम्याभावो हेतुत्वेनोच्येत तदा यत्र स्वरूपसाम्याभावस्तत्र क्रियासाम्याभावो ऽसिद्ध इत्यर्थः । नन्वयसि न दहनक्रिया कथं वह्नितुल्यक्रियत्वमत आह वह्नेरिति । एकैव दहनक्रिया वह्नौ स्वतःसैव तत्सम्बन्धादयसि समारोपिता ऽतः क्रियासाम्यमित्यर्थः । ज्योतिषां ज्योतिरिति भाष्योदाहृतश्रुतिं व्याचष्टे ज्योतिषामिति । तेजोन्तरेण तु सूर्यादितेजो विभातीत्यप्रसिद्धमिति भाष्ये इन्द्रियत्वमनापन्नेनेति विशेषणीयम् इन्द्रियेण सूर्यादिभानादित्याह । अनिन्द्रियभावमिति । अथ वा

२२७ । ८ न सूर्यादीनामिति भाष्यं व्याचष्टे सर्वशब्दस्य हीति । अलौकिके तेजोधातौ

* परामक्ष्यन्तीति २ पु. पा. ।
कल्पापेक्षेति २ पु. पा. ।
यत्र यत्रेति २ पु. पा. ।
नेति नास्ति २ पु. ।
ज्योतिषामित्यधिकमेतदग्रे २-३ ।
अनयोरिति नास्ति १ पु. ।
तत्र तत्रेति २ पु. पा. ।
इत्य भवेन्नाहेति २ पु. पा. ।

स्वीकृते सति भास्यवाचिसर्वशब्दस्य वृत्तौ रूपरूपिरूपैकार्थसमवायिषु संकुचेदलौकिकतेजसो रूपादिषु मध्ये रूपमात्रप्रकाशकत्वादित्यर्थः । तेन २२७ । ५८
रक्तमिति । प्रकृतेः परो यः प्रत्ययस्तस्मिन्योऽर्थविशेषस्तस्मिन्नन्वाख्यायमाने प्रत्ययार्थस्तेनप्रकृत्यर्थस्यास्ति प्रस्तुतत्वमित्यर्थः । एवमनुकारलिङ्गब्रह्मणि सम-र्थ्यमानप्रतिषेधं समर्थयते न तत्रेति । णिजध्याहारप्रसङ्गं परिहरति तेनेति । तत्रेति । विषये निर्दिष्टे सूर्यादेर्भानं प्रकाशकतयैव प्राप्नोति ततः प्रकाशकतयेति नाध्याहाराभिप्रायमपि तु व्याख्या । अगृह्य इति प्रतिज्ञाय न हि गृह्यतइति हिशब्देनाग्राह्यत्वहेतुसाधकं दूरूपत्वं श्रुत्या सूचितम् ।

न तत्रेति । न तस्मिन् ब्रह्मणि भास्ये सूर्यादयो भासकत्वेन न भान्ति । कुतोऽयमस्मद्गोचरोऽग्निर्भाति किं बहुना सर्वं जगत्तमेव परमेश्वरस्वतो भान्तमनुभाति । किं ब्रह्मभानादन्यज्जडभानं* यथा दीपप्रकाशाद-न्यद् घटज्ञानं नेत्याह तस्य भासेति । यथाऽग्निसम्बन्धादयो दहती-त्युच्यते एवमधिष्ठानब्रह्मभासैव जगद्विभाति नान्यज्जगद्भानमित्यर्थः[†] ।

शब्दादेव प्रमितः ॥ २४ ॥　　२२८ । १

अत्र जीवपरयोः समानधर्मादर्शनेऽपि श्रुत्योर्विप्रतिपत्तेः संशय-बीजमित्याह नाङ्गुष्ठेति । परिमाणविशेषवत्त्वमात्रवाच्यङ्गुष्ठमात्रशब्दः तद्वि-शेषे श्रुतिरेव । यद्यत्र परमात्मा प्रतिपाद्यस्तर्हि परिमाणविशेषो न मुख्यः स्याज्जीवपक्षे ईशानश्रुतिर्न मुख्याऽत एकत्र गौणता सा च क्वेत्यज्ञाना-त्संशय इत्यर्थः । प्राक् सति विषये च साधारणमधर्मो न तद्विषयतद्विति विषयत्वनिषेधकस्मृत्या विषये व्यवस्थापिता तद्वत्परिमाणमपि जैवमैश्वरं वेति संशयेऽङ्गुष्ठमात्रं निश्चकर्पेति निर्णीतार्थस्मृत्या जैवमिति प्रत्यवस्थाना-त्संगतिः । पूर्वपक्षमाह प्रथमेति । दहरविचारेणापुनरुक्तिमाह अपि २२८ । ५८
चेति । शङ्कानिरासः समुच्चयार्थः । परमात्मनोऽल्पत्वं हृत्पुण्डरीक-स्थानत्वं[‡] कारणं युक्तं स्थानविशेषस्य दहरं पुण्डरीकं वेश्मेति निर्दे-शादिति योजना । उपाधिं संकीर्त्यान्यत्वोक्तेरौपाधिकं तत्स्थत्वमल्पत्वमनन्त

* जगद्भानमिति ३ पु पा ।

† अत्र षष्ठम् सप्तमं वा अनुकृत्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २—अनुकृतेस्तस्य च २२ अपि च स्मर्यते २३ ॥

‡ पुण्डरीकायस्थानमिति ३ पु पा ।

पर इति सिध्यन्त्वि*त्यर्थः । स्वो यो भवति स स्वभविता† तदनिर्णया-त्स्वभावाऽनिर्णयः । जीवपरयोर्निरंशत्वान्मध्याभावः । पूर्वपक्षे तु मध्ये उदामाने स्वरूपइति मध्यात्मशब्दौ नेयौ । समुष्टिः सकनिष्ठिकः करो

२२९ । १९ ऽरत्निः । **एतद्वै तदिति** । येयं प्रेतइति जीवस्यापि प्रकृतत्वात्तच्छब्दोपपत्ति-रपि द्रष्टव्या । यद्वाद्यङ्गुष्ठवाक्ये जीवोपक्रमादस्य तत्परत्वमिति । तन्न । ततो ऽपि प्राक् परस्य प्रस्तुतत्वात्तत्सापेक्षत्वाच्चास्य वाक्यस्येत्याह **प्रश्नेति** । अङ्गुष्ठवाक्यस्यान्यत्र धर्मादिति प्रस्तुतपरमात्मप्रश्नोत्तरत्वात्प्राथम्यमसिद्धमि-त्यर्थः । ब्रह्मणः‡ कथं तर्हि परिमाणनिर्देशो ऽत आह **जीवस्येति** । उप-हितपरिमितजीवानुवादेन विरुद्धांशमपहाय तस्येश्वरैक्यपरं वाक्यमित्यर्थः ।

ब्रह्मणः परिमाणोपपादनमफलमुपाधिपरिमितजीवस्य ब्रह्मत्वबोधि-त्वाद्वाक्यस्येत्याशङ्क्याह **जीवाभिप्रायमिति** । जीवभावापन्नब्रह्माभिप्राय-मित्यर्थः । जीवनिर्देशवारणमिह वाक्ये न क्रियते तथा सत्यनुवादाभाव-प्रसङ्गादित्याह **न जीवपरमिति** । मनुष्यग्रहणं शूद्रादौ मातिप्रसञ्जीति

२३० । १६ संकोचयति **त्रैवर्णिकानिति** । अन्तःसंज्ञानां स्थावराणां मोक्षमिच्छतां चानर्थित्वात्कर्मण्यनधिकारः । काम्यग्रहणेन शुद्ध्यर्थे§ नित्येषु कस्य-चिन्मुमुक्षोरस्त्यधिकार इति सूचयति । तिरश्चां वेदार्थज्ञानादिसामग्र्यभा-वेनाशक्तत्वम् । देवानां स्वदेवत्ये कर्मणि आत्मोद्देशेन स्वकीयस्य त्यागा-योगादशक्तिः । ऋषीणाम् आर्षेयवरणे ऋष्यन्तराभावादसामर्थ्यम् ।

षष्ठे हि फलार्थे कर्मणि सुखकामस्य|| तिर्यगादेरप्यधिकारः स्वर्ग-कामश्रुतेरविशेषाच्चातुर्वर्ण्यमधिकरोति शास्त्रमिति प्राप्ते सिद्धान्तितम् । त्रया-णामेवाधिकारः । वसन्ते ब्राह्मणो ऽग्नीनादधीत ग्रीष्मे राजन्यः शरदि वैश्य इति तेषामेवाग्निसंबन्धश्रवणादिति¶ । सिद्धान्तिनाप्यङ्गुष्ठमात्रसंसा-र्यनुवादाभ्युपगमात्संसार्येवायमङ्गुष्ठमात्र इति भाष्ये इष्टप्रसङ्गतामाशङ्क्याह **यद्येतदिति** ।

* सिध्यतीति २ पु॰ पा॰ । † स्यो भवितेत्येव १ पु॰ दृश्यते ।
‡ ब्रह्मण इति नास्ति २ पु॰ । § बुद्धिशुद्ध्यर्थमिति २ पु॰ पा॰ ।
|| स्वःकामस्येति १ पु॰ पा॰ । ¶ जै॰ सू॰ अ॰ ६ पा॰ १ सू॰ ४-५ । २५-३८

२३४ । २१ प्राणशब्दस्य प्रवृत्तौ निमित्तमाह **तद्वृत्तित्वादिति** । तस्मात्प्राणाद्वृत्तिर्वर्तनं येषां ते तथा । श्रुतौ त्रयस्त्रिंशतां पूरणाविन्द्रप्रजापती उक्तौ तौ च स्तनयित्नुयज्ञत्वेन व्याख्यातौ पुनः कतमः स्तनयित्नुः कतमो यज्ञ इति पृष्ट्वा यथाक्रममशनिरिति पशव इति च प्रयुक्तं तदुपपादयति **अशनिरिन्द्र इत्यादिना** । सा ह्यशनिरिन्द्रस्य परमेशना परमैश्वर्यम् । अरूपं यज्ञं द्रव्यतया रूपयन्तो यज्ञस्य रूपं पशवस्ते प्रजापतिरित्यर्थः । षडाद्यन्तर्भावक्रमेणेति भाष्यं व्याचष्टे **एतएवेति** । **पवते** पुनाति जगत् । अध्यर्द्धशब्द एकस्मिन्नपि यौगिकः । स ब्रह्म त्यद् इत्याचक्षतइति वाक्यं व्याचष्टे **स एवेति** । प्राप्तिरङ्गुल्यग्रेण चन्द्रादिस्पर्शः । प्राकाम्यमिच्छानभिघातः यथा भूमावुदकइवोन्मज्जनादि । ईशित्वं भूतभौतिकानामुत्पत्तिलयादावैश्वर्यम् । वशित्वं तेषां नियन्तृत्वम् । यत्र कामावसायिता नाम सङ्कल्पादेव सकलविषयलाभः । अनेकेषां शरीराणां प्राप्तिरिति प्रथमाख्या । द्वितीयां विविनक्ति **अनेकत्रेति** ।

२३६ । १३ **गोत्वादिवदिति** । प्रत्यभिज्ञा हि पूर्वावमर्शः स हि न वस्वादावदृष्टे सम्भवी अत एवाप्याभावः । मन्त्रादिसिद्धे वस्वादावसौ वसुरसावपि वसुरिति परामर्शसम्भवः । विंदिवत्वादिजात्यवच्छिन्नेश्वर्येषु पाकत्वावच्छिन्नपाकेऽगेज्योतिरादिकत्वे ऽपि शक्यः सङ्गतिग्रह इत्युत्तरार्थः । आक्षेपसमाधाने निगदव्याख्याते इत्यर्थः । **प्रमाणान्तरापेक्षवाक्यत्वादिति** । प्रमाणान्तरापेक्षत्वमेव हेतुः शब्दं प्रति सन्देहात्प्रश्ने स्फोट इति पूर्वपक्षो वर्णत्वेन सिद्धान्त इति न भ्रमितव्यम् । स्फोटवादिना ऽपि नित्यशब्दाद्वेदादुत्पत्त्यभ्युपगमेन सूत्रव्याख्यानात् । तस्माद्वर्णात्स्फोटाच्च देवादुत्पत्त्याक्षेपः क्रियते वर्णानामनित्यत्वात्स्फोटस्य चाप्रामाणिकत्वादिति । स्फोटपक्षस्त्वेकदेशिन इत्यभिप्रेत्याह **आक्षेपन्तीति** । नन्वनित्यत्वे ऽपि वर्णाना महाभूतवद्वेदादिहेतुत्वमित्याशङ्क्याह **अयमिति** । यथा ऽऽग्नेयादीनां फलकारणत्वान्यथानुपपत्त्यपूर्वसिद्धिः एवं वर्णानामर्थधीहेतुत्वान्यथानुपपत्तिसिद्धः संस्कारः स चार्थापत्तेः । प्रागज्ञातत्वादपूर्वमुत वर्णोपलम्भजो वर्णे स्मृतिकर इति विकल्प्य क्रमेण दूषयति **न तावदित्यादिना** । अर्थधीप्रसवावमेयः

२३८ । १० संस्कारः क्रिमज्ञातः शब्दसहकार्युत ज्ञात । नाद्य इत्याह **न हीति** ।

¹ प्रमाणान्तरापेक्षत्वादितीति श्रताकाकारः २ पु । ² अर्थप्रतिपत्तेरिति २ प पा० ।

स्वरूपेणाविदितस्यार्थधीहेतुत्वनिषेधो दृष्टान्तार्थः । यथा स्वरूपेण विदित-
स्यार्थबुद्ध्या हेतुत्वमेवमङ्गतो ऽपीत्यर्थः । अविदितमङ्गं नेति हेत्वर्थः ।
शब्दः सहाङ्गेन ज्ञातो ऽर्थधीहेतुः सम्बन्धग्रहणमपेक्ष्य बोधकत्वाद् धूमवदि-
त्यर्थः । **इन्द्रियवदिति** वैधर्म्योपमा । अवधिरेण गृहीतस्य चेत्यर्थः ।
अपूर्वसंस्कारो यदा ज्ञातव्यः तदा ऽर्थधियः प्रागेव ज्ञेयः कारणस्य तज्ज्-
ज्ञानस्य कार्यात्प्राग्भावनियमादथ जातायामर्थबुद्धौ तदवगमस्तदानीं नेति
शङ्कामाह **अर्थप्रत्ययादिति** । आग्नेयादीनां त्वनारब्धफलानामेव वेदेन २३८ । १८
फलकरणभावावगमाच्छक्त्यमर्थापत्त्या ऽपूर्वावधारणं वर्णानां तु नार्थधीरिति न्य-
मानमस्तीति भावः । भावनाख्यस्तु यः संस्कारः स आत्मनो वर्णस्य
स्यैव विषयस्य स्मृतिप्रसवसामर्थ्यम् । तथा चास्माद्वर्णविषया स्मृतिरेव
स्याद्यदि पुनस्ततो ऽर्थधीः स्यात्तदा वक्तव्यं किं तदेवार्थधीजननशक्तिमत्
ततो ऽर्थधीशक्तिरुदेति । न द्वावपीत्याह **न च तदेवेति** । उभयत्र क्रमेण
निदर्शनमाह **न हीति** । अपूर्वसंस्कारपक्षे उक्तः परस्पराश्रयः स्फोटे
ऽप्युक्तस्तुल्य स्फोटे ज्ञाते ऽर्थधीस्ततश्च स्फोटधीरित्यर्थः । सनाथा
हेतुत्वादितरेतराश्रय इत्याशङ्क्याह **सत्त्वेति** । **नानेति** । नानावर्णातिरिक्त-
कपदावगतेर्नानापदातिरिक्तैकवाक्यावगतेश्चेत्यर्थः । **साक्षित्वमकस्य** ।
नन्वज्ञातेषु वर्णेषु पदवाक्याऽप्रतीतेर्न शब्दान्तरकल्पनावकाश । नेतत ।
स्फोटस्य वर्णाव्यङ्ग्यतोपपत्तेः । स्यादेतत् । स किमेकैकवर्णात्स्फुटति किं
वा मिलितेभ्यः । नाद्यः । एकस्माद्वर्णादेव स्फोटव्यक्तौ तत एवार्थधीसिद्धे-
रितरवैयर्थ्यात् । न चरमः । वर्णसाहित्यस्य भवतैव त्यक्तत्वाद् अत
आह **नैवेति** । समुदितव्यञ्जकत्वमनभ्युपेतं प्रत्येकपक्षे ऽपि न २४० । २
परवैयर्थ्यम् । यथा रत्नस्य प्रतीन्द्रियसन्निकर्षमभिव्यक्तावपि द्वाभ्यां
त्रिभिः चतसृभिः पञ्चभिः षड्भिर्वा ऽभिव्यक्तिभिर्जनितसंस्कारकृतपरि-
पाकरूपसहकारिसम्पन्नान्तःकरणेन जनिते चरमप्रत्यये विशदे चकास्ति
रत्नतत्त्वं न प्राक्तु प्रत्ययेषु नापि तैर्विरहिते चरमेऽप्येवमयं स्फोटः
प्रत्येकं ध्वनिभिर्व्यक्तो ऽपि ध्वन्यन्तरजनिताभिरभिव्यक्तिभिर्यः संस्कारा

* उक्त परस्पराश्रय इति २-३ पु० पा० । † अर्थधीस्ततश्चेति २-३ पु० पा० ।
‡ एकैकेति २ पु० पा० ।

जायन्ते तत्तत्परिपाकवन्मनःपरिणामे चरमे वक्कास्ति तदनन्तरं चार्थधीने प्रागित्यर्थः । यदि प्राचीनध्वनिजन्याभिव्यक्तिजसंस्कारसहितचरमप्रत्ययः स्फुटस्फोटदर्शको हन्त तर्ह्यर्थोऽपि प्रत्येकं ध्वनिभिर्व्यज्यतां पूर्वार्थव्यक्ति-

२४० । ९ संस्कारसहितमन्त्यस्तुतमस्तत्त्वमर्थस्य व्यनक्तु तत्राह **न च पदप्रत्ययव-दिति ।** अभिहितश्चेदर्थो नात्यक्तः सन्दिग्धस्तु नाभिहितः स्यात् प्रत्यक्षे तु प्रतिसन्निकर्षं विशदाविशदनिश्चयसम्भव इत्यर्थः । स्फोटे प्रमाणं विक-ल्पयति **एवं हीति ।** वर्णेषु वाचकत्वाऽनुपपत्तौ वाचकशब्दप्रसिद्ध्यन्यथा-नुपपत्तिः स्फोटे प्रमाणमुत प्रत्यक्षमित्यर्थः । वर्णेषु वाचकत्वानुपपत्तिमपि विकल्पयति **द्विधेति ।** व्यस्तानामेकैकवर्णानां समस्तानां वा वाचकत्व-मिति यत्प्रकारद्वयं तस्याभावादित्यर्थः । प्रत्यभिज्ञानस्य प्रमाणान्तरेण बाधानुपपत्तेरिति भाष्यं तत्र बाधकप्रमाणाभावादेव बाधानुपपत्तेरित्यर्थः । तत्र सामान्यतोदृष्टस्यातिप्रसङ्गादप्रामाण्यमभिधाय वर्णभेदग्राहकं प्रत्यक्ष बाधकमाशङ्क्याह **न चेदमिति ।** इदं प्रत्यभिज्ञानं गकारत्वादिजातिवि-षयं न गकारादिव्यक्तिविषयमित्येतच्च न युक्तमित्यन्वयः । तासां व्यक्तीनां प्रतिनरं भेदोपलम्भादिति शङ्काया एव हेतुस्तस्य च समर्थनम् **अत एवेति ।** अयुक्तत्वे हेतुमाह **यत इति ।** बहुषु गकारमुच्चारयत्सु योऽनु-भवो जायते स किं व्यक्तिभेदावमर्शपुरःसरं जातिविषय उतोपाधिकभेद-वदेकव्यक्तिविषय इति निपुणं निरूप्यतां तन्निरूपणे च ध्वन्युपाधिकृत-भेदमन्तरेण स्वाभाविकव्यक्तिभेदो न भासतइत्यर्थः । व्यक्तिभेदपक्षे च

२४१ । १८ कल्पनागौरवमाह **तत्रेति ।** येन वर्णेषु व्यक्तिभेदो न स्फुटस्तेनेत्यर्थः । यत्प्रत्यभिज्ञानं जातेः प्राप्यतइत्यर्थः । व्यक्तिनम्यं भेदज्ञानमित्यर्थः । व्यक्त्या जातिबुद्ध्युपपादने गोत्वाद्युच्छेदमाशङ्क्याह **न चेति ।** दशवारमु-च्चारितवानित्येकस्यैव गकारस्योच्चारणेष्वावृत्तिप्रतीतेः । उक्तैस्यस्यान्यार्थ-सिद्धिमाशङ्क्याह **न चैष इति । सोऽरस्ताडं** सविष्कारम् । एवं तावत्त एवेति प्रत्यभिज्ञानादित्यारभ्य यत्प्रत्यभिज्ञानमित्यन्तं भाष्यं व्याख्यातम् । अनन्तरं कथं हीति भाष्यं तद्धिशब्दसंयुक्तमपि न पूर्वहेत्वर्थम् । प्रत्यभि-ज्ञाया हि भेदप्रत्ययबाधकत्वं प्रस्तुत तद्धेतुत्वे च भेद एव निषेधो नेकस्या-नेकरूपत्वम् । एकत्वस्य स्फोटवादिना ऽनङ्गीकारात् ।

यत्तु केचिद्व्याख्यातारो वर्णेषु भेदाभेदनिषेधोऽयमिति वदन्ति । तत्प्रकृतासङ्गतेरयुक्तम् । तत इदं भाष्यं प्रकृते सङ्गमयति चोदक इति । उक्तमपि बाधकं गतिनिरूपणाय पुनरनुवादयतीत्यर्थः । गलकम्बलः* सास्ना । उपक्रमे उक्तकण्ठादिस्थानघटिता वायवोऽश्रावणा इति तद्धर्मा वर्णाध्यारोपिता न श्रावणाः स्युः । अत उदात्तादयो वर्णधर्मा इति मतं यन्त्याद् बहिरेव दूषयति इदं तावदिति । भवन्त्वश्रावणवायुधर्माः श्रावणाः कथं तेषां २४२ । ११ शब्दधर्मत्वप्रतीतिरत आह ते चेति । ननु किमित्यारोपेण स्वत उदात्तादयः शब्दस्य सन्तु । नेत्याह न चेति । अनेन आवृत्त्या कथं हीत्येतदेव भाष्यं परिहारपरतया योज्यते । व्यञ्जकध्वनीनिति । ध्वनयन्ति व्यञ्जयन्तीति वायव एव ध्वनयः । अशब्दात्मकः श्रावणो ध्वनिः पदार्थान्तरं वर्णविशेषाप्रतीतौ प्रतीतेरित्युक्तं भाष्ये । सा जातिविषयत्वेनाऽन्यथासिद्धेत्याशङ्क्य परिहरति न चायमिति । तस्य ध्वनेर्भिन्नत्वान्न प्रत्यभिज्ञानमस्ति । अतो ध्वन्युल्लेखिप्रत्ययस्य न जातिविषयत्वमित्यर्थः । अस्तु स्वरेषु । एवं च सतीति । दूषणाङ्गीकरणवादो दूषणाप्राप्तेरुक्तत्वादित्यर्थः । पदबुद्धौ वर्णोल्लेखस्यान्यथासिद्धिं शङ्कते पदत्वस्येति । एकमभागमभिव्यञ्जयन्तो नानेव भागवदिव भासयन्तीत्यन्वयः । नानेवेत्यवयवविभेदभानाभिप्रायम् । भागवदित्यवयवप्रतीत्यभिप्रायम् । विभागारोपे हेतुमाह सादृश्योपधानेनेति । सादृश्यमेवोपधानमुपाधिः । सादृश्ये भेदामुपपादयति अन्योन्येति । ये हि गकारौकारविसर्जनीया गड्डा औष्ययं वृत्तः इति च विसदृशपदव्यञ्जकास्तैः सदृशा अपरे गकारादयो ध्वनयो गौरित्येकं पदं व्यञ्जयन्ति । ध्वनीनां सादृश्ये हेतुः तुल्यस्थानेनेति । भिन्नपदव्यञ्जकध्वनिसदृशध्वनिव्यक्ते २४४ । ११ एकस्मिन्नपि पदे सन्ति भिन्नपदसादृश्यानीति भेदभ्रम इत्यर्थः । ननु पदान्तरेषु कियतां ध्वनीनां विसदृशत्वात्कथं व्यञ्जकसादृश्यमत उक्तं प्रत्येकमिति । गकारादीनामुभयत्र प्रत्येकं पदव्यञ्जकत्वाद् गौरित्यत्र गकारादीनामस्ति भिन्नपदव्यञ्जकगकारादिसादृश्यमित्यर्थः । एकविधप्रयत्नजन्यध्वनीनां न पदे भेदारोपहेतुतेति प्रयत्नभेदेत्युक्तम्† । विभागारोपेऽपि कथं वर्ण-

---

* गलेति नास्ति २ पु० । † सादृश्योपधानभेदमिति २ पु० पा० ।
‡ एकविधेत्यारभ्यैतदन्तो ग्रन्थः नन्वित्यादिग्रन्थात् पूर्वं निविष्टः २ पु० ।

२४४ । १६ कल्पितपदप्रतिभानमत आह **कल्पना एवेति ।** व्यञ्जकवर्णात्मत्वं व्यङ्ग्यभागेष्वारोप्यत इत्यर्थः । एतदपाकरोति **तत्किमिति ।** औपाधिकत्व-स्वाभाविकत्वाभ्यामेकत्वनानात्वे व्यवस्थापयति **अथ वेति ।** नन्वत्रोपाध्य-भाव उक्तस्तत्राह **तस्मादिति ।** एकप्रत्ययज्ञानारोहे ऽप्येकस्मृतिविषयत्वं वर्णानामुपाधिरित्यर्थः । उपचारे हि सति निमित्तानुसरणं न तु निमित्ता-नुसारेणोपचार इति न धवखदिरादिष्वतिप्रसङ्गः । एतेन समुदितानां वर्णा-नामर्थधीहेतुत्वमुपपादितम् । वाऽनेन स्वस्यैकस्मृत्यारूढवर्णानां मध्यमवृद्ध-प्रत्येकार्थधीहेतुतामनुमायैकपदत्वाध्यवसायान्नेतरेतराश्रयमित्याह **न हीति ।** राजेति क्रमप्रयोगः जारेति[1] विपरीतक्रमः । बहुभ्यो युगपदक्रमः प्रयोगः । **यावन्तो** यत्सङ्ख्याकाः । **यादृशाः** यत्क्रमादिमन्तः । **ये च** यत्स्वरूपाः । भाष्ये पङ्क्तिबुद्ध्या पिपीलिकाक्रमवत् स्मृतौ वर्णक्रमसिद्धिरित्युक्तं तदाक्षिप्य

२४५ । १८ समाधत्ते **नन्वित्यादिना ।** नित्यानां न कालतो विभूनां वा न देशतः क्रमः । **पदावधारणेति ।** राजा जारेत्यत्र क्रम उपायः । गौर्गामानित्यत्र न्यूनातिरिक्तत्वे । स्वरो भाषिकादिः पञ्चजनाः इत्यादौ । वाक्यं पदान्तरसम-भिव्याहारः । यथाऽश्वो गच्छतीति न लुङन्तमाख्यातम् । क्रियान्तरोपा-दानात् । श्रुतिसंनिधौ योगनामपरत्वे समानाधिकरणश्रुतिगम्यम् । स्मृति-युगपत्सर्ववर्णविषया । वृद्धव्यवहारे चेत्यादिकल्पना स्यादित्यन्तं भाष्यम-तिरोहितार्थमित्यर्थः ।

शास्त्रयोनित्वाविरोधायाह **स्वतन्त्रस्येति । नित्यो वेद इति ।** अवान्तरप्रलयस्थत्वं नित्यत्वमतो दृष्टेन व्यभिचारो भारतीविलासोक्तो ऽन-वकाशः । अत एव न ह्यनित्यादिति वर्णितानुकूलतर्के ऽप्यनित्यात्प्रलया-वस्थायामविद्यमानान्न[3] जगदुत्पत्तुमर्हति । तदानीमसतो नियतप्राक्स-त्त्वरूपकारणत्वायोगादन्यत उत्पत्तौ तस्यापि तदैवोत्पाद्यत्वेनापर्यवसाना-दित्यर्थः । कर्तुरस्मरणात्सिद्धमेव नित्यत्वमनेनानुमानेन दृढीकृतमित्यर्थः ।

समाननामेति सूत्रं[4] महाप्रलये जातेरभावाच्छब्दार्थसंबन्धानित्यत्व-

२४६ । १३ माशङ्क्य परिहारार्थम् । **वेदस्य** वाक्यरूपस्येत्यर्थः । ननु जीवानवस्थाने

[1] जारेति २ पु । एवमग्रेऽपि । [2] नामत्वमिति ३ पु॰ पा॰ नामपदत्वमिति ४ पु॰ पा॰ ।
[3] श्रूयमाणमिति ३ पु । [4] व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ३० ।

ऽपि ब्रह्म अभिधानादिवासितमस्त्यत आह । **न च ब्रह्मण इति ।** निरविद्यस्याविद्यासिद्धप्रमाणानाश्रयत्वान्न तज्जवासनाश्रयत्वमित्यर्थः । अथा-नपेक्ष्य वासनाः ब्रह्म जगत्सृजेतत्राह **ब्रह्मणश्चेति ।** अध्यापकाध्येत्रो-रुच्चारयितृत्वाद्ग्राह्ये ऽभिधातृग्रहणेनोक्तिरित्यर्थः । सूक्ष्मेणेत्यस्य व्याख्या **शक्तिरूपेणेति ।** कर्मविक्षेपिकाविद्याभ्रान्तयस्तासां वासनाभिरित्यर्थः ।

भ्रमात्संस्कारतश्चान्या मण्डूकमृदुदाहृतेः ।
भावरूपा मता ऽविद्या स्फुटं वाचस्पतेरिह ॥

अप्रज्ञातं प्रत्यक्षतः । **अलक्षणम**ननुमेयम् । **अप्रतर्क्यं** तर्का- २४० । १० ऽगोचरो **ऽविज्ञेयमागमतः** । साक्षिसिद्धस्य ह्यज्ञानस्यागमादिभिरसत्त्वनि-वृत्तिः क्रियते ।

ननु किं भावरूपया ऽविद्यया प्रयोजनम् । अज्ञानशुक्तिब्रह्मविवर्त-त्वेन रजतजगद्भ्रमसिद्धेः । अज्ञानत्वस्य च ज्ञानाभावादुपपत्तेः । तन्न । स्वयम्प्रभप्रत्यग्ब्रह्मणः स्वविषयप्रमाणानुदये ऽपि यथावत्प्रकाशापत्तौ जग-द्भ्रमाभावप्रसङ्गात् । न हि स्वयम्प्रभं संवेदनं स्वविषयप्रमाणानुदयान्न भाति । यद्यपि शुक्तिं स्वत एव जडामविद्या नावृणोति तथापि तत्स्थानियोग्यभाव-रूपरजतोपादानत्वेनेष्टव्येति भावरूपाविद्या सप्रयोजना । प्रमाणं तु डित्थ-प्रमा डित्थगतत्वे सति यः प्रमाभाव[1]स्तत्स्वानधिकरणासनादिस्वप्रागभावेतर-निवर्तिका प्रमात्वाद् डपित्थप्रमावत् । ये तु प्रमा स्वप्रागभावनिवर्तिकैव न तु निवर्तिकेति मन्यन्ते तान् प्रति निवर्तिकत्वस्य स्थाने निवृत्तिरिति पठित-व्यम् । न चैतदसमवेतत्वमेतदन्यसमवेतत्वं चोपाधिः । एतत्पक्षवर्तिनोऽस्मा-न्निष्ठप्रमाभावत्वरहितानादिस्वप्रागभावनिवर्तकत्वेन साध्ये विद्यमाने ऽपि उपाध्यभावेन साध्यव्याप्तेरिति त्वदुक्तमर्थं न जानामीति व्यवहारान्यथानु-पपत्तिश्च मानम् । न च प्रमाणतो न जानामि किं तु जाने इति व्यपदे-शार्थः । तथा सति को मदुक्तो ऽर्थ इत्युक्ते ऽनुवदेन्न च गृह्णाति । न च सामान्येन ज्ञाते विशेषतो ऽज्ञानम् । सामान्यस्य ज्ञातत्वात् । विशेषस्य चाबुद्धस्याज्ञानव्यावर्तकत्वेन प्रतिभासायोगात् । प्रमितत्वे चाज्ञातत्वव्या-

[1] प्रागभाव इति उ पु पा ।

घातात् । स्मृतत्वे चानुवादापातात् । मम तु भावरूपाज्ञानस्य सविषयस्य साक्षिण्यध्यासात्प्रतिभासो न मानत इत्यविरोधः । न च मानाभाव एव तस्मिन्नध्यस्तो भासतइति वाच्यम् । स्वप्रभे भावरूपाविद्यातिरोधानमन्तरेणाध्यासायोगस्योक्तत्वात् । पराक्रान्तं चात्र सूरिभिरिति ।

ते चावधिमुचितकालं प्राप्य पूर्वसमाननामरूपाणि भूत्वो*त्पद्यन्त-इत्यन्वयः । परमेश्वरेच्छा ईक्षणम् ।

ईक्षितुः परमेशस्य वाचस्पतिमुखोद्गतेः ।
निजुहुवे परेशानमसावित्यतिसाहसम् ॥

ईक्षणं च जीवाज्ञानस्येश्वरस्य विवर्त आकाशादिवदिति न प्रमातृत्वेनाविद्यावत्त्वप्रसङ्गः । कूर्माङ्गानां दर्शनादर्शनमात्रं नोत्पत्तिरित्युदाहरणान्त-

२४१ । २० रमाह यथा वेति । घना निबिडाः । घनाघना मेघाः । तत्कृतासारेण सन्ततधारावर्षेण मुहितानि बृंहितानि इत्यर्थः । अविद्यायाः पूर्ववासनाश्रयत्वेन जगत्कारणत्वे ब्रह्मणो जगत्कारणत्वविरोधमाशङ्क्योपक्रमस्य स्वातन्त्र्याविघातकत्वेन परिहरति एतदुक्तमिति । ततश्चानादित्वं संसारस्येत्याह न च सर्गेति । उपपद्यते चोक्तन्यायेनानादित्वमित्यर्थः । एवं पदपदार्थसंबन्धे विरोधं परिहृत्य सम्प्रदायविच्छेदाद्वाक्यनित्यत्वविरोधमुक्तमनुवदति स्यादेतदिति । भाष्यस्थसुषुप्तिदृष्टान्तस्य वैषम्यमाशङ्क्याह यद्यपीति । लीयते ऽस्यां सर्वकार्यमिति लयलक्षणा ऽविद्या । श्लोके उक्तो यो विरोधः । यजमानो भाविन्या वृत्त्या यदा ऽग्निरिदानीमग्नये निर्वपति तदा भविष्यदद्यतनाग्न्योस्तुल्यनामता । ननु किमिति भाविन्या वृत्त्या यजमानो ऽग्निरुच्यते ऽग्निदेवतैवाग्नये निर्वपतु नेत्याह न हीति । सत्त्वे वा स एवास्माभिर्द्रष्टुं शक्यते यागकाले इति प्राचीनो वृथा स्यादित्यर्थः ।

देवादीनां स्वमिश्रविद्यास्वनधिकारे ऽपि ब्रह्मविद्याधिकारसम्भवा-

२५० । २० दात्रेपायोगमाशङ्क्य विकल्पमुखेन सूत्रमवतारयति ब्रह्मविद्यास्विति । मधुविद्यावाक्यं प्रतीकत आदत्ते असाविति । तद्व्याचष्टे देवानामित्यादिना । भ्रमरैर्निर्वृत्तं भ्रामरम् । द्यौः स्वर्गस्तिर्यग्गतवंशे इवादित्यं मधु हि

* सतास्तीति १ प॰ पा ।

तत्र लग्नमित्यर्थः । अन्तरिक्षमपूप इति श्रुतिं व्याचष्टे आदित्यस्य हीति । अपूपव्याख्या पटलमिति । प्रसिद्धं मध्वपूपसाम्यमाह तत्रेति । श्रुतिनिर्दिष्टपुष्पस्थामृतान्याह यानि चेति । एवं ह्याम्नन्ति तस्यादित्यस्य ये प्राञ्चो रश्मयस्ता एवास्य प्राच्यो मधुनाड्यः ऋच एव मधुकृतः ऋग्वेद एव पुष्पं ता अमृता आपस्ता वा एता ऋचः एतमृग्वेदमभ्यतपंस्तस्याभितप्तस्य यशस्तेज इन्द्रियं वीर्यमन्नाद्यं रसोऽजायत तद्व्यक्षरत्तदादित्यमभितोऽश्रयत्तद्वा एतद्यदेतदादित्यस्य रोहितं रूपमित्यादि । मधुनाड्यो मध्वाधारच्छिद्राणीत्यर्थः । व्यक्षरद्विशेषेणागमद्गत्वा चादित्यस्य पूर्वभागमाश्रितवदित्यर्थः । ता अमृता आप इत्येतद्व्याचष्टे यानि चेति । यादृङ् मधुकरैर्निर्वर्त्यते मधु तदापः । ताश्चामृतसाधनत्वादमृता इति श्रुत्यक्षरार्थः । ऋच एव मधुकृत इत्येतद्व्याचष्टे यथा हि भ्रमरा इति । मन्त्रैः* प्रयुक्तं कर्मफलात्मकं रसं स्रवन्तीत्यृचां मधुपसाम्यम् । अथ येऽस्य दक्षिणा इत्यादिश्रुतिं व्याचष्टे अथास्येत्यादिना । परः कृष्णमित्युक्तं श्रुतौ निर्दिष्टं तद्रश्म्युपाधिकं† मित्यभिप्रेत्याह अतिकृष्णाभिरिति । चतुर्थपर्याये ऽथर्वाङ्गिरसो मधुकृत इतिहासपुराणं पुष्पमित्युक्तम् । तत्राथर्वाङ्गिरसमन्त्राणां मधुकृत्त्वाभिधानात्तैः प्रयोज्यम् अथर्ववेदिकं कर्म पुष्पं सूचितम् । इतिहासपुराणमन्त्रा यत्र प्रयुज्यन्ते तस्य कर्मणः पुष्पत्वेन निर्देशात्तन्मन्त्रा मधुकृत इत्यर्थादुक्तमिति मनसि निधायाह अथर्वाङ्गिरस इति । कर्मकुसुमस्य आहृत्याग्नौ हुतममृतमथर्वमन्त्रा आदित्यमण्डलं नयन्तीत्यन्वयः । इतिहासपुराणमन्त्रप्रयोगयोग्यं कर्माह तथाऽश्वमेधेति । कर्मकुसुमादाहृत्येत्यनुषङ्गो लभ्यते । ननु कथमितिहासादिमन्त्राणां वाचस्तोमसम्बन्धो ऽत आह अश्वमेधेति । पारिप्लवो यदृच्छया बुद्धिस्थमन्त्रगमनम् । सर्वाण्याख्यानानि पारिप्लवे शंसन्तीति श्रवणादितिहासिकान्यपि गृह्यन्त इति भावः ।

विकल्पेनात्र विज्ञेयं पुष्पमत्र विचिन्तनम् ।
इतिहासपुराणस्थमथ वाऽथर्ववेदगम् ॥

* ऋङ्मन्त्रैरिति २ पु पा ।   † तदर्थ्यपाधिकमिति ३ पु पा ।

२५१ । ११

२५२ । ९

न च यथाश्रुतं शक्यं घटयितुमितिहासपुराणाथर्वणमन्त्रयोरसाधारणमंबन्धाभावादतः कुसुममधुकरचिन्तनैकप्रयोजनानां कर्ममन्त्राणामगत्या विकल्प इति । अथ ये ऽस्योर्ध्वा रश्मयस्ता एवास्योर्द्ध्वा मधुनाड्यो गुह्या

२५२ । १३ एवादेशा मधुकृतो ब्रह्मैव पुष्पमिति । पद्ममपर्यायं व्याचष्टे ऊर्ध्वा इति । आदिश्यन्त इत्यादेशा उपासनानि तेषां भ्रमराणां गोप्यानामाश्रयत्वान्नाडीनां गोप्यत्वमुक्तम् । व्याख्यातां मधुविद्यामुपसंहरति ता एता इति । नाडीनिर्दिष्टा ऽमृतादुपलक्षणार्थः । यशआद्यमृतस्याचाक्षुषत्वाद्दृष्टिर्ज्ञानमात्रविवक्षयाह उपलभ्येति । श्रुताविन्द्रियमिति तत्साकल्यविवक्षा* इन्द्रियमात्रसंबन्धस्य सिद्धत्वेन फलत्वाभावादित्याह इन्द्रियसाकल्येति । अन्नं च तदाद्यमन्नु योग्यं वस्वादुपजीव्यान्यमृतानि । विजानतामित्यादिभाष्यार्थमाह न केवलमिति । एकस्मिन्नादित्ये उपास्योपासकभावो विरुद्धः । वस्वादौ तु स च प्राप्यप्रापकभावश्चेत्यर्थः । देवादीनां सर्वेषां सर्वविद्यासु किमधिकार उत यथासंभवमिति विकल्प्य प्रथमं निरस्य द्वितीयं

२५२ । १४ शङ्कते यद्युच्येतेति । भाष्ये वाक्यशेषप्रसिद्धिः । पुरस्तादुदेता पश्चादस्तमेतेत्यादिः । हे इन्द्र ते दक्षिणं हस्तं जगृभ्म गृहीतवन्तो वयम् । इमे रोदसी इन्द्र यदि गृभ्णामि तर्हि ते तव काशिर्मुष्टिः मुष्टौ संमात इत्यर्थः । मुष्टिप्रकारमभिनयति इदमिति । इत्थमित्यर्थः । तुविग्रीवः पृथुग्रीवः । वपोच्छिद्र मावकाशोदर इत्यर्थः । अतएवास्यैसो ऽन्नस्योपयुक्तस्य मदे हर्षे सति इन्द्रो वृत्राणि शत्रून् जिघ्नते हतवानिति प्रसिद्धस्योपकल्पितस्य पक्वस्य हविषो भागमद्धि सोमस्य सुतस्य भाग पिब चेत्यर्थः । ईशानामैश्वर्यं देवताया दर्शयतीत्यनुषङ्गः । इन्द्रो दिवः स्वर्गस्येशे ईष्टे इति सर्वत्रानुषङ्गः । अपां पातालस्य । पृथ्व्यां वीरुधां स्थावराणाम् । मेधिराणां मेधावतां जङ्गमानामिति यावत् । प्राप्तस्य रक्षणे क्षेमे योगे चाप्राप्तप्रापणे इन्द्र ईष्टे ऽतो हव्य इन्द्रो यष्टव्य इत्यर्थः । हे इन्द्र जगतो जङ्गमस्य तस्थुषः स्थावरस्य चेशान स्वर्दृश दिव्यज्ञानं त्वा स्तुम इत्यर्थः । वरिवसितारं पूजयितारम् । आहुतिभिः हुतादो देवान् प्रीणयति । हुतमदन्तीति हुतादः । तस्मै होत्रे प्रीता देवा इषमन्नमूर्ज्जं बलं च प्रयच्छन्तीति ।

* विवक्षयेति २ पु पा ।

विग्रहो हविषां भोग ऐश्वर्यं च प्रसन्नता ।
फलप्रदानमित्येतत्पञ्चकं विग्रहादिकम् ॥

ये सिद्धवादिनो मन्त्रा न ते विधिसमा इति तत्स्वरूपमेव श्रुत्यादिभिरैन्द्र्येत्यादिभिस्तत्र तत्र कर्मणि विनियुज्यतेऽतो न प्रमाणं चेत्तर्हि किमुच्चारणमात्रोपयोगा अविवक्षितार्था नेत्याह **दृष्टे प्रकारे इति** । नन्वनधिग- २५५ । १६ तमेयाभावे कथं दृष्टार्थत्वम् अत आह **दृष्टश्चेति** । प्रयोगसमवेतो द्रव्यदेवतादिः स च विधिभिर्ज्ञात इति स्मार्यः । मन्त्राश्च विधय* इव निरपेक्षा देवताद्यभिदधतीति नाप्रमाणम्† । ननु स्मृतेरविहितायाः कथं द्वारत्वमत आह **स्मृत्वा चेति** । सामर्थ्याद् द्वारतेत्यर्थः । ननु यथा देवतास्मरणे मन्त्राणां तात्पर्यम् एवं देवताविग्रहादावप्यस्तु विग्रहादेरपि मन्त्रपदैरवगमादत आह **औत्सर्गिकी चेति** । उद्दिश्य त्यागस्य‡ हि देवतास्वरूपमेवापेक्षितं न विग्रहादि तद्बोधकपदानां तु उत्सर्गप्राप्तमप्यर्थपरत्वं विध्यनपेक्षितत्वादपोद्यत इत्यर्थः ।

श्वित्री त्वगामयवान् । **निर्णेजनं** शोधनम् । श्वेतो वस्त्रं धावति शोधयतीति विवक्षायामितः श्वा धावति गच्छतीति नार्थधीरिति§ । वेदेऽपि न तात्पर्याद्‖ विनार्थधीरित्याह **न चेति** । यदि तात्पर्याच्छब्दार्थधीस्तर्हि प्रत्यक्षादिष्वपि तथा स्यादत आह **न पुनरिति** । भाष्यकृद्भिः निषेधेषु पदाऽन्वयैक्यादवान्तरवाक्यस्याग्रहणमित्युक्तमयुक्तं साध्याऽविशिष्टत्वादित्याशङ्क्यान्वयभेदे दण्डं नञ्पदवैयर्थ्यापादनमाह **अगर्भसन्धिरिति** । अन्वयमुक्त्वा व्यतिरेकमाह **न हीति** । उपसंहरति **वाक्यार्थे त्विति** । मा भूत् स्वार्थमात्राभिधाने पर्यवसानं किमतस्तत्राह **न च नश्यतीति** । एवं पदैकवाक्यता सोदाहरणा दर्शयित्वा विध्यर्थवादेषु वाक्यैकवाक्यतामाह **यत्र त्विति** । ननु विधिद्वयस्यैव वाक्यैकवाक्यताऽत आह **लोकानुसारत इति** । क्रय्या गोर्देवदत्तीया यतो २५७ । १० बहुक्षीरेत्यादौ बहुक्षीरत्वादेरप्रवाक्यावगतेर्विध्यर्थवादयोरप्यस्ति वाक्यैकवाक्यतेत्यर्थः । ननु कार्यान्वित एव पदार्थस्तत्कुतोऽर्थवादपदानां पृथग-

* न विधय इवेति २ पु. पा. । † न प्रमाणम् इति २ पु. ।
‡ उद्देशत्यागस्येति २ पु. पा. । § इत्यर्थ इति ३ पु. पा. । ‖ तात्पर्यमिति ४ पु. पा. ।

न्वयोऽत आह भूतार्थेति । कुतश्चिद्धेतोरिति यो वाक्यस्य वाक्यान्त-
रैकवाक्यत्वे हेतुः सूचितस्तं विवृणोति इह हीति । अनेन भिन्नवाक्यार्थ-
पर्यवसायिनां पदानां का नु खल्वपेक्षेति शङ्का वार्यते । स्वाध्यायविधिः
स्वाध्यायशब्दवाच्यं वेदराशिं पुरुषार्थप्रकाशकतां यदि नानेष्यद् न प्रापयेत्ततो
भूतार्थमात्रपर्यवसिताः सन्तोऽर्थवादा विध्युद्देशेनैकवाक्यतां नागमिष्यन्
न गच्छेयुः । प्रापयति त्वध्ययनविधिर्वेदस्य पुरुषार्थतां तस्मादेकवाक्यतां प्राप्नु-
युरित्यर्थः । ननु यदि लक्षणायामभिधेयविवक्षा कथं तर्हि विरुद्धार्थार्थवा-
२५१ । २१ देषु सा स्यात्तत्राभिधेयस्य विरुद्धत्वादेव विवक्षानुपपत्तेस्तत्राह **अत एवेति ।**
अथ वाऽर्थवादेषु स्वार्थविवक्षाया इदं गमकमुक्तम् इतरथा हि गौणत्व-
स्वचिन्ता मुधा स्यादिति । यथा प्रमाणान्तराऽविरोधस्तथाऽसूत्रयद् गुण-
वादस्त्विति सूत्रेण* यथा च स्तुत्यर्थता येन गुणयोगेन स्तुत्यर्थेनेत्यर्थः
तथाऽसूत्रयत्तत्सिद्धिरित्यनेनेत्यर्थः ।

यजमानः प्रस्तर इति किं विधिरुतार्थवाद इति विशये विधिरपू-
र्वार्थत्वादिति प्राप्ते सिद्धान्तः । यदि प्रस्तरकार्ये यजमानो विधीयेत तदा
प्रस्तरं प्रहरतीति शास्त्राद् यजमानोऽग्नौ हूयेत ततः प्रयोगो न समा-
प्येत । अथ यजमानकार्ये प्रस्तरो विधीयेत तदानीमशक्यविधिः । न हि
प्रथमलूनदर्भमुष्टिः प्रस्तरः शक्नोति चेतनयजमानकार्यं कर्तुम् । तस्मात्प्र-
स्तरं बर्हिष उत्तरं सादयतीत्यस्य विधेरर्थवादः । द्वितीयादिमुष्टिर्बर्हिः ।
कथं तर्हि सामानाधिकरण्यम् । अत्र सूत्रं‡ गुणवादस्त्विति§ । को गुण
इत्यपेक्षायां च तत्सिद्धिरिति सूत्रम्|| । तस्य यजमानस्य कार्यं क्रतुनिर्वृत्ति-
स्तत्प्रस्तरादपि सिध्यति । स हि जुह्वाधारतया क्रतुं निर्वर्तयति इति ।
आदित्यो यूप इत्यत्र तेजस्वित्वं गुणः तेजसा घृतेन यूपस्याक्तत्वादिति ।

ननु विरुद्धार्थार्थवादेषु कथमभिधेयाऽविनाभावनिमित्ता प्राशस्त्यलक्षणा
२५८ । ५ विरोधादेवाभिधेयाऽभावादत आह **तस्मादत्रेति ।** यजमानादिशब्दैस्त-
त्सिद्ध्यादि लक्ष्यते ततश्च प्राशस्त्यमित्यर्थः । लक्षितेन यल्लक्ष्यं तदप्य-

* जै. सू. अ. १ पा. २ सू. १० । † जै. सू. अ. १ पा. ४ सू. २३ ।
‡ सामानाधिकरण्यमित्यपेक्षायां सूत्रमिति २ पु पा । § जै. सू. अ. १ पा. २ सू. १० ।
|| जै. सू. अ. १ पा. ४ सू. २३ ।

भिधेयेनाविनाभूतमेव। तदविनाभूतं प्रत्यविनाभूतत्वात्। नन्वनुवादकार्थ-वादानामप्रमाणकत्वात्कथं विधिभिर्वाक्यैकवाक्यता ऽत आह **यत्र त्वियति**। २५९, १
न स्मृतिवत्सापेक्षत्वं किं तु प्रत्यक्षादिभिस्तुल्यविषयत्वम्। न चैतावता भवत्यप्रमाणता। प्रत्यक्षानुमानयोरपि तुल्यविषयत्वादित्यर्थः। तर्हि कथमनुवादकत्वप्रसिद्धिरत आह **प्रमात्रपेक्षयेति**। प्रमातरि चरमप्रत्ययाधायकत्वादाश्रयस्यानुवादकत्वसिद्धि*रित्यर्थः। यदि मानान्तरसिद्धार्थत्वे ऽप्यर्थवादानामनपेक्षत्वं तर्हि विरुद्धार्थानामपि तदस्तु गौणार्थत्वेन किम् इति शङ्कते **नन्वेवमिति**। तत्परतया निरवकाशा वेदान्ता बाधन्ते विरोधि प्रत्यक्षादि नार्थवादाः अतत्परत्वेन सावकाशत्वादिति विशेषेण प्रतिबन्दीं परिहरति **अत्रोच्यत इत्यादिना**। इष्टप्रसङ्गतामाह **अङ्गेति**। विध्यन्वितो ऽर्थवादो महावाक्यीभूय प्राशस्त्यं बोधयति स्वरूपेण त्ववान्तरवाक्यीभूय विग्रहादि वक्तीत्यर्थः। वाक्यद्वित्वमेष्टुमशक्यं प्रत्यर्थं तात्पर्यभेदेन वाक्यावृत्ति-प्रसङ्गादावृत्तिं च पौरुषेयीं वेदो नानुमन्यतेति। शङ्कते **तथा स्तुतीति**। ,, । ११
न वज्रहस्तेन्द्रदेवतात्वात् प्रशस्तमैन्द्रं दधि वज्रहस्तश्च सो ऽस्तीत्यावृत्तिं ब्रूमः किं तु स्तोतुमेव योऽर्थो ऽर्थवादेनाश्रितस्तं नोपेक्षामहइति परिहरति **नेति**। ननु तात्पर्याभावे शब्दात्कथं द्वारभूतविग्रहादिप्रमितिरित्याशङ्क्य व्याप्तिं प्रशिथिलयति **न चेति**। यद्वाक्यं यदर्थे न तत्परं तत्र तदप्रमाणं चेत्तर्हि विशिष्टविधेर्विशिष्टपरत्वं न स्यात्। तस्य हि विशेषणेष्वपि नागृहीतविशेषणन्यायेन प्रामाण्यं वाच्यम्। न च तेषु तात्पर्यम्। प्रतिविशेषणमावृत्त्यापातात्। तथा च विशेषणाप्रमितौ विशिष्टे ऽप्रामाण्यापातादिति। ननु विशिष्टविधिरपर्यवस्यन् विशेषणविधीनाक्षिपतीत्यार्थिका विशेषणविधयः कल्प्यन्ते ऽतो न वाक्यभेदः। यथा ऽऽहुः।

> श्रूयमाणस्य वाक्यस्य न्यूनाधिकविकल्पने।
> लक्षणावाक्यभेदादिदोषो नानुमिते ह्यसौ॥ इति।

एवं शङ्कित्वा परिहरति **विशिष्टविषयत्वेनेति**। प्रतीतो हि ,, । १२
विशिष्टविधिर्विशेषणविधीनाक्षिपेत् तत्प्रतीतिरेव न विशेषणप्रतीतिमन्त-

---

* प्रसिद्धिरिति ८-३ पु· पा·। † प्रवृत्तिश्च पौरुषेयी वेदेन नानुमन्यतेति ३ पु पा।

रेणेति इतरेतराश्रय इति भावः। ननु पदैः पदार्थो योग्यतादिवशेन विशेषणविशेष्यभूता लोकतो ऽवगम्यन्ते तदवगतौ च प्रतीतौ विशिष्टविधिरापेक्षा विशेषणविधीनाम्। सत्यम्। न सर्वत्र विशेषणं लोकसिद्धमिति शक्यं वक्तुम्। क्वचिद्धि वाक्यैक*गम्यमपि विशेषणं भवति। यथैतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयमग्निष्टोमसाम कृत्वा पशुकामो ह्येतेन यजेतेति। अत्र हि विशिष्टविधौ रेवतीनामृचां वारवन्तीयसाम्नश्च सम्बन्धो विशेषणं वाक्यैकगम्यम् इति भावेनोपसंहरति तस्मादिति। नन्वर्थवादा मानान्तरापेक्षाः सिद्धार्थत्वात्पुंवाक्यवत्। न च देवताविग्रहादौ मानान्तरमस्तीत्यप्रामाण्यम्। यद्धि सापेक्षं तन्मूलमानरहितमप्रमाणमित्यत आह न च भूतार्थमर्पणादिति। वाक्यस्य सतः सापेक्षत्वे पौरुषेयत्वमुपाधिरिति समन्वयसूत्रे† उक्तमित्यर्थः। यदि विधेः‡ प्राशस्त्यपरा अप्यर्थवादा भिन्नं २६०।३ वाक्यं तर्हि न्यायविरोध इत्याह स्यादेतदिति।

द्वितीये स्थितम्–अर्थैकत्वादेकं वाक्यं साकाङ्क्षं चेद्विभागे स्यात्§। देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति मन्त्र एकं वाक्यं भिन्नं वेति संशये पदानामर्थभेदात्समुदायस्य वाचकत्वाद्भिन्नमिति प्राप्ते ऽभिधीयते। एकप्रयोजनोपयोगिविशिष्टार्थस्यैक्यात्तद्बोधकपदान्येकं वाक्यम्। तच्च तर्ह्येव स्याद्यदि पदविभागे सति पदवृन्दं साकाङ्क्षं भवेत्। भगो वां विभजत्वर्यमा वां विभजत्वित्यत्र सत्यपि विभजत्यैकत्वे ऽनाकाङ्क्षत्वेन वाक्यभेदात्। स्योनं ते सदनं कृणोमि तस्मिन्सीदेत्यत्र सत्यपि साकाङ्क्षत्वे ऽर्थभेदेन वाक्यभेदात्। एकत्र हि सदनकरणं प्रकाश्यमन्यत्र पुरोडाशप्रतिष्ठापनमिति वाक्यभेदो ऽत उभयं सूचितम्। तात्पर्यैक्ये ऽपि वाक्यभेदाभ्युपगम एतदधिकरणविरुद्ध इत्यर्थः।

परिहरति नेति। यथा हि सत्यपि वाक्यैक्ये प्रयाजादिवाक्यानाम् अवान्तरभेद एवमर्थवादानामप्यस्तु। त्वया ऽपि हि स्तुतिं लक्षयितुं तत्तत्पदार्थविशिष्टैकपदार्थप्रतीतिरभ्युपेया अन्यथा ऽभिधेयाऽविनाभावो न स्याद् इत्युक्तत्वात्। तथा च तस्या पर्यवस्यन्त्वर्थवादास्ततो विध्येकवाक्यतां च यान्त्विति भावः। एवं तर्हि प्रयाजादिवाक्यानामर्थवादवाक्यानां च को भेदो

---

* वेदवाक्यैकेति २ पु. पा।
† व्याससू. अ. १ पा. १ सू. ४।
‡ विधेर्येति २-३ पु. पा।
§ जै. सू. अ. २ पा. १ सू. ४६।

ऽत आह स त्विति । स्तुतिप्रतिपत्तिद्वारं विग्रहादि प्रयाजादि तु नान्यप्रतीतौ २६० । ६
द्वारम् । किं तु तद्* द्वारि । स्वयं तात्पर्यविषय इति यावत् । यदि
विध्येकवाक्यत्वे ऽप्यर्थवादेषु पृथक्पदार्थसंसर्गप्रतीतेर्वाक्यभेदस्तर्ह्यतिप्रसङ्ग
इति शङ्कित्वा प्रतीति†पर्यवसानतदभावाभ्यां वैषम्यमाह **नन्वेवं सती-
त्यादिना** । यद्यर्थवादेषु द्वारभूतार्थभेदाद् वाक्यभेदस्तदा ऽप्यतिप्रसङ्ग
इत्याशङ्क्य परिहरति **न च द्वाभ्यामित्यादिना** । पञ्च षड् वा पदान्य-
स्येति पञ्चषट्पदवत् । अरुणयेत्यादि वाक्यम् । अथ नावान्तरवाक्यभेद-
प्रसङ्गो विशेषणानां भेदे ऽपि विशेष्यक्रियादेरेकत्वात्तस्य च गुणानुरोधेनावृ-
त्त्ययोगात् । गुणा एव तस्मिन् समुच्चेया इत्येकवाक्यतेत्यर्थः । विशेष्यैक्ये
विशेषणभेदे ऽपि न वाक्यभेद इत्येतद्व्यतिरेकप्रदर्शनेनोपपादयति
प्रधानभेदे त्विति । आयुर्यज्ञेन कल्पतां प्राणो यज्ञेन कल्पतामित्यादौ
हि प्रधानभेदाद्वाक्यभेदस्तदभावादरुणादावेकवाक्यतोपपत्तेर्न प्रतिबन्धा-
वकाश इति । नन्वतत्परादपि वेदादर्थः प्रमीयेत स यदि तात्पर्यगम्यार्थोप-
योगी विशिष्टविधाविव विशेषणं देवताविग्रहादि तु न तथेति शङ्कापनुत्त्यर्थ-
मपि चेत्यादि भाष्यम् । तदादाय व्याख्याति **देवतामुद्दिश्येत्यादिना** ।
ननु देवता आरोपितोल्लिख्यतां तत्राह **रूपान्तरेति** । अस्यैव प्रपञ्चो
ननूद्देश इत्यादिचोद्यपरिहारौ । दृष्टानुसाराच्च चेतना देवतेत्याह **तदेव-
मिति** । शब्दमात्रत्वे तु नैवमित्याह **अचेतनस्येति** । देवतातः फलो-
त्पत्तौ श्रुतहानिमाशङ्क्याह **न चैवमिति** । यजेत स्वर्गकाम इत्यस्य हि
यागेन स्वर्गं भावयेदित्यर्थः । तत्र यागभावनायाः फलवत्त्वं श्रुतम् अर्थाच्च
यागस्य भावनां प्रति तदीयफलांशं वा प्रति करणत्वं श्रुतं यत् तन्न
हातव्यम् । अत्र हेतुमाह **यागेति** । २६१ । ३

नवमे स्थितम्—देवता वा प्रयोजयेदतिथिवद्भोजनस्य तदर्थत्वात्‡ ।
देवता धर्मान्प्रयोजयेदतिथिवद्भोजनस्य यागस्य तदर्थत्वाद् यथा ऽतिथिप्री-
त्यर्था धर्मा इति प्राप्ते अपि वेति§ राद्धान्तः । यज्ञकर्म प्रधानमङ्गत्वाद्धि न
देवता । यजेत स्वर्गकाम इति यागगतफलसाधनतायाः शब्दपूर्वत्वात् ।

* तदिति नास्ति २-३ पु० ।
† प्रतीतेति नास्ति ३ पु० पा० ।
‡ जै० सू० अ० ९ पा० १ सू० ६ ।
§ जै० सू० अ० ९ पा० १ सू० ९ ।

देवता तदुद्देश्या भूतत्वाद्द्रव्यस्य यागस्य गुण इति तद्गुणत्वे देवताशब्दो वर्तत इति । तदस्मिन्मते ऽप्यविरुद्धम् । गुणत्वस्वीकारादित्यर्थः ।

एत इतीति । एते असृग्रमिन्दवस्तिरः पवित्रमाशवः । विश्वान्यभि सौभगा इत्यस्या ऋचः पदैर्देवादीन् स्मृत्वा ससर्ज ब्रह्मा । संनिहितवाच्ये तच्छब्दो देवानां करणेष्वनुग्राहकत्वेन संनिहितानां स्मारकः । असृग् रुधिरम् । तत्प्रधानदेहरमणान्मनुष्याणामसृग्रशब्दः । इन्दुमण्डलस्थपितॄणामिन्दुशब्दः । पवित्रं सोमं स्वान्तस्तिरस्कुर्वतां ग्रहाणां तिरःपवित्रशब्दः । ऋचो ऽस्नुवतां स्तोत्राणां गीतिरूपाणां शवशब्दः । स्तोत्रानन्तरं प्रयोगं विशतां शस्त्राणां विश्वशब्दः । व्याप्तिवस्तुवाच्यभिशब्दयुक्तो ऽभिसौभगेति शब्दो ऽन्यासां प्रजानां स्मारक इति । स मनसेति । स प्रजापतिर्मनसा सह वाचं मिथुनभावं समभवदभावयत् । त्रयीप्रकाशितां सृष्टिं मनसा ऽऽलोचितवानित्यर्थः । नाम रूपं चेति स्मृतौ निष्पन्नकर्मणामनुष्ठापनमुक्तम् । सर्वेषां त्वित्यत्र कर्मणामेव सृष्टिरिति विवेकः । यज्ञेनेति । पुण्येन वाचो वेदस्य पदवीयम् । भावप्रधानो निर्देशः । पदवीयतां मार्गयोग्यतां वेद*ग्रहणयोग्यतामित्येतत् । आयन् आप्नवन्तः । ततः ऋषिषु प्रविष्टां तां वाचमन्वविन्दन् अनुलब्धवन्तः । यदा सुप्त इत्यत्र प्राणः परमात्मा सर्वे प्राणाश्चक्षुरादयः तेभ्यो ऽनन्तरं तदनुग्राहका आदित्यादिदेवाः । ततो लोका विषयाः । इह वाक्ये कल्पितस्याज्ञातसत्त्वाभावात्प्रतीत्यप्रतीतिभ्यामुत्पत्तिलयाभिधानम् । व्यावहारिकसत्त्वे श्रुतेरनास्था । यो ब्रह्माणमिति । प्रहिणोति ददाति आत्माकारबुद्धौ प्रकाशत इति तथोक्तं । तत्त्वमस्यादिवाक्यजबुद्धिविषयमित्येतत् । दशतय्यो दशमण्डलात्मकः ऋग्वेदः । तत्र भवा दाशतय्यः । यो ह वा इति । आर्षेयमृषिसंबन्धः । ब्राह्मणं विनियोगः । आर्षेयादीन्यविदितानि यस्य मन्त्रस्य स तथा ऽध्यापयति अध्ययनं कारयति । स्थाणुं स्थावरम् । गर्तं नरकम् । शर्वर्यन्ते प्रलयान्ते । पर्यये पर्याये । चक्षुराद्यभिमानिनो देवाः साम्प्रतैस्तुल्याः । तदिति । तत्र ब्रह्मवेदनात्सर्वभाव इति स्थिते

* वेदशब्दो नास्ति १ पु॰ ।

यो यो देवानां मध्ये प्रतिबुद्धवानात्मानमहं ब्रह्मास्मीति स प्रतिबोद्धैव तद् ब्रह्माभवत् । ते होचुरिति । ते देवा असुराश्चोचुः किलान्योन्यं हन्त यद्यनुमतिर्भवतां तर्हि तमात्मानं विचारयामः यमात्मानं विचारणापूर्वं ज्ञात्वा सर्वान् लोकान् कामान् फलानि चाप्नोति इत्युक्त्वा विद्याग्रहणार्थम् इन्द्रविरोचनौ देवासुरराजौ प्रजापतिसकाशमाजग्मतुः । पृथ्व्याप्येति । पादतलमारभ्या जानोः जानोरारभ्यानाभि नाभेरारभ्याग्रीवं ग्रीवाया आकेशप्ररोहदेशं ततश्चाब्रह्मरन्ध्रं क्रमेण पृथिव्यादिभूतधारणया पृथिव्यादिपञ्चात्मके भूतगणे समुत्थिते जिते सति योगगुणे च अणिमादौ प्रवृत्ते योगाभिव्यक्ताग्निमयं तेजोमयं ब्रह्मशरीरं प्राप्तस्य योगिनो न जरादीत्यर्थः । तथा चाचार्यचन्द्राचार्याः प्रपञ्चसारे ।

अवनिजलानलमारुतविहायसां शक्तिभिश्च तद्बिम्बैः ।

सारूप्यमात्मनश्च प्रतिनीत्वा ततदाशु जयति सुधीः ॥ इति ।

बिम्बानि भूतमण्डलानि । तच्छक्तयश्च निवृत्त्याद्यास्तत्रैवोक्ताः * ॥

शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि ॥ ३४ ॥ २६२ । ५८

ब्रह्मविद्या शूद्राधिकारा न वेत्यध्ययनस्य प्रधानकर्मत्वसंस्कारकर्मत्वाभ्यां संशये पूर्वमत्रैवर्णिकदेवानां तद्यो य इति लिङ्गादधिकार उक्तस्तद्वद्विद्याधिकारिणः शूद्रशब्देन परामर्शलिङ्गाच्छूद्रस्याप्यधिकार इति सङ्गतिं भाष्यारूढामाह **अवान्तरेति** । पूर्वपक्षमाह **निर्मृष्टेति** । आगन्तुकं शास्त्रीयम् । अधिकारलक्षणस्त्रैविद्यत्वादभावः कर्मणि स्यादित्यनधीयानस्यानधिकार इति स्थितत्वादुतार्थतामाशङ्क्ते **अध्ययनेति** । एतद् न हि आहवनीयादिरहितेन विद्या वेदितुं न शक्यत इति भाष्यं व्याचक्षाणः परिहरति **हन्तेति** । तथानग्नेरग्निमाध्ये कर्मण्यनधिकारः स्थितो ऽत्रैव-

* अत्र अष्टम [नवमं वा] देवताधिकरणं संपूर्णम् । तत्र सूत्राणि ८— तदुपर्यपि बादरायणः सम्भवात् २६ विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रतिपत्तेर्दर्शनात् २७ शब्द इति चेन्नातः प्रभवात् प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् २८ अत एव च नित्यत्वम् २९ समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात् स्मृतेश्च ३० मध्वादिष्वसंभवादनधिकारं जैमिनिः ३१ ज्योतिषि भावाच्च ३२ भावं तु बादरायणो ऽस्ति हि ३३ ॥

+ जै सू अ ६ पा १ सू ३७ ।

त्वमभ्युच्चयमात्रमभ्युच्चयत्वं चाध्ययनविधेः पुरुषार्थत्वशङ्कायास्तत्रानिरासात् । इह संस्कारपरामर्शा*दित्यादिसूत्रैरध्ययनविधेः संस्कारकर्मविषयत्वसमर्थनाच्च । अतो ऽनग्नीनामपि शूद्राणामन्यसाध्यायां विद्यायामधिकार इति शङ्काया न गतार्थत्वमित्यर्थः । ननु कर्मण्यग्निवद्विद्यायामध्ययनं हेतुरित्याशङ्क्याह **न चेति** । अग्निः कर्महेतुः स च न शूद्रस्य अध्ययनं तु विद्यायामनि-
२६३ । १० यतो हेतुः संभवति च शूद्रस्येत्युपपादयति **यत इत्यादिना** । आहवनीयादिसाध्ये कर्मणि शूद्रस्य नाधिकार इत्येतद्यतः कारणाद् युक्तं यतश्च विद्यायां शूद्रस्यासंभविसाधनमलौकिकं नास्ति ततस्त्वदुक्तमसांप्रतमिति योजना । अग्नेः कर्मसूपयोगमाह **यदाहवनीये इति** । ननु व्रीहिवदाहवनीयो ऽस्तु शूद्रस्य नेत्याह **तद्रूपस्येति** । संस्कृतो ऽग्निराहवनीयः स चालौकिक इत्यप्रकरणाधीनाद्वाक्यविहिताधानादेव लभ्य इत्यर्थः । आधानमपि द्विजातिसंबद्धं यदि क्रतुं कं चिदारभ्य विधीयेत तर्हि क्रत्वन्तरे शूद्रो ऽधिक्रियेत । न त्वेतदस्ति । तस्याग्निद्वारा सर्वक्रतुसाधारण्यादित्येवमनारभ्याधीतग्रहणम् । आधानमप्यस्तु शूद्रस्य नेत्याह **आधानस्य चेति** । वसन्तादिवाक्येनेत्यर्थः । विद्यायामलौकिकं साधनं नास्तीत्यसिद्धमध्ययनक्रियाया लौकिकत्वे ऽपि तन्नियमस्य वैधत्वादिति शङ्कां परिहरति **न विकल्पासहत्वादिति** । नानोपायसाध्ये ऽक्षराधिगमे ऽध्ययनं नियम्यमानं पुरुषार्थे तस्मिन्नियम्येतोत क्रत्वर्थे इति विकल्प्य द्वितीयं निरस्यति **न तावदिति** । अध्ययननियमस्य क्रत्वर्थाश्रितत्वं प्रकरणाद्वाक्याद्वेति विक-
,, । १२ ल्प्याद्यं निरस्य द्वितीयं प्रत्याह **न चाऽनारभ्येति** । व्याप्त्या हि जुहू क्रतौ व्यापके बुद्धिस्थीकृते वाक्यं पर्णतां क्रतुना संबन्धयति स्वाध्यायस्तु स्वशाखात्मको ऽवयवी न कर्मविशेषेण व्याप्त इत्यनुपस्थापिते कर्मणि कथं वाक्यमध्ययनस्य कर्मसंबन्धं ब्रूयादित्यर्थः । नन्वज्ञातोपाये कथं पुरुषेच्छातः प्रवृत्तिरत आह **तदुपाये ऽपि हीति** । फलमभिलषंस्तदुपायमप्यनुष्ठेयं मन्यते विशेषं तु न वेदेति । तर्हि करणार्थेतिकर्तव्यतायामपि सामान्यप्रवृत्तिरिच्छाधीनेत्याशङ्क्याह **इतिकर्तव्यतास्विति** । अनधिगतः करणविशेषो विधितो येन पुंसा स इतिकर्तव्यतासु न घटते न

* ब्र. सू. अ. १ पा. ३ सू. ३६ ।

वेष्यते । न हि करणसामान्यमितिकर्तव्यतोपकार्यं किं तु विहितः कथं-
भावाकाङ्क्षः करणविशेषस्तत्र च यदङ्गं सामान्यतो यच्च विशेषतस्तत्र सर्वत्र
विध्यधीनैव प्रवृत्तिरित्यर्थः । ननु कथं विध्यधीनप्रवृत्तिकता क्रत्वर्थता
क्रतुविध्योर्भेदादत आह **क्रतुरिति हीति** । क्रतुरिति शब्दो विषयेण
क्रतुना तदभिधायकं विषयिणं* विधिशब्दं परामृशति लक्षणयेत्यर्थः ।
अर्थ्यते ज्ञायते । मा भूवन्नध्ययनादयः पुमर्था मा भूच्च तदाश्रितो ऽदृष्ट-
नियमो ऽर्थावबोधे तु दृष्टे तत्राध्ययनं नियम्यतामत आह **यदि चेति** ।
यस्मान्न नियमविधिरतो ऽपूर्वविधिरित्याह **तस्मादिति** । यदोपनयनाङ्ग- २६४ । १८
काध्ययनविधिः काम्यस्तदा शूद्रस्य लौकिकाध्ययनादिना वेदग्रहणमित्याह
तथा चेति । द्वौ हीह पूर्वपक्षौ सर्वत्र शूद्रस्याधिकारः संवर्गविद्याया-
मेव वेति । तत्राद्यं प्रदर्श्य स्वाध्यायविधेर्नियामकत्वमुपेत्यैव द्वितीयमाह **मा
भूदिति** । वाक्यप्रकरणयोरभावे ऽपि कल्पनालाघवेन सामर्थ्यलक्षणलिङ्गेन वा-
नुगृहीतस्तव्यप्रत्ययः कर्मप्राधान्यमवगमयन्नध्ययनस्य संस्कारकर्मतामापाद-
यतीत्याह **तथापीत्यादिना** । **विनियोगः** पदान्वयः । **परम्परयेति** ।
अक्षरावाप्तिपदार्थव्युत्पत्तिविचारपरम्परयेत्यर्थः । अन्यतो ऽनुष्ठानतो ऽपेक्षित-
मर्थबोधमित्यर्थः । अर्थबोधे ऽध्ययनस्य सामर्थ्यं दर्शयति **दृष्टश्चेति** । **सं-
स्कारो** ऽवाप्तिः । सैव दृश्यते **तेन हीति** । **विपरिवृत्त्येति** । पुनर्विनि-
योगाद्व्यावृत्त्येत्यर्थः । **विनियोगभङ्गेनेति** । सुवर्णधारणेनेति कृत्वेत्यर्थः ।
यद्वादि लिखितपठितवेदादर्थबोध इति तत्राह **यदा चेति** । एवं
शूद्रस्य विद्यायामसामर्थ्यमुक्त्वा शास्त्रपर्युदासमाह **यज्ञइति** । अतत्परः
शब्दो नाज्ञातार्थबोधीति मते मा भूल्लिङ्गादधिकारसिद्धिः । सिद्धान्ते तु
किं न स्यादत आह **अस्माकं त्विति** । असति बाधके ऽवगमादर्थ-
समासिद्धिरुक्ता विधिना चापेक्ष्यतइति सप्रयोजनता ।

शूद्रशब्दस्यावयववृत्तिप्रदर्शनायाख्यायिकां श्रौतीमनुक्रामति **एवं
किलेत्यादिना** । जनश्रुतस्यापत्यं जानश्रुतिः । पुत्रस्तस्यापत्यं २६७ । १
पौत्रः । तस्यापत्यं पौत्रायणः । श्रद्धया ऽर्थिभ्यो देयं यस्य स तथा ।
पाक्यमन्नं बहु यस्य गृहे स तथा । शृङ्गाटकानि चतुष्पथाः ।

---

* विषयिणमिति नास्ति ३ पु· ।

शोकाविष्टस्य शूद्रस्य । तदनुग्रहाय उत्तमविद्याजिज्ञासां कर्तुम् । दोषे-
त्यव्ययं रात्रावित्यर्थः । भल्लाक्ष भल्लाक्ष* विरुद्धलक्षणया ऽन्धेत्यु-
पालम्भः । इत आरभ्य द्युलोके मा प्रसाङ्क्षीः प्रसक्तिं मा कार्षीर्यदि
करोषि तर्हि तन्मध्यप्रविष्टं त्वां तन्मा धाक्षीन्मा दहतु तद्धुत्यति वराको†
जानश्रुतिरित्येकदेशद्वारोच्यते । एष तावद्वराकः एनमल्पं‡ सन्तं किमेतद्व-
चनमात्थेत्यनच्छन्दान्वयः । युजेर्धातोः कर्तरि अन्येभ्यो ऽपि दृश्यन्त इति
क्वनिपि कृते युग्वा । स्वारूढं पुरुषं देशान्तरेण युनक्तीत्यर्थः । उद्वेलमपारं
चिन्ताविष्टस्य हि रात्रिर्बहुर्भवति । पिशुनः सूचकः । वन्दारवः स्तावकास्तेषां
वृन्दं समूहः । एकपदे झटिति । यन्तारं सारथिम् । विपिनमरण्यम् ।
नगनिकुञ्जं पर्वतगुहा । पुलिनं सैकतम् । ब्राह्मणायनं ब्राह्मणवेषम् ।
धनाया धनेच्छा । श्रुत्युक्तनिष्कव्याख्या हारमिति । अश्वतरीभ्यां युक्तो
रथस्तथोक्तः । आटोपः संभ्रमः । अह हारे त्वेति पाठो व्याख्यातः ।
आह रेत्वेति पाठे त्वा इत्यस्य च वाक्ये न केनापि संबन्ध इत्यानर्थक्यं
शकटोक्तेः प्राच्यां व्याख्यायामस्ति संबन्धोति ।

एवं तावन्न्यायबलेन शूद्रशब्दलिङ्गमन्यथा नीतम् । सम्प्रति शूद्रा-
२६९ । १२ धिकारवारकबहुलिङ्गविरोधादपि तथेत्याह **क्षत्रियत्वगतेश्चे**§त्यारभ्य आ
अधिकरणसमाप्तेः । ननु कापेययाज्यो ऽभिप्रतारी चैत्ररथ एव किं न
स्यादत आह **एष चेति** । नामभेदादन्यत्वे सति तद्वंश्यत्वात्तद्याजकेन
याज्यत्वमित्यर्थः । यद्यपि क्षत्रियसमभिव्याहारो न क्षत्रियत्वव्याप्तः
कापेयैरेव व्यभिचारात्तथापि द्योतकतया सम्भावकः । एवं च वैदिकं
लिङ्गमेवमेवेत्याह **सम्भाव्यत इति** । एवं तावद्वाक्योपक्रमे सन्देहमभ्यु-
पेत्यैव वाक्यशेषान्निर्णयः कृत इदानीं तु नैव सन्देहः शूद्रशब्दपरा-
मर्शात्प्रागेव स ह क्षत्तारमुवाचेत्यमात्यप्रैषादिना क्षत्रियत्वनिश्चयादित्याह
इतरश्चेति । बहुदायी बहुपाक्य इति ह्यर्थसम्भवो ऽधिगतः । अन्ये
वदान्या दानशीलाः पृष्ठे यस्य स तथा । अर्थसम्भवे च निमित्ते यदैश्वर्यं
तस्य जानश्रुतेरवगतं तत् क्षत्रियस्य दृष्टमित्यर्थः ।

---

* भल्लाक्ष भद्राक्षेति २ पु॰ पा॰ ।
† अवरो वराक इति ३ पु॰ पा॰ ।
‡ इत्यमिति पाठान्तरं ५ पु॰ ।
§ व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ३५ ।

आद्यसूत्रे एवाध्ययननियमस्य सूचितत्वात् पुनरुक्तिमाशङ्क्याह **न केवलमिति** । उपनीतस्य यदध्ययनं तद्विधिपरामर्श आलोचनम् । उपनयनमध्ययनाङ्गमेकम् अपरं च विद्याप्राप्तये उपसदनापरपर्यायमस्ति । हीनवर्णे राजन्याचार्ये औपमन्यवादीनां ब्राह्मणानामुपनयनं नार्हेति निषिध्यते । तत एवोत्तमवर्णाचार्यलाभे तेषामुपनयनं प्राप्नोत्यन्यथा ऽस्यैवाप्राप्तिनिषेधतापातादित्याह **येषामिति** । २७० । २०

ते हैते भारद्वाजादयः षड् ऋषयो ऽपरं ब्रह्म परत्वेनावगतवन्त* इति ब्रह्मपराः तद्ध्यानानुष्ठाननिष्ठाश्च ब्रह्मनिष्ठाः परं च परमार्थं ब्रह्म अन्वेषमाणा एष पिप्पलादस्तज्जिज्ञासितं सर्वं वक्ष्यतीति प्रतिपेदिरे ते च तमेव भगवन्तमुपसन्नाः तानौपमन्यवादीननुपनीयैतद्वैश्वानरविज्ञानमुवाच अश्वपती राजा । वपुजनुभ्यां वङ्गालावाभ्यां तप्राभ्याम् । द्विजातीनां दानं साधारणं प्रतिग्रहस्तु ब्राह्मणस्यैवेति विवक्षितम् । न तु शूद्रस्यैव दानं वार्यते‡ ॥

कम्पनात् ॥ ३९ ॥

२७२ । ६

अस्यानुप्रसक्तेनापशूद्रविचारेण न सङ्गतिरिति व्यवहितेनोच्यते । शब्दादेव प्रमितः§ इत्यत्र ब्रह्मवाक्ये जीवानुवादो ब्रह्मैक्यबोधायेत्युक्तम् । इह तु प्राणस्य स्वरूपेण कल्पितस्य न ब्रह्मैक्यसम्भवो यतो ऽनूद्येत ततस्तदुपास्तिविधिरिति प्रत्यवस्थीयते । प्राणमेवाभिसंविशन्तीत्यत्र निरप-क्षकारणत्वपरैवकारश्रवणाद् ब्रह्मपरत्वम् इह तदभावादत एव प्राणः‖ इत्यनेनागतार्थत्वमुपक्रमोपसंहारैक्यरूपस्यास्पष्टत्वाच्च प्रातर्दनविचारेणापीति ।

स्यादेतत् । तदेव शुक्रं तद् ब्रह्मेति च भयादस्याग्निस्तपतीति च प्राचीनपराचीनवचनसंदष्टतया ऽस्य तदेकवाक्यत्वादन्यत्र धर्मादिति ब्रह्मप्रकरणाच्च ब्रह्मपरत्वावगतेः कथं पूर्वपक्षोत्थानमत आह **प्राणवज्रेति** । ,, । ८

---

* अधिगतवन्त इति ३ पु० पा ।   † रहूति ३ पु० पा० ।

‡ अत्र नवमं [दशमं वा] अपशूद्राधिकरणं संपूर्णम । तत्र सूत्राणि ५—शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात्सूच्यते हि ३४ क्षत्रियत्वगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात् ३५ संस्कारपरामर्शात् तदभावाभिलापाच्च ३६ तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ३७ श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात् स्मृतेश्च ३८ ॥

§ व्या० सू० अ० १ पा० ३ सू० २४ ।   ‖ व्याससू० अ० १ पा० १ सू० २३ ।

वायुपरिग्रहे वज्रशब्दः श्रुतिवृत्तः स्यादिति श्रुतिः* । प्राणश्रुतिबलाद्वायुराध्यात्मिकः शारीरो वज्रश्रुतिबलाद्बाह्यश्च वायुरेव प्रतिपाद्यः । न हि प्राणमात्रस्य वज्रोद्यमनहेतुता । उभयोश्च चिन्तनमेकं संवर्गविद्यावदिति न वाक्यभेद

२१२ । १७ इति भावः । सर्वशब्दश्रुतिविरोधमाशङ्क्याह पूर्ववादी **यद्यपि चेति** । **मण्डूकप्लुत्येति** । यथा मण्डूको बहून् विहाय स्वपङ्क्तिगतमण्डूकं प्रति प्लवते एवं शब्दादिति प्रतिज्ञा व्यवहिता ऽपि हेतुना ऽनुषज्यते इत्यर्थः । शब्दो ऽत्र सर्वशब्दः । सवायुकस्य जगतः कम्पयितृत्वमुपपादयति **ब्रह्मणो हीति** । ननु प्राणवज्रश्रुत्योः स्वार्थत्यागभयात्सर्वशब्दसंकोच उक्तः कथं सवायुकजगत्प्रतीतिरत आह **एतदुक्तमिति** । प्रधानस्याङ्गाकाङ्क्षस्य वचनं प्रकरणमिति प्रकरणलक्षणं प्रस्तुते वर्णयति **यत्खल्विति** । पृष्टं जिज्ञास्यत्वात्प्रधानं तस्य नियन्तृत्वादीनि प्रतिपत्त्यावङ्गानि प्रतिवचनेन निरूप्यन्तइति प्रकरणसिद्धिरित्यर्थः ।

यदिदं किं च जगत् तत्सर्वं प्राणे निमित्ते एजति चेष्टते । तच्च तत एव निःसृतम् उत्पन्नम् । तच्च प्राणसंज्ञं जगत्कारणं महत् । बिभेत्यस्माज्जगदिति भयम् । भयहेतुत्वं रूपयति वज्रमिति । उद्यतं वज्रमित्यर्थः । पूर्वपक्षे तु प्राणे निमित्ते महद्भयहेतुर्वज्रमुद्यतं भवतीति व्याख्यानम् । तथा च मुख्यार्थो वज्रशब्दः । यदि तु सिद्धान्ते ऽपि ब्रह्मणि निमित्ते वज्रमुद्यतमिति व्याख्यायेत तदापि वज्रशब्द उपलक्षणार्थः स्याद् वज्रब्रह्मणोरसाधारणसंबन्धाभावादिति । वायुरेव व्यष्टिर्विशेषः । समष्टिः सामान्यम् । शुक्रं ज्योतिष्मत् । अस्येश्वरस्य भयादग्निसूर्यौ तपतः । इन्द्रादयस्तु धावन्ति स्वस्वकार्येषु । निर्विघ्नानपेक्ष्य मृत्युः पञ्चमः । भीषा भयेन‡ ॥

२१३ । १६ **ज्योतिर्दर्शनात् ॥ ४० ॥**

ज्योतिरादित्यो ब्रह्म वेति ज्योतिःश्रुतेः परश्रुतेश्च संशयः । ननु ज्योतिषां ज्योतिरिति ब्रह्मापि ज्योतिःशब्दमतः कथमादित्य इति पूर्वपक्ष-

* श्रुतिरिति नास्ति २ पु । † अयं प्रतीको न दृश्यते १-३ पु० ।
‡ अत्र उद्यमं [एकादशं वा] कम्पनाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-कम्पनात् ३९ ॥

स्तत्राह **अत्रेति** । प्रकरणात्प्राणशब्दं ब्रह्मेति यथोक्तं तथा ज्योतिरप्यस्तु तत्राह **पूर्वमिति** । तत्र हि सर्वशब्दश्रुतिसंकोचो ऽस्ति न त्विह । परमिति तु श्रुतिर्विशेषणार्थेति न प्रधानार्थज्योतिःश्रुतेर्बाधिकेत्यर्थः । अत एव सङ्गतिः । समुत्थानश्रुतेश्च पीडनप्रसङ्गादित्यनुषङ्गः । ननु समुत्थानं विवेक इति दहराधिकरणे* व्याख्यातमत आह **तथा हीति** । अप्राप्तेरि- २१३ । २१ त्यर्थः । परमिति विशेषणमादित्यस्याक्षेपः परत्वादित्यर्थः । आदित्यस्य समीपे ब्रह्मलोके स्थित्वा तत्रोत्पन्नज्ञानान्मुच्यते इत्यर्थः । एवमादित्ये वाक्याऽऽञ्जस्यमुक्त्वा ब्रह्मपक्षे श्रुतिपीडामुक्तां प्रपञ्चयति **ब्रह्मज्योतिरिति** । शरीरात्समुत्थायेति वाक्ये ज्योतिः प्राप्यावस्थिते ऽस्य स्वरूपाभिनिष्पत्तिरुच्यते सा ब्रह्मज्योतिर्वादिनो न स्याद् ब्रह्मण एव स्वरूपत्वात् स्वरूपं प्राप्य स्वरूपं प्राप्नोतीति सङ्गतिप्रसङ्गादित्यर्थः । नन्वभिनिष्पत्तिः साक्षात्कार इत्यत आह **न चेति** । साक्षात्काररूपाभिनिष्पत्तिर्ज्योतिरुपसम्पत्तेः प्राक् पूर्वा सती परत्वेन न वक्तव्या । या च मुखं व्यादाय स्वपितीतिवद्व्यत्यययोजना दहराधिकरणे कृता सा क्लिष्टेत्यर्थः । न चोपसंपत्तेरेव साक्षात्कारः । उत्कर्षवाचिपरशब्दयोगादुपसंपत्तेरेव प्राप्तित्वावगमादिति । ज्योतिरिति समुत्थायेत्युपसंपद्येति तिसृभिः श्रुतिभिर्य आत्मेति प्रकरणबाधः । अनेन विपक्षे श्रुतिसंकोचान्नाडीखण्डप्रस्तुतादित्यप्रकरणाच्च तेजो ज्योतिरिति पूर्वाधिकरणसिद्धान्तेन प्रत्यवस्थानात् संगतिरपि ध्वनिता । प्रक्रममध्योपसंहारैकरूप्यान्निर्णीते आत्मनि ज्योतिरादिश्रुतयस्तदनुरोधेन नेतव्या इत्याह **यत् खल्विति** । अत्र हि य आत्मेत्यात्मा प्रतिज्ञात एतं त्वेव तदिति परामृष्टः स उत्तमः पुरुष इत्युपसंहृतः । प्रकरणमनुरुध्य श्रुतिभङ्गे ऽधिकरणविरोधं शङ्कते **नादिति** । २१४ । १५

ज्योतिष्टोमे श्रूयते। तिस्र एवेत्यादि । उपसद इष्टिविशेषास्तास्तिस्र ज्योतिष्टोमस्यैव द्वादशत्वं तु साह्नस्याहीनस्येति चिन्ता । साह्न एकाहत्वाद् ज्योतिष्टोमो ऽहीनो ऽहर्गणसाध्यत्वाद् द्वादशाहादिः । अह्नः खः क्रतुसमूहश्चेति स्मृतेः । खस्येनादेशात् । अथान्त्यं पूर्वपक्षे प्रस्तुते ऽसिद्ध-

* व्या सू॰ अ १ पा ३ सू॰ १४ । † मुख्यमिति नास्ति ।

‡ पुरमिति २-३ पु॰ पा ।

सङ्गप्रदर्शनार्थमाह **प्रकरणेति**। अहीनश्रुतिरहर्गणे रूढा। भगवाँस्तु पाणिनिः स्वार्थे प्रत्ययमनुशशास। सा ज्योतिःश्रुतिरिव ब्रह्मप्रकरणस्था साह्नमभिदधीत तत्रैव च द्वादशोपसत्तां विदधीत। तत्किं विधत्ताम्। अयुक्तं हि विधानमुत्कर्षस्य सिद्धान्तितत्वादित्यर्थः। अवयवव्यु-

२७४। २१ त्पत्त्येत्युक्तं तामाह **स हीति**। सर्वप्रकृतित्वेन हीयते कुतश्चिन्न कृत्स्नाङ्गविधानान्न न्यूनो ज्योतिष्टोम इत्यर्थः। अहीनशब्दस्याहर्गणे रूढत्वान्न दुर्बलावयवप्रसिद्ध्या साह्नवाचिता ऽतश्च द्वादशत्वस्य न साह्ने निवेश इति द्वादशाहादावुत्कर्ष इति यथाभाष्यं सिद्धान्तः। अथ वार्तिककारपादसंमतं सिद्धान्तमादर्श्य विरोध परिजिहीर्षुर्यथास्थितसिद्धान्तमध्ये एकदेशमनुजानाति **अवयवेति**। द्वादशोपसत्तायाः प्रकरणे विधानाभावे ऽपि द्वादशाहीनस्येति वाक्यस्य न प्रकरणादुत्कर्ष इत्याह **नापीति**। प्रतिज्ञाद्वयमिदम्। इतः प्रकरणादिदं वाक्यं नापकृष्यते नापकृष्य च सदहर्गणे द्वादशोपसत्तां न विधत्त इति। तत्राद्यां प्रतिज्ञामुपपादयति **परेति**। यदि विधिपरं सदिदं वाक्यमपकृष्यते ततो ऽहीनधर्मं ज्योतिष्टोमप्रकरणे विधत्त इति स्यात्। तच्चान्याय्यम्। कुत इत्यत आह **असंबद्धेति**। मध्ये प्रकृतासंगतविधाने तत्पूर्वः प्रकरणं विच्छिद्येत। पुनस्तदुद्धारेण सन्धाने सति क्लेशः स्यादिति। यदि नापकर्षो वाक्यस्य किं तर्हि प्रयोजनमत आह **नेनेति**। द्वादशोपसद इति वाक्येन द्वादशाहप्रकरणे विहिता द्वादशोपसत्ता तद्विकृतिषु अतिदेशप्राप्ता ऽनेन वाक्येन ज्योतिष्टोमे ऽनूद्यते तिस्त्वविधिमौचित्येन स्तोतुम्। अहीनो हि महांस्तस्य द्वादश साह्नस्तु शिशुस्तस्य तिस्र इत्यर्थः। अनेन द्वितीया ऽपि प्रतिज्ञा समर्थिता प्राप्तत्वान्न विधिरिति।

२७५। ८ **निवीतादिवदिति**। निवीतं मनुष्याणां प्राचीनावीतं पितॄणामुपवीतं देवानामिति दर्शपूर्णमासयोराम्नायते। तत्रोपवीतं विधीयते यत्र। इतरयोस्तु विधिरुतार्थवाद इति संशये सत्यपूर्वार्थलाभाद् मनुष्यशब्दस्य च मनुष्यप्राधान्याभिधायित्वात्तत्प्रधाने आतिथ्ये कर्मणि निव्यातव्यम् पित्र्ये च प्राचीनमाव्यातव्यम् इति पूर्वपक्षे* राद्धान्तः। प्राप्तं हि मनुष्याणां क्रियासु सौकर्याय कण्ठालम्बिवस्त्रधारणं देहार्द्धे बन्धनं वा निवीतम्।

* पूर्वपक्ष इति नास्ति ८-३ पु।

प्राप्तं च प्राचीनावीतं वचनान्तरेण पितृयज्ञे । तदनुवादेन निवीतमित्यादि-रर्थवाद उपवीतं स्तोतुमिति ।

ननु यदि द्वादशोपसत्तावाक्यस्य प्रकरणादनुत्कर्षः कथं तर्हि जैमि-निरपकृष्येतेत्युत्कर्षमाहेत्यत आह **तस्मादिति** । द्वादशोपसत्तायाः प्रकरणे ऽङ्गत्वेन निवेशाभावाभिप्रायो ऽपकर्षशब्द इत्यर्थः । ज्योतिष्टोमप्रकरणाम्नातवाक्यस्य नापकर्ष इत्यधस्तादन्वयः । तदेव द्वादशोपसत्तावाक्यस्य प्रकरणनिवेशसमर्थनेन प्रतिबन्दी निरस्ता । ननु तर्हि पूष्णो ऽहं देवयज्यया प्रजया च पशुभिरभिजनिषीयेत्यादीनामिष्टदेवतानामनुस्मरणाख्यानुमन्त्रणार्थमन्त्राणां दर्शपूर्णमासप्रकरणान्नोत्कर्षः स्यादित्यत आह **पूषादीति** । दार्शपौर्णमासिकाग्न्यादिदेवतानुमन्त्रणमन्त्रनिरन्तरपाठात् पूषादिमन्त्राणां नाग्नेयादिविधिभिरर्थवादत्वेन समभिव्याहारावगतिः । तदिदमुक्त**मगत्येति** । यत्र नीयन्ते तत्रान्यतो न प्राप्तिरित्याह **पौष्णादाविति** । अस्तु तर्हि ज्योतिर्वाक्येऽपि श्रुतिवशादादित्यवादिनो निर्गुणप्रकरणानुपयोगादर्चिरादिमार्गे च सोपयोगत्वादुत्कर्षस्तत्राह **इह त्विति** । तुशब्दो नेत्यर्थे । इह ज्योतिर्वाक्ये नोत्कर्ष इत्यर्थः । हेतुमाह **अपकृष्टस्येति** । फलस्य ब्राह्मलौकिकभोगस्योपायो मार्गस्तत्प्रतिपादको ऽर्चिरादिमार्गोपदेशस्ते ऽर्चिरभिसंभवन्तीत्यादिरतिविशदः । मार्गपर्वत्वेनादित्यस्तत्र स्वशब्दोपात्तः संवत्सरादादित्यमिति । ज्योतिर्वाक्ये तु ज्योतिःशब्दमात्रं श्रुतं न मार्गो ऽस्पष्टाविशदमिदमेकदेशमादित्यं वदद्वदनतश्चास्य सम्पूर्णमार्गोपदेशके ऽर्चिराद्युपदेशे नोत्कर्षो निष्प्रयोजनत्वादित्यर्थः । ननु यद्यर्चिरादिमार्गे प्राप्त आदित्यस्तर्हि मेव ज्योतिर्वाक्यं पूषादिमन्त्रवदुत्कर्षि एकदेशाभिधानेन त्वर्चिरादिमार्गे निर्गुणप्रकरणे ऽनुवदद् ब्रह्मध्यानं स्तौतु* मायामो ऽर्चिरादिपथ इद तु निरायामसमिरीत्यत आह **न च द्वादशेति** । अस्तु तर्हि द्वादशाह्यवाक्ये ऽपि श्रौतार्थसंसर्गपरत्वलाभेन विधित्वमिति चेन्न वक्तव्यम् । किमहीनशब्दे रूढिभङ्गो वाक्यश्रौतार्थमार्थायितोऽथ भङ्गो । नाद्य इत्याह **द्वादशेति** । अहीनधर्मस्याह विधौ प्रकरणं विच्छिद्येत विच्छेदस्य चायुक्तत्व द्वादशा-

२७५ । ०

,, । १३

---

* स्तुर्गास्त्विति १-२ पु० पा० ।

हादौ च प्राप्तद्वादशोपसत्त्वानुवादस्य च निष्प्रयोजनत्वादित्यर्थः । न द्वितीय इत्याह **न चैतदिति** । उपसदो ऽवच्छेत्तुं विंशतेस्तिस्रत्वद्वादशत्वयोर्विकल्पा-पात इत्यर्थः । समुच्चये पञ्चदशोपसत्त्वापातस्तिस्र एवेत्येवकारविरोधश्चेति । अपि च । तिस्र उपसदो द्वादशेत्येतावता ऽलम् यदुभयोः संख्ययोः प्रकरणे निवेशः वृथा साह्नाहीनशब्दौ प्रकरणादेव संख्ययोर्ज्योतिष्टोमसंबन्धसिद्धे-

२१५ । २१ रित्याह **साह्नेति** । यदा त्वहीनशब्दो ऽहर्गणवाची तदा स तावदवश्य प्रयोक्तव्यस्तत्रस्तिस्र इत्येवोच्यमाने त्रित्वमप्यानन्तर्यादहीने स्यात् । तन्निवृ-त्तये साह्नशब्दो ऽप्यर्थवानिति भावः । ज्योतिर्वाक्ये तु मुख्यार्थेन प्रकरणवि-च्छेदादित्याह **इह त्विति** । प्रकरणात् श्रुतेर्बलवत्त्वे ऽप्यानर्थक्यप्रतिह-तानां विपरीतं बलाबलमिति न्यायात् ज्योतिःश्रुतेश्च मुख्यार्थत्वे आनर्थ-क्यस्योक्तत्वात् । प्रकरणानुगुण्येन ज्योतिः परं ब्रह्मेत्यर्थः । नन्वादित्यस्ये-त्यप्यस्ति प्रकरणं स यावत् क्षिप्येन्मनस्तावदादित्यं गच्छतीति प्रस्तावादित्यु-क्तमनुवदति **यत्त्विति** । परिहरति **नेति** । दहरविद्याफलं ब्रह्मलोकावाप्ति-रादित्यद्वारा उक्ता । इदं तु य आत्मा ऽपहतपाप्मेत्यादिनिर्गुणप्रकरणमित्यर्थः । दहरविद्या च नाडीखण्डात्पूर्वं प्रस्तुतेति न प्रकरणोत्कर्षशङ्का । नन्वात्य-न्तिकमोक्षो ऽपि ब्रह्मलोकद्वारा प्राप्यतामिति तत्र वक्तव्यम् । किं मोक्षस्य गतिपूर्वकत्वाप्यत्वमङ्गीकृत्यैतद्वाक्यं क्रममुक्तिपरमित्यभिमतम् उत नियमेन गतिपूर्वप्राप्यत्वमिति । नाद्य इत्याह **न चेति** । तस्माद्विद्वच्छरीरात् अत्रैव ब्रह्मणि समवनीयन्ते लीयन्ते । न द्वितीय इत्याह **न च तद्द्वारेणेति** । तच्छब्देन ब्रह्मलोकमाह । यत्तूपसंपद्येति क्त्वाश्रुत्यनुपपत्ति-रिति तत्राह **तस्मादिति** । आदित्यमुपसंपद्येति व्याचक्षाणानां मध्ये ब्रह्मलोकप्राप्तिव्यवायाङ्गीकारेण क्त्वाश्रुत्यनाञ्जस्यं तु तुल्यमित्यर्थः । तदेवं

२१६ । १५ प्रकरणात् श्रुतिभङ्गमभिधाय श्रुतिवशादप्याह **अपि चेति** । न चोत्तमः पुरुषः प्राप्ता न तु प्राप्यं ज्योतिरिति वाच्यम् । परत्वेन विशेषितस्य ज्योतिष एवोत्तमत्वेन विशेषणयोग्यत्वादिति । भाष्ये कारणादिति । द्युसंबन्धप्रत्यभिज्ञा-तस्य ब्रह्मणो यच्छब्देन परामर्शादित्यर्थः । अथ या एता हृदयस्य नाड्य इति नाडीखण्डे । अथ विशेषविज्ञानोपरमानन्तरं यत्र काले एतदिति

क्रियाविशेषणम् । एतदुत्क्रमणं करोति । अथ यत्रैतदस्माच्छरीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्वम् आक्रमते उपरि गच्छतीत्युपक्रम्य आदित्यं गच्छतीति श्रुतम्* ॥

आकाशो ऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् ॥ ४१ ॥

२१६ । १८

अत्राकाशब्रह्मश्रुतिभ्यां संशयः । सर्वाणि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्ते इत्यत्र हि सर्वजगदुत्पत्तेरेवकारावगतनिरपेक्षकारणत्वस्य प्रत्युक्तिसामानाधिकरण्यसामर्थ्यस्य च दर्शनाद् ब्रह्मपरत्वं नैवमिहेत्यगतार्थत्वमाह तथापीति । हेतूनां प्रसिद्धेर्भूताकाशे न तु ब्रह्मेति वक्ष्यमाणेनान्वयः । अनन्तराधिकरणेनागतार्थत्वसंगती वक्ति अकस्माच्चेति । पूर्वत्र हि प्रकरणादानर्थक्यहतश्रुतिर्नीता इह तु न ब्रह्मप्रकरणं नाप्याकाशश्रुतेरानर्थक्यं नामरूपाभिधानब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थत्वादाकाशस्येति भावः । तर्हि नामरूपान्तरत्वं ब्रह्मणो लिङ्गं ब्रह्मशब्दश्रुतिश्च नेत्याह नामरूपे इति । नामरूपे अन्तरा ब्रह्मेति श्रुतिर्नामरूपयोर्निर्वोढुराकाशस्यान्तरालत्वं नान्यत् किं तु ब्रह्मणः । ततः किमत आह तेनेति । निषेधमुखेनैतदेव विशदयति न त्विति । निर्वोढा य आकाशः स नैव ब्रह्म । अन्तरालभूतं वा यद् ब्रह्म तदपि नैव निर्वोढ्रित्यर्थः । एवं च ब्रह्मशब्दश्रुतिरपि ब्रह्मण्येव नाकाशस्येत्युक्तम् । अभिधानाभिधेयनामरूपनिर्वाहकत्वं नियन्तृत्वं तच्च नभसि सत्यप्यवकाशदातृत्वे घटत इत्याह न चेति । नामरूपकर्तृत्वेन वाक्यान्तरगतब्रह्मप्रत्यभिज्ञामाह अनेनेति । नन्वनेन जीवेनेत्यत्रानुप्रवेशव्याकरणयोः क्त्वाप्रत्ययेनैककर्तृकत्वं प्रतीयते अनुप्रवेशे च जीवः कर्तेति स एव व्याकरणे ऽपि कर्ता स्यात्तथा च न व्याकर्तृत्वादिह ब्रह्मप्रत्यभिज्ञा ऽत आह ब्रह्मरूपतया चेति । जीवस्य व्याकर्तृत्वप्रतीतावपि न विरोधस्तस्य ब्रह्माभेदादित्यर्थः† ॥

सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन ॥ ४२ ॥

२१८ । १

अत्र विज्ञानमयशब्दादुपसंहारस्थसर्वेशानादिशब्दाच्च विशयः । अङ्गुष्ठमात्र इत्यत्र नोपक्रमोपसंहारयोर्जीवे ऽत्र तु स्त इत्यगतता । पूर्वत्र

* अत्र एकादशं द्वादशं वा ज्योतिरधिकरणं समाप्तम् । तत्र सूत्रम् १– ज्योतिर्दर्शनात् ४० ॥

† अत्रान्तराधिकरणमित्यादि पाठ १ पु. ।

‡ अत्र द्वादशं त्रयोदशं वा अर्थान्तरत्वादिव्यपदेशाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १– आकाशो ऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात् ४१ ॥

नामरूपाभ्यां भेदव्यपदेशादाकाशं ब्रह्मेत्युक्तं तत्र भेदव्यपदेशो ऽनैकान्तो ऽसत्यपि भेदे प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्त इति भेदोपचारदर्शनादित्याशङ्का-
२७८ । २ ऽपि मुख्यभेदपरत्वसाध्यत्वात्*सङ्गतिः । पूर्वपक्षमाह आदीति । आदावन्ते च विज्ञानमयशब्दाद् मध्ये स्वप्नाद्युक्तेः संसारिपरे ग्रन्थे सति महानज इत्यादि सर्वं संसारिण्येव योज्यतइत्यर्थः । संपिण्डिता विषयसंबन्धकृतविशेषाभावाद् घनीभूता प्रज्ञा यस्य स तथा संसार्येवानूद्यतइति । अनुवादप्रयोजनं कर्मापेक्षितकर्तृस्तुतिः । नन्वसिद्धे ईश्वरे धर्मिणि भेदव्यपदेशो ऽसिद्ध इत्याशङ्क्याह अयमभिसंधिरिति । द्वितीयं विकल्पं† निराचष्टे न चात्रेति । नन्वात्मशब्दो जीवस्वभाववचन इत्युक्तं तत्कथं तदतिरिक्तेश्वरव्यपदेशो ऽत आह न च प्राज्ञस्येति । ननु जीवस्यापि शास्त्रादि‡विषयप्रज्ञाप्रकर्षो ऽस्ति अत आह असंकुचद्वृत्तिरिति । ननु भेदेन जीवपर§व्यपदेशे वाक्यं भिद्येतात आह लोकसिद्धमनूद्येति । नन्वतिलाघवादनुवाद एव भवतु नेत्याह न त्विति । नन्वभ्यासाज्जीवपरत्वं वाक्यस्य नेत्याह अत एवेति । यत एवानुवादमात्रमनर्थकमत एव प्राणादिविवेकार्थमुपक्रमे जीववर्णनं स्वप्नादेर्व्यभिचारित्वादनात्मधर्मत्वार्थं मध्ये निर्देशः । अन्ते च शोधितजीवं परामृश्य तस्य ब्रह्मत्वं बोध्यतइति विवेकः । उपरितनवाक्यसंदर्भो ऽत ऊर्ध्वं विमोक्षायैव ब्रूहीत्यादिः । वशिशब्दं व्याख्याति वश इति । वशः शक्तिरस्यास्तीति वशी । ततः फलितमाह सर्वस्य जगत इति । अयमीश्वरः सर्वस्य जगतः प्रभवति
२८० । १ प्रभुर्भवति प्रभावं प्रकटयति । व्यूहेति । व्यूहेन विभागेन जगतो ऽवस्थाने साध्ये समर्थ इत्यर्थः । शक्तस्य तथैव करणं सर्वेशानपदार्थः । प्रकृत जगत्प्रति नियन्तृत्वं सर्वाधिपतित्वम् ।

विज्ञानमन्तःकरणम् । तन्मयः तत्प्रायः । प्राणेषु हृदीति व्यतिरेकार्थे सप्तम्यौ प्राणबुद्ध्यतिरिक्त इत्यर्थः । अन्तरिति बुद्धिवृत्तिर्विविनक्ति ज्योतिरित्यज्ञानाद्भिनत्ति । पुरुषः पूर्णः । योऽयमेवंभूतः स आत्मेति याज्ञवल्कीयं प्रतिवचनं कतम आत्मेति जनकप्रश्नानन्तरम् ।

* संपन्नादिति २ पु. पा. । † कल्पमिति ३ पु. पा. ।
‡ शास्त्रार्थादिति २ पु. पा. । § परशब्दो नास्ति १ पु. ।

अन्वारूढः अधिष्ठितः । उत्सर्जेद् वेदनातः शब्दं कुर्वन् बुद्धौ ध्यायन्त्यां ध्यायतीव चलन्त्यां चलतीव बुद्धान्तो जाग्रत् । अतः कामादिविवेकानन्तरं विमोक्षाय ब्रूहीति जनकः पृच्छति तेन जाग्रद्भोगादिना अनन्वागतो भवत्यसङ्गत्वादिति प्रतिवक्ति याज्ञवल्क्यः । तदा सुषुप्तौ हृदयस्य बुद्धेः संबन्धिनः शोकांस्तीर्णो भवति* ॥

इति श्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशिष्यपरमहंसपरिव्राजकाचार्यभगवद्मलानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ प्रथमस्याध्यायस्य तृतीयः पादः समाप्तः ॥

	अस्मिन् पादे	आदितः
अधिकरणानि	१४†	३८
सूत्राणि	४३	१०६

* अत्र त्रयोदश (चतुर्दश वा) सुषुप्त्युत्क्रान्त्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्र ८-सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन ४८ पत्यादिशब्देभ्यः ४३ ॥ इति ॥

† कल्पतरुग्रन्थसंख्या १३ अधिकरणानि सम्पन्नं । व्यासाधिकरणमालानुसाराद्दुपरितनानि ... १४ निरूपितानि ।

अथ प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ।

२८० । ११ **आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेर्दर्शयति च ॥ १ ॥**

अर्वाचीनमहत्तत्त्वापेक्षया पूर्वकालत्वमविप्रकृष्टमव्यक्तस्य परशब्द आह तया च कारणत्वसिद्धिः । नियतप्राक्तनत्वं हि तदित्यर्थः । ननु सिद्धे गतिसामान्ये का शङ्का महतः परमित्यादिवाक्यार्थनिर्णये वा कथं गतिसामान्यसिद्धिः । उच्यते ।

असाधि प्रतिवेदान्तं ब्रह्मकारणतागतिः ।
प्रतिवाक्यं न तत्सिद्धिः क्व चिदन्यार्थदर्शनात् ॥

पूर्वत्र हि प्रधानादेव सर्ववेदान्तार्थ इति प्रत्यवस्थिते तन्निषेधेन सर्ववेदान्तेषु ब्रह्मावगतिः साधिता इह तु तामुपेत्य प्रधानादपि कारणत्वेन समन्वयविषयः । न चानेककारणवैयर्थ्यम् । कल्पभेदेन व्यवस्थोपपत्तेरिति प्रत्यवस्थीयते । सूत्रकारो ऽप्यपिशब्दमेकशब्दं च प्रयुञ्जानो ब्रह्माद्वैककारणे पूर्वपक्षः क्वाचित्कश्चायं विचार इति सूचयां बभूव । अव्यक्तपदं प्रधानपरं शरीरपरं वेति स्थानक्रमश्रौतपारिशेष्याभ्याम् उभयोः प्रत्यभिज्ञानात्संशयः । साङ्ख्यानां श्रुतिस्मृत्योरनुमानसिद्धान्तवादित्वेन तुल्यता । भाष्ये स्मृतिशब्दः साङ्ख्यस्मृत्यभिप्राय इत्याह **साङ्ख्येति** । शब्दादिहीनत्वादिति भाष्ये गुणवैषम्योत्तरकालभाविशब्दादिहीनत्वमुक्तं प्रधानकाले ऽपि सूक्ष्मशब्दादिभावादित्याह **शान्तेति** । शान्तः सात्त्विको घोरो राजसो मूढस्तामसः । श्रुतिस्मृतिन्यायेति भाष्यं व्याख्याति

२८१ । १४ **श्रुतिरिति** । भेदानां महदादिविशेषाणां कारणमव्यक्तमस्तीति संबन्धः । कुतः परिमाणात् । महदादि अव्यक्तकारणकमव्यापित्वाद् घटवत् । सत्कार्यवादे प्राक्कार्योत्पत्तेरव्यक्तकार्यत्वात्कारणे ऽव्यक्तशब्दप्रयोगः । तावेव प्रतिज्ञादृष्टान्तौ । समन्वयात्सदनुरागविज्ञानवेदनीयत्वात् । यद्येन समन्वितमिति सामान्येनात्र व्याप्तिः । कारणशक्तितः कार्यस्य प्रवृत्तेः कारणगताव्यक्तकार्यं हि शक्तिरित्यर्थः । इदमस्य कारणमिदमस्य कार्यमिति विभागात् । अव्यक्तकार्यसत्त्वरहितस्य नृश-

कृत्वत्कारणत्वाऽयोगादित्यर्थः । प्रलयावस्थायां वैश्वरूप्यस्याऽविभागाल्लीनानभिव्यक्तकार्याश्रयो ऽस्त्यव्यक्तमिति ।

अव्यक्तपदेन किं रूढेः प्रधानप्रतीतिर्योगाद्वा स्मार्तक्रमानुगृहीतयोगाद्वा । नाद्य इत्याह **लौकिकी हीति** । यदेव लौकिका इति शाबरं वचः* । लोकवेदयोः शब्दार्थभेदो लौकिका वैदिका इति व्यपदेशभेदादेतद्वै दैव्यं मधु यद् घृतमिति देवमधुनो घृतत्वाभिधानाच्चेति प्राप्य राद्धान्तितम् । लोकावगतसंबन्धशब्दानां वेदे बोधकत्वोपपत्तेरैक्येन च प्रत्यभिज्ञानाद् घृते मधुत्वस्य स्तुत्यर्थत्वाच्चैक्यं शब्दार्थयोरिति । द्वितीयं प्रत्याह **योगस्त्विति** । तृतीयं निराकरोति **प्रकरणेति** । अयं भावः । इह विष्णोः पदं पुरुषः प्रधानं तत्प्रतिपत्त्यङ्गानि इन्द्रियादीनि इन्द्रियेभ्यः परा इत्यादिना निर्दिश्यन्ते । तानि चात्मानं रथिनमिति वाक्ये रथादिरूपितान्यत्र† गृह्यन्ते । एवं स्थिते महतः परमव्यक्तमित्यत्र पौरुषेयवाक्यस्थपदार्थतत्क्रमापेक्षप्रधानप्रत्यभिज्ञा दुर्बला । प्रकरणाधीनपदार्थाश्रयत्वादभिधेयाकाङ्क्षाश्रयत्वाच्च पारिशेष्यनिमित्ता शरीरप्रत्यभिज्ञा प्रबला । तथा हि । रथत्वेन रूपितं शरीरं पुरुषपरत्वप्रतिपादकवाक्यान्वयमर्हति इतरथा निष्प्रयोजनत्वात् । न च स्वाभिधेयावरुद्धा इन्द्रियादिशब्दास्तदभिदधतीति अस्ति अव्यक्तशब्दापेक्षा शरीरस्य । अव्यक्तशब्दो ऽपि यौगिकत्वादभिधेयविशेषाकाङ्क्षी स्वशब्दोपात्तेन्द्रियाद्यभिधानुमतमः शरीराकाङ्क्षीति शरीरमेवाव्यक्तशब्दार्थ इति । विषयांस्तेषु गोचरानिति श्रुतिं व्याचष्टे **तेष्विति** । विषयानुद्दिश्य मार्गत्वं विधेयम् । स्वगोचरमात्मस्य चरन्तीति विपरिणामानुषङ्गः । आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिण इत्येतद्व्याचष्टे **आत्मेति** । युक्तमिति भावे निष्ठा । क्रियाविशेषणं चैतत्तदेव दर्शयति **योग इति** । प्रकरणपरिशेषाभ्यामित्युक्तम् । " । १२

ननु प्रकरणं कर्तव्यमितिकर्तव्याकाङ्क्षम्‡ वचनं कथमिह तदित्याशङ्क्याह **प्रधानस्येति** । प्रधानस्यानुक्ते ऽयोदाकाङ्क्षा ऽऽद्विषयेति सिध्यति । कारणद्वयानुगतं लक्षणमिदमेवेत्यर्थः । किं प्रधानमत आह **गन्तव्यमिति** । इन्द्रियादयश्च तस्य परत्वप्रतिपत्त्यङ्गम् । संस्काराश्चैतन्यप्राप्त्यर्थापि । परत्वविज्ञान-

[Margin: २८२ । २]

* प्रवर्तमिति २-३ पु॰ पा॰ । † निरूपितानीति २ पु॰ पा॰ ।
‡ इतिकर्तव्यविशेषाकाङ्क्षमिति २-३ पु॰ पा॰ ।

यानित्यादिश्रुतौ भाष्ये चासंयमाभिधानमनुपयोगीत्याशङ्क्याह **असंयमेनेति** । संयमाभावे मोक्षाभावेन तद्भाव एव दृढीकृत इत्यर्थः । यदुक्तं पूर्ववादिना
२८२ । १० महतः परमित्यत्र परशब्दः कारणवचन इति तत्राह **परशब्द इति** । मनआदावर्थादिकारणत्वासंभवादस्मिन्प्रकरणे परशब्दः श्रेष्ठवचन* इत्यर्थः । इहाध्यात्मप्रकरणे आन्तरत्वाच्छ्रैष्ठ्यं वक्तव्यं तदर्थेषु नास्तीति शङ्कते **नन्विति** । नामैव शब्दो वागभिव्यङ्ग्यः । स एव श्रोत्रेण ग्राह्य इति द्विरुपात्तः† । कामो मनसो विषयः कर्म हस्तयोः । ननु मनस इन्द्रियत्वेनार्थेभ्यो ऽपरस्य कथं तेभ्य एव परत्वम् अत आह **महत्त्वेनेति** । आत्मानं रथिनमित्यत्र य आत्मशब्दः स एव बुद्धेरात्मेत्यत्र प्रत्यभिज्ञायत इत्यभिप्रायेणात्मशब्दादिति भाष्यम् । अन्यथा ऽऽत्मशब्दमात्रस्य प्रकृतरथिग्रहणहेतुत्वाभावादित्याह **तत्प्रत्यभिज्ञानादिति** । इन्द्रियद्वारा बुद्धिस्था भोग्यास्तत्र पुरस्वाम्यं भोगाश्रयत्वम् । आपनाद् व्याप्तेः । बुद्धिमात्रादस्मदादिबुद्धेः । ननु रथिनः संसारिणः कथमसंसार्यात्मत्वेन निर्देशो ऽत आह **तथा हीति** । अश्नुत्यवगच्छति । भाष्योदाहृतायां यच्छेद्वाङ्मनसी इति श्रुतौ वाक्छब्दे द्वितीयालोपश्छान्दस इत्यर्थः । शरीरमेव रूपकेण रथेन विन्यस्तं रूपितम् इति सप्तपदार्थः । अनुशयो ऽसंतोषः । मत्सरं सोमम् श्रीणीत मिश्रयेत् । **एवं सतीति** । कार्यकारणाभेदे सतीत्यर्थः । सेश्वराणामीश्वराद् अनीश्वराणां जीवेभ्य इति सम्बन्धः । प्रमाणैर्न व्यज्यते न निरूप्यत इत्यव्यक्तत्वमित्यर्थः । **तदाश्रयत्वात्** तद्विषयत्वादित्यर्थः । आधारवाची आश्रयशब्दः । अविद्या ऽप्येकेति भ्रमादाशङ्क्य **स्यादेतदिति** । अविद्या ब्रह्मगता निवर्तते न वा । प्रथमे सर्वमुक्तिः द्वितीये मुक्तानां पुनर्बन्ध इति अविद्याद्वैतमुपेत्य सर्वमुक्तेरापादनादपरिहारत्वमाशङ्क्य भाष्य-
२८५ । ७ भाष्यमाह **अयमिति** । पूर्वभ्रमकॢप्तेनाऽप्रधानेनात्मनो ऽविवेकसम्भवादविवेकप्रतियोगित्वेनापि कृतं प्रधानेनेत्यर्थः । यद्यविद्या नाना कथं तर्हि श्रुतावव्यक्तमित्येकवचनमित्यत आह **अविद्यात्वेनेति** । **निमित्तनयेनेति** । प्रेरकतया अविद्याविषयत्वेन च तत्प्रेरकत्वं गन्धस्येव घ्राणं प्रति । **उपादाननयेनेति** । जगद्भ्रमाधिष्ठानतयेत्यर्थः ।

* श्रेष्ठपर इति ३ पु० पा० । † द्विरुक्त इति २-३ पु ।

विद्यास्वभावे इति । निरवद्यमिति श्रुत्यवगतनिर्दोषज्ञानात्मत्वं २८६ । ६ विद्यास्वभावत्वम् । एवं च चिद्रूपत्वं जीवे ऽपि समं वाक्यजं प्रमारूपत्वमसिद्धमिति केषां चिदाक्षेपो ऽनवकाशः । स्वरूपमविद्याश्रयो बिम्बं तु ब्रह्म निरवद्यमिति किं न स्यादिति चेद् न । बिम्बस्य स्वरूपातिरेके कल्पितत्वात् । अनतिरेके स्वरूपस्यैव निरवधित्वात् । मुखमात्रस्य तूपाधियोगः परिच्छिन्नत्वादविरुद्धः । अपि च दर्पणाद्युपाधेर्विषय एव मुखं नाश्रयः । निर्विशेषब्रह्मस्वरूपस्याविद्यासंबन्धसम्भवः । इत्यनादित्वौ जीवाविद्ये परस्पराधीनतया अविद्यातत्संबन्धवदुपेये इति ।

ये त्वाहुर्ब्रह्मणो जीवभ्रमगोचरस्याधिष्ठानतयोपादानत्वे सो ऽकामयत स्वयमकुरुतेति च न स्यात्प्रतिजीवं च भ्रमासाधारण्याद् जगत्साधारण्यानुभवविरोधः । भ्रमजस्य चाकाशादेरज्ञातसत्त्वायोगः तस्मादीश्वरस्य प्रतिबिम्बधारिणी साधारणी माया । तदाश्रयश्च जीवोपाधयो ऽविद्या सन्त्विति । तान् प्रति ब्रूमः । अकामयताकुरुतेति च कामकृती जीवाविद्याविवर्तः । न च ब्रह्मविक्रियाविवर्तनेश्च विवर्ते हेतुः सर्प इव विसर्पणस्य । प्रतिमाणवकवर्त्यविद्याभिर्वर्णेषु स्वरादिवैशिष्ट्येन क्रमस्योपाध्यायवक्त्रोद्गतवेदस्येव प्रपञ्चसाधारण्यसिद्धिः । अधिष्ठानस्य साधारण्येन साधारण्यं प्रमाते ऽपि समं सर्वप्रत्यक्षाद् ब्रह्मणः । अज्ञातसत्त्वं प्रपञ्चस्य व्यावहारिकसत्त्वात् । न च जीवाविद्याजत्वे तदयोगः । स्वेन्द्रजालादिवदुपपत्तेः । यत्तु जीवस्य मनोवच्छिन्नत्वं भूतसूक्ष्मावच्छिन्नत्वं च दूषितं तदस्मदिष्टमेव सांप्रतम् । अस्माभिर्जीवस्यानाद्यविद्यावच्छेदाभ्युपगमादिति । अपि च ।

न मायाप्रतिबिम्बस्य विमुक्तैरुपसृप्यता ।
अवच्छेदान्न तज्ज्ञानात्सर्वविज्ञानसम्भवः ॥
अधिष्ठाने तु जीवैर्भिन्नाविद्याभिरपावृते ।
जगद्भ्रमप्रसिद्धौ किं साधारण्येह मायया ॥

ग्रहीतृस्थाया अप्यविद्याया ग्राह्ये स्वसमजडावभासहेतुत्वमविरुद्धं पीतस्येव शङ्खे पीतिमप्रतिभासहेतुतेति विशदमशेषम् । यत एव ब्रह्माविद्याविषयो ऽत एव ब्रह्मविषयबोधराहित्यं जीवानामाहेत्यर्थः ।

२८६ । ८ उपाधिभूताविद्यैवाप्रबोधे ऽपि हेतुरित्याह **सत्यामिति** । जीवाव्यक्तयोरनादित्वेन नियतं पौर्वापर्यं नास्तीति न पौर्वापर्यं न च तिन्नयम इति यद्यपि तथापि जीवत्वनियामके ऽव्यक्ते पूर्वत्वमुपचरितमित्यर्थः । यथा बलीवर्द्दमानयेत्युक्ते* गामानयेति प्रयोगे गोपदमितरगोविषयमेवमव्यक्तपदमित्यर्थः । **प्रकृतेति** । अप्रसङ्गेनेति च्छेदः । अव्यक्तपदस्य स्थूले देहे मुख्यत्वाभावादौपचारिकत्वं स्यान्न च तदुक्तम् । सकृच्छ्रुतस्य सूक्ष्मस्थूलदेहविषयतया मुख्यगौणे वै वृत्त्याघातादत आह **न च मुख्ययेति** । अतत्परमिति च्छेदः । अन्नोपघातनिराकरणाकाङ्क्षायां वक्तुस्तत्प्रयुक्तकाकपदं काकगतोपघातकत्वं लक्षयद्यथा काकतदितरसाधारणमेवं पुरुषपरत्वप्रतिपत्त्यर्थं तुल्यवदाकाङ्क्षितप्रस्तुतशरीरद्वयं छत्रिन्यायेन लक्षयत्यव्यक्तपदं न सूक्ष्ममेवाभिधत्त इत्यर्थः । पूर्वं मायाभिधानद्वारा शरीरलक्षणोक्ता इदानीं तु सूक्ष्मशरीराभिधानद्वारेण एवमपि हि प्रधानं निरस्तं भवतीति । त्वङ्मांसरुधिराणि मातृतः । अस्थिस्नायुमज्जानः पितृतः । गतैः षट्कोशैरारब्धं षाट्कोशिकम् । व्यवहितं जीवविषयं प्रतिवचनमिति भाष्यस्थव्यवहितपदार्थमाह

२८८ । १८ **इत्यनेनेति** । [illegible]इत्यादि सनातनमित्यन्तं परमात्मप्रतिवचनप्रतिज्ञावाक्येन व्यवहित[illegible] जीवप्रश्नस्य प्रतिवचनमित्यर्थः । प्रश्नाभेदे दूषणा-[illegible] **एकत्वेऽपीति** । [illegible]विद्ययोर्द्वित्वात्तत्त्वमस्याविशब्दविरोध इत्यर्थः । परमात्मप्रश्न[illegible]प्रश्नद्वैधे पितुः सौमनस्याग्निज्ञानात्मज्ञानविषयं यद्वरत्रयं[illegible] तत्राविरोधो ऽन्यत्र धर्मादित्यादेः स्यान्निरर्थकत्वादित्यर्थः । अथ [illegible]थानुपपत्त्या वरान्तरं कल्प्येत तत्राह **तुरीयेति** । सन्तु त्रयो वराः परमात्मप्रश्नस्तु[illegible]भूतो ऽस्तु यथा सृङ्कां च गृहाणेत्यवृतामपि रत्नमालां प्रीत्या ददौ नेत्याह **वरप्रदानानन्तर्भावे इति** । महतः परमव्यक्तमिति प्रधानाभिधानमस्तीति योजना । सृङ्कां चेति चशब्दः ऽवृतैव मालां ददातीति गमयति नैव महतः परमित्यत्र । अतो वरप्रदानानुसारेणैवार्थप्रतिपादनम् । [illegible] सत् देहादिव्यतिरेकधर्माद्यन्यत्वप्रश्नभेदाद् द्विः

२८९ । ६ कृतः प्रश्न इत्यर्थः । **अत एवेति** । जीवपरयोरभेदादित्यर्थः । शतायुषः पुत्रपौत्रान् वृणीष्वेत्यादिस्तत्कामः । त्वादृङ् नो भूयान्नचिकेतः प्रष्टेति

* उदाहृतं २-३ पृ. पा. । † १ कठवल्ल्यां श्रुतिगता न सङ्काशब्दो मालावाची ।

विशेषणपरत्वात्तदीयप्रश्नप्रशंसा । जीवे पृष्टे तं दुर्दर्शमिति तद्व्यतिरिक्तपरमात्मप्रतिवचनमाम्रप्रश्ने कोविदारप्रतिवचनवदसङ्गतम् । अत एव जीवप्रश्नतत्कर्तृप्रशंसा ऽपि जीवस्य परमात्माभेदप्रमित्यर्थत्वेन दृष्टार्था स्यादित्याह **यदि पुनरिति** । एवं प्रतिवक्तृप्रवृत्त्या जीवपराभेदं साधयित्वा प्रष्टृप्रवृत्त्या ऽपि साधयति **अपि चेत्यादिना** । तदुत्तरे तस्य प्रश्नस्योत्तरे तमेव विषयं यद्यवदध्याज्ज्ञानीयादित्यर्थः । यत्प्रश्नेति भाष्ये यच्छब्दो विषयपरो न प्रश्नपरः । विषयगौरवादि प्रश्न प्रशंसेत्याह **यस्मिन्निति** ।

अधिकरणादावव्यक्तशब्दस्य पौरुषेयी रूढिर्वेदानुपयोगिनीत्युक्तम् इदानीं महच्छब्दस्येव वेदविरोधाद्व्याख्या चाव्यक्तशब्दस्य प्रकरणादिना वेदे शरीरपरत्वावधारणादित्युच्यत इत्याह **अनेनेति** । साङ्ख्यैः सत्तामात्रे महच्छब्दः प्रयुक्त इति भाष्यमयुक्तं तैर्बुद्धेर्महत्त्वेन स्वीकारादित्याशङ्क्याह **पुरुषार्थेति** । अर्थक्रियाकारिणि सच्छब्दः प्रयुक्तः पुरुषापेक्षितप्रयोजनकारि महत्त्वं सतत्प्रत्ययो ऽपि स्वरूपपरो न सामान्यवाच्यर्थः । कार्यानुमेय महन्न प्रत्यक्षमिति मात्रशब्दः ।

२९० । ४

गूढ आत्मा अग्र्या इत्याग्र्या सूक्ष्मवस्तुविषयत्वात् सूक्ष्मा । अशब्दमिति शब्दादिगुणरहितम् । अभूतभौतिकमित्यर्थः । अव्ययमपचयरहितम् । प्राक्प्रध्वंसाभाववर्जितम् । अनाद्यनन्तम् अत एव नित्यम् । महतः तत्त्वात्परम् । ध्रुवमपरिणामि । निचाय्य ज्ञात्वा । मृत्युमुखात् तन्मुखं संसारः । स्वर्गाय हितं स्वर्ग्यम् । अध्येप जानामि । लोककारणविराड्रूपोपास्यत्वाल्लोकादिरित्यो ऽग्निः । याः स्वरूपतः यावतीः सङ्ख्यातः यथा वा ऽग्निश्चीयते तत्सर्वं तस्मै नचिकेतसे उवाच । हन्त इदानीं गुह्यं गोप्यं सनातनं चिरन्तनं ब्रह्म हे गौतम ते प्रवक्ष्यामीति ब्रह्मप्रतिवचनं प्रतिज्ञाय जीवं चाह आत्मा मरणं प्राप्य यथा भवति तथा च प्रवक्ष्यामीति । योनिमन्ये देहिनः प्रपद्यन्ते मनुष्यादिशरीरग्रहणाय अन्ये स्थावरं स्थाणुं संयन्ति कर्मज्ञानानुसारेण । स्वप्नजागरितान्ता मध्ये उभे येनात्मना ऽनुपश्यति लोकः इह देहे यच्चैतन्यं तदेवामुत्र परत्र । असंसारि ब्रह्म । यच्चामुत्र तदेवेह देहे अनुप्रविष्टं वर्तते य इह नाना-

* प्रश्नशब्दो नास्ति २-३ पु० ।   † ब्रह्मशब्दो नास्ति २ पु० ।

त्मनि नानेव मिथ्या भेदं पश्यति स मरणान्मरणं प्राप्नोति । पुनः पुनर्म्रि-
यते । त्वां बहवः कामा न लोलुपन्त लुप्तं छेदने श्रेयसो विच्छेदं न
कृतवन्तः ततो विद्यार्थिनं त्वां मन्ये वेद जाने ऽहं पुरुषम्* ॥

२९० । ८ **चमसवदविशेषात् ॥ ८ ॥**

अजामन्त्रः प्रधानपर उत तेजोबन्नरूपावान्तरप्रकृतिमायारूपपर-
मप्रकृत्योरन्यतरपर इति संशयः । अजाशब्दस्य तु छागातो ऽपकृष्टस्य
प्रधानमाययोस्तेजोबन्ने च गुणाद् वृत्तिसम्भवात् पूर्वत्रार्थतः प्रधानप्रत्यभि-
ज्ञाया अभावान्नाव्यक्तपदवाच्यतेत्युक्तमिह तु त्रिगुणत्वादिना प्रधानप्रत्यभि-
ज्ञानात् तत्परो मन्त्र इति पूर्वपक्षमाह **प्रधानमेवेति । एका चेति ।**
अनेन मायायाः प्रतिजीवं भेदादेकामित्येकत्वानुपपत्तिरुक्ता । न च
गौणत्वं दोषः समत्वादित्याह **परेणापीति ।** उपचारेण कारणे रोहित-
त्वादारोपकल्पने त्वस्तीति विभागः । दारशब्दो नित्यबहुवचनान्तः ।
तामेवाविद्ययेति भाष्ये तच्छब्दार्थो विषयज्ञानाधारः प्रधानकार्यमन्तः-
करणमित्याह **विषया हीति ।** चितिशक्तिरात्मा स्वयं सुखादिरूपेणापरि-
णामिनी । परिणामिन्या बुद्धौ वस्तुतो ऽप्रतिबिम्बत्वादप्रतिसङ्क्रमा । अवि-
द्ययेत्येतद्व्याचष्टे **विपर्यासेनेति ।** साङ्ख्यानामस्ति भ्रमः स तु बुद्धा-
वेवेति विशेषः । आत्मवेदनापस्य योऽद्विवृणोति **बुद्धिस्थानइति ।** विप-
र्यासमिद्धं बुद्धिस्थेन बुद्धिधर्मानात्मन्यभिमन्यमानेत्यर्थः । कृतत्वोपपत्तये
ऽपवर्गशब्दस्तदुपायपर इत्याह **गुणेनेति ।** न चानुवादसामर्थ्यात्प्रमाणं कल्प्यं
विरोधादित्याह **स चेति ।**

व्यवस्थानाच्छाखान्तरेणानिर्णयमाशङ्क्याह **सर्वेति ।** गुणवचनरोहि-
तादिशब्दैर्लक्षणयापि निरूढया मुख्यवत्प्रत्यायकैः प्रतीतिमभिप्रेत्य सति
मुख्यार्थसम्भवइत्युक्तम् । नन्वजापदजेति गुणवृत्त्यङ्गीकाराद्रूढिस्त्यक्ता
२९३ । ८ नेत्याह **अत्र त्विति ।** रूढेरपहृते योगे रूढार्थगुणयोगात्सिद्धा वृत्तिरा-

* अत्र प्रथमं आनुमानिकाधिकरणं । साङ्ख्याधिकरणं १ वा सम्पूर्णम् । तत्र सूत्रा-
णि ७ आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेर्दर्शयति च १ सूक्ष्मं
तु तदर्हत्वात् २ तदधीनत्वादर्थवत् ३ ज्ञेयत्वावचनाच्च ४ वदतीति चेन्न प्राज्ञो
हि प्रकरणात् ५ त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्च ६ महद्वच्च ७ ॥

। भाग वृत्ति २ पु पा ।

श्रिता इति रूढिः स्वीकृता। इतरथा गुणयोगस्यैवासिद्धेरिति। न केवलं शाखान्तरान्निर्णयः प्रकरणादपीत्यव्याकृतपक्ष प्रस्तौति **अपि चेति**। तस्य जगदुत्पत्तौ साध्यायां किं सहकारिकारणमिति पृच्छ्यते। तत्किंकारणमिति बहुव्रीहिः। ध्यानमेव योगो जीवस्य ब्रह्मणैक्य*योजकत्वात्। आत्मप्राप्तिस्त्वनात्मविरहेण स्थितिः। **नानेत्युक्तमिति**। आनुमानिकाधिकरण इति नानाविद्यास्वप्येकामित्येकत्वं जात्यभिप्राय प्रकरणाद्विद्यानिश्चयात्।

देवात्मशक्तिमिति। देवात्मविषयां मायिनं मायाविषय महेश्वरम् इत्यर्थः। भाष्ये च पारमेश्वर्याः शक्तेरिति परमेश्वरविषयाया इत्यर्थः। एवं च

जीवस्थाया अविद्याया विषयं ब्रह्म शुक्तिवत्।
ऊचे वाचस्पतिर्भाष्यकृत्योर्हृदयवेदिता॥

न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावादतिरेकाच्च ॥ ११ ॥ २९४। ८

पञ्च पञ्चजना इति सांख्यीयतत्त्वपरमुतार्थान्तरपरमिति योगरूढ्य- विनिगमाद्विशयः। पूर्वत्राध्यात्मप्रकरणे रूढत्यागायाः अमत्वस्याद् अजा तेज- आदिकेत्युक्तमिहापि रूढेर्मनुष्यपदे वाक्यस्य निस्तात्पर्यप्रसङ्गाद्वयवत्त्या सांख्यस्मृत‡तत्त्वपरतेत्यवान्तरसङ्गतिमधिकरणसङ्गतिं¹ चाहेत्यर्थः। ननु पसर्जनस्य संख्यायाः संख्यान्तरेण विशेषणायोगात् कथं पञ्चविंशतिलाभा- ऽत आह **पञ्चजना इति**। हेति विशेष्यजनैः संख्यान्तरान्वय इत्यर्थः। न च पञ्चसंख्यावच्छेदाद् जनानां नैराकाङ्क्षम्। संख्यान्तरश्रवणे सति रक्तपटन्यायेनाकाङ्क्षोत्थापनादिति। वाक्यस्य निस्तात्पर्यं तात्पर्याभाव इत्यु- क्तः **सर्वस्यैवेति**। जायन्त इति व्युत्पत्त्या जनशब्दव्याख्या। ननु रूढि- त्यागेन मनुष्यसम्बन्धिनः प्राणादयो लक्ष्यन्ते तथा च न निस्तात्पर्यमत आह **तत्रापीति**। रूढ्यर्थपदेऽपीत्यर्थः। वाक्यविरोध व्याघात एकत्र " । १९

* ब्रह्मैक्येति ३-३ पु पा।

† अत्र द्वितीय चमसाधिकरणं सांख्याधिकरणं ३ या पूर्वम्। तत्र सूत्राणि ३-चम- सवदविशेषात् ८ ज्योतिरुपक्रमात्तु तथा ह्यधीयत एके ९ कल्पनोपदेशाच्च मध्वा- दिवदविरोधः १० ॥

‡ स्मृतेति नास्ति ३-३ पु।

¹ अधिकरणसङ्गतिमिति न दृश्यते १ पु।

द्दीति । आत्माकाशव्यतिरिक्तानां त्रयोविंशतितत्त्वानामपि प्रधानस्य विधाकरणात्पञ्चविंशतित्वं श्रुतौ । स्मृतौ तु तत्त्वेष्वात्माकाशावन्तर्भाव्य

२९५ । ६ प्रधानं चाभित्वा पञ्चविंशतितत्त्वगणनेत्यविरोधमाह **न चाधारत्वेनेत्या-दिना** । **द्विरूपभावेन** पृथग्भावेन । भाष्ये उदाहृतां मायां व्याख्याति **मूलेति** । महानित्यध्यवसायात्मिका बुद्धिरुच्यते । अहङ्कारो ऽभिमानलक्षणः । तन्मात्राणि सूक्ष्मभूतानि पञ्च भूतानि स्थूलानि । अहङ्कारतत्त्वम् उद्भूततमस्कम् । प्रकृतिस्तन्मात्राणाम् । उत्कटसत्त्वं त्विन्द्रियाणाम् । रजस्त्वहङ्कारगं* गुणद्वयप्रवृत्तिहेतुर्नारम्भकमित्यर्थः । ननु षोडशको विकार गते†ति कथं पृथिव्यादीनां घटादिप्रकृतित्वादत आह **यद्यपीति** । **न ते पृथिव्यादिभ्यस्तत्त्वान्तरमिति** । उभयेषां स्थूलतेन्द्रियग्राह्यता च समेति न तत्त्वान्तरत्वेत्यर्थः । आकाशात्मानौ विहाय या पञ्चविंशति-रुदिता तस्यां नावान्तरत्वेन पञ्चसंख्यानिवेश इत्याह **न खल्विति** । उद्धृताकाशानां पृथिव्यादीनां ज्ञानेन्द्रियेभ्यो घ्राणमादाय पूरणमयुक्तम् । तेषां तस्य च साधारणोपाध्यभावादित्याह **नापीति** । तथा घ्राणातिरिक्तानां ज्ञानेन्द्रियाणां कर्मेन्द्रियेभ्यो वाचमाहृत्य न पञ्चसंख्या निवेश्येत्याह **नापि रसनेति** । तथोद्धृतवाचा कर्मेन्द्रियाणां न मनसा पञ्चत्वलाभ इत्याह **नापि पाणीति** । **समासार्थसंख्यान्तरेण विशिष्यतइति** । साक्षात्पूर्ववादिनि निरस्ते समासं पञ्चजनशब्दे ऽनभ्युपगच्छन्तमुत्थापयतीत्याह **पूर्वपक्षैकदेशिनमिति** । अस्यायमभिप्रायः । यद्यप्यत्र नानाभावान्न सन्ति पञ्च पञ्च सत्यास्तथापि पञ्च पञ्च पूल्य इत्यादौ पञ्चविंशतिसंख्यायाः पञ्चभिः पञ्चसंख्याभिरविनाभावादिह ता निर्दिश्यमानाः स्वव्याप्तां महासंख्यां लक्षयन्तीति ननु तत्रापि कथं महासंख्याया अवान्तरसंख्यासंख्याभिः संबन्धो ऽपेक्षाबुद्धिनाशे तन्नाशादित्याशङ्क्य साहचर्याभावे ऽपि हेतुहेतुमद्भावो ऽस्ति

२९६ । ८ संबन्धो लक्षणाबीजमित्याह **यद्यपीत्यादिना** । अपिशब्देन विद्यतपद्धा थात्मना महासंख्यास्ववान्तरसंख्या परं त्वपरिच्छेदिकेति सूचितम् । एवम समासमभ्युपेत्य लक्षणैव दोष इत्यभिप्रायाभ्युपगमं त्यजति **न च पञ्च-शब्द इति** ।

* गतर्मति ३-३ पु पा. । † तर्त्वेति १ पु. पा. ।

भाष्ये भाषिकेण स्वरेणेति । तस्यार्थः । अत्र मन्त्रे प्रथमः पञ्चशब्द आद्युदात्तः । द्वितीयः सर्वानुदात्तः । जनशब्दश्चान्तोदात्तः । तथा न द्वितीयपञ्चशब्दजनशब्दयोः समासादृते आकारस्यान्त्यस्योदात्तत्वमितरेषां चानुदात्तत्वं घटते । समासस्येति सूत्रेण समासस्यान्तोदात्तत्वविधानात् । अनुदात्तं पदमेकवर्जमिति सूत्रेण यस्मिन् पदे उदात्तः स्वरितो वा विधीयते तमेकं विहाय शिष्टस्यानुदात्तत्वस्मरणाच्च । एवं मन्त्रान्तोदात्तस्वरबलात् समासो निरणायि । भाषिकसंज्ञके तु शतपथब्राह्मणस्वरविधायकग्रन्थे स्वरितो ऽनुदात्तो वेति सूत्रेण यो मन्त्रदशायामनुदात्तः स्वरितो वा स ब्राह्मणे उदात्तो भवतीत्यपवाद आश्रितः । तत आकारादितरेषामनुदात्तानां ब्राह्मणे उदात्तत्वम् । उदात्तमनुदात्तमनन्त्यमिति सूत्रेण च मन्त्रदशायामुदात्तस्यानन्त्यस्य परत्वगतयो[1]र्ब्राह्मणस्यानुदात्तत्वं विहितम् । ततश्च नकारोपरितन आकार आकाशब्दे येनेन सन्नत्वेनोच्चार्यमाणो ऽनुदात्तो भवति । सति चैवमन्तानुदात्तस्वरो भाषिकग्रन्थसिद्धो भाषिक इति भाष्ये उक्तम् ।

ये तु

> छन्दोगा बह्वृचाश्चैव तथा वाजसनेयिनः ।
> उच्चनीचस्वरं प्राहुः स वै भाषिक उच्यते ॥

इति वचनमुदाहृत्यान्तोदात्तो भाषिक इति व्याचक्षते तेषामध्ययनविरोधः । अन्तानुदात्तं हि समाम्नातारः पञ्चजनपदमधीयते इति । हे आज्य त्वा पञ्चजनानां कृते गृह्णामीति मन्त्रैकदेशस्यार्थः । असमासमभ्युपेत्यैव द्विः पञ्चशब्दप्रयोगे दशानामेव लाभान्न सांख्यस्मृतिप्रत्यभिज्ञानमित्याहेति योजना ।

असमासपक्षे एव वीप्सां विहाय विशेषणपक्षमाशङ्क्याह **न चैकेति** । २९१ । ५

गुणादिशब्दवत् पञ्चशब्दस्य संख्यामुपसर्जनं कृत्वा प्राधान्येन द्रव्यपरत्वाद्गुणीभूत[2]संख्याया न संख्यान्तरेण विशेषणम् । तथा सति विशेष्येण द्रव्येण विशेषणेन च संख्यया युगपदाकृष्यमाणा सख्या नैकेनाप्यन्वियादित्यर्थः । **तद्वर्मिति** । नानाभावेन दूषितमपि । परमहर्षीणां

[1] पर संनतेति २ पु॰ पा॰ । [2] गुणभूतेति १ पु॰ पा॰ ।

संख्यान्तरानाकाङ्क्षानोपसर्जनन्यायाभ्यां दूषयितुं पुनरुत्थापयतीत्यर्थः । रूढौ सत्यामिति । तद्द्वारा प्राणादिषु लक्षणायां च सत्यामित्यर्थः ।

२९१ । १३ अनाकाङ्क्षां दर्शयति पञ्चपूलीत्यत्रेति । पृथक्त्वेन सहैकस्मिन्नर्थे या समवैति सा तथोक्ता ईबन्ताद्द्विगुसमासेन समाहाराभिधानात् पदान्तरोपात्तसंख्यया समाहारोऽवच्छेद्य उत्पत्तिशिष्टया तु समानपदस्थया समाहारिणः पूला अवच्छेद्या इति पञ्चपूलीत्यत्रास्त्याकाङ्क्षा पञ्चजना इत्यत्र त्वीबन्तत्वाभावान्न समाहारोऽप्रतीतेर्जनानां च स्वपदगतसंख्यया ऽवच्छिन्नत्वान्न संख्यान्तराकाङ्क्षेत्यर्थः । विजातीयविशेषणान्तरप्रयोगे च रक्तपटन्यायो न सजातीये प्रयोगे न हि भवति रक्तपटो रक्त इति । इहापि पक्षे नोपसर्जनन्यायमवतारयिष्यन्नाशङ्कते स्यादेतदिति । न हि सापीति । आत्माश्रयप्रसङ्गान्न संख्या तया ऽवच्छिद्यते । अतः संख्यान्तराकाङ्क्षेत्यर्थः । तत्र चोक्तो दोष इति परिहारभाष्यार्थमाह उक्त इति । पञ्चशब्दस्य संख्योपसर्जनद्रव्यवाचकत्वादुपसर्जनसंख्याया न शब्दान्तरोक्तसंख्यासंबन्ध इत्यसमासवत् समासेऽपि दोषः । समासे तु पञ्चशब्दोपात्तसंख्याया जनशब्दार्थं प्रति विशेषणत्वान्न न विशेषणान्वय । ननूपसर्जनस्यापि विशेषणान्वयः किं न स्यादत आह विशेषणापेक्षायां त्विति । नैरपेक्ष्यं हि सामर्थ्यं साकाङ्क्षत्वे सति स्वविशेषणेनाकृष्यमाणस्य न विशेष्यान्तरान्वय इत्यसमासः स्यादित्यर्थः । सापेक्षस्यासमासे उदाहरणमाह न हि भवतीति । ऋद्धविशेषणापेक्षस्य राज्ञो न पुरुषेण समासोऽपि तु पदवृत्तिरेवंप्रकारा ऋद्धस्य राज्ञ इतीति । उदाहृतभाष्यस्यायमर्थ इत्याह इत्यर्थ इति । प्रधानं द्विधा भित्त्वा अतिरेकसमाधानादभ्युच्चयमात्रत्वमिति चेत् का तर्हि गमनिका ऽत आह यदीति । प्रधानं भित्त्वा संख्योपपादनेऽपि तत्र नोपास्तिपरं वचनमिति यथावस्तु वक्तव्यम् । तत्राधारत्वेन भोक्तुरात्मनो भोग्यप्रतिष्ठाहेतुत्वेन पृथक्कारेऽप्याकाशपृथक्कारो निष्प्रयोजन इत्यर्थः । कथं चेति भाष्यमयुक्तम् पञ्चसंख्या-

२९८ । १० द्वयात् पञ्चविंशतिसिद्धेरित्याशङ्क्याह दिक्संख्ये इति । दिक्संख्यावाचिशब्दो संज्ञायां गम्यमानायाम् उत्तरपदेन समस्यते यथा दक्षिणाग्निः सप्तर्षयः इति सूत्रार्थः । तत्र च एकैव पञ्चसंख्या द्वितीयपञ्चशब्दस्य संज्ञा समासगतस्य न संख्यार्थेति ग्रन्थार्थः । यद्यप्यवयवाभिधानसापेक्षयोगान्नि-

रपेक्षरूढिर्बलीयसी तथापीह रूढमनुष्यग्रहं निरस्तात्पर्यमुक्तमित्यत आह **तद्यदीति ।** इह मनुष्या वाक्येन संबन्धार्हा अजामन्त्रे त्वध्यात्माधिकारच्छागा पूर्वापरवाक्याविरोधिनीति रूढेर्योगे ऽपहृते रूढ्यर्थसंबन्धानुगुणाद्वा ऽर्थान्तरवृत्तिसिद्धौ शब्दस्य न योगः कल्प्य इत्यत्रोदाहरणमाह **यथेति ।** उक्तं ह्यर्थवादेन यथा वै श्येनो निपत्यादत्त एवमयं द्विषन्तं भ्रातृव्यं निपत्यादत्ते यमभिचरति श्येनेनेति । दार्ष्टान्तिकमाह **तथेति ।** अवयवा २९८ । १८ र्थभूतपञ्चसंख्यासंबन्धानपेक्ष एकस्मिन्नपि मनुष्ये वर्तते । स्युः पुमांसः पञ्चजनाः पुरुषाः पूरुषा नरा इत्यमरो हि जगौ । मनुष्ये रूढश्च पञ्चजनशब्दस्तत्संबन्धात्प्राणादिषु लक्षणया वर्त्स्यतीति वक्ष्यतीति । ननु रूढिरपि तत्त्वेष्वस्तु किं लक्षणया ऽत आह **न चैष इति ।** अस्तु तर्हि तत्त्वेषु लाक्षणिकः पञ्चजनशब्दो नेत्याह **एवं चेति ।** मन्त्रोक्तवाक्यशेषपर्यालोचनान्न प्राणादयः पञ्चजना इति तत्राह **न च कारणेति ।** यत्र वस्तुनि न विकल्प इति तत्राप्याह **न चेयमिति ।** उत्तरे मन्त्रे विधिश्रवणात्तदन्वयव्यतिरेकसिद्धतया ऽनूदितानामपि प्राप्तिः पुंसा विकल्पेन कर्तुं शक्येत्यर्थः । जनानां वाचकत्वेन संबन्धी शब्दो जनशब्द इति व्याख्यानाभावे दोषमाह **अन्यथेति ।** प्रत्यस्तमितो ऽवयवार्थो यस्मिन् समुदायशब्दार्थे सिद्धान्तरांभमते प्राणादौ जनशब्दस्य समुदायैकदेशस्यार्थो नास्तीति जनशब्दस्य प्राणादौ कथं प्रयोग इति यच्चोद्यं तदचोद्यं स्यादनुक्तोपालम्भत्वादित्यर्थः । भाष्ये समाने रूढ्यतिक्रमे वाक्यशेषवशात् प्राणादयो ग्रहीतव्या इति प्राणादीनां लक्षणार्हत्वमुक्तम् । वाक्यग्रहणं तेषां प्रमितत्वार्थम् । शेषग्रहणं संनिहितत्वार्थमिति लक्षणां दर्शयति । जनसंबन्धाच्चेति भाष्ये तस्य भावमाह **रूढ्यपरित्यागेनेति ।** रूढार्थसंबन्धादर्थान्तरप्रतीतिसिद्धौ न योगवृत्तिः प्रधानादौ कल्प्येति भाष्यार्थः । कल्प्या रूढियोगाद् दुर्बलेत्याशङ्क्य सूचात् कल्पमाह **ननु सत्यामिति ।** नोपसर्जनन्यायातिरेको करणापिधाय समर्थति चेत्युक्तम् । प्रयोगानुसारित्वाद् व्याकरणस्य तदभावान्न रूढिरित्याशङ्क्य **स्यादेतदिति ।** मनुष्येषु पञ्चज- २९९ । १८ नशब्दस्य लोके गव प्रयोगात्तत्संबन्धात्प्राणादिषु वृत्त्युपपत्तिः स्फुटा जनसंबन्धाच्चेति भाष्यसूचिता पृथङ् न वक्ति भगवान् भाष्यकारः प्राप्त्या तु रूढिं समर्थयते इत्याह **जनेष्विति ।** स्थवीयस्तया स्फुटयेत्यर्थः ।

शक्यो द्भिदादिवदिति भाष्ये उद्भिदधिकरण*मुदाहृतं तदेवम्— उद्भिदा यजेत पशुकाम इत्यत्रोद्भित्पदं कर्मनामोत विधेयगुणसमर्पकमिति संशये उद्भिच्छब्दस्य खनित्रादौ प्रसिद्धेः नामत्वे च यजिसमानार्थत्वेनानर्थक्याद् ज्योतिष्टोमे गुणविधिरिति प्राप्ते राद्धान्तः । अत्र हि यजेतेति यागेन भावयेदित्यर्थः । तथा चोद्भिदेति तृतीयान्तपदं यजिसामानाधिकरण्याद् यागनाम स्यात् । न चेदं वचनं गुणं शक्नोति विधातुम् । द्रव्ययागयोर्भेदादुद्भिदा यागेनेति सामानाधिकरण्यायोगात् । उद्भिद्वतेति कल्पने मत्वर्थलक्षणापातादुद्भिदा यागं भावयेद्यागेन पशुमिति वैयधिकरण्ये च यागस्य फलं प्रति साधनत्वं गुणं प्रति साध्यत्वमिति वैरूप्यापाताद्विध्यावृत्त्या वाक्यभेदात्त्र । उद्भिनत्ति साधयति पशुमिति यागे ऽपि प्रसिद्धिः स्यात् । न च नामवैयर्थ्यम् । अत्र नामत्वसिद्धावन्यत्र समे दर्शपौर्णमासाभ्यां यजेत दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ नामवद्यागानुवादेन गुणफलविधिसंभवात् । न च ज्योतिष्टोमः प्रकृतो यत्र गुणो विधीयते । तस्मान्नामधेयमिति ।

एवं यथा सन्निहितयज्ञ्यनुरोधेनोद्भित्पदं यागनामधेयमेवं संनिहितवाक्यशेषात् पञ्चजनशब्दः प्राणादिषु रूढ इति भाष्यार्थः । यद्यप्युद्भित्पद यौगिकं तथापि सामानाधिकरण्यादवगते नामत्वे ऽवयवानुगमः क्रियत इति रूढितुल्यत्वाद्भाष्ये रूढित्वोक्तिः ।

यस्मिन्नव्याकृताख्य आकाशश्च प्रतिष्ठितः तमेव निष्प्रपञ्चं ब्रह्मात्मकममृतमात्मानं मन्ये । त्वं किं विद्वान् मर्तव्यादन्यो ऽमर्त्यः न किं तर्ह्यहमप्यविद्यया मर्त्यः । विद्वांस्तु सन्नमृतब्रह्मात्मक इति मन्त्रदृशो वचनं प्राणादीनां जीवनादिहेतूनां जीवनादिप्रदं त्वंपदतत्त्वं ये विदुस्ते तस्य स्वरूपं पुराणं चिरन्तनम् । अग्र्ये कार्यदशायामप्यनुप्रत्वेन भवमग्र्यं ब्रह्म निश्चिक्युर्निश्चयेन ज्ञातवन्तः । पाञ्चजन्यया प्रजया विशतीति विशा मनुष्यरूपया । इन्द्र आहुतिस्ये घोषा असृजत सृष्टा । यत्पर्वोर्द्धं कालानवच्छिन्नमुक्तं तज्ज्योतिषामादित्यादीनां भासकममृतत्वेन आयुष्ट्वेन जीवन-

' जै. सू. अ. १ पा. ४ सू. २ । † समर्थकमिति १ पु पा. ।
‡ स्यशब्दो नास्ति ३ पु ।

गुणवतया च देवा उपासते तेन तथायुष्मन्तो जाताः । अस्मिन्मन्त्रे षष्ठ्य-न्तज्योतिषा पञ्चसंख्यापूरणे नात्मज्योतिषा एकस्याधारत्वाधेयत्वाऽयोगा-दिति* ॥

कारणत्वेन चाकाशादिषु यथाव्यपदिष्टोक्तेः ॥ १४ ॥ ३०० । ०

अकाण्डेऽनवसरे । **भविता** भविष्यति । मानान्तरविरोधपरि-हारो द्वितीयाध्यायार्थः । श्रुतीनामितरेतरविरोधपरिहारस्तु नानाशाखाग-तपूर्वापरवाक्यपर्यालोचनया नानाशाखानामन्योन्यवाक्यानां चेतरेतरविरोध-परिहारेणाद्वितीयब्रह्मप्रतिपत्तिसिद्ध्या समन्वयसिद्ध्यर्थत्वादिह सङ्गत इत्याह **नानेति** । नाना भिन्ना एका चेति तथोक्ता । यदि मानान्तराविरोधो द्विती-याध्यायार्थस्तर्हि वियत्पादादौ कथं श्रुतीनामितरेतराऽविरोधचिन्ता इत्यत आह **प्रासङ्गिकं त्विति** । विप्रतिषेधात् परपक्षाणामनपेक्ष्यत्वे उक्ते स्वप-क्षस्यापि तत्प्रसङ्गे तन्निवृत्तिः प्रयोजनं तत्रैव प्रतिपादयिष्यत इत्यर्थः ।

परैरुद्भाविता दोष उद्धर्तव्यः स्वदर्शने ।
इति शिष्यार्थमत्यर्थचिन्तां तत्राकरोन्मुनिः ॥

क्वाचित्कस्याऽसच्छब्दस्य कर्मकर्तृप्रयोगस्य चासद्वादपरत्वं स्वभाव-वाद‡परत्वं च श्रुतस्य गतिसामान्यव्यवस्थापनात्पादसङ्गतिः । अथ वा एतदारभ्य चौण्यधिकरणानि पादान्तरसङ्गतान्यपि अवान्तरसङ्गतिसाम्यादिह लिखितानि । प्रकृतिश्चेत्यस्य व्याख्यायावसाने तत्र निमित्तं वक्ष्यते । एतेने-त्यस्यापि सर्वन्यायातिदेशत्वादध्यायावसान एव निवेशः । जगत्कारणवादि-वाक्यानि ब्रह्मणि प्रमाणं न वेति विप्रतिपत्तौ विशये पूर्वत्राऽन्नज्योतिषोर्वि-कल्पेनोपास्तौ निवेशादविरोध उक्तः । इह तु सिद्धे कारणे क्रमान्यायोगाद्वि-रोधे सत्यप्रामाण्यमिति पूर्वपक्षमाह **वाक्यानामिति** । वाक्यानां कार्ये ३०१ । २ विरोधात्कार्यद्वारगम्ये जगद्योनौ न समन्वयः वेदान्तानां कारणे विगानात् तदुपलक्ष्ये परमात्मनि च न सिध्यतीत्यर्थः । विभिन्नक्रमा अक्रमा च

* अत्र तृतीयं संख्योपसंग्रहाधिकरणं (भाष्याधिकरणं ३ पा) पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३ न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावादतिरेकाच्च ११ प्राणादयो वाक्यशेषात् १२ ज्योतिषैकेषामसत्यन्ने १३ ॥

† ब्र० स्० अ० २ पा० ३ ।

‡ वादेति नास्ति १ पु० ।

§ छा० म० अ० ६ पा० ७ सू० २३ ।

परात्मनीति २-३ पु० पा० ।

युगपद्भाविनी या* उत्पत्तिस्तत्प्रतिपादकानामित्यर्थः । आत्मन आकाशस्ते-तेजो ऽसृजतेत्यत्र भिन्नः क्रमः । स इमाँल्लोकानसृजतेत्यक्रम इति । तन्नामरूपाभ्यां व्याक्रियतेत्यादीनि कर्मकर्त्रभिधानात्स्वयंकर्तृकत्वशंसी-

३०१ । ८ नीति । ननु कार्यविगाने ब्रह्मणि किमायातमत आह **सृष्ट्या चेति ।** धूमधूलिसंदेहे तद्गम्याग्निसंदेहवद् गमककार्यसंदेहाद् गम्यब्रह्मसंदेह इत्यर्थः । कार्यविगानमभ्युपेत्याह **सर्गेति ।** स्वयंकर्तृकत्वाऽन्यकर्तृकत्वाभ्यां सर्गे क्रमाऽक्रमव्युत्क्रमैस्तत्क्रमे च विवादे ऽपि स्रष्टरि स विवादो न विद्यते सर्गस्य चाविवक्षितत्वात्तद्विवादो ऽकिञ्चित्कर इत्यर्थः । कारणविगानं परि-हरति **सतस्त्विति ।** असद्वा इदमग्र आसीदित्यादौ असद्वचो भक्त्या । अन-भिव्यक्तिश्च भक्तिः । तद्धैक आहुरित्यत्र निराकरणीयत्वेनानुवादो ऽसद्वच इत्यर्थः । अपिशब्दात्सर्गे क्रमे च न विवाद इति सूचितम् । तत्प्रकटयति **न तावदित्यादिना ।** तत्र विभिन्नक्रमत्वं तावत्परिहरति **अनेकशिल्पे-ति । पर्यवदातः** कुशलः । संयवनं मिश्रणं घृतपूर्णपक्वान्नविशेषः । क्रमेण नानाकार्याणि कुर्वाणो देवदत्तः प्रथमस्यैव चरमस्यापि तेन साक्षात्सृष्टत्वा-त्ततो निष्पत्तिर्वक्तुं शक्या† । तथा पूर्वकार्यस्योत्तरकार्यनिमित्तत्वात्कार्यात्का-र्यान्तरसर्गश्च शक्यवचनः । दृष्टान्तमुक्त्वा यत्र ब्रह्मैक्यादाकाशादेर्वाय्वादेश्च-द्यनन्त्यमिति दार्ष्टान्तिकमाह **तथेहापीति ।** अनलाऽनिलात्तेजसः प्राथ-म्यनिर्देशस्तत्प्राथम्यघटनस्य प्रस्तुतत्वात् । तर्हि कदा निर्देशविरोधस्तत्राह **यदि त्विति ।** आकाशवायुतेजसां क्रमेणोत्पत्तिमुक्त्वा व्युत्क्रमाभिधाने हि विरोधः स्यान्न तु तेजसः साक्षाद् ब्रह्मणः सृष्टिमात्राभिधाने । न ह्यनेन क्रमो बाध्यत इत्यर्थः । एवमपिशब्दस्य भावमुक्त्वा न स स्रष्टरीति श्लोकभागं व्याचष्ट **अभ्युपेत्येति ।** यद्वापि धूमसन्देहेन दहनसन्देह-

३०२ । १८ वत्सृष्टिसन्देह इति तदनुवादपनुदति **न च सृष्टिविगानमिति ।** सत्या-दिलक्षणं ब्रह्मावगमय्य तदानन्त्योपपिपादयिषया जगतस्तत्रारोपः श्रुत्या सृष्टिरुच्यते न तु सृष्टौ तात्पर्यमतो मिथ्याभूतायां सृष्टौ विगानं न दोषो ऽपि त्वलङ्कार इत्यर्थः । ननु सृष्टेः कुत आत्मपरमित्यर्थता विपरीतता कस्मान्न स्यादत आह **तज्ज्ञानं चेति । तदनुगुणतयेति ।** व्याख्यातं च

* या इति नास्ति २-३ पु । † शक्यत इति २-३ पु पा. ।

घृतपूर्णटीकायामित्यर्थः । सतस्त्वसद्वचो भक्त्येति श्लोकभागं व्याचष्टे यच्च **कारणइत्यादिना** । तदप्येष इत्यादिः परिहारः । अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेदेति ३०३ । ६ प्रकृतं ब्रह्म तच्छब्दसमानार्थेनच्छब्देन परामृश्य श्लोकेनासदभिधाने श्लोकवाक्यमसम्बद्धं स्यादित्यर्थः । श्रुत्यन्तरं सदेव सोम्येत्यादि । मानान्तर विमतं सज्जन्यं कार्यत्वात् कुम्भवदित्यादि । निराकार्यतया क्वचिदिति श्लोकभागं विभजते **तद्धैकइति** । यदा कार्ये विगानमुपेत्य कारणे तदभाव उच्यते तदा समुच्चयाभावाच्चकारस्तुशब्दसमानार्थतया समन्वयो न सिध्यति परात्मनीत्येवंरूपपूर्वपक्षनिषेधार्थ इत्यर्थः । कारणत्वइति सप्तमीमादाय सूत्रैकदेशेन वाक्यानां कारणे परस्परविरोध इति पूर्वपक्षोक्तहेतोरसिद्ध्-रविगानप्रतिज्ञयोच्यतइत्याह **आकाशादिष्वित्यादिना** । प्रतिज्ञाताविगा-नाभावे हेतुपरं सूत्रावयवं व्याचष्टे **कुत इति** । पुनरावृत्त्या कारणत्वेनेति तृतीयान्तमित्थंभावार्थं विवक्षित्वा यथाव्यपदिष्टपदार्थविवरणपरत्वेन व्या-ख्याति **केनेति** । एवं कारणाविगाननिषेधपरत्वेन सूत्रं व्याख्याय सम्प्रति कार्य ॥ । ५५ विगानपरिहारपरतया योजयति **अपर इति** । कल्पः प्रकारः । अस्यां व्याख्यायां चकारः समुच्चये । **तदुक्तं न सृष्टावपीति** । कारणत्वेन विगानं न च कार्यक्रमे इति सूत्रं द्वे प्रतिज्ञे । आद्या प्रागुपपादिता द्वितीयायां हेतुं योजयति **यथाव्यपदिष्ट इति** । यथाशब्दो ऽनतिक्रमार्थः । ब्रह्म-णस्तेजःसृष्टिमात्रमुक्तं न क्रमो भग्न इत्यर्थः । परस्य कार्यान्तरव्यवधानम-न्तरेण तेजसो ब्रह्मप्रभवत्वाभिधानात् प्रथमोत्पत्तिरभिप्रेता ऽत क्रमभङ्गा-द्यथाव्यपदिष्टोक्तिरसिद्धेति शङ्कते **नन्वेकत्रेति** । सिद्धान्ती तु साक्षाद् ब्रह्म-सृज्यत्व*मव्यवधाननिर्देशस्य प्रयोजनं न तु कार्यान्तरस्यासत्त्वमिति मन्वानः पूर्ववदावृत्त्या तृतीयान्ततामादाय[1] सावान्तर व्याख्याकृत्य सूत्रावयवव्या-ख्यया परिहरति **अत आहेति** । पूर्वपक्षमात्रे व्याख्यातत्वात्तदप्रमापनु-त्त्यर्थमाह **हेतावित्ति** । **अधस्तात्** घृतपूर्णटीकायाम । नामरूपाभ्यां व्या-क्रियतेति कर्मकर्तरि कर्मणि वा लकारः । आद्ये कर्तृप्रतिज्ञपक्षस्य हेतुमाह **न हीति** । लूयते केदारः स्वयमेवेति सिद्धकर्तृकमेव सौकर्यापेक्षया कर्मकर्तृ ३२४ । ५ इत्युच्यते इत्यर्थः । द्वितीये स्फुटैवान्यकर्तृपक्षेत्यर्थः । इदमसद्वा-

* सृष्टत्वमिति ८-३ पु पा । [1] तृतीयान्तमादायेति ८-३ पु पा ।

व्यक्तमासीत् तदाद्यात्मना आसीत् तत्कारणपदार्थक्रियोन्मुखम् आसीत् । कार्यरूपेण च समभवत् । ततश्च कारणविषये एकआहुस्तेषां मतं दूषयति कुतस्त्विति । तदेवाह कथमिति । व्यतिरेकमुक्त्वा ऽन्वयमाह सदेवेति[*] । इदं जगत् तर्हि तदानीम् । अव्याकृतं कारणमासीत् । ह किल तत्कारणं शब्दार्थात्मना व्याक्रियत व्यक्तमभवत् । भाष्ये तद्विषयेण कामयितृत्ववचनेनेति सो ऽकामयतेत्यनेनेत्यर्थः । अपरप्रेष्यत्वमिदं सर्वमसृजतेति स्यातन्त्र्यम् । तस्माद्वा एतस्मादात्मन इति तद्विषय आत्मशब्दः । संप्रदायविदां वचने अन्यथा अन्यथेति वीप्सा द्रष्टव्या । लोहं सुवर्णम् । अवतारणाय ब्रह्मात्मैक्यबुद्धेरिति शेषः । प्रतिपाद्ये ब्रह्मणि नास्ति भेदो न विगानमित्यर्थः । मृत्युमत्येतीत्यन्वयः । असद् ब्रह्मेति वेद चेदसाधुः स्यात् । पश्यन्नात्मा दृष्टा उपलभत इति चक्षुः शृणोति मनुत इति च श्रोत्रादयाख्यो भवति[†] ॥

३०४ । ४　　　　**जगद्वाचित्वात् ॥ १६ ॥**

अत्र क्वचित्कहैरण्यगर्भमतद्योतककर्मशब्दस्य ब्रह्मानुगुणत्य[‡]वर्णनात्पादसंगतिः । इहोपक्रमानुरोधाद् ब्रह्म भाति उपसंहारानुरोधेन जीवः । ब्रह्मशब्दश्च स ब्रह्म त्यदित्याचक्षत इति प्राणे ऽपि प्रयुक्त इति संशयः । एकवाक्ये त्यच्छब्दादसच्छब्दो नीयतां वाक्यभेदे तु न ब्रह्मशब्दात्कर्मशब्दो नेय इति सङ्गतिः । यदा खल्वत्राप्येकवाक्यत्वं तदा यथोत्तरसच्छब्दानुसारेण प्राचीनो ऽसच्छब्दो नीत एवमुत्तरस्मात्कर्मशब्दात्प्राचो ब्रह्मशब्दस्य नयनमिति सङ्गतिः प्रातर्दनविचारेण गतत्व शङ्कते नन्विति । तत्र ह्युपक्रमोपसंहारैकरूप्यादेकवाक्यत्वे सति जीवप्राणलिङ्गयोर्ब्रह्मपरतया नयनं कृतं तदिहापि सममित्यर्थः । मध्ये ऽपि ब्रह्मपरामर्शमाह आदित्येति । पुरुषकर्तृत्वस्य ब्रह्मणो ऽन्यथासंभवादित्यन्वयः । अवच्छेदके प्रकरणादावसति सर्वनाम्ना प्रमाणमात्रसिद्धजगतः परामर्शे सति यज्जगत्कर्तृत्वमवगतं तस्य च ब्रह्मणो ऽन्यथासंभवादित्यर्थः ।

---

[*] सत्त्वेवेति १-४ पु पा० ।

[†] अत्र चतुर्थं कारणत्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-कारणत्वेन चाकाशादिषु यथाव्यपदिष्टोक्तेः १४ समाकर्षात् १५ ॥

[‡] अनुगुणत्वेति २-३ पु पा० ।

ब्रा० सू० अ० १ पा० १ सू० २८

जगत्कर्तृत्वमन्यत्र ब्रह्मणो नेति दुष्यति ।
वाचस्पतावुपालम्भमनालोच्योचिरे परे ॥
जीवाज्जन्ये जगत्सर्वं सकारणमिति ब्रुवन् ।
विपन् समन्वयं जीवे न लेभे वाचस्पतिः कथम् ॥ इति ।

अधिष्ठानं हि ब्रह्म न जीवाः । अधिष्ठाने च समन्वय इत्यनवद्यम् । इह वाक्यभेदापादनेन तावद्गतार्थतामाह उच्यत इत्यादिना । अत्र ३०४ । ११ बालाकिवाक्याद् ब्रह्म मन्यते सिद्धान्ती राजवाक्याद्वा । नाद्य इत्याह ब्रह्म ते इति । न द्वितीय इत्याह यस्य चेति । ननु बालाकिवाक्यगत-ब्रह्मप्रतिज्ञया राजवाक्यं ब्रह्मपरमस्त्वग्निवाक्यादिवाचार्यवाक्यमित्याश-ङ्क्याह न चेति । तत्र हि वक्तृभेदे ऽप्येकवाक्यताग्निभिर्द्दर्शिता ऽऽचार्यस्तु ते गतिं वक्तेति इह तु तदभावाद्वाक्यभेद इत्यर्थः । ननु बालाकिवचने ब्रह्मशब्दस्य का गतिः अत आह तस्मादिति । राजवाक्यार्थ एव ग्राह्यः राद्धान्तत्वात् । भ्रान्त*गार्ग्योक्तिस्तु पूर्वपक्षत्वादसद्वादवदग्राह्यार्थ । ननु राजवाक्ये ऽपि क्रियमाणसर्वजगत् प्रति कर्तव्यत्वं ब्रह्मलिङ्गं गम्यते ऽत आह अत्र चेति । ब्रह्मकार्ये जगति योगसम्भवमङ्गीकृत्य कृत्वा ऽपहारमुक्त्वा योगाऽसम्भवमाह न च ब्रह्मण इति । उदासीनस्योत्पत्त्यसम्बन्धोक्ता । व्यापा-कृत्यभावाज्जगतस्तत्कृतत्वायोग इत्यर्थः । ब्रह्मणो यदि न व्यापारवत्ता कस्य तर्हि । ननु प्राणस्यास्तु । ननु सो ऽपि कथं वेदितव्यतयोच्यते प्रसि-द्धत्वादित्याशङ्क्य तस्य हिरण्यगर्भरूपेण वेद्यत्वोपपत्तेः वाक्यशेषस्य प्राणपरत्वात् कर्मशब्दस्य रूढार्थलाभाच्च प्राण एव कर्मसम्बन्धीत्याह वाक्यशेषे चेति । त्रयस्त्रिंशदादिदेवानां कारणभूत एको देवः कतम इति पृष्टे प्राण इत्युक्तत्वात्-द्धिरण्यगर्भात्मकप्राणकार्यत्वमादित्यादेरित्यर्थः । पाप्मसु भूतेषु चापेक्षितक-वृत्तिः सङ्कुचितवृत्तिः सर्वशब्दः । सङ्कोचमेवाह यद्वेतिति । सम्प्रति विप्रतिपत्तिवचनयोरैकत्वमुपेत्यापि पूर्वपक्षसम्भवमाह यदि त्विति । यद्यपि ३०५ । ८ गार्ग्यो भ्रान्तस्तथापि न भ्रान्तो ब्रह्मोपक्रमः । सहस्रमेतस्यां वाचि दद्म इति ब्रह्मप्रतिज्ञायां राज्ञा गोसहस्रस्य दत्तत्वात् । अत उपक्रान्तं ब्रह्मैव गार्ग्यं प्रति विशेषतो निरूप्यमिति यदि मन्येतानारम्भवादी तथापि

* भ्रान्तेति नास्ति २ पु ।   † संकोचमेवाहेति २ पु पा० ।

नैतत्पर*ब्रह्माभिधानम् । उपसंहारे जीवनिर्णयादित्यर्थः । **उपेतं** शिष्यभा-
वेन गतम् । प्राणो हि सुषुप्तौ व्याप्रियते स चेतनश्चेद् बृहत्पाण्डरवास
इत्यादि स्वनाम जानीयाद् न च जज्ञिवा†नतः सुप्तस्य यष्टिघातेनोत्थाप-
नात्‡ प्राणादिव्यतिरिक्तं बोधयतीत्यर्थः । उपसंहारोऽपि जीवपर इत्याह

३०५ । १५ **परस्तादपीति** । ननु जीवस्यापि सर्वगतस्य निरवयवस्य परिस्पन्दप-
रिणामयोरसम्भवात् कथं यस्य वैतत्कर्मेति निर्देशस्तत्राह **यस्य वैत-
दिति** । जीवप्रेर्यदेहादिसम्बन्धिकर्मषष्ठ्या जीवसम्बन्धित्वेन उपचर्यत
इत्यर्थः । साक्षाज्जीवसम्बन्धिधर्मादौ कर्मशब्दो लाक्षणिक इत्याह **कर्म-
जन्यत्वाद्वेति** । ननु योगवृत्त्या जगदभिधीयतां नेत्याह **रूढ्यनुसारा-
दिति** । रूढ्यर्थं गृहीत्वा तदविनाभूतलक्षणादित्यर्थः । अग्रहे हि न
तत्संबन्धिनि लक्षणा । यद्यपि ब्रह्मशब्दाऽश्रवणात्स्पष्टं ब्रह्माभिधानं नोपल-
भ्यते तथापि प्रश्नप्रतिवचनयोः क्वैष इति प्राणे एवैकधा§ भवतीति च
सप्तमीप्रथमाभ्यां जीवप्राणयोर्भेदो गम्यते|| ऽत आह **जीवव्यतिरेकश्चेति** ।
जीवातिरिक्तहिरण्यगर्भस्य प्राणत्वान्न ब्रह्मसिद्धिरित्यस्माकमिष्टसिद्धिरित्यर्थः ।

३०६ । ४३ **मृषेति** । आदित्यादीनब्रह्मणो ब्रह्मेति मृषावादिनं बालाकिं मृषा वै खलु
मा संवदिष्ठा इत्यपोद्य निरस्य सत्यं ब्रह्माभिधित्सन् राजा यदि स्वरूपेण
जीवं प्राणं वा ब्रूयात् ततोऽसंबद्धवादी स्याद्यदि जीवादि ब्रह्मत्वेन वदेत्
ततो मिथ्या वदेत् तच्चानुपपन्नं तस्माद् ब्रह्मैव वदतीत्यर्थः । काच इन्द्रनीलम-
मानवर्णो मृत् । **मिथ्यावदं** मिथ्यावदनम् । एवं च भिन्नवक्तृकवाक्यद्वयस्यापि
भ्रमप्रसक्तिस्तन्निरासपरतयैकवाक्यत्वाद् ब्रह्मोपक्रमः सिद्धः सिद्धं चास्योपसंहा-
रेण सङ्गानमिति ब्रह्मपरत्वं सर्वस्य संदर्भस्येत्याह **तस्माद् ब्रह्म त इति** ।
हेतुना ब्रह्मपरत्वं निश्चीयत इत्युपरितनप्रतिज्ञयैवान्वयः सर्वश्रुतेरसङ्कोचे निर-
तिशयफलेनोपसंहारो हेतुः । यदवादि व्यतिरेकनिर्देशो हिरण्यगर्भे स्यादिति

३०७ । ९ तत्राह **क्वैष इति** । हे बालाके एष पुरुषः क्वैतदशयिष्ट एतदिति क्रियाविशेष-
णम् । इत्थमित्यर्थः । एष जीवाश्रयप्रश्नः । क्व वा एतदभूदिति भवनप्रश्नः ।
भवनं तादात्म्येन वर्तनम् । शयनमसंबोधः । कुत एतदागादित्यपादान-

* नैतस्य परेत्यादिः पाठः २-३ पु० । † जातवानिति २-३ पु० पा० ।
‡ नोत्थानादिति २-३ पु० पा० । § एकंकधेति ३ पु० पा० ।
|| भवगम्यत इति २ पु० पा० । गम्यत इति १ पु० पा० ।

प्रश्नः । प्राण एवैकधा भवतीति भवनप्रश्नोत्तरम् । आदिशब्दात्तदैनं वाक्स-
र्वैर्नामभिः सहाप्येति इत्यादि शयनप्रश्नोत्तरम् । यथाऽग्नेः क्षुद्रा विस्फु-
लिङ्गा व्युच्चरन्त्येवमेवास्मात्सर्वे प्राणा यथायतनं विप्रतिष्ठन्ते इत्यादेः क्रमया-
नप्रश्नोत्तरं च द्रष्टव्यम् । एतानि च न हिरण्यगर्भे संभवन्ति जीवस्य जीवा-
न्तरात्मत्वाऽयोगादित्यर्थः । प्रश्नस्योत्तरस्येति चैकवचनं बहुष्वेव जात्यपेक्षम् ।
न केवलमनुपपत्त्या प्रश्नोत्तरयोर्ब्रह्मार्थत्वमपि त्वात्मशब्दादपीति वक्तुं पृच्छ-
ति अथ कस्मादिति । निर्णीतार्थवाक्ये रूढिर्बाध्येत्याह तदेवमिति । ३०१ । १८
व्यापाराभिधाने सतीत्यर्थः । ननु तथापि सर्वकर्तृत्वे सिद्धे आदित्यादिक-
र्तृत्वं पुनरुक्तमत आह एतदुक्तमिति । न तावद्व्यापकोक्तिरेकदेशोक्त्या
पुनरुक्ता भवेत् नाप्येकदेशोक्तिर्व्यापकोक्त्याऽऽदित्यादेरन्यत्राविशेषोक्तेरस्तु
सङ्कोच इति बालाकिभ्रमापोहार्थत्वादित्यर्थः । कथं तर्हि ब्रह्मपरे वाक्ये
जीववाची पुरुषशब्दः प्राणशब्दश्चात आह जीवेति । प्राणयतीति योगाद्ब्र-
ह्मवमनास्पदं* ब्रह्म प्राणशब्दो वक्ति । जीववाची तु पुरुषशब्दो जीवस्यापि
स्थानभूतब्रह्मलक्षणार्थ इत्यर्थः । ब्रह्मभावापेक्षया ब्रह्मशब्देन जीवोपलक्षणे
ब्रह्मशब्दोपक्रमो मृषावादिबालाक्युपवादो विश्वकर्तृत्वं चासमञ्जसमित्यर्थः ।
प्रत्यक्षत्वाज्जीवस्य न प्रतिपाद्यताऽपीत्याह न चानधिगतेति । स्वरसः
स्वभावः । ब्रह्मणा लोकाऽनधिगतेनाऽधिगतजीवोपलक्षणं चानुपपन्नमित्यर्थः ।
ननु किं जीवस्य ब्रह्मोपलक्षकत्वेन प्रसिद्धावपि जीवप्राणावृत्त्या नामादिव-
दुपास्तिर्विधीयतामिति शङ्कां निराकुर्वन् जीवमुख्येति सूत्रं व्याचष्टे न च
संभवत्येकवाक्यत्वमित्यादिना । तत्र प्रसङ्गागत जीवमुख्येति सूत्र-
व्याख्यायाऽधिकरणाद्यसूत्रव्याख्यामेवानुसरति स्यादेतदित्यादिना । एषां च
यस्य चैतत्कर्मेत्येतच्छब्देन नाऽऽदित्यादिपुरुषाणां परामर्शः येषां पुरुषाणां
कर्तेत्यनेन पुनरुक्तिरित्युक्तम् । तत्र पूर्ववादिनः पुनरुक्तिपरिहारमाशङ्क्य भाष्य-
व्याख्यया परिहरति निर्दिश्यन्तामित्यादिना । कृतिरत्र निर्दिष्टेति । ३०८ । १६
यद्यपि कर्तेति शब्दे कृतिरपि भाति तथापि प्राधान्यतोऽनिर्दिष्टेत्यर्थः ।
कार्योत्पत्तिः कर्तृव्यापारस्य साध्यतया फलम् । भाष्ये उपात्तस्य नाभिधेयत्वं
किं त्वनुपपत्तिगम्यत्वं तदेव दर्शयति न हीति । शब्दोक्तपुरुषाणाम् एत-

* सत्तावद्गमिति १ पृ पा । † व्यासम् अ १ पा १ सू ३१ ।

च्छब्दापरामर्शेन अर्थसंनिधिना जगन्मात्रपरामर्शे स्वेनैव कृतप्रतिवचनमपि
८।२० पौनरुक्त्यचोद्यम्। भाष्ये क्रमप्राप्तं व्याचष्टे **ननु यदीति**। इदानीमन्यार्थं तु
जैमिनि*रिति सूत्रस्थभाष्याणि व्याचष्टे **ननु प्राण एवेत्यादिना**। प्राणश-
ब्दो हिरण्यगर्भं वक्ति कुतो ब्रह्मप्रतीतिरिति शङ्कार्थः। आत्मशब्दाद्ब्रह्मैव
इति परिहारः। एतस्मादिति वाक्योदाहृतेरेव वेदान्तार्थत्वसिद्धेरुत्तरभा-
ष्यवैयर्थ्यमाशङ्क्य सर्ववेदान्तानुगतिस्तेन दर्श्यतइत्याह **अपि चेति**। भ्रम-
संस्कारे सत्यपि प्रादुर्भूतभ्रमाभावात् मुक्त्योपमाने सुषुप्ते रूपशब्देन भाष्ये
कृतमित्यर्थः। **विभजते** उपाधिजनितविशेषेत्यादिभाष्येणेति शेषः। तद्व्या-
चष्टे **उपाधिभिरिति**। ननु विज्ञानमित्येवास्तु किं विशेषेति विशेषणेनात
आह **यदिति**। एतद्विशेषणाऽविशिष्टं विज्ञानं यत्तदनवच्छिन्नं सद्रूपं ब्रह्मैव
स्यात्तच्च नित्यमिति कृत्वा नोपाधिजनितम्। नापि तेन ब्रह्मरूपेण रहित
मात्मनः स्वरूपमतो विशेषपदेन ब्रह्म व्यवच्छेद्यम्। राहित्याभावे हेतु-
माह **ब्रह्मस्वभावस्याऽप्रहाणादिति**। यतस्तद्भ्रंशरूपमागमनमिति भाष्यं
व्याचक्षाणः सुषुप्तौ ब्रह्मभाव दृढीकर्तुं तद्व्यतिरेके समारमाह **यदा त्विति**।
ननु हिताऽहितफलप्रदा नाम नाड्यो द्वासप्ततिसहस्राणि ताभिः प्रत्यवसृप्य
पुरीतति शेतइत्यत्र पुरीतदाख्या ऽऽत्माधार उक्तः एवमाकाशः किं न स्या-
दत आह **यद्यपीति**। **मन्दधियामिति**। जीवनिरासहेतुप्रश्नोत्तराभ्यामस्थि
तयोर्पृथगुपादानादिः सूत्रे ऽर्थात्मवचनाऽज्ञानाद्बुद्धिमान्द्यम्। भाष्योक्तप्राणादिव्यतिरि-
३१२।३ क्तोपदेशं दर्शयति **तौ हेति**।

महत्त्वात् हे बृहत् पाण्डुरा आपो वासस्त्वेनास्य चिन्त्यन्तइति तथो-
क्तः। प्राणस्यैव चन्द्रात्मत्वात्सोमराजत्वम् अर्थतस्य प्राणस्यापः शरीरं
ज्योतीरूपमसौ चन्द्र इति श्रुतेः। आपिषम्। आपिष्यापिष्य। यत्र
सुप्तस्तत्स्थानं किमिति प्रश्नः। यदा पुरुषः स्वपिति अथ तदा प्राणे
एकीभवति प्राणः सर्वदेवानामात्मत्वेन महत्त्वाद् ब्रह्म तच्च ब्रह्म त्यदिति
परोक्षेणाचक्षते परोक्षप्रियत्वाद्देवानाम्। अस्माद् ब्रह्मशब्दात् पूर्वपक्षे
ब्रह्मोपक्रमः प्राणे घटितः। सर्वेषां श्रैष्ठ्यं गुणोत्कर्षम् आधिपत्यमैश्वर्यं

* व्या० सू० अ० १ पा० ४ सू० १८।

स्वाराज्यम् अनन्याधीनत्वम् । मनो मनउपाधिको जीवः । प्राणबन्धनः प्राणाश्रयः* ॥

वाक्यान्वयात् ॥ १९ ॥

३१० । ९

अथ जीवब्रह्मलिङ्गाभ्यां विशयः पूर्वत्र ब्रह्मोपक्रमात् तत्परत्ववदिहापि जीवोपक्रमात्तत्परतेति सङ्गतिः । क्वचित्समन्वयस्य जीवमात्रपर्यवसाननिषेधात्पादसङ्गतिः । मैत्रेयीब्राह्मणार्थमनुक्रामन् प्रातर्दनन्यायेन आमितामाशङ्कते **नन्वित्यादिना** । यियासता गन्तुमिच्छता । कात्यायन्या द्वितीयभार्यया । यद्यपि भगोः भगवन् तेनामृता किं स्यामिति प्रश्नः । उपकरणवतामशनवसनादिमतां यद्रूपस्य वित्तस्यामृतत्वसाधनभावाप्राप्तेः प्रतिषेधायोगमाशङ्क्य तत्साध्यकर्मद्वारा प्राप्तिमुपपादयति **एवमिति** । श्रुतौ तच्छब्दार्थमाह **अमृतत्वेति** । अमृतत्वसाधनज्ञानोपन्यासाय वैराग्यमुत्पादयितुं वाक्यसन्दर्भमुवाचेत्यन्वयः । वाक्यसन्दर्भं व्याख्याति **आत्मनीति** । आत्मा वा अरे इति कृतसन्धिको वैशब्दो ऽनुस्वाराद्वाशब्द उक्तः । **विहितानि** विधिवद्भिर्निगदैर्बोधितानीत्यर्थः । **कस्मा**दित्यत्र द्रष्टव्य इत्यनुषङ्गः । श्रवणादीनि साधनानि यस्य तत्तथोक्तम् । आत्मनो वेत्यादिवाक्यं विदितमित्यस्यानन्तरं भवतीति शेषः । द्रष्टव्य इत्यर्थः । मतिर्मननं विज्ञानं निदिध्यासनम् । श्रवणादिना यद्दर्शनं तेनेत्यर्थः । आत्मदर्शनफलमुक्त्वा ऽनात्मदृष्टौ दोषदर्शकं वाक्यमवतारयति **कुत इति** । ब्राह्मणत्वाद्यभिमानो नियोज्यत्वाविर्भावनेनात्मतत्त्वात् भ्रंशयेदित्यर्थः । स यथा दुन्दुभेर्हन्यमानस्य न बाह्यान् शब्दान् शक्नुयाद्ग्रहणाय दुन्दुभेस्तु ग्रहणेन दुन्दुभ्याघातस्य वा शब्दो गृहीत इत्यादिश्रुतिसूचितमनुमानं विशदयति **यत्स्वल्विति** । ३११ । १० स दृष्टान्तो यथा लोके दुन्दुभेर्हन्यमानस्य लक्षणाय हन्यमानदुन्दुभ्यभिव्यक्तशब्दत्वसामान्यस्य विशेषभूतात् सामान्याद्ग्राह्यत्वेन ग्रहीतुं न शक्नुयादिति व्यतिरेकः एवमन्वयो ऽपि दुन्दुभिशब्दस्य तु ग्रहणेन तद्विशेषशब्दो दुन्दुभ्याघातसंज्ञको गृहीत आघातस्य वा ग्रहणेन तदवान्तरविशेषशब्दो

* अत्र पञ्चमं जगद्वाचित्वाधिकरणं बालाक्यधिकरणं वा । सूत्रम् । तत्र सूत्राणि ३—जगद्वाचित्वात् १६ जीवमुख्यप्राणलिङ्गान्नेति चेत्तद्व्याख्यातम् १७ अन्यार्थं तु जैमिनिः प्रश्नव्याख्यानाभ्यामपि चैवमेके ॥ १८ ॥ † दर्शनं साक्षादिति २ पु० पा० ।

‡ स इति नास्ति २-३ पु० । § शब्दत्वसामान्येति २-३ पु० पा० ।

३१२ । ९ गृहीत इति श्रुत्यर्थः । आर्द्रैरेधोभिरिद्ध आर्द्रैधाः । अभ्याहित उपचितः । पञ्चम्यर्थे षष्ठी । धूमग्रहणं विस्फुलिङ्गाद्युपलक्षणार्थम् । किं तन्निःश्वसितं तदाह श्रुतिः । यदृग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्वाङ्गिरस इतिहासः पुराणं विद्या उपनिषदः श्लोकाः सूत्राण्यनुव्याख्यानानि व्याख्यानानीति । अथर्वाङ्गिरसोन्तश्चतुर्विधो मन्त्रः । इतिहास उर्वशी हाप्सराः पुरूरवसमैलं चकमे इत्यादि । पुराणं सदेव सोम्येदमग्रआसीदित्यादि सर्गादिकथकम् । विद्या देवयजनविद्याद्याः । उपनिषदः प्रियमित्येतदुपासीतेत्याद्या रहस्योपासनाः । श्लोकाः ब्राह्मणप्रभवा मन्त्रास्तदेते श्लोका इत्यादौ निर्दिष्टाः । सूत्राण्यात्मेत्येवोपासीतेत्यादिवस्तुसंग्रहवाक्यानि । अनुव्याख्यानानि संग्रहविवरणानि । व्याख्यानानि मन्त्रव्याख्याः । इत्यष्टविधं ब्राह्मणमित्यर्थः* । श्रुतौ शब्दसृष्ट्यर्थादर्थसृष्टिरुक्तेति वदन्नामरूपप्रपञ्चकारणतां† व्याचक्षाण इति भाष्याभिप्रायमाह यदा चेति । सिद्धान्त एव प्रकट इति गतार्थत्वं शङ्कते‡ ऽतः शङ्कावसरेऽपि युक्ता सिद्धान्तभाष्यव्याख्या । स यथा सैन्धवखिल्य इति

,, । १९ वाक्येन ज्ञाननिमित्त आत्यन्तिकः प्रलयः प्रपञ्चस्योक्तस्तमाह यथा सामुद्रमिति । खिल्यो घनः । आत्यन्तिकप्रलये प्राकृतो लयो दृष्टान्तत्वेनोच्यत इत्याह एतदिति । समुद्रेऽपां लयः प्राकृतलये दृष्टान्तो न त्वात्यन्तिकलये । सर्वेषां स्पर्शानां त्वगेकायनमित्यादिदृष्टान्तप्रबन्धस्तत्र हि महाप्रलयसमये त्वगादिशब्दलक्ष्यस्पर्शत्वादिसामान्येषु तद्विशेषाणां तेषां च सामान्यानां क्रमेण ब्रह्मणि लय उच्यते इति एवं वा अरे इदं महदिति श्रुतिं व्याचक्षाण उदाहरति दार्ष्टान्तिक इति । अवच्छेदोऽल्पत्वम् । यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यतीति वाक्यं विभजते स होवाचेति । यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन विजानीयादिति वाक्यं विवृणोति आनन्देति । विषयाभावेऽप्यात्मभूतं ब्रह्म जानीयादिति शङ्कापनु-

३१४ । १ त्तये विज्ञातारमरे केन विजानीयादिति वाक्य तद्व्याचष्टे ब्रह्म वेति । येनाहं नामृता स्यामित्यमृतत्वोपक्रमाद् दुन्दुभ्यादिभिस्तदुपपादनात् । ब्रह्म तं परादादित्यादि द्वैतनिन्दा । इदं ब्रह्मेदं क्षत्रमित्यारभ्येदं सर्वं यदयमात्मे-

---

* इत्यर्थ इति नास्ति २-३ पु. । † कारणमिति २-३ पु. पा. ।

‡ शङ्कते इति २-३ पु. पा. ।

त्यन्तमद्वैतगुणकीर्तनम् । अस्तीत्याख्यानप्रतिरूपकमव्ययम् । विद्यमानपूर्वपक्षमित्यर्थः । यद्यपीह जीवब्रह्मलिङ्गसन्देहे सर्वात्मब्रह्मण्यन्तर्भवन्तो जीवधर्मा न ब्रह्मपरतया योज्यन्ते प्रातर्दनाधिकरणे* एव तत्सिद्धेः । नापि प्रसिद्धजीवानुवादेनाऽप्रसिद्धब्रह्मात्मबोधनपरता ऽवधार्यते सुषुप्त्युत्क्रान्त्यधिकरणे† तत्सिद्धेः तथापि जीवमनूद्य ब्रह्मत्वबोधनादनुवाद्यविधेययो-र्भेदाभेदाविति मतनिरासेन ऐकान्तिकमद्वैतं प्रतिपाद्यतइत्याह अत्रोच्यत- इति । मैत्रेयीब्राह्मणविषये जीवमात्रपरत्वपूर्वपक्षेण प्रस्तावमात्रं कृत तत्क- मर्थमत आह भोक्तृत्वेति । भोक्तृत्वादीनां भेदपरत्वेन शङ्क्यमानानां समाधये इत्यर्थः । भोक्तृत्वं विभजते पतीति । आत्मनस्तु कामाय पतिः प्रियो भवति‡ आत्मनस्तु कामाय जाया प्रियेत्यादिसबन्ध इत्यर्थः । ज्ञातृ-तामाह नापीति । विज्ञातारमरे केन विजानीयादिति श्रुतमित्यर्थः । जीव-रूपेण ब्रह्मण उत्थानमुत्पत्तिमाह साक्षाच्चेति । भोक्तृत्वादेरर्थापत्त्या जीव-धर्मैरिह तु ब्रह्मण उत्पत्त्या मुखत एवेति साक्षादुपग्रहणम् । भाष्ये भोक्तृत्वा-द्युपग्यजातस्य जीवज्ञानात् सर्वज्ञानोपचार इति जीवपक्षस्योपबृंहणाभासो दुन्दुभ्यादिभिः सर्वज्ञानोपपादनादुपचाराऽयोगादित्यर्थः । सिद्धान्तभाष्यं गता-र्थत्ववर्णनच्छलेन विवृतमित्यभिप्रेत्याह सिद्धान्तस्त्विति । लिङ्गत्रयस-माधि श्लोकोक्तं दर्शयति तदेवमित्यादिना । पूर्वपक्षमाह आचार्यदे-शीयेति ।

प्रतिज्ञेति॥ । तद्रूपेण वह्निरूपेण निरूपणं यया ते तथा । अत्यन्ताभेदे ब्रह्मवत्परस्परमत्यावृत्तिप्रसङ्गाद् ब्रह्मव्यतिरिक्तजीवाभावे च तस्योपदेशः स्यात् तस्य चायुक्तत्वादित्यर्थः । परमात्मनि दर्शयितव्ये यो विज्ञानात्मनोप-क्रमः स तयोरभेदमादाय । स चाभेदः प्रतिज्ञासिद्धये इति योजना । आश्मरथ्यमतादुत्क्रमिष्यत इति जीवो हीति । उपाधिसंपर्को हेतुः कालुष्ये न जीवपरभेदे सर्वदेत्यनादिकाले भेदहेतोरागमकस्य संसारित्वादेरीश्वराविरुद्ध-धर्मस्येत्यर्थः । वृद्धयेऽपि कद्रूप्या ऽनाद्यणुश्यामतोदाहृता । यथा नद्यः

३१४ । ८

३१५ । १

* छा॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ १ सू॰ २८ । † छा॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ४४ ।
‡ आत्मन इत्यादिरंतदन्तो ग्रन्थस्त्रुटित. २–३ पु ।
॥ एतस्थाने प्रतिज्ञेति प्रतीकपाठ ३ प ।

स्यन्दमानाः समुद्रे ऽस्तं गच्छन्ति नामरूपे विहायेत्युदाहर्तव्यम् । तद्धि तथा विद्वानित्यस्य पूर्वोढुम् । अर्थसाम्यात् यथा सोम्येमा नद्यः स्यन्दमानाः समुद्रं प्राप्यास्तं गच्छन्तीत्युदाहरत् । अनेन जीवेनात्मनेति सामानाधिकरण्यं ।१८ कार्यकारणभावेन भेदाभेदपरमिति शङ्कते परिहरति **न च तेज इति** । आश्मरथ्यमते कार्यकारणभावस्य वास्तवत्वेनाऽत्यन्तत्वात्कियानपीति भाष्यनिर्देशायोगमाशङ्क्याह **आत्यन्तिके इति** । अभेदे आत्यन्तिके सति विद्यमानइति च्छेदः । आस्थिते कथं चिदभेदे ऽपीषद्भेद आपततीति स कार्यकारणभावनिर्वाहक इति लक्षणया तथोक्त इत्यर्थः । ननूच्छेदाभिधानमेतदिति शेषं भाष्य* न सत्तामात्रं व्यामेधोत्यादिग्रन्थेन व्याख्यातार्थमित्यर्थः । भाष्ये विज्ञातारमिति कर्तृनिर्देशनिद्रु काशकृत्स्नमतेनैव परिहरणीयमित्येवकारस्याभिप्रायमाह **काशकृत्स्नीयेनैवेति** । शङ्कानिराकरणत्वमेव दर्शयति **एकान्तिके हीति** । यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूतत् केन कं पश्येदित्यात्मनो ऽन्यकर्मकरणे निषिद्धे सत आत्मानं जानात्विति शङ्कायां स्वप्रकाशं† विज्ञातारं केन विजानीयादिति तत्कर्मत्व प्रतिषिद्धम् । एतानि भेदपक्षे भेदाऽभेदपक्षे च निषेद्धुं न शक्यानि प्रमाणादेः सत्त्वा‡दित्यर्थः । अत्यन्तभिन्नस्य तत्केनेति प्रतिषेधो विज्ञातारमिति व्यावृतत्वेन जीवग्रहणाऽनिषेध इति§ केन विदयुक्तमुक्तम् । आत्मैवाभूदिति भेदाभेदप्रतिषेधात् । यत्र हि द्वैतमिवेति इवकारेण द्वैतवैतथ्योपक्रमाच्च श्रुत्यनुसारिकाशकृत्स्नमतादत्यन्ताद्वैतसिद्धौ जीवस्य ज्ञातृत्वमविद्यावस्थायां भूतं तदालोचनेन तन्निर्देश इत्यर्थात्स्थितम् ।

इदानीं पौरुषेयीं काशकृत्स्नदृष्टिमनपेक्ष्य श्रुतित एव निर्णीयते इत्याह
८।५ **न केवलमिति** । यदि श्रुतिवित्काशकृत्स्न इति तन्मतमादृतं हन्त किं न श्रुतिविद इतरे आचार्या इति शङ्कते **कस्मात्पुनरिति** । पुंगौरवेण श्रुत्यनुमानाद्वरं प्रत्यक्षश्रुतिदृष्टं मतं गृहीतमिति परिहारार्थः । **दर्शितं पुरस्तात्** । यत्र हीत्यादिश्रुतिमत्त्वमित्यर्थः । उक्तश्रुत्युदाहरणभाष्यस्य पौनरुक्त्यमाशङ्क्य बहुवाक्यप्रदर्शकत्वेन परिहरति **श्रुतिप्रबन्धेति** । स्मृतिमत्त्वं च स्मृत्युपन्या-

* भाष्यमिति नास्ति २ पु. ।
† स्वप्रकाशमिति नास्ति २-३ पु. ।
‡ सत्यत्वादिति १ पु. पा. ।
§ पक्षणमितीति २ पु. पा. ।

सेनेति शेषः । भाष्यगत उपसंहार उपक्रमे यस्य तच्छ्रुतिमत्त्वं तथोक्तम् । उपसंहारोक्तिस्तद्द्वारा ऽप्यज्ञामित्वाय । अतश्चेत्याद्यभ्युपगन्तव्य इत्यन्त भाष्यमुपसंहारार्थं ततः परं श्रुतिप्रबन्धोपन्यासाय । अतश्चेति पाठे बहुप्रमाणादृष्टिरवश्यतया सूचिता । भाष्यकारेण स वा एष इति श्रुतिमुदाहृत्य सर्वविक्रियाप्रतिषेधादिति तात्पर्यमभाणि तद्विशदयति **जननेति** । ३१८ । १२ श्रुतावमर इत्यपक्षयप्रतिषेधः । भाष्यस्य युक्तीनामनन्यथासिद्धिमाह **परिणामेति** । अन्यथा निरपवादविज्ञानानुपपत्तेरिति भाष्यं व्याकरोति **अपि चेति** । भेदाऽभेदावविरुद्धावुत विरुद्धौ नाद्य इत्याह **विरोधादिति** । अविरोधश्चेद्भेदे ऽप्यत्यन्ताभेदाविरोधान्न भेदाऽभेदावकाश इति भावः । द्वितीये विषमबलौ समबलौ वा । आद्यमनूद्य प्रत्याह **नात्मनीति** । भाष्ये निरपवादत्वमबाध्यत्वम् । द्वितीयमनुभाष्य दूषयन् सुनिश्चितार्थत्वानुपपत्तेश्चेति भाष्यभावमाह **अथ त्विति** । समबलबाधितविपर्यये* विषये संशयः सत्प्रतिपक्षानुमानवदित्यर्थः ।

> भेदाऽभेदव्यवस्था चेद्धिंसाविधिनिषेधवत् ।
> कार्यकारणयोस्तर्हि नैकत्र स्तो भिदाऽभिदे ॥

यथा ऽग्नीषोमीयहिंसायां विधिर्बाह्यहिंसायां निषेधो नैकत्रैव एवं कारणमेकं कार्याणि नानेति भेदवादी एव स्यात् ।

> सामानाधिकरण्यं यद्धेमकुण्डलयो न तत्‡ ।
> भेदाऽभेदावगाहीति प्राग्वाचस्पतिनेरितम् ॥

भाष्यस्थयुक्त्या भेदाऽभेदौ निरस्तावित्याह **एकत्वमिति** । स्थितप्रज्ञेति भाष्ये स्थितिर्निःसंशयता । लोकप्रसिद्ध्या जीवेश्वरभेदमाह **कथं तर्हीति** । अनुमानादप्याह **कथं चेति** । यद्विरुद्धधर्मवत्तन्नाना दहनतुहिनवत्तया च जीवेशावित्यर्थः । स्वाभाविकं विरुद्धधर्मवत्त्वमसिद्धमौपाधिकं तु बिम्बप्रतिबिम्बयोरनैकान्तिकमिति शङ्कित्वा परिहरति भेदवादी **अविद्ये-त्यादिना** । ३१९ । भाष्यकृद्भिः श्रोताभेदसिद्धौ मृषा भेद इति प्रतिपादितं तदयुक्तम् । भेदाभेदसमभवादित्याशङ्क्याह **न तावद्भेदाऽभेदाविति** । अविद्या-

* विपर्यये इति नास्ति ट-३ पु० । † ... इति ट... पा० ।
‡ हेमकुण्डलयोर्न तदिति पाठः परिमलादवलोकितः । (परि० पृ० १३२)

अयं त्वविद्योपधानं चेत्यादिना वक्ष्याम इति तावच्छब्दः । मा भूत्तामेकत्व-भेदाऽभेदौ भेद एवास्त्वित्याह **द्वैतेति** । लोकप्रसिद्धिमन्यथासिद्धयत्यनु-
९ । १५ मानं चा ऽनैकान्तयति **तत्र यथेत्यादिना** । परस्मिन्नुच्यते प्राचीनैराचार्यैर-विद्या ब्रह्मणीति षड्भिरित्यर्थः । अनादित्वमात्रे बीजाङ्कुरदृष्टान्तो न तु जीवाविद्याव्यक्तिभेदे । उत्पत्तौ हीतरेतराश्रयदोषो ऽनाद्योर्जीवाविद्ययोश्च नोत्पत्तिः । इतरेतराधीनत्वं तु स्यात् । तच्च दृष्टमविद्यातत्संबन्धयोर्वा-च्यवाचकत्वादीनां चेत्यर्थः ।

यदवाह केशवः ।

यद्युपाधिविशिष्टस्य संसारो नाशितात्मनः ।
तद्भावितस्य चेद् ब्रह्म मुक्तौ तद्रूपमुच्यताम् ॥ इति ।

सत्यं । यतो न विशेषणम् अविद्या नाप्युपलक्षणं किं तूपाधिः । कः पुनरेषां भेदः । उच्यते । कार्यान्वयित्वेन विभेदकं हि विशेषणं नैल्यमि-वोत्पलस्य । अनन्वयित्वेन तु भेदकानाम् उपाधिता लक्षणता च सिद्धा । तत्र च ।

यावत्कार्यमवस्थाय भेदहेतोरुपाधिता ।
कादाचित्कतया भेदधीहेतुरुपलक्षणम् ॥

नीलोत्पलमानयेत्यत्र हि नैल्यं व्यावृत्तिप्रयुक्तानयनकार्यान्वयि सदु-त्पलं रक्ताद्व्यावर्तयति । अलक्तककाकौ तु स्फटिकगृहकार्ययोर्नान्वीयेते । अलक्तकं तु यावद्रक्तस्फटिकानयनमनुवर्तते । काकस्तु न चैत्रगृहगमनं यावदनुवर्तते । तदिहाऽविद्या न विशेषणमिति न तन्नाशे जीवनाशः । न चोपलक्षणमिति न ब्रह्मणि संसारो यावत्संसारं चानुवर्तिष्यते । तन्निवृत्तौ च जीवः स्वं ब्रह्मभावमेष्यति । त्वया ऽपि लिङ्गशरीरावच्छेदाभ्युपगमात् समौ पर्यनुयोगपरिहारौ । न चौपाधिकस्य सत्यत्वमित्यनन्तरमेव वक्ष्यत इति ।

० । ९ **अत एवेत्येतद्विवृणोति न खल्विति** । अविद्याधीनजीवविभाग-स्यानादित्वादुद्देश्याभावो ऽसिद्धः । अनादित्वाच्च मायाया आरचनाभावः । संसारस्याऽनादित्वात्संसारिणं कथं कुर्यादित्यचोद्यमित्यर्थः । न मायाकृत-

संसारे प्रयोजनानुयोगो गन्धर्वनगरादिभ्रमवदित्यादिशब्दार्थः । अविद्योपाधिवर्णनं नाममात्रभेदादिति भाष्यविरुद्धमित्याशङ्क्याह अत्र चेति । नामेत्यवस्तुत्वेनाविद्योक्तिरित्यर्थः । यदा दर्पणादयो ऽपि मुखादाववदातत्वादेर्भानाभाने तन्त्वते तदा कैवाऽविद्यायाः कथेत्याह यथा हीति । अविद्या गुहा न गिरिदरी । सा चैकस्मिन् स्वयंप्रभे निरंशे ऽपि भानाभाने वर्तयत्यसंभावनीयावभासचतुरत्वादिति भाष्यटीकयोर्भावः । नन्वैक्यासिद्धावुपाधिना भानाऽभानसमर्थनं तदेवासिद्धमिति शङ्कते अस्तु तर्हीति । ये तु निर्बन्धं कुर्वन्तीति भाष्यं व्याख्यानपूर्वकं प्रतीकेन आदत्ते ऽपि त्वित्यादिना इतीत्यन्तेन । आरम्भरणस्य वेदान्तार्थबाधकत्वं भाष्योक्तं स्फुटयति ब्रह्मण इति । भागशः परिणामे कार्यत्वं सावयवत्वाततश्चानित्यत्वं सर्वात्मना परिणामे च सर्वाभावादनित्यत्वं स्यादित्यर्थः । अनेन कृतकमनित्यमिति भाष्यं व्याख्यातम् । न्यायेनासङ्गतिर्व्याघातात् । श्रौतुर्नामन्यायासङ्गतिमाह एवमिति । भिन्नयोरैक्यायोगादैकत्वशास्त्रविकल्पनमसङ्गतमित्यर्थः । सम्यानभेदो नैरन्तर्यमात्रमस्थानम् । अथ नदीनाय:परमागतः समुद्रावयविनैक्यं यान्ति तत्राह एवं समुद्रादपीति । ३२० । ५९

भास्करस्य मतमनूद्य दूषयति ये त्वित्यादिना । सावयवत्वमत्र यथारब्धत्वं सांशत्वं भागवत्त्वमात्रमिति परो मेने । शब्दप्रवणताऽर्थमित्यस्थानदशायां कार्यकरत्वात् सत्यत्वमित्युक्तम् । दिगादेः श्रोत्रमिति मते दृष्टान्तमाह वायोरिति । नेत्याकारकर्णीय नगनत्संयोगयोः प्राप्तयोराकाशाधनिर्देशादन्यथा चानिर्देशात् कल्पितनभोऽवच्छेदो नभ:प्रगमान्न कर्णसंत्वसंयोगो वा आकाशात इत्युक्तं स्यादित्यर्थः । किं व्याप्तो संयोगो न वा । आद्यमनुपपत्त्याश्रितस्य द्वितीये निरस्यति न हीति । व्याप्तिपक्षमादायाऽनुपपत्त्यस्यान्यथासिद्धिमाशङ्क्याह* व्याप्त्यैवेति । कर्णस्य परिच्छेदात्कार्तित्वप्रथेत्यर्थः । परिहृते ऽपि सर्वत्र प्रथनप्रसङ्गं तत्कार्यस्य सर्वत्रापत्तिमाह न नामेति । अज्ञानस्य तस्य शब्दधीहेतुत्वादित्यर्थः । इदानीमंशमात्रसाधारणं दूषणमाह न चेति । भिन्नयोर्नागांशित्वमश्वमहिषवच्चाभिन्नस्यैकैकवन्नापि भिन्नाऽभिन्नयोस्तादृशोऽस्य समन्वयसूत्रे उक्तत्वादित्यर्थः ।

---

* अन्यथासिद्धिमाहेति २-३ पु पा । † व्या० सू० अ० १ पा० १ सू० ४ ।

नभोंशस्याविद्याकल्पितत्वमाक्षिप्य समाधत्ते न च काल्पनिक इति । यत्काल्पनिकं न तदज्ञानदशायामस्ति रज्जुभुजङ्गवच्छ्रोत्रत्वाशो यदि काल्पनिकत्वेन ज्ञानमात्रप्राग्जीविकः* प्रतीतसत्ताकस्तर्हि कथमज्ञायमाने

२२ । ५ ऽस्ति । इष्टप्रसङ्गतामाशङ्क्याह असंश्चेति । अज्ञातत्वेन हि श्रोत्रं शब्द-धीहेतुस्तदज्ञानदशाया यद्यसत्स्यात्ततः शब्दधीर्न स्यादित्यर्थः । अज्ञा-तत्वं तदानीमसिद्धमित्यापादकाऽसिद्धिमाह अज्ञातत्वेति । कुतो ऽसिद्धि-रत आह कार्येति । निगूढो ऽत्राभिसन्धिस्तमजानन् शङ्कते कार्यात्पा-दादिति । शब्दोपलब्धिकार्यलिङ्गकानुमानाद्या श्रोत्रस्याभिव्यक्तिः सा कार्या-त्पराचीति प्राक् कार्यादसच्छ्रोत्रं स्यात्तद्बलात् तत्सत्त्वे चक्रकं सति श्रोत्रे तत्कार्यं तस्मिन्सति श्रोत्रानुमानं ततश्च श्रोत्रसत्त्वमिति । तथा च नियत-प्राक्सत्त्वात्मककारणत्वमस्य न स्यादित्यर्थः । निगूढाभिसन्धि प्रकटयति न पूर्वेति । पूर्वपूर्वकार्यलिङ्गकानुमित्युपाधिकसत्त्ववतः श्रोत्रादिदानीन्त-नकार्योदय इत्ययुक्तमजानतामपि श्रोत्र शब्दोपलम्भादिति चेत्तत्राह असत्यपीति । यथा कल्पितप्रतीतिः सत्त्वोपाधिस्तथा तत्संस्कारो ऽपी-त्यर्थः । एतदुक्तं भवति । अभासमानं कार्यकर श्रोत्रमिति न वास्तवं सत्त्वं कल्प्यं भ्रमसंस्कारोपाधिकसत्त्वसंभवादिति । अथ संस्कारः कुतः । प्राक्तना-नुमितेरिति चेत्तर्हि अनवस्थेति शङ्कां परिहरति अनादित्वाच्चेति ।

। ११ अथ नैकैकस्यानादित्वं न च प्रवाहो नाम वस्त्वत आह अस्तु वेति । नोपपद्यते ऽर्थः परमार्थत्वं यस्यास्तस्या भावस्तत्त्वम् । कर्णनेमि-मण्डलोपाध्यधीनं सत्त्वं श्रोत्रस्येति नाज्ञातसत्त्वविरोधो निरुपाधिकभ्रमेषु प्रातीतिकसत्ता इति वा परिहारः । किञ्च ।

आरभ्य श्रोत्रमस्माकं नभसा दिग्भिरेव वा ।
वायोः सांशत्वतः प्राणो भागः सत्यश्च संभवेत् ॥

रूपाणि शरीराणि विचित्य निर्माय तेषां नामानि कृत्वा तेषु प्रविश्याभिवदन् य आस्ते एत महान्तं पुरुषमहं वेदेत्यर्थः† ॥

* मात्रजीविक इति १ पु. पा. । † पर्यन्त सकृत ३-२ पृ. ।

६ अत्र षष्ठ वाक्यान्वयाधिकरण पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४—वाक्यान्वयात् १९ प्रति-ज्ञासिद्धेर्लिङ्गमित्याश्मरथ्यः २० उत्क्रमिष्यत एवंभावादित्यौडुलोमिः २१ अवस्थिते-रिति काशकृत्स्नः २२ ॥

प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात् ॥ २३ ॥   १२२ । १०

मध्येपादं वृत्तकीर्तनस्य प्रयोजनमाह **स्यादेतदिति** । व्यवहित-सम्बन्धापौनरुक्त्ये फले इत्यर्थः । जन्मादिसूत्र*सङ्गत्यभिधित्सायां प्रथम-सूत्रार्थानुवादेन यथाभ्युदयहेतुत्वादित्यादिभाष्योक्तेन किंप्रयोजनमत आह **अत्र चेति** । ब्रह्मलक्षणस्य कारणत्वस्य विचारप्रतिज्ञया सङ्गतिमुक्त्वा तेना-स्याधिकरणस्य कारणविशेषविचारपरस्य सङ्गतिरुक्ता । आकस्मिके हि लक्षणे तद्विशेषचिन्ता ऽप्याकस्मिकी स्यादित्यर्थः । अत एवाध्यायसङ्गतिश्च । ब्रह्मकारणत्वाभ्युपगमेन विशेषविप्रतिपत्तिनिराससाम्यात्वादसङ्गतिः । अवशेष-माहेत्युक्ते तमवशिष्यमाणमर्थमाह **एतदुक्तमिति** । कारणत्वमात्रं लक्षण-मुक्त्वा यदि ब्रह्म निमित्तमेवेति पक्ष आश्रीयेत तदा जगदुपादानमभ्युपेयं न वा । आद्यं निरस्य द्वितीयं निरस्यति **असंभवादेति** । भावकार्यस्य गगनादेरवश्याश्रयणीये उपादाने तदधिष्ठातृत्वेन निमित्तत्वं वक्तव्यं तद-नभ्युपगमे तन्न स्यादित्यर्थः । उभयकारणत्वपक्षे प्रधानाऽनभ्युपगमान्नाति-व्याप्तिः । अद्वैताऽव्यासेधकत्वाच्चैवंविधकारणत्वस्य न लक्ष्याव्याप्तिर्नासम्भव इत्यर्थः । एतदधिकरणसिद्धवत्कारेण च जन्मादिसूत्रे उभयकारणत्वव्यव-हारः । यद्यपि तदनन्तरमिदमारब्धव्यं तथापि निर्णीततात्पर्यैर्वेदान्तैर्नि-मित्तत्वमात्रसाधकानुमानस्य कालातीतत्वं सुवचमिति समन्वयावसाने लिलिखे । अप्रदर्शिते तु विषये समन्वयो दुष्प्रतिपाद इति कारणतामात्र-मेवोक्तम् । ईक्षितृत्वश्रुतेरेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानाच्च ब्रह्म निमित्त-मेवोतोपादानमपीति संशये पूर्वत्र प्रतिज्ञां मुख्यामाश्रित्य जीवपरत्वं वाक्यस्य निरस्तम् इह तु निमित्तोपादानभेदाद्गौणी सेति सङ्गतिमभिसन्धाय पूर्व-पक्षमाह **ईक्षेति** । ब्रह्म न द्रव्यप्रकृतिरीक्षितृत्वात्कर्तृत्वात्स्वतन्त्रत्वादिति   ३२३ । यावत् । प्रभुत्वाच्च राजवत् । सुवर्णाद्युपादाने राज्ञि साध्यवैकल्यव्यावृत्तये प्रतिज्ञाया द्रव्यपदम् । ब्रह्म न पृथिवीप्रकृतिर्निर्गन्धत्वादभाववदित्यादिप्रयो-गान्मत्वा ऽऽह **असरूपतेति** । एतेषामनुमानानामाशङ्कातीतकालतां विप-यव्यवस्थया परिहरति **आगमस्येति** । आगमे हि यत इति पञ्चमी न प्रकृतावपि तु हेतुत्वमात्रे हेतुमनुष्येभ्यो ऽन्यतरस्यां रूप्य इति हेतौ मनु-

* ब्र· सू· अ· १ पा· १ सू· २ ।   + द्वितीयनिराससमाहेति ग पु· पा ।

प्याच्च ल्यप्प्रत्ययविधौ तत आगत इति प्रकृतस्य पञ्चम्यर्थस्य हेतोरिति विशेषणेन हेतावपि पञ्चमीज्ञापनात् । अतो न विरोध इत्यर्थः । ननु

२३ । १८ निमित्तोपादानभेदे कथं प्रतिज्ञादृष्टान्तयोजना तत्राह **एकेति ।** इत्यादिना यत्प्रतिज्ञातमित्यन्वयः । ननु प्रतिज्ञादृष्टान्तौ प्राधान्यपरौ नेत्याह **न मुख्य इति ।** नन्वनुमानबाधाद्गौणता ऽत आह **न चेति ।** अस्त्वागमो निमित्तत्वपरस्तत्राह **सर्वे हीति ।** कथमैकान्तिकाऽद्वैतपरत्वं प्रकृतिविकाराभिधायिवेदान्तानामत आह **द्वैतेति ।** कार्यस्य विवर्तत्वेनाधिष्ठानव्यतिरेकेणाभावे वेदान्तानां तात्पर्यमित्यर्थः । यदि तज्ज्ञानात्सर्वकार्यज्ञानार्थं ब्रह्मोपादानमस्तु तर्हि ततो ऽन्यन्निमित्तमत आह **न चेति ।** न केवलमनुमानस्य प्रतिज्ञादिलिङ्गैर्बाधो ऽपि तु श्रुत्या ऽपीत्याह **यत इतीति ।** यतु ज्ञापकाद्धेतौ पञ्चमीति तत्राह **न कारणमात्रइति ।** ज्ञापनेन विध्युन्नयनादुरमिह प्रत्ययविधिप्राप्तप्रकृतित्वोपादानमिति भावः । अपि च गुणवचनेषु हेतुपञ्चमी दृश्यते जाड्याद्बद्ध इत्यादिषु । न च ब्रह्म गुणो ऽनाश्रितत्वाद् येन यत इत्यस्य गुणवचनता स्यादिति जनिकर्तुर्जायमानस्य प्रकृतिरपादानसंज्ञा भवति ततो ऽपादाने पञ्चमीति सूत्रेण प्रकृतौ स्मर्यत इत्यर्थः । भाष्यस्थश्रुतिं व्याचष्टे **दुन्दुभीति ।** सोऽभिध्या ऽनागतवस्तुनीच्छा तस्या व्याख्या **संकल्प इति ।** एतया ऽभिध्यया स्वातन्त्र्य दर्शितं तेन च निमित्तत्वं श्रुतौ दर्शितमित्यर्थः । बहु स्यामित्यभिध्याया ईश्वरविषयत्वेन कार्यकारणाऽभेदसूचनादुपादानत्वमुक्तमित्यर्थः । साक्षाच्चेति सूत्रोदाहृतश्रुतावाकाशशब्दो ब्रह्मवचन इत्याह **ब्रह्मण इति । व्याचष्टे इति ।** उपादानान्तरेत्यादिनेति शेषः । आकाशादेवेति श्रौतावधारणोक्तोपादानान्तराभावं साक्षादिति सूत्रपदेन दर्शयति इत्येवं व्यवहितान्वयेन भाष्यं योजयति **आकाशादेवेति ।** भाष्ये प्रकृतिग्रहणमुपलक्षणार्थमित्यर्थः ।

३२५ । ९ निमित्तोपादानत्वे हेतुपरं यत्कारणमित्यादिभाष्यं व्याचष्टे **कर्मत्वेनेति । पूर्वसिद्धस्येति ।** भेदेनानिर्वचनादभिन्न इवेति योजना । सामान्येन द्रव्यत्वादिना विशेषेण पृथिव्यादिना निर्वाच्यमिति निरुक्तपदव्याख्या **द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे इति ।** मूर्तामूर्ते ब्रह्माभेदेन श्रुतं तत्कथं स्याद्यदि ब्रह्मोपादानं न स्यादिति व्यतिरेक सिद्धवत्कृत्यान्वयमाह **यदीति ।** तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतं

स्यादिति शेषः । **विशेष्येति*** । साध्यं प्रति विशेष्यस्य हेतुं प्रत्याश्रयस्य च ग्राहकतयोपजीव्यागमविरोधादित्यर्थः । भास्करस्त्विह अध्याय योनिरिति परिणामादिति च सूत्रनिर्देशाच्छान्दोग्यवाक्यकारेण ब्रह्मनन्दिना परिणामस्तु स्यादित्यभिधानाच्च परिणामवादो वृद्धसम्मत इति न प्रतिबोधयति **यं चेति ।** ब्रह्मनन्दिना हि नासतो निष्पादितत्वात्प्रवृत्त्यानर्थक्यं तु सत्त्वाविशेषादिति सदसत्पक्षप्रतिक्षेपेण पूर्वपक्षमादर्श्य न सद्व्यवहारमात्रत्वादिति अनिर्वचनीयता सिद्धान्तिता इतः परिणामस्त्विति मिथ्यापरिणामाभिप्रायं सूत्रं त्वेतदभिप्राय-मेवेत्यर्थः । उदाहरिष्यमाणश्रुतिसम्मतां युक्तिमाह **न खल्विति** । परिणामः सर्वात्मना एकदेशेन वा । नाद्यः । सर्वात्मना प्राक्तनरूपत्यागादनित्यत्वापत्तौ श्रौतनित्यत्वविरोधात् । न द्वितीयः । निष्कलश्रुत्यवगतानंशत्वविरोधादि-त्यर्थः । नित्यत्वादिति हेतुगर्भनिर्देशयोर्विवरणम् ।   ३ २६

एवं सौत्रपरिणामशब्दो विवर्तपरतया योजितः । इदानीं तु यथाश्रु-तमाश्रित्य परिणामत्वेन लोकसिद्धस्य मुख्यसहत्वेन विवर्ततामाह **न च मृद इति ।** मृद एव सत्यत्वावधारणात्कार्यमिथ्यात्वं श्रुतिराह एकमे-वाद्वितीयमित्यादौ साक्षान्नेति नेतीत्यादौ निषेधेन । ननु सृष्टिश्रुतेः सप्रप-ञ्चता अस्तु नेत्याह **न हीति ।** उपक्रमाद्यवगततात्पर्यमहावाक्यमध्यस्था-ऽवान्तरवाक्यस्य प्रधानानुरोधेन मायामयसृष्टिविषयत्वमित्यर्थः ।

अत्र कश्चिदाह भ्रान्ते ब्रह्मोपादानत्वे पूर्वपक्ष एव समर्थितः स्याद् निर्विकारत्वश्रुतयः प्राक् सृष्टेरविकारितामाहुरिति । तन्न । वाक्याभासोत्थ-भ्रममात्रसिद्धं ब्रह्मोपादानत्वमिति हि पूर्वपक्षाशयः स्वप्नवदर्थक्रियास-मर्थप्रपञ्चास्पदत्वं सिद्धान्तसम्मतमिति भेदोपपत्तेः । प्रलयश्रुतिभिरेव प्राग-विकारित्वसिद्धेर्निर्विकारश्रुतिस्तत्परा । निर्विकारित्वं विकारात्यन्ताभावो ब्रह्मधर्मः स चानिर्वाच्यो विकारमनिर्वाच्यं न सहते सत्य इव तत्र घटा-भावः सत्यघटं न चाद्वैतं व्याहन्तीति ॥

---

* विशेष्येतीति नास्ति १ पु० ।

† अत्र सप्तमं प्रकृत्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ५-**प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्ता-नुपरोधात् २३ अभिध्योपदेशाच्च २४ साक्षाच्चोभयाम्नानात् २५ आत्मकृतेः परिणा-मात् २६ योनिश्च हि गीयते २७ ॥**

३२१ । १ एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः ॥ २८ ॥

अस्यातिदेशस्य जन्मादिसूत्रेणाक्षेपसङ्गतिं दर्शयन् अध्यायसङ्गतिमाह स्यादेतदिति । ब्रह्मोररीकृत्य कारणान्तरप्रत्ययस्थानात् पादसङ्गतिः । उपप्लवमानत्वाद् बुद्धौ प्रतिभासमानत्वात् ।

जगतः प्रकृतिर्ब्रह्म यदि स्यान्मृत्तिदर्शनात् ।
अणवादयोऽपि किं न स्युर्वटधानानिदर्शनात् ॥

इत्यवान्तरसङ्गत्यधिकरणङ्के । न्यग्रोधफलमाहरेति भिन्धीति किमत्र पश्यसीति अणव्य इमा धाना इति आसामेकां भिन्धीति किमत्र पश्यसीति न किं चन भगव इति एतस्य सोम्यैषोऽणिम्न एव महान्न्यग्रोधस्तिष्ठतीति जगतः प्रागवस्थाया दृष्टान्तः श्रूयते । अत्र न किं चनेति शून्यस्वभाववादावणिम्न इत्यदृश्यमानाणुनिर्देशादणुवादश्च भान्ति दार्ष्टान्तिका इति । सिद्धान्तस्तु

मृदादयो हि दृष्टान्ताः प्रतिज्ञामनुरुन्धते ।
धानास्तामुपरुन्धाना भक्तिमार्गं प्रपेदिरे ॥

इह खल्वेकविज्ञानात्सर्वविज्ञानप्रतिज्ञातं प्रधानं नासदादिपक्षेषु कल्पते अतो न किं चनेत्यनभिव्यक्तिरणिम्न इति सूक्ष्मता चोक्तेति । अध्या-

,, । ४ यार्थं सङ्कलयति प्रतिज्ञेति । प्रथमसूत्रे विचारप्रतिज्ञा । लक्षणं द्वितीये । लक्ष्यमाणे समन्वयः चतुर्थे । स च तत्रैवेति शिष्टायां त्रिपाद्यां नान्यत्रेति चतुर्थपादे । इत्येतत्सर्वमत्राध्याये साधितमित्यर्थः* ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशिष्यभगवदमलानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः समाप्तः ॥ सम्पूर्णश्च समन्वयाख्यः प्रथमोऽध्यायः ॥

	अस्मिन् पादे	आदितः
अधिकरणानि	८	४०
सूत्राणि	२८	१३४

* अत्र अष्टमम् सर्वव्याख्यानाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः २८ इति ॥

वेदान्तकल्पतरुः ।

निखिलदर्शनपारदृश्ववाचस्पतिमिश्रकृतभामतीव्याख्यारूपः
परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्यश्रीमदमलानन्दभगवत्प्रणीतः ।

अथ द्वितीयो भागः तृतीयाध्यायमारभ्य चतुर्थाध्यायान्तः ।

काशीस्थराजकीयप्रधानसंस्कृतपाठशालायां साहित्यशास्त्राध्यापकेन
मानवल्ल्युपाह्वतैलङ्गरामशास्त्रिणा सपरिष्कारं संशोधितः ।

काश्याम्
मेडिकल हाल नाम्नि यन्त्रालये
ई. जे. लाजरस कम्पन्याख्येन मुद्रयित्वा प्रकाशितः ।

विक्रमसंवत् १९५४

श्रीः ।

विज्ञापनम् ।

इतः किल वर्षत्रयात्पूर्वमस्य वेदान्तकल्पतरुनामकस्य भामतीव्याख्यानरत्नस्य मुद्रणकार्यं समारभ्य तद्दर्शनोत्कण्ठितानां तात्कालिकौत्सुक्यविनोदनाय प्रथमाध्यायसमाप्तिपर्यन्तमादिमं भागं यावच्छक्यं त्वरया संशोधनपुरस्सरं समुद्र्य तेषां पुरत उपहारीकृतवानस्मि खलु १९५८ वैक्रमवत्सरे। अथ च तथैवोत्साहमङ्गीकृत्य यतन् क्रमशोऽनुवर्तितकार्यो दिष्ट्याऽद्यावशिष्टं द्वितीयाध्यायमारभ्य चतुर्थाध्यायान्तं भागं विदुषां नयनपथमवतारयितुं नाचितप्रयत्नोऽस्मीति कामप्यागतमानन्दमनुभवामि ।

अस्मिंश्च भागे पूर्वस्मिन्निव प्रदत्ताधिकरणसूचीपत्रः प्रदर्शितशुद्धिपत्रश्च विदुषामधिकरणमीलनाय यथाक्रमेण तत्सूचीपत्रमादितः पृथग् निर्मितवानस्मि । वैयासिकवेदान्तसूत्रपाठं च तद्विवृतिं सौकर्यायाकारक्रमेण विनिवेश्य तत्तदन्यान्यधिकरणप्रधानसूत्राणि सपुष्पचिह्नैः स्थूलतराक्षराणि च स्थूलैरक्षरैर्विनिवेशितवानस्मि उपन्यस्तवांश्चास्मि तेषामध्याय,पाद,सूत्रा,-धिकरणाङ्कान् यथाक्रमम् । गायामि च कोटिशो धन्यवादानखिलसद्गुणनिधानस्य परमेशितुर्यदनुग्रहादिदं महत्कार्यं निरवद्यं फलेग्रहि सम्पादयितुं पारितवानस्मि ।

वितरामि च तेभ्यो महाशयेभ्यः पूर्वभागे सुगृहीतनामधेयेभ्यो यैस्तावत् पुस्तकवितरणादिना साहाय्येन संवर्धितोत्साहोऽस्मि ।

अनेन च ग्रन्थेन सह मुद्यमाणस्यैतद्व्याख्यानस्य परिमलस्य द्वितीयाध्यायान्तं भागं विदुषां दृग्गोचरतामुपनीय साम्प्रतमवशिष्टस्याध्यायद्वयस्य तथाकरणे प्रवर्तितप्रयत्नोऽस्मि, आशासे चागामिनि वत्सरे पञ्चषेषु दिनेषु निजमनोरथपूर्तिं, प्रार्थये च परमेश्वरान्निखिलप्रत्यूहपरीहारम् ।

अथ च महान्तमायासमनुभूय प्रकाशिते ग्रन्थरत्ने स्वार्थवशाद्वा, विषयसौष्ठवाद्वा, ग्रन्थकर्तृगौरवाद्वा, मादृशजनोत्साहवर्धनाय वा, ममोपरि दयया वा दोषदृष्टिमुत्सृज्य नयनार्पणायाभ्यनुग्रहप्रार्थना तु गुणैकगृह्याणां स्वतःप्रवृत्तानामन्तर्वाणिवरेण्यानां पुरतो ऽप्रबुद्धप्रबोधनरूपतया मामकीनं वैयात्यं वा प्रकाशयेत्, सिद्धसाधनरूपतया पिष्टपेषणकल्पा वा भवेदिति जानन्नपि तेषां सौजन्यपर्यालोचनेन जातधृतिर्वस्तुतो निजविनयाविष्करणाय प्रवृत्तो नापराधपक्षे न वा मुखरतया उपेक्षापक्षे निक्षिप्तो भवेयमिति बाढं विश्वसिमीति । शम् ॥

वाराणस्याम्	मानवल्ल्युपाह्वः
वैक्रमसंवत् १९५४	तैलङ्गरामशास्त्री ।

द्वितीयाध्यायमारभ्या समाप्तेरधिकरणसूची।

तत्र अविरोधाख्यद्वितीयाध्यायस्य

प्रथमे पादे

द्वितीये पादे

तृतीये पादे

सूचीपत्रम्।

चतुर्थे पादे

द्वितीयाध्यायगताधिकरणसूत्रसंख्या

पादे।	अधिकरणानि।	सूत्राणि।	आदितः अधि०।	आदितः सूत्राणि।
१	१३	३७	१३	३७
२	८	४५	२१	८२
३	१७	५३	३८	१३५
४	९	२२	४७	१५७

साधनाख्यतृतीयाध्यायस्य

प्रथमे पादे।

द्वितीये पादे

चतुर्थे पादे

तृतीयाध्यायगताधिकरणसूत्रसंख्या ।

पादे ।	अधिकरणानि ।	सूत्राणि ।	आदितः अधि॰ ।	आदितः सूत्राणि ।
१	६	२७	६	२७
२	८	४१	१४	६८
३	३६	६६	५०	१३४
४	१७	५२	६७	१८६

फलाख्यचतुर्थाध्यायस्य

प्रथमे पादे

द्वितीये पादे ।

तृतीये पादे

चतुर्थे पादे

चतुर्थाध्यायाधिकरणसूत्रसंख्या ।

पादे ।	अधिकरणानि ।	सूत्राणि ।	आदितः अधि० ।	आदितः सूत्राणि ।
१	१४	१९	१४	१९
२	११	२१	२५	४०
३	६	१६	३१	५६
४	७	२२	३८	७८

पृ॰	प॰	अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।
४७७ ।	२६	११७	१३७
४८० ।	२	सिद्धक-	सिद्धिक-
४८८ ।	शिरसि / Heading {	अ॰ ४ पा॰ ३	अ॰ ३ पा॰ ४
४९५ ।	२४	उष्ण-	उष्णा-
४९८ ।	टि ‖	तद्भत-	तद्भूत-
४९९ ।	६	कौर्णिप-	कौर्णि-
५०७ ।	२३	१३४	१५४
५२१ ।	टि॰ *	चापेक्षम्	चापेक्ष्य
५२३ ।	२८	येति ।	येति
५२९ ।	२३	१४८	१६८
,, ।	२४	४८६	४९६
५४२ ।	२१	कोर्थ	कार्य
५४६ ।	१७	ढोपा-	ऽढोषा-
५४९ ।	२०	वास्थित-	वस्थित-
,, ।	टि॰ §	मुक्तिः	मुक्तः

४५२ । १२ सगुणोति एतस्मतोकाये + इदं चिन्हम्, तत्पृष्ठाधोभागे च + एतच्चिन्हाये–अत्र पञ्चविंशं कामाद्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ३९ ॥ इति टि॰ बोध्या ।

पृ॰	प॰	अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।
५५३ ।	टि॰ *	दुभयं बा-	दुभयविधं बा-

प्रान्ताङ्कशुद्धिपत्रम् ।

अशुद्धाः अङ्काः	शुद्धाः अङ्काः	पङ्क्तौ	पृष्ठे
३७५ । १२	३७६ । ४	२	२४८
२८२ । ६	३८२ । ६	३	२५४
४५८ । २०	४५८ । १५	१२	३००
४७१ । ७	४७४ । ७	१	३११
५०७ । १२	५०७ । २१	१२	३३१
५३५ । १२	५३६ । १२	१	३५२
५८२ । ६१	५८२ । १६	२७	३८४
५९३ । ८	५९३ । १८	२४	४०३
६१३ । ५	६१३ । ३	२५	४२४
६२० । १३	६२३ । १३	४	४३३
६३३ । १२	६३३ । २	११	४४१
६९४ । १४	६४९ । १४	६	४५४
६५६ । १६	६५५ । १६	४	४६०
६७५ । १२	६७५ । २	२	४८०

वेदान्तकल्पतरौ

द्वितीयो ऽध्यायः ।

**स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनव-
काशदोषप्रसङ्गात् ॥ १ ॥** ३२१ । ९

चेतनजगदुपादानसमन्वयः साङ्ख्यस्मृत्या सङ्कोच्यतां न वेति सर्व-
प्रभाषितत्वसाम्येन बलाबलाविनिगमात्सन्देहे पूर्वपक्षमाह **न खल्विति।**

विरोधे त्विति । औदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गायेदिति प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धा
सर्वामावेष्टयेतेति स्मृतिर्मानं न वेति सन्देहे वेदार्थानुष्ठातॄणां स्मृतिभिर्मूलश्रु-
त्यनुमानात्प्रत्यक्षानुमितश्रुत्योश्च स्वपराधीनश्रुतिवत्समबलत्वादुदिताऽनु-
दिताद्विवद्विकल्पादिसम्भवान्मानमिति प्राप्ते राद्धान्तः । श्रुतिविरुद्धस्मृतीनां
प्रामाण्यमनपेक्षमपेक्षावर्जितं हेयमिति यावत् । यतो ऽसति विरोधे मूलश्रु-
त्यनुमानं स्वपराधीनश्रुत्योस्तुल्यवत्प्रमितत्वात्समबलता । प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धे
ऽर्थे तु न श्रुत्यनुमानम् । अर्थापहारेण मानस्याप्यपहारादतो मूलाभावाद-
प्रमाणमिति (**पूर्वपक्षी पूर्वपक्षोपपादकः** । अधिकरणारम्भवादीत्यर्थः)* ।

आर्षप्रत्यक्षमूला ऽपि स्मृतिः सापेक्षा वेदस्त्वपौरुषेयत्वादनपेक्ष
इत्याशङ्क्याह **अयमस्याभिसंधिरिति । आजानसिद्धा** स्वभावसिद्धा
च सा ऽनावरणभूतार्थमात्रगोचरा च । भ्रमवत्सत्यानृतगोचरत्वं वार-
यति **मात्रेति ।** एवंभूता तस्य ब्रह्मणो या बुद्धिस्तत्पूर्वको वेदरा-
शिरित्यर्थः । पौरुषेयत्वेन तुल्यत्वमुक्त्वा स्मृतेर्निरवकाशत्वं प्राबल्यहेतुमाह
न चैता इति । अनन्यपरत्वं स्फुटतरत्वम् । श्रुतिरनुष्ठानपरा अ-
न्यस्मृत्यनवकाशमाभावान्न सिद्धान्तसिद्धिः सन्देहादित्याशङ्क्याह **तथा
हीत्यादिना ।** देवताधिकरणे योगिप्रत्यक्षस्य सर्मार्थत्वाद्ग्राह्यमस्मदाद्य-
भिप्रायमित्याह **अर्वागिति ।** कपिलादयो ऽर्वाचीनपुरुषविलक्षणा इत्याश- ३२९ । ७

---

* ( ) एतन्मध्यस्थो ग्रन्थो नास्ति १-५ पु० । ब्र० सू० अ० १ पा० ३ सू० २४-३३ ।

३२९ । ९ दृष्ट्वाह **न तावत्कपिलादय इति** । प्राचि भवे तदनुष्ठानवताम् इति सम्बन्धः । तच्छब्देन वेदार्थो विवक्षितः **पूर्वोक्तमिति** । विप्रतिपत्तौ चेत्यादिभाष्येण पूर्वोक्तं स्मारयतीत्यर्थः । **श्रुतिसामान्यमात्रेणेति** । सग-रपुत्रप्रतप्तुः साङ्ख्यप्रणेतुश्च कपिल इति शब्दसाम्यमात्रेणेत्यर्थः* । यथा नृत्यं कुर्वन्त्यपि नर्तकी नर्तकदर्शितक्रमेणैव नृत्यतीति न स्वतन्त्रा एवमी-श्वरः प्राचीनक्रममनुसृत्य विरचयन्वेदं न स्वतन्त्रः क्रमोपगृहीतवर्णात्मा च वेदोऽर्थप्रमितिकर इति न वक्त्रपेक्षमस्य प्रामाण्यमित्याह **सत्यमिति** । फलितमाह **तेनेति** । यतोऽनादिः कार्यकारणभावस्तेन न प्रागभूतस्य शास्त्रस्य तदर्थज्ञानपूर्विकाऽभिनवा क्रिया किं तु नियतक्रमस्य तस्य संस्काररूपेणाऽनुवर्तमानस्य स्मरणेन व्यक्तीकार इत्यर्थः ।

ननु न नर्तक्यादिवदज्ञ ईश्वरस्ततः शास्त्रक्रियातः प्रागेव तदर्थ-
३३० । २१ ज्ञानवत्त्वात्कपिलतुल्यः किं न स्यादत आह **शास्त्रार्थज्ञानं चेति** । पूर्व-वर्णानुपूर्वी हि शास्त्रम् । तथा च यदा तदर्थः स्फुरति तदैवानुपूर्व्यपि संस्कारारूढा स्फुरतीत्यादर्शात्मकशास्त्रस्वरूपमात्रज्ञानात्तत्करणोपपत्तौ न शास्त्रार्थज्ञानस्य हेतुतेत्यर्थः । स्वकृतप्राचीनादर्शापेक्षत्वाच्च माणवकवैलक्ष-ण्यमीश्वरस्य । शास्त्रस्य वक्तृज्ञानाऽजन्यत्वेऽपि नान्तरीयकत्वेन शास्त्रस्फुरणे तदर्थस्फुरणात्सर्वज्ञेश्वरसिद्धिः । तदर्थज्ञानवत्ता च प्रलयान्तरितस्मृतेः ज्ञातृत्वात्सिध्यतीशस्य । न हि माणवकेऽस्ति तत् । सति चैवं शास्त्रयो-नित्वशास्त्रविषयाधिकविज्ञानवत्त्वयोर्व्याप्तिः । कृत्तिकोदयरोहिण्यासत्तिवत् तद्भावनियतभावत्वरूपा न तु शास्त्रार्थज्ञानशास्त्रकरणयोर्हेतुहेतुमत्त्वकृता । ननु गुणवद्वक्तृज्ञानजन्यत्वाभावे कथं शास्त्रस्य प्रामाण्यमिति चेत् स्वत इत्याह **शास्त्रं चेति** । प्रमाणानां प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वात्कपिलादिवचसस्तथा
३३१ । २ किं न स्यादत आह **कपिलादिवचांसि त्विति** । तेषां कपिलादिवचसा-मर्था एवार्था यासां तास्तथोक्ताः‡ । तासां स्मृतीनामर्था एवार्था येषामनु-भवादीनां ते तदर्थानुभवास्ते पूर्वा यासां ताः स्मृतयस्तथा । यथाऽनपेक्ष-त्वेन शीघ्रतरप्रवृत्तश्रुत्या तद्विरुद्धलिङ्गस्य श्रुतिकल्पनापेक्षत्वेन विलम्बित-

* सामान्यमात्रेणेति १ पु० पा० । † अधिकविषयविज्ञानेति २-२ पु० पा० ।
‡ तथोक्ता इति नास्ति २ पु० ।

प्रकृतेः परिच्छेदकत्वमपह्रियते एवमनपेक्षत्वात् तद्विरुद्धकापिलवचसः सापेक्षत्वेन विलम्बिनः प्रामाण्यमपह्रियते इत्यर्थः । यावदिति । कथं चिदित्यर्थः । दौहित्रस्य कर्म दौहित्र्यम् । वन्ध्या चेत्स्मरेदिदं मे दौहित्रेण कृतमिति सा स्मृतिरप्रमाणं मूलस्य दुहितुरभावादेवमत्रापि मूलभूतानुभवाभावात् स्मरणाभाव इत्याह वन्ध्याया इवेति । न चार्षमिति । उपजीव्यवेदविरोधस्योक्तत्वादित्यर्थः । ३३१ । ४

अव्यक्तं ज्ञानाल्लीयते* अहं सर्वस्येति । प्रभवत्यस्मादिति प्रलीयतेऽस्मिन्निति च प्रभवप्रलयौ । तस्मादात्मनोऽधिष्ठातुः प्रभवन्ति समूलमुपादानम् । शाश्वतिकोऽनादिः । नित्यो ध्वंसवर्जितः । ज्ञानैः पूरयति यः स सर्वेषामात्मा । पुरुषा जीवाः । बहूनां देहिनां† योनिः पृथिवी । विश्वं पूर्णम् । गुणैः सर्वज्ञत्वादिभिरधिकम् । सर्वात्मकत्वाद्विश्वमूर्द्धादित्वम् ‡ ॥

एतेन योगः प्रत्युक्तः ॥ ३ ॥ ३३१ । १५

एषां हिरण्यगर्भादिशास्त्राणाम् । योगस्वरूपं चित्तवृत्तिनिरोधस्तत्साधनं यमादि तदवान्तरफलं विभूतिरणिमादिः । किंचिन्निमित्तीकृत्येति । चित्तनिरोधो हि क्व चिदालम्बने निवेशाद्भवति । पुरुषे च सूक्ष्मत्वादनिवेशाऽसम्भवात्प्रधानादि चित्तालम्बनत्वेन व्युत्पादितमित्यर्थः । प्रतिसर्गः प्रलयः । वंशानुचरितं तत्कर्म । तत्प्रतिपादनेनेति । तच्छब्देन कैवल्यादिपरामर्शः । ईक्षत्यधिकरणन्यायेन प्रधानादौ प्रामाण्यमाशङ्क्याह अन्यपरादपीति । यत एव प्रधानादेरविवक्षाऽत एव गुणानां सत्त्वादीनां परमं रूपमधिष्ठानमात्मा दृष्टिपथप्राप्तं दृश्यं प्रधानादि मायेव मिथ्या तत्तु तुच्छकं सुतुच्छकमिति§ ।

प्रधानादावप्रामाण्यं¶ योगशास्त्रस्यानुवादकत्वं वक्तव्यं तत्कथं प्राप्त्यभावादित्यत आह अलौकिकसिद्धानामिति । वैदिकलिङ्गानां न्यायाभाससिद्धानाम् अनुवाद्यत्वमित्यर्थः । अष्टकादिस्मृतिवदिति । ३३२ । ४

---

* प्रलीयते इति ३ पु॰ पा॰ । † देहानामिति २ पु॰ पा॰ ।

‡ अत्र प्रथमं स्मृत्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २—स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् १ इतरेषां चानुपलब्धेः २ ॥

§ व्यासभू॰ अ॰ १ पा॰ ८ सू॰ ४४-३५ । ¶ तत्सुतुच्छकमिति २-३ पु॰ पा॰ ।

अष्टका: कर्तव्या: तटाकं खनितव्यमित्यादिस्मृतयो न प्रमाणम् धर्मस्य वेदैकप्रमाणत्वादष्टकादिश्रेय:साधनत्वे वेदानुपलम्भात् स्मृतेश्च भ्रान्त्यापि सम्भवादिति प्राप्ते राद्धान्तितम् । वेदार्थानुष्ठातृणा*मेव स्मृतिषु सनिबन्धनासु कर्तृत्वाद् मूलभूतवेदमनुमापयन्त्य: स्मृतय: प्रमाणमिति । तत्कारण साङ्ख्ययोगाभिपन्नमिति श्रुतौ साङ्ख्य†योगशब्दाभ्यां ज्ञानध्याने निर्दिष्टे इत्युक्तं भाष्ये तदुपपादयति संख्येति । कथं चित्तवृत्तिनिरोधवाचियोगशब्देन चिन्तारूप ध्यानमुच्यते तत्राह उपायेति ।

शरीरयोगाशिरांसि चीणयुक्तानि यस्मिंस्तत्तथा । एतां ब्रह्मविषयां विद्यां योगप्रकारं च मृत्योर्लब्ध्वा नचिकेता ब्रह्म प्राप्तोभूत् । एको बहूनां यो विदधाति कामानित्युपक्रम्य श्रुतं तत्कारणम् इति तेषां कामानां कारणं ज्ञानिभि‡र्ध्यानिभिश्च प्राप्तं देवं ज्ञात्वा मुच्यते† ॥

३४ । १६ **न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ॥ ४ ॥**

चेतनोपादानकजगद्वादिसमन्वयस्य गगनादि न चेतन§प्रकृतिकं द्रव्यत्वाद्॥ घटवदित्यनुमानेन सङ्कोचसन्देहे वेदविरुद्धस्मृतेर्मूलाभावादमानत्वमुक्तम् । अनुमानमूल तु व्याप्तिपक्षधर्मते लोकसिद्धे इत्युत्तराधिकरणस्तोमस्य स्मृत्यधिकरणेन सङ्गतिमाह अवान्तरसङ्गतिमिति । वेदविरुद्धार्थत्वेन स्मृतेरदुष्टलक्षणयादतन्मूलत्ववद् ब्रह्मवैलक्षण्याज्जगदप्यतन्मूलमिति निरन्तरसङ्गति: । एकश्रुत्यनुसारेणेतरश्रुतिनयनदृष्टान्तमात्रात्तर्कवशेन श्रुतिसङ्कोचो न युक्त: वैपरीत्यस्यापि सम्भवादित्याशङ्क्याह सावकाशा इति । श्रुतीनां निमित्तकारणे सावकाशत्व तर्कस्यानौपाधिकत्वेनानवकाशत्वम् । दृष्टसाधर्म्येणेति । प्रत्यक्षदृष्टान्ततुल्यत्वेनानुमानात्पक्षे साध्येऽ गमिते तस्यापि प्रत्यक्षता सम्भाव्यत इत्यर्थ: । तर्कमाह प्रकृत्येति । ब्रह्मासारूप्यं जगतो दर्शयति विशुद्धमिति । प्रधानसारूप्यमुपपादयति एक इति । आनुश्रविके ऽपि सुखाद्यात्मत्वमाह स्वर्गेति । निरतिशयत्वात् आगमापायिधर्मरहितत्वादित्यर्थ: । जगतो ऽचेतनत्वश्रवणमपि चैतन्यानभिव्यक्तिप-

* वेदार्थानुष्ठानपराणामिति ३। २ पु पा । † चेतसांख्येति २ पु ।

‡ अत्र द्वितीयं योगप्रयुक्त्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-एतेन योग: प्रत्युक्त: ३ ॥

§ अचेतनेति २-३ पु पा । ॥ कार्यद्रव्यत्वादिति २-३ पु पा ।

¶ साध्ये इति नास्ति १ पु ।

रमिति शङ्कापाकरणार्थं भाष्ये ऽनवगम्यमानग्रहणं तद्व्याचष्टे **शब्दार्थादिति** । ३३६ । १८ आर्थस्य जगच्चैतन्यस्य श्रुत्याऽचेतनत्वबाधकत्वायोपबृंहकलोकानुभवाभावो ऽनवगम्यमानपदद्योतित इत्यर्थः । आर्थत्वे उपोद्बलकापेक्षा तदेव नेत्याह **न पृथिव्यादीनामिति** । श्रुतार्थापत्त्यनुगृहीतश्रुतिभिर्जगच्चैतन्यश्रुत-यश्चैतन्याऽनभिव्यक्तिपरत्वेन व्याख्येया इत्यर्थः । **प्रथमे ऽध्याये** ईक्षत्य-धिकरणे इति । **मुख्यतयेति** । ऐक्षतेत्यस्य मुख्यत्वं तेजआदिशब्दा लाक्षणिका एव तदिदमुक्तं **कथं चिदिति** ।

साध्याऽसाधकः पक्ष एव वर्तमानो ऽसाधारणः । यथा सर्वं क्षणिकं सत्त्वादिति । एवं चैतन्याऽनन्वितत्वमपीत्याह **तृतीयस्त्विति** । **प्रमाणेति** । प्रमाणविषयस्य वचनयुक्त्या*भासनिरासेन विवेचकतयेत्यर्थः । श्रवणस्य पक्षत्वादित्यसम्भावनानिरासकसाधारण्यत्वादितर्काभिप्रायम् । मननस्य सा-क्षात्काराङ्गत्वं ध्यानव्यवधानेनेत्याह **मतो हीति** । अचेतनस्य जगत्का-रणस्य सर्गान्तरकाले विज्ञानात्मकजीवरूपता न सम्भवती[1]त्यर्थः ।

प्रागुत्पत्तेः कारणस्य सत्त्वात्तदभिन्नं कार्यं कथमसदत आह **न का-रणादिति** । यदुक्तं न कारणात्कार्यमभिन्नमिति तत्राह **प्रतिपादयिष्यति हीति** । पृथुबुध्नोदराकारादिस्वरूपेण कार्यं कारणान्न भिन्नं नाप्यभिन्नं न सन्न चासदतस्तद्रूपेण सता दुःसाध्येत्यर्थः । फलितमाह **एवं चेति** । न केवलमुत्पत्तेः प्रागेव स्वरूपेण कार्यस्यासत्त्वमपि तु सर्वदेत्याह **स्वरूपेण त्विति** । रूपः आकारः । **रूपयतीति** निरूपयतीति । ननु घटादिनाशे यथा मृदो न तद्रूपमेवमिहेत्यत आह **न चान्यथेति** । निरन्वयनाशाऽन-भ्युपगमाद्दीपवदनुवर्तमानस्यान्यथात्वं न लोकसिद्ध इत्यर्थः ।

निरन्वयनाशवादिनः कार्यधर्मरूपेण कारणं स्यान्न तथेति आशङ्कते **स्यादेतदिति** । कार्यस्य कारणतावन्मात्रत्वात्कारणानुवृत्त्या सान्वयनाशो- ३४१ । २१ क्तिराकस्मिकीत्याह **यथा रजतस्येति** । लौकिकः पुरुषो जीवो ऽसंश्च न साध्यसमत्वमित्यर्थः । जगत्कारणस्य ज्ञानाद्यभावाशङ्कामाचष्टे **उत्पत्तीति** । **उपरिष्टादिति** । अनन्तरमेव शिष्टापरिग्रहाधिकरणपूर्वपक्षे । सर्वैस्तर्कोप्र-

* वचनस्यार्थेति १ पु पा ।   १ न सम्भवतीति २ ३ पु पा ।

४३ । ११ निश्चित इति कश्चिद् न चरम इत्याह **नानुमानाभासेति ।** स्वाभाविकप्रतिबन्धो व्याप्तिः । नाद्य इत्याह । **अपि चेति ।** चरमो न केवलमविरुद्धः प्रत्युतानुगुण इत्याह **अपि च विचारेति ।**

नैषेति । यथा ब्रह्मविषया मतिस्तर्केण[*] नापनेया प्रापणीयेत्यर्थः । अत्र वा कुतः तर्केणापनेया निरस्या न भवति किं तर्ह्यन्येनैवाचार्येण प्रोक्ता सती सुज्ञानाय फलपर्यन्तसाक्षात्काराय भवति हे प्रेष्ठ प्रियतमेति नचिकेतसं प्रति मृत्योर्वचनं कः अद्धा साक्षादिह ब्रह्म को वा प्रावोचत् छन्दसि कालानियमात् प्रब्रूयादित्यर्थः । इयं विसृष्टिर्यत आबभूव स एव स्वरूपं वेद नान्य इति मन्त्रप्रतीकयोरर्थः । तं सर्वं परादाद्निराकुर्याद् यो ऽन्यत्रात्मनः आत्मव्यतिरेकेण सर्वं वेदेत्यर्थः । अजं जन्मरहितम् । अनिद्रम् अज्ञानरहितम् । अस्वप्नं भ्रमरहितम् । अत एवाद्वैतं तदा बुध्यत इति सम्प्रदायविद्वचनार्थः[*] ॥

४४ । १५ **एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः ॥ १२ ॥**

अतिदेशस्योपदेशवत्सङ्गतिः । यथा हि वेदविपरीतत्वात्सांख्यादिस्मृतिरतन्मता एवं ब्रह्मकारणवैपरीत्याज्जगन्न तन्मतम् । तन्मतत्वे हि सतो महत्त्यान्नाल्पमिति अतुल्यत्वाशङ्कायामतिदेशः स्यादिति तामाह **न कार्यमिति ।** इयमारम्भणाधिकरणे निरसिष्यमाणा ऽप्यभ्युच्चयत्वेनेह निर्दिश्यते । यत्तु वक्ष्यते उपादानत्वं च कारणस्य कार्यादल्पपरिमाणस्यैव दृष्टमिति सैवैतदधिकरणे निरस्येति । **अस्य** कार्यस्येत्यर्थः । कुलालादिव्यापारात्प्राक् मृद् घटरहिता तदानीं योग्यत्वे सत्यनुपलभ्यमानघटत्वाद् गगनवत् ततश्च सत्त्वविरोधान्न कार्यकारणयोरैक्यमित्याह **किं चेति ।**

२४५ । ५ **येनेति ।** अर्थगतप्रत्यक्षपरोक्षत्वेनेत्यर्थः । घटादिकार्यस्य प्रागुत्पत्तेः सत्त्वे मानमसदकरणादित्याद्यनुमानज उपलम्भो ऽनुमितिरित्यनुमानम् । जगतस्तु

---

* अत्र तृतीयं विलक्षणत्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ११-न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात् ४ अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ५ दृश्यते तु ६ असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ७ अपीतौ तद्वत्प्रसङ्गादसमञ्जसम् ८ न तु दृष्टान्तभावात् ९ स्वपक्षदोषाच्च १० तर्काप्रतिष्ठानादप्यन्यथानुमेयमिति चेदेवमप्यनिर्मोक्षप्रसङ्गः ११ ॥ † ब्रा. सू. अ. २ पा. १ सू. १४ ।

प्रागवस्थायामागमश्च उपलम्भ आगमः । घटो यदि भिन्नो मृदः तर्हि तत्कार्यं न स्यादश्ववदिति तर्कस्य स ततो यद्यभिन्नः तर्हि तत्कार्यं न स्यान्मृद्वदिति प्रतिरोधमुक्त्वा मूलशैथिल्यमाह अन्यन्तेति । ननु यदि कुम्भात्* कुम्भकारस्यात्यन्तभेदस्तर्हि कथमुपादाननिमित्तव्यवस्था ऽत आह तस्मादिति । परमाणोरपि मूर्तत्वात् कुड्यवत्सावयवत्वमतो न कुड्यत्व-विश्रान्तिरत आह तोर्दार्थान्तरेति ।

सहस्रसंवत्सरेति । पञ्चपञ्चाशतः त्रिवृत संवत्सराः पञ्चपञ्चा- ३४६ । ८
शतः पञ्चदशाः पञ्चपञ्चाशतः सप्तदशाः पञ्चपञ्चाशत एकविंशा विश्वसृजामयने सहस्रसंवत्सरमुपयन्तीत्यत्र संवत्सरशब्दस्य उत्पत्तिवाक्ये मुख्यार्थत्वाभावात् तावदायुष्कररसादिसिद्धमनुष्याधिकारतामाशङ्क्य पक्षं सिद्धान्तितम् । प्रकृतौ हि द्वादशाहे पर्यावृत्तौ भवन्ति त्रय पञ्चदशास्त्रयः सप्तदशाः त्रय एकविंशा इति त्रिवृदादिशब्दास्त्रिवृदादिस्तोत्रीयागाहःपराः समधिगताः । एवं चात्रापि पञ्चपञ्चाशतः त्रिवृत संवत्सरा इत्याद्युत्पत्तिवाक्येष्वहःपरत्रिवृदादिशब्दनिश्चितार्थे सामानाधिकरण्यात्संवत्सरशब्दस्य स्वयं सौरचान्द्रादिनानार्थत्वेनानिर्धारितार्थस्याहःपरत्वैव । एवं चाप निमालोच्य सहस्रसंवत्सरशब्दोऽपि सहस्रदिवससाध्यकर्मपरः । औषध्यादि-सिद्धिकल्पना ऽप्येवं न भवति तस्मान्मनुष्योऽधिकारीति । आरम्भे हि न्यूनपरिमाणान्महदुत्पत्तिनियमो न निवर्तेत उन्नततरगिरिशिखरवर्तिमहास-रुषु भूमिस्थस्य दूराकारानिभासप्रतिभासोपलम्भादित्याह अविशेषसमारोपेणेति ।

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्याल्लोकवत् ॥ १३ ॥ ३४७ । १

अद्वयब्रह्मणो जगत्सर्गादितः समस्तस्य भेदग्राहिमानविरोधम-देहे सद्भिरगर्भमगतार्थत्वमाह प्रवृत्ता इति । पूर्वत्र जगत्कारणे तर्को ऽप्रतिष्ठित इत्युक्तं तर्हि जगद्भेदे तर्कः प्रतिष्ठित इत्यद्वैतविरोधेन प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । अत एव तर्काप्रतिष्ठानतर्केण श्रुतेर्मुख्यनिरोधादगतार्थत्व

---

* कुम्भादिति नास्ति ट-३ पु ।

\+ मनुष्याधिकारेति ट-३ पु पा । ‡ अत्र चतुर्थम शिष्टापरिग्रहाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम १ एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः १२ ॥

चेत्यर्थः । **प्रवर्त्तमानेति** । स्वविषयप्रतिष्ठविरोधितर्केण सहोन्मज्जननिमज्जनमनुभवन्ती बलाबलविवेकमपेक्षमाणेत्यर्थः । एतद्द्वैधम्यं च प्रवृत्तत्वम् । तर्कस्य प्राबल्यमाह **स्फुटतरेति** । स्थूलनीलादिभेदगोचरत्वात्स्फुटतरत्वम् । प्रतिष्ठितत्वमनुपचरितत्वम् आम्नायो ह्युपचारेणापि सावकाश इति वर्तमानविभागेनापि विरोधसिद्धेर्वर्तमानसाम्योपपादनमतीतानागतयोर्भाष्ये ऽनुपयोगीत्याशङ्क्य वर्तमानविभागसत्यत्वं फलमित्याह **यदीति*** ॥

३४१ । १७ **तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १४ ॥**

पूर्वाधिकरणे ऽपि भेदग्राहिमानाविरोधोक्तेः पुनरुक्तिमाशङ्क्याह **पूर्वस्मादिति** । अङ्गीकृत्य हि भेदग्राहिमानस्य प्रामाण्यं भेदाभेदयो रूपभेदेन विरोधः परिहृतः इदानीं तु स्वीकृत्य प्रामाण्यं तत्त्वावेदकत्वात्प्रच्याव्य व्यावहारिकत्वे व्यवस्थाप्यते एवंभूतविशेषाभिधानेनोपक्रमो यस्य विरोधपरिहारस्य स तथोक्तस्तदनन्यत्वपदेनाद्वैतमिथ्यात्वोक्तेरेवमुपक्रमत्वम् । अतो परिणामिमृदादिदृष्टान्तोपादानान्न भेदाभेदविवक्षेति मन्तव्यम् । एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञायां प्रधानस्यानुरोधेन गुणभूतदृष्टान्तस्य विवर्तपरत्वेन नेयत्वादित्याह **एवं हीति** । ननु परिणामपक्षे ऽप्यभेदांशेन† सर्वज्ञानं स्यादत आह **तत्त्वज्ञानं चेति** । भेदानीकृतया उक्तत्वादित्यर्थः । **उपपादितमधस्तादिति** । शिष्टापरिग्रहाधिकरण‡पूर्वपक्ष इत्यर्थः । दृष्टान्तमात्रान्नार्थसिद्धिरिति भाष्ये हेतुरुक्तो दृष्टेति तं व्याचष्टे **ये हीति** । कदा चिद्दृष्टं पुनर्नष्टमनित्यमित्यर्थः । दृष्टग्रहणं प्रतीतिसमये ऽपि सत्त्वव्यावृत्त्यर्थम् । व्यतिरेकव्याप्तिमाह **यदस्तीति** । विमतं मिथ्या सावधिकत्वाद्व्यतिरेके चिदात्मवदित्यनुमानस्य विपक्षे बाधकतामाह **सत्स्वभावं चेदिति** । सत्त्वाऽसत्त्वे विकारस्य स्वरूपमुत धर्मो अर्थान्तरमलीकं वेति विकल्प्य क्रमेण निराकुर्वन्ननुमानस्यानुकूलतर्कमाह **असत्स्वभावं चेत्यादिना** ।

३४९ । २० अर्थान्तरत्वे ऽपि विरोधित्वं शङ्कते **असत्त्वमिति** । विरोधिभूतमसत्त्वं भावस्य किमकिंचित्करमुतासत्त्वकरं स्वरूपं वेति विकल्प्य क्रमेण दूषयति

---

* अत्र पञ्चमम् भोक्त्रापत्त्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १ भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्याल्लोकवत् १३ ॥

† अभेदांशे न सर्वज्ञानमिति १ पु. पा. ।

‡ व्या. सू. अ. २ पा. १ सू. २४-३३ ।

नेत्यादिना । किंचित्करत्वे यत्किंचिदसत्त्वं क्रियते तदपि स्वरूपं धर्मो वेत्यादि विकल्प्य तद्दूषणानां* संभवादित्यर्थः । असत्त्ववत्सत्त्वे ऽपि अर्थान्तरत्वादिविकल्पा द्रष्टव्याः । अर्थान्तरत्वादपि विकारे फलाभावात्सत्त्वान्तरजन्मनि चानवस्थानाद् विकारे सत्त्वान्तरं न भवति किं तु स एव सन् भवतीत्युक्ते ऽपि सत्स्वभावस्यासत्त्वविरोधेन विकारनित्यत्वापातादिति । ननु कार्यमिथ्यात्वं कारणसत्यत्वं चानुमानासिद्धं श्रुत्या दृष्टान्तीकर्तुमयुक्तं लोकसिद्धस्य दृष्टान्तत्वोक्तेरित्याशङ्क्याह **यत्रेति** । मृदेका शरावादयः ३५० । ११ परस्परं भिन्ना इत्यभ्युपगमे ऽत्यन्तभेद एव स्यात् । अथ मृदात्मना शरावादीनामेकत्वं मृदश्च शरावाद्यात्मना नानात्वमिति मतं तद् विकल्प्य दूषयति **इदं तावदित्यादिना** । अत्यन्ताभेदे ह्यपुनरुक्तशब्दद्वयप्रयोगो भेदाभेदयोः कार्यकारणात्मना व्यवस्था च न स्यादित्याह **तत्रेति** । **न चानेकान्तवाद इति** । भेदपक्षे ऽनेकान्तवादश्च न भवतीत्यर्थः । **न भवेदपीति** । अनेकान्तत्वान्न भवेदपीत्यपरोऽर्थः । सत्यवादिनस्तस्करत्वेनारोपितस्य मोक्षवत्सत्यब्रह्मात्मत्ववेदिनो मोक्ष इति तस्करदृष्टान्तः । अहंममाभिमानयोरेकत्र व्याघातः स्यादिति प्रविभज्य योजयति **शरीरादीनीति** । ननु मिथ्यात्वे श्रवणादीनामविद्यानिवृत्तिसमर्थसाक्षात्कारहेतुत्वं न स्यादत आह **सांव्यवहारिकं त्विति** । असत्यादपि कार्यक्षमपदार्थोत्पत्तिमनन्तरमेव वक्ष्याम इत्यर्थः । यद्यसत्यात्सत्यधीः स्यात् तर्हि धूमाभासादपि वह्निधीः समीचीना स्यादित्युक्तम् इत्याशङ्क्याह **न च भ्रम इति** । **धूममहिषी** धूमो । स च वाष्पः । असत्यादपि सत्यमुत्पद्यत इत्युच्यते न पुनरसत्यात्सत्योत्पादनियम इत्यर्थः । यदि पुनः कुतश्चिदसत्यात्सत्यं जातमिति सर्वस्मादसत्यात्सत्यजन्मापाद्यते तर्हि किंचित्सत्यं कस्यचित्सत्यस्य जनकमिति तत एव सर्वं सत्यं स्यादिति प्रतिबन्दीमाह **न हीति** । चोद्यसाम्यमुक्त्वा परिहारसाम्यमाह **यत इति** । यतो नियमा- ३५५ । ६ दित्यर्थः । ज्या वयोहानावित्यस्य निष्ठायां संप्रसारणे नञ्समासे चाऽजीनमिति रूपम् । अस्माद्ध्यस्तदीर्घभावादपि ज्यानेर्वयोहानेरभावं सत्यमवगच्छति । वक्ता तु ह्रस्वत्वेनाजिनमिति उच्चरिते भ्रमादजीनमिति गृहीतादस्माच्छ-

* विकल्प्यतद्दूषणानामिति न ३ पु० ।

ब्दाद्या वयोहानिप्रतीतिः सा भ्रान्तिरजिनशब्दो हि चर्मवचन इति । अथ यथा आरोपितस्याऽविशेषे ऽपि किं चिद्रूप्यं सत्यबोधकं किं चिदसत्यबोध-

१५५ । १६ कमेवमस्माकमपीत्यर्थः । **पायं पायं** पीत्वा पीत्वा । **तारत्त्वर्वी** व्याघ्रमयीं तनुमास्थायेत्यन्वयः । व्यात्त विवृतं विकटाभ्यां वक्राभ्यां दंष्ट्राभ्यां करालं भयानकम् आननं यस्याः सा तथोक्ता । उतब्धम् उन्नमय्य धृतम् । सम्भ्रमदत्यर्थं भ्रमन्मस्तकावचुम्बि लाङ्गूलं यस्याः सा तथा । ध्वस्ते इतस्ततो विक्षिप्ते लोचने यस्याः सा तथा । अमित्रमभि प्रतियातुं गताम् अभ्यमित्रीणाम् । स्फटिकशैलप्रतिबिम्बितां ह्यमित्रमिति भ्रमादात्मतनुं धावन्तीं सुप्ता व्याघ्रतनुमास्थितः पश्यतीति । यदि स्वप्नदृशोऽवगतिरबाधिता स्यात्तर्ह्येवोपपद्यतइत्यर्थः । भेदाभेदव्यवहारौ भेदाभेदोपपादकाविति वदन् प्रष्टव्यः किं ब्रह्मज्ञानत्प्राचीनौ तदुपपादकौ पराचीनौ वेति । नाद्य इत्युक्तं **नानात्वांशेन कर्मकाण्डाश्रय इत्यादिना** । तत्त्वज्ञानात्प्रागभेदव्यवहारस्याप्राप्तत्वान्न स उपन्यस्तः । द्वितीयमिदानीं शङ्कते **यच्चोक्तमिति** । एकत्वज्ञानोत्तरकालम् एकत्वव्यवहारोऽपि नास्ति ततरामनेकत्वव्यवहार इति परिहरति **यदि खल्विति** । **डुलिः** कच्छपी । न तस्याः क्षीरमस्ति स्मृत्या हि सा ऽपत्यानि पोषयति । अवगतिर्वृत्तिव्यक्तं स्वरूपम् । यथा खलु घटध्वंसो घटविरोधिकार्योदय एव नाभावस्तस्य तुच्छत्वेन कार्यत्वायोगादेवमविद्यानिवृत्तिरपि विरोधिविद्याभिव्यक्तिरित्याह **अविद्याविरोधिस्वभावतयेति** । अविद्यानिवृत्तिर्यदि विद्यायाः स्व*रूपं कथं तर्हि विद्याफलमत आह **अविद्यानिवृत्तिश्चेति** । न वयं ज्ञानात्पराचीनव्यवहाराय द्वैतसत्यत्वं कल्पयामः किं तु प्राचीनसिद्ध्यर्थमेवेति शङ्कते **स्यादेतदिति** । **एक-**

३५१ । ७ **त्वनिबन्धना व्यवहारो मा भूत्** । द्वैतसत्यत्वापेक्ष इति शेषः । पूर्वं नानात्वांशेन कर्मकाण्डाश्रय इति ग्रन्थे प्रमाणसिद्धाद्भेदव्यवहाराद्भेदसत्यत्वमाशङ्क्य परिहृतम्† इदानीं सर्वलोकप्रसिद्धेर्भेदसत्यत्वमाशङ्क्य देहात्मभाववद् मिथ्यात्वे ऽपि तदुपपत्तिमाहेति भेदः‡ ।

---

* स्वशब्दो नास्ति २-३ पु । † निरस्तमिति २ पु· पा ।

‡ एतदग्रे-स्यादेतत् । न वयमनेकत्वव्यवहारसिद्ध्यर्थमनेकत्वस्य तात्त्विकत्वं कल्पयाम किं तु योगमेवास्य तात्त्विकमिति चोदयति ननु मृदादीति । परिहरति इति ग्रन्थो ऽधिकः २ पु ।

कार्यं कारणादभिन्नं तद्भावउपलब्धेरित्याद्यनुमितौ सूत्रार्थे दोषं दृष्ट्वा व्याख्याति **कारणस्य भाव** इति । भाव इत्यस्य व्याख्यानं **सत्ता चेति** । ननु कारणस्य भाव एव सूत्रे प्रतीयते कार्यस्योपलब्धिरेव तत्कथमुभयत्रेतरेतरविशिष्टये हेतुत्वमत आह **एतदिति** । षष्ठ्यपदं भावपरम् भावो ह्युपलब्धिविषय इति तद्गुडन्यायेन विषयविषयिपरम् । एवं विषयिपदमुपलब्धिपदमप्युभयपरमित्यर्थः । **उपादेयं** कार्यम् । सविशेषणहेतौ फलमाह **तथा चेति** । उपलब्ध्यानुपलब्ध्योरिति हेतूकारे प्रभासाक्षात्कारे साक्षात्कृतेन चाक्षुषेण व्यभिचारः स्यात् । न हि घटादेः प्रभायाश्चाऽभेदस्तन्निवृत्त्यर्थं भावे भावादिति विशेषणम् । न हि प्रभाया भाव एव घटो भवतीत्यर्थः । यदा तद्भावानुरक्तधीविषयत्वं हेत्वर्थस्तदाऽपि भाति घट इति प्रभानुरक्तधीगम्य ऽनेकान्तस्तादिदमुक्तं **प्रभारूपानुविद्धेति** । यदि भावे भावादिति हेतुस्तर्हि वह्निभावे भवति विशिष्टधूमे ऽनेकान्तः स्यात् । उपलब्ध्यानुपलब्ध्योरिति विशेषणे तु न भवेद्धूमस्य यन्त्रानुपलब्धावनुपलब्धिरिति नियमाभावादित्याह **नापीति** । तद्भावानुरक्ता हि बुद्धिः कार्यकारणयोरनन्यत्वे हेतुं वयं वदाम इति भाष्यम् । अथ कारणस्वभावानुविद्धा कार्यबुद्धिर्हेतुत्वेनोक्तेति न भ्रमितव्यम् । तथापि व्यभिचारस्योक्तत्वात्किं तु सूत्रगतोपलब्धिं बुद्धिं कार्यकारणोभयविषयां तयोः कार्यकारणयोर्भावेन तदनयोपरक्तां विशेषितां हेतुं वयं वदाम इति भाष्यार्थ इत्याह **तदनेनेति** । हेतुविशेषणमुक्तं न हेत्वन्तरपरत्वेन व्याख्यानमित्यर्थः । पटस्य तन्तुव्यतिरेकेणाऽनुपलम्भः समवायस्य भेदनिरोधायकत्वादन्यथासिद्ध इत्याशङ्क्याह **न चेति** । सम्बन्धस्य भिन्नाश्रितत्वाद्भेदसिद्धौ समवायः समवायाच्च व्यतिरेकानुपलब्धौ समाहितायां भेदसिद्धिरित्यन्योन्याश्रय इत्यर्थः । पटस्तन्तुभ्यो भिद्यते तदुपलम्भेऽपि कुविन्दव्यापारात्प्रागनुपलब्धत्वात् कुम्भवदित्यनुमानाद्भेदसिद्धेर्नेतरेतराश्रयमित्याशङ्क्याह **न च भेद इति** । अभेदवादिनस्तन्तूपलम्भे तदभिन्नपटोपलम्भाद्धेत्वसिद्धिरित्यर्थः । कारणसत्त्वे तत्त्वादि सत्त्वं स्यादित्याशङ्क्याह **अनयेति** ।

३५९ । १२

,, । १६

उपपत्तिश्चात्र भवतीति । आहेति शेषः । उपपत्तिमेव दर्शयति **न हीति** । यथा मृदि घटो मृदात्मनाऽस्ति तथा सिकतायां सदात्मना

३६० । २१

न तैलमस्ति तदुपादानोपादेयत्वाभावकृतमित्यर्थः । ननु मृदेव घटो-
३६१ । २ त्पत्तेः प्रागस्ति कथं तदात्मना घटस्य सत्ता ऽत आह **प्रत्युत्पन्नो हीति ।**
उत्पन्नस्य घटस्य मृदात्मत्वदर्शनान्मृदि सत्यां घटसत्त्वं युक्तमित्यर्थः ।
इत्थं तर्किते कार्यकारणाऽभेदे प्रयुज्यते घटत्वं मृन्निष्ठं घटनिष्ठत्वात्स-
त्त्ववदिति । एवं जगद्ब्रह्मणोरभेदे ऽपि शब्दो ब्रह्मवृत्तिः आकाशवृत्ति-
त्वात्सत्त्ववदिति । कार्यस्य कालत्रये सत्यत्वं भाष्योक्तमयुक्तं तथा सति
कार्यत्वव्याघातादित्याशङ्क्यानिर्वाच्यरूपस्य कादाचित्कत्वे ऽपि कार्यस्य तत्त्व-
मधिष्ठानं तच्च नित्यमिति युक्तितः प्रतिपादयति **यथाहि घट इति ।**
कार्यस्य सत्त्वं स्वरूपं धर्मो वा । आद्ये तस्य कदा चिदसत्त्वं न स्यात् । धर्म-
त्वे च सत्त्वाऽसत्त्वयोर्धर्मयोः कार्यस्य धर्मिणो ऽन्वयात् कादाचित्कत्वव्या-
हतिरित्याद्युपपादित**मधस्तात् ।** दृष्टनष्टस्वरूपत्वादिति भाष्यव्याख्याना-
वसर इत्यर्थः । कार्यस्य त्रिषु कालेषु सत्त्वे कारणस्यापि तथात्वाद् द्वे सत्त्वे
,, । ९ स्यातां तथा चाभेदाऽसिद्धिरित्युक्ताभिप्रायानभिज्ञः शङ्कते **सत्त्वं चेदि-
ति ।** त्रिष्वपि काले कार्यस्य सत्त्वं चेदित्यर्थः । कार्यकारणयोः स्वरूपसत्त्वं
चैकमित्यर्थः । यदि कार्यकारणयोरेकसत्त्वादभेदादभिन्नत्वं तर्हि तस्यापि
द्वाभ्यामभेदाद्भेदापत्तिरित्याशङ्क्याह **न च ताभ्यामिति ।** न हि वयं
सत्त्वेन कार्यकारणयोः साक्षादभेदं ब्रूमः किं तु तत्र तयोरारोपितत्वेन
तद्व्यतिरेकेणाभावम् । यदि मन्यते सत्त्वमेव कार्यकारणयोरारोपितम-
स्त्विति तत्राह **तथा सति हीति ।** स्वकृतस्यैव प्रसञ्जनमयुक्तं दर्श-
यितुं तामेव पक्षविभागपूर्वकमाह **तत्रेति ।** भेदः* कार्यकारणलक्षणः सत्त्व-
मभेदः । अस्मादयं भिन्न इत्यत्र पञ्चम्युल्लिखिताऽवधेर्ग्रहो धर्मिणः सका-
शादगृहीतभेदस्य न संभवति । भेदग्रहश्च नागृहीते प्रतियोगित्वे उपप-
द्यते । धर्मिणोऽपि स्वापेक्षया तत्प्रसङ्गानतश्चान्योन्याश्रयत्वस्तभेद एवारो-
,, । १६ पितो नाऽभेद इत्याह **वयं त्विति ।**

यस्त्वयमन्योन्याश्रयस्य केन चिदुद्धारः कृतः प्रतियोगित्वेनाप्रती-
ताधिकरणत्वप्रतीतिरधिकरणत्वेनाप्रतियोगित्वप्रतीतिश्च भेदग्रहणकारणं
न भेदेन गृहीतत्वम् । एकं हि अन्योन्याभावाख्याभेदं प्रति स्तम्भकुम्भ-

* तत्र भेद इति २-३ पु० पा० ।

योरधिकरणत्वं प्रतियोगित्वं चास्ति । अतः स्वस्मादपि स्वस्य भेदग्रह-वारणाय प्रतियोगित्वेनेत्यादिविशेषणम् । स्तम्भाद्भिन्नः कुम्भ इत्यत्र हि स्तम्भः प्रतियोगित्वेनैव प्रतीयते नाधिकरणत्वेन । कुम्भश्चाधिकरणत्वेन न प्रतियोगितया । कुम्भाद्भिन्नः स्तम्भ इति प्रतीत्यन्तरे तु तमेव भेदं प्रति कुम्भः प्रतियोगितया प्रतिभाति स्तम्भश्च धर्मितया । ततश्चोक्ताव-धवस्तुप्रतीतिर्भेदग्रहे हेतुरिति क्वेतरेतराश्रयमिति । सो ऽसाधुः । भेदाधि-करणत्वेन भेदप्रतियोगित्वेन च प्रतीतेरपेक्षायामन्योन्याश्रयादनिस्तारादस्य कस्य चिदधिकरणत्वेन प्रतियोगित्वेन च प्रतीत्यपेक्षायां सताधिकरणत्वेन पुरोदेशादन्यदेशगतसंसर्गाभावं प्रति प्रतियोगित्वेन च स्फुरतः शुक्तीदमंशस्य रजताद्भेदग्रहप्रसङ्गेन भ्रमानुदयप्रसङ्गाद्वस्तुवृत्तेन भेदाधिकरणस्य तत्प्रतियोगि-नश्च स्वरूपेण प्रतीत्यपेक्षा ऽप्यत एवापास्ता । स्वरूपेण गृहीतयोः शुक्तीद-मंशरजतयोर्वस्तुवृत्तेन तथाभूतयोर्भेदग्रहप्रसङ्गात् । एवं स्वरूपं भेद इति चापि एवापास्तम् । असाधारणं स्वरूपं भेद इत्यपि न । असाधारणत्वस्य भेद-ग्रहाधीनग्रहत्वेन भेदान्तरापेक्षाया स्वरूपभेदाभ्युपगमभङ्गादिति दिक् ।

भेदेनोपजीव्यत्वाच्चाभेदो नाध्यस्त इत्याह एकैकेति । वीप्सया ३६१ । १८ भ्रान्तभेदानुवादः । अत एवैकाभाव इत्युक्तम् । व्याकृतनामरूपत्वादिति भाष्ये व्यक्ताव्यक्त*स्वीकृतेः साङ्ख्यवादापात इत्याशङ्क्याह व्याकृतत्वेनेति ।

नान्या ऽसतीति भाष्ये असतीति च्छेदः । कार्यरूपेण च सत्त्वं शक्त-रणाद्यते तथा सति हि कार्यस्यासत्त्वप्रतिज्ञा मिथ्येति मत्वात आह नाप्यसतीति । भावाच्चेति द्वितीयपादव्याख्यायां कारणातिरेकेण कार्या-नुपलम्भस्योक्तत्वात्पुनरुक्तिमाशङ्क्याह यद्यपीति । स्वपरनिर्वाहकत्वात्स-मवायः संबन्धान्तरानपेक्षश्चेत्संयोगो ऽपि नापेक्षेतेति प्रतिबन्दी सा संयो-गस्य कार्यत्वरूपविशेषादयुक्तेत्याशङ्क्य नित्ये आत्माकाशसंयोगे तस्यासि-द्धिमाह अजेति । अजसंयोगमनिच्छन्तं प्रति सर्वत्राऽसिद्धिमाह अपि चेति । अस्तु संयोगनित्यत्वाभावाय समवायो ऽप्यनित्यस्तथापि नानवस्था समवायस्य समवायिकारणानभ्युपगमेन निमित्तकारणमात्रादुत्पत्तेः समवा-यान्तराप्रसङ्गादित्याशङ्क्याह तथा सतीति । ततः संयोगस्य समवायिका ३६३ । ७

* व्यक्ताव्यक्तेति १ पु· पा· । ‡ इत्यादीति ३ पु· पा· ।

णमिच्छता समवायस्यापि तदेष्टव्यमित्यनवस्था तदवस्थैवेत्यर्थः । नानात्वेन सहैक आश्रयो यस्य स संबन्धस्तथोक्तः । उत्पत्तिकर्तुः कार्यस्य प्रागुत्पत्तेर्नासत्त्वमित्युक्ते सत्त्वोत्पत्तेर्न कार्यं कर्तृ किं तु कारणमिति शङ्कते **यच्चोक्तमिति** । यद्यप्युत्पद्यते घट इति कार्यस्य कर्तृत्वं भाति तथापि गौण्या वृत्त्या कारणस्य तत्र च सिद्धेषु कपालेषु जायतइति पूर्वापरकालव्यासक्तप्रयोगानुपपत्तिः कार्योत्पादनाया व्यासक्तत्वादित्यर्थः । कपालकर्तृका घटविषयोत्पादना नोत्पत्तिः सा तु घटकर्तृकेति परिहरति **उत्पादना हीत्यादिना** । यद्युत्पत्तिरुत्पादनैव तर्हि उत्पादनायामिवोत्पत्तावपि सकर्मकत्वाद् घटस्य कर्मत्वं व्यपदिश्येत न चैवमस्तीत्यर्थः । भृत्यो हि घटं करोति स्वामी कारयति तत्र यथा करोतिकारयत्योराश्रयभेद एवमत्रापीत्यर्थः । धात्वर्थव्यापारः कर्तेति कर्तृलक्षणयोगाच्च घट एवोत्पत्तिकर्तेत्याह **एवं चेति** । स्वकारणे कार्यस्य समवायो जन्म स्वस्मिन्नसति कार्ये सत्तासमवायो वेत्यर्थः । **भिन्नमेवेति** । सामानाधिकरण्येन हि भिन्नमिवाभिन्नमिव चकास्तीति । **अनयैवेति** । इतरथा हि सांख्यवादः स्यादिति । भाष्यगतमूलकारणशब्देन ब्रह्मणोऽन्यः कश्चिन्मायाप्रतिबिम्बितो नाभिधीयते । तथा सति तस्य परिच्छिन्नत्वादधिकरणोपक्रमोक्तस्य कारणविज्ञानात्सर्वविज्ञानस्यासंभवप्रसङ्गात्किं तु सर्वाधिष्ठानमित्याह **मूलकारणमिति** ।

३६४ । ९

स्वशक्त्या नटवद् ब्रह्म कारणं शङ्करोऽब्रवीत् ।
जीवभ्रान्तिनिमित्तं तद् बभाषे भामतीपतिः* ॥
अज्ञातं नटवद् ब्रह्म कारणं शंकरोऽब्रवीत् ।
जीवाज्ञातं जगद्बीजं जगौ वाचस्पतिस्तथा ॥

कार्यमुपादानाद् भिन्नं तदुपलब्धावपि अनुपलब्धत्वात् ततोऽधिकपरिमाणत्वाच्च संमतवदित्यनुमानयोर्व्यभिचारार्थं **पटवच्चेति** सूत्रम्† ।

३६६ । २ तस्यामेव प्रतिज्ञायां भिन्नकार्यकरत्वस्य व्यभिचारार्थं **यथा च प्राणादि** इति‡ ॥

* अयं श्लोकः ३-३ पु नास्ति । † व्या. सू. अ. २ पा. १ सू. १९ ।

‡ अत्र षष्ठम आरम्भणाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ७-तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः १४ भावे चोपलब्धेः १५ सत्त्वाच्चावरस्य १६ असद्व्यपदेशान्नेति चेन्न धर्मान्तरेण वाक्यशेषात् १७ युक्तेः शब्दान्तराच्च १८ पटवच्च १९ यथा च प्राणादि २० ॥

इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः ॥ २१ ॥ ३६६ । ४

जीवाभिन्नं ब्रह्म जगदुपादानं यदन्यसमन्वयो यदि तादृग् ब्रह्म जगज्जनयेत् तर्हि स्वानिष्टं न सृजेदिति न्यायेन विरुध्यते न वेति संदेहे पूर्ववत् कार्यकारणयोरनन्यत्ववद् घटाकाशकल्पजीवानामपि महाकाशोपमब्रह्मात्मैक्य*मुक्तं तस्य हिताकरणादानुपपत्तिमिर॰ तेषात्महानि: । ननु सो ऽन्वेष्टव्य इत्यादिभेदनिर्देशात् कथं पूर्वपक्षस्तत्राह यद्यपीति । यदि भेदाभेदावेकत्र विरुद्धौ तर्ह्यभेद एव भेदेन बाध्यतामत आह न च भेद इति । इत्युक्तम् अनन्तराधिकरणइत्यर्थः । ननु स्वाभाविकं ब्रह्मणैकत्वं जीवा अविद्योपहिताः स्वेषां न जानन्तीति हिते ऽप्यहितप्रमादकरणमुपपन्नमत आह तेनेति । महदभिमान इति । पश्यतीत्यन्वयः ‡ यद्यपि परमात्मनो दर्शनक्रियाश्रयत्वमनुपपन्नं तथापि पुरुषः स्वप्रकाश एव‡ तत्तद्विशेषेणोपरक्तस्तं तं यथावस्थितं§ भासयतीति अतः पश्यतीति निर्दिश्यते॥ ।

उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि¶ ॥ २४ ॥ ३६१ । ९

ब्रह्म नोपादानमसहायत्वात्संमतवदिति न्यायेन समन्वयस्य विरोधसंदेहे पूर्वत्रौपाधिकजीवब्रह्मभेदाद्धिताकरणादिदोषः परिहृत एवं तूपाधितो ऽपि विभक्तमद्वितीयं चादि नास्तीति पूर्वपक्षमाह ब्रह्म खल्वित्यादिना । एकमित्युपादानभेदवारणम् । अद्वितीयमिति सहकारिनिषेधः । एकत्वप्रयुक्तं दूषणमाह न ह्येकरूपादिति । कारणवैजात्ये हि कार्यवैजात्यमित्यर्थः । न केवलं कार्यवैजात्यायोग एकजातीयकार्याणामपि क्रमायोग इत्याह न चाक्रमादिति । समर्थमपि सहकार्यपेक्षं सत् क्रमेण कुर्यादित्याशङ्कामपनयन्नद्वितीयत्वप्रयुक्तामनुपपत्तिमाह अद्वितीयतया चेति** । भाष्य- ११ । १६

* ब्रह्मैक्यमिति १ पु॰ पा॰ । † स्वेषामिति नास्ति २–३ पु॰ ।

‡ स्वप्रकाश एवेति २–३ पु॰ पा॰ । § यथावस्थितमिति २॰ पु॰ पा॰ ।

|| अत्र सप्तमम् इतरव्यपदेशाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३–इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिः २१ अधिकं तु भेदनिर्देशात् २२ अश्मादिवच्च तदनुपपत्तिः २३ ।

¶ क्षीरवद्धीति पाठान्तरम् । ** द्वितीयतया चेति मु॰ भा॰ पु॰ अपपाठः ।

३६७ । १८ स्वकारकसाधनपदयोः अपौनरुक्त्यमाह **एकैकमिति** । समर्थानां भावः सामर्थ्यम् । कथं तस्य साधनशब्दाभिधेयत्वमत आह **ततो हीति*** । **साधयत्येवेति** । साधनमित्यर्थः । श्रुतौ करणं निष्पादनम् । अत्यन्तव्यतिरिक्तत्वं स्वधर्मत्वेनानन्तर्भूतत्वम् । एकस्मिन्काले उषित्वा तं परित्यज्य कालान्तरेऽपि वासः परिवासः पर्युषितमिति दर्शनात् । आन्तरत्वं नाम स्वधर्मत्वम् । मायिनं मायाविषयम् । अज्ञातत्वस्य वस्तुधर्मत्वात् तद्द्वारेण मायाख्यमज्ञानमपि धर्म इत्यान्तरत्वम् । ननु मायाया अव्यक्तत्वात् कथमक्रमात्कारणात् कार्यक्रमस्तत्राह **कार्यक्रमेणेति** । तस्या मायायाः परिपाकस्तत्तत्कार्यसर्गं प्रति पौष्कल्यम् । तस्य क्रमोऽपि कार्यक्रमान्यथानुपपत्त्या कल्प्य इत्यर्थः । पूर्वमविद्यासाचिव्यादसहायत्वमसिद्धमित्युक्तम् इदानीमङ्गीकृत्यापि तदनैकान्तिकत्वमाह **एकस्मादपीति** । शरे उत्पन्नं हि कर्म पूर्वाकाशप्रदेशविभागमुत्तरप्रदेशसंयोगं शरे च वेगाख्यसंस्कारं जनयतीत्यनैकान्तिकम् । असहायत्वं नानाकार्यानुत्पादमित्यर्थः । असहायस्योपादानत्वे क्षीरवदुपपाद्यासहायस्याधिष्ठातृत्वसमर्थक*दृष्टमवतारयति **यदि त्विति**† ॥

३६९ । १ **कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा ॥ २६ ॥**

सावयवस्यैव नानाकार्योपादानतेति न्यायेन समन्वयस्य विरोधसंदेहे पूर्वाधिकरणोक्तक्षीरदृष्टान्तात् परिणामित्वभ्रमे तन्निरासात् संगतिमाह **क्षीरेति** । तस्मादविकृतं ब्रह्मेति भाष्यं तदस्तीति तत्त्वत इति च पदाध्याहारेण व्याचष्टे **तस्मादिति** । इतरथा हि मायामयविकारनिषेधे जगत्सर्गो न स्यादस्तीत्यनुक्तौ च साक्षाद्गत्वं स्यादिति निरवयवेऽपि ब्रह्मणि विचित्रशक्तिवशेनाऽकृत्स्नप्रसक्तेरुक्तत्वाद्गोद्यानुपपत्तिमाशङ्क्य शक्तीनामवास्तवत्वकथनार्थत्वेन परिहरति **अविद्येति** । अवस्तुत्वात्समुदायो न परिणमते समुदायिष्वपि यदि सत्त्वमात्र परिणमते न रजस्तमसी ततो

* ततो हीति १ पु पा. ।

† अत्र अष्टमम् उपसंहारदर्शनाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २—उपसंहारदर्शनान्नेति चेन्न क्षीरवद्धि २४ देवादिवदपि लोके २५ ॥

मूलोच्छेदो न स्यान्न चैतदस्ति इत्याह **यद्यपि समुदाय इति**। द्व्यणु-
कमारब्धुमणुना संयुज्यमानोऽणुरुपर्यधः पार्श्वतश्चतसृष्वपि दिक्षु कदा-
चित् कश्चित्संयुज्यते ते च सर्वे तेन समानदेशा इति प्रथिमानुपपत्तेर्द्व्यणु-
कपिण्डः परमाणुमात्रः प्रसज्येतेत्यर्थः। अव्याप्यवृत्तौ संयोगस्य तावन्नैकत्र
भावाऽभावावित्युक्तम्। अथ प्रदेशभेदेन भावाऽभावौ तत्राह **अव्यापने
चेति**। **कार्यकारणभाव** आरम्भः*।

सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ॥ ३० ॥

३७१। ६

मायाशक्तिमद्ब्रह्मणः जगत्सर्गं घटतः समन्वयस्याशरीरस्य न
मायेति न्यायेन विरोधसंदेहे संगतिमाह **विचित्रेति**। अन्तर्याम्यधि-
करणे त्वविद्योपार्जितत्वसंबन्धे जगद्ब्रह्मणोः सिद्धे शरीररहितस्यापि निय-
न्तृत्वसंभव उक्तः इह त्वशरीरस्याविद्याशक्तिरस्तीति भेदः। तदुक्तमि-
त्येतद्देवादिवदपीति[1] सूत्रोक्तिपरत्वेन व्याचष्टे **कुलालादिभ्य इति**। आ-
त्मनि चैवम्[2] इति सूत्रोक्तिपरत्वेनापि व्याचष्टे **यथा त्विति**। शक्तिमन्तो
देवादयो यद्यपि शरीरिणः तथापि बाह्यसाधनाऽनपेक्षाः। यदि तु तत्र
दृष्टं शरीरित्वं शक्तिमत्त्वेन ब्रह्मण्यापाद्यते तर्हि कर्तृत्वेन कुलालादिषु दृष्टं
बाह्यसाधनापेक्षत्वं देवादिष्वप्यापाद्येतेति प्रतिबन्द्या प्रमेयसंभावनोक्ता।
अप्रमाणम् इति प्रमाणमुक्तम्¶ ॥

न प्रयोजनवत्त्वात् ॥ ३२ ॥

,, । १६

परितृप्तब्रह्मणो जगत्सर्गवादिसमन्वयस्य ब्रह्म न विना प्रयोजनेन
सृजति अभ्रान्तचेतनत्वात्सम्मतवदिति न्यायेन बाधसंदेहे पूर्वेण सर्व-
शक्ति ब्रह्मेत्युक्तं तर्हि शक्तस्यापि प्रयोजनाभिसंध्यभावादकर्तृत्वमिति पूर्व-

* अत्र नवमं कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ४ कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्व-
शब्दकोपो वा २६ श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वात् २७ आत्मनि चैवं विचित्राश्च हि २८
स्वपक्षदोषाच्च २९ ॥

१ व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ५८। २ व्या॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ १ सू॰ २५।
३ व्या॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ १ सू॰ २८। ४ यथा वैतानि २–३ प॰ पा॰।

¶ अत्र दशमं सर्वोपेताधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रे २—सर्वोपेता च तद्दर्शनात् ३०
विकरणत्वान्नेति चेत्तदुक्तम् ३१ ॥

पक्षमाह **न तावदित्यादिना** । **तादर्थ्येन** सुखार्थत्वेन । प्रवृत्तौ* प्रवृत्तेः प्राक् सुखाभावे सति कृतार्थत्वानुपपत्तेरित्यर्थः । अविद्योपहितजीवान् करणाधिपायानुग्राह्याभाव उक्तः । न दृष्टः प्रयोजनोद्देशलक्षणो हेतुरस्या इत्यदृष्टहेतुका । औत्पत्तिकी पुरुषस्योत्पत्तिमारभ्य प्रवृत्ता । अदृष्टहेतुकत्वस्य

३७२ । १० विवरणं **प्रयोजनानुसन्धानमन्तरेण** इत्येतत् । श्वासादौ प्रयोजनानभिसन्धिकृपसाध्याभाववद्धेतोरपि चेतनकर्तृकत्वस्याभावान्न व्यभिचार इत्याशङ्क्याह **न चास्यामिति** । जाग्रदादौ चेतनस्य जानतो ऽपि चैतन्यमस्यां श्वासादिप्रवृत्तावनुपयोगि सुषुप्ते ऽपि तस्याभावादिति च न युक्तम् । कुतः । प्राज्ञस्य सुषुप्तस्यापि स्वरूपचैतन्याऽप्रच्युतेरित्यर्थः । यदुक्तं लीलाया अपि सुखप्रयोजनत्वादिति तत्राह **सत्यपीति** । अनुद्दिश्य प्रयोजनं न करोति इति भाष्ये त्वभ्रान्तचेतनत्वं लीलाकर्तरि सव्यभिचारम् इत्यर्थः । ननु यद्गुह्वायाससाध्यं तत्प्रयोजनाभिसंधिपूर्वकमिति व्याप्तिरभिमता तथा च न लीलादौ व्यभिचारस्तत्राह **दृष्टं चेति** । तद्यप्यस्मदाद्यपेक्षया जगद्गुह्वायाससाध्यं भाति तथापि न ब्रह्मापेक्षयेति न प्रयोजनाभिसंध्यापात इत्यर्थः । **नगैः** पर्वतैर्हनुमत्प्रभृतिभिः कर्तृभिर्न बद्ध इत्यर्थः । ततर्हीत्यन्वयः । एतच्छक्यत्वे निदर्शनम् । **एषः** नीरधिः समुद्रः । **शिलीमुखैः** शरैर्न बद्धः । न च नीरनिधिः न पीत इतीषत्करत्वे निदर्शनम् । आचार्य† । यो महीपतिर्महीचकार‡ तस्य नाम **नृग** इति । नियतनिमित्तमनपेक्ष्य यदा कदा चित्प्रवृत्त्युदयो यदृच्छा स्वभावस्तु स एव यावद्वस्तुभावी यथा श्वासादौ । यदुक्तं न तावदुन्मत्तस्येव मतिविभ्रमाज्जगत्प्रक्रियेति तत्र मा भूदुन्मत्तं ब्रह्म भवति तु जीवाऽविद्याविषयीकृतं जगद्विवर्ताधिष्ठानं

३७३ । १२ तथा च न प्रयोजनपर्यनुयोगः स्रष्टावित्याह **अपि च नेयमिति** ।

> जीवभ्रान्त्या परं ब्रह्म जगद्बीजमजूघुषत् ।
> वाचस्पतिः परेशस्य लीलासूत्रमलूलुपत्§ ॥
> प्रतिबिम्बगताः पश्यन् ऋजुवक्रादिविक्रियाः ।
> पुमान् क्रीडेद्यथा ब्रह्म तथा जीवस्थविक्रियाः ॥

* प्रवृत्तावित्ति नास्ति २ पु. ।
† आचार्यानिति ५ पु पा. ।
‡ महया चकारेति ३ पु ।
§ अयं श्लोको नास्ति २-३-५ पु.

एवं वाचस्पतेर्लीला लीलासूत्रीयसङ्गतिः ।
अस्वतन्त्रत्वतः क्रिया प्रतिबिम्बेशवादिनाम् ॥

विभ्रमाणां प्रयोजनानपेक्षायामपि तत्कार्यस्य तदपेक्षा स्या*दित्याकाशादेर्भ्रमकार्यस्य तदपेक्षामाशङ्क्याह **न चेति** । नन्वविद्याया हेतुत्वे कथं ब्रह्म कारण†मत आह **सा चेति** । **छुरिता** मिश्रिता । **निर्विषय इति** । वेदान्तप्रतिपाद्यो विषयोऽस्य दूष्यत्वेन न वर्तत इति तथोक्तः‡ ॥

वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथा हि दर्शयति ॥ ३४ ॥ ३७४ । १

यो विषमसृष्टिकारी स सावद्यो ब्रह्म च विषमं सृजतीति न्यायेन समन्वयस्य विरोधसंदेहे पूर्वत्र लीलया स्रष्टृत्वमुक्तम् इदानीं सैव न सापेक्षस्य संभवति अनीश्वरत्वप्रसङ्गाद् निरपेक्षत्वे च रागादिमत्त्वमित्याक्षिप्यते । अनुमानस्य व्यभिचारमाह **न हि सभ्य इति** । सापेक्षत्वेऽनीश्वरत्वमाशङ्क्य व्यभिचारमाह **न हि सेवेति** । कर्मापेक्षत्वेन वैषम्यं परिहृतं तर्हि विषमकर्मणि प्रेरकत्वेन वैषम्यतादवस्थ्यमित्याशङ्क्याह **न चैष इति** । वैषम्यादिप्रसङ्गान्नेश्वरः कारणमिति न च वाच्यमित्यन्वयः । यदीश्वरोऽपि विषमं सृजेत्तर्हि रागादिमत्तयाऽनीश्वरः स्यादीश्वरश्चायं तस्मान्न विषमं सृजतीति किमनुमीयते उत ईश्वरो रागादिमान् विषमस्रष्टृत्वादिति वैषम्यम् । नाद्यो विरोधादित्युक्तम् । तमेवाऽऽगमविरोधं दर्शयति **यस्मादिति** । द्वितीयं निषेधति **न चेति** । यद्येवं वैषम्यमनुमितं किमतो निरवद्यत्वस्यापि श्रुतिसिद्धत्वेनातीतकालतातादवस्थ्यादित्यर्थः । तदेव दर्शयति **तस्मादिति** । श्रुतीनां याचप्रवचनादिश्रुतिभ्यो वैषम्यार्थ- ,, । १४
मर्थसंभावनां दर्शयति **तत्कारितयेति** । **उन्निनीषते** ऊर्ध्वं नेतुमिच्छति । ईश्वरः पर्जन्यवत् सृष्टिमात्रे कारणं वैषम्ये तु बीजवत्तत्प्राणिकर्मवासने इति नेश्वरस्य सावद्यतेत्यर्थः । **अपि च मायामयी सृष्टिरस्माकम्** । यदि च तथाविधसृष्टिकर्तृत्वेन रागादिमत्त्वमनुमीयते तर्ह्यनैकान्तिकत्वमित्याह **अभ्युपेत्य चेति** । अकृताभ्यागमप्रसङ्गं वारयति§ **अकृत इति** । तदङ्गी-

---

* तदपेक्षत्वादिति २-३ पु° पा° । † ब्रह्मकारणत्वमिति ।

‡ अत्र एकादश प्रयोजनवत्त्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २—**न प्रयोजनवत्त्वात् ३२ लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ३३ ॥**

§ व्याकरोतीति २-३ पु° पा° ।

कारे* दोषमाह तथा चेति। वेदान्तानर्थक्यं मुक्तानामपीति भाष्योक्त-
१५ । १२ मित्याह मोक्षशास्त्रस्येति। भाष्ये केवलाया अविद्याया वैषम्यकरत्व-
निषेधोऽनुपपन्नः। भ्रान्तेर्वैचित्र्येण वैषम्यहेतुत्वोपपत्तेरित्याशङ्क्याह
लयेति। ननु मा भूल्लयलक्षणाविद्या वैषम्यकरी भ्रमसंस्कारस्तु किं न
स्यादिति चेत्। अस्तु स तु† संसारानादितामन्तरेण स्यात्तथा च सिद्धं
नः समीहितमित्याह विक्षेपेति। विभ्रमसंस्कारस्य भ्रमसापेक्षत्वान्न स्वत
एव वैषम्यहेतुत्वं विभ्रमश्च न केवलो वैषम्यहेतुरपि तु रागादीन् जन-
यित्वा तत्सहितः। तथा च विभ्रमो रागादिसहितः शरीराच्छरीरं कर्मणः
कर्म रागद्वेषाभ्यां तौ च मोहसंज्ञाद्विभ्रमात् स च शरीरादुदेतीति चक्रक-
भ्रमणमनादितेव समादधातीत्यर्थः। अवघातनिष्पन्नांस्तुषान् पुरोडाशक-
पालेनोपवपति विगमयती‡त्यत्रावघातसमये कपालेषु पुरोडाशश्रपणाभावा-
द्विषयच्छ्रपणमपेक्ष्य कपालानां पुरोडाशसंबन्ध§कीर्तनमिति|| ॥

३११ । ३ **सर्वधर्मोपपत्तेश्च ॥ ३७ ॥**

निर्गुणब्रह्मणो जगदुपादानत्ववादिसमन्वयस्य यन्निर्गुणं न तदुपा-
दानं गन्ध इवेति न्यायविरोधसंदेहे भवतु विषमस्रष्टृत्वं पक्षपातेनाव्याप्त¶म-
नेकान्तम्। साध्येन** तु सगुणत्वे उपादानत्वमिति प्राप्ते विवर्ताधिष्ठानत्व-
मिहोपादानत्वम्। तच्च निर्गुणेऽप्यविरुद्धं जात्यादावनित्यत्वाद्यारोपोपल-
ब्धेरिति सिद्धान्तः। भाष्यकारेण सौत्रीं सर्वधर्मोपपत्तिं व्याकुर्वता सर्वज्ञत्वा-
दयः कारणधर्मा ब्रह्मण्युपपद्यन्तइत्युक्तं तदयुक्तमिव न ह्येते लोके कस्य
चित्कारणस्य धर्मा दृश्यन्तेऽत आह अत्रेति। जडप्रेरकत्वं कुलालादौ दृष्टं
ब्रह्मण्यपि नियन्तरि तेन भाव्यम्। तस्य सर्वप्रेरकत्वस्य श्रुति††सिद्धत्वाद-
र्थात्सर्वज्ञत्वसिद्धिः। एवं सर्वशक्तित्वादौ योज्यम्। सर्वशक्तित्वेनोपादानकार-

---

* आगतो तदङ्गीकारे इति १ पु. पा.। † स तु इति नास्ति १ पु.।
‡ विगमयतीति नास्ति २-३ पु.। § संबन्धेति नास्ति ३ पु.।
|| अत्र द्वादशं वैषम्यनैर्घृण्याधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ३-वैषम्यनैर्घृण्ये न सापे-
क्षत्वात्तथा हि दर्शयति ३४ न कर्माविभागादिति चेन्नाऽनादित्वात् ३५ उप-
पद्यते चाप्युपलभ्यते च ३६ ॥ ¶ अव्याप्तमिति नास्ति २-३ पु.।
** साध्येन इति नास्ति २-३ पु.। †† श्रुतीति नास्ति १ पु.।

णत्वमुपपादितम् । सर्वज्ञत्वेन निमित्तकारणं चेत्युपपादितमित्यर्थः । महा-मायाविषयीकृतत्वेन निर्गुणत्वादिप्रयुक्तसर्वानुपपत्तिशङ्का ऽपास्ते*त्यर्थः† ।

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकश्रीमदनुभवानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ द्वितीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

	अत्र पादे	आदितः
अधिकरणानि	१३	५३
सूत्राणि	३७	१८१

---

* परास्तेति ज–त्र पु ।

† अत्र त्रयोदशं सर्वधर्मोपपत्त्यधिकरणं संपूर्णम् । तत्र सूत्रम् १—सर्वधर्मोपपत्तेश्च ३७ ॥

अथ द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

उद्दण्डैर्बाहुदण्डैः पृथुतरपरिघप्रांशुभिर्भिन्न*गात्राः
केचित्केचिच्च वज्रप्रतिमनखमुखैर्दीर्णदेहापदेशाः ।
आकर्ण्यैके च यस्य प्रलयघनघनध्वानगम्भीरनादं
विध्वस्ता दैत्यमुख्यास्तमहमतिबलं श्रीनृसिंहं प्रपद्ये ॥

स्वबोधदलिताबोधघनदुर्द्रुतजगद्भ्रमम् ।
सदानन्दघनाद्वैतं परं ब्रह्मास्मि निर्मलम् ॥

३११ । ११ **रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् ॥ १ ॥**

स्वतन्त्रा इत्यस्य व्याख्यानं **वेदनिरपेक्षा इति** । विलक्षणत्वादयो हि प्रधानादिपरत्वेन वेदान्तव्याख्यायामनुग्राहिका इमास्तु युक्तयः स्वातन्त्र्येण प्रधानादिसाधिका इति । अनेनाक्षेपावसरे एव पादार्थो विवेचितः । **मोक्षमाणानां** मोक्षमिच्छताम् । मुचेः सन्नन्तस्य लुप्ताभ्यासस्य रूपम् । वेदान्तैरेव ज्ञानजननात्किं परपक्षाक्षेपेण तत्राह **यथा चेति** । ननु प्रमाणावगतान्युपादानानि जगति समुन्नीयन्तां तन्तव इव पटेऽत आह **न चैतदेवेति** । चेतनमुपादानमस्येति तथोक्तम् । वेदो हि ब्रह्मप्रणीत इति सांख्याद्यागमस्य तत्तुल्यता । तथा च कापिलाद्यागमो वेदेन न बाध्यते सिंह इव समबलसिंहान्तरेण । एवं कापिलाद्यागमं दृष्ट्वा कृतमनुमानमपि न बाध्यते यथा सिंहं दृष्ट्वा कृते दार्वादिमये प्रतिकृतिसिंहे दृश्यमानाया ईदृशः सिंह इति सिंहाकारप्रतीतिरबाध इत्यर्थः । चेतनप्रकृतिकं जगदिति प्रतिपादक-

३७८ । १८ स्य‡ वेदस्य प्रतिरोधकमनुमानमाह **यानि हीनि** । संयोगादौ व्यभिचारवारणार्थमा स्थौल्यादित्युक्तम् । संयोगादयो हि न स्थूलपिण्डादारभ्य कणपर्यन्त(§)मनुयन्ति । कुम्भोपादानत्वं सत्त्वादिगुणान्वितं मृदन्वितत्वात्सतात्त्वदिति च चक्ररीत्याऽनुमानम् । ननु सुखं घट इत्याद्यनुपलम्भात् कथं तदात्मत्वेनानुगतिरत आह **उपलभ्यतइति** । घटविषया हि बुद्धिस्तमनुकूलं प्रतिकूलं

---

* मग्नाङ्ग ३-२ पु० पा० ।
† निर्भर्यमिति २-३-५ पु० पा० ।
‡ प्रतिपादयत इति २ पु० पा० ।
§ कारणपर्यन्तमिति १ पु० पा० ।

वा गोचरयतीति *अस्त्येवानुगतिरित्यर्थः । अन्वितत्वादेव सुखदुःखमोहा-
त्मकं सामान्यम् । सुखाद्यारब्धत्वेऽपि जगतः कथं सत्त्वाद्यात्मकप्रधाना-
रब्धत्वमत आह **तत्रेति** । येयं* जगत्कारणस्य कार्यवशोन्नीता सुखाद्या- ३७९ । २
त्मता सा सत्त्वमित्यर्थः । विधेयापेक्षया नपुंसकप्रयोगः । उपलभ्यत इति
यदुक्तं तद्व्यक्तीकरोति **तथा हीति** । निरन्तरतरुष्वव्यस्तवनेऽनेकान्तवार-
णाय प्रत्येकमित्युक्तम् । ननु चेतनोपकारकत्वेन तं प्रति गुणीभूतगुण-
त्रयस्य कथं प्रधानत्वमत आह **तच्च त्रिगुणमिति** । चेतनं प्रति†
गुणभूतस्यापि‡ गुणत्रयस्य सिद्धान्तसिद्धमायया वैलक्षण्यमाह **न तु केन
चिदिति** । करणमिन्द्रियं केन चिच्चेतनेन न कार्यते न प्रेर्यते किं तु कार-
णानां प्रवृत्तावनागतावस्थोपभोगापवर्गरूपः पुरुषार्थ एव हेतुः स च न्यायो
गुणानामपि तुल्य इत्यर्थः । नन्वनुमानादचेतनोपादानत्वे जगतः सिद्धे जग-
दुपादानस्य चेतनाधिष्ठितत्वापत्त्या किं दूषणमुक्तं भवति साध्यसिद्धिमङ्गी-
कृत्य दृष्टान्तदृष्टधर्मान्तरसंचारो ह्युत्कर्षसमा जातिः स्याद्यथा यदि§ कृत-
कत्वेन घटवदनित्यः शब्दस्तर्हि तद्वन्मूर्तः स्यादिति तत्राह **यदि ताव-
दिति** । अयमत्र दूषणाभिप्रायः । किं गुणत्रय चेतनाधिष्ठितमुपादानं
साध्यते उत तस्योपादानत्वमात्रम् । आद्ये विरुद्धत्वं द्वितीये सिद्धसाधनं
त्रिगुणमायाया ईश्वराधिष्ठितायाः प्रकृतित्वेष्टेरिति ।

मूर्तत्वापादनाद् वैषम्यमाह **व्याप्तेरिति** । कृतकत्वं हि न व्याप्त- ,, । २२
मित्यर्थः । **उपाददते‖** उत्पादयन्ति कृतकत्वमिव विरुद्धमित्यन्वयः । इव-
शब्दो यथाशब्दसमानार्थः उपमामात्रपरो न तूपमेयमानपरः । एवशब्दस्य
पृथक् प्रयोगात् । यदि सत्त्वाद्यन्वितत्वाज्जगतस्तत्प्रकृतिकं मृदन्वितकुम्भवत्
तर्हि तच्चेतनाधिष्ठितं तत्प्रकृतिकं स्यात्तत एव तद्वदित्युक्तम् । सोपाधि-
माशङ्कते¶ **यत्तूच्येतेति** । यत्रैकस्मिन्साध्ये साधनद्वयसंनिपाते सति एकत-
रसाधनप्रयुक्ता व्याप्तिरितरत्रारोप्यत इति सोपाधिकता तद्यथा निषिद्धत्वप्रयु-
क्ता व्याप्तिरधर्मत्वस्य हिंसात्वे समारोप्यते एवमेकस्मिन्साधने समन्वयादौ प्रकृ-

---

* इयमिति नास्ति २ पु । † चेतनं प्रतीति नास्ति २-३ पु ।
‡ गुणभूतस्यापीति नास्ति १ पु । § यदीति न दृश्यते २-३ पु ।
‖ उपपादयन्तीति २ पु । ¶ उपाधिमिव शङ्कते इति २-३ पु. पा. ।

निगताऽचेतनत्वचेतनाधिष्ठितत्वरूपसाध्यद्वयवत्यन्तरङ्गा चेतनत्वप्रयुक्ता हेतुसाध्ययोर्व्याप्तिर्बहिरङ्गचेतनाधिष्ठितत्वे समारोप्यतइति भवति साध्यमपि सोपाधिकमित्यर्थः। **कश्चिद्धर्मो** ऽन्तरङ्गत्वादिः। नान्तरङ्गत्वबहिरङ्गत्वकृते व्यापकत्वे किं तु व्यभिचारकृते अन्तरङ्गस्यापि महानसादिस्वरूपस्य व्यभिचाराद्धूमवत्त्वं प्रत्यव्यापकत्वाद्बहिरङ्गस्यापि वह्निसंयोगस्या*व्यभिचारेण व्यापकत्वादिति मत्वा परिहरति **स्वभावेति। स्वभावप्रतिबद्धमनोपाधिकत्वेन संबद्धम्।**

३८० । १० ननु स्वभावसंबन्धो ऽप्यन्तरङ्गत्वाद् ज्ञेयस्तत्राह **स चेति।** साधनाव्यापक उपाधिर्यथा प्रपञ्चः सत्यः प्रतिभासमानत्वाद् ब्रह्मवदित्यत्र चेतनत्वमुपाधिः। अयं हि साध्यव्यापकः सत्यब्रह्मव्यापनात्। न च साधनव्यापकः पक्षे साधनवत्यप्यप्रवृत्तेः। साध्यव्यापक इत्युक्ते शैले ऽनलस्यानुमायामिन्धनवत्त्वस्याप्युपाधिता स्यात् तद्वारणाय साधनाव्यापक इत्युक्तम्†। (एतावत्युक्ते कार्योपवह्निमत्त्वादेरप्युपाधित्वं भवेतन्मा भूदिति साध्यव्यापक इत्यभिहितम्।)‡ नन्वेवं पक्षेतरत्वस्याप्युपाधिता स्यात्तद्व्यावृत्त्यर्थं साध्यसमव्याप्तिरिति विशेषणीयमिति। तन्न। यतः।

साध्याभावेन साकं स्वाभावव्याप्तेरनिश्चयात्।
कुतः पक्षेतरत्वस्य साध्यव्यापकता मता॥

यदि हि यत्र पक्षान्यत्वं नास्ति तत्र साध्यमिति व्यतिरेकव्याप्तिरवधार्येत§ तदा यत्र साध्यं तत्र पक्षान्यत्वमित्यन्वयः। अन्यथा पक्षेतरत्वं त्यक्त्वा ऽपि साध्यसत्त्वे कुतस्तस्य तद्व्यापकता। न चायमवधारयितुं शक्यते यत्र पक्षान्यत्वं नास्ति पक्षे तत्र साध्याभावस्य संदिग्धत्वादेवं च साध्यव्यापकत्वेनैव पक्षेतरत्वस्य व्यावृत्तेः समपदं मुधेति। द्विधा चोपाधिस्तत्र शङ्कितो ऽनुकूलतर्काभावादिना ऽवगम्यते निश्चितस्तु यथायोगं प्रमाणैरवधार्यते। सदनुमाने तु समारोपित उपाधिः साधनव्याप्त्यादिभिरुद्धियते शङ्कितस्त्वनुकूलतर्कैः शङ्क्यमानश्च साध्यव्यापकः साधनाव्याप-

* वह्निसंबन्धस्येति ३ पु॰ पा॰। † साध्यव्यापक इति नास्ति १ पु॰। एतदग्रे-न साध्यव्यापक इत्युक्तमिति पन्थो ऽधिकः १ पु॰।
‡ ( ) एतदन्तर्गतो पन्थो नास्ति १ पु॰। § अवधार्यते इति १ पु॰ पा॰।

कश्च बाध्यस्तत्र साध्यव्यापकत्वे साधनव्यापकत्वं स्याद् व्यापकं प्रति व्यापकस्य व्याप्यं प्रति व्यापकतया अवश्यंभावात्साधनाऽव्यापकत्वे च साध्याव्यापकत्वं भवेद् व्याप्यं प्रत्यव्यापकस्य तद्व्यापकं प्रत्यव्यापकत्वनियमादित्यादिभिश्च तदुद्धार इति । नन्वेवमुपाधिसिद्धौ निरुपाधिकसंबन्धरूपव्याप्तिसिद्धिस्तत्सिद्धौ च साधनाऽव्यापकत्वादिरूपलक्षणसिद्धिः सिद्धे च लक्षणे उपाधिसिद्धिरिति चक्रकं स्यात् । नेति नवीनाः । साध्यवन्निष्ठात्यन्ताभावाप्रतियोगित्वरूपत्वात्साध्यव्यापकत्वस्य साधनवन्निष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वात्मकत्वाच्च साधनाऽव्यापकत्वस्येति । नवीनतरास्तु न साध्यत्वं सपक्षे यत्रोपाध्यवधारणम् । अथ साध्यत्वेन संभाव्यमानत्वं तदेव कुतः यदि व्यापकत्वादिति मन्वीरन् तदेव तर्हि चक्रकमापतितमिति घट्टकुट्यां प्रभातमिति । अस्माकं त्वनिर्वचनीयवादिनामत्राऽनास्थेति ।

अस्तु तर्ह्यनौपाधिकसंबन्धनिश्चयोऽन्तरङ्गत्वेनैव नेत्याह तस्मिश्चयश्चान्वयेति । साध्यव्यापकत्वादित्युक्तधर्मान्तरस्यानुपलब्धौ सत्यां सतोश्चान्वयव्यतिरेकयोर्व्याप्तिनिश्चय आयतते सिध्यति* प्राप्नोतीत्यर्थः । अचेतनस्य चेतनाप्रेरितस्य कार्यजनकत्वाभावाच्च चेतनप्रयुक्तान्वयव्यतिरेकयोरतिस्फुटत्वम् । अन्वयव्यतिरेकवत्त्वमात्रानुमाने गतत्†पर्वतेतरत्वादेरप्यनुमानं स्यादत आह एवमपीति । आन्तराः प्रमातृ‡बुद्ध्येकसाध्यस्तचेतन्यधर्मा एतद्वैपरीत्यं बाह्यत्वम् । गतस्य च व्याख्यानं विच्छिन्नेति । चन्दनाद्यन्वये ऽपि सुखादिव्यभिचाराच्च नैक्यमित्याह यदि पुनरिति । सुखयतीति सुखः । क्रमेलक उष्ट्रः । प्रधाने हेतोरपर्यवसानाद् अर्थान्तरतामाशङ्क्याह संसर्गपूर्वकत्वे हानि । नानात्वेन सहैकस्मिन् अर्थे समवेतः संसर्गः स तथोक्तः । परिमितत्वं किं योजनादिमितत्वम् उत स्वसत्तामतिक्रम्य वर्तमानेन वस्तुना सह वर्तमानत्व§मथ वा स्वासंसृष्टवस्तुमत्त्वं नाद्य इत्याह यदि तावदिति । द्वितीयमाशङ्कते अर्थेत्यादिना । कारणं हि कार्यान्तरमपि व्याप्नोति न कार्यमतो यावत्कारणं शब्दतन्मात्रं तावन्न व्याप्नोति नभः गन्धाद्यव्याप्तिस्तस्य प्रसिद्धैवेति । परिहरति हन्तेति । न

३८० । ११

३८१ । १८

* सिध्यतीति नास्ति ३ पु० ।

† गतदिति नास्ति १ पु० ।

‡ प्रमातृेति नास्ति २-३ पु० ।

§ वर्तमानमिति ३ पु० पा० ।

तृतीय इत्याह **परस्परसंसर्गस्त्विति** । सत्त्वादीनां चितिशक्त्या आत्मना परस्परं च संसर्गो नास्तीत्यर्थः ।

२८२ । ९ रचनायाः प्रवृत्तेः सकाशाद्भेदमाह **रचनाभेदा इति** । कार्यगतवि-न्यासविशेषा इत्यर्थः । अपि त्वित्यस्य या प्रवृत्तिः सा ऽपि चेतनाधिष्ठान-मेव गमयतीति वक्ष्यमाणेनान्वयः । प्रवृत्तेर्हेतुमाह **साम्येति** । वैषम्यं भव-तीति शेषः । वैषम्ये सत्यङ्गाङ्गित्वं भवतीत्याह **तथा चेति** । अङ्गाङ्गित्वा-त्कार्योत्पादनरूपा प्रवृत्तिर्भवतीत्याह **एवं हीति** । एवं चाङ्गित्वानुपपत्तेश्चे-त्यस्य सूत्रस्य* प्रवृत्तेश्चे† त्यनेन पौनरुक्त्यमर्थान्निरस्तम् । चेतनाऽनधिष्ठितप्र-धानसाधकत्वेन परोक्तस्य प्रवृत्तेरिति हेतोरेव चेतनाधिष्ठिताचेतनसिद्धौ हेतु-त्वेनाभिधानात्साध्यविरुद्धत्वोक्तिर्वक्रोक्तिः । औपनिषदेन न दृष्टान्तानुसारेण ब्रह्मकारणत्वं समर्थ्यते ऽतः केवलस्य चेतनस्य‡ प्रवृत्तिर्न दृष्टा इत्यचोद्यमि-त्याशङ्क्याह **त्वया किलेति** । उपनिषदर्थसंभावनायाम् अनुमानं सामान्य-तोदृष्टं वाच्यमित्यर्थः । अविद्याप्रत्युपस्थापितेत्यादिभाष्येण स्वपक्षं समाधा-स्यामीत्यभिसंधिमानित्यर्थः । न केवलस्य चेतनस्य प्रवृत्तिर्दृष्टेत्येतत्सत्यमि-त्यर्थः । अत्र च शेषत्वेन तथापि चेतनसंयुक्तस्य रथादेरचेतनस्य प्रवृत्तिर्दृष्टेति भाष्यमनुसन्धेयम् । इत्थं केवलस्य चेतनस्य प्रवृत्त्यभावमभ्युपगम्याऽचेतनस्य प्रवृत्तिश्चेतनाधीनेति समर्थ्यते सांख्य आहेत्यर्थः । न चेतनस्य प्रवृत्त्याश्र-यत्वमित्यत्र लोकायतिकभ्रमो ऽपि लिङ्गमित्याह **यतश्चेति** । रचनायाः प्रवृत्तेर्वा हेतोश्चिदात्मकारणकत्वसिद्धिर्जगतो नेत्यर्थः । यदुक्तं न चेतनः प्रवृत्त्याश्रयतयेष्यत इति तत्र किं स्वरूपस्यासिद्धिरभिमता उत प्रवृत्तिसंबन्धस्य । नाद्य इत्याह **न तावदिति** । न द्वितीय इत्याह **तत्रेति** । आकाशस्य प्रवृ-त्त्यन्वयमात्रं चैतन्यस्य तु व्यतिरेको ऽप्यस्तीति वैषम्यमित्यर्थः । लोकायतिको

३८४ । १ ऽपि चेतनतन्त्रामचेतनप्रवृत्तिं मन्यते सांख्यस्तु ततो ऽप्यविवेकीत्याह **भूतेति** । भूतानां चेतनेति येषां मतं ते तथोक्ताः । एवं तावद्रथादिवद् मूलकारण-स्याप्यचेतनस्य चेतनाधीनप्रवृत्तिकत्वं साधितं तत्र दृष्टान्ताऽसिद्धिमाशङ्कते **स्यादेतदिति** । रथादिप्रवर्तको देह एव स तु चेतन इत्यविवेकिनां प्रसि-

* व्या॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ २ सू॰ ८ । † व्या॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ २ सू॰ २ ।
‡ चेतनस्येति नास्ति २ पु॰ ।

द्भिरनूदिता साक्षाद्यश्चेतनः सो ऽसङ्गत्वादप्रवर्तक इत्यर्थः । **तथेति ।** तथापीत्यर्थः । रूपादीनां संनिधिमात्रेणेन्द्रियप्रवर्तकत्वे चेतनाधिष्ठितादचेतनात्कार्यरचनेति नियमभङ्गमाशङ्क्य परसिद्धमुदाहृतमिति परिहरति **सांख्यानां हीति । अर्थाकारेणेति ।** अर्थविषयज्ञानाकारेणेत्यर्थः । उक्तं हि शब्दादिषु पञ्चानामालोचनमात्रमिष्यते वृत्तिरिति ।

यदि पयोम्बुनोः स्वतन्त्रत्वमपि कथं तर्हि साध्यपक्षनिक्षिप्तत्वादिति भाष्यमत आह **साध्यपक्षेत्युपलक्षणमिति ।** प्रधानस्य सहकार्यभावासिद्धेः ३८५ । ९ सूत्रभाष्यायोगमाशङ्क्याह **यद्यपीति ।** सर्गस्य निर्माणे कर्मवासना न प्रभवन्तीति चेत्तर्हि तासामुपयोगस्तत्राह **प्रधानमेवेति ।** निमित्तं धर्मादिप्रकृतीनां मूलप्रकृतेर्महदादिप्रकृतिविकृतीनां चाप्रयोजकं स्वकार्ये सर्गे किं तु वरणस्य प्रतिबन्धकस्य भेदो भङ्गस्ततो निमित्ताद्भवति क्षेत्रिकवद् यथा हि क्षेत्रकारी केदारादपां पूर्णात्केदारान्तरं (समं निम्नं वा* पिप्लावयिषुरपो । न पाणिनाऽपकर्षति किं तु वरणं तासां भिनत्ति भिन्ने तस्मिन्स्वयमेवापः केदारान्तरं † प्लावयन्ति तद्वदिति पातञ्जलसूत्रार्थः । तर्ह्यपनीते प्रतिबन्धे सृजतु प्रधानमत आह **ततश्चेति ।** सदातनादपनायकात्सदापनीतः प्रतिबन्ध इति सदैव सर्गः स्यादित्यर्थः । ईश्वरस्य तु सर्वज्ञत्वात्प्राणिकर्मपरिपाकावसराभिज्ञस्य लीलादिना कदा चित्स्रष्टृत्वं न सर्वदेत्याह **ईश्वरस्य त्विति । यदृच्छयेति ।** यथाऽस्मदादेस्तृणच्छेदादौ नियतनिमित्ताऽनपेक्षा प्रवृत्तिरेवमित्यर्थः । **वह्न्यादीनि ।** पित्तधातुरादिशब्दार्थः ।

कीदृशोऽनाधेयातिशयस्य भोग इत्यादिभाष्यं व्याचष्टे **न केवलमिति ।** सिद्धान्ते ऽप्यतात्त्विकभोगाभ्युपगमाद् अवास्तवस्य न निषेध इत्यर्थः । उभयार्थताभ्युपगमे ऽपि भोक्तव्यानां प्रधानमात्राणाम् आनन्त्यादनिर्मोक्षप्रसङ्ग एवेति भाष्यं तदनुपपन्नमिवापवर्गार्थमपि प्रधानप्रवृत्तौ सत्यां क्रमेण भोगमोक्षोपपत्तेः । योगैश्वर्याच्चानन्तविकाराणां युगपदुपभोगसंभवादित्याशङ्क्याह **न तावदपवर्ग§ इति ।** किं निःशेषविकारान् भोजयितुं ३८७ । ३

---

* निम्नं वेति नास्ति ३ पु. । † एव इति ३ पु. ।

‡ ( ) एतन्मध्यगो ग्रन्थस्त्रुटितः २ पु. । § न वा तदपवर्ग इति २-३ पु. पा. ।

३८७ । १३ प्रधानं प्रवर्तते* उत क्रियतो ऽपि । नान्त्य†इत्याह **भोगस्य चेति ।** आद्ये निषेधभाष्यमुपपादयति **निःशेषेति ।** यद्यपि सकृच्छब्दाद्युपलम्भाद् भोगः समाप्तस्तथापि न पुनरप्रवृत्तिः । तत्त्वज्ञानमन्तरेण मोक्षासिद्धेरर्वाक्च मोक्षाद्भोगस्यावश्यकत्वादिति शङ्कते **कृतभोगमपीति ।** सत्त्वं बुद्धिः । क्रियासमभिहारो ऽभ्यासः । अपवर्गः किं शब्दाद्यनुपलब्धिर्बुद्धिचेतनभेदख्यातिर्वा यद्याद्यस्तत्राह **हन्तेति ।** न द्वितीय इत्याह **न चास्या इति । उभयार्थमिति ।** भोगमोक्षार्थमित्यर्थः । शक्तिशक्तिमतोरभेदात्पुरुषो दृक्छक्तिः । दृक्शक्त्यनुच्छेदवदिति इदानीं भाष्यपाठो दृश्यते । निबन्धे तु सर्गशक्त्यनुच्छेदवदिति पाठं दृष्ट्वा व्याचष्टे **सर्गेति ।** दृक्शक्तिः किं सर्वप्रधानकार्यविषया एकदेशविषया वा । आद्ये दोषमाह **यथा हीति ।** यथैकेन पुंसा स्वविकारदर्शनेन कृतार्थापि सर्गशक्तिः पुरुषान्तरं प्रति दर्शयितुमनुच्छेदा‡दनुच्छेदेन प्रवर्तते एवं दृक्शक्तिरपि सकृद्दृश्यदर्शनेन चरितार्थापि तं पुरुषं प्रति सर्वप्रधानविकाराणामर्थवत्त्वाय सर्वान्द्रष्टुमनुच्छेदेन प्रवर्ततइत्यर्थः । द्वितीयं प्रत्याह **सकृद्दृश्येति ।** एकपदे एकपदन्यासावच्छिन्नक्षणे ।

३८८ । १० अर्थाभावप्रयुक्तं दूषणमनुजानाति **मा भूदिति ।** शक्त्यर्थवत्त्वं दृक्शक्तिसर्गशक्त्यर्थवत्त्वम् । शङ्कत्यत्र ग्रन्थच्छेदः । प्रधानावस्थानाशे ऽपि अवस्थावतां गुणानामनाशात्स्वरूपप्रणाशभयादिति भाष्यायोगमाशङ्क्य विकल्पमुखेन व्याचष्टे **यदि प्रधानावस्थेति ।** भाष्ये ऽनपेक्षस्वरूपाणामिति । इतरेतरमनपेक्षमाणानां गुणप्रधानत्वहीनानामित्यर्थः । ननु प्राचीनवैषम्यपरिणामसंस्कार एव पुनर्वैषम्यहेतुरस्तु किं बाह्यक्षोभयित्रा तत्राह **यत्साम्यावस्थयेति ।** प्रलयसमये यत्साम्याकारेण§ सुचिरं परिणतं तत्संस्कारप्राचुर्यात्पुनरपि साम्याकारेण परिणमते तद् द्वयोः संस्कारयोः समत्वे ऽपि प्राचीनवैषम्यसंस्कारस्याभिनवसाम्यसंस्कारेण व्यवधानात्साम्यपरिणाम एव युक्त इत्यर्थः । विलक्षणश्चासौ कार्यं जनयितुं प्रत्ययते आगच्छतीति तथोक्तः । एकादशेन्द्रियाणां कथं

३८९ । २० सप्तत्वमित्याशङ्क्य बुद्धीन्द्रियाणि त्वगिन्द्रिये ऽन्तर्भावयति **त्वङ्मात्रमेवेति ।** अनेकरूपादिग्रहणसमर्थं यत् त्वङ्मात्रं तदेव बुद्धीन्द्रियं तच्चैकमित्यर्थः ।

---

* प्रवृत्तमिति २ पु. पा. । † नाद्य इति १ पु. ।
‡ अनुच्छेदादिति नास्ति २ पु. । § साम्यावस्थाकारेणेति १ पु. पा. ।

ननु तप्य एव मा भूद् यथा ऽस्तीत्यथ तथा च कथमद्वैतव्याघातकस्तप्यतापकभावस्तत्राह न हि तपिरिति । कर्तृस्थो भावः ३९० । ४ फलं यस्य स तथोक्तः । परसमवेतेति । कर्मत्वव्यापकोक्तिरियम् । तद्व्यावृत्त्या तद्व्यावृत्त्यैव न लक्षणोक्तिः । तथा सति वृक्षात्पतिते पर्ण-पर्णसमवेतपतन*क्रियाफलविभागभाजो वृक्षस्यापादानस्यापि कर्मत्वप्रसङ्गात् । नन्वात्मानं जानाति पच्यते फलं स्वयमेवेत्यत्रैकस्यापि कर्मकर्तृभावात् कथमस्य कर्मत्वव्यापकत्वम् । उच्यते । सोपाध्यात्मनि उपाधिभेदादेव भेदान्निरुपाधौ यां वृत्तिं प्रति कर्मत्वं तस्या एवोपाधित्वस्य वर्णितत्वात् पच्यते फलं स्वयमेवेत्यत्र कर्मत्वोपचारात् । पाणिनिर्हि कर्मवदित्याह तस्माद् यत्कर्म तत्परसमवेतक्रियाफलभागीत्यर्थो न तु यदुक्तविधं तत्कर्मेति । ननु क्रियाफलशालित्वमात्रव्याप्तं कर्मत्वं वृथा परविशेषणं तथा च तप्यैव तप्यत्वमस्तु तत्राह अनन्यत्वइति । तप्यस्य तापकादनन्यत्वे सति अकर्मत्वप्रसङ्गादित्यन्वयः । निदर्शनं चैत्रस्येवेति । स्वसमवेता गमनक्रिया तस्याः फलं नगरप्राप्तिस्तच्छालिनो ऽपि चैत्रस्य परत्वाभावादकर्मत्ववत्तप्यस्यापि भेदाभ्युपगमाद्वकर्मत्वप्रसङ्गादित्यर्थः । ननु यथा जलधेः स्वभावभूतैरपि वीच्यादिभिर्मुच्यते तथा तप्यतापकाभ्यामात्मा तत्राह जलधेश्चेति । अर्थस्यापि स्वर्गादेरतापकत्वं भाष्योक्तमुपपादयति अर्थोपीति । दुनोति परितापयति । दृक्शक्तिः पुरुषः दर्शयति स्वविकारान् पुरुष इति दर्शनशक्तिः प्रधानं तस्य च बुद्धिरूपेण परिणतस्य चिच्छायापत्तिः संयोगः । अविविक्तयोः प्रधानपुरुषयोर्दर्शनम् अविवेकदर्शनम् । भाष्ये स्यादपीत्यपिना न साक्षात्पुंसो मोक्ष इत्यसूचि । तदाह अत्र चेति । बन्धमोक्षस्वरूपालोचनेन तयोः साक्षाद्बुद्धिधर्मत्वमाह तथा हीति । अविभागो ३९१ । ८ बुद्धिसत्त्वस्य पुरुषादविवेकस्तेन बुद्धेर्जडाया अप्यापन्नं गुणास्वरूपावधारणम् । अनुकूलप्रतिकूलशब्दादिज्ञानस्य विविक्तपुरुषज्ञानस्य च बुद्धिपरिणामत्वाद् बुद्धेरेव बन्धमोक्षावित्यर्थः । मोक्षनिरूपणाय च बन्धनिरूपणम् । अत एवापवृज्यतइत्येवाह । इदानीं स्वामिनि पुरुषे बन्धाद्युपचारं सदृष्टान्तमाह तथापीति । अविभागस्याविवेकस्या†पत्तिः प्राप्तिस्तयेत्यर्थः । औपनिषद-

---

* पतनेति नास्ति ट-३ पु० । † अविवेकस्येति नास्ति ट-३ पु ।

र्शनासामञ्जस्यं निषेधति **नेति**। किं वस्तुतस्तप्यतापकविभागानुपपत्तिरुच्यते व्यवहारतो वा आद्ये इष्टप्रसङ्ग इत्याह **एकत्वादेवेति**। उपात्तं भाष्यं व्याख्याति **यत इति**। द्वितीये नानुपपत्तिर्व्यवहारतो भेद*स्वीकारादित्याह **तस्मादिति**। परोक्तदोषानुवाद एव भाष्ये भाति न दूषणमित्याशङ्क्या-

३९१ । २० ध्याहारेणेष्टप्रसङ्गकथनपरतां स्फोटयति **इत्यस्मादिति**। यदि भ्रान्तत्वं तप्यतापकभावस्य तर्ह्येष एव दोष इत्याशङ्क्य साम्यप्रतिपादनार्थं तच त्वयापीति भाष्यं तद् व्याचष्टे **सांख्योपि हीति**। ब्रुवाणो ऽपीत्यन्वयः। **सत्त्वं** बुद्धिगतः सत्त्वगुणः। दर्शितो विषयो यस्य पुंसः स तथा तस्य भावस्तत्त्वं तत इति+। अविभागापत्तिमर्ता हि चोरवत्सत्त्वेति तन्निमित्ता तृप्तिः पुंसः सत्या स्यादत आह **तदविभागापत्तिश्चेति**। **अविवेको ह्यविभाग इति** नित्यत्वाभ्युपगमाच्च तापकस्येति भाष्यमुपात्तम्। **अनिर्मोक्षप्रसङ्ग इति** तस्यातीतानन्तरपदानुषङ्गेण व्याख्या। न दृश्यते ऽनेन पुरुषत्वमिति अदर्शनं तमः। तस्य तप्तिहेतुत्वमुपपादयति **न तावदित्यादिना**। तमसः तप्तस्य निवृत्त्ययोगात् परस्य तन्निमित्ततप्तिनाश उक्तः। सिद्धान्ते त्वविद्याया अवस्तुतस्तप्तिहेतोर्विद्यया निवृत्तेर्मोक्षोपपत्तिमाह **यथा हीति**। **सांख्यस्य त्विति** तुशब्दो नशब्दसमानार्थः‡॥

३९५ । १५ **महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ॥ ११ ॥**

यद्यप्यस्य स्वपक्षदोषपरिहारस्य स्मृतिपादे एव सङ्गतिस्तथापि यदि प्रधानगुणानन्वयाज्जगन्न तत्प्रकृतिकं तर्हि क्ष्मविशेषगुणानन्वयान्न तदुपादानकम् इत्यवान्तरसङ्गतिलोभादिह लिखितः। तत्त्वज्ञानप्रधानस्यास्य शास्त्रस्य परमतनिरासपरत्वाभावान्निराकृतौ निराकर्तव्य इति च भाष्यनिर्दिष्टायोगमाशङ्क्याह **यथैवेति**। प्रोतब्रह्मधीसिद्धौ तन्निरास इत्यर्थः। एतेने-

* व्यावहारिकभेदेति २-३ पु० पा०। + इत्यर्थ इति २ पु० पा०।

‡ अत्र प्रथमम् अनुमानाधिकरणं रचनानुपपत्त्यधिकरणं वा पूर्णम्। तत्र सूत्राणि १०-

रचनानुपपत्तेश्च नानुमानम् १ प्रवृत्तेश्च २ पयोऽम्बुवच्चेत्तत्रापि ३ व्यतिरेकानवस्थितेश्चानपेक्षत्वात् ४ अन्यत्राभावाच्च न तृणादिवत् ५ अभ्युपगमे ऽप्यर्थाभावात् ६ पुरुषाश्मवदिति चेत्तथापि ७ अङ्गित्वानुपपत्तेश्च ८ अन्यथानुमितौ च ज्ञशक्तिवियोगात् ९ विप्रतिषेधाच्चासमञ्जसम् १० ॥

न्यथ कारणं कार्याद् न्यूनपरिमाणमिति नियमो भग्नः इह कारणविशेषगुणस्य कार्ये गुणारम्भनियमो भज्यतइति सत्यपि भेदे रीतिसाम्यकृतजामित्वपरिहारः*। **प्रपञ्च आरभ्यतइति ।** कारणगुणस्य प्रक्रम उपक्रमो निय- ३९३ । २०
तपूर्वसत्त्वं तेन तमसमवायिकारणं कृत्वेत्यर्थः । तर्कस्य विपर्ययमनुमानमाह **तस्मादिति ।** विमतमचेतनोपादानकं कार्यद्रव्यत्वात्सम्मतवदित्यर्थः । ज्ञानादौ व्यभिचारवारणाय द्रव्यपदम् । मायाशबलब्रह्मोपादानत्वेन सिद्धसाधनत्वं व्यावर्तयितुमेवकारः । प्रधानसिद्ध्यार्थान्तरत्वमाशङ्क्याह **तच्चेति । इत्युक्तमिति ।** एतेन शिष्टापरिग्रहा† इत्यत्र पूर्वपक्षे इत्यर्थः । महाप्रलये प्रयत्नाभिघाताद्यभावात् कथमणुषु कर्म तत्राह **अदृष्टवदिति ।** ननु किं द्व्यणुकारम्भव्यवधिना ऽत आह **बहवस्त्विति ।** असंयुक्तानामारम्भाऽनभ्युपगमात् सिद्धसाधनमाशङ्क्याह **संयुक्ता इति । महत्सेति ।** द्व्यणुकमनारभ्येत्यर्थः । अनेन बाधो ऽपोदितः । तन्त्वादिषु व्यभिचारवारणार्थमणुत्वेति । द्व्यणुकेषु अनैकान्तिकत्ववारणार्थं परमेति । परमाणवः स्थापेक्षया स्थूलद्व्यणुकारम्भकयोरव्यभिचाराय बहुत्वादिति । साध्यवैकल्यमाशङ्क्याह **यदि हीति ।** परमाणवः किम् अनारभ्य द्व्यणुकादीनि कुम्भमारभन्तइति उतारभ्य । नाद्य इत्याह **न घटे इति ।** सत्येव घटे बुद्ध्या विभज्यमाने कपालादिखण्डावयविनो नोपलभ्येरन् तथा च चमरेणुवदनुपलब्धे रसैःपरेश्च घटे संस्थानविशेषानुपपत्तेः व्यञ्जकाभावाद् घटत्वानुपलब्धिप्रसङ्ग इत्यर्थः । न द्वितीय इत्याह **घटस्यैव त्विति ।**

यदि हि परमाणव एव खण्डावयविनम् आरभ्य महावयविन आरभेरन् तथा सति सर्वएव ते परमाणुषु सम्भवेयुः तन्न न मूर्तानामवयवावयविभावविरहिणामेकदेशत्वाभावनियमात् । अवयवावयविनो हि तन्तुपटावेकत्र संयोगिप्रभागे भवतो न तु परमाणुषु समवयतामवयविनामस्ति परस्परमवयवावयविभाव इति न समानदेशता । तस्माद्यदि परमाणुभिः स्थूलमारभ्येत घट एव वा ऽऽरभ्यः स्यान्न कपालादीनीत्यर्थः । यदि च घट एव परमाणुभिरारब्धस्तदा न केवलं विद्यमाने घटे संस्थानानुपलम्भप्रसङ्गः किं तु नाशादूर्ध्वमपि कपालाद्यनुपलम्भप्रसङ्ग इत्याह **तथा सतीति ।** ३९४ । १४

* पुनरुक्तिपरिहार इत्यर्थः ।   † ब्रा॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ १ सू॰ १२ ।

न च वाच्यं कुम्भभङ्गसमनन्तरमवस्थितसंयोगसचिवाः परमाणवः कपालकणादीनारभन्ते सति तु कुम्भे तेन प्रतिबन्धात्सन्तोऽपि संयोगा नारभन्त इति । यतः कपालादीनामेव सहसारम्भे संस्थानानुपलम्भः स्याद् द्व्यणुकादीन्यारभ्य तदारम्भे मूर्तानां समानदेशत्वायोगो द्व्यणुकादिप्रक्रमेण तदारम्भे कुम्भारम्भोऽपि तथा भवत्विति वृथा शुष्कवर्णन**मिति । ननु द्व्यणुकेरपि यदि बहुभिः कार्यमारभ्यते तर्हि घटादयोऽप्यारभ्यन्तां तथा चान्तरालिककार्यानुपलम्भप्रसङ्गः । अथ तैस्त्रसरेणुरेवारभ्यते तर्हि परमाणुभिरपि स एवारभ्यतां मुधा द्व्यणुकं विशेषो वा वाच्यः । उच्यते । किं सर्वत्र परमाणूनामारम्भकत्वमुत क्व चिद् द्व्यणुकादिप्रक्रमोपि । नाद्यः । यतोऽस्ति तावल्लोष्टमूलावयवपरमाणुसंख्यापेक्षया लोष्टावयवमूलपरमाणूनां संख्यापकर्षः । अन्यथा लोष्टतदवयवयोर्गुरुत्वादिसाम्यप्रसङ्गात् । एवं तदपेक्षया तदवयवतदवयवानां मूलावयवपरमाणुसंख्यापकर्षो द्रष्टव्यः । न चायं निरवधिरेकत्वात्परं न्यूनसंख्याऽसंभवात् । न च त्रित्वमारम्भकसंख्यावधिः । ततः परमप्येकत्वद्वित्वभावात् । न चैकत्वमेकस्य संयोगानुपपत्तावसमवायिकारणविधुरस्यानारम्भकत्वात् । तस्मात्सजातीयसंयुक्तपरमाणुगतद्वित्वमारम्भकसंख्यापकर्षावधिरिति सिद्धं द्व्यणुकम् । तथा च न सर्वत्र परमाणुभिस्त्र्यणुकारम्भः । नापि द्वितीयः । सिद्धं हि परमाणोस्त्र्यणुककारणं द्व्यणुकं प्रति कारणत्वम् । तथा च न तस्य क्वापि त्र्यणुककारणत्वसंभवः । कारणजातीयस्य कार्यजातीयं प्रति अनारम्भकत्वात् । न ह्यणुजातीयः तन्तुः कार्यं पटजातीयमारभत इति । बहुत्वं प्रति बहूनां परमाणूनां समवायिकारणत्वाद् द्रव्यं प्रतीत्युक्तम् । प्रलयेऽस्मदादीनामपेक्षाबुद्ध्यभावमाशङ्क्येश्वरबुद्धिमित्युक्तम् ।

३९४ । २० **तदपि हीनेति** । परिमाणस्य सजातीयपरिमाणारम्भकत्वनियमादित्यर्थः । **कारणबहुत्वेति** । समपरिमाणदृढसंयोगवत्तन्त्वारब्धपटयोर्मध्ये यदन्यतरस्मिन् महत्त्वमुद्रिक्तं तस्य कारणबहुत्वादुत्पत्तिः । समसंख्यदृढसंयोगवत्तन्त्वारब्धयोस्तु कारणमहत्त्वात् समपरिमाणसमसंख्यतन्त्वारब्धयोः पुनः कारणप्राचुर्यादित्यर्थः । यथा तूलपिण्डानां प्रचयस्तथा द्व्यणुकयोर्नास्ती-

---

शुष्कवर्णनमिति २-३ पु पा॰ ।

त्यत्र हेतुमाह **तदवयवानामिति** । प्रचयो ह्यारम्भकावयवगतः शिथि-
लसंयोगः समतुलिततूलपिण्डद्वयाभ्याम् आरब्धयोर्बृहत्तूल*पिण्डयोरन्यत-
रमहत्त्वातिशयकारणम् । न च द्व्यणुकयोरवयवानां परमाणूनां भागेन
लग्नत्वं भागेनालग्नत्वमित्येवंरूपः शिथिलसंयोगो निरवयवत्वादित्यर्थः ।
यदि द्व्यणुकगता संख्यैव त्र्यणुकगतमहत्त्वकारणं तर्हि त्र्यणुकादिगता
संख्यैव तत्कार्यमहत्त्वहेतुरस्तु इत्याशङ्क्य तत्र महत्त्वादिसंभवादनियम
इत्याह **त्र्यणुकादिभिरिति** । समानजातीयगुणान्तरमारभन्तइति दूषणं ३९५ । १०
व्यभिचाराद्धेतोर्दूषणीक्रियते सूत्रकारेणेत्याह भाष्यकार इममभ्युपगमं
तदीययैव प्रक्रिययेत्यादिभाष्येणेति शेषः ।

सूत्रमुदाहृत्य व्याचष्टे **यथेत्यादिना** । यथाश्रुतसूत्रे परिमण्डलादपि
महदारम्भो भाति स चायुक्त इति मत्वा वक्ति **अनुक्तेति** । अनुक्तमेव
दर्शयति **यथा द्व्यणुकमिति** । सूत्रे वेतोरधस्तात् अणवत्यध्याहर्तव्यम् ।
तथा च यथाक्रमं ह्रस्वपरिमण्डलाभ्यां महद्दीर्घाणुवदिति सूचनाय वाशब्द
इत्यर्थः । परिमाणविशेषस्तु पारिमाण्डल्यं न द्व्यणुके पारिमाण्डल्यमपरमा-
रभतइति भाष्ये परमाणुपारिमाण्डल्याद् द्व्यणुके पारिमाण्डल्यारम्भनिषे-
धात् । अर्थाद् द्व्यणुकगताणुत्वस्य पारिमाण्डल्यादारम्भ इति भ्रमः स्यात्तं निर-
स्यति **पारिमाण्डल्यग्रहणमिति** । ननु सूत्रे ह्रस्वपरिमाणस्य महद्दीर्घार-
म्भकत्वं परिमण्डलपरिमाणस्य ह्रस्वपरिमाणारम्भकत्वं च भाति तदयुक्तम्
अनन्तरनिषेधादत आह **गुणिपरमिति** । परिमाणवद्द्रव्याभ्यां द्रव्यान्त-
रारम्भ† उच्यते न तु गुणारम्भ इत्यर्थः । द्व्यणुकइति सप्तम्यन्तवचनं कृत्वा
वाक्यार्थमाह **द्व्यणुकाधिकरणइति** । ननु द्व्यणुकगतद्वित्वयोः कथं चतुर-
णुकारम्भकत्वं संख्याया द्रव्यारम्भकत्वायोगादत आह **संख्येयानामिति** । ३९६ । १४
जायतेपदानुषङ्गमाह **योजनेति** । पारिमाण्डल्यादारम्भे आपादिते विरोधि-
परिमाणान्तराक्रान्तिरसिद्धेत्याशङ्क्याह **स्वकारणेति** । स्वकारणं संख्या ।
व्याप्तेर्व्यभिचारे उक्ते यत्र व्यभिचारस्तत्रास्त्यनारम्भे कारणमित्येतावदुच्यते
उत तत्कारणराहित्येन व्याप्तिर्विशिष्यते । नाद्य इत्याह **कारणगतेति** ।

---

* महातूलेति ३-३ पु॰ पा॰ । † द्रव्यारम्भ इति ३ पु॰ पा॰ ।

द्वितीये ऽपि किमणुमहत्परिमाणाभ्यां द्व्यणुकत्र्यणुकयोः स्वरूपेण व्याप्तिः पारिमाण्डल्याणुत्वयोरनारम्भे हेतुरुत तत्कारणेन। नाद्य इत्याह **अपि चेति**। न चरम इत्याह **न चेति**। परमाणवादौ पारिमाण्डल्यादिगुणवति सति तदारब्धद्व्यणुकादावणुमहत्त्वाद्यनुपपत्तिरुक्ता संप्रति पारिमाण्डल्यादेरेव त्वराविशेषादणुत्वाद्यारम्भकत्वं परमाणुद्व्यणुकगतद्वित्वबहुत्वयोर्वा सन्निधानविशेषादणुमहत्त्वाद्यारम्भकत्वमिति आशङ्कानिरासार्थं भाष्यं

३६७।१० व्याचष्टे **न च परिमाणान्तरारम्भइति**। न च परिमाणान्तरे व्यापृतता पारिमाण्डल्यादीनां व्यापृतत्वे पारिमाण्डल्याद्यारम्भे ऽपि व्यापृततायास्तुल्यत्वादित्यर्थः। कारणबहुत्वादीनां संनिधानं पारिमाण्डल्यादीनाम् असंनिधानमित्येतच्च नास्ति कारणैकार्थसमवायस्य तुल्यत्वादित्यर्थः। कारणावस्था द्रव्य(मिति घृतद्रव्यत्वे वक्ष्यमाणमभिप्रेत्य भाष्ये द्रव्यस्य संयोग उदाहृतः)*। ननु

आरभेत गुणं कार्ये सजातिं समवायिगः।
विशेषगुणा इत्यस्या व्याप्तेः का नु प्रतिक्रिया॥

उच्यते। न तावदस्ति विशेषगुण इति।

यत्तूदयनेन तत्र† लक्षणमभाणि स्वाश्रयव्यवच्छेदोचिताऽवान्तरसामान्यविशेषवन्तो विशेषगुणा इति। नवसु मध्ये यस्मिन्द्रव्ये वर्तन्ते तस्येतराष्टद्रव्येभ्यो व्यावर्तका इत्युक्तं भवति। एवं च नवान्यतममात्रवृत्तिगुणत्वं लक्षणम्। तत्र किं नवान्यतममात्रवृत्तित्वं नवसु मध्ये एकैकमात्रवृत्तित्वं वा (नवव्यतिरिक्तव्यतिरिक्तमात्रवृत्तित्वं वा)‡ पृथिव्यादिनवलक्षणव्यतिरिक्तव्यतिरिक्तानेकसमानाधिकरणत्वानापादकसामान्यवत्त्वं वा। नाद्यमः। अव्याप्तेः। न द्वितीयो ऽतिव्याप्तेः। न तृतीयः। स ह्येवम्। पृथिव्यादीनां§ यानि नव लक्षणानि तेभ्यो यानि व्यतिरिक्तानि तेभ्यश्च व्यतिरिक्तानि तान्येव नव लक्षणानि तैरनेकैः समानाधिकरणत्वानापादकानि

---

* ( ) एतन्मध्यगग्रन्थस्थाने इत्यादिना वक्ष्यमाणां घृतस्याद्रवावस्थामभिप्रेत्य भाष्ये संयोगाच्चेत्युक्तम। इति पाठः २-३ पु.। ५ पु. तु एतदन्ते-ऽयं मूलपाठः। कारणावस्थेत्यादि-संयोगाच्चेत्युक्तमित्यन्तः पाठो दृश्यते।

† तत्रेति नास्ति २ पु।   ‡ ( ) एतदन्तर्गतो ग्रन्थो नास्ति १-३ पु।

§ पृथिव्यादीनामिति ३ पु. पा.।

यानि सामान्यानि गन्धत्वादीनि तद्वत्त्वं विशेषगुणत्वम् । तथा च विशेषगुणस्यैकैकपृथिव्यादिनिष्ठत्वसिद्धिरिति । तन्न । किमिदं नवलक्षणव्यतिरिक्तव्यतिरिक्तत्वम् । नवत्वविशिष्टव्यतिरिक्तत्वं वा तदुपलक्षितव्यतिरिक्तव्यतिरिक्तत्वं वा । नाद्यः । नवत्वविशिष्टव्यतिरिक्तसमुदितातिरिक्तैकैकपृथिव्यादिलक्षणेभ्यो व्यतिरिक्तानि यानि गुणादिलक्षणानि तैरनेकैः समानाधिकरणत्वानापादकपरिमाणत्वसामान्यवतः परिमाणस्यापि विशेषगुणत्वापत्त्या ऽतिव्याप्तेः । न द्वितीयः । उपलक्षितैकैकातिरिक्तनवत्वविशिष्टपृथिव्यादिलक्षणव्यतिरिक्ताऽनेकगुणादिलक्षणसमानाधिकरणत्वाऽनापादकपरिमाणत्वसामान्यवति परिमाणे ऽपि गतत्वेनोक्तदोषतादवस्थ्यात् । गुणत्वावान्तरजातिद्वारैकैकेन्द्रियग्राह्यसजातीया ये रूपादयो यानि च धर्माऽधर्मभावनामांसिद्धिकद्रवत्वानि तेभ्यो व्यतिरिक्तव्यतिरिक्तत्वं विशेषगुणत्वमिति चेन्न । मिलितव्यतिरिक्तैकैकव्यतिरिक्ते एकैकव्यतिरिक्तमिलितव्यतिरिक्ते च संख्यादावतिव्याप्तेः ।

स्व*समवेतविशेषण[?]विशिष्टत्वे सति स्वाश्रयैकजातीयव्यवच्छेदकत्वं विशेषगुणत्वम् व्योमशिवोक्तमशिवम् । स्वगतसंख्यात्वादिविशेषितैर्द्रव्यजातीयपृथिव्यादिव्यवच्छेदकैः संख्यादिभिरतिव्याप्तेः । गगनत्वजातिविरहेणैकजातीयकस्वाश्रयाऽव्यवच्छेदकशब्दाऽव्याप्तेश्च । स्वाश्रयैकजातिपदेन नवान्यतमविवक्षायाम् उक्तदोषादिति । एवमन्यदपि संभवल्लक्षणं खण्डनीयमिति ।

किं च कारणैकार्थसमवायाविशेषाद् महत्त्वमिव महत्त्वान्तरमणुत्वमपि कारणगतं कार्ये ऽणुत्वं किमिति नारभते कार्यस्याप्यणुत्व भोगानिशयाऽसिद्धेः । नारभत इति चेत्तर्हीहापि सर्वत्र जगति चेतनारम्भ शेषशेषिभावाभावाद्रागो न स्यादतो मायाशबलब्रह्मण उपादानत्वान्मायागतं जाड्यं जगति जाड्यमारभते न ब्रह्मचेतना चेतनाम् । जीवेषु तु ब्रह्मावच्छेदेष्वचेतनावत्स्यतीति तुल्यम् । तदुक्तमाचार्यधार्मिककृता ।

तमःप्रधानः क्षेत्राणां चित्प्रधानश्चिदात्मनाम् ।
परः कारणतामेति भावनाज्ञानकर्मभिः ॥ इति‡ ॥

---

* स्वशब्दो नास्ति १-पु । † विशेषगुणेति ३ पु· पा· ।

‡ अत्र द्वितीयं महद्दीर्घाधिकरणं संपूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम् ११ ॥

३९७ । १५ **उभयथापि न कर्मातस्तदभावः ॥ १२ ॥**

अस्य प्रासङ्गिकेनानन्तराधिकरणेन न संगतिरिति व्यवहितेनोच्यते प्रधानं चेतनानधिष्ठितत्वान्न कारणं चेत्तर्ह्यणवस्तदधिष्ठिता भवन्तु कारणमिति सुखबोधाय सूत्रमादौ चैवा योजयति **परमाणूनामित्यादिना** । अनवबोध*रूप आत्मा अदृष्टाश्रय इति वदतामणवः किं न स्युरित्यणुसमवायीत्युक्तम् । ननु कर्मणश्चेतनानधिष्ठितत्वमसिद्धम् ईश्वराधिष्ठितत्वादत आह **निमित्तेति** । **उपरिष्टादिति** । पत्युरित्यत्रेत्यर्थः । भाष्ये व्यानुगतैरिति न जातिरिव‡ व्यक्तीनामनुगतत्वमुच्यतइत्याह **स्वसंबद्धैरिति** । संबन्धो ऽपि न संयोग इत्याह **संबन्धश्चेति** । आधारीतीन्प्रत्ययो नित्ययोगे । अनश्चायुतसिद्धिसिद्धेर्न कुण्डबदरसंयोगे ऽतिव्याप्तिः । समवाये प्रमाणमाह **इहेति** । इहप्रत्ययकार्यगम्य इत्यर्थः । संस्कारो वेगादिः । अभिघातः क्रियाविष्टद्रव्यस्य द्रव्यान्तरेण संयोगविशेषः यथोद्यमितनिपातितमुसलस्योलूखलेन । नोदनं तु संयुक्तस्य स एव संयोगः प्रयत्नविशेषापेक्षः यथा संनद्धकरशरसंयोगः क्षेपानुकूलप्रयत्नापेक्षः । निमित्तापेक्षत्वेन समानयोगक्षेमौ नोदनसंस्कारावित्यर्थः । तथापीश्वरस्य

३९८ । १४ चैतन्यमस्तीत्याशङ्क्याह **क्षेत्रज्ञस्येति** । **शङ्कतइति** । परमाणूनां कल्पिता इति वक्ष्यमाणप्रतीकग्रहणेनानुषङ्गः । ननु परैः कल्पिताः प्रदेशा नेष्यन्ते किं तु परमाणौ संयोगस्य वृत्त्यवृत्ती इत्याशङ्क्य वृत्त्यवृत्तिपक्षे व्याघातान्निरस्ते गत्यभावाद्वैशेषिको यदि परमाणौ संयोगस्याव्याप्यवृत्तये कल्पितं प्रदेशं मन्येत स भाष्ये आशङ्क्य निरस्यतइति वक्तुं वृत्त्यवृत्तिपक्षं तावदाह **यद्यपीति** । व्याघातमाह सिद्धान्ती **कैषेति** । परिहरति वैशेषिकः **एषेति** । घटादिषु हि संयोगस्य वृत्त्यवृत्ती दृश्येते यदि तत्राप्यवयवविभागेन तर्हि यावत्परमाणु तथात्वे परमाणोश्च निरंशत्वे संयोग एव न स्यादिति वृत्त्यवृत्ती एव तस्याव्याप्यवृत्तितेत्यर्थः । **सूद्धारां** सुपरिहारामापाद्येत्यर्थः ।

३९९ । ५ शङ्कायाः सूद्धारत्वसिद्ध्यर्थं वृत्त्यवृत्तिपक्षं दूषयति **न ह्यस्तीति** । यदि भावाभावयोरेकत्रा ऽविरोधस्तर्हि न क्व चिदपि भेदो ऽवकाशमासादयेत्स हि

---

* अबोधेति ३ पु ।

‡ जात्यर्वेति २ पु पा ।

† व्याससू० अ० २ पा० २ सू० ३७ ।

विरुद्धधर्माध्यासरूपः विरोधाय च त्वया जलाञ्जलिर्दत्त इत्यर्थः । प्रदेशकल्पनया ऽपि कल्प्य इति परेणाप्यङ्गीकार्यमित्यर्थः । **नन्वभिघातादय इति** । प्राक् प्रलयादभिघातादीनां हेतुत्वसंभवादित्यर्थः । सर्वस्मिन्नणावपर्यायेणाभिघातादयो न संभवन्तीत्यत्र हेतुमाह **नियमेति** । सत्यपि पृथिव्यादौ शरीरादिलयादेव दुःखच्छेदसिद्धेरप्रयोजकस्तस्मिन् पृथिव्यादिलय इत्याह **तथापीति** । भवन्मते तावन्न समवायः संबन्धिभ्यां कल्पिततादात्म्यवान् । तथा च स्वतन्त्रो ऽसंबद्धः सन् संबन्धिनौ न घटयितुमर्हतीत्यर्थः ।

समवायस्तन्तुपटाभ्यां संबद्धः तन्नियामकत्वात्कारणवदित्यत्रासंबन्धत्वमुपाधिमाशङ्कते **अथासाविति** । अनवस्थया पक्षे साध्याभाव- ४०० । ३ निश्चयात्पक्षे तस्याप्युपाधिता (संबन्धिनोर्न घटयितुमर्हतीत्यर्थः)* । परस्परं स्वस्य च ताभ्यां संबन्धनमविश्लिष्टत्वापादनं परमार्थः स्वभावो यस्य स तथा† तत्त्वादित्यर्थः । स्वस्य संबन्धिभ्यां संबन्धनात्मत्वं नित्यपरतन्त्रत्वादित्याह **नासाविति** । संबन्धिनोः संबन्धानात्मत्वे हेतुमाह **न च तस्मिन्निति** । स्वसत्तायां संबन्धिनोरसंबन्धाभावान्न समवायस्य तत्संबन्धने स्वातिरिक्तसंबन्धापेक्षेत्यर्थः । समवायः समवायिनोरिति यतत्स्वभावादिति योजना । किमसंबन्धत्वमुपाधिः असमवायत्वं वा नाद्यः संयोगे साध्याव्याप्तिरित्याह **संयोगो ऽपीति** । समवायेन तुल्यन्यायत्वात्संयोगो ऽप्यसंबन्धः प्रसज्येत न चेष्टं त्वयेष्यते ऽतः साध्याव्याप्तिरित्यर्थः । पक्षद्वये ऽपि पक्षेतरत्वं च यः संबन्धः समवायो वा संबन्धाऽनपेक्ष इत्युपाधिव्यतिरेके दृष्टान्ताभावात् । न चानवस्थया पक्षे साध्याभावनिश्चयाददोषः । तथा सति समवायस्य लोपात् । न चेष्टं समवायस्य संबन्धापेक्षानुमानमाश्रयासिद्धम् । परसिद्धमाश्रित्य परेणामनिष्टापादनादिति । अगुणत्वे सत्यसंबन्धत्वं संबन्धापेक्षायामुपाधिस्तथा च न साध्याव्याप्तिरित्याशङ्कते **यत्तूच्यतेति** । संयोगस्य गुणत्वमसिद्धमिति " । १२ साध्याव्याप्तिस्तदवस्थेत्याह **यद्यसमवायऽति** । संबन्धान्तरसापेक्षे ऽपि

---

* ( ) एतन्मध्यगो ग्रन्थो नास्ति ३-५ पु० । † स तथेति नास्ति ५ पु० ।

संयोगे नास्त्यगुणत्वे सत्यसंबन्धत्वमस्मन्मते ऽस्यागुणत्वात्संबन्धत्वाच्च अतः साध्याव्याप्तिरित्यर्थः । ननूभयसिद्धस्थले साध्याव्याप्तिर्न्यायमते च संयोगस्यागुणत्वमसिद्धमित्याशङ्क्याह परमार्थतस्त्विति । अयं परिहार इति

४०० । १२ शेषः । द्रव्याश्रयीत्युक्तमिति । न च द्रव्यासमवेतो गुणो भवतीति ग्रन्थस्यार्थः । अयं भावः अगुणत्वे सत्यसंबन्धत्वमित्युपाधेर्व्यतिरेक एवं वाच्यः । समवायः संबन्ध्यऽनपेक्षः अगुणत्वे सति संबन्धत्वादिति । अत्र तावद् दृष्टान्ताभावादनध्यवसितत्वम् । न च व्यतिरेकित्वम् । अभावे साध्यवत्यपि हेतोरवृत्तेः । विशेषणवैयर्थ्यं च । संयोगस्य प्रागुक्तरीत्या स्वाभाविकद्रव्याश्रितत्वप्रयुक्तेरगुणत्वोपपत्तौ अव्यवच्छेद्यत्वादिति । समवायः समवेतः संबन्धत्वात्संयोगवदित्यप्यनुमानं द्रष्टव्यम् । संयोगे संबन्धत्वे सति संबन्ध्यपेक्षत्वे कार्यत्वमुपाधिः । जात्यादौ साध्याव्याप्तिवारणाय संबन्धत्वे सतीति साध्यविशेषणम् । तथा च कार्यत्वं समवायाद्व्यावर्तमानं स्वव्याप्तां संबन्धत्वे सति संबन्ध्यपेक्षां वारयेत्संबन्धत्वं च समवाये उभयवादिसिद्धम् । अतो ऽर्थात्संबन्ध्यपेक्षाव्यावृत्तिसिद्धिरित्याशङ्क्याह न च कार्यत्वादिति । आत्माकाशसंयोगे साध्याव्याप्तिमाह अजसंयोगस्येति । अजसंयोगश्च साधयिष्यते । संबन्धत्वेन हेतुना संयोगवत्समवायस्यापि कार्यत्वं साधयन्साधनव्याप्तिमाह अपि चेति । ये तु समवायस्य कार्यत्वं स्वीकृत्यैव समवायिकारणानपेक्षत्वेन समवायान्तरापेक्षां न मन्यन्ते प्राभाकरास्तान्प्रति प्रतिबन्द्या समवायान्तरापेक्षामुपपादयति तथा चेति । संयोगप्रतिबन्दीमुपसंहरति तस्मादिति । ननु संयोगस्यापि संयोगिभ्यामसंबन्ध एव भवतु तथा च कुतः प्रतिबन्दीति कश्चिच्छङ्कते यत्तूच्यतेति । दूषयति तत्किमिति । संयोगिनोरिति सप्तमी ।

यदि परमाणून्पक्षीकृत्य रूपादिमत्त्वेन सावयवत्वमनित्यत्वं च साध्यते

४०१ । १० तर्ह्याश्रयासिद्धिरित्याशङ्क्याह यत्किलेति । मूलकारणमुभयसंमतं पक्षस्तद्यदि रूपादिमत्तर्हि सावयवत्वाद्यापाद्यमिति नाश्रयासिद्धिरित्यर्थः । नन्वेवमपि पक्षधर्मत्वासिद्धिः स्यात् सिद्धान्ते मूलकारणस्य रूपादिमत्त्वानभ्युपगमादत आह केति । यदि पर्वते ऽनग्निमत्त्वम् अभ्युपगम्यते तर्ह्यधूमवत्त्वं स्यादित्यादावप्रमितस्यैवाभ्युपगममात्रेणापादकत्वदर्शनादिति भावः । प्रसङ्गेप्यापाद्यापा-

दक्षयोर्व्याप्तिः प्रमिता वक्तव्या । यदनग्निमत्तदधूमवदिति व्याप्तेः प्रमितत्वात्त-
दिदमुक्तं **नियतेति** । ननु व्याप्यारोपाद्व्यापकारोपस्तर्कः* कथमनेन वस्तुसि- ४०१ । २०
द्धिरत आह **तदनेनेति** । **तदिति** । तर्केत्यर्थः । विमतं सोपादानं भावकार्य-
त्वात्संमतवदिति सामान्यतः प्रवृत्तानुमानमेतत्तर्कोपबृंहितं नित्यव्यापकब्र-
ह्मविषयं क्रियत इत्यर्थः । जगदुपादानं न स्पर्शवद् न वाणु नित्यत्वाद्
अत्यन्ताभाववदिति अनुमानपर्यवसानम् । सत्यपि स्पर्शादिमत्त्वे मूलकार-
णस्य नित्यत्वमनुमानात्सिध्यतीत्यर्थात्सत्प्रतिपक्षतामाशङ्क्य दूषयतीत्याह
परमाणुनित्यत्वेति । कारणाभावादेव नित्यत्वसिद्धेः कारणग्रहणोक्तिर्व्यर्थे-
त्याह **अपि चेति** । परमाणुर्नित्यः अवयवविनाशावयवविभागरहितत्वादा-
त्मवदित्येतत्सुखादिभिर्न सव्यभिचारं द्रव्यत्वे सतीति विशेषणादित्याह **न च**
सुखादिभिरिति । ननु स्थिते घृते काठिन्यनाशो भाष्ये उदाहृतः उत
घृतस्यापि । नाद्यः द्रव्यलयस्योदाहरणम् । अन्त्ये तु अवयवविभागपूर्वक-
त्वात्तस्यापि घृतनाशस्य साध्यसमत्वमिति । तच्च साध्यसमत्वमुपरि परिहरि-
ष्यति । काठिन्यं तावद् घृतस्यावस्था न च दार्ष्टान्तिकेनासंगतिः पटादीना-
मपि तन्त्वाद्यवस्थाविशेषत्वेन तत्त्वान्तरत्वाभावाद् इत्याह **द्रव्यस्वरूपा-**
परिज्ञानादिति । अधस्तादारम्भणाधिकरणे† । ननु विशेषावस्थापि संयोग-
पूर्वेति नेत्याह **तच्चेति** । एकं ह्यनुगतद्रव्यं कारणभूतं सामान्यं न‡ तस्य
संयोग इत्यर्थः । कारणस्य सामान्यात्मत्वमुपपादयति **मृद्धेति** । कारण-
स्यैव कार्यरूपसंस्थानात्मकत्वमाह **न चैतदिति** । शकलम् इत्यारभ्य रुच-
कावान्तरो विकार उक्तः । ननु किमनुगतद्रव्यकल्पनया व्यावृत्ताः कपाल-
शकलादय एव घटरुचकादीनारप्स्यन्ते इत्यत आह **तत्र तत्रेति** । सत्यपि ४०३ । १५
जनकत्वाविशेषे कुम्भकारहेमकारादयो न कुम्भरुचकादीनाम् उपादानम् ।
न हि ते तादात्म्येनापाददाना दृश्यन्ते मृत्कनके तूपादानमिति
व्यवस्था तादात्म्यकारिता समवायस्य प्राग् निरस्तत्वात्तादात्म्यं चानुवृत्त-
योरेव महाहेम्नोर्घटरुचकादिष्वनुभूयते नेतरेतरव्यावृत्तानामित्यनुगतद्रव्य-
मेवोपादानमित्यर्थः । ननु सत्युपादानेऽनुवृत्तिव्यावृत्तिचिन्ता तदेव नेति

---

* आरोपप्रसङ्ग इति ३ पु पा ।   † व्यासू· अ २ पा १ सू· १४ ।
‡ नेति नास्ति ३ पु ।

४०३ । १७ बौद्धमतमाशङ्क्याह **न च विनश्यन्तमिति** । **प्रतीत्य** प्राप्य । एवं यदा त्वया-स्तविशेषं सामान्यात्मकं कारणं विशेषवदवस्थान्तरमापद्यमानम् आरम्भक-मभ्युपगम्यतस्तति भाष्यमुपपादितमिदानीं तु तदा घृतकाठिन्यविलयनवदि-त्यादिभाष्यं कृतोपोद्‌घातं व्याचष्टे **एवं व्यवस्थिते इति** । यत्तु घृतस्या-पि नाशाभ्युपगमे ऽवयवविभागस्य सद्भावात्साध्यसमत्वमिति तत्र घृतनाशो नेष्यते काठिन्यसंस्थाननाशस्तु न च तत्र विद्यमानो ऽप्यवयवविभागः प्रयोजकः परमाणुगतकाठिन्यनाशे द्रवत्वोदये च तदभावादित्याह **न च तत्रेति** । यथा कार्यद्रवत्वात्परमाणोर्द्रवत्वकल्पना एवं काठिन्यमपि कल्प्यं न चेन्नेतरदपि । न केवलं परमाणुदृष्टान्ते अवयवविभागाद्यभाव उपजीव्यः किं तु कार्यकारणभेदाभावो ऽपीत्याह **न च काठिन्यद्रवत्वे इति** ।

परमाणुषु गुणोपचयाऽपचयाभ्याम् उपचिताऽपचितावयवत्वप्रसञ्जनम-युक्तमन्यत्वाद्गुणानां द्रव्यस्य निरवयवत्वाविघातादित्याशङ्क्य गुणसमुदायत्वं परमाणूनां वक्तुं कार्यस्य गुणसमुदायत्वं तद्वृद्धिह्रासा[illegible] च स्थौल्यसौक्ष्म्ये

४०४ । १८ दर्शयति **अनुभूयते हीत्यादिना** । येनामिलिता गुणास्तेन कारणेन स्थूलाः सन्तस्ते विशेषा व्यावृत्तव्यवहारवन्तस्ते च सात्त्विकत्वादिना शान्त-तादियोगिन इत्यर्थः । **परस्परेति** । परस्परे गन्धादीनामनुप्रवेशाद् द्रव्य-संज्ञां लब्ध्वा रसादयः पृथिवी भूत्वा गन्धं धारयन्ति रूपादय आपो भूत्वा रसं धारयन्ति स्पर्शादयस्तेजो भूत्वा रूपं धारयन्ति शब्दस्पर्शसमुदायश्च वायुर्भूत्वा*स्पर्शं धारयतीत्यर्थः । उपचितगुणानां मूर्त्युपचयादिति भाष्यो-पादानमुपचयमात्रेण न संघातात्मकमूर्त्याधिक्यमतो व्याख्या **संहन्यमा-नानामिति** । **संघातेति** मूर्तशब्दव्याख्या । **यस्तु ब्रूते इति** । आगमम-नादृत्येत्यर्थः । गुणसङ्घातोपचयापादने दृष्टपरतामाशङ्क्याह **द्रव्यस्वरूपे-ति** । परमाणुषु गुणोपचयान्मूर्त्युपचये साध्ये कार्येषु तदुपचयान्मूर्त्यु-पचयप्रदर्शनं न तावद्दृष्टान्तत्वेन साध्यसमत्वाद् नापि हेतुत्वेन व्यधि-करणत्वादित्याशङ्क्याह **न तावदिति** । दृष्टान्तोक्तिस्तावदियम् । तत्र

४०६ । ४ साध्यसमतां परिहरति **कार्यं चेति** । भावे चोपलब्धे†रित्यत्र चोत्तरीत्ये-

---

* वायुर्भूत्वेति नास्ति २ पु॰ । † व्याससू॰ अ॰ २ पा॰ १ सू॰ १५ ।

त्यर्थः । सौगतमते सङ्घातो ऽनधिष्ठातृकः सिद्धान्ते त्वीश्वराधीनः । उपादानं च गन्धादीनामस्त्यव्याकृतमिति भेदः ।

उत्सूत्रमिति। उत्सूत्रवाक्यमित्यर्थः । सोत्रशब्दव्याख्यानत्वात् ४०६ । १४ षट्पदार्थीदूषणस्य भाष्ये द्रव्याधीनत्वं द्रव्याधीननिरूपणत्वमिति न तु तदुत्पाद्यत्वम् केषां चिद्गुणानां सामान्यादीनां च तदभावाद् द्रव्याधीनत्वमुपपादयति **न हि यथेति** । पूर्वं स्वमते स्थित्वा द्रव्यस्य गुणसङ्घातमात्रत्वमुक्तमिदानीं वैशेषिकदृष्ट्या द्रव्यं किं चिदभ्युपेत्य द्रव्यसामानाधिकरण्यप्रतीत्या गुणादेर्द्रव्यमात्रत्वमुच्यतइति न पूर्वापरविरोधः । ननु न तादात्म्येन द्रव्याधीननिरूपणत्वं किं तु तदुत्पत्त्येत्याशङ्क्याह **वह्न्यायधीनेति** । ननु तादात्म्येन प्रतीयमानत्वम् अभेदहेतुरित्युक्ते कथं भाष्ये ऽग्निधूमयोर्व्यभिचारशङ्काऽत आह **द्रव्यकार्यत्वमात्रमिति**। **शङ्कतइति**। शुक्लत्वं घटवृत्ति* गोक्ष्यवृत्तित्वात्सत्यवदित्यनुमानमभिप्रेत्य तदनुकूलत्वेन सामानाधिकरण्यप्रतीतिरुक्ता तस्या अन्यथासिद्धिं शङ्कतइत्यर्थः । अयुतसिद्धत्वसंबन्धेपि भेदे सति न सामानाधिकरण्यं† स्यादतइत्याशङ्क्याऽयुतसिद्धत्वं निर्वक्ति **यत्र हीति**। आकारिणो स्वतन्त्रौ स्वतन्त्रवस्तुनोरसामानाधिकरण्यं न स्वतन्त्रपरतन्त्रयोर्द्रव्यतन्त्राश्च गुणादय इति भेदे ऽपि सामानाधिकरण्यमित्यर्थः । **द्रव्याकारतया** द्रव्यधर्मतया । **आकारान्तरायोगेन** स्वातन्त्र्यप्रयोजकधर्मयोगेनेत्यर्थः । भवेदियमयुतसिद्धिः सामानाधिकरण्योपपादिका सैव तु न भेदे घटते न हि भिन्नानां विन्ध्यहिमवदादीनां धर्मधर्मिभाव उपलभ्यते। अथ भिन्नानामप्यपृथग्देशत्वादिभिः प्रकारैर्धर्मधर्मिभाव उच्यत तर्हि तान् विकल्प्य दूषयतीत्याह **तामिमामिति** । तदर्थविकल्पो ऽपि तद्विकल्प इति तामित्युक्तम् । एकदेशत्व†मपृथग्देशत्वं भाष्यदूषितं स्वयं तु प्रकारान्तरेणाऽपृथग्देशत्वमाशङ्कते तत्र तावत्प्रतियोगिभूतं पृथग्देशत्वमाह **यदि तु संयोगिनोरिति** । ४०७ । १८ कुण्डबदरे हि संयोगिनी ताभ्यामन्यः स्वस्वावयव एव तयोर्देश इति । ननु परमाण्वोराकाशपरमाण्वोश्च संयोगे कथं संबन्धिभ्यामन्यदेशत्वं युतसिद्धिस्तेषामनाश्रितत्वादत आह **नित्ययोस्त्विति** । अपि-

---

* द्रव्यवृत्तीति ३ पु॰ पा॰ । † एकदेशत्वस्वरूपत्वमिति १ पु॰ पा॰ ।

४०७ । २१ भुवोर्द्वयोर्विभ्वविभुवोस्त्वन्यतरस्याविभुन इत्यर्थः । **तथा चाकाशेति ।** अत्र न यथासंख्यम् । **सत्यपीति ।** एकतरस्य संबन्धिदेशत्वादेव न तयोः संबन्धिभ्यामन्यदेशत्वमित्यर्थः । **आत्मसंयोगीति ।** आत्माश्रितसंयोगेन संयोगीत्यर्थः । तथा च न मूर्तत्वमुपाधिः स्यादात्मन्येव साध्याव्याप्तेः । तस्मादात्माश्रितसंयोगे संयोगित्वादमूर्तत्वाच्च । यथाश्रुते तु भवत्येवोपाधिः । यत्रात्मसंयोगित्वं तत्र मूर्तत्वमिति व्याप्तेरिति । **सङ्गित्वात्** संयोगित्वादित्यर्थः । संबन्धित्वमात्रस्य गुणादौ व्यभिचारात् । एतावानेव हेतुः सुखबोधार्थं तु मूर्तद्रव्यग्रहणम् । यद्यप्याकाशे आत्मसंयोगे ऽस्ति विप्रतिपत्तिस्तथापि न तस्य मूर्तसंयोगे ऽस्तीति । अभ्युपेत्यापि वर्णितामयुतसिद्धिं दोषान्तरमाह **पृथगाश्रयाश्रितत्वमित्यादिना ।** स्यादेतत् । न तादात्म्यप्रत्ययोपपादकः समवायः किं तु सामानाधिकरण्यप्रत्ययविषय एवेति नेत्याह **न च प्रत्यक्ष इति ।** ननु शुक्लत्वमित्यादित्वतलादिभिर्निष्कृष्टो गुणो ऽभिधीयते । शुक्लशब्दस्तु द्रव्यनिलीनगुणवाची लक्षयति द्रव्यमतो लाक्षणिकं सामानाधिकरण्यं ततः कथं द्रव्यगुणयोरभेदप्रतिभानमत आह

४०८ । १६ **न चेति ।** शाब्दो हि व्यवहारो लाक्षणिकः स्याद् न प्रत्यक्षप्रत्यय इत्यर्थः । अभेदप्रत्ययस्य भ्रमत्वं भेदग्राहिप्रमाणाद्भवति तच्च लक्षणरूपमनुमानम् द्रव्यं गुणादिभ्यो भिद्यते समवायिकारणत्वादित्यादि तच्च धर्मिग्राहकप्रत्यक्षविरोधादाभास इत्याह **न चायमिति ।** तस्य भ्रान्तित्वे सर्वाभावप्रसङ्गादाश्रयासिद्धिः । प्रमाणत्वे चाभेदविषयेण तेन विरोधादनुमानोत्थानाऽसंभव इत्यर्थः । ननु संबन्धिन्यसति समवायो न भवतीति कथम् उत्पत्तिर्हि समवाय उत्पत्तिश्चासत्येव कार्ये भवति इतरथा तद्वैयर्थ्यादत आह **न च कारणसमवायादनन्येति ।** अन्येति वा पाठः । तत्र च न कारणसमवायादन्योत्पत्तिः किं तूत्पत्तिरेव समवाय इति पूर्वपक्षिण एव ग्रन्थः । एवं हि सतीत्यारभ्य सिद्धान्तः । नित्यसमवायस्योत्पत्तित्वे कार्योत्पत्त्यर्थं कारणवैयर्थ्यं चेतर्ह्यनित्यो ऽस्तु तत्राह **उत्पत्तौ चेति ।** अथ समवायादन्या कार्यस्योत्पत्तिरुत्पन्नस्य च समवायस्तत्राह

४०९ । १५ **सिद्धयोस्त्विति ।** ननु सिद्धयोरपि संबन्धिभ्यामन्यदेशत्वाभावादिभिरयुतसिद्धिः स्यादिति नेत्याह **न चान्येति । एतेनेति ।** युतसिद्धभावाद्य-

त्संयोगाभावस्तदयोगेनेत्यर्थः । पूर्वमप्राप्तिस्ततः संयोग इत्यप्राप्तिसंयोगौ । एतेनेत्येतद्विवृणोति **मा भूदिति** । एवंभूतयुतसिद्धिव्यवस्थापना हि कार्यकारणयोः संबन्धस्य संयोगत्वव्यावृत्त्यर्था तच्च कार्यस्य नित्यपारतन्त्र्येणाप्राप्त्यभावे ऽपि तत्प्राप्तेः संयोगत्वाभावो ऽसिद्धस्ततश्च युतसिद्धिलक्षणे संयोगपदं कार्यकारणसंबन्धाव्यवच्छेदकत्वाद् व्यर्थमित्यर्थः । अथ कार्यकारणसंबन्धाद्व्यावृत्तत्वेनोभयवादिसंमतधर्माणां वाचकेन पदवृन्देन युतं लक्षणान्तरं द्वयोरन्यतरस्य वा पृथग्गतिमत्त्वमित्याद्यभिधीयेत तत्राह **तत्रेति** । अस्याः प्राप्तेः कार्यकारणसंबन्धस्यासंयोगत्वसिद्धौ तद्व्यावृत्तिसमर्थसंयोगपदवद्युतसिद्धिलक्षणस्य सिद्धिस्तत्सिद्धौ च तल्लक्षितयुतसिद्धिराहित्येन कार्यकारणसंबन्धस्यासंयोगत्वसिद्धिरितीतरेतराश्रयम् । तर्ह्यन्येषामस्तु नेत्याह **न चान्येति** । अन्यासम्भवो ऽसिद्ध इति शङ्कते **यत्तूच्यतेति** । अप्राप्तिपूर्विका प्राप्तिरन्यतरकर्मजा प्राप्तिरुभयकर्मजा प्राप्तिरिति त्रीणि लक्षणानि । एतानि च कार्यकारणसंबन्धस्य न संभवन्तीति नेतरेतराश्रयमित्यर्थः । वैशेषिकैर्हि तन्तुभ्यः पटे उत्पन्ने तत्क्षणे एव तन्त्वाकाशसंयोगजन्यः पटाकाशसंयोग इष्यते स च न कर्मजस्ततः प्राक् पटसत्ताक्षणे पटे कर्माभावादतश्च यथोक्तलक्षणं तत्राव्यापकं स्यादित्याह **संयोगज इति** । तर्ह्यप्राप्तिपूर्विका प्राप्तिरित्येतावल्लक्षणमस्तु तथा च नाव्याप्तिः । नापीतरेतराश्रयत्वं संयोगपदानुपादानादिति तत्राह **न चाप्राप्तीति** । अतिव्याप्तिं च लक्षणस्याह **कार्यस्य चेति** । असति प्राप्तिरि प्राप्त्यनुपपत्तेः कार्यसत्तोत्तरक्षणे प्राप्तिरिति लक्षणमात्रमप्राप्तिरस्तीत्यर्थः । ननु निरवयवसावयवयोः समवायसंभवात् कथं लक्षणानुपपत्तिरत आह **संग्रह इति** । एकाकर्षणे इतराकर्षणं हि सावयवानामङ्कुरतरुशाखादीनां दृश्यत इत्यर्थः । **न हि तत्र पिण्डावयवेति** । यथा सवेष्टनेन पिण्डीकृते पटे प्रसारणसमये तदवयवसंयोगा न नश्यन्ति किं त्ववयविनसंयोगानामेव तेषामधिकदेशव्याप्त्या पिण्डावस्था नश्यति तथा पिण्ड्यापीति* ॥

४०९ । १९

४१२ । १२

---

* अत्र तृतीयं परमाणुजगत्कारणत्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ८—उभयथा ऽपि न कर्मातस्तदभावः १२ समवायाभ्युपगमाच्च साम्यादनवस्थितेः १३ नित्यमेव च भावात् १४ रूपादिमत्त्वाच्च विपर्ययो दर्शनात् १५ उभयथा च दोषात् १६ अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षा १७ ॥

अभिमतफलदानैस्त्वत्कृतैर्विश्वलोके
वितृषि गजमुख त्वद्गण्डभेदेन दानम् ।
गलदलिकुलजुष्टं त्वद्गुपुण्येव जीर्यद्
ध्वनयति जनतायां नार्तिरस्तीति नूनम् ॥

४१३ । १ **समुदाय उभयहेतुकेऽपि तदप्राप्तिः ॥ १८ ॥**

समुदायेति । गुणानां च केषांचित् परमाणुपरिमाणादीनाम् अभेदे हि कार्यकारणयोः कार्यनाशोऽपि कारणरूपेण तिष्ठतीति न निरन्वयनाशः । भेदे तु निरन्वय इति । ननु निमित्ताभावाविशेषात् सङ्घातारम्भवादयोरनुपपत्त्यविशेषे कथं तत्प्रयोगः तत्राह **स्थिरेति** । स्थिरपक्षे हि कारणस्य भूत्वा व्यापृत्य जनकत्वं युक्तं* नेतरत्रेत्यर्थः । वादिवैचित्र्यात्खलु बहुप्रकार इति गृहीतभाष्यप्रतीकादनुषङ्गः† । बहुप्रकारत्वमेव दर्शयति **केचिदिति** । अत्रभवतां सौत्रान्तिकादीनां विप्रतिपत्तिर्हि पुरुषापराधाद्भवति यथा स्थाणौ वस्तुवशाद्वा यथा क्रियायामत्र तु न प्रथम इत्युक्तं **सर्वज्ञानामिति** । न द्वितीय इत्यभिहितं **तत्त्वस्येति** । बोधी बुद्धस्तस्य चित्तमभिप्रायस्तद्विवरणमन्ये‡ । **लोकनाथानां** बुद्धानाम् । **देशना** आगमाः प्राण्यभिप्रायवशानुसारिण्यः शून्यताप्रतिपत्त्युपायैः क्षणिकसर्वास्तित्वादिभि-
४१४ । ३ र्लोके श्रोतृसमुदाये पुनः पुनर्बहुधा भिद्यन्ते । भेदमेवाह **गम्भीरेति** । अगाधो गम्भीरः तद्विपरीत उत्तानः स्थूलदृष्टियोग्यस्तद्रूपेण क्वचिदुन्यप्रवेश उभयलक्षणाज्ञानमात्रास्तित्वबाह्यार्थास्तित्वलक्षणा तत्प्रतिपादिनी भिन्नाऽपि देशना शून्यतैवाद्वयाऽतल्लक्षणाऽतत्तात्पर्यवत्यभिन्नेत्यर्थः । प्रत्ययवैचित्र्यादर्थोऽनुमेय इति सौत्रान्तिकाः । प्रत्यक्ष इति वैभाषिकाः । अतो मतभेदः । रूप्यते एभिर्विषया इति शेषः । कायस्थत्वात्कायाकारेण संहतत्वादसंहतानामिन्द्रियसंबन्धित्वाद्वेत्यर्थः । अहमित्याकारमालयविज्ञानमिन्द्रियादिजन्यं रूपादिविषयं च ज्ञानमेतद् द्वयं दण्डायमानं प्रवाहापन्नं विज्ञानस्कन्ध इत्यर्थः । वेदनास्कन्ध इति भाष्योपादानं या प्रियेत्यादि तद्व्याख्यानम् । सविकल्पप्रत्यय इत्यनेन विज्ञानस्कन्धो निर्विकल्प इति भेदः स्कन्धयोर्ध्वनितः ।

---

* प्रयुक्तमिति ३ पु॰ पा॰ । † प्रतीकानुषङ्ग इति २ पु॰ पा॰ ।
‡ तद्विवरणं यस्य इति २-३ पु॰ पा॰ ।

यवन्ते तन्तून् संतन्वन्ति । अनुपलब्धिलिङ्गकमनुमानमाह **तस्मादिति ।** यः कार्योत्पादः स तदनुगुणकारणमेलनाधीन इत्येकां व्याप्तिमुक्त्वा द्वितीयामाह **कार्योत्पादानुगुणं चेति ।** या कार्योत्पत्तिः सा चेतनाधिष्ठितकारणेभ्यो भवतीति व्याप्ता सा स्वव्यापकचेतनाधिष्ठितत्वविरुद्धानधिष्ठितेभ्यः पराभिमतकारणेभ्यो व्यावर्तमाना चेतनाधिष्ठितकारणवत्त्वे सिद्धान्त्यभिमते ऽवतिष्ठते ऽतो या कार्योत्पत्तिः सा चेतनाधिष्ठितकारणेभ्य इति व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थः । अत्र प्रयोगः । विमतं चेतनाधिष्ठित*मचेतनत्वात्तन्तुवदिति । **चिरातीतत्वेनेति ।** स्थायिवासनायास्त्वया ऽनिष्टत्वादित्यर्थः । व्यापारवदाश्रयो व्यापार इत्युक्ते तदाश्रितजातेस्तद्व्यापारत्वं स्यादिति तत्कारणञ्च इत्युक्तम् । एतावत्युक्ते कुम्भो ऽपि कुम्भकारव्यापारः स्यात्तन्निवृत्तये व्यापारवदाश्रय इति । एवमुक्ते ऽपि मृदाश्रितो मृज्जश्च घटो मृद्व्यापारः स्यात्तन्निवृत्तये तत्कार्यं प्रति हेतुरित्यपि द्रष्टव्यम् । अस्त्वेवं व्यापारलक्षणं प्रस्तुते किं जातमत आह **न च समसमययोरिति ।** व्यापारव्यापारिणोरेककालत्वं भिन्नकालत्वं वा । नाद्यः । कारणत्वस्य नियतप्राक्सत्त्वरूपत्वात् । न द्वितीयः । आधाराधेयभावसम्बन्धस्यान्यतरस्मिन्नसत्यप्ययोगादित्यर्थः । अथ पदार्थः पूर्वं भूत्वा स्वजन्यव्यापारसमये ऽपि तदाश्रयत्वेनानुवर्तेत तत्राह **तथा चेति ।** ४१५ । ८

प्रत्ययोपनिबन्धस्य संग्राहकं बुद्धसूत्रमुदाहरति **इदमिति ।** हेतुमन्यं प्रति अयते गच्छतीति इतरसहकारिभिर्मिलितो हेतुः प्रत्ययः । इदं कार्यप्रत्ययस्य कारणसमुदायमात्रस्य फलं न चेतनस्य कस्य चिदित्यर्थः । हेतूपनिबन्धस्य संग्राहकं बुद्धसूत्रमुदाहरति **उत्पादाद्वेति ।** तथागतानां बुद्धानां मते धर्माणां कार्याणां कारणानां च या धर्मता कार्यकारणभावरूपा सा उत्पादादनुत्पादाद्वा स्थिता । धत्ते इति धर्मः कारणम् । ध्रियते इति धर्मः कार्यम् । यस्मिन् सति यदुत्पद्यते असति च नोत्पद्यते तत्तस्य कारणं कार्यं च न चेतनः क्व चित्कार्यसिद्धये ऽपेक्षितव्य इत्यर्थः । स्थितधर्मता इत्येतत्स्वयमेव सूत्रकृद्विभजते **धर्मस्थितितेति ।** कार्यतामाह कार्यस्य हि धर्मस्य कारणादनतिप्रसङ्गेन कालविशेषे स्थितिर्भवतीति स्वार्थिकस्तल् ४११ । ५

* चेतनप्रेर्यमिति १ पु· पा· ।

प्रत्ययः । **धर्मनियामकतेति** कारणतामाह । धर्मस्य कारणस्य कार्यं प्रति नियामकतेत्यर्थः । नन्वेवंविधमेव कार्यकारणत्वं न चेतनादृते सिध्यति तत्राह **प्रतीत्येति** । कारणे सति तत्प्रतीत्य प्राप्य समुत्पादानुलोमतानुसारिता या सैव धर्मता सा चोत्पादानुत्पादात्मा धर्माणां स्थिता न चेतनः कश्चिदु-

४१७ । ७ पलभ्यतइत्यर्थः । सूत्रद्वयं व्याचष्टे **अथ पुनरयमिति** । हेतोरेकस्य कार्येणोपनिबन्धस्तथोक्तः । प्रत्ययानां मिलितानां नानाकारणानां कार्येणोपनिबन्ध*स्तथा ऽभिहितः । हेतूपनिबन्धे उदाहरणमुक्त्वा तत्रैवोत्पादाद्वेति सूत्रं योजयति **असति बीजे इत्यादिना** । यावत्पुष्पफलोदाहरणं ताव-दसति पुष्पे फलं न भवति इत्यादिर्व्यतिरेको द्रष्टव्य इत्याह **यावदस-तीति** । चैतन्यं बीजादीनां वा ऽभ्युपगम्यते किं वा तदतिरिक्तस्य कस्य चिद्वोक्तः प्रशासितुर्वा । नाद्य इत्याह **तत्र बीजस्येत्यादिना** । **यावत्पु-ष्पस्येति** । पुष्पपर्यन्तस्येत्यर्थः । फले ऽपि यावच्छब्दो योज्यः । न द्वितीय इत्याह **असत्यपि चान्यस्मिन्निति** । अङ्कुराद्युत्पत्तौ चेतनव्यापारानुपलम्भादित्यर्थः । न च सो ऽनुमेयस्तदन्यहेतौ सति कार्या ऽनुत्पा-दादर्शनादिति । प्रत्ययोपनिबन्ध इत्यत्र प्रत्ययशब्द इणो धातोर्भावार्थीया-ऽच्प्रत्ययान्तस्य रूपम् । तथा च समुदितत्ववाचीत्याह **अयमानामिति** । तत्रास्य हेतूपनिबन्ध उच्यतइति वाक्यशेषः । उदाहरणमाह **यदिदमिति** । अविद्यारूपाः प्रत्यया भ्रान्तय इत्यर्थः । तथा संस्काराश्चोत्तरत्र व्याख्या-स्यमाना एतदारभ्य यावज्जातिप्रत्ययं जातिरूपं कारणं यावच्च जरामरणादि तत्सर्वमाध्यात्मिकस्य प्रतीत्य समुत्पादस्य हेतूपनिबन्धे उदाहरणमित्यर्थः ।

४१९ । १२ विज्ञानधातुं व्याचष्टे **यस्त्विति** । देवदत्तादिनाम्नः शौक्ल्यादिरूपस्य चाश्रयः शरीरं नामरूपं तस्य च सूक्ष्मावस्था कललबुद्बुदादिकाक्रान्तनामरूपम् स एवाङ्कुरस्तं शब्दादिविषयैः पञ्चभिर्विज्ञानैः कार्यैः संयुक्तं† यो ऽभिनि-र्वर्तयति । आस्रवत्यनुगच्छति कर्तारमित्यास्रवः कर्म तत्सहितं समनन्तरप्रत्ययरूपमनोविज्ञानं यो ऽभिनिर्वर्तयति स विज्ञानधातुरित्युच्यते तच्चालय-विज्ञानमित्यर्थः । देहाकारपरिणतेषु धातुषु शिरःपाण्यादिमत्त्वेन पिण्डसंज्ञा

---

* कार्योपनिबन्ध इति १ पु. पा. । † सकर्मेति ३ पु. पा. ।

अत एवैकसंज्ञा एकैकस्मिन्धातौ नित्यसंज्ञा सत्त्वसंज्ञा* प्राणिसंज्ञा वृद्धिह्रासस-
ञ्ज्ञेत्यर्थः । **वस्तुविषयेति** । नाऽऽलयत्वादिविशेषो ऽपेक्ष्यो ऽपि तु सामा-
न्येन वस्तुविषयेत्यर्थः । नामरूपं व्याचष्टे **विज्ञानादिति** । विज्ञाना†द्धेतोर- ४२० । ४
भिनिर्वर्तनइति संबन्धः । चत्वारः पृथिव्यादयो उपादानकारणस्कन्धाः प्रभेदा-
स्तन्नामेत्युच्यते । विधेयापेक्षयैकवचनं नामाश्रयत्वाच्च नामत्वम् । तानि चोपादा-
नानि उपादाय कारणत्वेन विकृत्य रूपं सितादि रूपवच्छरीरमभिनिर्वर्तन्ते निष्प-
द्यन्ते इत्यर्थः । ननु नामरूपयोर्द्वित्वात्कथमेकवचनमत आह **तदैकध्य-
मिति** । एकधेत्यर्थः । एकाद्धो ध्यमुञन्यतरस्यामित्येकशब्दात्परस्य धाप्र-
त्ययस्य ध्यमुञादेशे रूपम् ऐकध्यमिति । कार्यकारणे एकीकृत्यैक्यनिर्देश
इत्यर्थः । जातेरुपरि वक्ष्यमाणत्वादिह गर्भाभ्यन्तरे देहा‡भिधानमित्याह
शरीरस्यैवेति । षडायतनं व्याचष्टे **नामरूपसंमिश्रितानीति** । षट्
पृथिव्यादिधातव आयतनानि यस्य कारणवृन्दस्य तत्तथा । उपक्लेशा
मदमानादयस्ते उपाया दुःखादीनां ते च भाष्यगतैवंजातीयकशब्दनिर्देश्या
इत्यर्थः । उत्पादाऽनुत्पादाभ्यां हेतु§हेतुमद्भावे समर्थिते तावन्मात्रानुवादो
ऽयं दृश्यते ऽनुत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वादिति । ततश्चासंगतिमाशङ्क्याह **अय-
मभिसंधिरिति** । अङ्गीकृत्य हेतूपनिबन्धनस्य चेतनाऽनपेक्षां प्रत्ययो-
पनिबन्धनस्य सा वार्यतइत्यर्थः । चेतनमन्यमनपेक्ष्य स्कन्धानामणूनां
चेतरेतरप्रत्ययत्वादितरेतरमिलितत्वात्कार्यसिद्धिरिति चेन्न अचेतनानां
कार्योत्पत्तिमात्रे निमित्तत्वात्संघाते त्वस्ति चेतनापेक्षेति सूत्रार्थः । हेतू-
पनिबन्धस्तु स्वरूपत एव परेषां न संभवतीत्युत्तरसूत्रगतेनोत्तरोत्पादे च
पूर्वनिरोधा||दित्यत्र वक्ष्यतइति । ननु मिलितेभ्यः पृथिव्यादिभ्यश्चे-
तनमन्तरेणैवाङ्कुरोत्पत्तिरुक्ता तद्वद्देहोत्पादो ऽपि किं न स्यादत आह
बीजादिति । तत्रापीश्वरो ऽस्ति संहन्तेत्यर्थः । न च सर्वत्र हेतुत्वे ४२१ । ५
केवलव्यतिरेकापेक्षा । तथा सत्याद्यज्ञानस्य ज्ञानान्तरजन्यत्वं संलग्नज्ञान-
दृष्टं तेन भवद्भिर्नानुमीयेत । शुक्रादिपरिणाममात्रजन्यत्वसंभवादिति संह-

* सत्त्वसंज्ञेति नास्ति २ पु ।
† ज्ञानादिति १ पु पा ।
‡ अभ्यन्तरदेहेति २-३ पु पा ।
§ हेत्विति नास्ति २ पु ।
|| व्याससू० अ० २ पा २ सू २० ।

तानां हेतुत्वे संहन्त्रा भाव्यमित्युक्तं तत्र संघातस्याप्रयोजकत्वं ततश्च न
४२१ । ८ संहन्तुरनुमानमिति शङ्कते **स्यादेतदित्यादिना** । यद्यनपेक्षास्तर्हि कुसू-
लाभिहतबीजादिभ्यः किमित्यङ्कुरो न जायते तत्राह **अन्त्यक्षणप्राप्ता**
इति । अङ्कुरोत्पत्तेराद्यक्षणो बीजादीनामन्त्यक्षणस्तं प्राप्ता एव कारणं न
पूर्वं तथैव दर्शनादित्यर्थः । एकैकश्येन कार्यजननसमर्थानां किं संघातेन
तत्राह **तेषां त्विति** । उपसर्पणम् इतरेतरसमीपगमनं तस्य प्रत्ययः
कारणं तद्वशात्परस्परसंनिधानप्रयोजकं जायतइत्यर्थः । एकस्मादेव कार्य-
सिद्धेः किमन्यैरिति वदन् प्रष्टव्यः किमेकस्मात्कार्यस्य निष्पन्नत्वादन्येषां
व्यर्थतेति उत जनयितव्ये कार्ये एकस्मात्कारणात्सिध्यति न तत्कारणस्य
कारणान्तरेष्वपेक्षेति । नाद्य इत्याह **कारणचक्रेति*** । न द्वितीय इत्याह
न चैको ऽपीति । किं त्वित्यादिपूर्वोक्तनिगमनं परस्परं संनिधानमुत्पादश्च
येषां ते तथा । यदि प्रत्येकं कार्यजननसामर्थ्यं हेतूनां तर्हि प्रतिकारण-
मेकैककार्योदयप्रसङ्ग इत्याशङ्क्याह **न च स्वमहिम्नेति** । **तत्रैव** एकस्मि-
न्नेवेत्यर्थः । बीजेन हि अङ्कुरो जनयितव्यः मृदादिभिरपि स एव तत्र
लाघवात्सर्वैरेक एव जन्यतइत्यर्थः । नन्वङ्कुर एव सर्वैः किमिति जन-
यितव्यः कारणभेदाद्विजातीयात्कार्यजन्म किं न स्यान्मद्र्ह्येमभ्यामिव
घटकटको तत्राह **न च कारणभेदादिति** । अस्मिन्मते येषां मिलित्वैव
हेतुता तेषां निरपेक्षाणामपि सामग्रीता । तद्भेदे च विजातीयकार्योत्पाद
इति । इत्थं संघाताऽप्रयोजकत्वमुक्तं दूषयति **तन्नेति** । यद्यनपेक्षादन्त्य-
क्षणात्कार्यजन्म तर्ह्युपान्त्यादयो ऽपि स्वकार्यजनने ऽनपेक्षाः स्युः ततः
किं जातमत आह **कुसूलस्थत्वाऽविशेषे ऽपीति** । कुसूले ह्यङ्कुरजननो-
पयोगिबीजसंतानिनिर्वर्तको बीजक्षणो ऽन्ये च बीजक्षणाः सन्ति । तत्र कुसूल-
गतविमतबीजक्षणोऽङ्कुरोपजननोपयोगि(बीजसंतानिनिर्वर्तको)† बीजक्षण-
मनपेक्षो न जनयेत् कुसूलस्थत्वात् तत्कालोद्धृतभक्षितबीजक्षणवदित्याशङ्क्य
कुसूलस्थत्वाविशेषे ऽपीत्युक्तम् । अङ्कुरोपयोगिबीजसन्तानानन्तःपातित्वमु-
४२२ । ६ पाधिरित्यर्थः । **स्वकार्योपजनने इति** । अनन्तरजन्यबीजजननइत्यर्थः ।
तस्मादाद्यक्षणादनन्तरानन्तरवर्तिनेन उपर्युपरिवर्तिनो ऽनपेक्षाः स्वस्वकार्य-

* कारणेतीति प्रतीकाकारः ३ पु. । † ( ) एतन्मध्यगो ग्रन्थो नास्ति १ पु. ।

जननइत्यनुषङ्गः । नन्वनन्तरक्षणपरंपरा बहिर्भवतु कुतः कुसूले यवाङ्कुरसिद्धिस्तत्राह **येन हीति** । अनपेक्षस्य देशभेदे ऽप्यपेक्षाविरहसाम्यादित्यर्थः । नाऽसंहतस्य सामग्रीत्वं संहन्ता च न तवेत्युक्तमभिसंधिमविद्वानित्यर्थः । अविद्यादिभिः कारणसंघातस्य य आक्षेपः स उत्पाद उत ज्ञापनम् । नाद्य इत्याह **तत्रेति** । यत्कार्यं तदन्यथानुपपद्यमानं सत्कारणं ४२२ । २१ नोत्पादयति अन्यथाऽनुपपद्यमानदशायां तस्याऽसत्त्वात् किं तु यदि जनकं तर्हि स्वसामर्थ्येन सामर्थ्यं चाविद्यमानस्य नास्तीत्यर्थः । न केवलं संघाताऽनुपपत्तिः किं तु संहतानां य इतरेतरमुपकारः सो ऽपि नेत्याह **अपि चेति** । भावस्यान्यकृतोपकारस्य च किमेकक्षणवर्तित्वमुत जाते भावे उत्तरक्षणे उपकारः । नाद्य इत्याह **भावस्येति** । यो ह्येकस्मिन् क्षणे उपकाराभावाद्धेतुतामनश्नुवानः क्षणान्तरे तत्कृतमुपकारमासाद्य हेतुतां भजते तस्य स उपकारो ऽन्यकृत इति ज्ञायते ऽपरथा स तस्य स्वभावः किं न स्यात् । तव तु मते पदार्थक्षणस्याऽभेद्यत्वाद्वस्तुन उपकृतत्वाऽनुपकृतत्वे न संभवतो ऽतश्च भावस्योपकाराऽनास्पदत्वम् । तथा च नोपकार्योपकारकभाव इत्यर्थः । द्वितीयं प्रत्याह **कालभेदेन चेति** । क्षणिकत्वव्याघातात् कालभेदेनापि नोपकार्योपकारकभाव इत्यधस्तनेनान्वयः । भाष्ये आश्रयाश्रयिभूतेष्वित्येतदणुविशेषणम् । चकारश्च भोक्तृषु सत्सु चेत्युपरि संबन्धनीयः । आश्रयाश्रयिशून्येष्वित्यत्र च भावप्राधान्यम् आश्रयाश्रयित्वशून्येष्वित्यर्थः । आश्रयाश्रयिभूतेष्विति तु पाठे भोक्तृविशेषणम् । आश्रयश्चादृष्टमिति । उक्तमभिसंधिमविद्वानिति यदुक्तं तद्विशदयति **अस्तु तावदिति** । अदृष्टात्संघातोत्पत्तिरित्यभ्युपगम्यासिद्धेर्भाष्योक्तदूषणानुपपत्तिमाशङ्क्याह **स खल्विति** । भोक्तुर्भोगादन्यत्वे हेतुमाह **अप्राप्तभोगो हीति** । भोक्तुः स्थिरतायां हेतुर्भोगार्थ इति । अर्थिदशायां भोगदशायां चानुवृत्तेः स्थैर्यमित्यर्थः । अस्य विवरणं भोगमाप्तुकाम इति । इतरथा हि भोगस्याभावर्योति भ्रमः स्यादिति । अन्यस्य भोगायान्यो न कल्पत इत्यर्थः । ४२४ । १० ननु संघातासिद्धौ कर्तृमात्रं वाच्यं न भोक्तृभावः कर्तुर्हि हेतुता तत्राह **भोक्तृभावेनेति** ।

ननु निरुद्धस्यास्त्वभावग्रस्तता निरुध्यमानस्य कथमत आह **न तावदिति** । यथा हि आरम्भकतन्त्वादिसंयोगस्य नाशक्षणे* पटादेर्विद्यमानस्यैव विनश्यदवस्था† वैशेषिकैः स्वीकृता न तथा वैनाशिकैरि-
४२५ । ६ त्यर्थः । ननूभयोर्विनाशग्रस्तत्वे को भेदस्तत्राह **तस्मादिति** । यद्विनाशग्रस्तत्वं तदचिरनिरुद्धत्वरूपं सद् निरुध्यमानत्वं वक्तव्यं तदेव चिरनिरुद्धत्वरूपं सद् विवक्षितमित्यर्थः । कार्यकाले कारणस्याऽसत्त्वेऽपि पूर्वक्षणसत्त्वेन हेतुत्वं भाष्योक्तमयुक्तं मृदादीनां कार्येऽन्वीयमानानामुपादानत्वोपलम्भादिति तत्राह **कारणस्य हीति** । प्रायेणेति क्रियाज्ञानव्यावृत्त्यर्थम् । एषां पदार्थानां या भूतिरुत्पत्तिः सैव क्रिया कारकमिति चोच्यते । **तदेव कारणमिति** । सामान्यं हि भेदविकल्पाधिष्ठानत्वेन कारणमित्यर्थः । ननु सादृश्यसिद्धौ तद्बलादनुगतरूपसिद्धिस्तदेव नास्ति असत्यपि सादृश्ये सादृश्यभ्रमादत आह **सर्वथेति** । ननु वैसादृश्येऽपि तन्तुमात्रे पटभावादुपादानोपादेयभाव इत्याशङ्क्याह **न चेति** । एकस्मिन्पदार्थक्षणे तद्भावभावस्याशक्यग्रहत्वाद्व्यासमादावपि प्रसङ्गादित्यर्थः । अथ जात्युपाधौ कारणत्वं तर्हि जातिरेव कारणं व्यक्तयस्तदवस्था स्युर्नान्याः । अन्यकारणत्वस्यान्यचायोगात् त्वया चैतन्नेष्टमित्याह **सामान्यस्य चेति** । भाष्ये उत्पादादिशब्दस्य वस्तुशब्दस्य च पर्यायत्वापादनेऽपि वस्तुनो नित्यत्वापादनं द्रष्टव्यम् । तथा सत्युत्पादनिरोधयोरभावादित्यर्थः ।

प्रतिज्ञोपरोधं व्याख्यातुं चतुर्विधां नित्यादिप्रतिज्ञां बौद्धीयां भाष्योक्तां दर्शयति **नीलाभासस्येत्यादिना** । तत्र तावच्चतुर्णां कारणानामेकस्मिन्नीलप्रत्यये समुच्चयेन कारणत्वसिद्ध्यर्थं द्वारभेदः प्रदर्श्यते । आलम्बनं च तत् प्रत्ययः कारणं चेति तथोक्तम् । उदितस्य ज्ञानस्य रसादिसाधारण्ये प्राप्ते रूपनियामकं चक्षुरधिपतिः लोके नियामकस्याधिपतित्वादिति । एवं चित्तानां ज्ञा-
४२६ । १९ नानां चतुर्भ्य उत्पत्तिमुक्त्वा चैत्तानामपि दर्शयति **एवमिति** । सुखं ज्ञानं मनोजन्यत्वे सत्यपरोक्षत्वात् समनन्तरादित्यर्थः । अपरोक्षत्वमदृष्टादिव्यावृत्त्यर्थम् । एकविधसामग्रीजन्त्वेन चित्तसम्बन्धो बौद्धमते चैत्तशब्दार्थः । चत्वा

क्षणे इति १ पु. पा. । † विनश्यदवस्थेति १ पु. पा. ।

येतानि कारणानि । अत एव चिताभिन्नहेतुजन्यत्वम् । उत्तरक्षणोत्पत्तिकाले पूर्वक्षणस्थितावपि न स्थायित्वं सिध्यति एकक्षणेऽप्युभयसम्भवाद् उत्तरक्षणस्तु द्वितीयक्षणे भवत्वित्याशङ्क्याह उत्पत्तिरिति । भूतितत्कर्त्रो-रभेदोपगमादुत्तरभावक्षणतदुत्पत्ती अभिन्ने तथा च पूर्वक्षणस्योत्तरक्षणं यावदवस्थितौ स्थायित्वमित्यर्थः ।

प्रतिशब्दः प्रातिलोम्यार्थः संख्याशब्दो वृद्धिवचन इति व्याचष्टे **भावेति । प्रतीपा** विरोधनी । नन्वन्त्यसन्तानिनो न फलानारम्भकत्वं यतो ४२१ । १ ऽसत्त्वापत्तिः । न च फलारम्भे सन्तानानुच्छेदः । न हि हेतुफलभावमात्रं सन्तानः किं तु सजातीयानां हेतुफलभावस्तत्र विशुद्धविजातीयक्षणोत्पत्तावपि सजातीयहेतुफलभावरूपसन्तानो निवर्तत* इत्याशङ्क्याह **न च सभागा-नामिति** । हेतुमाह **तथा सतीति** । सादृश्यं हि सन्तानिनां ज्ञानानां तुल्य-जातीयविषयत्वेन विषयाणां च तुल्यजातीयत्वं किमपरजात्या उत पर-जात्या । नाद्यश्चेत्सन्तानेऽनुवर्तमान एव रूप‡ज्ञानसन्तानविगमे रसज्ञा-नोदये सन्तानोच्छेदप्रसङ्गादित्युक्त्वा द्वितीयं दूषयति§ **कथं चिदिति** । सत्तया जात्या तत्सादृश्यमस्तीति सोपप्लवसन्तानापगमे सति विशुद्धसन्तानोदयेऽपि न सन्तानोच्छेदः स्यादित्यर्थः । सन्तानगोचरौ निरोधौ भावगोचरौ वेति वि-कल्प्याद्यं निरस्य द्वितीयं निरस्यति **नापि भावगोचराविति** । भावगत-निरन्वयनिरुपाख्यत्वपदयोर्हेतुहेतुमद्भावमाह **यत इति** । अपरिशिष्यमाणरू-पत्वं निरन्वयत्वम् असत्त्वं निरुपाख्यत्वम् । ननु यस्य घटादेर्विनाशः स नान्व-यी यस्य तु सामान्यस्यान्वयस्तन्न नश्यति तत्कथं सान्वयत्वं नाशस्याऽत आह **यद्यदन्वयिरूपमिति** । तप्तशिलातलपतितस्योदबिन्दोर्दृश्यमानान्वयिरू-पाभावमङ्गीकृत्यानुमानादन्वयः समर्थितः इदानीं प्रत्यक्षेणानुवृत्तिमाह **शक्यं** ४२९ । ३ **त्विति** । उदबिन्दावुपलतलपतिते सिन्धौ समुद्रे च तोयभावस्तोयत्वसा-मान्यं न भिद्यते तस्मादुदबिन्दौ विनष्टेऽपि तस्य बिन्दोः सामान्यरूपेणाम्बु-धावस्त्यन्वय इत्यान्तरश्लोकस्यार्थः ।

---

* निवर्तत इति १-२ पु० पा० ।
† जातीयविषयत्वमिति १ पु० पा० ।
‡ रवकर्देति ५ पु० पा० ।
§ दूषयतीति २-३ पु० पा० ।

मोक्षाप्रिहेतुत्वाद्भावनाया मार्गत्वम् । शब्दस्याकाशाश्रयत्वं परिशेषतः साधयति तथा हीति । तस्य हि न तावद्द्रव्यादिभ्यो ऽन्यत्र प्रसङ्गः । प्रसक्तं च तेषु षट्स्वन्तर्भावे सामान्यादित्रये तावदनन्तर्भावमाह **जातिमत्त्वेनेति** । त्रयाणां निःसामान्यरूपत्वादित्यर्थः । द्रव्यकर्मणोरनन्तर्भावमाह

४२९ । १६ गुणत्वेन शब्दस्याकाशाश्रयत्वसिद्धये **अस्पर्शेति** । शब्दो गुणः जातिमत्त्वे सति बाह्यैकेन्द्रियग्राह्यत्वाद्गन्धवदित्यर्थः । वायुः स्पार्शनप्रत्यक्ष इति मते तस्मिन् व्यभिचाराभावायास्पर्शत्वोक्तिः । दिगादिव्यावृत्त्यर्थमिन्द्रियग्राह्येति । द्वीन्द्रियग्राह्यद्रव्यवारणाय एकेति । एकेन्द्रियग्राह्यगन्धत्वादिजातेरपाकरणाय जातिमत्त्वे सतीति । तथाविधात्मव्युदासाय बाह्येत्युक्तमिति । सत्यप्येतस्मिन्ननुस्मरणे इत्यर्थः । उपलब्धृस्मर्त्रोरन्यत्वे ऽपि स्मृतिरुपपत्स्यत इत्यन्वयः । अस्मिन्मते क्रियातिरिक्तकर्त्रभावादुपलब्धिस्मृती एव उपलब्धृस्मर्तारौ तयोर्भेदे ऽप्येकसन्ततिगतत्वेन कार्यकारणभावान्नातिप्रसङ्ग इत्युक्तं भवति । प्रत्यभिज्ञात्वेन समाख्यातं सम्यग्ज्ञानम् ।

अहमदोऽर्शादिति यथाश्रुते अपप्रयोगता स्यात्तां परिहरति **अहं स्मरामीति** । पूर्वापरक्षणद्वयग्रहणाभावे तेनेदमित्याकारप्रत्ययोदयायोगाद्ग्राह्यस्थशङ्कानुपपत्तिमाशङ्क्याह **न तु तत्त्वत इति** । क्षणभङ्गवादी पृष्टव्यः तेनेदं सदृशमिति प्रत्यये तत्तेदन्तावच्छिन्नावर्थौ तयोः सादृश्यं च किं न भासन्ते भासमानानि वा किं ज्ञानस्याकारा उत तस्माद्भिन्नानि यदा ज्ञानाकारत्वं तदा तज्ज्ञानं किमेकमुत नानेति । आद्य इत्याह **स्वसंवेदनमिति** । ज्ञानाकारत्वपक्षे एकस्य नानात्वं* व्याहतमित्याह **न चैकस्येति** । ज्ञानभेदं निराचष्टे **न च तावन्तीति** । एकज्ञानेन नानापदार्थोल्लेखे हि नाना इत्युल्लेखो भवति स ज्ञानभेदे इत्यर्थः । परिशेषाज्ज्ञानाद्भिन्नो ऽर्थो ऽभ्युपेयस्तस्य च नानाकालस्य तत्तेदन्तास्पदस्य परामर्शः स्थायिन्यात्मनि

४३१ । ८ सति संभवतीत्याह **तस्मादिति** । ननु न वयमर्थस्य ज्ञाने ऽवभासमपजानीमहे येन प्रतीतिं विरुन्धीमहि किं तु सो ऽर्थः प्रतीतावारोपितो न बहिरस्ति न च प्रतीतितावन्मात्रः ततश्च न ज्ञानस्यैकस्य नानार्थाकार

* नानाकारत्वमिति २-३ पु पा.

त्वप्रयुक्तो व्याघातो न च बाह्यार्थाभ्युपगमप्रसङ्ग इति । विकल्पप्रत्ययो ऽय-मित्यादिशङ्कान्तरोक्तमर्थमाविष्करोति **यत्तूच्यतेति** । कल्पितो ऽपि ज्ञाने ४३१ ऽर्थाकारः तस्माद्भिन्नो ऽभिन्नो वेति वक्तव्यम् । अनिर्वाच्यत्वानङ्गीकाराद् भिन्नत्वे ज्ञानान्तरवदकल्पितः स्यात् तथा च तेनेतीदमिति सदृशमिति च प्रतिभास-मानानामर्थानामेकज्ञानाभेदाभ्युपगमे परस्परमप्यभेदप्रसङ्गः । तथा चेतरेत-रभेदेन लोकप्रसिद्धाः पदार्था निह्नूयेरन् ज्ञानाच्च ज्ञेयस्य भेदः प्रसिद्धः सो ऽप्यपह्नवः स्यात् । सोऽमिति वदन्तं प्रति स्वपक्षसाधनम् । परपक्षोक्तानु-पपत्तिरुक्ता भाष्ये तां विशदयति **एकाधिकरणेति** । इदं नित्यमिदम-नित्यमिति भिन्नयोर्ज्ञानयोराकारौ । तथा च धर्मिभेदेन व्यवस्थापनाद्वि-वादो न स्यादित्यर्थः । असति बाह्यालम्बनत्वइत्येतद्विवृणोति **ज्ञानाका-रत्वे हीति । विषयत्वाभावाद्** आश्रितत्वाभावात् । असति च लोकप्र-सिद्धपदार्थकत्वे इत्यस्य विवरणं **न चालौकिकार्थेनेति** । अनित्यशब्दो यद्यलौकिकार्थस्तर्हि तेन विभुत्वमपि वक्तुं शक्यं तथा च नित्यत्वेन तस्य न विरोध इत्यर्थः । **प्रतिनिष्ठापयिषता** स्थापयितुमिच्छता ।

एवं तावदनेदन्ताक्ष्पदादिरर्थो ज्ञानस्यान्तर आकार इति विज्ञान-वादिमतं बाह्यार्थवाददूषणमध्ये ऽपि प्रसङ्गादाशङ्क्य प्रतिक्षिप्तं । इदानी-मस्ति बाह्योऽर्थः स तु क्षणिको निर्विकल्पके चकास्ति सविकल्पप्रत्ययास्तु विकल्पास्तद्वत्सादृश्याद्याकारेण निर्भासन्ते ऽतो विप्रतिपत्त्यादिव्यवहार-सिद्धिरिति बाह्यार्थवादमाश्रित्यैव शङ्कते **यत्तूच्यतेनेति** । ननु स्वगतस्य ज्ञानस्य स्वयं तावद्ग्राह्य कथमस्य ग्राह्याकारविषयत्वमत आह **द्विविधो हीति** । स्वाकारस्य निर्विकल्पस्याध्यवसायाद् अपि तु पर अध्यवसेयो ऽध्यव-सेयः । अध्यवसेयस्य बाह्यार्थस्य निश्चितत्वादनिश्चितार्थत्वापादकं भाष्य-मयुक्तम् इत्याशङ्क्याह **अयमभिसन्धिरिति** । स्वमेव ज्ञानं प्रतिभासो यस्य तत्तया । **अनर्थ इति** । अबाह्य इत्यर्थः । तस्मिन् बाह्यत्वस्याध्यवसायात् ४३२ प्रवृत्तिहानादिर्लोकस्येत्यर्थः । आन्तरस्यानभिधेयस्य ज्ञानाकारस्य तद्रूपेण बाह्याकाररूपेणाध्यवसायो नाम किं तद्रूपेण निष्पन्नत्वं तेन सम्बन्धनं किं वा तेनाकारेणारोपणमिति विकल्पार्थः । आन्तरं बाह्येन सह योजयितुं च नेशत इति योजना । गृह्यमाणे बाह्ये ज्ञानाकारस्यान्तरस्यारोप इति

पक्षे ऽधिष्ठानस्य बाह्यस्य केन ग्रहणं किं यस्याकार आरोप्यः तेनैव सविकल्पकप्रत्ययेनोत तत्समसमयभुवा निर्विकल्पकेन । प्रथमे किं बाह्यम-
४३२ । १८ भिमतं यत्रारोपः स्वलक्षणं वा सामान्यं वा नाद्य इत्याह **न तावद्विकल्प इति ।** विकल्पः सविकल्पकप्रत्ययस्तावदभिलापसंसर्गयोग्यजातिविशिष्टवस्तुगोचरः । अभिलापस्य च शब्दस्य सामान्येनैव सह समयः शक्यो ग्रहीतुं न स्वलक्षणेन । तस्य देशकालाऽननुगतत्वेनाऽऽनन्त्यात्तत्र संगतिग्रहायोगात् । अतः शब्दोल्लिखितसविकल्पकप्रत्ययस्य न स्वलक्षणविषयत्वमित्यर्थः । सुखादीनां क्षणिकभावानामात्मा स्वरूपमशक्यसमयः । यतो ऽनन्यभागन्याऽननुगतो हि सः । अतस्तेषां स्वसंवित्तिरसाधारणाकारविषया वित्तिरभिजल्पानुषङ्गिणी न भवति किं तु निर्विकल्पिकैवेति श्लोकार्थः । एतेन सामान्यात्मकबाह्यस्य सविकल्पकबोधेन ग्रहणमपास्तम् । व्यक्तिमगृहीत्वा तद्ग्रहणाऽयोगाद्व्यक्तेश्चोक्तमार्गेणाऽशक्यग्रहत्वादिति । द्वितीयं निषेधति **न चेति ।** विकल्पेनागृहीते बाह्ये विकल्पसमसमयेन निर्विकल्पकेन गृहीते विकल्पः स्वाकारमारोपयितुं नार्हतीत्यर्थः । आद्ययोर्द्वितीयं निषेधति **अगृह्यमाणे त्विति ।** अधिष्ठानाऽग्रहणे आरोप्यमात्रं प्रतीयते नारोप इत्यर्थः । एवं तावदधिष्ठानप्रतिभासाऽसम्भवाद्बाह्ये ज्ञानस्वरूपस्यारोपः प्रतिषिद्धः* इदानीमारोप्यस्फुरणाऽयोगाच्च नारोप इत्याह **अपि चेति ।** स्वसंवेदनं सन्तं विकल्पं यदा ग्राह्यं ग्राह्यत्वेनारोपयति तदा किं वस्तुसन्तं स्वाकारं गृहीत्वा पश्चादारोपयतीति योजना । युगपत्स्वाकारस्य ग्रहणं बाह्यत्वेन चारोपणमिति पक्षे किं स्वाकारबाह्ययोरैक्यस्फुरणमारोप उताऽस्यानिमत्तस्य विवेकाऽग्रहमात्रम् । नाद्य इत्याह **स्वाकारो हीति ।** स्वप्रकाशत्वपरप्रकाशत्वाभ्यां भेदावभासान्नैक्यस्फुरणसम्भव इत्यर्थः । **अन्यदेव स्यात्** सिध्येत् प्रथेतेत्यर्थः **ननु स्वाकारः समारोपित इति ।** यः स्वाकारः स समारोपितात्मको न तु स्यादित्यनुषङ्गः न स्फुरेदित्येवार्थः । द्वितीये किं बाह्ये गृह्यमाणे विवेकाऽग्रहो मृषाव्यवहारं प्रसूते अगृह्यमाणे वा । नाद्य इत्याह **न चेति ।** न द्वितीय
,, । १९ इत्याह **अपि चेति ।** अपिचकारः समुच्चयार्थौ† । एतदुपपत्तिसाहित्यं प्राच्यवाक्ये एवं तावद्वस्तुसन्तमित्यारभ्य । परमार्थज्ञानाकारस्य बाह्यवस्त्वात्म-

* प्रतिषिद्ध इति ३ पु. पा. । † समुच्चयार्थ इति २ पु. पा. ।

समारोपः प्रतिक्षिप्तः इदानीं वासनापरिप्रापितस्य कल्पितज्ञानाकारस्य बाह्ये समारोपं पराकरोति **एतेनेति** । तस्यापि स्वप्रकाशज्ञानवत्त्वेन* बाह्याद्विद्ग्रहस्य समत्वादित्यर्थः ।

पाशुपतस्य हि तपस्विन आत्मज्ञानाय चिन्हं कुर्वतः प्रमाणाऽकुशलजनैरप्युपहासादात्मस्वप्रकाशत्वमवगतम् । बौद्धैर्भावस्यार्थक्रियाकारित्वाऽनभ्युपगमात्कथम् अभावाद्भावोत्पत्तिस्तत्सिद्धान्तत्वेनानूद्य निरस्यते तदाह **अस्थिरादिति** । आपादाऽनुवादोऽयमिति वदिष्यन् क्षणिकस्य ४३४ । १८ कारणत्वासम्भवमाह **उत्क्रमेतदित्यादिना** । क्षणिकं कारणमिति वदन् प्रष्टव्यः तत्किमनपेक्षं सापेक्षं वेति । नाद्यः । इतरेतरप्रत्ययत्वादिति सूत्रविवरणावसरे यद्यन्यक्षणप्राप्ता अनपेक्षा इत्यादिना निरस्तत्वादित्यर्थः । द्वितीयोऽपि तत्सूत्रव्याख्यानसमय एव न क्षणिकपक्षे उपकार्योपकारकभावोऽस्तीत्यादिना ग्रन्थेन प्रत्युक्तः । तत्सूचनार्थं निगमप्रकारमनुवदति **सापेक्षतायां चेति** । सापेक्षतायां चाक्षणिकत्वप्रसङ्ग इत्यन्वयः । क्षणिकोऽपि सापेक्ष इति वदन् प्रष्टव्यः स किमन्यकृतोपकारस्याश्रयो न वेति । आद्यस्य निरसनं **क्षणस्येति** । पूर्वमनुपकृतस्य पश्चादुपकारसम्बन्धे ह्युपकृतत्वं ज्ञातुं शक्यम् । इतरथोपकारस्य स्वाभाविकत्वसंभवेनान्यकृतत्वासिद्धेरित्यर्थः । द्वितीयं प्रत्याह **अनुपकारिणि चेति** । ततश्चोपकृतत्वाऽनुपकृतत्वज्ञानाय क्षणद्वयस्थायित्वं वस्तुनो सत्त्वार्थमित्युक्तं भवति । यदि क्षणिकस्य नोपकृतत्वं सम्भवति अनुपकृतस्य च न सापेक्षत्वं निरपेक्षस्य च कारणत्वमतिप्रसङ्गि तर्हि क्षणिको न सापेक्षो नापि निरपेक्षः किं तु प्रकारान्तरयोगीत्याशङ्क्याह **सापेक्षत्वाऽनपेक्षत्वयोश्चेति** । कूटस्थस्यापि नियतशक्तिकत्वाद्धाप्ये सर्वत्र सर्वोत्पत्तिप्रसङ्गानुपपत्तिमाशङ्क्य सर्वत्र सर्वावस्थानत्त्वात्सर्वोत्पत्तिरिति कार्ययौगपद्यापत्तिपरतया व्याचष्टे **अयमभिसंधिरिति** । अन्यकृतोपकारस्य ४३५ । २ भावादभेदे सत्युपकारशब्देन भावरूपमेवाभिहितं स्यात् तस्य चान्यकृतत्वे कौटस्थ्यं व्याहन्येतेत्यर्थः । **धर्मोपमश्चेत्** स्थिरः कारणत्वाभिमतः पदार्थ उपकाराश्रयश्चेदित्यर्थः । उपकारादभेदे भावस्य स भावोऽनित्यः भेदे स उपकारोऽनित्यः स एव च कारणं न भाव इत्यर्थः । उपकारानाश्रयत्वे

* ज्ञानश्रीनिबन्धावलि २-३ प० । ¹ ब्रह्मसू० अ० २ पा० २ सू० ४१ ।

दूषणम् **असत्फलइति**। यदुक्तमन्वयव्यतिरेकाभ्यामुपकार एव कार्यकारी

३३६ । १४ न भाव इति तत्राह **न चैनावतेति**। परमार्थाश्रितत्वात्कार्यकल्पनाया भाव

उपादानं तद्धर्मस्त्वनिर्वाच्य उपकारः कार्योपयोगीत्यर्थः। अतो मृद्दृष्टान्तस्य

सत्यत्वाभिधानाद् दार्ष्टान्तिकस्य मूलकारणस्य सत्यत्वमुक्तम्। भेदाभेदाभ्या-

मनिर्वाच्येनोपकारेणोपकृतं कारणं कार्यमनिर्वाच्यं करोतीत्युक्तम्। तदयुक्तम्।

भेदनिषेधे अभेदापत्तेरभेदनिषेधे च भेदप्रसङ्गादित्याशङ्क्य बौद्धं प्रति प्रतिबन्दी-

माह **अपि च ये ऽपीति**। किं व्यक्त्योरेव कार्यकारणभावः सामान्ययोर्वा

तदुपहितव्यक्त्योर्वा न प्रथमो ऽतिप्रसङ्गादित्यभिसंधाय* द्वितीये सामान्ये

वस्तुनी अवस्तुनी वा नाद्यो ऽपराद्धान्तात्† दित्याह **न च बीजाङ्कुरत्वे**

इति। अवस्तुनोरेव सामान्ययोः कार्यकारणभावो ऽप्यर्थक्रियाकारिणः

सत्त्वाभ्युपगमादपराद्धान्तावह एव। अवस्तुसामान्योपहितानां व्यक्तीनां

कार्यकारणत्वाभ्युपगमे तद्वदुपकारकार्ययोरप्यवस्तुत्वसम्भवसिद्धिरित्याह

तस्मादिति। **काल्पनिकात्** काल्पनिकसामान्योपहितादित्यर्थः। यदि

सामान्योपधानमन्तरेण व्यक्तीनामेव कार्यकारणभावस्तत्र दोषान्तरमाह

अन्यथेति। अनुमानं हि सामान्योपाधौ प्रवर्तते व्यक्तीनामानन्त्येन व्याप्ति-

ग्रहाऽयोगादित्यर्थः‡॥

४३७ । ६ **नाभाव उपलब्धेः ॥ २८ ॥**

रूपादिरहितब्रह्मजगदुपादानत्ववादिसमन्वयस्य विज्ञानं नीलाद्याका-

रमित्यनुमानविरोधाऽविरोधसंदेहे पूर्वोक्तसमुदायाऽप्राप्त्यादिदूषणान्युपजीव्य

बाह्यार्थापलापाद्धेतुहेतुमद्भावेन सङ्गतिमाहेत्यर्थः। व्याघातेन पूर्वपक्षानुत्थान-

माशङ्कते **अथेति**। चोद्यप्रारम्भार्थो ऽथशब्दः वस्तुव्यवस्थित्यै प्रमाणाद्य-

भ्युपगम्य तन्निषेधो§ व्याघात इत्यर्थः। **बुद्धिपरिकल्पितेनेनेति**। विभा-

* अवधार्येति २-३ पु॰ पा॰। † अपसिद्धान्तादिति ३ पु॰ पा॰।

‡ अत्र चतुर्थं समुदायाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि १७-समुदाय उभयहेतुके ऽपि तदप्राप्तिः १८ इतरेतरप्रत्ययत्वादिति चेन्नोत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् १९ उत्तरोत्पादे च पूर्वनिरोधात् २० असति प्रतिज्ञोपरोधो यौगपद्यमन्यथा २१ प्रतिसंख्याऽप्रतिसंख्यानिरोधाप्राप्तिरविच्छेदात् २२ उभयथा च दोषात् २३ आकाशे चाविशेषात् २४ अनुस्मृतेश्च २५ नासतो दृष्टत्वात् २६ उदासीनानामपि चैवं सिद्धिः ॥ २७ ॥

§ निषेध इति ३ पु॰ पा॰।

गमाणं ज्ञेयाद्याकाराणां परिकल्पितं ज्ञेयादिरूपत्वं बुद्धेर्वास्तवमेव । ननु नीलाद्याकारं विज्ञानम् इत्यनुमाने वेदान्तिनां सिद्धसाधनं ब्रह्मणो विज्ञानात्मकस्य नीलाद्यात्मकत्वाद् अन्यथा तदद्वैताऽसिद्धेरत आह एवं चेति । बौद्धा हि विनैर्विज्ञानस्यान्तरं नीलादिरूपमाचक्षते न वयमित्यर्थः । बुद्धौ परिकल्पितं ज्ञेयादिविभागमुपपादयति तथा हीति । असत्याकारेति । ४३८ । ३ आकारस्यासत्यत्वं बाह्यरूपेणाऽसत्येनाऽऽन्तररूपेण सत्येनाकारेण युक्तमित्यर्थः । ननु बाह्यार्थसत्यत्वे प्रमाणादयः सत्याः सिध्यन्ति किं कल्पितत्वेनेत्याशङ्क्य तन्मते प्रमेयविभागः सत्ये उपलभ्येतापि प्रमाणफलविभागस्तावन्मिथ्या तथा चार्थात्प्रमेयमिथ्यात्वमापत्स्यतइत्यभिप्रेत्याह बाह्यवादिनोरपीति । वैभाषिकमते प्रमाणफलविभागस्य कल्पितत्वमुपपादयति भिन्नाधिकरणत्वे हीति । प्रमाणं हि करणं* प्रमितिः फलं तयोर्भिन्नाधिकरणत्वे करणफलभावो न स्यात् । करणफलभाव एकाधिकरणयोरेवेत्यत्र दृष्टान्तमाह न हीति । यद्यपि परशुः स्वावयवेषु समवेतो द्वैधीभावस्तु खदिरे तथापि व्यापाराविष्टकरणीभूतः परशुः संयोगेन खदिराधिकरणइति करणफलयोरेकाधिकरणयम् । भवतु प्रमाणफलयोरेकाधिकरणता तावता कथं तद्विभागस्य कल्पितत्वसिद्धिरत आह कथं चेति । यदि ज्ञानस्थे एव प्रमाणफले भवतस्तर्ह्येव तदेकाधिकरणयं भवति इतरथा कथं भवतीत्यर्थः ननु भवेतां ज्ञानस्थे एव प्रमाणफले ऽतो वा किं जातमत आह न च ज्ञानं स्वलक्षणमिति । न तावत् कुण्डे बदरवज् ज्ञाने प्रमाणफलयोरवस्थानमसम्भव ज्ञानस्यासंयोगित्वात् तादात्म्येन तु स्यादवस्थानं न च वस्तुनो भिन्नाभ्यामेकस्यैक्योपपत्तिस्ततः काल्पनिकः प्रमाणफलभेद इत्यर्थः । तमेव दर्शयति तदेवेति । अज्ञानव्यावृत्त्यात्मकाऽपोहरूपेण कल्पितो ज्ञानत्वसामान्यरूपो यस्य तत्तथोक्तम् । अशक्तिव्यावृत्तिरूपेण कल्पिता विज्ञानस्यात्मान स्वमतात्मानमर्थं प्रति च या प्रकाशनशक्तिः सोंशो यस्य तद्विज्ञानं तथा । तच्च प्रमाणमित्यर्थः । वैभाषिकस्य बाह्योर्थः प्रत्यक्षः सौत्रान्तिकस्य ज्ञानगताऽऽकारवैचित्र्येणाऽनुमेयः । तन्मते ऽपि प्रमाणफलविभागस्य कल्पितत्वमाह एवमिति । ज्ञानगतं बाह्यनीलसारूप्यं भासमानमनीलाकाराऽपोहरूपेण ११ । ११

* कारणमिति १ प पा । † कारणेति १ प पा ।

कल्पितं तच्च बाह्यमर्थं व्यवस्थापयति प्रतिबिम्बमिव बिम्बम् अतः प्रमाणम्। ज्ञानात्मकाणादाद्यदन्यतद्व्यावृत्तिरूपेण कल्पितं ज्ञानत्वं सामान्यं फलं तद्धि सारूप्यवत्त्वान्नीलज्ञानत्वेन व्यवस्थाप्यते। अस्मिन्नपि मते प्रमेयं परमार्थभि-

४३८। १६ न्नमिति सारूप्यस्य ज्ञानद्वयभावव्यवस्थापकत्वे सौत्रान्तिकवचनमाह **तथा चेति**। वित्तिसत्तैव तद्वेदना तस्यार्थस्य वेदना न युक्ता। कुतः। तस्या वित्तिसत्ताया: सर्वत्रार्थे विशेषाभावात्। ज्ञानमात्र हि सर्वज्ञेयसाधारणम्। तस्मात्तां तु वित्तिं सारूप्यमाविशद् घटयेत्। किं घटयेदित्यत आह **सरूपयत्तदिति**। तद्ग्राह्यं वस्तु सरूपयत् स्वेन रूपेण सरूपां वित्तिं कुर्वद् घटयेद् वित्त्या सह विषयभावेन योजयेदित्यर्थः। सरूपयन्तमिति पाठे अर्थमिति शेषः। एवं सम्भाविते पूर्वपक्षे साधकप्रमाणानि कथयतीत्याह **प्रश्नपूर्वकमिति**। स्तम्भाद्यर्थः किं परमाणुस्तत्कृतो ऽवयवी वा। प्रथमे किं परमाणुमात्रस्तद्गोचरप्रतीतिविशेषकृतो वा। तत्र परमाणुमात्रत्वं निषेधति **स इति**। भासमानादन्यगोचरत्वमात्रमतिप्रसङ्गः। आद्यद्वितीयं द्वेधा विकल्प्य दूषयति **न चेति**। प्रतिभासनकाले तदुपाधिं कृत्वा अर्थस्य धर्म इत्यर्थः। **स्वांशः** स्वाकारः **ग्रहे ऽनेकस्येति**। अनेकस्य परमाणोरेकेन ज्ञानेन ग्रहणे[1] किं चित् स्थूलं रूपं गृह्यते तच्च सांवृतम्। सांवृतत्वस्य विवरणं **प्रतिभासस्थमिति**। विशकलितपरमाणुतत्त्वाच्छादकत्वात्संवृतिः बुद्धिः। स्वाभाविकत्वाभावे हेतुमाह **एकात्मनीति**। एकपरमाणवात्मनि औपाधिकविषयत्वे स्थूलबुद्धेर्भ्रान्तित्वमाशङ्क्य द्वितीयश्लोकेन परिहियते **न चेति**। तस्य स्थूलस्य दर्शनं न च भ्रान्तम् यतः कारणान्नानावस्तूनां परमाणूनां ग्रहणात् सकाशात् सांवृतस्य स्थूलस्य ग्रहणमन्यन्न भवति। य-एव हि भिन्नधीगृहीतास्त एव निरन्तराः परमाणव एकधिया गृह्यमाणाः स्थूलमिति निर्भासन्ते ते च वस्त्वेव वस्तुग्रहश्च न भ्रम इत्यर्थः। एवं स्थूलनीलावभासस्य सालम्बनत्वं बाह्यार्थवादिना समर्थितं विज्ञानवादी

४३९। १७ दूषयति **तत्रेति**। यदि निरन्तरा नीलपरमाणव एकधीगोचरा नीलं तर्हि नैरन्तर्यमसिद्धम्। नीलपदार्थे च रसगन्धस्पर्शपरमाणूनामपि सत्त्वेन रूपपरमाणूना नैरन्तर्याभावादित्यर्थः। **आरात्** दूरात्। घनं निबिडं तदेव

[1] ग्रहे इति २ प. पा.।

वनम् । ननु स्थूलप्रत्ययस्य न भ्रान्तित्वं* युक्तम् । स्वलक्षणविषयत्वेन निर्विकल्पकत्वात् । सविकल्पकं ह्यवस्तुभूतसामान्यविषयत्वाद् भ्रान्तमित्याशङ्क्याह **तस्मादिति ।** कल्पना अभिलापः । तदपोढं तद्रहितम् । ४३९ । २२ यद्यपि स्थूलं व्यक्तिज्ञानं व्यक्तौ सम्बन्धग्रहस्याभावेन शब्दवाच्यत्वाभावात् तथापि भ्रान्तत्वान्नास्य प्रत्यक्षता कल्पनापोढमभ्रान्तमिति प्रत्यक्षलक्षणाकरणादित्यर्थः । आद्यकल्पयोर्द्वितीयं निराकरोति **नापि तत्समूहा इति ।** परमाणुभ्यः स्तम्भादीनां भेदे सम्बन्धोऽस्ति न वा यदि न तर्ह्युपादानोपादेयभावः । अस्ति चेत्तर्हि सम्बन्धस्तादात्म्यं समवायो वा । नाद्यो व्याघातात् । न द्वितीयो वैशेषिकाधिकरणे‡ हि भिन्नयोः समवायो निरस्त इत्यर्थः । भाष्यकारेण ज्ञाने भासमानस्तम्भाद्याकारवैचित्र्यान्यथानुपपत्त्या स्तम्भादेर्ज्ञानाकारत्वमुक्तम् । तदयुक्तम् । भिन्नस्यैवार्थस्य ज्ञानेन प्रकाशनसम्भवादित्याशङ्क्य भेदाभ्युपगमे अर्थस्यापरोक्षता न स्यादित्याह **न तावदित्यादिना ।** मा भूज् ज्ञानम् अर्थविषयज्ञानान्तरस्य जनकं सा च विषयाश्रितं प्राकट्यमनेनार्जनि तथापि स्वभावसंबन्धादर्थविषयव्यवहारं जनयेदित्याशङ्क्याह **तच्चेति ।** ज्ञानमात्राकारस्य सर्वज्ञानसाधारणत्वान्नीलाकारवज् ज्ञानं नीलव्यवहारहेतुरित्यर्थः । विज्ञानवादी सौत्रान्तिकस्यापि सम्मतमिति वदँस्तदुक्तिमाह **तदुक्तमिति ।** ननु न सौत्रान्तिकेन ज्ञानस्यैव नीलमाकार इत्युच्यते किं तु बाह्यनीलसदृशो ज्ञानस्य नीलाकारोऽस्तीति तत्कथमर्थस्य ज्ञानाकारत्वमसमीचीनम् अत आह **एकत्वेति ।** स्वीकृते ज्ञानानिष्ठनीलाकारे तेनैव व्यवहारोपपत्तेर्न बाह्यसिद्धिरित्यर्थः । एवं प्रत्यक्षेण ज्ञानाभेदमर्थस्य समर्थ्यानुमानादपि समर्थयते **यत्नेन सहेत्यादिना ।** विज्ञानवादिना यो ज्ञानार्थयोर्भेदो निषिध्यते ४४० । २२ तद्व्यापकस्य सहोपलम्भनियमाभावस्य विरुद्धो यः सहोपलम्भनियमस्तदुपलब्धिस्ततश्च व्यापकाभावे व्याप्यभेदाभाव इति । व्यापकविरुद्धोपलब्धिं प्रपञ्चयति **निषेध्यो हीति । अग्निर्वा नक्षत्रे ।** यो यन्मात्रानुबन्धी यदात्मा च स तत्र स्वभावहेतुः । उक्तं हि सद्भावमा-

* भ्रान्तत्वमिति २-३ पु. पा. । † कथं तर्हीति ३ पु. पा. ।
‡ व्याप्तम् ख २ पा. २ म १२ । § ज्ञानाकारस्य समारोपितं ४ पु. पा.

षान्वयिनि स्वभावो हेतुरात्मनीति । तद्भावं प्रकृते दर्शयति **बाह्याऽना-लम्बनता हीति । प्रत्ययत्वमात्रानुबन्धिनीति ।** तदात्मेत्यपि द्रष्ट-व्यम् । निरालम्बनत्वस्याभावस्य प्रत्ययरूपभावात्मकत्वात् । उक्तं हि न ह्यन्याऽसंसर्गिणो भावादन्यो ऽभाव* इति । एवं तावत्प्रत्यये नीलाकारः स्वीकृतश्चेत्तेनैव व्यवहारसिद्धेर्बाह्यार्थो वैयर्थ्यमुक्तं तत्र प्रत्ययगतार्थाकारभान-

१४१ । १५ मेव बाह्यार्थं कल्पयतीति प्रत्यवतिष्ठमानस्याह **सौत्रान्तिक इति ।** बाह्या-र्थसद्भावे ऽनुमानमाह **यं यस्मिन्निति ।** सौत्रान्तिकः स्वात्मसन्तानमेव दृष्टान्तयति **यथेति । अविवक्षतीति** विवक्षामकुर्वतीति । **अजिगमिषति** गन्तुमनिच्छति मयि विवक्षुजिगमिषुपुरुषान्तरसन्तानाश्रितगमनवचन-विषयप्रतिभासा यथा मयि सति कादाचित्का मद्व्यतिरिक्तपुरुषान्तरसन्तानम-पेक्षन्ते तथा दार्ष्टान्तिके ऽपीत्याह **तथा चेति ।** अहमित्युदीयमानाऽऽल-यविज्ञानेन जन्यमानास्तदतिरिक्तजन्यत्वाऽजन्यत्वाभ्यां विवादाध्यासिताः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धसुखादिविषयाः षडप्यर्थविषयप्रवृत्तिहेतुत्वात् प्रवृत्तिप्र-त्ययाः सत्यप्यालयविज्ञानसन्ताने कदा चिद्भवन्तस्तदतिरिक्तहेतुका इत्यर्थः । अर्थान्तरतामाशङ्क्याह **यश्चेति ।** अन्यस्यासम्भवादित्यर्थः । असम्भवो ऽसिद्ध इति शङ्कते **वासनेति ।** शङ्काग्रन्थोक्तमर्थं व्याख्यानपूर्वकं दूषयति **नन्विति । तत्प्रवृत्तीति ।** तस्यां सन्ततौ प्रवृत्तिविज्ञानानि नीलादिवि-षयाणि तज्जननशक्तिर्वासनेत्यर्थः । तत्प्रत्येति प्रत्यागच्छति उत्पद्यते ऽनेन । परिपाक इति प्रवृत्तिविज्ञानजनकाऽऽलयविज्ञानात् पूर्वे आलयविज्ञान-सन्ताने यदा कदा चिदुत्पन्नो नीलादिप्रत्ययः प्रत्यय‡ इत्युक्तः । ननु किमिति स्वसन्ततिपतितपूर्वक्षणा एवानन्तरक्षणवर्तिपरिपाककारणमाश्रीयते सर्वज्ञानादि-सन्तानवर्तिनः क्षणाः किं न कारणं स्यादत आह **संतानान्तरेति ।** अत्र च हेतुं वक्ष्यति न च ज्ञानसंतानान्तरनिबन्धनत्वं§ सर्वेषामिति ग्रन्थेन । एवं शङ्काभि-

४४२ । ४ प्रायं विशदीकृत्य दूषयति **तथा चेति ।** प्रवृत्तिविज्ञानजनकाऽऽलयविज्ञान-वर्तिवासनापरिपाकं प्रति सर्वे ऽप्यालयविज्ञानसंतानवर्तिनः क्षणा हेतव इति वक्तव्यम् । न चेदेको ऽपि हेतुर्न स्याद् इति बाधकमाह **न वा**

* अन्योन्याभाव इति ३ पु० पा० । † तेनेति २ पु० पा० ।
‡ प्रत्यय इत्येकमेव ३ पु० । § ज्ञानान्तरनिबन्धनत्वमिति ३ पु० पा०

कश्चिदिति । सर्वेषां हेतुत्वे च दूषणं वक्ष्यते । इदानीमेकस्यैव हेतुत्वमिति पक्षे सौत्रान्तिकं प्रति विज्ञानवादी शङ्कते **क्षणभेदादिति** । ४४२ । ६
आलयविज्ञानसंतानवर्तिक्षणानां भेदादस्ति प्रतिक्षणं शक्तिभेदस्तस्य च शक्तिभेदस्य कादाचित्कत्वात् शक्तैकक्षणानन्तरं कार्यस्यालयविज्ञानक्षणवर्तिवासनापरिपाकस्य तज्जन्यप्रवृत्तिविज्ञानस्य च कादाचित्कत्वं सिद्ध्यतीत्यर्थः । दूषयति सौत्रान्तिकः **नन्वेवमिति** । एकस्यालयविज्ञानस्य प्रवृत्तिविज्ञानाख्यनीलज्ञानोपजननसामर्थ्यं स्यात्ततः प्राक्तनस्यालयविज्ञानवर्तिनीलादिविज्ञानक्षणस्य चैकस्यैव तत्प्रबोधसामर्थ्यमुत्तरक्षणगतवासनापरिपाकाख्यप्रबोधसामर्थ्यं स्यादिति द्वे एव ज्ञाने एकस्यामालयसंततौ कारणे स्यातां नेतराणीत्यर्थः । यदीतरेषामपि पूर्वज्ञानानां परिपाकहेतुत्वमुत्तरेषां च प्रवृत्तिविज्ञानजननसामर्थ्यमिष्यते तत्राह **सत्त्वे चेति** । भवन्तु सर्वे क्षणाः समर्थास्तत्राह **समर्थहेतुसद्भावे इति** । यदप्यादिष्ट सर्वेषां हेतुत्वे दूषणं वक्ष्यतीति तदनेन ग्रन्थेन क्रियते । यद्यनादिसंततौ पतिता आलयज्ञानक्षणाः सर्व एव नीलज्ञानजननसमर्थास्तर्हीदं नीलज्ञानं सदा स्यान्न तु कदाचिदित्येवं निषेध्यं यत्कादाचित्कत्वं तस्य विरुद्धं सदातनत्वं तस्यापत्तिद्वारेण उपलब्ध्या कादाचित्कत्वं नीलज्ञानस्य निवर्तेत न तु निवर्तितुमर्हति दर्शनादेव । तत आलयविज्ञानाद्धेत्वन्तरं बाह्योऽर्थस्तदपेक्षत्वे व्यवतिष्ठते । ततः किं जातमत आह **इति प्रतिबन्धसिद्धिरिति** । ये यस्मिन्सत्यपि कादाचित्कास्ते तदतिरिक्तापेक्षाः इति प्राक् सौत्रान्तिकोक्तव्याप्यव्यापकयोः प्रतिबन्धसिद्धिर्व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थः । ननु नीलविज्ञानमपेक्षतां हेत्वन्तरं तदेव हेत्वन्तरमालयविज्ञानसंतानान्तरमस्तु कुतो बाह्यार्थसिद्धिरित्यर्थान्तरतामनुमानस्याशङ्क्याह **न चेति** । चैत्र- ,, । १४
संताने विच्छिन्नौ गमनवचनप्रतिभासौ यस्य तत्काले उदयतो मैत्रसंतानस्य गमनवचनविषयविज्ञानस्य तत्तथोक्तम् । तस्यैव विज्ञानवादिभिः संतानान्तरनिमित्तत्वमिष्यते न तु विवक्षति जिगमिषति च चैत्रे यद्गमनवचनप्रतिभानं तस्यापि । तस्य तु चैत्रसंतानमात्रहेतुकत्वं तत्र निरस्तमिति बाह्यार्थापेक्षा वाच्येत्यर्थः । यदि तु तथाविधस्यापि प्रवृत्तिविज्ञानस्यालयविज्ञानसंतानान्तरनिबन्धनत्वमिष्यते तत्राह **अपि चेति** । **सत्त्वान्तरं**

प्राग्यन्तरम्। विज्ञानानां समवायी देशो ऽभ्युपेयते संयोगी वा यद्भेदाद्वि-
४४२ । २० प्रकर्षः । नाद्य इत्याह विज्ञानातिरिक्तेति। वैशेषिकादिवत् त्वया
ज्ञानसमवाय्यात्मा ऽनभ्युपगमादिति भावः । न द्वितीय इत्याह अमूर्त-
त्वाच्चेति। नास्ति संयोगदेश आधारो येषां तानि तथा* तदात्मकत्वा-
दित्यर्थः । संतानानां कालतो ऽपि न व्यवधानमित्याह संसारस्येति।
यत्र हि संतानान्तरस्य कालविप्रकर्षः स्याद्यदि संप्रतितनस्य चैत्रसंतान-
संजातनीलज्ञानस्य समनन्तरपूर्वक्षणे मैत्रसंतान उत्पद्येत । इतरथा तस्या-
प्यनादित्वे कालविप्रकर्षाभावात्तथा च संसारः सादिः स्यादित्यर्थः । यस्मा-
त्सन्तानान्तरनिमित्तत्वे ऽपि तस्य सदा संनिधानात् प्रवृत्तिविज्ञानस्य
कादाचित्कत्वमनुपपन्नं तस्मादित्युपसंहरति प्रवृत्तिप्रत्यय आलयविज्ञा-
नातिरिक्तहेतुक इति । यत्तस्य स्वसंतानमात्रनिमित्तकत्वं विपक्षस्तस्मा-
त्सन्दिग्धा व्यावृत्तिर्यस्य स हेतुस्तथा तत्त्वेनेत्यर्थः । स्वसन्तानमात्रनि-
मित्तत्वमुपपादयितुं प्रतिबन्दीमाह बाह्यनिमित्तकत्वे ऽपीत्यादिना ।
सन्तानयविज्ञानक्षणानां सम्बन्धि[1] स्वस्वहेतुवैचित्र्यात्सामर्थ्यभेदे ऽप्येकस-
न्तानपतितत्वाऽविशेषादेकविधं सामर्थ्यं स्यादित्याशङ्क्याह न च सन्तानो
नामेति । आलयविज्ञान[2]सन्तानैक्ये क्षणभेदे ऽपि न सामर्थ्यभेद
इत्युपपाद्य तद्व्यतिरिक्तबाह्यार्थसन्तानभेदे स्याच्छक्तिभेद इत्याह सन्तान-
भेदे त्विति । आलयविज्ञानानां नीलादिबाह्यार्थसन्तानानां च सामर्थ्य
भेदः । ततश्चालयविज्ञानसन्तानैरजन्यमपि नीलादिसंवेदनं बाह्यनीलादि-
सन्तानैर्जन्यतइति चेतत्र दूषणमाह हन्त तर्हीति । बाह्यार्थवादे हि
क्षणिकत्वान्नीलार्थानां प्रतिनीलार्थं भिन्नाः सन्ति नीलसन्तानास्तत्र सन्तान-
भेदाच्छक्तिभेदोपगमे नीलसन्तानानामप्येकविधा शक्तिर्न स्यात् तथा
चैकमेव नीलं नीलाकारज्ञानं जनयेद् न सन्तानान्तरवर्तीत्यर्थः । चोद्यमा-
४४४ । १ त्रमुक्त्वा परिहारसाम्यमाह तस्मात्सन्तानान्तराणामित्यादिना ।
तथा नीलपीतादिसन्तानान्तराणां स्वस्वकारणभेदात्सामर्थ्यभेद एवमालय-
विज्ञानसन्तानपतितक्षणान्तराणामपीत्यर्थः । स्वप्रत्ययः पूर्वोदितनीलादि-

[*] तथेति न दृश्यते २ पु. । [1] सम्बन्धीति नास्ति १-५ पु. ।
[2] विज्ञानेति नास्ति २-३ पु. ।

प्रत्ययः । वासनावैचित्र्यादिति भाष्यस्थवासनाशब्दार्थमाह **आलयवि-
ज्ञानेति** । असंविदितमविज्ञानमर्थात्पूर्वमिति लभ्यते वर्तमानस्य संविदित-
त्वाद् अनागतस्याऽसिद्धसत्ताकत्वात्तादृशज्ञानं वासना । न ह्यस्मिन्मतेऽस्ति
स्थायिनी वासनेति भावः । पूर्वं शक्तिर्वासनेत्युक्तम् इदानीं शक्तिशक्तिमतो-
रभेदाद्विज्ञानमिति न विरोधः । ननु पूर्वज्ञानात्मकवासनावैचित्र्यादुत्तर-
ज्ञानानां वैचित्र्यं तर्हि पूर्वज्ञानवैचित्र्यमेव कुतस्तत्राह **पूर्वनीलादीनि** । ४४४ । ११
अनेनाऽनादौ संसारइति भाष्यं व्याख्यातम् । तत्रभवता भाष्यकारेण प्रमाण-
प्रवृत्त्यप्रवृत्तिपूर्वकौ सम्भवासम्भवाविति वदतैतदिह सूचयां बभूवे यथा किल
ज्ञानाद्भेदेन स्थूलस्यार्थस्यासम्भवः परेण भाष्यते एवमभेदेनापि मया स सुभाष
इत्यप्रयोजको ऽसम्भवः प्रमाणं त्वाबाध्यामादर्तव्यमिति । तत्रासम्भवं
परमते दर्शयति **इदमत्रेत्यादिना** । तत्र बौद्धेन ज्ञानाद्भिन्नस्य स्थूलार्थ-
स्यासम्भवमुच्यमानमनुवदति **तत्रेदमिति** । स्थूलत्वं ह्यर्थस्य युगपद्भिन्न-
दिग्व्यापित्वं भिन्नदेशव्यापित्वं वा* । एवं चैकदिग्देशे ऽर्थस्यावरणमन्यदिग-
देशे चानावरणमिति विरुद्धधर्माध्यासाद्भेदः स्यात् । ज्ञानाभेदे तु न
दोषः । ज्ञानावच्छेदकार्थस्य ज्ञायमानस्य तदभिन्नस्यानावृतत्वादावृतस्य
च तदात्मत्वाभावेन विरोधाऽप्रसङ्गादित्यर्थः । **ज्ञानाकारत्वे** इति
सप्तमी । आवरणादिधर्मसंसर्गेण यद्यपि न युज्यतइति योजना । इदानीमन-
ससम्भवमनुसृत्य बौद्धमते ऽप्यसम्भवमाह **तथापीति** । यद्यप्यवभासा-
ऽनवभासलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गो ऽर्थस्य ज्ञानाभेदे ऽभ्युपगते न प्रसज्यते
तथाप्येकज्ञानप्रकाशिते पटे नानादेशव्यापके तद्गतत्वमतद्गतत्वं च दृश्यते
प्रदेशभेदेन च कम्पाकम्पौ चित्रे च तस्मिन् रक्तत्वारक्तत्वे च । सति चैवं
ज्ञानाकारत्वे ऽप्यर्थस्य वर्णितविरुद्धधर्मवत्त्वाद्भेदप्रसङ्गस्तुल्य इत्यर्थः । अर्थ-
स्य ज्ञानाऽभेदे सति अवयव्यवयवत्वे चोक्तं दोषान्तरमपि ज्ञाने दुर्वारमित्याह
व्यतिरेकाऽव्यतिरेकेति । ननु किमिति ज्ञानाभिन्ने ऽर्थे तद्गतत्वाऽतद्गत- ४४५ । १२
त्वादिविरुद्धधर्माध्यासप्रसङ्गः । यावता परमाणुरेव ज्ञानमवभासते तेन च न
भिन्नदेशत्वादिमत्त्व इत्यत आह **न तावदिति** । नीलज्ञानं यदि परमाणुनाल-
म्बेत तर्हि त्वया ज्ञानज्ञेययोरभेदाभ्युपगमाज्ज्ञानस्य किं ज्ञेयमात्रत्वं ज्ञेयानां

---

* श्लोक १ प । ¹ अनुमत्यत ३-२ पृ. ११ ।

वा परमाणूनां ज्ञानमात्रत्वम्। नाद्य इत्याह **एकस्येति**। ज्ञानस्येत्यर्थः। न द्वितीय इत्याह **आकाराणां चेति**। ज्ञानाकाराणां परमाणूनामित्यर्थः। ननु नैकं ज्ञानं परमाणून् गोचरयति यत उक्तदोषः स्यात् किं तु प्रतिपर-

४४५। १६ माणु ज्ञानभेद इति। नेत्याह **न च यावन्त इति**। तर्ह्येकैकज्ञानगृहीत-नानापरमाणुपरामर्शात्मकः प्रत्ययः स्थूलालम्बन इति तत्राह **न च तत्पृष्ठेनेति**। तस्यापि प्रत्ययस्य साकारतया आकाराणां नानापरमाणूनां तदभेदात्तस्य परमाणुमात्रत्वे भेदः तेषां विज्ञानमात्रत्वे एकत्वमिति स्थूला-लम्बनमेकं ज्ञानं न स्यादित्यर्थः। **तस्मान्नार्थे इति**। तस्माद्वृत्तिविक-ल्पादेस्तर्कादर्थे परमाणुसमूहात्मके विषये न स्थूलाभासः न च ज्ञाने ज्ञानात्मके ऽर्थे। कुतः। एकत्र ज्ञाने वर्णितेन मार्गेण तदात्मनो नानाकार-त्वात्मकत्वस्य प्रतिषिद्धत्वाद् बहुष्वपि विज्ञानेषु परमाणुगोचरेषु स्थूला-भासस्य न सम्भवः बहूनां परस्परवार्ताऽनभिज्ञत्वादित्यर्थः। एकोप-लम्भमुक्त्वा या ऽनुपलब्धिः सा सहोपलम्भनियम इति न विरुद्धत्वं हेतो-श्चेत्तर्हि सहशब्द एकत्वस्याऽवाचक इत्यवाचकशब्दप्रयोगात्तत्र निग्रह इत्य-र्थः। अथैकोपलम्भनियमादित्येव हेतुस्तत्राह **अपि चेति**। **अनुविद्धं** विषयत्वेन संबद्धमित्यर्थः। उपलभ्यतइति साक्षात्काराभिप्रायम्। मनुज-ग्रहणं तिर्यगादिव्यावृत्त्यर्थम्। चाक्षुषवस्तुन आलोकसाक्षात्कारव्यतिरेकेणा-ऽनुपलब्धावपि तदैक्यादर्शनादनैकान्तिको हेतुरित्यर्थः। ज्ञानभेदसाध्या इत्यादौ सर्वथासत्येकस्मिन्ननेकार्थज्ञानप्रतिसंधातरि नोपपद्यतइति वक्ष्यमा-णेनान्वयः। भाष्ये वास्यवासकत्वमविद्योपप्लवे हेतुरविद्योपप्लवश्च सदसद्धर्मेषु हेतुरिति व्याचष्टे **एवमिति**। **अविद्या** सविकल्पकप्रत्ययः। **अनादीति**। अनादिवासनाजन्यसविकल्पकप्रत्ययात्मकविकल्पपरिनिष्ठितो विषयीकृतो यः

४४६। १७ शब्दार्थः स त्रिविधो ज्ञेयः। त्रैविध्यमेवाह **भावेति**। भावं नीलादि नीलत्वादिरभावं नरविषाणं नरविषाणत्वादि। उभयं विज्ञाननरविषाणादि-ममूर्तत्वादिराश्रयतइति तथोक्तः। बन्धमोक्षप्रतिज्ञा इति भाष्यगतादिशब्दं व्याचष्टे **एवं विप्रतिपन्नमिति**। प्रतिज्ञेत्यत्रेतिशब्दो यस्मादर्थे यदिति प्रतिपादनविषयनिर्देशः असत्येकस्मिन्प्रतिसंधातरि नोपपद्यते तावल्लोके त्वया च स नेष्ट इत्याह **तत्सर्वं विज्ञानस्येति**। कर्मफलभावो ज्ञानज्ञेयभावः

अत्यन्तविरुद्धमित्यतः प्राक्तनभाष्येण प्रतिबन्दीरूपा भूमिरचना क्रियते यया च* ज्ञेयार्थस्वरूपं साधितम् । तत आरभ्य ग्रन्थस्य कर्मक्रियाविरोधकः । विज्ञानस्य स्वव्यतिरिक्तार्थविषयत्वे कुतस्तस्यान्येन ग्राह्यत्वापत्तिः स्वतुल्यप्रकाशमानस्याप्यर्थबोधकत्वसम्भवादतश्चोद्यानुपपत्तिमाशङ्क्याह चो- ४४८ । ०
दयतीति । अप्रत्यक्षोपलम्भस्येति । यद्यप्रत्यक्ष उपलम्भः स्यात्तर्हि वस्तुन इव तस्यार्थदृष्टिरजन्या स्यात् सा च न सिध्यति । तस्या अप्यन्यदृष्ट्यपेक्षत्वेनानवस्थानादित्यर्थः । तर्हि ज्ञानं ज्ञानान्तरप्रत्यक्षं सदर्थप्रकाशो भवतु तत्राह नचेदिति । नन्वर्थं प्रत्यक्षयितुं यथा साक्षिण उपलम्भ इष्यते एवमुपलम्भमपि प्रत्यक्षयितुमुपलम्भान्तरमेष्टव्यं तच्च कुतो नाकाङ्क्षा अत आह सत्यमिति । विज्ञानग्रहमात्र एवास्माभिः स्वीकृते विज्ञानसाक्षिणः विज्ञानविषयग्रहणान्तराकाङ्क्षानुत्पादादिति भाष्यार्थः । अनङ्गीक्रियमाणं दर्शयति न त्विति । तत्प्रत्यक्षत्वाय तस्योपलम्भस्य प्रत्यक्षत्वायेत्यर्थः । स्वप्रकाशसाक्षिणि अन्तःकरणप्रतिबिम्बिते सत्यन्तःकरणपरिणामस्य भास्वरस्य स्वत एव साक्षिप्रतिबिम्बाधारतया सिद्धिसम्भवान्न परिणामान्तरादपरोक्षतेति ग्रन्थार्थः । यद्यनुभवापरोक्षत्वं परिणामान्तरात् तर्ह्यनुभव उदितोऽपि कदाचिन्न प्रकाशेत न चैवम् । अतो नित्यमात्मानुभवसिद्ध इत्याह न ह्यस्ति संभव इति । प्रमातुः साक्षिणः । न चानुव्यवसायादनुभवप्रत्यक्षता । तस्याप्यप्रत्यक्षस्यानुभवसिद्ध्ययोगादनुभवान्तरतः प्रत्यक्षत्वेऽनवस्थाया उक्तत्वादिति । न केवलमनुभव एवानुभवितव्यः प्रागनुभवान्तरानपेक्षः किं तु क्रियामात्रमेव कर्त्रा क्रियान्तरमन्तरेण व्याप्यत इत्याह यथा छेत्तेति । मा भूज्ज्ञानविषयज्ञानपरिणामान्तरापेक्षया ऽनवस्था साक्षिणस्तु साक्ष्यन्तरादिप्रमापेक्षया ऽनवस्था स्यादित्याशङ्क्य स्वप्रकाशत्वान्नेत्याह न च प्रमाणानीति । अनेन साक्षिविषयग्रहणा- ४४९ । ११
काङ्क्षानुत्पादादित्येवमपि पूर्वभाष्यं व्याख्यातम् ।

ननु साक्षिणं प्रति प्रत्ययस्योपलभ्यत्वे‡ तद्विषय उपलम्भोऽन्यो वाच्यः तस्य प्राक् निरासात् पूर्वापरविरोध इति भ्रममपनयति ग्राह्यत्वं

* तथा चेति २-३ पु· पा· । † ग्रहणमात्र चेति २-३ पु·

‡ उपलभ्यत्वेनेति २-३ पु· पा· ।

चेति। फलेन्तःकरणगतज्ञानपरिणामे स्वाभाविकाकाशकल्पसाक्षिचैतन्यव्यतिरेकेण परिणामान्तरापेक्षफलान्तरानुत्पत्तेरित्यर्थः। चैतन्याभिव्यक्तिस्तु फलमस्त्येव। तदाहुरत्रभवन्तो वार्त्तिककाराः।

वियद्वस्तुस्वभावानुरोधादेव न कारकात्।
वियत्संपूर्णतोत्पत्तौ कुम्भस्यैवं दृशौ धियाम्॥ इति।

४४९।२० **न संविदर्यते** ज्ञायते परिणामज्ञानेनेत्यर्थः। स्वतःसिद्धप्रकटतया ज्ञानस्य ग्राह्यत्वमित्यनुषङ्गः।* ननु यदि परिणामव्याप्तिव्यतिरेकेण संवित्साक्षिणं प्रत्यपरोक्षा तर्ह्यर्थो ऽपि स्याद्व्यापकसाक्षिसंबन्धस्य संविदर्थयोरविशेषादित्याशङ्क्याह **ग्राह्यो ऽप्यर्थ इति।** अर्थो हि स्वविषयान्तःकरणपरिणामरूपायां संविदि सत्यां तदधीनाभिव्यक्तिकसाक्षिरूपानुभवात् प्रकटो भवति। सा तु संवित् केवलस्वरूपानुभवात्स्वप्रतिबिम्बितात् प्रकटतां प्रतिपद्यते। एतदुक्तं भवति। सर्वव्यापी सन्नपि स्वरूपानुभवो ऽविद्यावृतत्वान्न भासते स तु निर्मले इव मुकुरतले मुखं भास्वरस्वभावविशेषवदन्तःकरणे व्यज्यतइति तद्वृत्तिरपि भासुरा संनिहिता चेति भवति† स्वभावप्रकटा। अर्थस्त्वन्तःकरणं प्रति व्यवहितो न च स्वभावादेव चैतन्याभिव्यञ्जनक्षमः। दृष्टं च संबन्धाविशेषे ऽपि स्वभावविशेषाद् व्यञ्जकाऽव्यञ्जकत्वं यथा चाक्षुषी प्रभा संबन्धाविशेषे ऽपि रूपादेव व्यञ्जयति न वाय्वादिकम्। तस्मात्परिणामाभिव्यक्तानुभवादर्थसिद्धिरिति। **कर्मभाव इति।** परिणामक्रियाजन्यफलभागितेत्यर्थः। आत्मस्वप्रकाशत्वबलादिदं सर्वं

४५०।२ सिध्यति तदेवासिद्धमिति शङ्कते **स्यादेतदिति।** आत्मा ज्ञेयः प्रकाशमानत्वाद् घटवदित्यनुमानम्। इदं तावदाभासः। अत्र हि यत्प्रकाशते तद्वेद्यमिति व्याप्तिरभ्युपेया। तथा सत्यस्या व्याप्तेर्ग्राहिका संवित् सा स्वस्यां परिस्फुरति न वा। प्रथमे किं कर्मत्वेन किं वा ऽन्यसंविदनपेक्षस्वव्यवहारहेतुत्वेन। नाद्यमः। स्वात्मनि वृत्तिविरोधात्। न चरमः। तस्यामेव संविदि व्यभिचारात्। न चरमः। अस्या एव संविदो विशेषस्यानवभासनान्न सकलविशेषोपसंग्रहवती व्याप्तिरस्यां संविदि

* संबन्ध इति ३ पु॰। † भवतीति नास्ति ३ पु॰।

ऽपरिस्फुरेदपरिस्फुरणे च कथमनुमानमुदयेत । एवं सिद्धे ऽस्य दौर्बल्ये स्वप्र-काशत्वसाधनीयदोषमनुमामाह कालातीतत्वसिद्धये **तथा हीत्यादिना** । ४५८ । ४ अनागन्तुकप्रकाश इति प्रतिज्ञा । आगन्तुकः स्वविषयी अर्थात् प्रकाश इति लभ्यते । स यस्य नास्ति स चासौ प्रकाशश्च तत्त्वे सतीत्यर्थः । अनेना-ऽज्ञेयत्वे सति भासमानत्वं स्वप्रकाशत्वमिति निरुक्तम् । भासमानत्वं च व्यावहारिकबाधविधुरं भासनमिति शब्दलभ्यत्वं न भानविषयत्वमिति न व्याघातः । न च वेदान्तज्ञेयत्वविरोधः । निरुपाधिरज्ञेयत्वाद्वेदान्तजन्य-वृत्त्युपाधौ तज्ज्ञेयत्वमपीति ह्युक्तं तत्र प्रस्मर्तव्यम् । अत एव स्वप्रकाश-स्यानुमानज्ञेयत्वविरोध इति निरस्तम् । अनुमितेरेव ज्ञेयत्वोपाधित्वान्नित्य-साक्षात्कारता ऽनागन्तुकप्रकाशत्वे हेतुः । संविदभिन्नत्वं च साक्षात्कारत्वं न तु इन्द्रियजप्रतीतित्वादि तत्र संविदः स्वतस्तदन्यस्य तदध्यासात् तत्समर्थनार्थमसंदिग्धाविपरीतस्येत्युक्तम् । असंदिग्धाऽविपर्यस्तत्वमुपपादयति **तथा हि प्रमातेत्यादिना** । संदिहानो ऽस्त्यन्यदिति शेषः । एवं सर्वत्र । तदयं प्रयोगः । आत्मा स्वयंप्रकाशः शश्वदपरोक्षत्वाच्छश्वदपरोक्षश्च शश्व-दसंदिग्धत्वाद्व्यतिरेके घटवत् । न चाप्रसिद्धविशेषणत्वम् । अयं घट एतद-न्यज्ञेयत्वरहितभासमानान्यः द्रव्यत्वात् पटवदिति तत्सिद्धेरिति । विपक्षे दण्डमाह **न चैतदिति** । यदि नित्यसाक्षात्कारत्वमात्मनो न स्यात्तर्हि कदा चिदात्मनि संदेहः स्यादित्यर्थः । स्यादेतदात्मविषया संविदुदेत्येवेति तत्राह **अनवस्थेति । उक्तेन क्रमेणेति** । न क्रिया तया व्याप्यते किं तु कर्तृत्वेने-नेत्यर्थः । अनेन विज्ञानं व्यतिरिक्तग्राह्यं ग्राह्यत्वादिति पूर्वोक्ता ऽनुमानस्य विपक्षे दण्ड उच्यते । उक्तक्रमं स्फोरयति **न फलस्येति । नार्थे इति** । नार्थे ,, । ८१ ऽपि विप्रतिपत्तिः । तस्य त्वन्मते ऽपि मिथ्यात्वादित्यर्थः ।

स्वप्नवदित्ययं दृष्टान्तः साध्यविकलः स्यादिति योजना । अभ्युपेत्य स्वप्नप्रत्ययस्य निरालम्बनत्वं जाग्रत्प्रत्ययस्य तन्निरस्यति विज्ञानएव तु तस्यापि प्रातीतिकमालम्बनम् । एवं तावत् स्तम्भादिप्रत्ययो निरालम्बनः प्रत्ययत्वात्स्वप्नप्रत्ययवदित्यनुमानस्य बाध्यत्वेन सोपाधिकत्वमुक्तम् । न च साधनव्याप्तिः सति प्रमातरि जाग्रत्प्रत्यये बाधविरहस्य प्रमितत्वेन साधन-व्याप्त्यनुमानस्यातीतकालत्वात् । संप्रति प्रमाणाऽजन्यत्वेनापि सोपाधिकत्व-

४५१ । १५ माह **संस्कारमात्रजं हीति ।** मात्रग्रहणेन प्रमाणकारणेन्द्रियादिसाहित्यं व्यावर्त्यते न तु भ्रमहेतुदोषसाहित्यम् । अत एव भाष्यगतः स्मृतिशब्दः प्रमाणमितिसंस्कारजत्वाद् भ्रमे ऽपि स्वप्नज्ञाने औपचारिको व्याख्यातव्यः* । उपलब्धिस्त्विति भाष्यगतमुपलब्धिशब्दं व्याचष्टे **प्रत्युत्पन्नेति ।** प्रत्युत्पन्नेन वर्तमानेन वस्तुना इन्द्रियसंयोगेनेत्यर्थः । षट्प्रमाणजनितं ज्ञानमुपलब्धिः । एवमव्याख्याने स्वप्नस्यापि मिथ्योपलब्धित्वाद्वैधर्म्यं न सिध्येदिति कान्तानीततां प्रत्ययत्वहेतोराह **अपि च स्वप्न इति ।** ननूत्सर्गतः प्राप्तमपि प्रामाण्यमनुमानादपोद्यतामत आह **अनुभवविरोध इति ।** अबाधितविषयत्वेनावगतस्यानुमानस्य प्रमाणत्वात्स्मृति प्रत्यक्षबाधे न प्रमाजनकत्वमतो बाधकानुदयान्न प्रत्यक्षस्य प्रामाण्यापवाद इत्यर्थः । न हि यो यस्य स्वतो धर्मो न संभवति सो ऽन्यसाधर्म्यात्तस्य संभविष्यतीति भाष्यं तत्र न संभवतीति† प्रमाणेन न संभवतीत्यवधारित इत्यर्थः । तेन संदिग्धो वस्तुधर्मो‡ ऽन्यसाधर्म्याद्द्रवत्वादेः संभविष्यतीति सूचितम् ।

अर्थोपलब्ध्यभावान्न वासनानां भाव इत्ययुक्तं परेषामर्थाभावाद्वास-

४५२ । ६ नानामर्थोपलब्धिभिर्व्याप्त्यसंभूतत्वादित्याशङ्क्याह **यथा लोकदर्शनमिति ।** त्वया ऽपि ह्यर्थोपलब्धेः स्वप्न वासनाजन्यत्वं लोकसिद्धान्वयव्यतिरेकाभ्यामवगन्तव्यम् । तद्दृष्टान्तेन च जाग्रत्यनुमेय तथा च यौ लौकिकावन्वयव्यतिरेकौ तावर्थोपलब्धेः कार्यस्यार्थएव कारणे सति भवतः नार्थानपेक्षवासनारूपकारणे स्वप्नप्रत्ययजनकवासनाया अपि जाग्रदर्थोपलब्ध्यधीनत्वदर्शनात्कारणकारणत्वेन§ तत्राप्यर्थोपलब्धेः स्थितत्वादतश्च वासनानामर्थोपलब्धिभिर्व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थः । **न लौकिकी वासनेति ।** अन्तरेणाश्रयमेकसंततिपतितसमानाकारविज्ञानस्य वासनात्वं ह्यलौकिकमिति भावः । वासना हि गुणस्तस्याश्रयः समवायिकारणं तच्चाश्रयत्वाभिमतमालयविज्ञानं वासनया सहोत्पद्यते पूर्वं वा । नाद्य इत्याह **द्वयोरिति ।** नि-

,, । ११ यतप्राक्सत्त्वं हि कारणत्वमित्यर्थः । न द्वितीय इत्याह **प्रागिति ।** असतश्चाधारत्वायोगादिति द्रष्टव्यम् ।

---

* व्याख्यात इति १ पु. पा. ।
† संभविष्यतीति १ पु. पा. ।
‡ संदिग्धस्तु धर्म इति २ पु. पा. ।
§ एकं कारणेति नास्ति १ पु. ।

वर्णकान्तरमधिकरणस्य दर्शयन् पूर्वपक्षमाह **स्यादेतदित्यादिना ।** विविच्यन्तइत्येतन्निर्णयाभिप्रायं न भवति किं तु व्यवस्थापचाद्विभागाभिप्रायमित्याह **न क चिदिति ।** नादरः क्रियते सूत्रान्तराणि न रच्यन्ते यतान्येनावृत्त्या योज्यन्तइत्यर्थः । नाभावो ज्ञानार्थयोः प्रमाणैरुपलब्धेरिति सूत्रं योजयन् सिद्धान्तमाह **लौकिकानि हीति ।** अतात्त्विकत्वं प्रपञ्चस्य व्यवस्थापयितुम् अधिष्ठानं वस्तुभूतं वाच्यं तस्याभावस्त्वन्मते प्रमाणतस्तत्त्वानुपलब्धेरिति प्रतिपादयन्न भावो ऽनुपलब्धेरिति सूत्रं योजयति **यदुक्तमने**त्यादिना । अतात्त्विकत्वं प्रपञ्चस्य धर्मिग्राहकप्रमाणैरवगम्यते बाधकप्रमाणान्तरेण वा । नाद्य इत्याह **प्रमाणानि हीति ।** न द्वितीय इत्याह **बाधकं चेति ।** ननु किमन्याधिष्ठानतत्त्वबोधेन† प्रत्यक्षादिप्रामाण्यमस्तुगतं विचारासहत्वमेव बाधकप्रमाणं गमयत्विति चेतत्र वक्तव्यम् । किं विचारासहत्वं नाम सदसदादिपक्षेषु अन्यतमपक्षानिवेशो वस्तुभूतो धर्मः परं विचारं न सहते इत्युच्यते उत विचारासहत्वेन रूपेण निस्तत्त्वरूपं यदभिमतम् । नाद्य इत्याह **नत्वेति ।** द्वितीये ऽपि निस्तत्त्व सदादिपक्षानिविष्टं न वा । न प्रथमः । सदादिप्रकारैस्तत्त्वव्यवस्थापनासम्भवात् ऽनिष्टत्वादित्याह **कथमन्यतमदिति ।** न द्वितीय इत्याह **न चेति ।** निस्तत्त्वं हि तत्त्वरूपत्वाभावः स चासन्नित्यसत्त्वे भावानां व्यवस्थापितं स्यात्तथा चासत्त्वाव्यवस्थाप्रतिज्ञाविरोध इत्यर्थः । पूर्वमधिष्ठानतत्त्वज्ञानाभावाद्बाधो न भवतीत्युक्तम् । इदानीम् अधिष्ठानाभावादारोपासंभवमाह **अपि चेत्यादिना ।** स्वपक्षे विशेषमाह **तस्मादिति ।** वैधर्म्यसूत्रं सुयोजम् । क्षणिकत्वान्निति सूत्रे उपदेशादित्युपस्करणीयम् । ततश्च क्षणिकपदार्थसत्त्वोपदेशाच्छून्योपदेशाच्च व्याहताभिव्याहारः सुगत इति योजनीयम् ।

यथायथेति भाष्यस्यवीप्सां व्याचष्टे **ग्रन्थत इति ।** दर्शनमिति वक्तव्ये पश्यनेत्यपशब्दः । स्थानमिति वक्तव्ये तिष्ठनेत्यपशब्दः । तिष्ठतेर्दृशेश्च शिति प्रत्यये तिष्ठपश्यावादेशौ युच्प्रत्यये तु न तस्याऽशित्त्वात् । षिह सेचने इत्यस्य निष्ठान्तस्य सीढमिति सिध्यति सिद्धमिति त्वपशब्दः । योपधशब्द

४५३ । १

४५४ । १०

---

* व्याससू॰ अ॰ २ पा॰ २ सू॰ ३० । † अधिष्ठानतत्त्वेन बोधे इति १ पु॰ पा॰ ।
‡ व्या॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ २ सू॰ २८ । § व्या॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ २ सू॰ ३१ ।

उपवासे बौद्धैः प्रयुज्यते स्नातः शुचिवस्त्राभरणः पोषधं विदधीतेति। स च लोकैरप्रयुक्तत्वादपशब्दः*। अर्थतोऽनुपपत्तिमाह **अर्थतश्चेति। अक्षरमवि-**नाशि। गमनादिवासनानामाश्रयत्वादक्षरत्वसिद्धिः। उत्पादाद्वेति सूत्रे स्थि-ता धर्मस्थितितेति च कारणत्वधर्मस्य कार्यत्वधर्मस्य च स्थिरत्वस्वीकारा-त्सर्वक्षणिकत्वविरोधः†॥

४५५। ४ **नैकस्मिन्नसंभवात् ॥ ३३ ॥**

एकरूपब्रह्मसमन्वयविरोध्यनेकान्तवादभङ्गस्य बुद्धिसंनिधानलक्षणां संगतिमाह **निरस्ते इति।** मुक्तकच्छेषु निरस्तेषु मुक्तवसना बुद्धिस्था भवन्तीति अथ वा समयमात्रसिद्धपञ्चस्कन्धादिपदार्थाश्रयन्यायाभासे निरस्ते पञ्चास्तिकायादिसामयिकपदार्थाश्रितं न्यायाभाससंदृब्धं मतं भवति बुद्धिस्थम्। तदिदं समयपदेन सूचितम्। उपलब्धेरर्थसत्त्ववत्तदनेकान्तोऽप्यु-पलब्धेरेवास्तीत्यर्थसंगतिः। **अस्तीति।** कायन्ते शब्द्यन्त इत्यस्तिकायाः। कै गै शब्दे। अर्हन्नित्यसिद्धः। इतरे केचित्साधनैर्मुक्ताः। अन्ये बद्धाः। **प्रवृत्त्यनुमेय इति।** सम्यङ्मिथ्यात्वेन प्रवृत्तिद्वैविध्यं वक्ष्यति। तत्र धर्मा-स्तिकायः सम्यक्प्रवृत्त्यनुमेय इत्यर्थः। शास्त्रीयबाह्यप्रवृत्त्या ह्यान्तरोऽपू-र्वाख्यो धर्मोऽनुमीयत इत्यर्थः। **अधर्मेति।** ऊर्ध्वगमनशीलो हि जीव-स्तस्य देहेऽवस्थानेनाऽधर्मोऽनुमीयत इत्यर्थः। बन्धमोक्षौ फले। प्रवृत्ती तु सम्यक्सम्यच्यौ तयोः साधने ते दर्शयति **आस्रवेति। आस्राव-**यति गमयति। **बन्धोऽपृविधमिति।** यद्यपि पूर्वोक्त आस्रवोऽपि

४५६। १४ बन्धस्तथापि तद्धेतुत्वादयमपि बन्ध इत्यर्थः। **अतिप्रसङ्गादिति।** आशामोदकादिज्ञानेभ्योऽपि मोदकादिसिद्धिप्रसङ्गादित्यर्थः। **विपाक-हेतुरिति** शरीराकारेण परिणामहेतुः। तच्च कर्मवेदनीयं शरीरद्वारेण तत्त्ववेदनहेतुत्वादिति शुक्रशोणितव्यतिरेकजाते मिलितं तदुभयस्वरूपमा-युष्कम्। तस्य देहाकारपरिणामशक्तिर्गोत्रिकम्। शक्तिमति तस्मिन् बीजे

* अपशब्द इति प्रतिभातीति २-३-५ पु. पा.।

† अत्र पञ्चमम् अभावाधिकरणम् (उपलब्ध्यधिकरणं वा) पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ५-नाभाव उपलब्धेः २८ वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवत् २९ न भावोऽनुपलब्धेः ३० क्षणि-कत्वाच्च ३१ सर्वथानुपपत्तेश्च ३२॥

कललाख्यद्रवात्मकावस्थाया बुद्बुदात्मतायाश्चारम्भकः क्रियाविशेषो नामिकम् । सक्रियस्य बीजस्य तेजःपाकवशादीषद् घनीभावः शरीराकारपरिणामहेतुर्वेदनीयमिति विभागः । कायतीति कै गै शब्दे इत्यस्य रूपम् । स्यादस्ति च नास्ति चेत्येतदवक्तव्य इत्यस्याधस्तात् संबन्धनीयम् । सप्त चैकान्तत्वभङ्गाः कथं कथं कदा कदा च प्रसरन्तीत्यपेक्षायामनन्तवीर्यः प्रतिपादयामास ।

> तद्विधानविवक्षायां स्यादस्तीति गतिर्भवेत् ।
> स्यान्नास्तीति प्रयोगः स्यात्तन्निषेधे विवक्षिते ॥
> क्रमेणोभयवाञ्छायां प्रयोगः समुदायभृत् ।
> युगपत्तद्विवक्षायां स्यादवाच्यमशक्तितः ॥
> आद्यावाच्यविवक्षायां पञ्चमो भङ्ग इष्यते ।
> अन्त्यावाच्यविवक्षायां षष्ठभङ्गसमुद्भवः ॥
> समुच्चयेन युक्तश्च सप्तमो भङ्ग उच्यते ॥ इति ।

युगपदस्तित्वनास्तित्वयोर्विवक्षायां वाचः *क्रमवृत्तित्वादुभयं युगपदवाच्यम् । आद्यो ऽस्तित्वभङ्गो ऽन्त्येनाऽसत्त्वेन सह युगपदवाच्यः । अन्त्यश्चाद्येन भङ्गेन सह युगपदवाच्यः । समुच्चितरूपश्च भङ्ग† एकैकेन‡ सह युगपदवाच्य इत्यर्थः । अथ वा सदसदुभयेष्वेकान्ते मते ऽनिर्वाच्यत्वनियमभङ्गः स्यादवक्तव्य इति कृतः । तेष्वेव पक्षेषु तत्तत्पूर्वपक्षवाद्युक्तानिर्वाच्यत्वनियमः स्यादस्त्यवक्तव्य इत्यादिना भज्यते । नन्वस्ति स्यादिति वर्तमानत्वविधिवाचिनोः कथमेकार्थपर्यवसानमत आह **स्याच्छब्द इति** । ४५१ । ४५ तिङन्ततुल्यो ऽतो न विध्यर्थेनेत्यर्थः । **वाक्येष्विति** । स्यादस्तीत्यादिवाक्येषु स्यादित्ययं शब्दस्तिङन्तसदृशो निपात इत्यन्वयः । को ऽस्यार्थ इति तत्राह **अनेकान्तेति** । अनेकान्तः किं स्यात्पदेनैव प्रतिपाद्यते नेत्याह **गम्यं प्रतीति** । गम्यमस्तित्वादि । कुतो ऽस्यानेकान्तद्योतित्वमत आह **अर्थयोगित्वादिति** । एतदुपपादयति **यदि पुनरिति** । व्यतिरेकमुक्त्वा ऽन्वयमाह **अनेकान्तद्योतकत्वं त्विति** । स्यात्पदेनानेका-

* वाच्य इति २ पु· पा· ।　　† भङ्ग इति नास्ति १ पु ।
‡ एक एकेनेति १ पु· पा· ।

४५८ । ५ न्ताभिधाने किं प्रयोजनमत आह तथा चेति । यथा स्याच्छब्दस्यानेकान्तद्योतकत्वं जैनैरुक्तं तथा तत्प्रयोजनं चोक्तमित्यर्थः । स्याद्वादो हेयोपादेय*विशेषकृदित्यन्वयः । किंशब्दात्किमश्चेति सूत्रेण थमुप्रत्ययो भवति ततः कथमिति रूपं लभ्यते । तदुपरि चिदित्ययं निपातो विधीयते ततः कथं चिदिति स्यात् । तस्मात्किंवृत्तचिद्विधेर्हेतोः कथं चिदस्ति कथं चिन्नास्तीत्यादिरूपान्सर्वथैकान्तत्यागात् । भवन्तं सप्तभङ्गनयमपेक्ष्य स्याद्वादो हेयोपादेयविशेषकृदित्यर्थः । किंवृत्ते किंशब्दादुपरि वृत्ते प्रत्यये थमि सप्तस्वेकान्तेष्वस्त्यादिनियमे ष्वित्यर्थः । सप्तानामेकान्तानां भङ्गे हेतुं न्यायं दर्शयति तथा हीति । न प्रवर्तेतेत्यत्र हेतुमाह प्राप्तेति । सतो वस्तुनः प्राप्त्याऽप्रार्थनीयत्वादित्यर्थः । न निवर्तेतेत्यत्र हेतुमाह हेयेति । असत्त्वे ह्येकान्ते हेयमेव त्यक्तमेवाहितं सर्वदा स्यात् तस्य च साध्य हानमनुपपन्न-

„ । २० मित्यर्थः । यत्तु हेयादिसिद्धिहेतुः स्याद्वाद इति तत्राह एतदुक्तमित्यादिना । यदस्ति तदस्त्येवेति नियममेव मन्महे यत्तु कथं चिदस्ति प्रपञ्चः स विकल्पितः तत्र च हेयादिविभागसिद्धिरित्यर्थः । विचाराऽसहत्वादिति । आरम्भणाधिकरणे† हि सदसत्त्वे वस्तुनो न धर्मौ असत्त्वदशायामपि वस्त्वनुवृत्त्यापातान्न च स्वरूप सर्वदा ऽद्वयप्रसङ्गादित्यादिभिर्हि विचारः कृतः स इहानुसन्धेय इत्यर्थः । पण्डितरूपाणामिति । प्रशंसाया मतुप्प्रत्ययः । ऋषभेण बलीवर्देन ।

विशरारवो विशरणशीला नश्वराः । अनित्यत्वात्तस्येति । निदर्शनस्येत्यर्थः । दार्ष्टान्तिके तु नानित्यत्वमित्याह नास्थिर इति ।

आगमापाय्यवयवानामनात्मत्वं भाष्योक्तं तदा युज्यते यदि नित्य आत्मेति पराभ्युपगम इतरथा ह्यप्रसङ्गादारभ्यावयविन एवात्मत्वेनावय-

३६० । १६ वानामनात्मत्वादित्यभिप्रेत्याह आत्मन इति । आत्मानिरूपणमपि भाष्ये प्रसज्यमानमिष्टमित्याशङ्क्याह अनिरूपणेनेति । दिग् वस्त्रं विगतं येभ्यस्ते विसिचः ।

---

* हेयोपादेयेति २-३ पु. पा. ।

† व्याससू. अ. २ पा. ३ सू. १४ ।

देहान्तराऽप्रवेशान्मोक्षावस्थं परिमाणमन्त्यं तस्य नित्यत्वादाद्यमध्यमयोर्नित्यत्वानुमाने परिमाणत्रयप्रसङ्गात्कथम् एकरूपपरिमाणात्मकाविशेषापादनमित्याशङ्क्याह **एवं हीति ।** नाद्यमध्यमपरिमाणयोर्नित्यत्वमापाद्यते ४६१ । १५ किं त्वाद्यमध्यमयोः कालयोरन्त्यपरिमाणस्यानुवृत्तिरित्यर्थः । यदि प्रागप्यासीत्तर्हि भूत्वा न भवतीत्यर्थः । नन्वन्त्यपरिमाणस्य कालत्रयेऽनुवृत्तावपि देहभेदप्राप्तिकालेष्वात्मनः परिमाणान्तराणि किं न स्युरत आह **न चेति ।** परिमाणभेदे द्रव्यभेदप्रसङ्गादित्यर्थः । भाष्यकारेणात्मगताद्यमध्यमपरिमाणे नित्ये आत्मपरिमाणत्वादन्त्यपरिमाणवदतस्त्वेकरूपपरिमाणेनेत्येकं व्याख्यानं कृतम् । अपरं च मोक्षकालगतात्मपरिमाणस्यावस्थितत्वान्नियतत्वात्पूर्वयोरप्याद्यमध्यमकालयोरवस्थितपरिमाण एव जीवः स्यादिति । तत्र द्वितीयव्याख्या स्वेन विशदिता । आद्यव्याख्यायामुभयपरिमाणनित्यत्वस्यान्त्यपरिमाणदृष्टान्तेनापाद्यत्वादुभयनित्यत्वादिति निष्कृष्टत्वाच्च हेतुनिर्देशायोगमाशङ्क्याह **अत्र चोभयोरिति ।** अत्र चेति सूत्रे इत्यर्थः । नन्वाद्यमध्यमान्त्यपरिमाणानां नित्यत्वे आपादिते परिमाणत्रयवत्त्वमात्मनः स्यात् कुत एकपरिमाणता ऽऽपाद्यते अत आह **एकशरीरेति ।** त्रयाणां परिमाणानां सर्वशरीरेषु समत्वात्सर्वशरीरेष्वेकरूपपरिमाणता ऽऽत्मनः स्यादिति **दीर्घं** व्याख्येयमित्यर्थः । द्वितीयव्याख्यायां सर्वदा परिमाणैक्यस्यैवापाद्यत्वात्स्वगतोभयशब्देन न परिमाणद्वयमभिधीयते किं त्वाद्यमध्यमकालौ तावत्राद्यमध्यमकालयोरुभयोः परिमाणनित्यत्वादित्येवंरूपं हेतुं योजयति भाष्यकार इत्याह **द्वितीये त्विति ।** अस्यां व्याख्यायामविशेषशब्देन न परिमाणत्रयस्य सर्वशरीरेषु तुल्यत्वमापाद्यते किं तु यदेकशरीरे परिमाणमात्रं सर्वशरीरेष्वापाद्यते तदाऽणुर्महान्वा ऽऽत्मा सर्वदेहेषु स्यादित्येवंरूपमित्याह **एकशरीरेति ॥**

पत्युरसामञ्जस्यात् ॥ ३७ ॥ ४६२ । ५

सत्त्वासत्त्वादेरेकत्रासंभववदधिष्ठातृत्वोपादानत्वयोरप्येकत्रासंभव इति

* परमाणुरिति ८-३ पु. पा. ।

† अत्र षष्ठम् एकात्मनःसंभवाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४-नैकस्मिन्नसम्भवात् ३३ एवं चात्माकार्त्स्न्यम् ३४ न च पर्यायादप्यविरोधो विकारादिभ्यः ३५ अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः ३६ ॥

प्रत्यक्षस्थानात्सङ्गतिः । सांख्ययोगव्यपाश्रया इत्यादिभाष्यं व्याचष्टे **हिरण्यगर्भेत्यादिना** । भाष्यगतपुरुषपदव्याख्यानं **दृक्शक्तिरिति** । शक्तिग्रहणं तु समर्थोऽपि सर्वं ज्ञातुं जैवी दृग् न जानात्यावृतत्वादित्यर्थम् । कथं

४६२ । ८ तर्हि जीवस्य ज्ञातृत्वं तत्राह **प्रत्ययेति** । प्रत्ययमन्तःकरणपरिणाममनुपश्यतीति तथोक्तः । भाष्ये प्रधानपुरुषयोरधिष्ठातेति द्विवचनप्रयोगादेको जीव इति भ्रमः स्यात्तं व्युदस्यति **स चेति** । समासान्तर्वर्त्येकवचनं जात्यभिप्रायेणेत्यर्थः । क्लेशेति सूत्र*मीक्षत्यधिकरणे† व्याख्यातम् । पुरुषत्वात्प्रधानादन्य क्लेशाद्यपरामृष्टत्वात्पुरुषादन्यः जीवादन्य इत्यर्थः । **गूढचर्या** स्वगुणाप्रख्यापनेन देशेषु वासः । ईश्वरो न द्रव्यं प्रत्युपादानं चेतनत्वात्कुलालवदित्याह **चेतनस्येति** । कुलालस्यापि सुखाद्युपादानत्वात्साध्यवैकल्यं स्यात्तद्वारणाय द्रव्यमित्यव्याहृतम् । जगत्कारणानां प्रधानस्य परमाणूनां चेत्यर्थः । निमित्तमित्यस्य विवरणम् **अधिष्ठानेति** । सिद्धान्तस्तु ।

अधिगम्य श्रुतेरीशमनुपादानता यदि ।
अनुमीयेत बाधः स्यादाश्रयासिद्धिरन्यथा ॥

किमप्रमितईश्वरे ऽनुपादानत्वं साध्यते उत प्रमिते । नाद्यः । आश्रयासिद्ध्यापातात् । द्वितीये ऽपि तत्प्रमितिः श्रुतेरनुमानाद्वा पौरुषेयागमाद्वा । प्रथमे किमीक्षणपूर्वककर्तृत्वादिप्रतिपादकश्रुत्यैवानुपादानत्वं साध्यते तत्पूर्वकानुमानाद्वा । नाग्रिमः । तस्याः श्रुतेर्निमित्तत्वमात्रपरत्वं न तूपादानत्वनिषेधपरत्वमिति प्रकृतिश्चे‡त्यधिकरणे सुसाधितत्वादित्याह **न तावदिति** । न द्वितीय इत्याह **तस्मादिति** । आस्थीयमानमपि न संभवति तदात्मानं स्वयमकुरुतेत्यादिश्रुत्यैव बाधादित्यर्थः ॥

४६३ । ४ अस्तु तर्ह्यनुमते ईश्वरे ऽनुपादानत्वानुमानमत आह **तत्रेति** । ईश्वरे इत्यर्थः । पौरुषेयागमं च निषेत्स्याम इति तावच्छब्दः । तथा हि । न तावद्द्वाद्यं कार्यं सकर्तृकं कार्यत्वात्कुम्भवदिति मानम् । जीवादृष्टजत्वसिद्धेः । अव्यवहितप्राक्कालवर्तिप्रयत्नजत्वसाधने चाद्यकार्यव्यवहितप्र-

---

* पातञ्जलयोगसूत्रम् । पा. १ सू. २४ । † व्याससू. अ. १ पा. १ सू. ५ ।
‡ व्याससू. अ. १ पा. ४ सू. २३ ।

यत्नजत्वस्य कुम्भे ऽभावेन साध्यवैकल्यात् । कुम्भाद्यव्यवहितप्रयत्नजत्वस्य आद्ये कार्ये बाधात्किंचिदव्यवहितप्रयत्नजन्यत्वस्य च सिद्धसाधनात् । अदृष्टाव्यवहितप्राक्कालप्रयत्नजत्वादाद्यकार्यस्य। अथ द्व्यणुकं द्व्यणुकोपादानसाक्षात्कारवज्जन्यं कार्यत्वादिति । तन्न न । अप्रसिद्धविशेषणविशेष्यत्वाभ्यां द्व्यणुकस्य तदुपादानसाक्षात्कारस्य चासिद्धेः । दृष्टान्ते च संदिग्धसाध्यत्वं घटस्य द्व्यणुकोपादानसाक्षात्कारवदीश्वरप्रयत्नजन्यत्वस्यासंप्रतिपत्तेः । अदृष्टं प्रत्यक्षं मेयत्वादित्यत्र च योगिभिरर्थान्तरता कार्यं सर्वज्ञकर्तृकं कार्यत्वादित्यत्र च ।

स्यादेतत् । धर्मो भ्रमसमानाधिकरणधर्मविषयत्वरहितसाक्षात्कारविषयः मेयत्वाद् घटवत् । साक्षात्कारगोचर इत्युक्ते योगिभिरर्थान्तरतेति भ्रमसमानाधिकरणधर्मविषयत्वरहितग्रहणम् । योगिसाक्षात्कारस्य कालभेदेन भ्रमसमानाश्रयत्वात् । भ्रमसमानाधिकरणत्वरहितसाक्षात्कारगोचर इत्युक्ते चाप्रसिद्धविशेषणत्वमिति तन्निवृत्त्यर्थं धर्मविषयत्वग्रहणम् । अस्मदादीनां घटादिविषयसाक्षात्कारस्य भ्रमसमानाश्रयत्वे ऽपि धर्मविषयत्वाभावेन भ्रमसमानाधिकरणत्वे सति धर्मविषयत्वरूपविशिष्टधर्मरहितत्वात्तत्र साध्यसिद्धेः । साक्षात्कारस्य च भ्रमसमानाधिकरणत्वे सति धर्मविषयत्वरहितत्वं धर्मविषयत्वराहित्याद्वा भ्रमसमानाधिकरणत्वराहित्याद्वा भवति । आद्ये तस्य धर्मविषयत्वव्याघात इति द्वितीयः स्यात्तया च तादृशसाक्षात्कारवदीश्वरसिद्धिरिति । तन्न । किमिदं धर्मविषयत्वरहितत्वम् । धर्मविषयत्वसंसर्गाभाववत्त्वमिति चेत्किं धर्मविषयत्वसंसर्गान्योन्याभाववत्त्वमुत तत्संसर्गाऽभाववत्त्वम् । नाद्यः* । तया सत्यस्य विशेषणस्य वैयर्थ्यात्साक्षात्कारपदेनैव तद्व्यावर्त्यस्य धर्मविषयत्वसंसर्गान्योन्याभाववत्त्वसिद्धेः । न हि धर्मविषयत्वसंसर्गात्मकः कश्चित्साक्षात्कारो ऽस्ति यद्व्यवच्छेदार्थमिदं विशेषणम् । न द्वितीयः । धर्मविषयत्वसंसर्गसंसर्गान्योन्याभावमादाय विशेषणवैयर्थ्यतादवस्थ्यात् । तथापि संसर्गान्तरं प्रति धावने च तत्तदन्योन्याभावमादाय वैयर्थ्यधावनात् ।

---

* नाद्यस्य इति ३ पु० पा० ।

अथ मतं न संसर्गस्य संसर्गान्तरमस्ति किं तु स्वयमेव स्वस्य संसर्ग इति ज्ञानवस्थेति । नैतत् । तथा सति तादृशसंसर्गान्योन्याभावमादाय विशेषणवैयर्थ्येन वज्र*लेपनात् । एतत्खण्डनभयेन यदि विशेषणमुज्झसि तर्हि ग्रस्तो ऽसि योगिभिरर्थान्तरतया । एवं सर्वा महाविद्यास्तच्छाया वा ऽन्ये प्रयोगाः खण्डनीया इति ।

तत्सुखाद्वैतबोधात्मस्वभावहरये नमः ।
वेदान्तैःप्रमाणाय कुतर्काणामभूमये ॥

तस्मात्सूक्तं तत्रेश्वरे ऽनुमानं तावन्न सम्भवतीति ।

अथ वा पूर्वग्रन्थे तस्मिन्नर्थे ईश्वरस्य निमित्तमात्रत्वे प्रमाणान्तरमास्थेयमिति सामान्यतः श्रुतिव्यतिरिक्तप्रमाणापेक्षामुक्त्वा किं तदनुमानं पौरुषेयागमो वेति विकल्प्याद्यं प्रत्याह **तत्रानुमानमिति** । यथैव चेतनस्य निमित्तत्वमनुमीयते तथा रागादिकमप्यनुमेयं व्याप्तेरविशेषात्तया च वीतरागमतनिरस्तसर्वदोषविरुद्धो ऽयं हेतुरित्याह **नहि दृष्ट्यनुसारेणेति** । ननु सिद्धान्ते श्रुतिगम्येश्वरस्यापि पुरुषत्वाद्रागादिमत्त्वानुमानं दुर्वारमत आह **एतदुक्तमिति** । आगमापेक्षं ह्यनुमानं व्याप्त्युपनीतं सर्वमनुमन्यते । आगमस्तु स्वतन्त्रस्तत्र यत्तद्विरुद्धमनुमानं तत्कालातीतं स्यादित्यर्थः । **लोहगन्धिता** कलङ्कगन्धिता । कथं तर्हि मानान्तरानुसारेणाऽपूर्वादिकल्पना तत्राह **यस्त्विति** । तत्राप्यागमप्रामाण्यात्कालान्तरकृतयागात्स्वर्गो ऽस्तु का क्षतिः । अनन्तरपूर्वक्षणवर्तिनः कारणत्वमिति लोकानुभवमनुरुध्यापूर्वकल्पनेत्यर्थः । इदानीं चेत्कर्मेश्वरयोः प्रवर्त्यप्रवर्तकत्वं प्रतीयेत तत एतद्बीजाङ्कुरवत् परम्परा ऽवलम्ब्यते तत्र कुत इतरेतराश्रयत्वं कुतस्तराम परस्पराश्रयशङ्कादौ तावत्प्रवर्त्यप्रवर्तकभावानुपपत्तिं कर्मेश्वरयोर्दर्शयति **यदीश्वर इति** । अथ वा करुणयैवेश्वरः प्रेरितः कर्म कारयति तत्कुत इतरेतराश्रयत्वं भाष्य उच्यते तत्राह **यदीश्वर इति** । **कपूयं** कुत्सितम् । उत्तरस्मिन् व्याख्याने कर्मभिः प्रयोजनैः करुणया हेतुना प्रवर्त्यत इति दृष्टविरुद्धं दृश्यमानकार्यस्य करुणाहेतुकत्वविरुद्धदुःखात्मकत्वादिति योजना । ईश्वरेण

४६३ । ४

,, । १६

* वैयर्थ्यवज्रेति २ पु॰ पा॰ ।

पूर्वं कर्म तावत्प्रवर्तयितुं न शक्यते कुत्सितफलाऽनुदयप्रसङ्गादेवं पूर्वकर्मेश्व-
राप्रवर्तितं कथमीश्वरप्रवर्तनलक्षणं कार्यं करोति । एवं सति प्रवर्तकत्वोपप-
त्तिमनुक्त्वा केवलं ततः पूर्वकर्मैवावलम्ब्यते तत्राह **तत्रापीति** । तत्रापीश्व- ४६४ । ६
रप्रवर्तने स्वकार्ये पूर्वं कर्म ततः पूर्वभाविकर्मप्रवर्तितेनेश्वरेण प्रवर्तितमिति
वक्तव्यं तथा च सर्वत्रानुपपत्तिसाम्यादन्धपरम्परेत्यर्थः । **द्वावपि कर्मेश्वरौ** ।
अस्माकं त्विति । मायामय्यां प्रवृत्तावचोद्यत्वादित्यर्थः ।

एवं श्रुतेरनुमानाच्चेश्वरसिद्धिं निरस्य पौरुषेयागमात्तत्सिद्धिर्निरस्यत-
इत्याह **परस्यापीति** । **अस्माकं त्विति** । शास्त्रयोनित्वेऽपीश्वरस्या-
ऽनादिसिद्धनियतक्रमापेक्षणान्नेश्वराधीनं वेदस्य प्रामाण्यं किं तु स्वतः । यथा
देवदत्तकृतत्वेऽपि दीपस्य प्रकाशनशक्तिमत एव कृतत्वाद् न देवदत्ता-
पेक्षं तस्य प्रकाशकत्वं तद्वदित्यर्थः ।

ननु रूपादिहीनस्याधिष्ठेयत्वानुपपत्तिर्मायायामपि तुल्या तत्राह **यथा-** ४६५ । १९
दर्शनमिति । अधिष्ठानेति* सूत्रगतव्याख्यानयोर्भेदमाह **पूर्वमिति** । करणव-
च्चेदिति† सूत्रस्थव्याख्यानयोर्विशेषमाह **तयेति** । **प्रधानपुरुषेश्वराणामिति** ।
एषां पुरुषान् जात्यैकीकृत्य त्रित्वं तावत्सिद्धं पुरुषाणां तु परार्धादिसंख्यासु मध्ये
ऽन्यतमसंख्येयत्त्व एवेति संख्याभेदवत्त्वं द्रव्यत्वात् कुसूलमितधान्यवदि-
त्यनुमाय सर्वेषां प्रधानादीनां संख्यावत्त्वादन्तवत्त्वं विनाशित्वमनुमातव्यम् ।
यद्यपि द्रव्यत्वादेवान्तवत्त्वं सर्वेषामनुमातुं शक्यं तथापि प्रवाहनित्यत्वा-
दनित्यानामपि स्रोतोरूपेण संसारवाहकत्वशङ्कां व्यावर्तयितुं संख्याभेदवत्त्व-
मनुमितम् । एवं तावद्द्रव्याश्रितैव संख्येति येषामाग्रहस्तन्मते संख्याभेद-
वत्त्वे द्रव्यत्वं हेतूकृतम् । अथ संख्यां विहाय सर्वत्र संख्याऽस्तीति मतं
तन्मतेन मानं **संख्यान्यत्वे सतीति** । संख्यान्यत्वादित्यर्थः । सप्तमी च
निमित्तार्था । अथ संख्यायामपि संख्याऽस्तीति मतं‡ तत्रानुमानमाह
प्रमेयत्वादिति । अतिसामान्यतोदृष्टानुमानोपन्यासस्तु ईदृशेनापि द्रव्य- ४६६ । १२
त्वादाभासतरः परपक्ष इति द्योतनाय । व्याख्यातेऽर्थे सूत्रमवतारयति
ततश्चेति । ननु ब्रह्माप्यन्तवदेकत्वादेकघटवदिति किं न स्यादत

* व्या० सू० अ० २ पा० २ सू० ३९ । † व्या० सू० अ० २ पा० २ सू० ४० ।
‡ मतमिति नास्ति ब पु० ।

आह असाकं त्विति। भाष्यस्थस्वरूपपरिमाणपदं व्याचष्टे स्वरूपेति। परिहरति। तत ईश्वरस्येत्यादिभाष्येणेति शेषः। असति ह्यन्ते तदपरिच्छेदो न दोषायास्ति च स इत्याह आगमेति। आगमानपेक्षो वादी तस्येति* ॥

४६६। २१ उत्पत्त्यसंभवात् ॥ ४२ ॥

अधिष्ठातेश्वर इति मते निरस्ते प्रकृतिरपि स इति मतस्य वेदसंगतार्थत्वाज्जीवोत्पत्तावपि प्रमाणत्वमतो जीवस्वरूपतया बोध्यमानाद् ब्रह्मणो जगत्सर्गं ब्रुवतः समन्वयस्य तेन† बाध इति शङ्कानिरासात्संगतिमभिप्रेत्याह अन्यत्रेति। पञ्चरात्रकर्तुर्भगवतो वेदादेव सर्वज्ञत्वावगमात् कपिलपतञ्जल्यादीनां च जीवत्वात्पञ्चरात्रस्य च पुराणेषु बुद्धादिदेशनावन्मोहार्थमीश्वरप्रणीतत्वश्रवणान्न योगाद्यधिकरणगतार्थता। अवान्तरसंगतिवशादिह पादे ऽस्य लेखः। भवतु क्रियाकरणमुत्पाद्यं न तु ज्ञानकरणमित्याशङ्क्याह प्रयत्नेति। प्रयत्नादीनां करणत्वं विवक्षातः। सिद्धान्तस्तु

> बुद्धिपूर्वकृतिः पञ्चरात्रं निःश्वसितं श्रुतिः।
> तेन जीवजनिस्तत्र सिद्धा गौणी नियम्यते ॥

यावद्धयेकदेशे वेदाऽविरोधादीश्वरबुद्धेर्वेदमूलत्वं वेदाद्वा सर्वविषयत्वं प्रमीयते तावदेव स्वतःप्रमाणवेदाज्जीवानुत्पत्तिप्रमितो तादृग्बुद्धिपूर्वकेश्वरवचनान्न जीवोत्पत्तिरवगन्तुं शक्यते। अतः प्रमाणापहृतविषये गौणं तद्वचनं न तु भ्रान्तम् पूर्ववच्छ्युक्तेरिति।

संकर्षणसंज्ञो जीवः प्रद्युम्नं जनयितुं करणान्तरवान्न वा। आद्ये तदेव सर्वत्र करणं स्यादिति न प्रद्युम्नः करणं भवेत्। द्वितीयं प्रत्याह संकर्षणा

४६७। १० ऽकरण इति। करणसामर्थ्यइति। इह करणं कृतिः। परस्परन्या-

* अत्र सप्तमम् पत्यधिकरणम् ईश्वराधिकरणं वा योगाद्यधिकरणं वा पूर्णम्। तत्र सूत्राणि-पत्युरसामञ्जस्यात् ३७ संबन्धानुपपत्तेश्च ३८ अधिष्ठानानुपपत्तेश्च ३९ करणवच्चेन्न भोगादिभ्यः ४० अन्तवत्त्वमसर्वज्ञता वा ४१ ॥

† तेन मतेनेति ३-३ पु. पा.।

हतेच्छा इति । व्याहतेच्छत्वे ईश्वरत्वव्याघातादित्यर्थः । उत्पन्ने हि कार्ये तत्प्रतीश्वरत्वमुत्पत्तिरेव न स्याद् इत्याह व्याहतकामत्वे वेति । परिशुद्धं निश्चितम् । अनेकेश्वरत्वे ऽपसिद्धान्तमाह भगवानेवेति । व्याख्यातो भाष्ये इति शेषः* ॥

इति श्रीपरमहंसपरिव्राजकाचार्यानुभवानन्दपूज्यपादशिष्यभगवदमलानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

	अत्र पादे	आदितः
अधिकरणानि	८	६१
सूत्राणि	४५	२१६

* अत्र अष्टमम् उत्पत्त्यसंभवाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४-उत्पत्त्यसंभवात् ४२ न च कर्तुः करणम् ४३ विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः ४४ विप्रतिषेधाच्च ४५ ॥

अथ द्वितीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ।
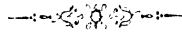
४६८ । १४ **न वियदश्रुतेः ॥ १ ॥**

इह पादे भूतभोक्तृविषयवाक्यानां विरोधः परिह्रियते । प्रासङ्गिकीं पादसंगतिं वक्तुं विप्रतिषेधाच्चेति भाष्यम् । तत्र श्रुतिविप्रतिषेधादित्यर्थः । परपक्षेषु सर्वत्र स्ववचनविरोधस्याभावादित्यभिप्रेत्याह **श्रुतीति** । न वियदिति पूर्वपक्षः अस्ति त्विति सिद्धान्त इति भ्रमं व्यावर्तयति **इह हीति**। एवं ह्यविरोधाध्यायसंगतिरित्यर्थः । अत्र हि गौण्यसम्भवा*दित्येकदेशिसूत्रस्य न वियदिति सूत्रोक्तानुत्पत्त्युपजीवित्वादेकवाक्यता । अत इदमप्येकदेशिन इति । केचित्तु सूत्रद्वयेन पक्षद्वयं प्रदर्श्य विप्रतिषेध उच्यते पादसंगतपूर्वपक्षार्थत्वसंभवे सूत्रस्यैकदेशिमतार्थत्वायोगादित्याहुः । तन्न । किमश्रुतेरिति हेतुः सार्वत्रिक उतैकदेशपरः । नाद्यस्तैत्तिरीयके नभःसंभवश्रवणात् । नान्त्यः । अनुत्पत्त्यसाधकत्वात् । न च क्वचिच्छ्रवणात् क्वचिदश्रवणाच्च विप्रतिषेधः । अश्रुतस्थाने† उपसंहारसंभवात् । न चेहैवोपसंहारचिन्ता सर्ववेदान्तप्रत्ययाद्यधिकरण‡पौनरुक्त्यापातात् । तस्मान्न विप्रतिषेधः सूत्राभ्यां दर्शयितुं शक्यः । ततः क्वचिदाकाशस्य प्राथम्यं श्रुतं क्वचित्तेजस इत्येव विप्रतिषेधः । पूर्वपक्षाद्दुर्बलात् सिद्धान्तच्छायमेकदेशिमतमिति संगतिः§ पादेन । एवमाऽध्यायसमाप्तेः प्रथमं विप्रतिषेधादप्रामाण्येन पूर्वपक्षः तत एकदेशिव्याख्या ततः सिद्धान्त इति दर्शनीयम् ।

४६९ । २ नन्वेकदेश्यपि श्रुतौ सत्यां कथमश्रुतेरिति ब्रूयाद् अत आह **तस्याभिसंधिरिति** । विरोधेन पूर्वपक्षे भाष्यविरोधमाशङ्क्याह **तदिदमिति** । अश्रुतस्थानेऽपि श्रुतोत्पत्तेरुपसंहारादविरोधमाशङ्क्याह पूर्वपक्षी **न च श्रुत्यन्तरानुरोधेनेत्यादिना** । अस्ति|| त्वित्यपि सूत्रं निगूढाभिसंधेः सिद्धा-

---

* व्याससू॰ अ॰ २ पा॰ ३ सू॰ ३ । † अश्रुते स्थले इति ४ पु॰ पा॰ ।
‡ व्याससू॰ अ॰ ३ पा॰ ३ सू॰ १ । § संगतमिति १ पु॰ पा॰
|| व्या॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ ३ सू॰ २ ।

न्तिन एव अभिप्रायाऽनभिव्यक्तिमपेक्ष्य पूर्वपक्षसूत्रमित्युक्तमिति न वियदि-ति सूत्रेण पुनरुक्तिमाशङ्क्याह **स्वाभिप्रायमिति** । अश्रुतेरित्यस्य मुख्यश्रु-त्यभावादिति ह्यभिप्रायस्तं विवृणोतीत्यर्थः ।

आदिग्रहणेनेति । विभुत्वादिलक्षणादित्यर्थत्वेनेत्यर्थः । घटादि- ४१० । १२ व्यावृत्त्यर्थमस्पर्शत्वं क्रियादिव्यावृत्त्यर्थं द्रव्यत्वविशेषणम् । एकस्य संभूतशब्द-स्य सकृत्प्रयोगे गौणमुख्यत्वव्याघातस्य ब्रह्मशब्ददृष्टान्तेन कथं परिहारः तत्रापि तुल्यत्वादनुपपत्तेरित्याशङ्क्योभयत्र न्यायमाह **पदस्येति** । अर्थो हि गौणत्वमुख्यत्वविरुद्धधर्माध्यासं न सहते शब्दस्तु येनानुषज्यते तेन योग्यता-मपेक्ष्य संबध्यते ततो यत्र मुख्यवृत्त्या ऽन्वययोग्यता तत्र मुख्यो ऽन्यत्र गौणः संभवतीत्यर्थः । कुलशब्दस्य संतानवाचित्वं व्यावर्तयति **गृहमिति** । अम-त्रशब्दस्य स्थाल्यादिवचनत्वं च व्युदस्यति **घटशरावादीनीति** ।

वीरस्येति षष्ठी तृतीयार्थे । द्वे किल पूर्वपक्षिणा ऽनुपपत्ती उक्ते तत्तेजो ऽसृजतेत्यत्राकाशस्योपसंहारे सकृदसृजतेति श्रुतस्य स्रष्टुराकाशतेजोभ्यां संब-न्धे सत्यावृत्त्या वाक्यभेदः स्याद् द्वयोश्चाकाशतेजसोः प्रथमसृष्टत्वविरोध इति । तत्र द्वितीयामनुपपत्तिं परिहरति **श्रुत्योरिति** । तेजः प्रथमं सृष्ट-मिति प्रथमशब्दस्य छान्दोग्यश्रुतावश्रवणात्तेजोजन्ममात्रेणान्यथोपपत्तिरि-त्याकाशमेव प्रथमं तेजस्तु यथातैत्तिरीयश्रुति तृतीयमिति न विरोध इत्यर्थः । तदुक्तं भाष्ये तृतीयत्वश्रवणादिति । ननु यद्यपि प्रथमशब्दो न श्रुतः तथापि प्रथमं तावत्तेजो ऽवगतं तदाकाशोपसंहारे बाध्येतेति शङ्कते **नन्वसहायमिति** । परिहारभाष्याभिप्रायमाह **संसर्ग इति** । तेजसो जन्मसंसर्ग एव श्रुतः* भेदस्तु व्यावृत्तिराकाशस्य न श्रुता किं तु प्रथमस्थाने तेजःश्रवणादर्थात्कल्प्यते स्थानं च तैत्तिरीयश्रुत्यन्तरेण विरोध-स्तेन बाध्यते† स्थानाच्छ्रुतेर्बलीयस्त्वादित्यर्थः । न केवल विरोधादाका-शजन्माभावकल्पना किं तु श्रुतानुपयोगादपीत्याह **न च तेजःप्रमुखेति** । ४१२ । ९ तथापि लभ्यमित्यन्तः पूर्वोक्तविरोधानुवाद एव व्यतिरेको व्यावृत्तिश्रुत्य-न्तरश्रुतेनाकाशजन्मना तस्यार्थिकस्य व्यतिरेकस्य बाधने श्रुतस्य‡ तेजः-

---

* श्रुतेरिति १ पु॰ पा॰ ।
† विरोधेनाबाध्यते अत्यर्थं बाध्यते इति १ पु॰ पा॰ ।
‡ बाधेन श्रुतानुपयोगादपीत्याह । न च इत्यधिकं १ पु॰ ।

सर्गस्य नानुपपत्तिः । अतः श्रुताकाशजन्मविरोधित्वात् श्रुततेजोजन्मानुपयोगित्वाच्चाकाशजन्माभावो न कल्प्य इत्यर्थः । प्रथमामनुपपत्तिं प्रसङ्गद्वारे-

४१२ । १२ णोत्थाप्य परिहरति **स्यादेतदित्यादिना** । तत्र किमर्थाऽनुपपत्तिरुच्यते शब्दानुपपत्तिर्वा नाद्य इति तावत्प्रथमं प्रतिपाद्यते तत्र यदुक्तं यथैकं वाक्यमनेकार्थं न भवति एवमेकस्य कर्तुरनेकव्यापारवत्त्वमपि विरुद्धमिति तत्र दृष्टान्तस्य वैषम्यमाह **वृद्धप्रयोगेति** । अनेकत्वार्थे ऽनावृत्तस्य शब्दस्य व्यापारो वृद्धव्यवहारे न दृष्टः आवृत्तौ तु शब्दभेद एवेति नैकस्य शब्दस्य नानार्थतेत्यर्थः । दार्ष्टान्तिके तु नैवमित्याह **दृष्टं त्विति** । शब्दानुपपत्तिं परिहरति **न चास्मिन्निति** । तत्तेजो ऽसृजतेत्यत्र ह्याकाशजन्मन्युपसंहृते वाक्यमेव द्वितीयमनुमीयते तदाकाशमसृजत तत्तेजोसृजतेति च । ततश्चैकस्मिन् श्रूयमाणे वाक्येन शब्दावृत्तिवाक्यरूपभेदापत्तिरित्यर्थः । **वाक्यानामिति** । बहुवचनमुपसंहारोदाहरणान्तराभिप्रायं प्रथमस्थाने तेजःश्रवणमर्थादाकाशस्य प्रथमं जन्म वारयतीत्यार्थिकक्रमस्याकाशजन्मश्रुत्या बाधो दर्शितः । इदानीं क्रमस्य पदार्थधर्मत्वाच्च न श्रुताकाशपदार्थबाधकत्वमित्याह **गुणत्वादिति** । वियदुत्पत्त्यभ्युपगमेन श्रुतिविप्रतिषेधवादिनिराकरणे प्रस्तुते वियदुत्पत्तिहेतुकथनं भाष्यकारीयमसङ्गतमित्याशङ्क्याह **सिंहावलोकितेति** । **विकारा इति** । पराधीनसत्ताका इत्यर्थः । एवं च विभक्तत्वमविद्यादौ नानैकान्तं तस्य प्रागभावत्वाभावे ऽप्यध्यस्तत्वेन परायत्तसत्ताकत्वाज्जीवेश्वराद्यपि विभागविशिष्टरूपेण समारोपितमेव ।

४१४ । ४ नन्वद्वैतवादिनः कथमाकाशादेर्विभक्तत्वसिद्धिरत आह **आत्मान्यत्वे सतीति** । तत्त्वतो विभक्ताभावे ऽप्यविद्यया ऽऽकाशादेरन्यत्वकल्पनायां सत्यामस्ति विभक्तत्वमित्यर्थः । विभागश्च धर्मिसमानसत्ताको विवक्षितः । तथा च न ब्रह्मणि व्यभिचारः । तद्गतस्याकाशादिप्रतियोगिकभेदस्य मिथ्यात्वेन ब्रह्मसमानसत्त्वाभावादिति । भाष्ये कथमात्मनः कार्यत्वे सत्याकाशादेर्निरात्मकत्वमापाद्यते न ह्यन्यस्य कार्यत्वे ऽन्यं निरात्मकं स्यादत आह **निरुपादानं स्यादिति** । सर्वकार्यसृष्टेः प्रागपद्यात्मापि न स्यात्तर्हि निरुपादानत्वमसत्त्वं कार्यस्येत्यनेनापाद्यते । उपादानं हि कार्यस्यात्मेत्यर्थः । भाष्योक्तशून्यवादप्रसङ्गस्य तन्मतेनेष्टप्रसङ्गत्वमाशङ्क्याह **शून्यवादश्चेति** ।

श्रुतिमसमन्यमानं प्रत्याह **उपपादितं चेति**। भाष्ये आत्मसमर्थनमात्मन १४७। ७
एवाकाशाद्युपादानत्वसमर्थनार्थम् अन्यथा प्रकृताऽसंगतेरित्यभिप्रेत्याह
आत्मवादे चेति। आत्मत्वादेवेति। प्रत्यगात्मनो निराकरणश-
ङ्काऽनुपपत्तिरित्येतद्भाष्यमात्मत्वादेवोपादानत्वादेवेति व्याख्येयमित्यर्थः।
तदर्थमात्मन उपादानत्वं समर्थ्यते **एतदुक्तमिति**। वियदादेर्भावकार्य-
त्वात्सोपादानत्वं तदुपादानस्य च श्रुतावात्मत्वं सिद्धमित्यर्थः। **प्रकृति-
प्रत्ययाभ्यामिति।** ज्ञा इति धात्वंशः प्रकृतिः। तव्य इति प्रत्ययः।
ज्ञानविशिष्टस्य ज्ञेयस्यान्यथाभावोक्तिर्विशेषणभूतज्ञाने ऽपि द्रष्टव्येत्यर्थः।
क्षीरावयवानां दध्युपादानत्वाद्दृष्टान्तः साध्यसम इत्याशङ्क्याह **तत्र नाव-
यवानामिति। उपात्तं** सिद्धम्। न हि दधिभावसमये क्षीरं नश्यति
यतस्तदवयवानामारम्भकत्वं कल्प्येतेत्यर्थः। ननु दध्यनेकोपादानं कार्य-
द्रव्यत्वात् पटवद् इत्यनुमीयतां तत्राह **यथेति**। यथा भवतां क्षीरे नष्टे
क्षीरारम्भकपरमाणौ दध्यारम्भाय क्षीर* रसादिव्यतिरेकेणापरे रसादय उद-
यन्ते तेषां चैकारभ्यत्वमेवं दध्नो ऽपि किं न स्यात् तस्यापि दुग्धसंस्था-
नमात्रत्वेन गुणवद्द्रव्यान्तरत्वाऽनभ्युपगमादिति भावः। ॥

एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ॥ ८ ॥ ४७५। २०

संगतिमाह **यदीति**। पूर्वाधिकरणे† हि ब्रह्मणं द्वितीयत्वप्रतिज्ञा
न गौणी शक्याऽद्वितीयेवशब्देरस्या अभ्यासादित्युक्तं तद्वद्वायोर्नित्यत्वमपि
नापेक्षिकमभ्यस्यमानत्वादित्यर्थः। अन्तरिक्षसहितवाय्वनुत्पत्तिपरादिवाक्यमा-
क्षोदाहृतावन्तरिक्षोत्पत्तेः पूर्वचोदाहृतेर्वायुनित्यत्वोक्तिरप्यौपचारिकीति शङ्का
स्यातां परिहरति **पवनस्य विशेषणेति**। मुक्त्वा ऽन्तरिक्षमित्यर्थः।
चेनेति। चकारेणेत्यर्थः। **तदुपपादनार्थत्वाच्चेति**। बृहदारण्यके यस्त्व-
नेन ह्येतत्सर्वं वेदेत्यात्मविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञातं वायुश्चान्तरिक्ष-
मित्यादिवाक्यं चात्मकार्यवाय्वादिप्रदर्शनेन तदुपपादकमित्यर्थः। प्रधानेना-

* क्षीरे इति १ पु· पा·।

† अत्र प्रथमं वियदधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ७ न वियदश्रुतेः १ अस्ति तु २
गौण्यसंभवात् ३ शब्दाच्च ४ स्याच्चैकस्य ब्रह्मशब्दवत् ५ प्रतिज्ञाहानिरव्य-
तिरेकाच्छब्देभ्यः ६ यावद्विकारं तु विभागो लोकवत् ७ ॥

प्रधानबाधमुक्त्वा गुणभूतावान्तरवाक्यैरपि बहुभिर्वायुनित्यत्ववाक्ययोर्बाधमाह **तेषामपीति** । तेषामवान्तरवाक्यानां मध्ये इत्यर्थः । **अद्वैतप्रतिपादकानामिति** । इदं सर्वं यदयमात्मेत्यादिवाक्यानामित्यर्थः । मातरिश्वोत्पत्तिक्रमग्रहणमाकाशजन्मसमर्थनात् कार्यस्यापि कार्यं वायुः कुतोऽस्य नित्यत्वमित्यर्थम्* ॥

४७६ । १२ **असंभवस्तु सतोऽनुपपत्तेः ॥ ९ ॥**

भास्करोक्तं दूषणं शङ्कित्वा भाष्यमवतारयति **नन्वित्यादिना** । **अग्निविस्फुलिङ्गदृष्टान्तश्रुतिविरोधादिति** । ननु नात्माश्रुते†रित्यधिकरणे ऽप्येतच्छ्रुतिबलेन पूर्वपक्षः । सत्यम् । तत्र हि ब्रह्म नित्य‡मुपेत्यैव जीवस्य तस्मादुत्पत्तिरेतद्वाक्यबलेन शङ्क्यते ऽत्र तु यथा ऽग्नेरग्निरेव विस्फुलिङ्ग उत्पद्यते एवं ब्रह्मान्तराद् ब्रह्मेति शङ्क्यते । ननु यद्यात्मा आत्मान्तरं प्रति कारणं तर्हि तस्याप्यन्य इत्यनवस्थेत्याशङ्क्याऽग्निविस्फुलिङ्गवदनादित्वाददोष इत्याह **न चेति** । अपि च विवर्तता हि कार्यता तत्र ब्रह्म कार्यमिति वदन् प्रष्टव्यः किं ब्रह्म स्वयं सत्यमसत्ये कुत्र चिदध्यस्तम् उत सत्यान्तरे किं वा विनैवाधिष्ठानेन स्वयमेवारोपितम् । नाद्य इत्याह **सत्स्वभावाद्विचलतीति** । न द्वितीय इत्याह **यथास्त्विति** । न तृतीय इत्याह **न च निरधिष्ठान इति** । अनादित्वान्नाऽनवस्थादोषमावहतीत्युक्तत्वाद् भाष्यायोगमाशङ्क्याह **पारमार्थिको हीति** । भाष्ये ऽनवस्थाशब्देन प्रमाणाभाव उच्यते । अग्निविस्फुलिङ्गादेर्हि क्व चित्कार्यकारणभावस्य प्रमितत्वात् प्रागप्येवमिति परंपरा स्यादत्र तु विकारस्य सतो ब्रह्मणः समारोपिते क्व चित्समारोपः स्यात्स च न प्रमित इत्यपरिनिष्ठेत्यर्थः । माध्यमिकमतनिषेधप्रस्तावे हि अन्यतत्त्वमनधिगम्य प्रत्यक्षादिप्रमितनिषेधो न युज्यते तैरेव विरोधादतः प्रमितः परमार्थ एवाधिष्ठानमिति ह्युपपादितम् । **असदधिष्ठानेति** । असच्छब्दो ऽपरमार्थवचनः ।
४७७ । १७

* अत्र द्वितीयं मातरिश्वव्याख्यानाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-एतेन मातरिश्वा व्याख्यातः ८ ॥

† व्याससू॰ अ॰ २ पा॰ ३ सू॰ १७ ।

‡ ब्रह्मानित्यत्वमिति २ पु॰ पा॰ ।

भास्करस्य भाष्यकारीयमते यदरुचिनिदानं तत्प्रागेव विचिकित्सितम् । इदानीं तदुदीरितामधिकरणभङ्गीं भञ्जयति **ये त्विति । क्लेशेनेति ।** सतो विद्यमानस्य गुणादेर्नित्यत्वासंभवः कुतः अद्वितीयश्रुत्यनुपपत्तेरित्यध्याहारः क्लेशः । किं च तैरश्रुतोत्पत्तिकानामनुत्पत्तिशङ्कानिरासो ऽधिकरणार्थ इत्युच्यते । ततश्च श्रुतिविरोधापरिहारात् पादासंगतिरित्याह **अविरोधेति ।**

यत्तु केशवेन समादधे पूर्वाधिकरणार्थे गवाचाक्षिप्यते श्रुताकाशादिभिरश्रुतदिगादीनां परिसंख्यायां प्रतिज्ञाव्यतिरेकयोर्बाधाद् अपरिसंख्यायां त्वेकदेशोपादानवैयर्थ्यमिति । तन्न । अनादिपूर्वपक्षाभासोत्प्रेक्षितानुत्पत्तीनामाकाशादीनामुत्पत्त्यभिधानस्य सर्वकार्योपलक्षणार्थत्वादिति* ॥

तेजो ऽतस्तथा ह्याह ॥ १० ॥　　४।८ । २

अध्यस्तस्याधिष्ठानत्वाऽयोगान्न ब्रह्मणः कुतश्चित्संभव इत्युक्तं तर्हि वायोरप्यध्यस्तत्वान्न तेजसस्ततो जन्म किं तु ब्रह्मण एवेति प्रत्यवस्थानात्संगतिः । अत्र पूर्वपक्षसंभावनार्थं भाष्यं वायोरग्निरिति क्रमोपदेशो वायोरनन्तरमग्निः संभूत इति । तदनुपपन्नम् । वायोरनन्तरमिति दिग्योगार्थपञ्चम्या अनन्तरमित्युपपदसापेक्षत्वात् । अपादानपञ्चम्या निरपेक्षत्वाद् वायोरेव तेजः प्रत्युपादानत्वप्रतीतिरित्याशङ्क्याह **यद्यपीति ।** बहुश्रुतयस्तत्तेज इत्याद्यास्ता हि ब्रह्मजन्यं तेजसो ऽभिवदन्त्यो वायुजन्यं विरुध्येरन्निति । ननु श्रुतयः परंपरया ब्रह्मजन्ये ऽपि योत्स्यन्त ऽत आह **न चेति ।** पारम्पर्यसबन्धि। दृष्टान्तमाह **वाजपेयस्येति ।** वाजपेयस्य यूप इतिवद् यत्परम्परया तज्जन्यं तत्साक्षाद् ब्रह्मजन्यसंभवे सति न युक्तमिति योजना ।

शेषलक्षणे स्थितम् । आनर्थक्यात्तदङ्गेषु† । सप्तदशारत्निर्वाजपेयस्य यूप इति श्रूयते । तत्र न तावद्यो वाजपेयस्य यूपः स सप्तदशारत्निरिति विधीयते विशिष्टोद्देशेन वाक्यभेदप्रसङ्गात् । तत्रान्यतरोद्देशे किं वाजपेयोद्देशेन

---

* अत्र तृतीयम् असम्भवाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् । १ असम्भवस्तु सतो ऽनुपपत्तेः ९ ॥　　† संबन्धे इति ३ पु· पा· ।

‡ जैमिनिसू· अ· ३ पा ९ सू· १८ ।

षप्रदशारत्निर्त्वं विधीयते उत यूपोद्देशेनेति संशये ऽनन्तरदृष्टत्वात्प्रधानत्वात्प्रकरणित्वाच्च वाजपेय उद्देश्यः तस्य च साक्षात्सप्रदशारत्नित्वासंभवे तदीयषोडश्याख्यादूपाचोपलक्षणार्थो यूपशब्द इति प्राप्ते सिद्धान्तः। यूप उद्देश्यः। एवं हि यूपशब्दो मुख्यार्थः* स्यान्न च वाजपेयस्येति गौणता। व्यवहितसंबन्धे ऽपि षष्ठ्या मुख्यत्वाच्चैत्रस्य नप्तेतिवत्। तस्माद्वाजपेये यूपाभावात्तदङ्गपशुयागगत†यूपे सप्तदशारत्निता विधीयते इति।

पशुयागसंबन्धिनो यूपस्य साक्षाद्वाजपेयसंबन्धो न संभवति वाजपेयपशुयागयोरङ्गाङ्गित्वेन विरुद्धधर्माध्यासेन भेदात्। तत्र वाजपेयस्येति षष्ठी परम्परासंबन्धमाश्रयेत्। अत्र तु वायोरिति श्रुत्या वायूपादानत्वे तेजसो ऽभिहिते ऽपि न ब्रह्मजत्वश्रुतिभिः पारम्पर्यमवलम्ब्यम्। ब्रह्मवाय्वोरभेदेन वायुजस्यापि ब्रह्मजत्वोपपत्तेरित्याह **युक्तमित्यादिना**। वायोर्ब्रह्मविकारस्य यद्यपि ब्रह्मणः सकाशात् काल्पनिको भेदस्तथापि वास्तवाऽभेदादव्यवधानमित्याह **ब्रह्मविकारस्यापीति**। यदुक्तं बह्वीभिर्ब्रह्मजत्वश्रुतिभिः कारकविभक्तेर्बाध इति तदप्येवं सत्यपास्तमित्याह **उभयथेति**। वायुभावापन्नब्रह्मजत्वे केवलब्रह्मजत्वे ऽपीत्यर्थः। यद्यप्येकाकिनी कारकविभक्तिस्तास्तु बह्व्यः तथापि तासां वायुभावापन्नब्रह्मजत्वे ऽपि तेजसो न विरोध इति पञ्चम्यनुग्रहाय तत्रैव नियम्यन्तइति भावः। एवं च कल्पितस्य वायोरधिष्ठानत्वाऽयोग इति परास्तम्। तद्भावापन्नब्रह्मणः परमार्थत्वादिति। **कांस्यभोजिवदिति**। लोके कस्य चिच्छिष्यस्य कांस्यभोजित्वं नियतमुपाध्यायस्य त्वनियतपात्रभोजित्वं तत्र यदि तयोः कुतश्चिन्निमित्तादेकस्मिन्पात्रे भोजनं प्राप्नुयात् तदानीममुख्यस्यापि शिष्यस्य धर्मोऽबाधायोपाध्यायो ऽपि कांस्यभोजित्वेनैव नियम्यतइति। अव्यवधानस्य समर्थितत्वाद् भाष्याऽयोगमाशङ्क्याह **भेदकल्पनेति**। काल्पनिकं वायुब्रह्मभेदमाश्रित्य पारम्पर्यवाद इत्यर्थः। **न तु सर्वथेति**। शृतस्य दुग्धस्य धेन्वाश्च वायुब्रह्मणोरिवाभेदाभावादित्यर्थः‡॥

३१८। १०

* मुख्यः स्यादिति २-३ पु. पा.। † यागाङ्गगतेति २-३ पु. पा.।

‡ अत्र तुर्यं तेजोऽधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रम् १-तेजो ऽतस्तथा ह्याह १०॥

आपः ॥ ११ ॥ ४१८ । १८

अतिदेशो ऽयम् । एतस्माज्जायतइत्युपक्रम्य खं वायुर्ज्योतिराप इति श्रूयते । अग्नेराप इति च । अतश्चापः किं सतो जायन्ते उत तेजस इति संशयादि पूर्ववत् । अपामग्निदाह्यत्वादग्नेरुत्पत्त्ययोगादग्नेरापस्तत्तेजो ऽपो ऽसृजतेति च गौण्यौ श्रुती इति शङ्का ऽत्र निवर्त्यते । अत्रिवृत्कृताऽग्नेजसोरविरुद्धत्वादिति* ॥

पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः ॥ १२ ॥ ,, । २०

सृष्टावपां तेजसो ऽनन्तरत्वात्पृथिव्याश्चाबानन्तर्यादधिकरणद्वयस्य बुद्धिसंनिधानरूपा संगतिः । व्युत्पत्त्या व्युत्पाद्यतइति योगवृत्त्या । प्रसिद्ध्या रूढ्या । न वयं महाभूतप्रकरणमात्रादन्नश्रुतिं बाधामहे किं तु लिङ्गप्रकरणसहितसाभ्यासपृथिवीश्रुत्या इत्याह श्रुत्योरित्यादिना । लिङ्गमाह प्रापिकेति । तत्रच सृष्टिकाले यद् यः अपां शरः मण्डः घनीभाव आसीत्सा पृथिव्यभवद् इति पुनः श्रुतेरर्थः । ननु वर्षणाद्व्रीहित्वप्राप्तिलिङ्गमन्नश्रुतेरप्यनुग्राहकमस्ति अत आह वाक्यशेषस्य चेति । तस्य लिङ्गप्रकरणाभ्यां बाधादन्यथा पार्थिवं† व्रीह्यादिपरत्वे ऽनुपपत्तेरित्यर्थः‡ ॥

तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्सः ॥ १३ ॥ ४१९ । १४

ननु न तावदिह भूतानां ब्रह्मानधिष्ठितानां स्रष्टृत्वाभावश्चिन्त्यते ईक्षत्याद्यधिकरणे§गतत्वात् । नापि ब्रह्मण एव तत्तद्भूतात्मना ऽवस्थितस्योत्तरकार्योपादानत्वं तेजो ऽत‖ इत्यत्र तन्निर्णयात् । अतो ऽधिकरणानारम्भ इत्याशङ्कामपनयन् सङ्गतिमाह सृष्टिक्रम इति ।

पूर्वपक्षमाह तत्राकाशाद्वायुरिति । यद्यपि परात्तु तच्छ्रुते¶रित्यत्र जीवकर्तृत्वमीश्वराधीनमिति वक्ष्यते तथापीह देवतानामैश्वर्ययोगात्स्वातन्त्र्यमाशङ्क्यते । न च देवतानामपीश्वराधीनत्वे ऽत्र सिद्धे कैमुतिकन्या-

* अत्र पञ्चमम् अबधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-आपः ११ ॥

† पार्थिवमिति नास्ति १ पु० ।

‡ अत्र षष्ठं पृथिव्यधिकाराधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-पृथिव्यधिकाररूपशब्दान्तरेभ्यः १२ ॥

§ व्यासमू० अ० १ पा० १ सू० ५ ।

‖ व्या० सू० अ० २ पा० ३ सू० १० ।   ¶ व्यासमू अ० २ पा० ३ सू० ४१ ।

याज्जीवमात्रेऽप्यपि तत्सिद्धेस्तदधिकरणानारम्भः शङ्क्यः । सत्यपि देवतानां महाभूतसृष्टावीश्वरपारतन्त्र्ये विहितक्रियाकर्तृत्वादौ क्षुद्रे जीवमात्रस्यापि स्वातन्त्र्यशङ्कोदयसंभवादिति । अत्राकाशादिशब्दैराकाशाद्यभिमानिन्यो देवता विवक्षिताः मनुष्यादिशब्दैरिव जीवाः । पञ्चम्यश्च निमित्तार्थाः । एतदुक्तं भवति । यथा ऽऽकाशाद्यात्मनेश्वरो वाय्वाद्युपादानमेवं तदभिमानिदेवतात्मना ऽधिष्ठातेति भूतानामपि चेतनत्वश्रवणादिति भाष्यं भूताभिमानिदेवताभिप्रायम् । ननु सो ऽकामयतेति परमेश्वरप्रस्तावं कृत्वा तद्धात्मानं स्वयमकुरुतेति कर्तृत्वं श्रूयते यः पृथिव्यां तिष्ठन् यमयतीति चेश्वरस्य नियन्तृत्वलिङ्गमस्ति तत्कथं *देवतानां स्वातन्त्र्येण कार्यनियन्तृत्वमत आह प्रस्तावस्य चेति । मूलकारणस्य च ब्रह्मणः प्रस्तावलिङ्गद्योतितसर्वनियन्तृत्वस्य पारम्पर्येणाभिमानिदेवताद्वारेणोपपत्तेरित्यर्थः । ब्रह्मयोनित्वेति । योनिशब्दो निमित्तार्थः । आकाशादिशब्दैर्न देवतालक्षणा मुख्यार्थबाधाभावात् । पञ्चम्यश्चापादानार्थास्तत्र रूढतरत्वादित्याह आकाशादीनामिति । देवतालक्षणमङ्गीकृत्याप्याह न च चेतनानामिति । भाष्ये तेन तेनात्मना ऽवतिष्ठमानत्वम् इति भूतात्मतामापन्नस्योपादानत्वमुक्तमिति भ्रममपनुदति स्वयमधिष्ठायेति । तत्र चान्यत्र चानुगतकारणरूपेणावस्थानं तदात्मना ऽवस्थानं न तु तदात्मत्वेनैव परिसमाप्तिः । भाष्ये परमेश्वरावेशो जीवापत्तिरिति भ्रान्तिं निरस्यति अन्तर्यामिभावेनेति‡ ।

४८० । १३

विपर्ययेण तु क्रमो ऽत उपपद्यते च ॥ १४ ॥

यद्यप्यत्र श्रुतिविप्रतिषेधो न परिह्रियते तथाप्युत्पत्तिक्रमे निरूपिते लयक्रमो बुद्धिस्थो विचार्यत इति प्रासङ्गिक्यौ पादान्तरसङ्गती ।

भास्करेण सिद्धान्ते स्थित्वा ऽन्नेन सोम्य शुङ्गेनापो मूलमन्विच्छेत्यत्र लये ऽपि भूतानां क्रमः श्रुत इत्युक्तं तदयुक्तमित्याह नाप्यय इति । तत्र हि कार्येण कारणमनुमाप्यते न लयो ऽभिधीयत इति । यत्तु यत्प्रयन्त्यभि-

---

* तत्र कथमिति २-३ पु० पा० । + तादात्म्येनेति ३ पु० पा० ।

‡ अत्र सप्तमं तदभिध्यानाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-तदभिध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्सः १३ ॥

संविशन्तीति तच लयमात्रमुक्तं न क्रम इत्याह **अप्ययमात्रस्येति** । यत्तु भास्करेणाऽनियमः पूर्वपक्ष इत्युक्तं तदप्ययुक्तमित्याह **तत्रेति** । श्रुतोत्पत्ति- ४८० । १६
क्रमादेव नियमे सति नानियम इत्यर्थः । यत्तु केशवेनोक्तम् अयोग्य उत्पत्तिक्रमो नाप्यये भवितुमर्हति न हि नष्टेषु तन्तुषु पटस्तिष्ठन् दृष्ट इति तदयुक्तम् । अनियमे ऽपि पाक्षिकस्यायोग्यत्वस्यापरिहारात् । तत्र तदपि स्वीकृत्याव्यवस्थितपक्षाभ्युपगमाद्वरं व्यवस्थितोत्पत्तिक्रमाश्रयणं भाष्यकारस्त्वनियतपक्षमुपक्रममात्रमुक्तवानिति । घटादीनां दृष्टोऽप्ययक्रमो विपरीतः सम्भूतानां किमस्त्वित्याह **किं दृष्ट इति** । सन्निधानेत्युत्पत्तिक्रमस्यानाकाङ्क्षितत्वान्नाप्ययसंबन्ध इत्याह **अप्ययस्येति** । न च विपरीतक्रमस्यासन्निधानं प्रमाणे ऽपि *सन्निधापितत्वादित्याह **दृष्टेति** । घटादौ दृष्टेनाप्यनुमानोपनीतेनेत्यर्थः । **श्रुत्यनुसारिणो ऽप्ययक्रमस्येति** । उत्पत्तौ श्रुतस्याप्यये ऽपि संगमयितुं त्वर्यमाणस्येत्यर्थः । लोकदृष्टपदार्थबोधाधीना हि श्रुतिरतः श्रुतिसंनिहितादपि लौकिकः क्रमः सन्निहिततर इति तेन तद्बाधनं युक्तम् । दृष्टेन क्रमेण श्रौतबाधे हेत्वन्तरं चाह **तस्मिन् हि सतीति** । अनाकाङ्क्षामुपसंहरति **तद्विरुद्धेति** । तस्योपादानोपगमे ऽपि कार्यसत्तापादकस्योत्पत्तिक्रमस्य विरुद्धो यो विपरीतक्रमस्तस्याविरोधात्मंबन्धादित्यर्थः । ननु विपरीतक्रमे श्रुत्यभावाद् भाष्योक्तजगत्प्रतिष्ठेत्याद्या स्मृतिर्निर्मूलेत्यत आह **एतन्न्यायमूलेति** । उपादानलये कार्यस्यत्ययोगो न्यायः† ॥

अन्तरा विज्ञानमनसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् ॥ १५ ॥ ४८१ । १७

संगतिमाह **तदेवमिति** । **भावनोपयोगिनाविति** । पूर्वाधिकरणानां प्रयोजनोक्तिः । भूतोत्पत्तिलयशीलत्वं ह्यद्वैतब्रह्मध्यानोपयोगीति बुद्ध्याद्युत्पत्तिक्रमविचारो ऽपि तत्फल एव । ननु सूत्रे विज्ञानशब्दप्रयोगात्तस्य च बुद्धिवृत्तौ प्रसिद्धेः कथं बुद्धीन्द्रियाणामुत्पत्तिचिन्ता ऽत आह **अत्रेति** ।

---

* प्रमाणेनेति २-३ पु॰ पा॰ ।

† अत्राष्टमं विपर्ययाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-विपर्ययेण तु क्रमो ऽत उपपद्यते च १४ ॥

निश्चयवती बुद्धिः संशयादिमन्मनः इति तद्भेदः । चेदित्यन्तस्य योजनया
४८१ । १६ पूर्वपक्षमाह तत्रैनेषामिति । आत्मानं भूतानीति च द्वितीये अन्तरान्त-
रेण युक्ते इति षष्ठ्यर्थे समाम्नानात् । एतस्माज्जायतइति वाक्ये इत्यर्थः ।
श्रुतिविरोधपरिहारेण चिन्तां संगमयति तस्मात्पूर्वेति । ननु यदि साक्षा-
दात्मकार्याणीन्द्रियाणि कथं तर्ह्यन्नादिमयत्वं मनआदीनामाम्नायते ऽत आह
अन्नमयमिति चेति । प्राचुर्यार्थो *मयट् । प्राचुर्यं चान्नात्मकशरीरेण मन-
आदेरवच्छेदादित्यर्थः । अन्नमयमित्यादिलिङ्गश्रवणादिति । अन्नमशितं
त्रेधा विधीयतइति आध्यात्मिकत्रिवृत्करणपरे वाक्ये मनसो ऽन्नमयत्वेन
निर्देशो लिङ्गदर्शनमिति । इतरथा त्विति । प्राचुर्यार्थत्वे ऽनपेक्षितं प्राचुर्य-
मुक्तं भवेदित्यर्थः । न च तदपीति । प्राचुर्यमित्यर्थः । अन्नकार्यत्वं तु
मनसो घटते अन्नोपयोगे मनोविशुद्धेः श्रुत्यैव दर्शितत्वादिति भूतानां
मध्ये आकाशः प्रथमं जायतइत्युक्तक्रमः † ॥

चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्त-
४८२ । ९
द्भावभावित्वात् ॥ १६ ॥

एवं तावत्तत्पदवाच्यकारणत्वनिर्णयाय भूतोत्पत्तिश्रुतिविरोधो निर-
स्तः । इदानीमा पादसमाप्तेस्त्वंपदार्थशुद्धौ जीवविषयश्रुतिकलहो वारयि-
ष्यते । यदीन्द्रियोत्पत्तिर्न भूतोत्पत्तिक्रममन्यथयति तर्हि जीवोत्पत्तिस्तम-
न्यथयेदिति शङ्कायां सैव नास्ति कुतः कलह इति प्रतिपादनादवान्तरसं-
गतिः । इह जीवजननिधननिमित्तप्राद्धवैश्वानरीयेष्ट्यादिशास्त्राणां च
जीवनित्यत्वशास्त्राणां चाविरोधः साध्यते । देवदत्तादिनाम्नो देहवाचकत्वा-
त्कथं भाष्ये जातो देवदत्त इत्यादिव्यपदेशाज् जीवजन्मशङ्का ऽत आह
देवदत्तादीति । तन्मूल इति । तदिति तस्मादर्थे । देहेन सहात्मनाशे
,, । १४ श्राद्धादिविधिवैयर्थ्यात् स्याध्यात्मेति सिद्धान्तयति मुख्यत्वइति । भक्ति-
र्गुणयोगः तत्सयोग इत्यन्वयः । शरीरोत्पादविनाशौ स्त इति शेषः‡ ॥

---

* प्राचुर्यार्थ इति २ पु पा· ।

† अत्र नवमम् अन्तराविज्ञानाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-अन्तरा विज्ञानम-
नसी क्रमेण तल्लिङ्गादिति चेन्नाविशेषात् १५ ॥

‡ अत्र दशमं चराचरव्यपाश्रयाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-चराचरव्यपाश्रयस्तु
स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावभावित्वात् १६ ॥

नात्माऽश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ १७ ॥

४८३ । ४

स्वर्गादिभोगाय देहनाशे ऽप्यात्मा न नश्यतीत्युक्तं तर्हि कल्पमाशावस्थाने ऽपि स्वर्गादिभोगसंभवाज्जीवः कल्पाद्यन्तयोरुत्पत्तिविनाशवानिति संगतिमाह **मा भूतामिति** । नन्वसंभवस्त्वि*त्यत्र ब्रह्मजन्मनिषेधात् कथं तदभिन्नजीवजन्मशङ्का ऽत आह **परमात्मनस्तावदिति** । परमात्मनो जीवानामन्यत्वमित्यन्वयः । **एवं हीति** । क्वचिच्छ्रुत्यान्यत्रानुपसंहारे सतीत्यर्थः । **विकारभावापत्त्येति** । जीवलक्षणविकारभावमापद्य तद्रूपेण शरीरे प्रवेश इत्यर्थः । **मनोमय इत्यादीनामिति** । मनोमयादिशब्देषु श्रुतानां मनआदीनामित्यर्थः । उपाधिप्रविलयेन हेतुना उपहितस्यैव विशिष्टस्यैव प्रविलयो न शुद्धस्येति प्रश्नोत्तराभ्याम् अत्रैव मा भगवान् मुमुहदित्यविनाशी वा अरे अयमात्मा इत्याभ्यामुपपादनादित्यर्थः । **अनेकधेति** । अविनाशी अनुच्छित्तिधर्मेति निरन्वयसान्वयनाशवारणादित्यर्थः । श्रुत्योपपादनादित्यधस्तनेनान्वयः । **अविभागस्य** चेति च्छेदः । **अधस्तादिति** । वाक्यान्वया†दित्यधिकरणे इत्यर्थः‡ ॥

ज्ञो ऽत एव ॥ १८ ॥

४८४ । १०

आत्मैवास्य ज्योतिरित्यादिश्रुतीनां पश्यंश्चक्षुः शृण्वन् श्रोत्रमित्यादिश्रुतिभिर्जीवस्यागन्तुकज्ञानत्वश्रादिनाभिर्विरोधः परिह्रियते । प्रागुक्तजीवानुत्पत्तिहेतुम् उपादाय स्वप्रकाशत्वसाधनात् संगतिः सूत्रभाष्ययोरेव स्पष्टा । अनुत्पन्नो हि स्वप्रकाशं ब्रह्मैवोपहितं जीव इति तत्र स्वप्रकाशता । न चैवं गतार्थत्वम् । अनुत्पन्नस्यापि जीवस्याऽनित्यज्ञानत्वश्रुतिवशाद् ब्रह्मान्यत्वशङ्कोपपत्तेर्ब्रह्मैक्ययोग्यत्वाय जीवस्येह स्वप्रकाशत्वं समर्थ्यते । उत्तरेण स्वाभाविकाणुत्वनिरासेन वस्तुतो महत्परिमाणं चैतन्यादीपदृष्टिष्टं साधयिष्यते । ततो ऽधिकरणत्रयेण ततो ऽपि बहिष्टु कर्तृत्वं बुद्धिकर्तृत्वव्यावर्तनेनात्मनाध्यस्तमुपपादयिष्यते । एवं ज्ञानयोग्यत्वस्य जीवस्य ब्रह्मणैक्यम् अंश§ इत्यत्र वक्ष्यते । इत्यापादसमाप्ति संगतयः । अनि-

---

* व्या॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ ३ सू॰ ९ । † व्याससू॰ अ॰ १ पा॰ ४ सू॰ १९ ।

‡ अत्र एकादशम् आत्माधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–नात्माऽश्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्यः ॥ १७ ॥ § व्याससू॰ अ॰ २ पा॰ ३ सू॰ ४३ ।

त्यज्ञानत्वे युक्तिमप्याह **कर्मणा हीत्यादिना।** यदि* जीवानां स्वाभाविकी ज्ञानशक्तिर्न स्यान्नहि इन्द्रियादिसंनिकर्षे ऽपि न जानीरन्नाकाशवन्न चैवमित्याह **न तु व्योम्न इवेति।** ननु जीवस्वरूपे ऽस्ति विशेषः शक्तावपि तुल्यमिति चेद् न। कार्यनियमाय शक्तेः पितृत्वादिवदसाधारण्याकल्पनादित्यर्थः। व्यतिरेकव्याप्तिपूर्वकमात्मस्वप्रकाशत्वे ऽनुमानमाह **यदागन्तुकज्ञानमित्यादिना।** व्याख्याता एते ग्रन्था बौद्धाधिकरणे। यदुक्तमसति कर्मणि न चैतन्यमिति तत्राह **तस्माद् वृत्तय इति।** अत एव पश्यंश्चक्षुरित्यादिषु श्रुतयो दत्तविषयाः† ॥

४८५। ८ **उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् ॥ १९ ॥**

अणुरिति श्रुतेरिति चेत्तरसूत्रादाकृष्याऽणुर्जीव उत्क्रान्त्यादीनां श्रुतेरिति योजना। **तच्चाचलतो ऽपीति।** देहस्वामित्वं हि देहाभिमान इत्युक्तमध्यासे। तदेव च जीवनं तन्निवृत्तिश्च मरणमित्यचलतो ऽपि तत्संभव इत्यर्थः। कर्तृस्थो भवतीति भावः। फलं संयोगविभागाख्यं ययोस्ते गत्यागती कर्तृस्थभावे तयोरित्यर्थः। तयोर्व्याप्त्यसंभवादित्येतन्निगमयति **गत्यागती चेति। अपि सापादानेति।** अपिश्चार्थे सापादाना च सतीति हेत्वन्तरसमुच्चयः। अनेन सौत्रश्चशब्दो व्याख्यातः। **न केवलमिति।** चक्षुष्टो वा मूर्ध्नो वा निष्क्रामतीति शरीरैकदेशानामुत्क्रान्तावुपादानत्वश्रुतेरेव केवलमुत्क्रान्तिरणुत्वसाधनमित्येतदेव न किं तु शरीरप्रदेशानां हृदयादीनां गन्तव्यत्वश्रुतेरप्युत्क्रान्तिरणुत्वसाधनमित्यर्थः। स आत्मा एतास्तेजस उपलक्षितभूतमात्रा भूतकार्याणीन्द्रियाण्यादानो हृदयं पुण्डरीकमन्ववक्रामति अवक्रामन् लिङ्गशरीरमनु तदुपाधिरवक्रामति प्राप्नोति उत्क्रान्तौ। सुषुप्ते तु पुनः शुक्रं शोचिष्मन्तमिन्द्रियसमुदायमादाय जागरितस्थानमेति आगच्छतीति श्रुतेरर्थः।

४८६। १० इतराधिकारा‡दिति सूत्रमयुक्तं जीवपरयोरभेदादित्याशङ्क्याह **यत उत्क्रान्त्यादीति।**

---

* पठेति १ पु. पा.।

† अत्र द्वादशं चाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रम् १-ज्ञो ऽत एव ॥ १८ ॥

‡ व्याससू. अ. २ पा. ३ सू. २१।

उद्धृत्येति । अवयविनो ऽवयवमुद्धृत्य विभज्यमानगुन्मानमित्यर्थः । बालाग्रदृष्टान्ते उन्मानं व्याख्यायाराग्रदृष्टान्ते ऽपि व्याचष्टे **आराग्रादिति*** । आराग्रस्य तोत्राग्रप्रोतलोहाग्रस्य मात्रेव मात्रा परिमाणं यस्य सो ऽवरो जीवो दृष्ट इति श्रुतेरर्थः । एकदेशस्थस्यापि† व्यापि कार्यं न संभवतीति न व्याप्तिश्चन्दनान्दैो व्यभिचारादित्युक्ते दृष्टान्तः प्रत्यक्ष इत्युक्त्या न परिहार इत्याशङ्क्याह **यस्य त्विति**‡ । शरीरैकदेशमात्रवृत्तित्वेनाप्रमितत्वे सति शरीरव्यापककार्यकारित्वात्त्वग्वदात्मनः सकलशरीरव्यापित्वमनुमीयत इत्यर्थः । **प्रतिदृष्टान्तसंभवेनेति** । उक्तमार्गेण प्रतिदृष्टान्तसंभवेनेत्यर्थः । **अनैकान्तिकत्वादिति** । चन्दनदृष्टान्तस्यानिर्णायकत्वादित्यर्थः । शरीरैकदेशमात्रवृत्तित्वेनाप्रमितत्वं हेतुविशेषणमसिद्धम् । हृदि ह्येष आत्मेत्यादिश्रुतिभिरेकदेशस्थत्वस्य प्रमितत्वादिति परिहरतीत्याह§ **शङ्कामिमामिति** । ननूत्क्रान्त्यादिश्रुतिभिरेवात्मनो ऽणुत्वैकदेशस्थत्वयोः सिद्धौ किमितीह श्रुत्यन्तरमुदाह्रियते ऽत आह **यद्यपीति** । सर्वदा यद्यणीयमाणं तर्हि गुरुत्वादिज्ञानानुपपत्तिरित्याशङ्क्य व्याचष्टे **त्वगस्येति** ।

ननु यदि त्वक्कण्टकसंयोगस्य यावत्त्वग्व्यापित्वात्तज्जं दुःखं सर्वाङ्गीणं स्यात्तर्हि तव मते ऽपि जीवस्य सकलशरीरव्यापित्वात्त्वग्जीवकण्टकयोगस्यापि यावज्जीवव्यापित्वात्कण्टकतोदजनितवेदनायाः सकलशरीरव्यापितोपलम्भप्रसङ्गस्तत्राह **महदल्पयोरिति** । कण्टकावच्छेदकल्पिते जीवैकदेशे जीवकण्टकसंयोगो वर्तते न सर्वत्रेत्यर्थः । **अवरुध्यते** अवरुणद्धि । तर्हि ममापि त्वक्कण्टकसंयोगस्त्वक्प्रदेशे वर्ततेति साम्यमिति च न शङ्क्यं तथा सति त्वग्जीवसंयोगस्यापि जीवानुरोधित्वापत्तेः त्वग्द्वारा सकलशरीरव्यापिवेदनोपलम्भाऽलाभेन वृद्धिमिच्छतो मूलमपि नष्टमिति कष्टतरप्रसङ्गादित्याह **न चाणोरिति** । चस्त्वर्थः । न त्वित्यर्थः । अनन्तरदोषाच्छिन्नस्यारे ऽपि प्रस्तुतं न निर्वहेदित्यर्थः । ननु यदि महदल्पयोः संयोगो ऽल्पानुरोधी तर्हि जीवमनःसंयोगो ऽपि मनो ऽनुरुन्धीतेति न तद्द्वारा सर्वाङ्गी-

४८७ । २

४८८ । २

---

* एतदग्रे-अत्र मात्रेत्यध्याहारः इत्यधिकं २ पु० । † अपिशब्दो नास्ति २-३ पु० ।

‡ एतत्प्रतीकस्थाने-अत्र मात्रेत्यध्याहार इति । इति दृश्यते ३ पु० ।

§ इत्याहेति नास्ति ३ पु० ।

णशेत्योपलम्भस्तत्राह **यद्यपीति**। ननु त्वङ्मन:संबन्धोऽपि त्वगेकदेशवृत्ति: सत्यं मनोऽधिष्ठितत्वं त्वचोऽपेक्षितं* व्यापिवेदनोपलब्धौ तु त्वगात्मसंयोगो हेतुरित्याह **एकदेशेऽप्यधिष्ठितेति**। न चाणोर्जीवस्येत्येतद्विवृ-

४८९। ४ णोति **अणुस्त्विति**। **तदिति**। दु:खादित्यर्थ:। **तस्येति**। जीवस्येत्यर्थ:। महदल्पयोरित्यादिग्रन्थेनोक्तमर्थं निगमयति **कण्टकनोदनस्य त्विति**। यदुक्तं गन्धवदवयवानां परमसूक्ष्मत्वात्तद्गतरूपादिवद् गन्धोऽपि नोपलभ्येतोपलभ्यमानो वा सूक्ष्म उपलभ्येत स्थूलस्तूपलभ्यमानो द्रव्य मुक्त्वैव गच्छति गन्ध इति न द्रव्यदेशत्वनियम इति तत्राह **अत एव हीति**। यत एव द्रव्यदेशत्वनियमो यत एव चैकार्थसमवेतगुणानां मध्ये कस्य चिदुद्भव: कस्य चिन्न नेति संभवति अत एवेत्यर्थ:। विषक्ता: विप्रकीर्णा: अवयवा यस्य तदाप्यद्रव्यं तथा। **अतिसान्द्रे**ऽतिघने। न चात्रापि विप्रतिपत्तव्यं कुङ्कुममृगमदादिवच्छीतस्पर्शोपलम्भसमये जलावयविनो देशान्तरस्थस्यानुपलम्भादेतदपि विप्रतिपन्नमिति न वाच्यम्। सर्वत्र सूक्ष्महिमकणप्रसरस्य कालविशेषादुपपत्तेरित्यभिप्रेत्योक्तं **हेमन्ते इति**। दार्ष्टान्तिकमाह **तथेति**। **कालपरिवास:** कालात्यय:। पर्युषितमिति यातयामे प्रयोगात्। बुद्धेरप्रकृतत्वात् सूत्रगततच्छब्देन परामर्शाऽयोगमाशङ्क्याह **आत्मनेति**। ननु तद्गुणसारत्वादिति हेतुरसिद्ध: स्वत एवाणुरात्मेति वदन्तं पूर्वपक्षिणं प्रत्यात्मनि बुद्धिगुणाध्यारोपासिद्धेरहमिति चात्मनो विवेकग्रहणात्तस्मिन्नारोपायोगाच्चेति अत आह **न हीति**। अहमिति प्रतिभासेऽप्यनवच्छिन्नानन्दस्वभावस्यात्मतत्त्वस्याऽननुभवादारोपसम्भव इत्यर्थ:। ननु किमनवच्छिन्नस्वभावत्वेन स्वत एव जीव इच्छादिमानस्तु तत्राह **न च ब्रह्मस्वभावस्येति**। तत्त्वमसीत्युपदेशाद् ब्रह्मैव जीव इत्यर्थ:। बुद्धिगुणा तेषां तस्या बुद्धेरात्मना सहाऽभेदाध्यासेन तद्धर्मत्वाध्यास: तद्धर्मवानात्मेत्येवं प्रतिभास इत्यर्थ:। एवं हेतुं समर्थ्य हेतुमन्तं परिमाणारोपमाह **तथा चेति**।

४९०। १४ भाष्ये बुद्धिवियोगे सत्यात्मनोऽसत्त्वमुक्तं तत्प्रायणविषयमित्याह **प्रायणे इति**। बुद्धिवियोगे चेदात्मनो मरणं तर्ह्यसत्त्वम् अथ वियोगेनावस्थानं तर्ह्यसंसारित्वं तथा च को दोषस्तत्राह **ततश्चेति**। अनुबुभूषाशुश्रूषे

* एतदग्र-दण्डद्वयवितत्यधिकं २ पु.।

साश्रये गुणत्वाद् रूपवद् यस्तयोराश्रयस्तन्मन इत्युक्ते ऽर्थान्तरतामाशङ्क्याह न चैत इति । स्तां तर्हि घटादेरनुबुभूषाशुश्रूषे नेत्याह न च ते इति । बाह्ये इति सप्तमी* ॥

कर्त्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥ ४९२ । १

अथाऽसङ्गो ह्ययं पुरुष इत्यादिश्रुतीनां विध्यादिश्रुतीनां चात्मकर्तृत्वाऽकर्तृत्ववादिनीनां बन्धमोक्षावस्थाविषयत्वेन विरोधः परिह्रियते । क्रियाश्रयत्वे नित्यत्वप्रसङ्गादकर्त्ताऽऽत्मेति पूर्वपक्षमाह **ये सांख्याः पश्यन्तीति** । सिद्धान्तमाह **शास्त्रेति** । अधिकरणं त्वध्यासभाष्ये ऽनुक्रान्तं कर्तृभोक्त्रोर्भेदे शास्त्राऽऽनर्थक्यात् । भोक्तुरात्मन एव कर्तृत्वमित्यभिधाय क्रियाश्रयस्यानित्यत्वं परिहरति **यथा चेति** । चित्स्वभावत्वं चेद् भोक्तृत्वं मुक्तावपि स्यात् क्रियाविशेषात्मकं चेत् कर्तृत्वमपि तद्वदविरुद्धमित्यर्थः । **अभ्युच्चयमात्रमिति** । विज्ञानशब्देन कोशरूपबुद्धेरभिधानादात्मकर्तृत्वासाधकत्वादित्यर्थः । भाष्ये स्वरूपभूतोपलब्ध्यावनपेक्षत्वात् स्वातन्त्र्यमात्मनः विषयविकल्पने त्वन्यापेक्षेत्युक्तमिति प्रतिभाति तथा च प्रकृतासंगतिः । कर्तृत्वे हि कार्ये ऽन्यापेक्षायामपि स्वातन्त्र्यमुपपादनीयमतो व्याचष्टे **नित्यचैतन्येति** । उपलब्धौ विषयावच्छिन्नचैतन्ये ऽन्योपलब्ध्यनपेक्षत्वमात्मनः चैतन्यात्मकत्वादुपलब्धिहेतूनाम् इन्द्रियादीनामपि विषयप्रकल्पने ऽवच्छिन्नोपलब्ध्युत्पत्तावुपकरणमात्रत्वं न स्वातन्त्र्यव्याघात इति भाष्यं योज्यम् । ननु कर्त्र्या बुद्धेर्न करणशक्तिः कल्प्यते सा तु कर्त्र्येव किं त्वन्यदस्ति तस्याः साधारणं कारणमतः कथं शक्तिविपर्ययस्तत्राह **अविपर्ययाय त्विति** । तर्हि सैवास्माकमात्मा स्यादिति नाम्नि विप्रतिपत्तिर्नेत्यर्थ ४९४ । ५ इत्यर्थः । पातञ्जले धारणादीनि लक्षितानि । देशबन्धश्चित्तस्य धारणा* ।

* अत्र त्रयोदशम् उत्क्रान्तिगत्याद्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि १४—उत्क्रान्तिगत्यागतीनाम् १९ स्वात्मना चोत्तरयोः २० नाणुरतच्छ्रुतेरिति चेन्नेतराधिकारात् २१ स्वशब्दोन्मानाभ्यां च २२ अविरोधश्चन्दनवत् २३ अवस्थितिवैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद्धृदि हि २४ गुणाद्वा लोकवत् २५ व्यतिरेको गन्धवत् २६ तथा च दर्शयति २७ पृथगुपदेशात् २८ तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् २९ यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात् ३० पुंस्त्वादिवत्त्वस्य सतो ऽभिव्यक्तियोगात् ३१ नित्योपलब्ध्यनुपलब्धिप्रसङ्गो ऽन्यतरनियमो वा ऽन्यथा ३२ ॥

* पातञ्जलयोग॰ पा॰ ३ सू॰ १ ।

नाभिचक्रहृदयपुण्डरीकादिदेशेष्वन्यस्मिन्वा विषये चित्तस्य वृत्तिमात्रेण बन्धो धारणेत्यर्थः । तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम्* । तस्मिन् देशे ध्येयालम्बनस्य प्रत्ययस्य एकरूपस्रोतःकरणं ध्यानमिति । तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव भवतीति समाधिः† । ध्यानमेव ध्येयाकारनिर्भासं ध्येयस्वभावावेशात् प्रत्ययात्मकेन स्वरूपेण शून्यमिव यदा भवति तदा समाधिरित्युच्यते । त्रयमेकत्र संयमः‡ एकविषयाणि त्रीणि साधनानि संयम उच्यते इति । तत्र कथं भाष्यकारेण श्रवणादीनां समाधित्वमुच्यते ऽत आह **संयममुपलक्षयतीति ।** वाक्ययुक्तिभ्यां ब्रह्मणि चित्तनिवेशात्मकत्वाच्च श्रवणमननयोर्धारणात्वं दर्शनस्य साक्षात्कारस्य वृत्तिरूपस्य ब्रह्मण्यावेशात्स्वरूपशून्यमिव भवतीति समाधित्वम्§ ॥

४६४ । १५ **यथा च तक्षोभयथा ॥ ४० ॥**

ननु यद्युपाधिमन्तरेण कर्ता ऽऽत्मा तर्हि मुक्तावपि कर्म कुर्यादितरथा कथं कर्तृत्वमस्य स्वभावः स्यात्तथा च न मुक्तिः स्यादित्याशङ्क्याह **न च मुक्त्यभावेति ।** जीवस्य ब्रह्मात्मत्वं हि मोक्षो ब्रह्म च ज्ञानं सत्यं ज्ञानमिति श्रुतेः । ततश्च ज्ञानात्मत्वमसत्यपि विषये मोक्षे स्यात् कर्तृत्वं तु ब्रह्मस्वभाव इति न श्रुतम् । अतः क्रियावेशादेव लोकवद् द्रष्टव्यं‖ क्रियाभ्युपगमे च मुक्तिव्याघात इति प्रतिबन्दीं परिहरति **नित्यशुद्धेत्यादिना ।** नित्योदासीनत्वे हेतुः **कूटस्थेति ।** तत्र प्रमाणम् **असकृदिति । सम्भवति** क्रियावेशे इत्यनुषङ्गः । ननु क्रियावेशाभावे ऽपि तद्विषयशक्तिमत्त्वं स्यात्तदेव च कर्तृत्वमित्याशङ्क्याह **तस्य चेति ।** त**त्सिद्ध्यर्थमिति ।** क्रियायोगविषयशक्तिसिद्ध्यर्थम् । तद्विषयस्तस्याः शक्तेर्विषयः । उपाधिमन्तरेण क्रियायोगश्चेत्तर्हि स स्वरूपं स्यात् स्वाभाविको वा धर्मः अग्नेरिवौष्ण्यं तन्नाशे आत्मनाशः स्यादित्याह **तथा सतीति ।** स क्रियावेश स्वभावो यस्य स आत्मा तथा स्वभाविनि सति स्वभावो

* पातञ्जलयोगसू० पा० ३ सू० २ । † योगसू० पा० ३ सू० ३ । ‡ पातञ्जलयोगसू० पा० ३ सू० ४ ।

§ अत्र चतुर्दशं कर्त्रधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ७-कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् ३३ विहारोपदेशात् ३४ उपादानात् ३५ व्यपदेशाच्च क्रियायां न चेन्निर्देशविपर्ययः ३६ उपलब्धिवदनियमः ३७ शक्तिविपर्ययात् ३८ समाध्यभावाच्च ३९ ॥

‖ वक्तव्यमिति ३ पु० पा० ।

ऽपि सत्त्वेव भेदाऽभावादित्यर्थः । **भावनाशप्रसङ्गः** स्वभाविन आत्मनो नाशप्रसङ्गः । ननु मुक्तावपि क्रियायोगो ऽस्तु कथमात्मनाशापत्तिरत आह **न च मुक्तस्येति ।** मुक्तस्य नास्ति क्रियायोग इति यस्मादतो भावनाशप्रसङ्ग इति योजना । मुक्तस्य क्रियायोगाभावे हेतुः **क्रियाया इति ।** फलितमाह **न विगलितेति ।** परमार्थशक्तिवादिनां मते दूषणमाह **शक्तशक्याश्रयेति ।** शक्तमाश्रयत्वेनाश्रयते शक्यं विषयत्वेनेत्यर्थः । शक्तग्रहणं दृष्टान्तार्थम् । **उक्तमभिप्रायमिति ।** ज्ञानं ब्रह्मस्वभावो न कर्तृत्वमितीममित्यर्थः । तत्त्वाणि विवक्षितविवेचनेन साम्यमुक्त्वा सर्वथैव समं दृष्टान्तमाह **यथा ऽऽत्मा चेति ।** यः प्रेरयति स प्राणादिभिरेव प्रेरयतीति । नियोगेन नियमेन पर्यनुयोगो नियोगपर्यनुयोगः तस्याऽनुपपत्तिरित्यर्थः । अपेक्षितोपायो भावना पुरुषप्रवृत्तिस्तत्परमित्यर्थः । नन्वतत्परादपि देवताविग्रहादिवत् कर्ता प्रतीयतामत आह **तस्मादिति ।** यदान्याधीनस्यापि स्वातन्त्र्यवाचिनी कर्तृविभक्तिस्तर्ह्यतिप्रसङ्ग इत्याह **ननु यदीति ।** भाष्ये कर्तृत्वमात्रस्यैवाहङ्कारोपाधिना ऽऽत्मन्यध्यस्तत्वनिषेधः प्रतिभाति तथा चाध्यासभाष्येण विरोध इत्याशङ्क्य चैतन्यकर्तृत्वस्य तथाविधत्वेन निषेध इत्याह **तदेवमिति ।** शरीरादि यथा स्वकर्मकक्रियायाः कर्तृ न भवत्येवं बुद्धिरपि स्वकर्मकचैतन्ये न कर्त्रीत्यर्थः । बुद्धेः कर्त्र्या उपलब्धिः क्रिया यदि भवेदित्यर्थः । उत्तरमपि भाष्यं बुद्धेश्चैतन्यं प्रति कर्तृत्वे सत्यात्मत्वापत्तौ तन्निषेधार्थमित्याह **यदा चेति ।** ननूपलब्धेर्नित्यत्वात्तस्यां यदि न कर्त्री बुद्धिस्तर्हि न करणमपि स्यात्तथा च बुद्धेरुपलब्धिकरणत्वप्रसिद्धिबाध इति शङ्कते **तत्किमिदानीमिति ।** चैतन्यव्यञ्जकवृत्तौ बुद्धेः करणत्वं तदुपहितस्य चात्मनः कर्तृत्वं तथा च न प्रसिद्धिबाध इति परिहरति **किं तु चैतन्यमेवेति*** ।

४९५ । १०

परात्तु तच्छ्रुतेः ॥ ४१ ॥

४९६ । ९

एष ह्येवेत्यादिश्रुतीनां विधिश्रुत्यादिभिर्विरोधसंदेहे संगतिगर्भं पूर्वपक्षमाह **यदेतदित्यादिना ।** ईश्वरस्य प्रवर्तकत्वयोग्यतामङ्गीकृत्य प्रवर्तकान्तरस्य सिद्धत्वाद्वैयर्थ्यमुक्तं तत्र प्रवर्तकत्वमेवेश्वरस्या†युक्तं विषमं

---

* अत्र पञ्चदश तक्षाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-यथा च तक्षोभयथा ४० ॥

† एव तस्येति २ पु॰ पा॰ ।

सृजतो रागादिमत्त्वप्रसङ्गात् । ननु कर्मापेक्षत्वाददोष इति तत्राह **न चेश्वर इति** । ननु नेश्वरो धर्मादितन्त्रः प्रवर्तयति किं तु करुणयेति तत्राह **स हि स्वतन्त्र इति** । अत्यन्तपराधीनं प्रति न विधिरित्यत्र दृष्टान्तमाह **न हि बलवदिति** । श्वभ्रं गर्तम् । विधौ प्रतिषेधे* चेश्वर एव नियोज्य इति भ्रमं व्यावर्तयति **स्थानइति** । पूर्वोक्तदोषप्रसङ्गश्चेति भाष्यं पूर्वपक्षावसरोक्तदोषपरत्वेन व्याचष्टे **कृतनाशेति**† ।

५०१ । ४ **अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयतएके ॥ ४३ ॥**

जीवब्रह्मभेदाभेदश्रुतिविरोधसंदेहे पूर्वत्र जीवनियन्तेश्वर इत्युक्तम् इदानीं स ईश्वर आक्षिप्य समर्थ्यतइति संगतिमाहेति दर्शयति **अवान्तरेति** । भाष्ये स्वामिभृत्यवत् संबन्ध इति न पूर्वपक्ष उक्तः । तथा सति तद्वन्नियन्तृनियन्तव्यत्वसंभवात्पूर्वोक्ताक्षेपरूपसंगत्यसिद्धेरतो विरोधैकशृङ्गप्रदर्शनम् । अत एव टीकाकारो न ब्रह्मैकमद्वयमिति ब्रह्माभावेन पूर्वपक्षमुपसंहरिष्यति । जीवेश्वरयोरुपकार्योपकारकभावाभ्युपगमादिति भाष्ये उत्पाद्योत्पादकत्वमुक्तमिति भ्रमं व्युदस्यति **उपकार्येति** । **निश्चयहेत्वाभासेति** । अभेदश्रुतिषु सतीषु भेदो निश्चेतुं न शक्यते इत्याभासत्वमत एकं शृङ्गं दर्शितमित्यर्थः । विरोधोद्घाटनाय शृगान्तरं दर्शयति **न च ब्रह्मेति** । भेदे इति च्छेदः । उभयीनां श्रुतीनामविरोधमाशङ्क्याह **न चैताभिरिति** । न च युज्यतइत्युपरितनेनान्वयः । ननु जीवानामीश्वरांशत्वसिद्धावपि नेश्वरस्य जीवनियन्तृत्वं चेतनत्वेन जीवे‡रविशेषादित्याशङ्क्याह **निरतिशयेति** । अधिष्ठाने ऽतिशयाऽनाधायिन्यो जीवाश्रया अविद्या निरतिशयाः ताभिर्विषयीकृतत्वाद् ब्रह्मणस्ता उपाधितयोक्ताः । निरतिशया उपाधिसंपत् सा यस्य स विभूतियोगस्तथोक्तः । विभूतेरनवच्छिन्नरूपस्य योगो घटनं तेनेत्यर्थः । अविरोधवाद्याह

* विधिप्रतिषेधयोरिति २-३ पु. ।

† अत्र षोडशं परायत्ताधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-परात्तु तच्छ्रुतेः ४१ कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः ४२ ॥ ‡ चेतनजीवैरिति ३ पु. पा. ।

तस्मादिति । यदुक्तमीशित्रीशितव्यभावश्चेत्यादि तत्राह तत्र भेद इति । प्रमेयाऽपूर्वत्वलक्षणतात्पर्यलिङ्गादद्वैतश्रुतिर्बलीयसीत्युक्तोपक्रमादेरुक्तरूप्याद- प्याह* येन चेति । यदुक्तं ब्रह्मभावं गतस्य समस्तजीवगतवेदनाप्रसङ्ग ५७२ । १२ इति तत्राह यथा च दर्पणापनयइति । दर्पणस्यापगमे तत्रत्यं मुख- प्रतिबिम्बं बिम्बभावेनावतिष्ठते न तु प्रतिबिम्बान्तररूपेण यद्यपि बिम्बा- त्मतामापन्नं तत्र तद्रूपेण कृपाणे प्रतिबिम्बितं तथापि बिम्बप्रतिबिम्बयोर- वदातत्वश्यामत्वादिव्यवस्थानात्तद्धर्मसांकर्यमित्यर्थः । दार्ष्टान्तिकमाह एवमिति । जीवे ब्रह्मभाव एव न जीवान्तरापत्तिरित्यर्थः । भाष्योदाहृ- तस्मृतौ सप्तदशकपदं व्याचष्टे सप्तदशेति । निश्चयः संशयश्चेति वृत्ति- भेदमात्रेण । ननु प्रवर्तयितुः स्वामिनो ऽभिमतोपाय इति मत्वा प्रवृत्ते भृत्ये पुनरहिताशङ्कया सहसा निवृत्तौ स्वामिनो ऽनुज्ञा प्रवृत्तप्रवर्तनी सा च प्रवर्तयितुः स्वामिनो ऽभिप्रायानुरोधिनी न वेदे संभवति तत्कथमनुज्ञेति सूत्रनिर्देशस्तत्राह विधिरिति । ऋत्वर्थेष्वामिति । क्रत्वर्थग्रहणं पुरुषार्थे फलकामनया सामान्यतः प्रवृत्तस्य प्रवर्तको विधिरनुज्ञा ऽपि स्यादिति शङ्कां वारयितुम् । अपि च पुरुषार्थे ऽपि सामान्यतः प्रवर्तितो गोदोहनादिसाधनविशेषनियमे पश्वाद्यर्थो विधितः प्रागप्रवृत्त इति नानुज्ञा संभवतीत्याह पुरुषार्थे ऽपीति । ननु विपरीतप्रत्ययस्य कथं देहाद्या- त्मसंबन्धत्वं तस्यात्ममात्रनिष्ठत्वादत आह अस्यामिति । भ्रान्तिविषय- मिथ्यातादात्म्यं संबन्ध इति कथयितुं भाष्ये विपरीतप्रत्ययोत्पत्तिरुक्ता इत्यर्थः । यदि देहात्मनोर्मिथ्या तादात्म्यं संबन्धस्तर्हि देहव्यतिरेकज्ञस्य स नास्तीति देहसंबन्धनिमित्तविधिनिषेधौ ब्रह्मविद इव न स्याताम् । न चा- तिप्रसङ्गः । देहव्यतिरेकविद एव नियोज्यत्वादित्याह व्यतिरेकदर्शिन ५७४ । ३ एवेति । अस्थिस्नायुमज्जात्वङ्मांसशोणितानि षट् कोशाः । तत्कृतं षाट्कौशिकं स्थूलशरीरम् । तन्मात्रविवेकिनो ऽपि सूक्ष्मदेहविवेकाभावान्न देहसंबन्धा- भाव इति विधिगोचरता । (निष्प्रपञ्चब्रह्मात्मतामात्मत्वाभिगतस्य न विधि- गोचरता)‡ । न च यथेष्टचेष्टा तत्त्वविदोऽभिमानाभावादित्यर्थः । अभिमाना-

* इत्याहेति २-३ पु पा । † अत्र [illegible] ३ पु पा

‡ ( ) एतदन्तर्गतो ग्रन्थो नास्ति ३ पु

भासम्तु न स्वैरचेष्टाहेतुः तत्त्वबोधाग्निदग्धत्वादित्यर्थः । उक्तं हि वार्तिककारैः ।

उत्पन्नात्मप्रबोधानामात्माविद्या तदुद्भवम् ।
सम्यग्ज्ञानाग्निना नित्यं दह्यमानं प्रजायते ॥ इति ।

भाष्ये साक्षा*त्प्रत्येकमात्मनः सुखादिसंबन्धमङ्गीकृत्य सर्वेषां तदीयसुखादिसंबन्धश्च आपादितः । तत्र निर्विशेषस्य न संबन्धो ऽपीत्याह **यादृश इति** । आत्ममनःसंयोगस्य सर्वात्मसाधारण्यमङ्गीकृत्य स्वस्वामिसंबन्ध आत्मविशेषेणासाधारण इत्युक्तम् । इदानीमात्ममनःसंयोगो ऽप्यसाधारण इत्याह **न चेति** । आत्मना सह मनसो यः संयोगस्तस्यैकत्वे ऽपि मनसः प्रतिसंयोगिनामात्मनां भेदेन भेदादाश्रयभेदेन हि संयोगो भिद्यते घटेन सह पटकुड्यसंयोगवदित्यर्थः । यद्यदृष्टाद्यनियमेन न वैशेषिकमतं दूष्यं कथं तर्हि दूष्यमत आह **तस्मादिति** । अदृष्टहेतुकमनःसंयोगो यदैकस्यात्मनस्तदैव सर्वेषामात्मनां तेन मनसा संयोगः स्यात् तेषां व्यापकत्वात् ततश्च प्रत्यात्मं संयोगभेदे ऽपि हेत्वविशेषाददृष्टनिष्पत्तिस्तुल्या स्यात् तत्कृताश्च स्वस्वामिभावाः सर्वात्मनां स्युरिति कुतस्तत्कृताभिसंध्यादिव्यवस्थासिद्धिरिति केचित्कारेण सूचितम्† ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकश्रीमदनुभवानन्दपूज्यपाद-
शिष्यभगवदमलानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ
द्वितीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

	अस्मिन् पादे	आदितः
अधिकरणानि	१७	७८
सूत्राणि	५३	२६९

---

* २ सांख्यादीति २ ३ पु॰ पा॰ ।

† अत्र सप्तदशम् अंशाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ११-अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयत एके ४३ मन्त्रवर्णाच्च ४४ अपि च स्मर्यते ४५ प्रकाशादिवन्नैवं परः ४६ स्मरन्ति च ४७ अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवत् ४८ असन्ततेश्चाव्यतिकरः ४९ आभास एव च ५० अदृष्टानियमात् ५१ अभिसंध्यादिष्वपि चैवम् ५२ प्रदेशादिति चेन्नान्तर्भावात् ५३ ॥

अथ द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ।

तथा प्राणाः ॥ १ ॥

५७५ । २१

वियदधिकरणेन* गतार्थत्वमाशङ्क्य परिहरति यद्यपीत्यादिना । सर्ववेदनप्रतिज्ञारूपा श्रुतिस्तस्य सर्ववेदनस्योपपादनश्रुतिश्च तथोक्ता† ताभ्यां विरोधादित्यर्थः । कस्मिन्सति‡ सर्ववेदनमित्यपेक्षायां ब्रह्मवेदने इति पश्चात्संबन्धनीयम् । **अन्यथानयनप्रकारमिति ।** अत्रान्तरप्रलया-भिप्रायमित्यर्थः । ये पुनरापः§ इत्यधिकरणे ऽप्यपामपि सदेवेदमग्र आसीदिति प्रलयकाले सद्भावश्रवणादनुत्पत्तिरिति पूर्वपक्षयित्वा तस्यावान्तरप्रलयपरत्वेन सिद्धान्तयां बभूवुः तेषां मतेन पुनरुक्तिः । अस्माभिस्त्वतिदेशत्वेन तद्व्या-ख्यातम् । ननु भाष्ये कथमनाम्नानात् प्राणानामनुत्पत्तिनिश्चयः । न खलु प्रमाणाभावमात्रं प्रमेयाभावव्याप्तम् पुराणनगरनिहितनिधिष्वदर्शनादत आह **शब्दैकेति ।** महाभूतशब्दो ऽस्मदाद्यनुपलभ्योत्पत्तिकपदार्थपरः । तथा च प्राणानामपि संग्राहको महाभूतोत्पत्तेः प्रतिपादकः शब्दो यत्र महाभूते प्राणलक्षणे निवर्तते तत्र तस्या उत्पत्तेः प्रमाणाभावेन तदभावः तस्या उत्पत्तेरभावः प्रतीयते इत्यर्थः । चैत्यवन्दनं तत्कर्म तस्य चैत्यस्य करणं निष्पादनं तयोर्दुर्मततया यथाशब्दाभावान्निवृत्तिरित्यर्थः ।

५७६ । १

अश्ववदिति । शेषलक्षणे स्थितम् । दोषात्त्विष्टिर्लौकिके स्याच्छास्त्राद्धि वैदिके न दोषः स्यात्‖ । वरुणो वा एतं गृह्णाति यो ऽश्वं प्रतिगृह्णाति यावतो ऽश्वान् प्रतिगृह्णीयात् तावतश्चतुष्कपालान्वारुणान् निर्वपेदित्यत्र दातुरिष्टिरित्युत्तराधिकरणे¶ स्थास्यति ततो दाननिमित्तेष्टिः । सा किं लौकिके ऽश्वदाने वैदिके वेति संदेहो न तु लौकिके ऽश्वप्रतिग्रहे वैदिके वेति । रागप्राप्तप्रतिग्रहस्याविहितत्वेन वैदिकत्वासंभवात् । तत्र दोषनिर्घातार्थत्वा-दिष्टेर्दोषस्य च न केमरिणो ददातीति प्रतिषिद्धलौकिकाश्वदानगत्र संभ-

---

* व्यासमू॰ अ २ पा॰ ३ सू १ । † तथोक्ते इति १ पु पा॰ ।

‡ सतीति नास्ति ३ पु॰ कस्मिंश्चसतीति २ पु । § व्यासमू॰ अ २ पा॰ ३ सू ११ ।

‖ जैमिनिसू॰ अ ३ पा॰ ४ सू ३४ । ¶ जैमिनिसू अ॰ ३ पा ४ सू॰ ३६-३७ ।

वात् । पौण्डरीके ऽश्वसहस्रं दक्षिणेत्यादिविशेषविधिविहिते तु वैदिके ऽश्वदाने सामान्यनिषेधाऽनवकाशेन दोषाऽप्राप्तेर्लौकिके ऽश्वदाने इष्टिरिति प्राप्ते ऽभिधीयते । अर्थवादो ऽनुवादानस्माद्यत्ते प्रतीयते* । न तावद्यथा-श्रुति जलोदरकृपवरुणग्रहदोषो लौकिके ऽश्वदाने सति भवतीति प्रत्यक्षादिभिः प्रमीयते । न चानेन दाने दोषः । तन्निर्घातार्था चेष्टिरिति वदतो वाक्य-भेदात् । न च वृणोतीति व्युत्पत्त्या वरुणशब्दो निषेधातिक्रमकृतदोषम-नुवदतीति युक्तम्† । तथा सति प्रसिद्धित्यागात् । तत्त्यागे च वैदिके ऽपि दाने ऽश्वत्यागजन्यदुःखेन वृणोतीति भवति वरुणशब्दः । तस्मात्प्राप्तस्या-नुवादको ऽर्थवादो ऽयम् । ततो यज्ञसंबन्धिनि दाने इष्टिरिति । ततः कस्तस्याः कर्तेति चिन्ता । तत्र अचोदितं च कर्मभेदात्‡ । दातुरचोदि-तमिष्टिकर्म यः प्रतिगृह्णाति स निर्वपेदिति तस्य प्रतिग्रहीतुर्भेदाद् विशेषणादिति ।

सिद्धान्तस्तु सा लिङ्गादार्त्विजे स्यात्§ । ऋत्विजामयमित्यार्त्विजो यजमानः तस्मिन्सेष्टिः स्यात् । प्रजापतिर्वरुणायाऽश्वमनयदित्युपक्रमे दातृकीर्तनाद् लिङ्गादुपक्रमाधीनत्वाच्चैकस्मिन् वाक्ये उपसंहारस्य । प्रति-गृह्णातीति च प्रतिग्रहकर्तृत्वमुच्यते । दाता ऽपि प्रतिग्रहं करोति संप्र-दानप्रेरणादिना । अतः प्रतिगृह्णातीति दातर्यप्यविरुद्धमिति । पानव्यापच्च तद्वत्‖ । सौमेन्द्रं चरुं निर्वपेद् श्यामाकं सोमवामिन इति श्रूयते । तत्राश्वप्रतिग्रहेष्ट्याद्यधिकरणपूर्वपक्षवल्लौकिके धातुसाम्यार्थं पीतसोमस्य वमने यागइन्द्रियेण वीर्येण व्यृध्यते यः सोमं वमतीति दोषाद् वमननिमित्तेन्द्रियशोषस्य दर्शनाच्च वरुणग्रहवदप्राप्तिरित्यधिकाशङ्का । वैदिके तु सोमपाने शेषप्रतीतेर्ज्ञानत्वाद्वमने ऽपि न दोष इति । सिद्धान्तस्तु लोके धातुसाम्यार्थत्वाद्वमनस्य तज्जन्येन्द्रियशोषस्य धातुसाम्यकरत्वान्न दोषता वेदे तु मा मे वाङ्नाभिमति गा इति सम्यग्जरणार्थमन्त्रलिङ्गाद्वमने कर्म-वैगुण्याद्दोष इति ।

---

* जैमिनिसू. अ. ३ पा. ४ सू. ३५ । प्रतीयेतेति १ पु. पा. ।

† युक्तमिति नास्ति ३ पु. ।

‡ जैमिनिसू. अ. ३ पा. ४ सू. ३६ ।

§ जैमिनिसू. अ. ३ पा. ४ सू. ३७ ।

‖ जैमिनिसू. अ. ३ पा. ४ सू. ३८ ।

अग्निसाधनेति । अग्निश्चितो ऽग्निः तत्साधनानि शर्करादीनि । ५०६ । १३
अधिकारिपुरुषः स्रष्टा । **तस्मादिति** । प्राणा अपि नभोवद् ब्रह्मणो विकारा इत्युपरि संबध्यते । भूयसीनां प्राणोत्पत्तिश्रुतीनां ब्रह्मविज्ञानात्सर्वविज्ञानप्रतिज्ञासिद्ध्यर्थस्य चेतरस्य संदर्भस्य प्राणसृष्टिपरस्य प्राणा व्युच्चरन्तीत्यादेरनुग्रहाय तदीयान् प्राणानपेक्ष्य सा श्रुतिरुपपन्नार्थेति योजना । उपवासवाची योषधशब्द इति बौद्धाधिकरणे* उक्तम् । **तत्त्वान्तरतयैषामनुत्पत्तिरास्थेयेति** । अविद्यादिवदनाद्यध्याससिद्धये साक्षिणा ऽव्यवधानात् सुषुप्ते ऽप्युपलम्भप्रसङ्गादित्यर्थः । **तत्सामान्यादिति** । अन्नादीनां ह्रासे ह्रासाद्वृद्धौ वृद्धेर्हि मनआदीनामन्नादिमयत्वं श्रुत्योच्यते तदिन्द्रियान्तराणामपि तुल्यमित्यर्थः । ब्रह्मकर्तृकायां नामरूपव्याक्रियायां विषये याउपक्रमोपसंहारौ तत्पर्यालोचनया हेतुना उक्तैव सृष्टिदृष्टिरित्यन्वयः ॥† ॥

सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च ॥ ५ ॥

५०७ । १८

पूर्वपक्षे सप्तभ्यः प्राणेभ्यस्त्वम्पदार्थस्य विवेको ज्ञातव्यः । सिद्धान्ते एकादशभ्य इति प्रयोजनम् । ग्रहत्वेनेत्यस्य व्याख्यानं **बन्धनेनेति** । रागोत्पादनेनेन्द्रियाकर्षकत्वाद् विषयाणामतिग्रहत्वम् । **प्राण** इति प्राणेन्द्रियं लक्षणयोच्यते । **अपान** इति च गन्धः । अपानेन गन्धलक्षणायां हेतुं श्रुतिरेवाह **अपानेन हीति** । अपश्वासेनेत्यर्थः । **अधिष्ठानेनापीति** । इन्द्रियाणीति शेषः । स्पर्शानां त्वगेकायनमाश्रयः ग्राहकत्वात् । ननु शीर्षण्याः प्राणाः सप्तेत्युक्ते ऽर्थादशिरस्याः प्राणा अन्ये सन्तीति गम्यते ऽत आह **ये सप्तेति** । नेह शीर्षण्यान् प्राणानुद्दिश्य सप्तत्वं विधीयते ऽन्यतो ऽवगमाद् अनुवादत्वापत्तेः । किं तु शीर्षण्यान् सप्त श्रोत्रादीनुद्दिश्य प्राणत्वं तथा च प्राणान्तरस्य व्यावृत्तिः फलमित्यर्थः । नन्वष्टत्वादिसंख्या अपि प्राणेषु श्रूयन्त न च ताः सप्तत्वे अन्तर्भवन्ति अन्तर्भवति तु तासु सप्तत्वमतः कथं सप्तसंख्यानियमस्तत्राह **यद्यपीति** । इह रूपोपलब्ध्यादिकार्यवशादनुमानानुगृहीतैकादशत्वश्रुत्यैकादशेन्द्रियाणीति सिद्धान्त्यते तद्युक्तं

---

* ब्याससू० अ० २ पा० २ अधि० ५ ।

† अत्र प्रथमं प्राणोत्पत्त्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४-तथा प्राणाः १ गौण्यसंभवात् २ तत्प्राक्श्रुतेश्च ३ तत्पूर्वकत्वाद्वाचः ४ ॥

श्रुतेः परतः प्रामाण्यप्रसङ्गादित्याशङ्क्याह **यद्यपि श्रुतय इति**। श्रुतीनां परस्परविरोधावबोधकत्वभ्रमे तद्वदासेन तात्पर्यनिर्णयायानुमानाऽनुसरणमित्यर्थः।

५०९। १८ **स्रुवेणेति**। प्रमाणलक्षणे स्थितम्*। अर्थाद्वा कल्पनैकदेशत्वात्†॥ स्रुवेणावद्यति स्वधितिनाऽवद्यति हस्तेनावद्यतीति श्रूयते। स्वधितिरुभयतोधारः क्षुरः अवदानं चास्ति द्रवाणामाज्यादीनां संहतानां च मांसादीनाम्। तत्राऽविशेषश्रवणादनियमे प्राप्ते राद्धान्तः। अशक्यार्थविध्यसंभवाद्विधिरेव यथासामर्थ्यं विधेयं व्यवस्थापयति। शक्तश्च स्रुवो द्रवस्यावदाने स्वधितिर्मांसस्य हस्तश्च पुरोडाशस्य। तस्मादर्थात्सामर्थ्यात्कल्पनाव्यवस्था। सामर्थ्यस्य योग्यतारूपस्य बाधकैकदेशत्वादिति।

मननात्। संशयादिरूपविचारकरणादित्यर्थः। **भेदे प्रमाणाऽभावादिति**। चक्षुष इव शब्दोपलब्धौ वृत्तिमन्मनसोऽध्यवसायादिकार्ये व्यतिरेकाऽनवगमादित्यर्थः। **अवयुत्यवादेनेति**। न तावत्सप्त वै शीर्षण्याः प्राणा इति श्रुतिरज्ञातार्थबोधनपरा सप्तभिर्धूपयति सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाः शिर एतद्यज्ञस्य यदुखा शीर्षन्नेव यज्ञस्य प्राणान्दधातीत्युखाधूपनस्तुतिपरत्वात्। सप्तभिर्वसवस्त्वा धूपयन्त्वित्यादिमन्त्रैरित्यर्थः। ततः प्राणान्तरव्यावृत्तिपरत्वयोजना न युक्ता। यद्यपि दशेमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादश इत्यनुवाद एव तथापि सदनुवाद इति विशेषः। एकं वृणीतइत्यत एव प्राणा‡ इत्यत्र व्याख्यातम्। पूर्वयोजनायां हि गतेरित्यस्यावगतेरिति क्लिष्टा योजना। श्रुत्यन्तरगताधिकप्राणावगतेश्च वृत्तिभेदविषयकत्वकल्पनाक्लेशः। ये सप्त त एव प्राणा

५११। ३ इति योजनायां परिसंख्यापत्तिरिति व्याख्यानान्तरमाह **इयमपरेति**। अस्मिन्व्याख्याने प्राणानां सप्तत्वं नावध्रियते पूर्वस्मादविशेषापातात् किं तु सन्त्वन्ये प्राणा उत्क्रान्तिस्तु सप्तानामेवेति सप्तैव प्राणा इति भाष्ये च उत्क्रामन्तीत्यध्याहार्यम्। प्रयोजनं तूत्क्रामतामेव प्राणानां सर्वदेहानुयायित्वेन बन्धकत्वादध्यात्माधिदैविकोपासनेषु सप्तानामुपास्तिः पूर्वपक्षे सिद्धान्ते त्वेकादशानामिति§॥

* अभिहितमिति ३ पु. पा.। † जैमिनिसू. अ. ३ पा. ४ सू. ३०।

‡ व्याससू. अ. २ पा. ३। सू. २३।

§ अत्र द्वितीयं सप्तगत्यधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रे २–सप्तगतेर्विशेषितत्वाच्च ५ हस्तादयस्तु स्थितेऽतो नैवम् ६॥

अणवश्च ॥ ७ ॥ ५११ । २०

एकादशप्राणानामुत्क्रान्तिरुक्ता सा न युक्ता तेषां व्यापित्वादिति सङ्गतिगर्भं पूर्वपक्षमाह **अत्रेति । वृत्तिः** अभिव्यक्तिः । **दृतस्य** परित-प्तस्य । अहंकारस्य व्यापित्वमसिद्धम् आध्यात्मिकाहंकारस्याहंप्रत्ययेन परिच्छेदप्रतिभासादाधिदैविकव्यापकाहंकारसद्भावे च नास्ति प्रमाणम् इन्द्रियाणां तत्प्रकृतिकत्वं तु एतदसुगमम् व्यापित्वे तु तेषां प्रतिज्ञातुमश-क्यमसंभावितत्वादित्याह **यदीति** * ॥

श्रेष्ठश्च ॥ ८ ॥ ५१२ । १३

पादाद्यधिकरणन्यायो ऽत्रातिदिश्यते । ज्ञातेषु चक्षुरादिषु तद्व्यापा-रात् प्राणस्य भेदचिन्ता वक्ष्यमाणा सुकरेति तदनन्तरमतिदेशः । आनीदि-त्यस्य महाप्रलयविषयत्वेनाधिकाशङ्कामाह **नासदासीदितीति** † ।

न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ॥ ९ ॥ ५१३ । ३

संगतिमाह **संप्रतीति ।** उत्पत्तिचिन्तानन्तरमुत्पद्यमानस्वरूपं निरूप्यत इत्यर्थः । प्रयोजनं तु पूर्वपक्षे वायुमात्रादिन्द्रियमात्राद्वा स्वपदा-र्थस्य विवेकः कार्यः ‡ । सिद्धान्ते प्राणादयोऽपीति भाष्ये श्रुतिवचनेन वायुरेव प्राण इत्येकं पूर्वपक्षमुक्त्वा सांख्यप्रसिद्धकरणव्यापारः प्राण इति पक्षान्तर-मुक्तं दृष्टान्तपक्षव्यतिरेकेण स्वातन्त्र्यपक्षोपन्यासवैयर्थ्यादत आह **अथ वेति ।** छान्दोग्ये ऽध्यात्मं मनो ब्रह्मेत्युपासीतेति उपक्रम्य मनआख्यब्र-ह्मणो§ वाक्प्राणचक्षुःश्रोत्रैः पादैः चतुष्पात्त्वमुक्तम् । वागादिभिर्हि मनः स्वविषयेषु प्रवर्तते गौरिव पादैस्तत्र प्राणो गन्धेन ब्रह्मणो वागाद्यपेक्षया चतुर्थः पादः स च वायुना ऽऽधिदैविकेन भाति अभिव्यक्तो भवति तपति च स्वव्यापारे उद्गच्छतीत्यर्थः । पदभाष्ये इन्द्रियप्रकरणाद् घ्राणे-न्द्रियं प्राण इति व्याख्यातम् । अत्र तु प्राणशब्दश्रुतिवशान्मुख्यः प्राण इति । **एतद्विरोधादिति ।** एतयोर्भेदाऽभेदश्रवणयोर्विरोधादित्यर्थः । किं श्रुती हातव्ये नेत्याह **कथं चिदिति ।** त्वया ऽपि हि वायुप्राणयोः स्वरूपा-

* अत्र तृतीयं प्राणाणुत्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १ **अणवश्च ७** ॥

† अत्र तुर्यं प्राणश्रैष्ठ्याधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-**श्रेष्ठश्च ८** ॥

‡ कार्य इति नास्ति २-३ पु । § मनआख्यं ब्रह्मणेति २-३ पु० पा० ।

ऽभेदमाश्रित्याभेदश्रुतिः वृत्तितद्वद्भेदाभिप्राया च भेदश्रुतिरिति व्याख्यातव्य-
५१३।९ मित्यर्थः। तर्हि किं वायुरेव प्राणोऽस्तु तदपि नेत्याह **इति समान्येति।** यदा तु श्रुतौ व्यञ्जितप्रकार्थं तदा करणव्यापारपरतया ऽपि कथं चिच्छ्रक्ष्ययोजने। शक्यते हि करणव्यापारे चलनाश्रयवाची वायुशब्द उपचरितुम्। तथा चाऽभग्नस्वार्थस्मृतिबलात्करणवृत्तिरेव प्राण इत्यर्थः। स्यादेतत्। एत-स्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि चेत्यादौ करणेभ्यो ऽपि पृथक् प्राणः स्वतन्त्रवदुपदिश्यते स कथं करणव्यापारमात्रः स्यादतो ऽत्रापि समः श्रुतिविरोध इत्यत आह **न चात्रापीति।** अस्ति तावद्वृत्तितद्वतोर्भेदः। यस्तु स्वतन्त्रवन्निर्देशः स जीवनाख्यकरणवृत्तेर्देहस्थित्युपयोगित्वेन प्राधा-न्यमभिप्रेत्येत्यर्थः। मा भूदनेकसाध्यो गुण एकस्मात्क्रिया तु किं न स्या-दत आह **न चेति। विपृयो** वाहकाः। प्रत्येकवृत्तित्वे च प्रतीन्द्रियं प्राण-भेदप्रसङ्गः। यदि मन्येत नानेकेन्द्रियवृत्तिः प्राणो यतः प्रत्येकमिलितविक-ल्पावकाशः किं तु त्वङ्मात्रवृत्तिरिति तत्राह **न च त्वगिति। न ते तदनुगुणा इति।** तदुपरमे ऽपि सुषुप्तौ प्राणदर्शनादित्यर्थः। **वायुभेद इति।** वायोः परिणामरूपकार्यविशेष इत्यर्थः। **संहतत्वादिति।** सत्त्वा-दिगुणसंहतिरूपत्वादित्यर्थः। एतच्च सांख्यदृष्ट्योक्तम्। सिद्धान्तमाश्रि-त्याह **अचेतनत्वादिति।** एभिर्हेतुभिः पुरुषार्थत्वं पुरुषं प्रति शेषत्वं ततश्च तत्पारतन्त्र्यमित्यर्थः। **धारणादीति।** धारणं मेधा। मिथ्याज्ञा-नत्वे हेतुरतद्रूपप्रतिष्ठत्वम्। पातञ्जलसूत्रे शब्दज्ञानानुपातित्वविशेषणेन विकल्पस्य विपर्ययाद्भेद उक्तः। तं विशदयति **यद्यपीति।** अधिष्ठानतत्त्वे प्रमिते व्यवहारहेतुत्वं* विशेष इत्यर्थः। वस्तुशून्यत्वं विकल्पस्य दर्शयति
५१५।११ **न ह्यत्रेति।** ननु मनसो निद्रावृत्तिरित्यसूत्रयत् पतञ्जलिरभावप्रत्यये-त्यादिना सिद्धान्ते च सुषुप्तौ मनोलय इष्टः अतः कथं तत्रान्तरस्य पञ्चवृ-त्तिता ऽत आह **यद्यपीति।** सूत्रमौलत्यधिकरणे। व्याख्यातम्‡ ॥

---

* व्यवहारहेतुश्शब्दज्ञानानुपातित्वमिति ३ पु. पा.। † व्या सू अ. १ पा. १ सू. ५।

‡ अत्र पञ्चमं वायुक्रियाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ४-न वायुक्रिये पृथगुपदेशात् ९ चक्षुरादिवत्तु तत्सहशिष्ट्यादिभ्यः १० अकरणत्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति ११ पञ्चवृत्तिर्मनोवद्व्यपदिश्यते १२ ॥

अणुश्च ॥ १३ ॥ ५१५ । १५

अणवश्चेत्यत्र साङ्ख्योक्तमाहंकारिकत्वकृतं व्यापित्वमिन्द्रियाणां निरस्तम् । वादिविप्रतिपत्तिनिरासो ऽपि श्रुतिविरोधनिराकरणपरे पादे प्रसङ्गात्संगच्छते । प्राणेषु हि प्रस्तुतेषु तत्परिमाणस्यापि वादिसंमतस्य बुद्धिस्थत्वात् । अत्र तु श्रुत्यवगतप्राणव्यापित्वमाधिदैविकविषयं व्यवस्थाप्यत इति न तुल्यन्यायता । अत एव भाष्यकारनिबन्धकाराभ्याम् अणवश्चेत्यत्र न का चन श्रुतिरुदाहृता । अन्ये त्वाहुः तस्यातिदेशोऽयं समो ऽनेन सर्वेणेति व्यापित्वश्रुतेश्चाधिकाशङ्का आधिदैविकविषयत्वेन च तन्निरास इति । तन्न । सर्वेऽनन्ता इतीन्द्रियाणामपि व्यापित्वश्रवणस्य व्यवस्थायाश्च साम्यात् । अपरे प्रतिपादयन्ति तत्र चात्र चेन्द्रियाणां प्राणस्य च व्यापित्वपरिच्छिन्नत्वश्रुतय उदाहरणम् । तत्रेन्द्रियव्याप्तिश्रुतीनां स यो हैतानन-न्तानुपास्त इत्युपास्तिविषयत्वादुपास्तेश्चारोपेणाप्युपपत्तेर्न व्याप्तिसाधकत्वमित्युक्तम् । अत्र तु समोऽनेन सर्वेणेत्यादेः प्राणव्याप्तिश्रवणस्याधिदैविकविषयत्वं वर्ण्यत इति । तन्न । अत्रापि समत्वात् । साम प्राण इति व्युत्पाद्य य एवमेतत्साम वेदेत्युपास्तिविधानाद् हेतुभेदस्य चाधिकरणभेदकत्वादिति ।

कुटो घटः । यत्त्वस्य विभुत्वाम्नानमिति । सम एभिस्त्रिभिर्लोकैरित्येतदित्यर्थः । समदृष्टिः सामान्यं व्याप्तिः विशेषस्तद्रूपेण । यस्तु विशेषमात्ररूपः प्राणो न तद्रूपेण विभुत्वाम्नानमित्याह न त्विति । आत्मनि शरीरे भवतीत्याध्यात्मिकम् । प्लुषि मशकादपि सूक्ष्मशरीरः पुत्तिकाख्यो जन्तुविशेषः । तदाश्रया आध्यात्मिकप्राणा यथाः* ॥

ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात् ॥ १४ ॥ ५१६ । ५

चक्षुषा हि रूपाणि पश्यत्यग्निर्वाग्भूत्वेत्यादावविरोधविचाराद्ध्यायसङ्गतिः । यथा स्वकार्यशक्तियोगात् स्वमहिम्नैव प्राणाः प्रवर्तन्त इत्ययुक्तं शक्तस्याप्यन्याधिष्ठितत्वाद्विरोधादित्याशङ्क्याह यद्यपीति । न तु करणानां पराधीनत्वे ऽस्ति बलवत्प्रमाणमित्यर्थः । ननु करणानि चेतनाधिष्ठितानि अचेतनत्वे सति प्रवर्तमानत्वाद् वास्यादिवदित्याशङ्क्य जीवाधिष्ठितत्वेन

---

* अत्र षष्ठं श्रेष्ठाणुत्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-अणुश्च १३ ॥

५१६ । ९ सिद्धसाधनत्वमाह **वाय्वादीनामित्यादिना** । ननु सा ऽनुमानाद्वाध्युत्सर्गः आगमात् बाधिष्यते तत्राह **न चाग्निरित्यादिना । वाग्भूत्वेति** । वागधिष्ठाता भूत्वेत्यर्थः । जीवस्य देवतानां चाधिष्ठातृत्वसाम्यमभ्युपगम्य विरोध उक्तः अधुना तु तदेव नास्तीत्याह **अपि चेति** । सत्यपि जीवे देवतानां करणाधिष्ठातृत्वाभ्युपगमे हि जीवस्य करणाधिष्ठातृत्वं न स्यादप्रयोजकत्वात् ततश्च ता एव भोक्त्र्यः कर्त्र्यश्च स्युरित्यर्थः । आगमस्तावदुत्सर्गस्यापवादकः न च स औपचारिकः साध्यासत्वादित्याह **नानाविधास्विति** । ननु श्रुतिस्मृतिषु* करणाधिष्ठातृदेवतानिरूपणमाध्यात्मिककरणानामाधिदैविकाग्न्यादिभिरभेदोपासनार्थम् उपासनं च समारोपादपि संभवति तत्राह **न च तदसत्यामिति** । अनुपपत्तिर्ह्युभयाभिप्रायभेदात्कार्यासिद्धिस्तां तु परिहरिष्यति अनेकेषामधिष्ठातॄणाम् एकः परमेश्वरो ऽस्ति नियन्तेति ग्रन्थेन । अनुमानमप्युत्सर्गं बाधत इति वदामः । ननु तज्जीवेन सिद्धसाधनमित्यु-

,, । २२ क्तमत आह **न च स्वरूपोपयोगेति** । अधिष्ठातृत्वं त्वधिष्ठानानन्तरपूर्वक्षणे ऽधिष्ठेयस्वरूपतत्साध्यप्रयोजनज्ञानपूर्वकं तत्प्रेरकत्वं न च तदस्ति जीवे इति कथं सिद्धसाधनमित्यर्थः । न चेश्वरेण सिद्धसाधनत्वं तदभ्युपगमे त्वयैवोत्सर्गबाधस्येष्टत्वात् स्वरूपप्रयोजनाद्यभिज्ञजीवाधिष्ठितमिति साध्यत्वाच्च । यच्चोक्तं करणाधिष्ठातृत्वाद् भोगः स्यादिति तत्राह **न चैनावतेति** । यो यदधिष्ठाता स तत्साध्यफलभोक्तेति न व्याप्तिः । यन्तरि सारथौ अनेकान्तादित्यर्थः । यदि मन्येत यन्तरि भोक्तृत्वे मानाभावाद्युक्तस्तदभाव इति तर्हि देवतास्वपि स सम इत्याह **तावन्मात्रस्येति** । (अधिष्ठातृत्वमात्रस्येत्यर्थः । स्यादेतत् । देवता एतदिन्द्रियसाध्यफलभागिन्यः तदधिष्ठातृत्वाज्जीववदिति विशेषतो ऽनुमीयते तत्कुतो ऽनैकान्तिकता ऽत आह)† **न च नरादीति** । न ह वै देवान्पापं गच्छति इत्यागमविरुद्धमनुमानमित्यर्थः‡ ॥

५१७ । १४ **तदिन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् ॥ १७ ॥**

---

* स्मृतिष्विति नास्ति १ पु. ।

† ( ) एतन्मध्यगग्रन्थस्थाने-अधिष्ठातृतो ऽनैकान्तिकता ऽत आह इति पा. १ पु. ।

‡ अत्र सप्तमं ज्योतिराद्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३-ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात् १४ प्राणवता शब्दात् १५ तस्य च नित्यत्वात् ॥ १६ ॥

सन्तु इन्द्रियेषु तदधिष्ठातृचिन्ता तान्येव तु न मुख्यप्राणवृ-
त्तिव्यतिरेकेण सन्तीति शङ्कते **मा भूदिति । तद्भावेति ।** तस्य प्राणभा-
वाभावावनुविधायिनावनुसरणशीलौ भावाभावौ येषां तानीन्द्रियाणि तथा
तत्त्वादित्यर्थः । **प्राणशब्दस्येति ।** तस्मादेतएतेनाख्यायन्ते प्राणा इती- ५१७ । १८
त्यस्येत्यर्थः । एतस्माज्जायते इत्यादिव्यपदेशो न भेदसाधनमिति योज-
ना । तत्र हेतुः **मनसोऽपीति ।** तस्मिन्नेव वाक्ये मनः सर्वेन्द्रिया-
णीति भेदव्यपदेशान्मनसोऽप्यनिन्द्रियत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । **स्मृतिवशादि-
ति ।** मनःषष्ठानीन्द्रियाणीति स्मृतिः । हन्त इदानीमस्यैव मुख्यप्राणस्य
रूपमसाम भवमेति प्राणसंवादे इन्द्रियाणामुक्तिः । मृत्युर्वागादीनां स्वविष-
यासङ्गः सोऽसुरशब्देन भाष्ये उक्तः* । **मृत्युप्राप्तेति ।** श्रूयते हि यो वाचि
भोगस्तं देवेभ्य आगायत् यत्कल्याणं वदति तदात्मन इत्यादिना वागादीनां
विषयासङ्गवत्त्वं संश्राव्य तानि मृत्युः श्रमो भूत्वोपयेमे ऽथैनमेव नाप्नोद्योऽयं
मध्यमः प्राण इति ‡ । **अर्थक्रियाभेदाच्चेति ।** अर्थालोचनं बाह्येन्द्रिया-
णामर्थक्रिया मनसो मननम् । भाष्यकारैर्हि तत्त्वान्तराणीति भेदवाचक
तत्त्वान्तरशब्दं सूत्रे ऽध्याहृत्य प्राणात्तत्त्वान्तराणि वागादीनीति प्रतिज्ञां रच-
यित्वा तद्व्यपदेशाद् भेदव्यपदेशादिति हेतुं व्याख्याय तत्साधनार्थं सूत्रशेषो
योजितः । अन्यत्र श्रेष्ठात् श्रेष्ठं मुक्त्वा ये प्राणास्त इन्द्रियाणि इन्द्रियशब्देनो-
क्ताः श्रुतौ अतः प्राणासंभवीन्द्रियशब्दवाच्यत्वादिन्द्रियाणि प्राणात्तत्त्वान्तरा-
णीत्यर्थ इति । तत्राऽपरितोषं दर्शयन् व्याख्यान्तरमाह **अन्ये त्विति ।**

न केवलमध्याहारापेक्षत्वात् प्रतिज्ञोक्तिरयुक्ता हेतूक्तिरपि पौनरुक्त्या-
दयुक्तेत्याह **भेदश्रुतेश्चेति ।** यदि तद्व्यपदेशादितीन्द्रियाणां प्राणाद् भेदव्य- ५१८ । २२
पदेशादित्यर्थः तर्ह्युत्तरसूत्रे स एव हेतुर्विवक्षित इति पुनरुक्तिरित्यर्थः ।
ननु प्राणा इतीन्द्रियाणीति च संज्ञाभेदस्तद्व्यपदेशादित्युक्तः प्रकरणभे-
दस्तु भेदश्रुतेरित्युक्त इत्यपौनरुक्त्यम् प्रकरणभेदश्च भाष्ये प्रकटित इति ।
उच्यते । यदीन्द्रियशब्दः प्राणशब्देनापुनरुक्तः सन्प्राणादन्यान्कांश्चिद्वक्तीति
विवक्षितं तर्हि प्राणवृत्तीनामिन्द्रियाणां प्राणादन्यत्वात् सिद्धसाधनम् । अथ
स्वतन्त्र वक्तीति न तर्हि संज्ञाभेदः संज्ञिस्वातन्त्र्यख्यापकः प्राणप्राणवृत्तिग-

---

* निर्दिष्ट इति ३ पु पा ।
† वागादीनामासङ्गवत्त्वमिति ५ पु पा ।
‡ इतिशब्दो नास्ति ३ पु ।
§ इन्द्रियाणीति नास्ति २—३ पु ।

ब्दयोरेव व्यभिचारात्। अत एव संज्ञाभेदं जानन्नेव तदप्रयोजकतां मन्वानो निबन्धानङ्गीकारेण व्यपदेशं विवृण्वन् मृत्युप्राप्ताप्राप्तत्वेत्यादिना प्रकरणभेदमेव वर्णयां बभूव तत उभयथाऽयमेव वक्तव्यस्तथा च पुनरुक्तिरित्यभिप्रायः। किं चास्यां व्याख्यायां तद्व्यपदेशादित्यत्रत्यस्तच्छब्दस्तत्त्वान्तराणीति प्रतिज्ञागतमव्याहृतपदार्थं परामृशेन्न साक्षादुक्तम्। स्वव्याख्यायां त्वेकादशप्राणानामिन्द्रियत्वप्रतिज्ञानादिन्द्रियपदार्थमनन्तरोक्तं परामृशतीति लाभमाह **तच्छब्दस्य चेति।**

५१९। २ नन्विन्द्रियशब्दश्चक्षुरादिषु रूढः कथं प्राणे वर्त्स्यतीत्यत आह **इन्द्रस्येति।** जीवभावमापन्नस्येत्यर्थः। स्मरति स्म हि भगवान् पाणिनिः इन्द्रियमिन्द्रलिङ्गमिन्द्रदृष्टमिन्द्रसृष्टमिन्द्रजुष्टमिन्द्रदत्तमिति वेति। इन्द्रशब्दात् षष्ठीसमर्थाल्लिङ्गमित्येतस्मिन्नर्थे घच्प्रत्ययो भवति। घस्यायनादिसूत्रेण इयादेशः। चकारश्चित इत्यन्तोदात्तार्थः। अस्मादेव तृतीयासमर्थादिन्द्रेण दृष्टमित्याद्यर्थे प्रत्ययो योज्यः। अत एव रूढौ सत्यां व्युत्पत्तिशङ्केव नास्तीति केशवोक्तमसाधु। स्मृतिदर्शनात् शङ्कोपपत्तेरिति। भौतिकमित्युक्ते देहस्यापीन्द्रियत्वं स्यादितीन्द्रलिङ्गत्वोक्तिः। न हि सुषुप्तौ देहमात्रम् इन्द्रमनुमापयति। यदि प्राणो न स्याद् इन्द्रलिङ्गत्वमज्ञानादेरप्यस्तीति भौतिकग्रहणम्। इन्द्रियत्वजातिव्यञ्जकमाह **देहाऽधिष्ठानत्वे इति।** तद्गोलकेषु देहशब्दः। **तस्माद्रूढेरिति।** रूढस्यैवेन्द्रियशब्दस्य स्वरसिद्ध्यर्थं पाणिनिर्व्युत्पत्तिमन्वशाद*त एव चानियमप्रदर्शनम्। व्युत्पन्नेषु पाचकादिषु नियतोऽवयवार्थः। रूढानां पुनः शब्दानां यथा कथंचित्परिकल्पितेनाप्यवयवार्थेन व्युत्पत्तिः क्रियतइति। **भाष्यकारीयं**

,,। १४ **त्विति।** द्वे इमे अधिकरणे इत्यर्थः। **सूत्रेष्विति।** बहुवचनं सूत्रद्वयगतपदाभिप्रायम्। एवं चाद्यसूत्रे एव यद्भाष्यकारैरिन्द्रियाणां प्राणवृत्तित्वनिरसनमकारि तन्मात्रमयुक्तमित्युक्तं भवति†। ननु टीकायां दुरुक्तिचिन्ता न युक्ता वार्त्तिके हि सा भवति। तर्हि वार्त्तिकत्वमस्तु न हि वार्त्तिकस्य शृङ्गमस्ति। अत एवानन्दमयाधिकरणे मान्त्रवर्णिक‡सूत्रे आरम्भणाधिकरणे च भावे चोपलब्धे§ रितिसूत्रभाष्यमनपेक्ष्य व्याख्यां चकार॥ ॥

* अन्वशादिति १ पु. पा.। † भवतीति नास्ति ३ पु.।

‡ व्यासस. अ १ पा. १ सू. १५। § व्या. सू. अ. २ पा. १ सू. १५।

अत्राष्टमम् इन्द्रियाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि–तइन्द्रियाणि तद्व्यपदेशादन्यत्र श्रेष्ठात् १७ भेदश्रुतेः १८–वैलक्षण्यात् ॥ १९ ॥

संज्ञामूर्त्तिकॢप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् ॥ २० ॥ ५१९ । १५

उत्पद्यमानव्यापार उत्पत्तिः । उत्पादकव्यापार उत्पादना । तत्र जगदुत्पत्तिविषयश्रुतिविरोध इतः प्राक् पादद्वये निरस्तः । इदानीम् उत्पादनाविषयश्रुतिविरोधो* निरस्यते । तत्राऽत्रिवृत्कृतभूतोत्पादनं पारमेश्वरमेवेति श्रुतिष्वविगीतमवगतम् । भौतिकनिर्माणे तु श्रुतिषु विप्रतिपत्तिर्दृश्यते इति तन्निरासाय यत्यते । विषयप्रदर्शकं भाष्यमुदाहृतं व्याचष्टे **अस्यार्थ** इत्यादिना । ननु तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेतीक्षणं ब्रह्मण उक्तम् अतः कथं सेयं देवतेक्षतेति पुनरुच्यते ऽत आह **पूर्वोक्तमिति** । अत्रिवृत्कृतभूतानां सूक्ष्मत्वेन व्यवहाराऽयोग्यत्वादीक्षणस्य प्रयोजनं बहुभवनं सामस्त्येन न निष्पन्नमित्यर्थः । अस्मानपेक्ष्य परोक्षत्वात्तेजआदिषु देवताशब्दः । ननु प्रलयसमये प्राणाभावात् कथं तद्धारणनिमित्तजीवशब्दस्तत्राह **पूर्वसृष्टाविति** । सत्यप्यविद्योपहिते जीवे प्राणोपाध्यभिव्यक्तिरूपाभावाभिप्राया स्मरणसन्निधापितत्वोक्तिः । भूतमात्रायां भूतकार्यं रूपनिष्पत्त्यर्था या त्रिवृत्करणश्रुतिस्तां व्याचष्टे **तासामिति** । तासां मध्ये एकैकां त्रिवृतं करवाणीति योजना । नामरूपनिर्माणे ऽपि समाननामरूपत्वमुक्तं न प्रस्मर्तव्यम् । ततश्च न शब्दार्थसंबन्धस्य कृत्रिमत्वशङ्का । जीवेनेत्यस्य व्याकरणानुप्रवेशसंबन्धाभ्यां संशयमाह **तत्रेति** । जीवस्य समुद्रादिनामरूपनिर्माणयोग्यत्वाभावाज् जीवेनेत्यस्य व्याकरवाणीत्यनेनासंबन्धे पूर्वः† पक्षाभावमाशङ्क्याह **डित्थेति** । अस्ति तावत् सामान्येन नामरूपनिर्माणे जीवस्य योग्यत्वं तावन्मात्रं चान्वयोपयोगि विशेषाणामानन्त्येनाशक्यज्ञानत्वात् । यथाह ।

सामान्येनैव योग्यत्वं लोके यदवधारितम् ।
तदन्वितभिधानस्य व्युत्पत्तावुपलक्षणम्‡ ॥ इति ।

योग्यतामुपपाद्याकाङ्क्षामाह **प्रधानक्रिययेति** । ननु जीवेनेत्यस्यानुप्रविश्येत्यनेन सन्निधिरस्तीति तत्राह **न त्विति** । आकाङ्क्षायोग्यताभ्यां लिङ्गाभ्यां संनिधिः स्थानलक्षणो दुर्बल इत्यर्थः । प्रधानक्रिययेत्येतद्विवृणोति **प्रधानपदार्थेनेति** । क्वचिदित्याकरणादौ परम्परया संबन्धाश्रयणमित्यर्थः । ननु व्याकरवाणीत्यस्य मुख्यार्थस्वीकारे को बाधो यतः ५२० । १५

* उत्पादनाविरोध इति ३ पु पा ।
† असंबन्धपूर्व इति ३ पु पा ।
‡ उपलक्ष्यतामिति ३ पु पा ।

प्रयोजकव्यापारलक्षणा तत्राह **यदि पुनरिति ।** स्यादेतत् । साक्षात्कर्त्र्या

५२० । २० देवताया कारणं भवतु जीवस्रष्टा इव वाम्यादीति नेत्याह **न हि जीवस्येति ।** जीवो हि चेतनत्वात् कर्ता यत्र च कर्वन्तरं प्रति करणं तत्र करणमुख्यस्य स्वतन्त्रकर्तृत्वमितरस्य तु प्रयोजककर्तृत्वं चारेण संकलयता नीत्यादौ तथा दर्शनादित्यर्थः[*] । **नामकर्मणीति ।** नामोत्पादने इत्यर्थः । सामान्यतो ऽवगतेऽप्यन्यस्य विशेषे बाधकप्रमाणाभावादप्रवादमाह **न गिरिनदीति । अर्थापत्त्यभावेनेति ।** करणसामर्थ्यं हि प्रमाणं कार्यजनकत्वान्यथानुपपत्तिर्जीवस्य च समुद्रादिजनकत्वादर्शनात् तच्छक्तौ नार्थापत्तिरस्ति तेन सामर्थ्याभावो ऽर्थापत्त्यनुदयपरिच्छिन्न इत्यर्थः । जीवेनेत्यस्य व्याकरवाणीति प्रति प्रधानान्वययोग्यतायां निरस्तायां संनिधेरेव साम्राज्यमित्याह **अनुप्रविश्येत्यनेन त्विति । त्त्वः** क्त्वाप्रत्ययस्य । **अन्नभागेनेति ।** यो ऽणिष्ठस्तन्मन इत्युक्ता अन्नस्य सूक्ष्मभागात्मतेत्यर्थः । वाचः पटुत्वात्तेजसा साम्यमस्ति ततस्तेजोमयी वागित्युक्तमित्यूहनीयमित्यर्थः । तेज इत्यग्निदीपकं घृतादुच्यते । तेजसः सूक्ष्मो भागो वाग् अन्नस्याशितस्य सूक्ष्मो भागो मन इति श्रुतिवशाद् वाङ्मनसयोस्तैजसभौमत्वे वक्तव्ये कथं मांसादेभौमत्वमुच्यते अत्राह **वाङ्मनसे इति ।** मांसादीत्यादिशब्देनाऽप्तेजःकार्ययोर्मज्जास्थिग्रहणम् । मज्जा नामास्थ्नो ऽभ्यन्तरो रसः । नित्यत्वं मनसो

५२२ । १० दूषयति **न तावदिति ।** नाप्यहंकारादिकं मन आदीति शेषः । भूयस्त्वं भूतानां स्वस्वादाधिक्यम् । तच्च ईक्षत्यधिकरणे ऽस्माभिर्दर्शितमिति[†] ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकश्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशिष्यभगवदमलानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

समाप्तश्चायमविरोधाख्यो द्वितीयो ऽध्यायः ॥

अत्र पादे	आदितः
अधिकरणानि ९	८७
सूत्राणि २२	२९१

---

[*] इत्याहेति १ पु पा० ।

[†] अत्र नवमं संज्ञामूर्तिक्लृप्त्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३ – **संज्ञामूर्तिक्लृप्तिस्तु त्रिवृत्कुर्वत उपदेशात् २० मांसादिभौमं यथाशब्दमितरयोश्च २१ वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः २२ ॥**

वेदान्तकल्पतरौ

तृतीयोऽध्यायः ।

कल्पादौ नूनमाशा हरिरसृजदमूः कीर्तिविस्तारवित्तः
श्रीमद्व्यासाश्रमस्य प्रतिवदनमधात्कर्णयुग्मं विरिञ्चिः ।
श्रोतुं वाचस्पतेर्वाक्सरणिषु विततं कल्पवृक्षं निबन्धं
भेजे वज्री सहस्रं चरितमभिनवं द्रष्टुमक्ष्यम्बुजानाम् ॥

इदममलात्मनः—

मत्सरपित्तनिदानां विदुषामरुचिं चिकित्सति प्रबलाम् ।
स्वगुणगणामृतवर्षैः कृतिरेषा कर्णरन्ध्रगता ॥

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ॥ १ ॥ ५२३ । १

अविरोधेन वेदान्तवेद्यं ब्रह्म निरूपितम् ।
तत्प्राप्तिसाधनं ज्ञानं सोपायमिह चिन्त्यते ॥

हेतुहेतुमद्भावं विशदयति **स्मृतिन्यायेति** । स्मृतिन्यायश्रुतिभिः सह श्रुतीनां विरोधपरिहारेणेति योजना । **अवान्तरसंगतिः** पादसंगतिः । भाष्ये प्रसङ्गागतमिति देहात्मव्यतिरेकादिरुक्तः । **पूर्वापरौ** पूर्वोत्तरपक्षौ । भूमिकेति विषयः । भूतपरिष्वङ्गे प्राणानां नरकादिगमनाद्वैराग्यं न चेद् निराश्रयप्राणगत्यभावान्नेति चिन्ताप्रयोजनम् । करणेषु उपात्तेषु भूतानुपादानं व्याहतं कार्यस्वीकारे तत्प्रकृतिस्वीकारस्यावश्यम्भावा*दित्याशङ्क्याह **अत्रेति** । ननु भूतोपादानस्याश्रवणं तदभावगमकं न भवति सत्यपि प्रमेये† प्रमाणानुदयसंभवादत आह **न ह्यागमैकेति** । नानाप्रमाणगम्ये हि वस्तुन्येकप्रमाणानुत्पत्तावपि प्रमाणान्तरप्रवृत्तिशङ्कया वस्तुसद्भावशङ्का स्यान्न

* कार्यस्वीकारे तत्प्रकृतिस्वीकारे तत्प्रकृतिस्वीकारस्यावश्यभावादिति ३ पु. पा. ।

† तत्प्रमेये इति २-३ पु. पा. ।

त्विहेत्यर्थः । अनग्निषु द्युलोकादिष्वग्नित्वस्यानाहुतित्वस्योपचारे निमित्त-
५२३ । २१ माह इह हीति । यदि शरीरोत्पत्त्यवस्थामाहुतिजां पञ्चाहुतित्वेन प्रवि-
भज्य तदाधारेषु द्युलोकादिष्वग्नित्वसंपादनं विधीयते कथं तर्ह्यापः
पुरुषवचस इति प्रश्ने आहुतावपशब्दः कथं वा प्रतिवचने श्रद्धां जुह्वतीति
श्रद्धाशब्दः अत आह अत्र सायमित्यादिना । श्रद्धापूर्वं हुते इत्य-
न्वयः । वक्ष्यमाणरूपकसिद्ध्यर्थमाह आहवनीयाग्नीति । पञ्चाग्निविद्या-
श्रुतिमुदाहृत्य व्याचष्टे असौ वावेत्यादिना । आदित्यकार्यत्वान्नेति ।
समिद्रूपादित्यकार्यत्वादहरर्चिःप्रसिद्धेर्याचिषः समिन्कार्यत्वादित्यर्थः ।
अधिदैवं यजमानप्राणा इत्यन्वयः । तन्निर्दिशति अग्न्यादिरूपा इति ।
ह्लादनयो विस्फुलिङ्गा इति श्रुतिं व्याचष्टे गर्जितमिति । अग्निरूपा
इत्यग्न्यादिरूपा इति द्रष्टव्यम् । स्वर्गे आरब्धो देहः सोमो राजा ।
यद्यपि श्रद्धा सोम इत्यादिराहुतिभेदः श्रूयते तथापि जीवस्य भूतपरिष्वङ्ग-
सिद्ध्यर्थमाप एव तत्तदाकारपरिणतास्तथा तथा निर्दिश्यन्त इत्याह श्रद्धा-
ख्या इति । प्रगे इति । प्रभाते इत्यर्थः । स्वरूपाभावमुपशममाश-
ङ्क्याह प्रसन्नानामिति । श्रोत्रं शब्दश्रवणार्थं दिक्षु विप्रकीर्णमिव । उप-
मन्त्रणं संकेतः । श्रुत्यन्तरवशेनाह लोमानि वेति । तानि च गोह्यानि
धूमो ऽर्चिर्जन्यत्वादित्यर्थः । सुखलवविस्फुलिङ्गहेतुत्वाद् ग्राम्यकर्मणो ऽङ्गा-
रत्वम् । रूपसमाधित्वाद्धूमस्येति शेषः । अश्रुतत्वादिति सूत्रार्थमिह
प्रागवसरं दर्शयति यद्यपीत्यादिना । कर्मिणां चन्द्रलोकारोहावरोहा-
वाश्रित्य पञ्चाग्निदर्शनमुच्यते । तत्र दक्षिणमार्गे तद्य इमे ग्राम इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते
धूममभिसंभवन्ति इत्युपक्रम्य एष सोमो राजेति चन्द्रलोकप्राप्तः पुरुषो
निर्दिष्टः पञ्चाग्निविद्यायामपि स्वर्गे लोके सोमो राजा भवतीति स एव
निर्दिश्यते । सोमराजश्रुतिसाम्यात्स्वर्गाख्यस्थानसाम्याच्चेत्याह तथापीष्टा-
दिकारिणामिति । श्रद्धां जुह्वतीत्यत्राणामिष्टादिकारिभिरन्वयमुक्त्वा एष
५२६ । १८ सोमो राजेत्यत्र कर्तॄणां श्रद्धाशब्दावगताभिरद्भिः परिष्वङ्गमाह तथा हि
या एवेति । अन्त्याहुत्यपेक्षया द्वितीया श्रद्धाहुतिः । अथ वा पर्जन्याग्नौ
द्वितीये द्वितीयस्यामाहुतौ होतव्यायां सोमभावं गता इत्यर्थः । अस्मि-
न्पक्षे प्रत्यवरोहसाम्यं वाक्यद्वये दर्शितम् । तथा ।८। पञ्चाग्निविद्यायां

पर्जन्यादिष्वग्निषु हुतस्य सोमराजस्य वृष्ट्यन्नरेतोभाव आम्नायते । तथा दक्षिणमार्गे ऽपि प्रत्यवरूढानां सोमराजानां तथाभावो वायोर्वृष्टिं ते पृथिवीं प्राप्यान्नं भवन्तीत्यादिना । अतश्च श्रद्धावाक्ये कर्मिणां लाभ इत्यर्थः । चन्द्रलोकं प्राप्तस्ततश्चन्द्रभूयं चन्द्रभावममृतमयशरीरात्मतां गत इत्यर्थः । वाक्यद्वयस्थसोमराजशब्दयोरर्थभेदं शङ्कते **ननु स्वतन्त्रा इति** । श्रद्धा- ५२६ । १० वाक्ये आप एव सोमाख्यशरीरभावमाप्नुवन्तु एष सोमो राजेत्यत्र तु अद्भि*-रपरिष्वक्त इन्द्रियमात्रोपहितश्चन्द्रलोकं गत्वा सोमशरीरं भुङ्क्तामित्यर्थः । उत्तरम् **अयं दोष इति । येन रूपेणेति** । अमृतमयशरीराभिमानित्वे-नेत्यर्थः । क्रम आहुतिपरिणामलक्षणः शब्दमात्रसाम्यमगमकं वटोरग्-निशब्दाविशेषाज्ज्वलनाभेदप्रसङ्गादित्याशङ्क्याह **तस्मादिति** । अपश-ब्दात्पुरुषवचस इति पुरुषशब्दाच्च केवलभूतगमनस्य पुरुषाधिष्ठितभूतगम-नस्य च संशये सोमराजशब्दसाम्यं निर्णायकं भवति माणवकस्य तु ज्वलनाद्भेदनिश्चयान्नाभेदापात इत्यर्थः । **एवं हि सूक्ष्मेति** । सूक्ष्मश-रीरं† भूतसूक्ष्माणीति । जलूकेव जलायुका । ननु व्यापकस्यात्मन इह देहान्तराभिमानपूर्वकमेतद्देहत्यागः संभवति तत्र किमिति दृष्टान्तश्रुते-रार्जवभङ्गः क्रियतइति चेत् तत्र वक्तव्यं किं परमात्मन उक्तविधा देहा-न्तरप्राप्तिरुत जीवस्य । नाद्य इत्याह **न तावदिति** । जीवो ऽपि स्वतन्त्र एव व्यापकः सन्नस्मिन्देहे वर्तमानो देहान्तरमभिमन्यते उतोपाधिकः सन्नुपाधिव्याप्त्या । न प्रथम इत्याह **परमात्मैव चेति** । न द्वितीय इत्याह **तस्य चेति** । तद्यथा तृणजलायुका तृणस्यान्तं गत्वा ऽन्यमाक्रम-माक्रम्यात्मानमुपसंहरत्येवमेवायं शरीरआत्मा ऽन्यमाक्रममाक्रम्यात्मान-मुपसंहरतीति श्रुतौ प्रतिपत्तव्यदेहविषयभावनादीर्घीभाव उपमीयतइति भाष्ये उक्तं तत्र भाविदेहस्या ऽननुभूतत्वात्स्मृतिहेतुभावना ऽनुपपत्तेरयुक्तिमा-शङ्क्य व्याचष्टे **उत्पादनाया इति** । प्राकृतकर्मारभ्य भाविदेहोत्पत्तिं ५२७ । २० यावत्कर्तृव्यापारस्य विततत्वाद् दीर्घीभावः । एतदुक्तं भवति । यथा जलूका तृणान्तरं प्राप्य तृणं मुञ्चति एवं संसार्यपि देहान्तरप्राप्त्यर्थं कर्म

* अमृतमयपर्यान्द्रियैरिति १-३ पु पा । † एव हि सूक्ष्मशरीरमिति २ पु पा ।

कृत्वा देहं त्यजतीति शब्दादिज्ञानानि सुखादिज्ञानानि च षट् प्रवृत्तिविज्ञानानि । अहमित्यालयविज्ञानसन्तानस्य वृत्तिः कार्यम् ।

५२८ । १० भाष्योक्तां देहे भूतत्रयकार्योपलब्धिं दर्शयति **तेजस इत्यादिना ।** साम्यावस्थाः शरीरं दधतीति वातादयो धातवः । कथं त्रिधातुकत्वे शरीरस्य पञ्चभूतात्मकत्वमत आह **अतो न स देह इति ।** वातान्वयाद् वाय्वारब्धत्वं कफपित्तान्वयादप्तेजआरब्धत्वम् अवकाशदानान्वयादाकाशारब्धत्वमित्यर्थः ।

अत्र नैयायिकादयो विवदन्ते । यदि देहः पञ्चभूतसमवायिकारणकः स्यात्तर्हि द्रव्यं न स्यात् पञ्चभूतसमवायिकारणकबहुत्ववत् । यदि च प्रत्यक्षाऽप्रत्यक्षसमवायिकारणकः स्यात्तर्हि प्रत्यक्षो न स्यात् तरुमरुत्संयोगवत् । तस्मान्न देहः पञ्चभूतसमवायिकारणकः द्रव्यत्वादाकाशवत् । नापि प्रत्यक्षाऽप्रत्यक्षसमवायिकारणकः प्रत्यक्षत्वाद्गन्धवत् । तोयाद्यारब्धत्वे च शैत्याद्युपलम्भप्रसङ्गः तोयत्वादिजातिसंकरप्रसङ्गश्चेति । तन्न । त्र्यणुकादेरपि प्रत्यक्षत्वादिहेतोरप्रत्यक्षसमवायिकारणत्वाभावानुमानाद्यतात् । शीतस्पर्शादिश्च शरीरे उद्भवाभिभवाभ्यां क्रमेणोपलभ्यत एव । जातिसंकरश्चाऽदूषणम् । यदि मन्येत द्रव्यत्वादि पृथिवीत्वादिजातिं यद्यपि परिहरति व्यापकत्वात्तथापि पृथिवीत्वादि द्रव्यत्वादिजातिं न मुञ्चति व्याप्यत्वात्तादृग्जात्योश्चैकत्र समावेशो नेतरयोः । पृथिवीत्वादिजातिश्च परस्परपरिहारिणी कुम्भे सलिलत्वाभावात् कुम्भसलिले च पृथिवीत्वाभावात् । परस्परपरिहारस्यासमावेशानिश्चायकत्वे च गोत्वाश्वत्वयोरप्यसमाविष्टत्वनिश्चयाऽभावप्रसङ्गः उच्छिद्येत च तज्जातीयविरोधकथा तथा चाप्रवचनाश्वित्वतुरगभावे तुरगत्वान्न स गौरित्याद्यनुमानपूर्वकव्यवहारविलयप्रसङ्ग इति । तदपि न । काश्चित्परस्पर परिहरन्त्यः क्वचिदपि न समाविशन्ति काश्चित्तु जातयः क्वचित्परिहरन्ति क्वचित्समाविशन्ति च । समावेशश्च कियत्स्वेव देहादिष्विति निश्चित्य गोत्वादावप्युक्तरीत्योरेकामाप्तादिभ्यः परिच्छिद्य प्रवृत्त्युपपत्तेः । अपि चायमत्र प्रमाणार्थः । पृथिवीत्वजलत्वे नैकत्र समाविशतः परस्परपरिहारित्वाद् गोत्वाश्वत्ववदिति । तत्र परस्परेति पृथिवीत्वसलिलत्वविवक्षायां साधनविकलो दृष्टान्तः । न हि गोत्वाश्वत्वे

पृथिवीत्वं परिहरतः । गोत्वाश्वत्वविवक्षायामविशेषेण यत्किंचित्परस्प-
रविवक्षायां च हेतोरनैकान्तिकता । गुणत्वरूपत्वयोर्गोत्वाश्वत्वे त्यजतो-
र्यत्किञ्चित्परस्परात्मकस्तम्भकुम्भौ परिहरतोरप्येकत्र समावेशात् । तस्मा-
त्प्रसिद्धिसामर्थ्याद्बाधकस्यानिरूपणात् पञ्चभूतमयः कायः श्रुतितोऽप्यनुमी-
यताम् । श्रूयते हि पृथिवीमय आपोमयो वायुमयस्तेजोमय आकाशमय
इति । अत्र च देहद्वारात्मनः पञ्चभूतमयत्वमुच्यते चक्षुर्मय इत्यादिवा-
क्यशेषात् । अनुमानमपि देवदत्तशरीरमेतज्जनकत्वे सत्यनुदकत्वानेज-
स्त्वाद् वायुत्वानाकाशत्वात्यन्ताभाववत्समवायिकारणकं शरीरत्वाद्यज्ञदत्त-
शरीरवदिति । यद्यपि यज्ञदत्तशरीरमनुदकत्वादिमत् पृथिवीमात्रसमवायि-
कारणकं परेषां तथापि देवदत्तशरीरजनकत्वे सति अनुदकादिम*ज्जन्यं न
भवति तस्य देवदत्तशरीरजनकत्वाभावेन तद्विशिष्टानुदकादिमत्त्वरहित-
त्वात् । अतः साध्यप्रसिद्धिः । एतज्जनकत्वे सत्यनुदकत्वादिमत्त्वरहित-
जन्यत्वमनुदकत्वादिमत्त्वरहितजन्यत्वाद्वा स्यादेतज्जनकत्वरहितजन्य-
त्वाद्वा द्वितीयो व्याहत इति प्रथमः स्यात्तथा चोदकत्वादिमद्भूतसमवायि-
कारणत्वसिद्धिरिति ।

ननु निराश्रया एव प्राणा गच्छन्तु वायुवदित्याशङ्क्याह **जीवद्देहे** ५२८ । २२
इति । भवतु साश्रयत्वं गतिमत्त्वाश्रयस्यैव न प्राणानामपि नेत्याह **त-
दनुविधायिन इति** । न चेत्प्राणा गच्छन्ति स्थित्वाधारदेशान्न वियुज्येरन् ।
तथा च देशान्तरगते देहे प्राणोपलब्धिर्न स्यादित्यर्थः । साश्रयप्राणोत्क्रा-
न्तावाश्रयदर्शनप्रसङ्गमाशङ्क्याह **सूक्ष्म इति** । ननु कार्यवशादाः कश्चिदाश्रयः
कल्प्यतां कथं भूतसिद्धिरत आह **भूतेन्द्रियमय इति** । इन्द्रियग्रहणं
मृतदेहतुल्यत्वव्यावृत्त्यर्थम् । जागरिते भूतमयदेहाश्रयत्वदर्शनादित्यर्थः ।
तर्हीन्द्रियाण्येव सन्त्वाश्रयो नेत्याह **न हीति** । तेषामपि परोपाधिगमनत्वेन
प्राणा इत्यनुपपादकत्वादित्यर्थः । नैव प्राणा गच्छन्तीति भाष्यं दृष्ट्वा प्राणाना
गमनाभावे ऽग्न्यादिगतिश्रुतिर्हेतुरुक्त इति कश्चिन्मन्येत तन्नायुक्तम् ।
श्रुतौ सत्यामवधारणानुपपत्तेः अत आह **आवितं ऽपीति** । अत्र श्रुतिद्व-
यविरोधादनध्यवसाय आशङ्क्यते । भाष्ये च प्राणा गच्छन्त्येवेति यत्तदित

* अनुदकत्वादिमर्दिति २ पु· पा ।

व्याख्येयमित्यर्थः । परिहारभागं व्याचष्टे **अत्र हीत्यादिना । तेषामपीति ।** वागादिगमनानामपीत्यर्थः । ननु संदिग्धं वस्तु प्रायदर्शनान्निर्णीयते । गौणमुख्यग्रहणविषये च मुख्ये संप्रत्ययस्तत्र कथं वागादीनामग्न्यादिगतिश्रुतिः प्रायदर्शनमात्रान्मुख्यार्थात्प्रच्याव्यते अत आह **श्रुतिविरोधादिति ।** जीवेन सहोत्क्रान्त्यादिश्रुतिविरोधात्संदिह्यमानार्था वागादिगतिश्रुतिरतः प्रायदर्शनावकाश इत्यर्थः । **भक्तिर्गुणयोगः । उपकारनिवृत्तिरुक्ता** भाष्ये इति शेषः ।

५२९ । १०

ता एव ह्युपपत्तेरिति सूत्रस्य* परिहारभागं व्याचष्टे **पञ्चम्यामाहुतावित्यादिना ।** पञ्चम्यामाहुतावपां पुरुषशब्दवाच्यत्वं यथा भवति तथा किं वेत्थेति प्रश्ने पुरुषशब्दवाच्यत्वप्रकारमात्रमग्निर्विस्फुलिङ्गादिदृष्टिविशिष्टमज्ञातं पृच्छ्यते वाक्यस्य विशेषणसंक्रान्तत्वात् । आपस्त्वग्निहोत्रादिफलप्राप्तिपुनरावृत्तिपर्यालोचनया शास्त्रान्तराज् ज्ञाता एव । तत्र प्रथमाद्याहुतिष्वाहुतिविशेषमजिज्ञासित्वा पञ्चम्याम् आहुतिविषयः प्रश्न एवमभिप्रायः । यैव पञ्चम्याहुतिः सैव प्रथमादिस्थाने ऽपि भवतीति । सति चैवं प्रश्नहृदये प्रथमाहुतौ अब्व्यतिरिक्ताहुत्यभिधानमसंबद्धं स्यादित्यर्थः । अप्शब्दस्य नित्यबहुवचनान्तत्वादनपां श्रद्धाया इति निर्देशः । अब्व्यतिरिक्तायाः श्रद्धायाः प्रथमाहुतित्वे परंपरया तज्जातस्य देहस्याब्बहुलत्वं न स्यादित्याह **न चाप्येवमिति ।** ब्रह्मकार्यस्य तद्वैलक्षण्याभ्युपगमादौत्सर्गिकीत्युक्तम् । श्रद्धायामप्त्वोपचारापेक्षितं संबन्धमाह **अत एवेति ।** आपो हास्मै श्रद्धां संनमन्त इति श्रुतेः कार्यकारणभावो ऽवगम्यत इत्यर्थः । आहुत्यपूर्वरूपा आपो जीवं परिवेष्ट्य परलोकं नयन्तीत्यत्र संवादकत्वेन ते वा एते इत्यादि वाजसनेयिब्राह्मणं भाष्यकारैरुदाहृतम् । तदित्थम् । अग्निहोत्राहुती प्रक्रम्य जनकेन याज्ञवल्क्यं प्रति न त्वेवैनयोस्त्वमुत्क्रान्तिं न प्रतिष्ठां न तृप्तिं न पुनरावृत्तिं न लोकप्रत्युत्थायिनं वेत्थेत्यज्ञाने उद्भाविते तेन चानुमोदिते† जनकः षट् प्रश्नान्निर्णिनाय । ते वा एते आहुती हुते उत्क्रामतस्ते अन्तरिक्षमाविशतस्ते अन्तरिक्षमेवाहवनीयं कुर्वाते

,, । २०

---

* व्या सू अ ३ पा १ सू ५ ।

† अनुमोदित इति १ पु ।

वायुं समिधं मरीचीरेव शुक्लामाहुतिं ते अन्तरिक्षं तर्पयतस्ते दिवमाविशत-
स्ते दिवमेवाहवनीयं कुर्वाते आदित्यं समिधं चन्द्रमसमेव शुक्लामाहुतिं
ते दिवं तर्पयतस्ते तत आवर्तेते इत्युपक्रम्य पृथिवीं पुरुषं योषितं चाह-
वनीयत्वेनोपन्यस्य संवत्सरादींश्च समिदादित्वेन परिकल्प्य योषिदग्नेर्यः
पुत्रो जायते स लोकं प्रत्युत्थायीति । तत्रैव षट्प्रश्नीनिर्णयः पञ्चाग्निविद्या-
यामद्भिः परिवेष्टितस्य जीवस्य न गमयितुमर्हति विद्याभेदात् । षट्प्रश्न्यां
ह्याहवनीयसमिदाहुतय एव श्रूयन्ते न तु धूमार्चिरङ्गाराः । अन्तरिक्षा-
ग्निश्चाधिकः पर्जन्यश्च न श्रुत इति । तत्र सत्यपि विद्यान्यत्वे आहु-
तिगत्या गतिसाम्याद् दृष्टान्तत्वमित्यस्त्येव परिहारः ।

आचार्यस्तु प्राच्या विदोक्तमुपेत्याप्याह **षट्प्रश्नीति** । अग्निहोत्रे ५३० । ५
षट्सु उत्क्रान्त्यादिषु ये प्रश्नास्ते अग्निसमिद्धूमार्चिरङ्गारविस्फुलिङ्गेषु सम-
स्तेषु विषयेषु घटन्ते विस्फुलिङ्गादीनां तत्राप्युपसंहर्तव्यत्वात् । बहुसाम्ये
सत्यल्पवैषम्यस्याकिंचित्करत्वात्पर्जन्याग्नेश्चाग्निहोत्रे स्वर्गात् पृथिवीप्राप्त्य-
भिधानेनार्थसिद्धेः । अन्तरिक्षाग्नेश्च पञ्चाग्निविद्यायां पृथिव्याः स्वर्गप्राप्त्य-
भिधानात् सामर्थ्यसिद्धेरित्यर्थः । यः समाहारः षण्णामुत्क्रान्त्यादीनामि-
त्यर्थः । एवं च षडग्न्युपासनमिदम् । पञ्चाग्नेरित्येतत्त्वर्थान्तरमस्या-
भिप्रायम् । साम्यलिङ्गात् षडग्न्युपसंहारसिद्धौ प्रत्ययाग्रप्राप्तसंख्यानुवादि-
पञ्चशब्दस्य दुर्बलस्य तद्व्यावर्तकत्वानुपपत्तेः । एवं विस्फुलिङ्गादिषु षट्प्र-
श्नानुपलम्भादुत्क्रान्त्यादिविषयाणां च विस्फुलिङ्गादिविषयत्वाभावात् शून्य
नभित्तौ वाचस्पतिरित्युपहासोऽनवसरः ।

भाष्यस्थश्रुतिं व्याचष्टे **क्रियेति** । सोमस्य यथेति शेषः । लोण्म-
ध्यमैकवचनं सर्वविभक्त्यर्थेषु क्रियासमभिहारादिष्वपि पुनः स्मर्यते ।
तेनाप्यायस्वेति आप्याययेत्यर्थः । अपक्षीयस्वेति अपक्षपयेत्यर्थः । यथा
सोमं यज्ञे भक्षयन्त्येवं कर्मिणः पुरुषान् देवा इत्यर्थः । एतांस्तत्र भक्षय-
न्तीति श्रुतौ एतान्शब्देन कर्मिणामभिधानं गृहीत्वा भाक्तत्वं भक्षणस्य
सूत्रभाष्यकाराभ्यां वर्णितं स्वयं तु सिद्धान्तानुसारेण विरुद्धमर्थमाह **सोम-** ,, । ८
मयाँल्लोकानिति । युक्ततरश्चायमर्थः । एष सोमो राजेति कर्माभिप्रा-
प्यस्य प्राधान्येन प्रकृतत्वात् । विभूतिमनुभूयेति भोक्तृत्वनिर्देशः साक्षादुक्तत्वे

ऽनुपपत्तिः । पञ्चम्यां तत्राहुतावापो यथा पुरुषशब्दवाच्या भवन्ति तं प्रकारं किं वेत्थेति श्वेतकेतुं प्रति प्रवाहणस्य राज्ञः प्रश्नः । तमात्मानम् । यत्र काले अस्य पुरुषस्य वागादयोऽग्न्यादिदेवान् गच्छन्ति क्वायं तदा पुरुषो भवतीति आर्तभागस्य याज्ञवल्क्यं प्रति प्रश्नः । अस्मै अधिकारिणे श्रद्धां सन्नमन्ते आनयन्ति । अथोत्तरमार्गकथानन्तरम् । ग्रामे गृहाश्रमे स्थित्वा इष्टं यागादिपूर्तंवाप्यादिकरणं दत्तं दानम् इत्येतान्युपासते ऽनुतिष्ठन्ति ये ते धूमं धूमाभिमानिनीं देवताम् अभिसम्भवन्ति प्राप्नुवन्ति आकाशदेवतातो वायुमाप्नुवन्ति । असौ अमुकनामा स्वर्गाय लोकाय स्वाश्रयं हा गच्छतु एतदेवादित्यस्य रोहिताद्यमृतं दृष्ट्वैव वस्वादयो देवास्तृप्यन्तीति मधुविद्यायां श्रुतम् । अथ पित्रानन्दकथनानन्तरं जितः प्राप्तः श्राद्धादि*कर्मभिः पितृलोको यैस्तेषां पितॄणां ये आनन्दाः स कर्मदेवानामेक आनन्दः । पित्रानन्दशतगुण आनन्दः कर्मदेवानां भवतीत्यर्थः । ये कर्मणेति कर्मदेवानां व्याख्यानम्† ॥

५३१ । ११ कृतात्यये ऽनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां यथेतमनेवं च ॥ ८ ॥

कर्मसमवायिनीनाम् अपां पञ्चम्यामाहुतौ पुंपरिणामहेतुमाश्रित्याग्निः परिवेष्टितजीवगमनमुक्तं तत्र स्वर्गादवरोहतः कर्मैव नास्ति कुतस्तत्समवायिन्य आपः कुतस्तरां पुंपरिणाम इत्याक्षेपसङ्गतिगर्भं पूर्वपक्षमाह **यावत्संपातमित्यादिना** । अत एव च कर्मणामैकभविकनयाद्विलयसम्भवे सम्यग्ज्ञानस्य नैष्फल्यं पूर्वपक्षे प्रयोजनम् । श्रुतिमुदाहृत्य व्याचष्टे **यदिति** । अन्तः फलम् । मुक्तिमप्याह **प्रायणस्य चेति** । एषां हेतूनां समस्तमेव कर्म स्वकीयं फलमुपभोजितवदित्युपरितनप्रतिज्ञया ऽन्वयः । ननु फलं दत्वा ऽपि कर्म तिष्ठतु तत्राह **स्वफलविरोधीति** । लोके तथोपलम्भादित्यर्थः ।

* श्राद्धादीति २ पु. पा. ।

† अत्र प्रथमं तदन्तरप्रतिपत्त्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ७-तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् १ त्र्यात्मकत्वात्तु भूयस्त्वात् २ प्राणगतेश्च ३ अग्न्यादिगतिश्रुतेरिति चेन्न भाक्तत्वात् ४ प्रथमे ऽश्रवणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः ५ अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादिकारिणां प्रतीतेः ६ भाक्तं वा ऽनात्मवित्त्वात्तथा हि दर्शयति ७ ॥

नन्वसति कर्मणि निमित्ताभावात्कथमवरोहणमत आह आचारादिति ।
चरणादिति चेदिति सूत्रभागः पूर्वपक्ष इत्यर्थः । आचारे चाग्निहोत्रादिशब्दा-
त्प्राहुल्यमिति पूर्वपक्षघटना । ननु यथाकारी यथाचारीत्युपक्रम्य साधुका-
रीत्युपसंहारात् करणाचरणयोरेकत्वमवगम्यते ऽत आह स्तां चेति । भव- ५३१ । २३
तामित्यर्थः । कर्तारमनुशेते ऽनुगच्छतीत्यर्थोऽनुशयः । जातिर्जन्म । स्मृति-
श्चोपन्यस्ता । वर्णा आश्रमा इत्याद्या भाष्य इत्यर्थः । दृष्टश्चायं प्रतिप्राणी-
त्यादि भाष्यं व्याचष्टे अथ चेति । उपभोगवैचित्र्य स्वर्गादवरोहतामिति
कथमवगम्यते ऽत आह कपूयचरणा इति । यावत्पदस्येति । वाक्योपक्र-
मगतस्येत्यर्थः । यत्किंचेतिपदस्येति । श्रुत्यन्तरगतस्येत्यर्थः । याव-
ज्जीवमग्निहोत्रमित्यत्रत्ययावत्पदस्य सायंप्रातःकालावच्छिन्नजीवनविषयत्व
ऽस्ति प्रमाणमिति दृष्टान्ते विशेषं शङ्कते सायंप्रातःकालविधानेनेति ।
ननु सायं जुहोति प्रातर्जुहोति इति अग्निहोत्रे विधीयमानः कालः स त्वङ्ग-
त्वात् प्रधानाऽसंकोचकः तत्राह कालस्य चेति । कालस्य पुरुषाऽनिष्पा-
द्यत्वात् सिद्धत्वेन निमित्तत्वं ततश्च नैमित्तिकस्य कर्मणः संकोच इत्य-
र्थः । तदुपपत्तेरिति । यावत्संपातमित्यादेः स्वर्गे तत्फलप्राप्तिविषयत्वो-
पपत्तेरित्यर्थः । असंजातविरोधस्योपक्रमगतयावच्छब्दस्य सजातविरोधोप-
संहारगतरमणीयचरणश्रुत्या कथं संकोच इति शङ्कते नन्विति । स्वयमेव
संकुचितार्थो यावच्छ्रुतिस्तदपेक्षितविषये उपसंहारेण नीयतइति परिहरति
नेत्युच्यतइत्यादिना । रमणीयचरणनिमित्तको ऽवरोह इति यदन्त्या
श्रुत्या ऽर्थात्तदितरभुक्तफलकर्मविषया यावच्छ्रुतिरिति विषयो दत्त इत्यर्थः ।
यावत्संपातमिति । किं तद् भोक्तृकृतं कर्मोच्यते कर्ममात्रं वा । नाद्य
इत्याह यावन्त इति । न द्वितीय इत्याह यावतां चेति । प्रथमाभावे
हेतुश्चिरेणेति । द्वितीयाभावे हेतुः पुरुषान्तरेणेति । पूर्वदर्शिताधिकरण-
पूर्वपक्षस्य तुच्छतामाह सकलेति । हेत्वभावे कार्यायोगात् कर्मरहिता- ५३३ । १९
वरोहशङ्का न भवतीत्यर्थः । पित्रादिकर्मचरणाभ्यां तदुपपादनात्सत्यमा-
नोक्तिः सिद्धान्त्युक्तसिद्धान्त एवैकदेशिनः पूर्वपक्ष इत्याह । अनुपभुक्तक-
र्मवशादिति । अस्मिन्मते सौत्रदृष्टशब्दार्थमाह दृष्टानुसारादिति । ननू-
त्पत्तिकर्मशेषे तत्फलमपि स्वर्गे एव भोक्तव्यं समस्तज्योतिष्टोमादेः स्वर्गार्थ-

त्वेन विधानादत आह **न चावशेषेति।** तिष्ठासन् स्थातुमिच्छन् भुवि शेषफलभोग इत्यर्थः। हस्तिनां समूहो हास्तिकम्। अश्वानां समूहो

५३४। १० ऽश्वीयम्। **तन्मूला चेति।** दृष्टन्यायमूला लौकिकी कालिदासादिस्मृतिरित्यर्थः।

> वेदैर्गीतां सुकृतशकलैः स्वर्गिणां भूमिभागे
> भोगप्राप्तिं कथयति पुरीं वर्णयन् कालिदासः।
> स्वल्पीभूते सुचरितफले स्वर्गिणां गां गतानां
> शेषैः पुण्यैर्हृतमिव दिवः कान्तिमत्खण्डमेकम्॥

अथ वा ततः शेषेणेत्यादौव स्मृतिर्लौकिकी। अस्मिन्पक्षे तन्मूलेत्यस्य विवरणं **लौकिकीति।** लौकिकन्यायमूलेत्यर्थः। शक्यते चास्याः स्मृतेर्वेदो ऽनुमातुम्। **गुडजिह्विका** मधुरोक्तिः। **नैव युक्तमि**त्युक्तेर्नैरर्थ्यं स्यादिति। यत्तु स्वर्गसुखं भुवि भोक्तव्यमिति तत्राह **शब्दैकगम्ये ऽर्थे इति।** भाण्डस्नेहवत् सामान्यतो दृष्टेन हि कर्मशेषो ऽनुमितः तस्य च भुवि भोगः कल्पितः तत्सर्वं स्वर्गोद्देशेन यागविधिना विरुध्यते भौमसुखस्य स्वर्गत्वायोगादित्यर्थः। अत एव स्मार्तः शेषशब्दो ऽपि न भुक्तकर्मणः शेषं वक्ति किं तु कर्मराशिमध्ये ऽनुपभुक्तं कर्मान्तरमिति। कविरपि दिवः खण्डमिवेति पुरमुपमिमानो भुवि भोगमाह **प्रायणेनेति।** पूर्वदेहावसानकालीनेनेत्यर्थः। **युगपदेव तत्फलानि भुज्येरन्निति।** इदानीमित्यर्थः। ननु युगपदभिव्यक्तान्यपि कर्माणि क्रमेण फलं ददतामत आह **न चाभिव्यक्तमिति।** ननु स्वर्गादिभुजः स्वर्गादिभोगानन्तरं परकर्मभिः संसरन्तु नेत्याह **न चेति। निरनुशया एवेति।** अग्निहोत्रादिकर्मापूर्वरहिता इत्यर्थः। आचारस्य यागादिवद् न प्रधानकर्मत्वेन

५३६। ४ पुरुषार्थत्वमित्याह **स्नानादिवदिति।**

ज्योतिष्टोमे श्रूयते तीर्थे स्नाति तीर्थमिव हि सजातानां भवतीति। दर्शपूर्णमासयोरप्याम्नायते जञ्जभ्यमानो ऽनुब्रूयान्मयि दक्षक्रतू इति प्राणापानावात्मन् धत्त इति। तत्र तीर्थस्नानं जृम्भानिमित्तमन्त्रोच्चारणं च किं प्रकृतक्रतुधर्म उत शुद्धमनुष्यधर्मः प्रकृतक्रतुयुक्तमनुष्यधर्मो वेति संदेहे न तावत्प्रकृतक्रतुधर्मत्वं वाक्येन पुरुषधर्मत्वप्रतीतेः। प्रकरणाच्च वाक्यस्य

बलवत्त्वादत एव न प्रकृतक्रतुयुक्तपुरुषधर्मत्वं दुर्बलस्य प्रकरणस्याविशेषक-त्वात्तस्मात्क्रतुपुरुषधर्मत्वे प्राप्ते राद्धान्तितं शेषलक्षणे। न तावदिदं पुरुषं प्रति फलाय प्रधानकर्मत्वेन विधीयते फलकल्पनाप्रसङ्गात्। वाक्यशेषनि-र्दिष्टस्य वर्तमानोपदिष्टत्वेन फलत्वाऽनभिव्यक्तेः। गुणकर्म तु स्यात्। तच्च न पुरुषमात्रे विधातुं शक्यं वैयर्थ्यात्। अपूर्वसाधनांशे हि धर्मविधानम् अपूर्वसाधनत्वलक्षणा च न प्रकरणादृते इति दुर्बलस्यापि प्रकरणस्य वाक्ये-नानुज्ञातत्वात् प्रकृतक्रतुयुक्तमनुष्यधर्मत्वमेवेति। एवं यथा तीर्थस्नानादेः प्रकरणवाक्याभ्यां क्रत्वनुष्ठायिपुरुषधर्मत्वं तथाऽऽचारस्याप्याचारहीनमिति वाक्यानुमितविधिवाक्याद् वेदार्थानुष्ठातृपुरुषधर्मत्वमित्यर्थः।

अजहल्लक्षणामाह **सर्वो ऽनुशय इति।** यथाकारी यथाचारीति ५३६।६ करणाचरणभेदनिर्देशो ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेनेति भाष्योक्तमयुक्तम् ब्राह्मण-त्वस्य यावत्पिण्डभावित्वेन जातित्वे ऽपि परिव्राजकत्वस्य गार्हस्थ्याद्यवस्था-यामभावेन जातित्वाभावात् करणचरणत्वयोश्चादृष्टत्वावान्तरजातित्वाद्दृष्टा-न्तासङ्गानादित्याशङ्क्याह **गोबलीवर्देति।** परापर* जातिविषयगोबलीवर्दन्याये ऽनुवृत्तव्यावृत्तविषयत्वसाम्याद् ब्राह्मणपरिव्राजकशब्द उपचरित इत्यर्थः। तेषां कर्मिणां तदृष्टं यदा पर्यवैति परिगच्छति परिक्षीणं भवति तदा तस्मावर्तन्त-इत्युत्तरवाक्येनान्वयः। **प्राप्येति।** यत्किंचिदिह लोके य. संसारी कर्म करोति तस्यान्तं फलं परलोके प्राप्य तस्माल्लोकात्पुनरस्मै लोकाय आ गति आगच्छति। पुनःशब्दात्पूर्वमप्यागत इति गम्यते ऽनादित्वात्संसारस्य। किमर्थमागमनं कर्मणे कर्मानुष्ठानाय। तत्र तेष्वनुशयिषु मध्ये इह लोके ये पूर्वं रमणीयाचरण-वन्त आसन् ते तदनुरूपां ब्राह्मणादियोनिं शरीरमापद्येरन्निति यत् तद् अभ्याशः क्षिप्रम् अवश्यमेवेत्यर्थः। योनिशब्दः स्थानवचनः। कपूयचरणाः कुत्सिताच-रणाः। वर्णा वर्णिनः। आश्रमा आश्रमिणः। विशिष्टदेशादयो मध्यान्ता येषां ते तथा। संसारे मज्जमानस्य जन्तोः कदाचित्सुकृतं सुष्ठ्वभिमानपूर्वकं कृतं यत्कर्म तद्यावद् दुःखात्संसारान्मुच्यते तावत्कूटस्थमिव तिष्ठतीति योजना॥

---

* परावरेति १ पु॰ पा॰।

† अत्र द्वितीयं कृतात्ययाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ८-कृतात्यये ऽनुशयवान् दृष्टस्मृतिभ्यां यथेतमनेवं च ८ चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कार्ष्णाजिनिः ९ आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात् १० सुकृतदुष्कृते एवेति तु बादरिः ११॥

१३५ । १२ **अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम् ॥ १२ ॥**

इष्टादिकारिणां प्रतीतेरित्युक्तं तच्चेष्टादिकारित्वविशेषणवैयर्थ्यमाशङ्क्य परिह्रियते । प्रयोजनं त्वनिष्टादिकारिणां शुभमार्गेण गमनमात्रमपि नास्तीति प्रतिपादनेन वैराग्यजननम् । यत्किंचिद्यावच्छब्दयोश्चिरभुक्तादिकर्मविषयत्वादस्तु सङ्कोचो येकेचसर्वेशब्दानामर्थसङ्कोचे नास्ति हेतुरिति पूर्वपक्षमाह **ये के चेति** । हेतूनामेषामनिष्टादिकारिणामपि चन्द्रलोकगमने प्राप्त इति वक्ष्यमाणप्रतिज्ञया संबन्धः । न केवलं समाम्नानम् उपपत्तिरप्यस्तीत्याह **देहारम्भस्य चेति** । कुतो ऽनुपपत्तिरत आह **पञ्चम्यामिति** । नन्वाहुतिसंख्यानियम इष्टादिकारिविषय एवास्तु नेत्याह **तथा हीति** । द्युशब्देन दिवि हुता श्रद्धा लक्ष्यते । श्रद्धा सोमेत्यर्थः । **पुरुषवचसो भवन्तीति** । साधारणपुरुषश्रुतिर्न सङ्कोचमर्हतीत्यर्थः । तर्हि यथोपात्तमनुष्येष्वेव सङ्कोच्यतां मनुष्यत्वं चेष्टादिकारिणामेवेति भ्रममपोहति **न चैतदिति** । दक्षिणोत्तरमार्गयोरेव श्रुतावचगमादुत्तरस्य च ज्ञानिभिरेवावरुद्धत्वादनिष्टादिकारिणां चन्द्रप्राप्तिरेवेत्याह **गमनागमनाय चेति** । द्वयोरेव मार्गयोराम्नानादित्यस्यासिद्धिमाशङ्क्याह **जायस्वेति** । स्थानत्वं भोगायतनत्वम् । ननु वेत्थ यथा ऽसौ लोको न संपूर्यत इत्यस्य प्रश्नस्य जायस्व म्रियस्वेत्येतत्प्रतिवचनम् । अस्मिंश्चन्द्रलोकासंपूरणहेतुत्वेनोक्तस्थानस्य मार्गान्तरत्वं प्रतीयते एकमार्गत्वे हि सर्वकर्मिणां चन्द्रलोको निबिडः स्यादित्यत आह **चन्द्रलोकादिति** । असंपूरणेन हि प्रतिवचनोपपत्तिः सा चन्द्रलोकादागत्येह श्वादिजन्मप्राप्त्यापि स्यादित्यर्थः । ननु पापिनां चन्द्रलोकगमनेन तत्र भोगः स्यात्ततश्चाकृताभ्यागमप्रसञ्जनमाशङ्क्याह **अनन्यमार्गतयेति** । पूर्वं तृतीयस्थानशब्दस्य मार्गपरत्वाभावः प्रतिपादितः ।

५३१ । २ इदानीं न कतरेण च नेत्यस्य तृतीयस्थानसूचकत्वं निराकरोति **न कतरेण च नेतीति** । एतयोर्देवयानपितृयाणयोः कतरेण च न एकतरेणापि ये न गच्छन्ति तानि क्षुद्रभूतानि भवन्तीति निर्देशात् कीटादिप्राप्तिमार्गद्वयमुत्थितानामित्येतन्न मन्तव्यम् । वाक्यस्य चन्द्रलोकासंपूरणपरत्वादसंपूरणस्य च चन्द्रलोकादागतानां कीटादिप्राप्त्या ऽप्युपपत्तेः कतरेणापि नेति निषेधो निन्दार्थ इत्यर्थः । तृतीयं स्थानमित्यत्र स्थानशब्दो यद्यपि शरीरे व्युत्प-

त्वान्न मार्गमाह तथापि मार्गा प्रक्रमस्य तृतीयत्वेन निर्दिश्यमानस्य स्वार्थ-
स्य मार्गत्वं गमयत्यवान्तरसंख्यानिवेशस्य साजात्यापेक्षत्वादिति सिद्धान्त-
यति **सत्यमित्यादिना** । असौ लोको न संपूर्यत इत्युदाहर्तव्यं न्याय-
साम्यादसौ मार्ग इत्युक्तम् । तत्प्रतिपन्नं तस्य मार्गद्वयस्य प्रतिद्वन्द्वीभूतं मार्ग-
मेवावक्षीत न शरीरमित्यर्थः । यदि पितृयाणेनैव गत्वा आगत्य च प्राप्तस्य
क्षुद्रजन्तुदेहग्रहणस्य तृतीयस्थानत्वं निर्दिश्येत न तु मार्गान्तरस्य तर्हि
तद्य इह रमणीयचरणा इत्यत्रापि प्राप्यमाणशुभाशुभशरीरस्य तृतीयत्व-
निर्देशः स्यान्न चास्ति । तस्मात्तृतीयस्थानशब्दो मार्गवाचीत्याह **न ह्यष्टा-
दिकारिण इत्यादिना** । ननु ये वै के चास्माल्लोकात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव
सर्वे गच्छन्तीति सर्वेषां चन्द्रगमनमुक्तमिति सत्यम् । तत्सामान्यवचन
तृतीयमार्गविषयविशेषवचनेन सङ्कोचनीयमित्याह **तस्माद्ये वै के चेति** ।
यदुक्तमाहुतावाप इत्याहुतिसंख्यानियमात् सर्वेषां स्वर्गगमनमिति तत्राह
स्वार्थविधानपरमिति । भास्करेण सुकृतिनां दुष्कृतिभिः समानफलभो- ५३१ । १८
क्तृत्वमयुक्तमित्याशङ्कायां तन्निरसनेन पूर्वपक्षोपपादकतया संयमने त्वित्यादिसू-
त्राणि नीतानि । न भोगश्चन्द्रलोके दुष्कृतिनां किं तु तद्द्वारा नरकं प्राप्या-
वरोहादिति विद्याकर्मणोरिति सूत्रादारभ्य सिद्धान्तो दर्शितः । तद्दूषयति
अवरोहापादानतयेति । संयमने त्वनुभूयावरोह इत्युक्ते संयमनस्य प्रत-
स्यावरोहापादानता शीघ्रमवगम्यते । तुशब्देन च चन्द्रापादानता वार्यते ।
परस्य तु भोगवैषम्यमर्थाद्गम्यते चन्द्रमण्डलादवरोह इति चाध्याहारापेक्ष-
स्यादित्यर्थः* ।

न सांपराय इति । सम्यगवश्यम्भावेन परा परस्माद्देहपाताद् ईयते
गम्यत इति संपरायः परलोकस्तत्प्राप्त्यर्थः साधनविशेषः सांपरायः । सत्यात्म-
विवेकिनं विशेषतो वित्तनिमित्तेन मोहेन मूढं छन्नदृष्टिमत एव प्रमादं कुर्वन्तं
प्रति न भाति । स न केवलमसत्त एव किं तु विपरीतदर्श्यपि यतो ऽयमेव लोकः
स्त्र्यन्नपानादिरस्ति न पर इति मानी मननशीलः । अतस्तदनुरूपमाचरन्पुनः
पुनर्जननमरणप्राप्त्यामेव समापद्यत इति मृत्योर्नचिकेतसं प्रति वचनम् । सैव-

* एतदर्थ-शङ्कान्तरेण च चन्द्रमण्डलादित्यध्याहारेण च सूत्रं गमयितव्यमिति महत् कष्टं स्यादित्यर्थः । इति पाठो ऽधिकः ३ पु० ।

स्वतं जनानां परलोकगतानां संगमनं संगम्य हविषा प्रीणयतेति । जीवजं जरायुजम् । अण्डजं हि किं चिद्वृश्चिकादि मातुरुदरं निर्भिद्य मृताज्जायते । उद्भिज्जं च किं चिद्वृक्षाद्यचेतनं पृथिव्याद्युद्भिद्य जायते । (जरायुजं तु जीवतो जायतइति*) ॥

५३८ । १ **साभाव्यापत्तिरुपपत्तेः ॥ २२ ॥**

अथाकाशं वायुमिति कर्मत्वनिर्देशाद्धूमो भवतीत्यादिभवतिश्रुतेश्च संशयः । तदाह **यथेपीति** । युक्तं मार्गो प्रक्रम्य तृतीयत्वनिर्देशात्स्थानशब्दस्य मार्गलक्षणार्थत्वं न तु भवतिश्रुतेः सादृश्यलक्षणार्थत्वे ऽस्ति निमित्तमिति संगतिः । वायुमिति कर्मत्वेन निर्दिष्टस्य वायुर्भूत्वेति तादात्म्यवत्त्वेन परामर्शकवाक्यशेषान्निर्णयेन पूर्वपक्षमाह **वायुर्भूत्वेत्यादेरिति** । वाक्यशेषस्यासंभवद्दर्थत्वमाशङ्क्याह **न चान्यस्येति** । नन्दिकेश्वरो हि रुद्रमाराध्य मानुषशरीरेणैव देवदेहत्वेन परिणनाम । नहुषो ऽपीन्द्रत्वं गतो ऽगस्त्यशापादजगरत्वं जगाम । एवं हि श्रुतिर्भवति इतरथा लक्षणा स्यादिति भाष्यं तदनुपपन्नं भवति । श्रुतेर्हि सादृश्यानस्यनत्वे माणवके इव वह्निश्रुतेः गौणता स्यान्न लक्षणेत्याशङ्क्याह **गौण्यामिति** । गौण्यामपि गुणस्य लक्षणा ऽस्ति लक्षितलक्षणायां[1] त्वभिधेयसंबन्धात् प्रवर्तमानायां संबन्धिवस्त्वन्तरपरत्वं न संबन्धपरत्वं गुणात् प्रवर्तमानायां तु गौण्यां वृत्तौ गुणपरत्वं न गुणयुक्तवस्तुपरत्वमिति विवेकः । स्वाभाव्यापत्तिरिति पाठे स्वसमो भावो येषां ते स्वभावास्तेषां भावः स्वाभाव्यमिति समपदाध्याहारः स्यादतः साभाव्यापत्तिरिति युक्तः पाठस्तं व्याचष्टे **समान इति** ।

,, । ११

* ( ) एतदन्तर्गतो ग्रन्थो नास्ति २-३ पु । अत्र तृतीयम् अनिष्टादिकार्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि १०—अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम् ११ संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोहावरोहौ तद्गतिदर्शनात् १३ स्मरन्ति च १४ अपि च सप्त १५ तत्रापि च तद्व्यापारादविरोधः १६ विद्याकर्मणोरिति तु प्रकृतत्वात् १७ न तृतीये तथोपलब्धेः १८ स्मर्यते ऽपि च लोके १९ दर्शनाच्च २० तृतीयशब्दावरोधः संशोकजस्य २१ ॥

[1] स्वाभाव्येति पाठान्तरम् । [1] लक्षितसम्बन्धिकरणे लक्षणायामिति २-३ पु. पा. ।

चन्द्रलोके उषित्वा ऽथ तत्र प्रवृत्तफलकर्मक्षयानन्तरमेतमेव वक्ष्यमाणं पन्थानं पुनर्निवर्तन्ते पुनःशब्दप्रयोगादनादौ संसारे पूर्वमपि चन्द्रमण्डलं गता निवृत्ताश्चेति गम्यते । को ऽसावध्वा यं प्रति निवर्तन्त इति उच्यते यथेतम् । यथागतम् । मासेभ्यः पितृलोकं पितृलोकादाकाशमाकाशाच्चन्द्रमिति गमनक्रमः । आगमने ऽप्याकाशनिर्देशाद् यथेतमिति प्रतीयते । आगमने पितृलोकाद्यसंकीर्तनादभ्रादिसंकीर्तनाच्चानेवमपीति गम्यते ऽतो यथेतमिति उपलक्षणम् । आकाशं प्रतिपद्यन्ते या आपश्चन्द्रमण्डले शरीरमारभ्यवन्त्यस्ताः कर्मक्षये द्रुता आकाशगता आकाशसदृशा भवन्ति तदुपहिता अनुशयिनो ऽप्याकाशसमा भवन्ति । ता आपो वायुना इतश्चामुतश्च नीयमाना वायुसमा भवन्ति । अनुशय्यपि तादृशो भवति । तदनन्तरं गमनकाले यो धूम आसीत् ततुल्यो भवति । ततः अपां भरणात् संभृतोदकमभ्रं तद् भवति । ततो जनमेचनान्मेघो वर्षणकर्ता संभवति । तद्भाव तस्मादृश्यमापद्य प्रवर्षति । वर्षधाराभिरनुशयी पृथ्वीमापद्यत इत्यर्थः * ॥

नातिचिरेण विशेषात् ॥ २३ ॥ ५३९ । १

आकाशादिसादृश्यचिराचिरत्वविचारणात्संगतिः । स्यादेतत् । अतो वै खलु दुर्निष्प्रपततरमिति दुरुपसर्गतरप्प्रत्ययाभ्यां व्रीह्यादिप्राप्तिनिर्गमनस्येव विलम्बितत्वप्रतीत्यन्यथानुपपत्त्या ऽऽकाशादेर्वर्षान्तक्रमेण प्रतीयते ततः कथं तथापि चिराऽवस्थानेन पूर्वपक्षो ऽत आह दुर्निष्प्रपततरमिति । दुःशब्दो ह्येकदेशलक्षणया दुःख वक्ति न तु विलम्बमित्यर्थः † । उत्तराधिकरणे ऽनुशयिनां दुःखनिषेधान्मन्यते इत्युक्तम् । एतदेव विवृण्वन् सिद्धान्तयति विनेति । न चैवमस्या ऽनारम्भः । अनुशयिनामाकाशादिप्रवर्षणान्तसादृश्ये चिरभावे अनुशयिसादृश्यरूपत्वाद् व्रीह्यादिसादृश्यवदित्यनुमानस्य प्रागुक्तयुक्तार्थापत्त्या बाध्यार्थमधिकरणान्तरारम्भोपपत्तेरिति ‡ ॥

---

* अत्र चतुर्थं साभाव्यापत्त्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-साभाव्यापत्तिरुपपत्तेः २२ ॥

† दुःखं वक्ति न तु व्यवधानाद्विलम्बमित्यर्थ इति ७-३ प पा ।

‡ अत्र पञ्चमं नातिचिराधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-नातिचिरेण विशेषात् २३ ॥

५३९ । ५ **अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात् ॥ २४ ॥**

अत्र जायन्तइति श्रुतेः कर्मपूर्वकत्वाश्रुतेश्च संशयो भवति । श्रुतेरुचरितार्थत्वस्योक्तत्वात् पुनरुक्तिमाशङ्क्याह **आकाशसारूप्यमिति ।** सर्वगताकाशसंयोगस्यासाध्यत्वात्सादृश्य तेनोक्तमित्यर्थः । अन्यस्यान्यथाभावानुपपत्तेर्हि तत्रोपचार उक्तः अत्र तु जायते इति शब्दस्य देहग्रहणे रूढत्वात्तदाशङ्कते तच्चाविरुद्धमिति न गौणत्वावहमित्यर्थः । अस्मिन्प्रकरणे यन्मुख्यं जन्म तत्कर्मसाध्य श्रुतं यथा रमणीयचरणा इत्यादि । अत्र तु व्यापककर्मजत्वश्रुतिव्यावृत्त्या तद्व्याप्यमुख्यत्वव्यावृत्तिमाशङ्क्य हेत्वसिद्धिमाह **न च रमणीयेत्यादिना ।** शरीरभावः शरीरत्वं तस्याभावादित्यर्थः । नन्विष्टादेर्विहितत्वात् पुण्यस्य कथं स्थावरशरीरप्राप्तिहेतुता ऽत आह **इष्टादेश्चेति ।** विहितत्वे ऽपि तद्गतपशुहिंसोच्छिष्टसोमभक्षादेर्निषिद्धत्वाद् दुःखहेतुतेत्यर्थः । सामान्यविषयनिषेधशास्त्रस्य विशेषशास्त्रेण बाधनं स्यात् कुतस्तस्य ततो दुर्बलत्वादित्येतच्च सांप्रतमिति योजना । सामान्यशास्त्रस्य दौर्बल्ये हेतुः **सामान्यद्वारेणेति ।** विशेषशास्त्रप्राबल्ये हेतुः **साक्षादिति ।** ननु क्रतुप्रकरणस्थ हिंसाविधेर्हिंसागतक्रतुशेषत्वं विषयः हिंसानिषेधस्य तद्गतानर्थफलत्वगोचर इति विषयभेदाद्विधिनिषेधयोरविरोधश्चेत्तर्हि क्रतुमध्ये निषिद्धहिंसानुष्ठाने क्रतुवैगुण्य स्यादित्याशङ्क्याह **यथाहुरिति ।** कलञ्जभक्षणादिनिषेधानां पुरुषार्थत्वात्तदतिक्रमे पुरुषस्यैव प्रत्यवायो न क्रतोर्वैगुण्यम् । यथाविहितस्य तस्य सिद्धेः । न हि क्रतुशेषः प्रतिषेधो यतस्तदतिलङ्घनात्क्रतुवैगुण्यं स्यादिति भट्टोक्तेरर्थः । एवं हि विहिताया अपि हिंसाया दुःखफलत्वं यदि विधिनिषेधयोरेकविषयत्वं तदेव नास्तीत्याह **पुरुषार्थाया एवेति ।** क्रत्वर्थो हि प्रतिषेधः क्रत्वर्थां हिंसां प्रतिषेधेत्* । तत्र यद्ययं न हिंस्यादिति निषेधः क्रत्वर्थां हिंसां प्रतिषेधेत् तर्ह्येव क्रत्वर्थः स्यात्तच्च नास्तीति

५४० । १० वदिष्यन् निषेध्यनिषेधयोरेकार्थतामाह **तथा हीति ।** यो हि यदर्थं प्रवृत्तो यस्माद्विषयाद् निवार्यते तन्निषेधो ऽपि तदर्थ इत्यर्थः । तर्हि क्रत्वर्थाहिंसाप्रतियोगिको ऽयं प्रतिषेधो ऽत एव क्रत्वर्थश्चेत्याशङ्क्याह **न चैतदिति ।**

* क्रत्वर्थता प्रतिषेधोदिति ३ पु. पा. ।

येन प्रकरणाम्नातत्वेनानृतवदनस्य क्रत्वर्थत्वेन तन्निषेधो ऽपि क्रत्वर्थः स्याद् येन च तेनैव प्रकरणाम्नातत्वेन पशौ निषिद्धयोराज्यभागयोः क्रत्वर्थत्वात्तन्निषेधस्यापि क्रत्वर्थत्वं भवेत् तेन प्रकारेण न हिंस्यादित्येतत् कस्य चित्प्रकरणे न समाम्नातमित्यर्थः । नन्वाज्यभागौ भवेतां क्रत्वर्थौ निषेधस्त्वभावार्थः कथं क्रत्वर्थः स्यादत आह एवं हि सतीति । पशुयागे ऽतिदेशप्राप्ताज्यभागनिषेधे सति तद्वर्जेनयुक्ताङ्गान्तरैर्भावार्थरूपैराज्यभागसाध्य उपकारो जन्यते न केवलनिषेधमात्रात् । अतश्च विकल्प आज्यभागतदभावयोः । फलभूमार्थिनस्त्वनुष्ठानम् । प्राभाकरास्तु पर्युदासमेतमाहुः । अत्र च पशुप्रकरणपठितद्वाक्यमस्तीति कृत्वा प्रतिषेधत्वमस्योक्तम् । गुणोपसंहारे तु हानौ तूपायनेत्यधिकरणे* दर्शपूर्णमासप्रकरणपठितस्य न तौ पशावित्यस्य पाशुकप्रकरणाभ्युपगतैतद्वाक्यसिद्धार्थानुवादित्वेनार्थवादत्वं वक्ष्यतीति न विरोध इति ।

अनृतवदननिषेधस्य क्रत्वर्थत्वे ऽधिकरणमनुक्रम्यते—

दर्शपूर्णमासयोराम्नायते नानृतं वदेदिति । तत्रायं निषेधः क्रत्वर्थः पुरुषार्थो वेति संशयः तदर्थप्रतिषेध्या प्रवृत्तिः किमर्थेति च चिन्त्यते । यो हि यदर्थं प्रवृत्तः सन्निवार्यते स तदर्थमेव च निवार्यते । प्रवृत्तिकैमर्थ्यनिर्णयाय च आख्यातेन कर्ता ऽभिधीयते न वेति च विचार्यते । अभिहिते हि कर्तरि तस्य प्रत्ययेन प्राधान्येनाभिहितत्वात् प्रवृत्तेः प्रयोजनाकाङ्क्षायां श्रुतिसंनिधापितकर्त्रपेक्षितोपायत्वं प्रकरणबाधया ऽवगम्येत अनभिहिते तु बाधकस्यात्यभावादर्थाच्च कर्तुः प्रवृत्तिं प्रति गुणत्वेनैवावगतेः प्रकरणेन प्रवृत्तेः क्रत्वर्थता ऽवधार्यते । तत्र पचति देवदत्त इत्यादावाख्यातैः कर्त्रवगमाद् लः कर्मणि चेति सूत्रगतचकारेण कर्तर्यपि लकारविधानाद् लकारादेशानां च तिबादीनां स्थानिवद्भावेन कर्तृवाचकत्वादाख्याताभिधेयः कर्तेति प्राप्य राद्धान्तितं शेषलक्षणे । क्रत्वर्थो ऽयं प्रतिषेध आख्यातेन कर्तुरनभिधानात् । या त्वाख्यातात्कर्तृप्रतीतिः सा आख्याताभिहितभावनया कर्तुरुपस्थापनादन्यथासिद्धा । सूत्रं त्वभिधेयत्वद्योत्यत्वयोरुदासीनम् । अपि च लः कर्मणीत्यभिधाय द्व्येकयोरिति सूत्रेण द्वित्वैकत्वयोरर्थयोर्द्विवचनैकवचनविधानात् कर्तृसंख्यैवाख्यातवाच्या न कर्ता । संख्येयकर्तृविवक्षायां हि द्व्येकेष्विति स्याद् द्वयोरेकस्य च कर्तॄणां बहु-

व्या सू अ ३ पा ३ सू २६ ।

त्वादाख्यातेन कर्तुरनभिधाने ऽनभिहिताधिकारविहिततृतीयापत्तेः पचति देवदत्तेनेति प्रयोगप्रसङ्गः । गम्यमानकर्तुः संख्याया अनेनाभिधाने करणादिसंख्यानामप्याख्यातेनाभिधानप्रसङ्गः । पच्यत इत्यत्रापि कर्तुर्गम्यमानत्वात्तत्संख्याभिधानापात इति चेद् न । अनभिहितस्यापि कर्तुरितरकारकापेक्षया प्रधानत्वाद्भावनायाश्च तद्व्यापारत्वादाख्यातेन प्राधान्येन द्योतनादनभिहिताधिकारस्य च प्राधान्येन द्योतितत्वाभिप्रायत्वात् करणादीनां पचतीत्याद्याख्यातैः प्राधान्येन ध्वनितत्वाभावात् पच्यत इत्यादौ च कर्मप्राधान्येन कर्तृप्राधान्यस्याद्योतनात् । तस्मादाख्यातेन कर्तुरनभिधानात्सिद्धमनृतवदनप्रतिषेधस्य क्रत्वर्थत्वमिति ।

ननु मा भूत् प्रकरणानाम्नानान्न हिंस्यादिति निषेधस्य क्रत्वर्थता पुरुषार्थत्वं तु कथमवगम्यते न हीह पुरुषस्तदर्थोऽवगम्यत इति तत्र पुरुषा- ५४१ । १ र्थप्रतीतिमुपपादयति **तस्मादनारभ्याधीतेनेति** । न हिंस्यादित्यनेनेति नञ्व्यतिरिक्तोपादानं विवक्षितम् । अत्र वाक्ये हिंस्यादिति भागेनाभिहितस्य पुरुषव्यापारस्य पुरुषार्थ एव भाव्य इत्यन्वयः । ननु हिंसैव भाव्या किं न स्यादत आह **विध्युपहितस्येति** । श्रेयःसाधनत्वविध्यवच्छिन्नत्वादित्यर्थः । न केवलमर्थविरोधो धात्वर्थभाव्यत्वे अपि तु शब्दविरोधश्चेत्याह **विधिविभक्तीति** । हिंसैव कर्म क्रिया तद्भाव्यत्वपरित्यागेनेत्यर्थः । पुरुषप्रतीतिमुपपादयति **आख्यातानभिहितस्यापीति** । कर्त्रधिकरणे* तु अनभिहितपुरुषस्याप्राधान्येन निषेधस्य प्रकरणवशात् क्रत्वर्थत्वमुक्तम् इह तु प्रकरणाभावादार्थिककर्तृशेषत्वमविरुद्धं निषेधस्य । एतच्च प्राचीनग्रन्थे अनारभ्याधीतेनेति पदेन द्योतितम् । ननु हिंस्यादिति विध्यंशेन यदि हिंसा श्रेयःसाधनमवगता कथं तर्हि निषेधावकाश इत्याशङ्क्यानुवादत्वमाह **केवलमिति** । स्यादेतत् । हिंस्यादिति क्रतुपुरुषार्थसाधारणी हिंसा स्पृष्टा निषिध्यतां तथा चोभयार्थत्वं निषेधस्य वाक्येनावगम्यतामिति । नेत्याह **क्रत्वर्थस्यापि चेति** । हिंसाविषयस्य निषेधस्य रागप्राप्तहिंसाविषयत्वेन चरितार्थत्वे ऽधिकारान्तरानुप्रविष्टक्रतुशेषहिंसानुवादतन्निषेधविषयत्वकल्पनायां गौरवं स्यादित्यर्थः । उभयनिषेधे च वाक्यभेदः स्यादित्याह **न च स्वातन्त्र्येति** । क्रत्वर्थनिषेधत्वे हि क्रत्वर्थत्वात् पारतन्त्र्यं स्यात् पुरुषार्थनिषेधत्वे च पुरुषार्थत्वात्स्वातन्त्र्यम् ।

* व्या. सू. अ. २ पा. ३ सू. ३३ ।

तच्च वाक्यद्वयेन संबन्धद्वयबोधने भवेद् न त्विहेत्यर्थः । विधिनिषेधयोर्विषयभेदमुक्तमुपसंहरति **तस्मादिति** । यदा च निषेधस्य रागप्राप्तार्थता तदा दृष्टादिकर्मणः पुण्यमात्ररूपत्वाद्व्रीह्यादिभावस्य कर्मजन्यत्वाऽसंकीर्तनरूपो हेतुः सिद्ध इत्याह **आकाशादिष्विवेति** । अत्र भाष्यकारैर्न हिंस्यादित्युत्सर्गः अग्नीषोमीयमालभेतेत्यपवाद इत्युक्तम् । तदयुक्तम् । विशेषविहितस्यार्थस्य सामान्यविधिनापि विषयीकारे ह्युत्सर्गापवादन्यायः । यथाऽऽहवनीये जुहोति पदे जुहोतीति होममात्रस्याहवनीयान्वयविधिना पदहोमस्यापि विषयीकारे पदहोमान्वयविशेषविधिना बाधानदितरपरत्वं सामान्यशास्त्रस्य । अत्र तु वर्णितेन न्यायेन निषेधस्योत्पत्तिसमय एव पुरुषार्थहिंसाविषयत्वान्न क्रत्वर्थहिंसानुप्रवेश इत्याशङ्क्याह **अयमेवार्थ** ५४१ । **इति** । एकस्य निषेधविधेः स्वविषयस्य क्रत्वर्थत्वेन पुरुषार्थत्वेन च विनियोगविरोधात् सामान्यविषयत्वे च पुरुषार्थहिंसासु सावकाशस्य न क्रत्वर्थहिंसानिषेधविषयत्वं तदा ह्यधिकारान्तरानुप्रवेशित्वेन सापेक्षत्वं स्यादिति यो विषयनिष्कर्षः कृतोऽयमेवाविशेषप्रवृत्तत्वेनावभासमानशास्त्रस्य विशेषत्याजनलक्षणगुणसाम्यादुत्सर्गापवाद इत्युक्त इत्यर्थः । अवहन्तिना फलीकृतेषु कण्डितेषु । तेऽनुशयिन इह लोके व्रीहियवा इत्येवंरूपेण जायन्ते । यो यो ह्यनुशयिभिः संश्लिष्टमन्नमत्ति स एव च यो रेतः सिञ्चति स्त्रियामृतुकाले तद्रूप एव तद्भाव एव तत्समानाकारतामित्यर्थः । भवति प्रतिपद्यते अनुशयी । तथा च मनुष्यान्मनुष्यो जायते पश्वादेश्च पश्वादिरिति* ॥

इति श्रीपरमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशिष्य-
परमहंसपरिव्राजकभगवदमलानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ
तृतीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

अत्र पादे	आदितः
अधिकरणानि ६	९३
सूत्राणि २७	३१८

* अत्र षष्ठम् अन्याधिष्ठिताधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४—अन्याधिष्ठिते पूर्ववदभिलापात् २४ अशुद्धमिति चेन्न शब्दात् २५ रेतःसिग्योगोऽथ २६ योनेः शरीरम् २७ ॥

अथ तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

संध्ये सृष्टिराह हि ॥ १ ॥

२ । १४

कर्मफलस्य यातायात*रूपत्वेन वैराग्यं† निरूपितम् । इदानीं विरक्तस्य तत्त्वम्पदार्थविवेकार्थे द्वितीयः पाद आरभ्यते । तथापि न स्थानतो ऽपी‡त्यतः प्राक् त्वंपदार्थो विवेचितः तत आरभ्य§ तत्पदार्थः । आद्याधिकरणस्य तात्पर्यमाह **तस्यैवेति** । यस्य पूर्वस्मिन्पादे जाग्रदवस्थायामिहलोकपरलोकसंचार उक्तः तस्यैवेत्यर्थः । प्रयोजनमाह **स्वयंज्योतिष्ट्वेति** । जाग्रदवस्थायां ह्यादित्यादिसंकराद् दुर्विवेकमात्मनः स्वयंज्योतिष्ट्वं तत्र यदि स्वप्नो ऽपि सत्यः स्यात् तदवस्थं दुर्विवेकत्वमिति तन्मिथ्यात्वमुच्यते । मनस्तु स्वप्ने सदपि दृश्यत्वान्नात्मभासकम् । आदित्यादीनां दृश्यत्वाविशेषे ऽपि स्वरूपतो ऽपि व्यतिरेकसमर्थनार्थमर्थवती मिथ्यात्वचिन्ता । आरम्भणाधिकरणे‖ समस्तभेदमिथ्यात्वोपपादनादजामित्वाय प्रपञ्च्यते इत्युक्तिः । रथादिसर्गाम्नानाद्रथाद्यभावाम्नानाच्च संशयमाह **किमिति** । सर्वविकारमिथ्यात्वस्याधस्तात्साधनाद् न पूर्वपक्षिणो दृष्टान्तसिद्धिरित्याशङ्क्याह **यद्यपीति** । स्वप्नस्य व्यावहारिकत्वमस्ति न वेति चिन्त्यतइत्यर्थः । अनेन प्रपञ्च्यतइत्येतद्विवृतम् । द्वयोर्लोकस्थानयोः संधौ भवतीति संध्यमिति भाष्यं न युक्तं स्वप्नस्येहैव लोके ऽनुभवादित्याशङ्क्याह **ऐहलौकिकेति** । यथा लोके ग्रामसंधिस्थो ग्रामौ भजते एवं स्वप्न उभौ लोकौ लक्षणतः स्पृशति तत्र परलोकस्यैतल्लोकवर्तिचक्षुराद्यजन्यरूपादिसाक्षात्कारवत्त्वं व्यापारविरहाच्चेदनैहलौकिकत्वं

१४३ । १

स्वप्नस्य तर्ह्यैहलौकिकसुषुप्तेरप्यनैहलौकिकत्वं स्यादत आह **रूपादिसाक्षात्कारोपजननादिति** । चक्षुरादिशब्दो गोलकाभिप्रायः करणानां लोकद्वये ऽप्यविशेषात् । स्वप्नस्य परलोकलक्षणवत्त्वमुक्त्वा इहलोकलक्षणवत्त्व-

* आयातायातरूपत्वेनेति १ पु० पा० ।
† पूर्वं वैराग्यमिति २ पु० पा० ।
‡ व्या० सू० अ० ३ पा० २ सू० ११ ।
§ तदारभ्येति १-३ पु० पा० ।
‖ व्या० सू० अ० २ पा० १ सू० १४ ।

माह **पारलौकिकेति** । अत्रापि पारलौकिकसुखप्रेरपारलौकिकत्वस्यावृत्तये न च न रूपादीत्युक्तम् । संध्ये स्थाने तथ्यरूपैव सृष्टिर्भवितुमर्हतीति भाष्यमयुक्तम् आरम्भणाधिकरणादौ सर्वकार्यमिथ्यात्वसमर्थनात्*इत आह **अध्यात्मभावसाक्षात्कारादिति** । स्वप्नसत्यत्वं वक्तुं न शक्यते इदं- ५४३
रजतादिबोधेष्विव बाधविरोधादित्याशङ्क्याह **अयमभिसंधिरिति** । ज्ञानं सर्वं यथार्थमिति पूर्वपक्ष इत्यर्थः । तर्हि स्वप्नोदाहरणमयुक्तं सर्वभ्रमेषु विप्रतिपत्तेरविशेषादत आह **प्रकृतोपयोगितयेति** । स्वप्रकाशत्वश्रुतौ प्रकृतमथायं पुरुषः स्वयंज्योतिर्भवतीति बाधकत्वासिद्धिमुपपादयितुं पराभिमतबाधकस्वरूपमनुवदति **समानगोचरे इति** । समानगोचरविरुद्धार्थज्ञानयोरपि सत्प्रतिपक्षयोरिव न बाध्यबाधकत्वमित्यत उक्तं **बलवदबलवत्त्वेति** । तत्र तावदिदंरजतादिज्ञानानां नेदंरजतादिज्ञानानां च विरोधाभावमाह **नापि पूर्वोत्तरयोर्बलवदबलवत्त्वनिश्चय** इत्यतः प्राक्तनेन ग्रन्थेन । नीलोत्पले रात्रौ रक्तत्वभ्रमो भवति तमुपपादयति **एवमुत्पलमपीति** । **तस्मादपीति** । अपिकारेण प्रागुक्तं विरोधाभावं समुच्चिनोति । विवादास्पदं प्रत्यया इति नियतलिङ्गत्वात्सामानाधिकरण्यम् । रथैर्युज्यन्त इति रथयोगा अश्वादयः । पथो रथमार्गान् । **बहुश्रुतिसंवादादिति** । बहुश्रुतयः स हि कर्तेत्याद्या उदाहृता भाष्ये प्रमाणान्तरयुक्तमनुमानं वक्ष्यमाणं प्राज्ञकर्तृकत्वहेतुकम् । **भाक्तत्वेनेति** । भक्तिः संकोचः । तमेवाह **जाग्रदिति** । बहुश्रुतिविरोधादित्येतत्स्पष्टयति **अत एवेति** । कर्तृश्रुतिः स हि कर्तेत्येषा बार्हदारण्यकी शाखान्तरश्रुतिस्तु य एष सुप्तेष्वित्याद्या कठशाखागता । अनुमानान्तरं वक्ष्यमाणमित्युक्तं तदाह **प्राज्ञेति** । हेतोरसिद्धिमाशङ्क्याह **न च जीवकर्तृकत्वादिति** । य एष सुप्तेष्विति वाक्यस्याप्यस्मात् प्राज्ञ- ५४४
स्यैव परमात्मन एव प्रकृतत्वादित्यर्थः । विमतिपदं सत्यं स्वप्नत्वात् संवादिस्वप्नवदित्याह **अपि चेति** । ब्राह्मणो अयनमाश्रयो यस्य स तथा । स्वयं तु ब्राह्मणाभास इत्यर्थः । तथाविधेनोक्तमपि स्वप्ने सत्यं भवति

* मिथ्यात्वसाधनादिति २ पु पा०

किं पुनरन्यदिति भावः । **प्रियव्रतं** प्रियव्रतनामानं कं चित् । **उर्वरा** सर्वसस्या भूः ।

यदुक्तं क्षीरदधिवत्कालभेदेनैकस्य 'शुक्तिरजतात्मकत्वादविरोधो

५४५ । ३ रजतशुक्तिज्ञानयोरिति तत्राह **न तावत्क्षीरस्यैवेत्यादिना** । ईश्वरस्य राजादेर्गृहे वस्तुतो यदीदं रजतं स्यात्तर्हि कालान्तरेऽपि शुक्तिर्न स्याद् राजमन्दिरगतरजतकुम्भवदित्युक्तम् इदानीं यदापि रजतत्वेनानुभूयते तदैव पुरुषान्तरे विसंवादादपि न वास्तवं रजतत्वमित्याह **न चेतरस्येति** । अन्यो ऽनाकुलेन्द्रियस्तस्य शुक्तिभावं नानुभवतीत्येतन्नेति व्यतिरेकमुक्त्वा ऽन्वयमाह **प्रत्येति चेति** । शुक्तिभावमित्यनुषङ्गः । शुक्तिरजतात्मकमेकमेव वस्तु ग्रहणसामग्रीभेदात्कदा चिच्छुक्तित्वेन ज्ञायते कदा चिद्रजतत्वेन ज्ञायते । मा भूत्परिणाम इति यदुक्तं तद् दूषयति **न चोभयरूपमिति** । इष्टप्रसङ्गतामाशङ्क्याह **न मरीचिभिरिति** । **तृष्णजः** पिपासोः । स्वपितृषोर्नजिङिति तृषेर्नजिङ्प्रत्ययः । **उदन्या** पिपासा । ननु मा कुर्वन्तु मरीचयस्तोयसाध्यामर्थक्रियां सन्तु च तोयं का बाधा तोयस्य ह्यात्मकत्वादित्याशङ्क्याह **न च तोयमेवेति** । पिपासोपशमकमुदकमित्येकरूप्यस्य सति संभवे न प्रयोजकद्वैविध्यं कल्प्यमित्यर्थः । कल्पने च व्यापकव्यावृत्त्या व्याप्यव्यावृत्तिमप्याह **तदर्थेति** । ननु न कल्प्यते किं तु दृश्यते इत्याशङ्क्य प्रयोजकद्वैविध्याभ्युपगमेनापि परिहरति **अपि चेति** । मरीचिषु तोयमवभासमानमर्थक्रियायामसमर्थमिति भासेत समर्थमिति वा । नाद्य इत्याह **असमर्थविधेति** । असमर्थस्य विधा प्रकारस्त पतति प्राप्नोति तथोक्तम् । यथा मरीचीन् शुद्धानित्यर्थः । पूर्वं क्षीरस्येव दधि न रजतस्य शुक्तिः परिणाम इत्यर्थं दूषणमभाणि संप्रति प्रतीतिरपि तथा नास्तीत्याह

,, । १९ **न च क्षीरदधिप्रत्ययवदिति** । आचार्यादौ न परिणामः किं त्वपेक्षामात्रम् । एवं तावज् ज्ञानद्वयस्य विरुद्धार्थत्वविषयत्वमुक्तम् अथ यदुक्तं बाध्यबाधकभावो न ज्ञानयोर्निर्णीयते स्वगोचरशूरत्वाद् द्वयोरिति तत्र स्वगोचरशूरत्वे ऽप्यर्थाद्विरोधमुपरिष्टाद्वक्ष्यति । इदानीं बाध्यबाधकभावं निगमयति **तत्रापीति** । परं शुक्तिज्ञानमबाधित्वैव पूर्वं रजतज्ञानं जायते कुतः परस्यागामित्वाद् भविष्यत्वादप्राप्तेस्तन्निषेधस्य पूर्वेण कर्तुमशक्यत्वादित्यर्थः । ननु

तर्हि पूर्वमपि परेण न बाध्यते स्वविषयशूरत्वादुभयोरिति तत्राह **पूर्वं पुनरिति ।** सत्यं तथापि पूर्वप्रतीतार्थाभावबोधित्वात् तस्य बाधकमित्यर्थः । स्वविषयशूरत्वे ऽपि अर्थाद्विरोध वक्ष्यतीत्यर्थादिदम् तत्राह **न च वर्तमानरजतावभासीत्यादिना ।** वर्तमानरजतावभासि विज्ञानमत ५४६ । १ एवास्य रजतस्य भविष्यत्तामगोचरयद् भविष्यता शुक्तिप्रत्ययेन स्वसमानवर्तिनीं शुक्तिं गोचरयता न बाध्यते कुतः कालभेदेन विरोधाभावादित्येतन्न च युक्तमिति योजना । अत्र हेतुमाह **मा नामेति ।** अस्य रजतस्य भविष्यत्तां मा ज्ञासीन्नाम मा प्रकाशयतु नाम । **उपकारभावहेतुमिवेति* ।** इदं रजतमुपकारकं रजतत्वात्सम्मतवदिति यथेत्यर्थः । विनाशप्रत्ययेति यस्तु येन स विनाशप्रत्ययो विनाशः कारणम् । रजतज्ञानकालमारभ्य यावच्छुक्तिज्ञानकालं रजतविनाशहेत्वदर्शनात् स्थायित्वे शुक्तित्वरजतयोरेकदैकत्र विरोधादर्थाद् बाध्यबाधकत्वं ज्ञानयोरित्यर्थः । अनुमानानुगृहीतप्रत्यक्षेण गृह्यमाणं रजत चिरस्थायीति गृह्यत इति व्याख्यास्यति । तेन तद्रजतं भविष्यच्छुक्तिकाज्ञानस्य यः कालः तं व्याप्नोतीति वार्तिकार्थः । ननु यथा प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षं कालान्तरवर्तिनीं सत्तां† गृह्णाति एवं रजतप्रत्यक्षमपि भविष्यत्तां रजतस्य ग्रहीष्यति अत आह **न च प्रत्यभिज्ञेति । अत्यन्ताभ्यासदर्शनेति‡** सूक्ष्मकालव्यवधानाग्रहणे हेतुः । परिच्छेदानन्तरक्षणे अनुमानस्य प्रत्यक्षं प्रति सहकारित्वात्तदा च तस्य विनश्यत्त्वाद्विनश्यदवस्थत्वोक्तिः । एतत्सूक्ष्मतर कालव्यवधानमविविच्यन्तः सौगता अनुमानगम्यो ऽपि सन्तानो ऽनुगतरूपः प्रत्यक्षाध्यवसेयः स्वलक्षणग्रहणादध्यवसेय इत्याहुरित्यर्थः । इदंरजतादिभ्रमाणां बाधमुपपाद्य प्रकृते योजयति **एतेनेति ।** स्वप्नस्य य आख्याता ब्राह्मणाभासस्तेन सह जागरणे गत्वा आख्याति त्वया ममैतदुक्तमित्यभिधाने तेन च नेत्युक्ते विसंवादात्तत्रापि स्वप्ने न सत्यत्वमिति शेषः । भाष्यमुपादाय व्याचष्टे **रजन्यामिति ।** भारतवर्षे वासरमिति भारतग्रहण- ५४७ । १ व्यवच्छेद्यमाह **रजनीति ।** भारतवर्षे या रजनीसमयस्तस्मिन्नपीत्यर्थः । केतुमालमिति मेरोः पश्चिमदेशः ।

---

* उपकारहेतुभावमिवेतीति = पु· पा· ।   † सत्तामिति = पु· पा· ।

‡ अत्यन्ताभ्यासादितीति = पु· पा· ।

ननु कुञ्जरारोहादिदर्शनं स्वप्ने सूचकं तच्च सत्यमिति कथं
१४७ । १८ मिथ्याभूतस्य स्वप्नस्य सूचकत्वं सूत्रे उच्यते तत्राह तच्च स्वरूपेणेति ।
विषयाविशेषितरूपेण ज्ञानमात्ररूपेण सत् । तच्च न सूचकम् । यतः कुत-
श्चिज् ज्ञानाद्यस्य कस्य चित् सूचनप्रसङ्गात् । अपि तु दृश्यं तस्मात्तदुपहितं
दर्शनं सूचकम् । तच्च मिथ्यैवेत्यर्थः । यदि सूचकत्वं स्वप्नस्यापेयते तर्ह्य-
र्थक्रियाकारित्वमहत्त्वसंयोगाज् जाग्रद्वद् ब्रह्मसाक्षात्कारादर्वागबाधः स्यात् ।
अतश्च पूर्वापरविरोध इत्याशङ्क्याह अत एवेति । अस्ति मिथ्याभूत-
स्त्याद्युपहितस्यापि स्वप्नदर्शनस्य व्यावहारिकं सत्त्वम् । अत एवाद्राक्षं
स्वप्नमहमिति मिथ्यार्थोपहितं स्वप्नदर्शनमनुमन्यते । युक्त्या तु तस्य
मिथ्यार्थोपहितत्वान्मिथ्यात्वमुच्यते । अर्थस्तु स्वाप्नो मिथ्या न च व्याव-
हारिकमपि सत्त्वं तस्यास्तीति न पूर्वापरविरोध इत्यर्थः । स्वप्नः सत्यः
प्राज्ञकर्तृकत्वादित्यनुमिते न चास्माभिरिति भाष्येण स्वप्नस्य प्राज्ञकर्तृक-
त्वमभ्यनुज्ञायते तत्र हेतुस्वीकारे हेतुमत्सत्यत्वमपि स्यादित्याशङ्क्याह
प्राज्ञव्यापारत्वेनेति । तस्याभिधानात्तृतीयं देहभेदे विश्वैश्वर्यमिति
भाष्योदाहृतश्रुतौ तृतीयशब्दार्थमाह बन्धमोक्षयोरिति । सगुणब्रह्मोपा-
सनफलमीश्वरसायुज्यं हि न बन्धो दुःखाभावान्न मोक्षो भेदाश्रयत्वादतो
५४८ । ४ ऽन्तरालवर्तीत्यर्थः । उपपादितं* प्रथमसूत्रे इति । प्रथमसूत्रे हि स्वप्न-
कारस्याप्यविद्याविषयत्वसमर्थनाज् जीवस्यैश्वर्यतिरोधानम् अविद्यादे-
र्मिथ्यात्वेन तत्त्वसाक्षात्कारान्निवृत्तेरभिव्यक्तिश्च समर्थितेति अध्यासात्म-
कश्च देहयोगः समर्थित इत्यर्थः ।

सुप्तेषु प्राणेषु य एष साक्षी जागर्ति न स्वपिति । कथं न स्वपि-
त्यत आह कामं कामं तं तमभिप्रेतं विषयं निर्मिमाणो जागर्ति यस्तदेव
शुक्रं शुद्धममृतं ब्रह्मोच्यते । वृणीष्वेति नचिकेतसं प्रति मृत्युवचनम् ।
काम्यपुत्रादीनां कामभाजं प्रकामभाजमतिशयभाजम् । तद् ब्रह्म कश्चित्
कश्चिदपि नात्येति उशब्द एवार्थे । नात्येत्येवेत्यर्थः । अथो स्वयं ज्योतिष्ट्वकथ-
नानन्तरम् । अन्ये आहुः । अस्यात्मनो जागरितदेश एवैष यः स्वप्नः । अत्र
हेतुमाह यानि हि जाग्रत्पुरुषः पश्यति तान्येव सुप्तोपि पश्यतीति । बहि-

---

* कृतोपपादनमिति मुद्रितभामतीपु॰ पा॰ ।

कुलायादिति । स्वप्नावस्थायां प्राणेन रक्षन्नवरं कुलायं कुत्सितं नीडं शरीरं तस्मात्कुलायाद्बहिश्चरित्वा तस्मिन्नभिमानमकृत्वेत्यर्थः । स आत्मा यत्रकामं यत्र कामो भवति तत्र विषये ईयते गच्छति । स्वप्नया स्वप्नरूपया ऽन्तःकरणवृत्त्येत्यर्थः । स्वयमात्मा जाग्रद्देहं विहत्य निश्चेष्ट-मापाद्य । देहव्यापारो ह्यात्मभोगार्थः भोगार्थं कर्मणश्चात्मा कर्ता तदा च जाग्रद्भोगप्रदकर्मोपरमे सति देहपातादात्मा विहन्तेत्युच्यते । तथा स्वप्नदेहमदृष्टद्वारा स्वयं निर्माय स्वेन भासा वासनाजन्यज्ञानेन युक्तः स्वेन ज्योतिषा तत्साक्षिचित्प्रकाशेन इत्थम्भूतः प्रस्वपिति वासनामयीर्वृत्तीः पश्यन्नास्त इत्यर्थः । देवमीश्वरमहमस्मीति ज्ञात्वा साक्षात्कृत्य सर्वपाशा-नामविद्यादिबन्धानामपहानिर्भवति । क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममरणयोर्हेत्वभावात् प्रहाणिरिति निर्गुणविद्याफलमुक्त्वा सगुणोपास्तिफलमाह **तस्येति** । तृती-यत्वं विश्वैश्वर्यस्योपपादितं देहभेदे देहवियोगे सति विश्वैश्वर्यं भवती-त्यर्थः । तत्र च भोगान् भुक्त्वा ब्रह्मविद्याभिव्यक्तौ केवलो ऽद्वितीय आप्त-कामः प्राप्तपरमानन्दः परानन्दात्मा भवतीति क्रममुक्तिरुक्ता । भाष्ये ऽरणि-निहिताग्न्युदाहरणमरण्योर्निहितो जातवेदा इत्यादिशास्त्रदृष्ट्यपेक्षं लोकदृष्ट्य-पेक्षं भस्मच्छन्नोदाहरणम्* ॥

तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ॥ ७ ॥ ५४८ । ६

जीवस्य स्वप्रभत्वाय स्वप्नमिथ्यात्वमीरितम् ।
अथास्य ब्रह्मभावाय सुषुप्तिः क्वेति चिन्त्यते ॥

आसु तदा नाडीषु इत्यादिसप्तमीनिर्देशात् ताभिः प्रत्यवसृप्य-त्यादितृतीयानिर्देशाच्च संशयमाह **तत्र किमिति** । प्रयोजनमाह **एतदुक्त इति** । वस्तुतो ब्रह्मण एव सतो जीवस्य तद्वैपरीत्यं भ्रमः । तद्यदि निवृत्ते ऽपि सुषुप्तौ विपर्यासे नाडीषु पुरीतति वा तिष्ठेद् न तु ब्रह्मता-दात्म्यं भजेत जीवस्तदा ब्रह्मभावे विपर्यासज्ञाननिवृत्तिरप्रयोजिका स्यादि-

---

* अत्र प्रथमं संध्याधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ६-सन्ध्ये सृष्टिराह हि १ निर्मा-तारं चैके पुत्रादयश्च २ मायामात्रं तु कार्त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् ३ सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः ४ पराभिध्यानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ ५ देहयोगाद्वा सो ऽपि ६ ॥

त्यर्थः । ननु दण्डायमानभावरूपाज्ञाननिवृत्तौ ब्रह्मभावः सुषुप्तौ तु नाड्या-
दिस्थस्य तदनिवृत्तमिति न ब्रह्मभावः ततो नाड्यादेः सुषुप्तिस्थानत्वाभा-
५४८ । १२ वचिन्ता निष्प्रयोजनेत्याशङ्क्याह **अविद्यानिवृत्तावपीति** । यावद्यावद्धि
प्रतिबन्धनिवृत्तिस्तावत्तावद् ब्रह्मभावो ऽप्याविर्भवेत् । तत्र यदि मिथ्या-
ज्ञाननिवृत्तौ न ब्रह्मभावः श्रुत्योच्येत तर्ह्यज्ञाननिवृत्तावपि न ब्रह्मभाव
इति श्रुतेराशयः स्यात् ततो ब्रह्मभावाय कारणान्तरं स्याद् नाज्ञानमि-
थ्याज्ञाननिवृत्ती इत्यर्थः । तर्हि तदेव कारणान्तरं ज्ञानमस्तु नेत्याह
तच्चेति । कर्म ह्यभूतप्रादुर्भावफलं ज्ञानं त्वविद्यानिवृत्तिमात्रफलमित्यर्थः ।
विपरीतज्ञाननिवृत्तिरविद्यानिवृत्तेरप्युपलक्षणम् । न तु विपरीतज्ञानमेवावि-
द्येति भ्रमितव्यम् । समूलकाषमविद्याया अकाषादित्युपरितनग्रन्थे मूल-
शब्देन भावरूपाऽविद्याया अभिधानात् । तर्ह्यविद्यानिवृत्तिद्वारेण ब्रह्म-
भावं ज्ञानमभिव्यनक्तु नेत्याह **विपरीतज्ञाननिवृत्तेरिति** । चशब्देना-
विद्यानिवृत्तेरप्यप्रयोजकत्वादित्यर्थः । **मात्रयेति** । स्तोकप्रतिबन्धनिवृत्तिरू-
पेणेत्यर्थः । तया विपरीतज्ञाननिवृत्त्या तावत्तदवस्थानो ब्रह्मभावावस्थानो
भवति जीवस्तावच्छब्देन न सर्वात्मना तदवस्थानो मूलाविद्यायाः
स्थितत्वादित्यर्थः । लौकिकं विकल्पोदाहरणमुक्त्वा वैदिकमाह **यथा
निरपेक्षा इति** । निरपेक्षा इति समुच्चयासंभवार्थम् । **आयतनश्रुत्या
चेति** । सदायतना इत्यत्रत्यायतनस्य सप्तम्यर्थत्वादित्यर्थः । सिद्धान्तबी-
जमाशङ्क्याह **यत्रापीति** । नन्वत्र प्राणप्राप्तिः प्रतीयते कथं नाडीब्रह्मस-
मुच्चयः तत्राह **प्राणशब्दमिति** । पदार्थमुक्त्वा प्रस्तुतवाक्यमेव योजयति
अथास्मिन् प्राण इति । इतिवचनाद्यत्रापि नाडीब्रह्मणोः समुच्चयश्रवण-
मिति योजना । **तथापीति** । तत्रापीत्यर्थः यत्रापीत्युपक्रमात् । निरपे-
क्षसप्तमीश्रुतिभ्यां यदि नाडीपुरीततोर्निरपेक्षमाधारत्वं का तर्हि समुच्चय-
५४९ । १६ श्रवणस्य गतिरत आह **इयांस्त्वति** । नाड्यस्तावत् स्वतन्त्रा सर्वाधारः
पुरीतद्ब्रह्मप्राप्तौ तु नाडीद्वारा भवतः परस्परं चानपेक्षे तत्र समुच्चयश्रव-
णाभावात् कदाचिच्च नाडीनां पुरीतद्ब्रह्मसमुच्चये ऽपि कदाचिदनपेक्ष-
स्थानत्वाद्विकल्पसिद्धिरित्यर्थः । बृहत्पृष्ठं भवति रथन्तरं पृष्ठं भवतीति
पृष्ठाख्यस्तोत्रसाधनत्वेन बृहद्रथन्तरयोर्विधानाद्विकल्पः । **एवमेषा ऽसृदोष**

इति । व्रीह्यनुष्ठानपक्षे यवशास्त्रस्य प्रतीतप्रामाण्यपरित्यागो ऽप्रतीताप्रामाण्यस्वीकारः तथा प्रयोगान्तरे यवेषु उपादीयमानेषु यवशास्त्रस्य प्राक् स्वीकृताप्रामाण्यत्यागः परित्यक्तप्रामाण्योपादानमिति यवशास्त्रे चत्वारो दोषाः । एवं यवानुष्ठानपक्षे ऽपि व्रीहिशास्त्रे चत्वार इत्यष्टदोषदुष्टो विकल्पः । ननु यदि व्रीहियवौ द्वौ विहितौ तर्ह्याग्नेयादिवत्समुच्चयः किं न स्यादित्याशङ्क्य निराकुर्वन् गतिरन्या न विद्यत इत्येतत्प्रपञ्चयति **प्रकृतक्रतुसाधनीभूतेत्यादिना** । मा भूद्व्रीहियवयोः सामर्थ्यात् समुच्चयः अङ्गसहितप्रधानानुष्ठापकप्रयोगवचनो व्रीहियवौ समुच्चाययतु तत्राह **न चैनाविति** । ननु मा मिश्रयेतां व्रीहियवावुभयविध्यर्थवत्त्वायैकस्मिन्नेव प्रयोगे व्रीहिभिरेकवारं यवैरप्यपरवारमिज्यता[*]मिति गत्यन्तरमाशङ्क्याह **न चाङ्गानुरोधेनेति** । प्रकृतौ बृहद्रथन्तरे पृष्ठस्तोत्रसाधनत्वेन विहिते विकल्प्येते विकृतौ गोसवाख्यैकाहे ऽतिदेशेन प्राप्तः । तत्रापि विकल्पप्राप्तौ गोसवे उभे बृहद्रथन्तरे कुर्यादित्यङ्गभूतबृहद्रथन्तरसाहित्यवचनात् पृष्ठस्तोत्रमावर्तते बृहतैकवारं रथन्तरेणैकवारमिति । एवमिहाङ्गभूतव्रीहियवानुरोधेन प्रधानाग्नेययागस्याभ्यासो न युक्तः । कारणमाह **अश्रुत इति** । तत्र ह्युभे कुर्यादित्यङ्गसाहित्यश्रवणात्तस्य च प्रधानस्तोत्रावृत्तिव्यतिरेकेणासम्भवात्तात्पर्यवृत्त्या प्रधानाभ्यासः श्रुतः नैवमत्र व्रीहियवाभ्यां यजेतेति श्रवणमस्ति येनावृत्तिः स्यादित्यर्थः । एवं सत्यङ्गविधिमात्रात्प्रधानावृत्तिप्रक्लृप्त्या सा चायुक्तेत्याह **अङ्गानुरोधेन चेति** । न हि स्थालानि सपत्नानीति भुक्तवतापि पुनर्भोक्तव्यमेवमिहापीत्यर्थः । ननु साहित्याश्रवणे ऽप्यङ्गानुरोधेन प्रधानाभ्यासो दृश्यते यथा सोमेन यजेतेति श्रुतस्य सोमयागस्यैन्द्रवायवं गृह्णाति मैत्रावरुणं गृह्णात्याश्विनं गृह्णातीत्यादिग्रहणरूपाङ्गानुरोधेनावृत्तिरित्याशङ्क्याह **न चाङ्गभूतेति** । ननु कथमत्र प्रधानस्याङ्गानुरोधेनावृत्तिः यावतैन्द्रवायवादिवाक्येभ्य एव द्रव्यदेवतासंबन्धाभिधानात्तद्द्वारा ऽनुमितयागा विधीयन्ते सोमेन यजेतेति तु तेषां यागानां समुदायानुवाद इत्याशङ्क्याह **सोमेन यजेतेति हीति** । इदमशाकृतम् । न समुदायानुवादत्वं सोमवाक्यस्य प्रत्यभिज्ञानाभावात् । ऐन्द्रवायवादिशब्दा हि

---

* इज्यतामिति नास्ति व पु ।

५५० । ३
,, । १३

रसमभिदधति सोममभिषुणोति सोमं प्लावयती*त्यादिवाक्ये रसस्य प्रस्तुतत्वात् । सोमशब्दश्च लतावचनः ततश्च लताविशिष्टयागविधिरयं कथमनुवादकः स्यात्† । प्रत्यक्षे च यागविधावानुमानिकविधिकल्पना ऽनुपपन्ना । तस्मात्सोमेन यजेतेत्येवापूर्वविधिः इतराणि त्विन्द्रवाय्वादिविशिष्टग्रहणाख्यसंस्कारविधायकानीति द्वितीये निरूपितमिति ।

भवत्वपूर्वविधिस्तथापि कथमावृत्तिसिद्धिः । सोमवाक्यविहितसोम-
५५० । १४ यागे इन्द्रवाय्वादिदेवता विकल्पेन विधीयन्तां नेत्याह **तत्र चेत्यादिना** । एवं ह्यत्र विकल्पः स्याद् यदीमानि देवताविधानानि द्रव्यं वा सर्वं सकृत् त्यक्तुं शक्यम् । न तावद् द्रव्यस्य सकृत् त्यागसंभवो दशमुष्टीर्मिमीते इति विधेः सोमस्य विपुलत्वात् । न च दशापि मुष्टयो लतारूपेण व्यज्यन्ते अभिषुणोत्यभिप्लावयति गालयतीत्यर्थे इत्यादिना रसभावेन यागोपयोगावगमात् तस्य च नियतपरिमाणोदककलशजलैः सेकात् । न च सर्वो ऽपि रसः सकृत् त्यज्येत नानादेवतोद्देशेन गृह्यमाणत्वादित्याह **इन्द्रवाय्वादीति** । ननु प्रतीन्द्रवाय्वादिकं ग्रहणानि विकल्प्यन्तां तत्राह **प्रादेशमात्रेष्विति** । प्रादेशमात्रेण हि पात्रेण एकैकेनेन्द्रवाय्वादिभ्यो रसो गृह्यते न चैकैकस्मिन्पात्रे कृत्स्नो रसः संमातीत्यर्थः । **ग्रहणानी**त्यस्य व्याख्यानं **पृथक्कल्पनानीति**‡ । एवं द्रव्यस्य सकृत्त्यागासंभवमभिधाय देवताविध्यसंभवमाह **न तु सोमयागोद्देशेनेति** । एषु हि वाक्येषु गृह्णातीति ग्रहणान्वयो देवतानामवगम्यते अतः कथं यागे देवताविधिरित्यर्थः । ग्रहणमात्रे त्वपर्यवसानादर्थाद्देवतानां यागान्वयः । दशमुष्ट्यादिग्रन्थं स्वयमेव व्याचष्टे **न च प्रादेशमात्रमित्यादिना** । प्रादेशमात्रे ऊर्ध्वत्वप्रतीतिः तर्ह्येव घटते यदि विस्तारः प्रादेशादूनस्तिर्यक्प्रसारे ह्यूर्ध्वत्वं न स्यात् ततो ऽल्पत्वविशेषणद्वयेनोक्तं **तुल्यार्थतयेति** । एकसोमसंस्कारप्रयोजनतयेत्यर्थः । लिङ्गदर्शनान्याह **अत एवेति** । विकल्पे ह्येक एव प्रयोगः
५५१ । ८ स्यादित्यर्थः । समुच्चये सत्युपपद्यमानं क्रमं दर्शयति **आश्विन इति** । दशानां ग्रहाणां मध्ये आश्विनो ग्रहणकाले दशमत्वेन गृह्यते होमकाले

---

* प्लावयतीति १ पु० पा० । † अनुवादः स्यादिति २ पु० पा० ।
‡ पृथक्कल्पनानीति ।

तृतीयत्वेन श्रूयत इत्येतद् विकल्पे सति न युज्यते । एकत्वेन दशमत्वाद्ययोगात् । तथा विकल्पे सति ग्रहणकाले ग्रहाणामैन्द्रवायवाग्रत्व*मैन्द्रवायवप्राथम्यवत्त्वं न स्यादेकत्वे प्रथमचरमभावायोगादित्यर्थः । नन्वेवमपि ग्रहणान्यावर्तन्तां† कथं यागावृत्तिस्तत्र श्रुत्याद्यभावाद् यतोऽङ्गानुरोधेन प्रधानावृत्तिः स्यादित्याशङ्क्य सामर्थ्यमाह तेषां चेति । कां चन ५५१ । १८ देवतामिति । इन्द्रवाय्वादीनां मध्ये एकामित्यर्थः । इह त्विति । व्रीहियववाक्ये इत्यर्थः । व्रीहियवसमुच्चये हि यागाभ्यासकल्पना स्यात्तच्च प्रमाणाभावादित्यर्थः । न केवलं व्रीहियवसमुच्चये प्रमाणाभावः प्रमाणविरोधोऽपीत्याह पुरोडाशस्य चेति । पुरोडाशचोदनयैवौषधिद्रव्ये यस्मिन्कस्मिंश्चित्प्राप्ते व्रीहयोऽपि पक्षे प्राप्तास्तत्राप्राप्तांशपूरणार्था व्रीहिश्रुतिर्व्रीहिभिरेवेति गमयेत्तत्र यवसमुच्चये व्रीहिश्रुतिबाधः स्याद् एवं यवश्रुतेरपि नियमार्थत्वाद् व्रीहिसमुच्चये तद्बाध इत्यर्थः । एकार्थतयेति । एक‡पुरोडाशार्थतयेत्यर्थः । एवं गत्यन्तराभावाद्व्रीहियवयोर्विकल्पमुक्त्वा प्रकृते गत्यन्तरसद्भावाद्विकल्पाभावमाह न तु नाड्यादिना । भाष्ये समुच्चयश्रुत्यनुरोधादसमुच्चयश्रुतिर्नेयेति प्रतिज्ञामात्रमिव भाति ततोऽभिप्रायं स्फोरयति सापेक्षश्रुत्यनुरोधेनेति । निरपेक्षता ह्यपेक्षाभाव उत्सर्गः तस्य सापेक्षता ऽपवादिकेत्यर्थः । न विकल्प इति । विकल्पफलको ऽभ्युच्चय इत्यर्थः । एवं तावत्तुल्यबलश्रुत्यभावान्न नाड्यादीनां विकल्प इत्युक्तम् । इदानीमतुल्यार्थत्वाच्च न विकल्प इत्याह अभ्युपत्येत्यादिना । जीवोपाधिरन्तःकरणादिर्न्नाडीपुरीततोराश्रितः जीवस्तु न क्वापीति कथमाधारत्वेन तुल्यार्थतेत्यर्थः । ननु सर्वदा जीवस्य ब्रह्माभेदे सुषुप्तौ किमत्याधारत्वोपचारस्तत्राह उपाधीनाममसमुदाचारादिति । अव्यक्तेरित्यर्थः । ननु तादात्म्यादुपाध्युपशान्तेश्च यथा सुषुप्तौ जीवस्य ब्रह्माश्रयत्वोपचार एवं जीवोपाध्याधारत्वात्सुषुप्तौ नाड्यादेर्जीवाश्रयत्वोपचारोऽस्तु तत्र औपचारिकाश्रयत्वेन तुल्यार्थत्वमत आह सुषुप्त- ५५२ । २० दशारम्भायेति । सुषुप्तिप्राक्काले उपाधिद्वारेण जीवस्य नाड्याश्रयत्वमुप-

---

* ऐन्द्रवायवग्रत्वमिति २ पु· पा । † आवर्त्यन्तामिति ४ पु पा· ।

‡ एकशब्दो नास्ति ३ पु पा ।

धरितुं शक्यं तेन सुषुप्तौ उपाधीनां लीनत्वादित्यर्थः । **न समप्रधानत्वेनेति ।** समप्रधानत्वे हि नाडीपुरीतद्ब्रह्मसु त्रिष्वपि जीवस्थानं स्यात् तदा च न ब्रह्मभाव इति समप्राधान्य निरस्यं* तन्निरासश्च विकल्पनिरासोपलक्षणार्थम् इत्यर्थः । **गतार्थं** गतार्थम् । **तद्यत्रैतदिति ।** नाडीष्वादित्यरश्मीनां प्रवेशः पूर्ववाक्यउक्तस्तत्रैवं सति यत्र यस्मिन् काले गतत् स्वप्न सुप्तः कुर्वन् ओदनपाकं पचतीतिवत् स्वापस्य द्विप्रकारत्वात् सुषुप्तसिद्ध्यर्थं विशेषणं समस्त इति । उपसंहृतसर्वकरण इत्यर्थः । विषयसंपर्कजनितकालुष्याभावात् संप्रसन्नः सन् स्वप्नं न विजानाति तदा आसु रश्मिपूर्णासु नाडीषु सृप्तः प्रविष्टो भवतीत्यर्थः । सुषुप्तमुत्थाप्य तदागमनावधिमजातशत्रुर्गार्ग्यं प्रति पप्रच्छ कुत एतदागादिति । एतदागमनं कुत आगात् कृतवानित्यर्थः† ॥

५५४ । ४ **स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ॥ ९ ॥**

आत्यन्तिकत्वेनोत्सृष्टा सत्संपत्तिः पुरोदिता ।
तस्या अविद्याशेषत्वमपवाद इहोच्यते ॥

अथ वा ऽतः प्रबोधो ऽस्मादिति सुषुप्त्यनन्तरं ब्रह्मणः प्रबोधश्रवणात् सदात्मनैव सुषुप्तस्तिष्ठतीत्युक्तं ततः प्रबोधः सत्संपत्तिं न गमयति सुषुप्तादन्यस्य प्र‡बोधसंभवेन सुषुप्तस्य नाडीपुरीततोरवस्थानसंभवादित्याक्षिप्यते ।

अत्र भास्करेण भाष्यकारमते ऽधिकरणानारम्भ उक्तः । येषामीश्वर एव साक्षात्संसारीति दर्शनं न तेषां पूर्वपक्षो ऽवकल्पते । नापि सिद्धान्तः । ईश्वरस्य सुषुप्त्युत्थानादेरदर्शनात् । कल्पितस्य च जीवस्य स्वाप्नजीववदुत्थानाद्यसंभवादिति तत्सिद्धान्तानवबोधजृम्भितमित्याह **यद्यपीश्वरादिति ।** अवस्थात्रयानुगामि§व्यावहारिकसत्त्वोपेताविद्योपहितजीवस्य स्वप्नकल्पितजीववैलक्षण्यात्स एवोत्तिष्ठत्वन्यो वेति चिन्ता संभवती-

* निरस्तमिति २ पु. पा. ।
† अत्र द्वितीय तदभावाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ७ अतः प्रबोधो ऽस्मात् ८ ॥
‡ प्रशब्दो नास्ति १ पु. । § त्रयानुयायीति ५ पु. पा. ।

त्यर्थः । अथ पूर्वपक्षोपसंहारभाष्यं तस्मात्स एवेश्वरो ऽन्यो वा जीवः प्रतिबुध्यतइति । तच्च स एवेत्ययुक्तम् । अनियमेनाच पूर्वपक्षणात् । स एवोत्तिष्ठतीत्यस्य सिद्धान्तत्वात् । अतीतानन्तरभाष्ये च न स एव पुनरुत्थातुमर्हतीत्यभिहितत्वादत आह **स एवेतीति** । स एवेत्येतत् पूर्वपक्षत्वेन दुःसपादमिति यतस्तस्माद्वाशब्दसमानार्थ एवकारः । तथा च स वा ऽन्यो वेति व्याख्येयो ग्रन्थ इत्यर्थः । ईश्वरो वेति पक्षोऽपि न स्थिरपूर्वपक्ष इत्याह **ईश्वरो वेतीति** । जीववच्चेतनत्वादीश्वरोत्थानसंभावना । **विमर्शावसरइति** । किं य एव सुप्तः स एव प्रतिबुध्यते उत स एवाऽन्यो वेति सदेहभाष्ये इत्यर्थः । ननु स्मृतिमात्रस्यापि सुप्तोत्थितजीवैक्यगमकत्वमस्ति न ह्यन्यदृष्टमन्यः स्मरति स्मरति चात्र सुप्ते जाग्रद्दृष्टमतः सूत्रे अनुस्मृतीत्यनशब्दो व्यर्थ इत्याशङ्क्याह **यद्धि ह्यादीनि** । द्वे अहनी द्व्यहः । यत एव सूत्रे ऽनुस्मृतिः प्रत्यभिज्ञा अत एव सो ऽहमस्मीति प्रत्यभिज्ञोदाहृता भाष्ये इत्यर्थः । भाष्यगतश्रुतिमुदाहृत्य व्याचष्टे **अयनमिति** । इणो धातोर्घञि कृते आय इति रूपम् । **बुद्धान्ताय** बुद्धमध्याय जाग्रदवस्थायै । **प्रतियोनीति** । योनिशब्दः स्थानवचनः सन् शरीरमाह **अनाद्यनिर्वाच्येति** । अनाद्यनिर्वाच्याया अविद्याया य उपधाने भेदः संबन्धविशेषः स एवोपाधिः तेन कल्पितो जीव इत्यर्थः । यद्योपाधिको जीवस्तर्हि सुषुप्तावुपाधिनाशान्न पश्यतीत्यत आह **उपाध्युद्भवेति** । सुषुप्तादावन्तःकरणाद्युपाधिरभिभूतो भवति संस्कारात्मना ऽवतिष्ठते न तु सर्वात्मना न पश्यतीत्यर्थः । ननु जाग्रदादावन्तःकरणादि सुषुप्तौ तद्वासनेत्युपाधिभेदाज्जीवभेदः स्याद् अतः कथं तस्यैव जीवस्योत्थानमत आह **तस्य चेति** । अविद्या भ्रान्तिज्ञानं तद्वासना चोपाधी अयस्केदको मृद इव घटशरावादि यस्य सो ऽविद्यातद्वासनोपाधिरगडायमानो ऽविद्यालक्षणः तस्यानादितया कार्यकारणात्मकभ्रमतत्संस्कारभावेन प्रवृत्तः प्रकृतिविकारयोरभेदात् परिणममानस्य सुविवेकतया तदुपहितो जीवो ऽनादिकाले ऽपि सुविवेको ब्रह्मासंकीर्णः सन् सुषुप्त्याद्यवस्था अनुभवतीत्यर्थः । अत एव यथाश्रुतग्रन्थार्थग्राहिभिः केश्चिद्वाचस्पतिमते सुषुप्तौ भ्रमसंस्कार उपाधिर्जाग्रत्यन्तःकरणादीत्युपाधिभेदादुपहितजीवभेद-

प्रसङ्गः संस्कारस्य च सुषुप्तौ न सांकर्यवारकत्वम् । न हि घटसंस्कारो घटाकाशं व्यवस्थाप्रतीत्याक्षेपौ कृतावनवकाशो । अहरहर्गच्छन्त्य इति । अहरहरिति वीप्सा एकस्यैव गत्यागती दर्शयति । ये प्राणिनः सुषुप्ते सत्संपन्नास्तइह जागरिते व्याघ्रो वेत्यादि यद्यद् भवन्त्यभवन् तएव सुषुप्तादागत्य भवन्ति* ॥

५५५ । ९ **मुग्धे ऽर्धसंपत्तिः परिशेषात् ॥ १० ॥**

पूर्वत्र प्रत्यभिज्ञानात् स एवोत्तिष्ठतीत्युक्तं तर्हि विशेषविज्ञानाभावविशेषेणैक्यप्रत्यभिज्ञानात् सुषुप्तिरेव मुक्तिरिति पूर्वपक्षमाह **विशेषविज्ञानाभावादित्यादिना**। विकारान्तरे करालवदनत्वादौ सत्यपीत्यर्थः । ज्ञानाऽभावसाम्येन सुप्तिमुग्ध्योरभेदः तर्हि स्वप्नजागरितयोरपि विशेषविज्ञानसाम्यादभेदः स्यादिति प्रतिबन्दीमाह **न हीति** । अथ सत्यप्यप्रयोजकसाम्ये प्रयोजकभेदात् स्वप्नजागरितयोर्भेदस्तर्हि सुषुप्तिमोहयोरप्यविशिष्ट इत्याह **बाह्येन्द्रियेत्यादिना** । प्रयोजनभेदमाह **श्रमापनुत्त्यर्थो हीति** । ननु शरीरपरित्यागार्थश्चेन्मोहस्तर्हि मुग्धः सर्वः शरीरं त्यजेदत आह **यद्यपीति** । सत्येव मोहे मृतिरित्यस्ति व्याप्तिः सैव कारणत्वोपयोगिनी न तु सति भवत्येवेति स्थिरकारणस्वीकारादित्यर्थः । यदुक्तं सुखमहमस्वाप्सं दुःखमहमस्वाप्समित्यादिवैलक्षण्यात् सुषुप्तस्यापि भेदप्रसङ्ग इति तत्राह **सुषुप्तस्य त्विति** । निमित्तादीनि भ्रमादीन्युक्तान्येव । **तत्प्रविलयायेति** । अद्वयब्रह्मात्मत्वप्रतीतिसमये विचारेण तत्प्रविलयायेत्यर्थः† ॥

५५६ । ११ **न स्थानतो ऽपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि ॥ ११ ॥**

अत्र कश्चिद् भिन्नाभिन्ने ब्रह्मण्यभिन्नरूपमात्रं चिन्तनीयमित्यनेनाधिकरणेन विचार्यते न तु भेदो निषिध्यते इति वदति तस्य भ्रान्तिज्ञानं ब्रह्मणि स्या न्न हि रूपरसाद्यात्मके घटे रूपवानेवेति ज्ञानमभ्रान्तं भवति । भिन्नरूपमदृष्ट्वा भिन्नरूपं द्रष्टव्यमिति चेत् तर्हि तस्य भिन्नाकारस्य ज्ञेयत्वेन

---

* अत्र तृतीयं कर्मानुस्मृतिशब्दविध्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ९ ॥

† अत्र चतुर्थं मुग्धाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-मुग्धे ऽर्धसंपत्तिः परिशेषात् १० ॥

ब्रह्मण्यनन्तर्भावाद् एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञोपरोधः । भेदस्य चानुपास्यतायां भिन्नाभिन्ने ब्रह्मणि समन्वयनिरूपणं निष्फलं ज्ञानार्थो हि समन्वयः । तस्माद्

उपाधितोऽपि भेदस्य मायामात्रत्ववर्णनात् ।
निर्विशेषमिह ब्रह्म याथात्म्यं प्रतिपद्यते ॥

प्रपञ्चलिङ्गानामिति । प्रपञ्चो लिङ्गं सविशेषब्रह्मणस्ताभिः ५५६ । ११ प्रकाश्यते ताः प्रपञ्चलिङ्गाः । **तस्य चेति** । निष्प्रपञ्चब्रह्मण इत्यर्थः । सिद्धान्तात्पूर्वपक्षस्य विशेषमाह **न चेति** । ननु यथौपाधिकं किञ्चित्सत्यं यथा चक्षुरादीनामप्रमाकरणत्वं किञ्चिन्मिथ्या यथा स्फटिकलौहित्यं तत्र सविशेषनिर्विशेषत्वयोर्यदन्यतरदौपाधिकं तत्सत्यमेवेति कुतो निर्णय इत्यत आह **उभयलिङ्गकशास्त्रप्रामाण्यादिति** । **सविशेषतायामपीति** । पृथिव्याद्युपाधिकसविशेषतायां सत्यामपि यश्चायमस्यां पृथिव्यां यश्चायमध्यात्ममिति तामनूद्यायमेव स इत्यद्वैतप्रतिपादकत्वादित्यर्थः । ननु पृथिव्याद्युपाधिकभेदैकत्वं च प्रतीयमानमत आह **एकत्वनानात्वयोरिति** । भवतु तर्हि नानात्वमेव प्रतिपाद्यं नेत्याह **एकत्वाङ्गत्वेनैवेति** । तदेव साधयति **नानात्वस्येति** । व्यावहारिकप्रमाणसिद्धभेदानुवादेन पारमार्थिकाभेदप्रतिपादनपरा श्रुतिरित्यर्थः । जीवब्रह्मणोरैकत्वमपि सत्यात्मना सिद्धमिति तत्राह **एकत्वस्य चेति** । उपाधिनिषेधेनैकत्वस्यासिद्धेर्विधेयत्वोपपत्तेः प्रतिपाद्यत्वोपपत्तेरित्यर्थः । ननु भवतु निर्गुणब्रह्मसन्निधिसमाम्नातभेदश्रुतीनां निषेध्यभेदानुवादकत्वमैक्यस्य च प्रतिपाद्यत्वात् उपासनाप्रकरणपठितभेदश्रुतीनां तु भेदपरत्वमस्तु एकत्वस्य तत्राप्रतिपादनादत आह **आकारवद्भ्येति** । उपास्तिपरत्वान्न भेदप्रज्ञापकत्व- ५५७ । १४ मित्यर्थः । ननु द्वा सुपर्णेत्याद्याः श्रुतयः सन्ति भेदप्रतिपादनपरास्तत्राह **कासांचिच्चेति** । अस्यां तावद् ऋचि बुद्ध्युपाधिकर्तृत्वनिषेधेन निर्विशेषः प्रत्यगात्मा प्रतिपाद्यते इति पैङ्ग्युपनिषद्व्याख्यातम् । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । एकदेशिमते द्वितीयाधिकरणे वचनव्यक्तीराह **किं सल्लक्षणमेवेति** । एवकारो* बोधाद्भेदव्यवच्छेदार्थः । बोधलक्षणमेवान्यत्र तु बोधस्य सत्तया

* आह किं सल्लक्षणमिति । सल्लक्षणमेवेत्येवकार इति ५ पु० पा०।

भेदव्यावृत्त्यर्थः । ततश्च बोधात्मिका सत्ता सत्तात्मको वा बोधो ब्रह्मेति सिद्धान्तपक्षः प्रदर्शितः ।

सच्छ्रुतेः सदेवेदमित्याद्याया अवैयर्थ्यार्थं सत्तावद्ब्रह्म मन्तव्यमित्यर्थः । तदेतदधिकरणवचनम् । **अनेन** अत्र केचिदित्यादिभाष्येणेत्यर्थः । अत्र

५५८ । ७ पूर्वपक्षानुत्थानमाह **सत्ताप्रकाशयोरिति** । प्रकाशवद्ब्रह्मेत्युक्ते किं सत्ताप्रकाशयोरभेद उत भेदः । आद्ये सिद्धान्त एवेति न पूर्वपक्षत्वमित्याह **नाभयलक्षणत्वमिति** । ब्रह्मण इति शेषः । द्वितीये गतार्थत्वमित्याह **भेद इति** । शङ्कितो भेदः स्वनिराकरणाय नाधिकरणान्तरं प्रयोजयतीत्यर्थः । पूर्वाभ्युपगमविरोधप्रसङ्गादिति भाष्यीयोऽपि हेतुः पूर्वपक्षाऽनुत्थानपरः पूर्वाधिकरणसिद्धान्ते स्थिते तद्विरोधेन पूर्वपक्षानुत्थानादित्यर्थः । यश्च सत्ताप्रकाशयोरेकत्वं कृत्वा सद्बोधात्मकं ब्रह्मेति सिद्धान्तः सोऽप्ययुक्तस्तथा सति सद्बोधशब्दयोः पर्यायत्वप्रसङ्गात् । कथं तर्हि सिद्धान्ते अखण्डत्वसिद्धिरत आह **परमार्थतस्त्विति** । अनिर्वाच्यभेदाऽभ्युपगमान्न पर्यायता । परमार्थतस्तु ब्रह्मणो लक्ष्यस्याभेद एव यथा प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इत्यत्र प्रकर्षप्रकाशाभ्यां लक्ष्यमाणचन्द्रस्यैकत्वं तद्वदित्यर्थः । प्रपञ्चितं* चैतदस्माभिर्जन्मादिसूत्रे† । भाष्यमुपादाय व्याचष्टे **सर्वेषां चेति** । प्रयाजनियोगानामपि समिधो यजतीत्याद्याख्यातामिहितानां दर्शपूर्णमासनियोगाद्भेदाद्व्यापोगमाशङ्क्याह **अधिकाराभिप्रायमिति** । अधिकारः परमापूर्वं तदेकमिति तदपेक्षयैकनियोगत्वम् । अनुबन्ध्यो नियोगावच्छेदको धात्वर्थः । स हि प्रयाजादावाग्नेयादौ च द्रव्यदेवतादिभेदाद्भिन्न इति । कुरु प्रपञ्चप्रविलयमिति प्रवर्तितो न शक्नोति प्रविलयं कर्तुं प्रवृत्तेस्त्वात्मज्ञाने इति प्रवर्तितश्च न शक्नोत्यात्मज्ञानं कर्तुमित्यपि द्रष्टव्यम् । अयं ज्ञातव्योऽयं इति विधिद्वारेणैव वाक्यस्य विवक्षितार्थत्व-

५५९ । ८ मित्याशङ्क्याह **न चास्येति** । अधिकारिण इत्यर्थः । मा भूच्छाब्दज्ञाने विधिः शब्दादेव तस्योत्पत्तिः ध्याने साक्षात्कारे वाऽस्तु तत्राह **न चेति** ।

* चिन्नितमिति २ पु. पा. । † व्या. सू. अ १ पा १ सू. २ ।

जर्तिलेति । दशमे स्थितम् । न चेदन्य प्रकल्पयेत्प्रकृप्तौ चार्थ- ५५९ । १
वादः स्यादानर्थक्यात्परसामर्थ्याच्च[*] । अग्निहोत्रं प्रकृत्याम्नायते जर्तिलय-
वाग्वा जुहुयाद् गवीधुकयवाग्वा वा जुहुयाद् न ग्राम्यान्पशून् हिनस्ति
नारण्याननाहुतिर्वै जर्तिलाश्च गवीधुकाश्च पयसाऽग्निहोत्रं जुहुयादिति ।
तत्र किं जर्तिलगवीधुकयवाग्वोर्विधिः अनाहुतिरिति च प्रतिषेधः पयसेति
च विध्यन्तरम् उत पयसेत्येव विधिरितरस्त्वर्थवाद इति । तत्र
अनाहुतिरिति निन्दाया निषेधशेषत्वेन विधिशेषत्वाऽयोगान्निषेधं परिकल्प्य
विधिनिषेधसमावेशाद्विकल्प इति प्राप्ते सिद्धान्तः[†] । अनाहुतिरित्यतो निषेधं
प्रकल्पयेद् यदान्यं विधिं स्वशेषित्वेन न कल्पयेत् । कल्पयति त्विदं पय-
सेति विधिं स्वशेषित्वेन । प्रकृप्तौ चार्थवादः स्यात्[‡] । विध्येकवाक्यता हि
प्रत्यक्षवाक्यभेदापादिकां प्रतिषेधकल्पनां वारयति किं च कल्पितेऽपि
प्रतिषेधे विकल्पः स्यात् । जर्तिलगवीधुकयवागूभ्यां होतव्यं न होतव्य-
मिति । तत्र प्रतिषेधकल्पनस्यानर्थक्यं होमार्थत्वेन जर्तिलगवीधुकपयसां
विधिभिरेव विकल्पसिद्धेः । ननु निन्दायाः प्रतिषेधशेषत्वात् कथं विधि-
शेषत्वमत उक्तं परसामर्थ्याच्चेति । परेण पयोहोमविधिना एकवाक्य-
त्वसामर्थ्याच्चेत्यर्थः । इह हि ग्राम्यारण्यपशुहिंसापरिहाराज् जर्तिलगवीधुक-
होमः प्रशस्ततया कीर्त्यते । तदनु ततो पयोहोमस्य प्रशस्ततरत्वार्थम-
नाहुतिवाक्येन जर्तिलगवीधुकहोमौ निन्द्येते तस्मादर्थवाद इति ।

निष्प्रपञ्चमुक्तम् एकदेशिना ऽपि न स्यादतो ऽपीत्यादधिकरणे
इत्यर्थः । नियोज्य आकाशादिप्रपञ्चान्तर्भूतो ब्रह्मैव वा ब्रह्मण औपाधि-
कावच्छेदो वेति विकल्पान् क्रमेण निरस्यति **स चेदित्यादिना ।** त्वया
विज्ञाते ब्रह्मणि तज्ज्ञानेन प्रपञ्चप्रविलयः साध्य इति वक्तव्यम् । तथा च
ज्ञानजन्मानन्तरमेव नियोज्यस्योच्छिन्नत्वान्नियोगाऽसिद्धिरित्यर्थः । तत्त्व-
प्रतिपादनस्य ज्ञानोत्पत्तावपेक्षणीयत्वमुक्त्वा विधौ तदभावमाह **न च
ज्ञानाधानइति । साध्यानुबन्धभेदादिति ।** द्वेधा हि प्राभाकराणां ५६२ । ४
शास्त्रभेदः साध्यभेदादनुबन्धभेदाच्च । तत्र साध्यं सप्तविधम् उत्पत्ति[§]वि-

[*] जै सू अ १० पा ८ सू ७ ।
[‡] जै सू अ १० पा ८ सू ७ ।
[†] सिद्धान्त इति २ पु पा ।
[§] व्या सू अ ३ पा ४ सू ११ । उत्पत्तिप्राप्तीति २ पु पा ।

कृतिसंस्कृतिकरणोपकारककरणावान्तरव्यापाराधिकाररूपम् । संयवनस्य पिण्ड उत्पाद्यः । दोहनस्य पयः प्राप्यम् । प्रोक्षणस्य व्रीहयः संस्कार्याः । अवघातस्य तएव विकार्याः । प्रयाजादीनां दर्शपूर्णमासादिकरणानि प्रत्युपकारः साध्यः । आग्नेयादीनां प्रत्येकं करणावान्तरव्यापाररूपाण्यपूर्वाणि साध्यानि । सर्वेषां चैषामधिकाराऽपूर्वं परमसाध्यमिति । तैः साध्यैर्नियोगाः पिष्ट संयौतीत्यादिशास्त्राणि भिद्यन्ते । तथा द्रव्यदेवतादिरूपभेदाद्धात्वर्थभेदस्ततश्च नियोगावच्छेदकधात्वर्थात्मकविषयभेद इति ।

अस्यां पृथिव्यामधिदैवं यस्तेजोमयश्चिन्मात्रस्वरूपो ऽमृतमयो ऽमृतस्वरूपः पुरुषो यश्चायमध्यात्मं शरीरे भवः शारीरस्तावुभावपि सर्वेषां भूतानां मधु उपकारकौ तयोश्च सर्वाणि भूतानि मध्वित्यनुवज्यते । चशब्दादियं पृथिवी सर्वेषां भूतानां मध्वित्युपक्रमाच्च सो ऽधिदैवाध्यात्मावच्छिन्नः पुरुषो ऽयमेव यो ऽयमात्मा सर्वकारणभूत इत्यर्थः । शास्त्राचार्यसंस्कृतमनसैवेदं ब्रह्माप्तव्यं ज्ञातव्यम् । ज्ञाते त्विह ब्रह्मणि किं चन किं चिदपि न नास्ति । यस्त्वविद्यया नानेव आभासं नानारूपं पश्यति स मृत्योर्मरणान्मृत्युं मरणं गच्छति । पुनः पुनर्म्रियते इत्यर्थः । यो भोक्ता जीवस्तं भोग्यं शब्दादिप्रेरितारमीश्वरं च मत्वा विचार्य त्रिविधमेतद् ब्रह्म प्रोक्तम् । ब्रह्ममिति छान्दसम् । ब्रह्ममेतु मामितिवद् मे मम तद्ब्रह्म प्रोक्तमिति वा । तदेतदिति । तद् ब्रह्म सर्वकारणमेतदेवात्मरूपं तद्ब्रह्म विशेष्यते । पूर्वकारणं तस्य न विद्यते इत्यपूर्वम् । स्वयं कार्यं न भवतीत्यर्थः । परं कार्यमस्य न विद्यते इत्यनपरम् । स्वयं च न कारणमित्यर्थः । एवंविधमेतज्जातीयमन्यदस्य नास्तीति अनन्तरं तथा एवंविधं बाह्यं विजातीयमस्य च नास्तीत्यबाह्यम् । एवं तावदपूर्वादिलक्षणं ब्रह्मानूद्यात्मत्वं विहितं संप्रत्यात्मानुवादेन ब्रह्मत्वं विदधाति अयमिति । य आत्मा ऽयं ब्रह्मेत्यर्थः । स आत्मा किंलक्षणो ऽत आह सर्वानुभूः साक्षिरूपेण सर्वमनुभवतीति सर्वानुभूः । अधीह्यध्यापय भो भगवन् । आदिरस्य विद्यतइत्यादिमतद् न भवतीत्यनादिमत् । सत् कारणम् असत्कार्यं च तद्रूपेण ब्रह्म नोच्यते । पुरः पुराणि । द्विपदो द्विपदोपलक्षितानि शरीराणि चक्रे । पुरः पुरस्ताच्चतुराद्यभिव्यक्तेः पूर्वमेव च स ईश्वरः पक्षी लिङ्ग-

शरीरस्य तैत्तिरीयादौ पक्षपुच्छादिसम्पादनात् पक्षीति लिङ्गशरीरमुच्यते तद-भिमानी भूत्वा पुरः सृष्टानि शरीराणि पुरुष आविशत् प्रविष्ट इति* ॥

प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः ॥ २२ ॥ ५६१ । ३

निषेधश्रुतिभिर्ब्रह्म निर्विशेषं निरूपितम् ।
तासां ब्रह्मनिषेद्धृत्वमिहाशङ्क्य निरस्यते ॥

अथ वा

सन्मात्रं ब्रह्म सामान्यं तद्विशेषानपेक्षते ।
निषेधेषु निषिद्धेषु नास्ति ब्रह्मेति शङ्क्यते ॥

श्रुतिगतवावशब्दार्थमाह **द्वे एवेति** । समुच्चये सत्येवकारो विरु-ध्यते तन्मात्रावधारणस्य तदितरसमुच्चयस्य च विरोधादित्याशङ्क्याह **समुच्चीयमानावधारणमिति** । सर्वदा द्वे अपि रूपे मिलिते एवेत्यर्थे एवकार इत्यर्थः । यथा अत्र श्रुतिः द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे मूर्तं चैवाऽमूर्तं च तदेतन्मूर्तं यदन्यद्वायोश्चान्तरिक्षाच्चैतन्मर्त्यमेतत्स्थितमेतत्स-त्तस्यैतस्य मूर्तस्यैतस्य मर्त्यस्यैतस्य स्थितस्यैतस्य सत एष रसो य एष तपति सतो ह्येष रसो अथामूर्तं वायुश्चान्तरिक्षं चैतदमृतमेतद्यदेतत्त्यं तस्यैतस्याऽमूर्तस्यैतस्याऽमृतस्यैतस्य यत एतस्येत्यस्यैष रसो य एष एत-स्मिन्मण्डले पुरुषस्त्यस्य ह्येष रस इति । अस्यां श्रुतौ तदेतन्मूर्तं यद-न्यद्वायोश्चान्तरिक्षाच्चेत्येतद्व्याचष्टे **पृथिव्यप्तेजांसीति** । मूर्त्तत्वं स्थूलो-भावः । तत्र हेतुः **इतरेतरानुप्रविष्टावयवमिति** । घटादौ हि तन्त्वाद्यव-यवा इतरेतरमनुप्रविष्टा दृश्यन्ते । ततश्च तन्त्वाद्यवस्थातः स्थूलाश्च । यद्यपि वायोरपीदं तुल्यं तथापि प्रत्यक्षेणानुपग्रहणादनादरः श्रुतेः । यदिति गच्छदित्यर्थः । ततश्चैकत्रैव च न तिष्ठतीति व्यापीत्यर्थः । त्यच्छब्दः ,, । १३

* अत्र पञ्चमम् उभयलिङ्गाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ११—न स्थानतो ऽपि पर-स्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि ११ न भेदादिति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् १२ अपि चैव-मेके १३ अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात् १४ प्रकाशवच्चावैयर्थ्यात् १५ आह च तन्मात्रम् १६ दर्शयति चाथो अपि स्मर्यते १७ अत एव चोपमा सूर्यकादिवत् १८ अम्बुवदग्रहणात्तु न तथात्वम् १९ वृद्धिह्रासभाक्त्वमन्तर्भावादुभयसामञ्जस्यादे-वम् २० दर्शनाच्च २१ ॥

सर्वनामतच्छन्दसमानार्थः । त्यदिति वक्तव्ये त्यमिति छान्दसम् । यद्यपि पञ्चभूतकार्यं हिरण्यगर्भस्तथाप्यमूर्तभूतद्वयस्य हिरण्यगर्भस्य च रसशब्दितसारभावे सामान्यहेतुः श्रुतिगतहिशब्देन विवक्षितस्तं दर्शयति **नित्यपरोक्ष-**

५६२ । ६ **तेति** । रसत्वमेव कार्यत्वम् । एवमधिदैवतं हिरण्यगर्भमधिकृत्य मूर्ताऽमूर्तव्यवस्थामुक्त्वाऽऽध्यात्मिकविषयां श्रुतिमथाध्यात्ममिदमेव मूर्तं यदन्यत्प्राणाच्च यश्चायमन्तरात्मन्नाकाश इत्याद्यामुदाहरति **अथाध्यात्ममित्यादिना** । यश्चायमन्तरात्मन्नन्तःशरीरे आकाशस्तस्मात्प्राणाच्च यदन्यतन्मूर्तमिति श्रुतियोजनामभिप्रेत्योक्तं **यदन्यत् प्राणान्तराकाशाभ्यामिति** । आध्यात्मिकत्वसिद्ध्यर्थमाह **शरीरारम्भकमिति** । **चक्षुरिति** गोलकमात्रम् । ननु चैतन्यव्याप्त लिङ्गशरीरं स्थूलशरीरे सर्वत्र वर्तते तत्र कथं दक्षिणमक्ष्याधारत्वेनोक्तमत आह । **लिङ्गस्य हीति** । लिङ्गते ऽनुमीयते इति लिङ्गम् । अनुमानप्रकारमाह **करणात्मकस्येति** । रूपाद्युपलब्धिभिः क्रियाभिः करणत्वेनानुमीयतइत्यर्थः । आध्यात्मिकचक्षुरादेराधिदैविकहिरण्यगर्भादित्यादिव्यष्टित्वा*द्धिरण्यगर्भस्येत्युक्तम् । अथ वा अनुग्राहकत्वेन हिरण्यगर्भस्य चक्षुष्यप्यवस्थानमुक्तं विशेषावस्थानमदृष्टमपि शास्त्रीयमस्तीत्यर्थः । **ब्रह्मण औपाधिकयोरिति** । ब्रह्मण उपाधिरज्ञानं तत्र भवत इत्यौपाधिके तयोरित्यर्थः । **कार्यकरणभावेनेति** । कार्यं शरीरं करणमिन्द्रियम् । **सत्यशब्दवाच्ययोरिति** । सदिति त्यमिति च शब्दवाच्ययोरित्यर्थः । एवं मूर्ताऽमूर्ते प्रतिषेध्ये दर्शयित्वा वासनामयं रूपं निषेध्यं दर्शयति **अथेदानीमिति** । मूर्ताऽमूर्तविषयानुभवजनितवासनाजन्यविज्ञानविषय इत्यर्थः । तस्य हैतस्य पुरुषस्य रूपं यथा माहारजनं वासो यथा पाण्ड्वाविकमित्यादिदृष्टान्तैरुपमां दर्शयतीत्यर्थः । महारजन हरिद्रा तया रक्तं माहारजनम् । नन्वनुद्भूतरूपं लिङ्गशरीरं तस्य कथं हारिद्रादिरूपतुल्यरूपसम्भवो ऽत आह **एतदुक्तं भवतीति** । वासनाजन्यभ्रान्तिवशादु-

" । २० पाध्यासयोग्यः को ऽप्याकारो लिङ्गशरीरैक्ये नारोप्यते तन्निष्ठाः स्वप्ने रूपभेदाः प्रकाशन्तइति प्रतिषेध्यं रूपं प्रदर्श्य प्रतिषेधावधिभूतं रूपि ब्रह्म दर्शयति श्रुतिरित्याह **तदेवमिति** । **सत्यरूपमिति** । व्यावहारिकसत्यं

---

* हिरण्यगर्भादिव्यष्टित्वादिति व पु· पा· ।

ब्रह्मणो रूपमित्यर्थः । अथात आदेश इत्यथातःशब्दार्थमाह **यत इति तदुक्तिहेतुकमित्यन्तेन** । मध्ये अथशब्दार्थमाह* **तस्यानन्तरमिति** । **सत्यसत्यस्येति** । व्यावहारिकस्य सत्यस्य प्रपञ्चस्य यः सत्य आत्मा तस्येत्यर्थः । न ह्येतस्मादिति नेत्यपरमस्तीत्युत्तरवाक्यं व्याचष्टे **ननु किमेतावदेवेति** । इति नेत्यादिष्टादेतस्मादन्यत्परमुत्कृष्टं न ह्यस्तीति वाक्ययोजना दर्शिता । एवंशब्दस्यार्थ एवार्थो यस्य स एवमर्थस्तेन **इतिना** इतिशब्देनेत्यर्थः । **तदवच्छेदकत्वेनेति** । कस्य रूपद्वयमित्यपेक्षायां ब्रह्मण इत्येवंरूपेण विशेषत्वेनेत्यर्थः । अथ सवासनं रूपद्वयमित्यत्रापि प्रतिषिध्यत इत्यनुषङ्गः । ब्रह्मप्रतिषेधेन पूर्वपक्षस्यानुत्थानमाशङ्क्याह **यद्यपीत्यादिना** । **सद्बोधरूपमिति** । बोधत्वेन रूपत्वेन विशेषात्मकत्वमुक्तं सदिति सामान्यात्मत्वम् । तच्च सवासनमूर्तामूर्तसाधारणत्वेन व्यक्तीकृतं निर्विशेषं यत्तत्सामान्यं न भवेदिति योजना । **उपासनाविधानवदिति** । यथा नाम ब्रह्मेत्युपासीतेत्यादावब्रह्मणि ब्रह्मत्वेनोपासना विधीयते तथासत्येवास्तीत्युपलब्धिदृष्टिर्विधीयते इतिशब्दाभिरस्तत्वाऽविशेषादित्यर्थः । **तत्प्रशंसार्थमिति** । अस्तित्वदृष्टिविधिप्रशंसार्थमसन्नेव स भवति असद्ब्रह्मेति वेद चेदित्यसद्भाववादनिन्देत्यर्थः । **सम्भवन्त्यते** सम्यक्ता भविष्यति । क्वचिद्धर्मिणमनाश्रित्य निषेधायोगात्पक्षान्तरमाह **अथ चेति** । ननु षष्ठ्यन्तशब्दादुपसर्जनत्वेन प्रस्तुतं ब्रह्म कथं निषेधेन संबध्यते तत्राह **योग्यत्वादिति** । अप्रमितत्वमेव निषेधयोग्यत्वम् । ननु विशेषाणां निषेधे सामान्यस्याप्ययोगाच्छून्यवादप्रसङ्ग इत्याशङ्क्य सामान्यविशेषभावो ब्रह्मगतोऽसिद्ध इत्याह **उपाधय इति** । **शाखा** नोहितः । कर्के [illegible]हितः । निर्विशेषं सामान्यं न भवेदित्युक्तं तच्च निषेधेन निषिध्यमानानिषिध्यते सा किमर्थस्वभावभूता उत प्रमाणसम्बन्धात्मिका । द्वावपि पक्षौ नेत्याह **अभावोऽप्रतीतिर्वेति** । **शशविषाणसमानता** गर्दभविषाणतुल्यता । ५६४ । २०

ननु न वयं विशेषात्मजगन्निषेधेनार्थाद् ब्रह्मनिषेधं ब्रूमः किन्तु रूपद्वयवत् सन्निधानाऽविशेषाद् ब्रह्मणोऽपीति शब्देन प्रतिषेध्यत्वेनोपात्तत्वात्साक्षादुभयनिषेधमित्यत आह **न चेतीति** । भावमनाश्रित्याश्रयत्वेनानुपादाय प्रति-

५६३ । ५

* अथ शब्दार्थः इति ग पु पा ।

षेधो नोपपद्यत इति । प्रतिषेधसत्ताया आश्रयापेक्षां व्यतिरेकमुखेनोक्त्वा

५६५ । ५ ऽन्वयमुखेनाप्याह **किं चिद्धीति** । प्रतीतावप्यभावस्याश्रयापेक्षामाह **न ह्य-नाश्रय इति** । वेदान्तेषु ब्रह्मप्रतिपादनस्य निषेध्यसमर्पकतायाः पूर्वपक्षे उक्तत्वाद् ब्रह्म ते ब्रवाणीत्याद्युपक्रमविरोधादित्यादिभाष्योक्तहेतुना शङ्कितान्यथासिद्धीनां सिद्धवद्ब्रह्मप्रतिषेधवारकत्वायोगं मत्वा भाष्ये ऽर्थात्सूचितं हेतुं विवृणोति **युक्तमित्यादिना** । नैसर्गिकाविद्याप्राप्तः प्रपञ्चः प्रतिषिध्यतइति यत्तदुक्तमित्यर्थः । किं भ्रमसिद्धं ब्रह्म प्रतिषिध्यते उत प्रत्यक्षादिसिद्धम् आहो शास्त्रसिद्धम् । नाद्य इत्याह **ब्रह्म त्विति** । सद्रूपत्वेन निर्वचनीयत्वादित्यर्थः । न द्वितीय इत्याह **नापीति** । तृतीयमनूद्य दूषयति **तस्मादिति** । ननु शास्त्रप्रमिते ऽपि प्रतिषेधः प्रमाणवान् भवेद् विधिप्रतिषेधयोस्तुल्यबलत्वेन विकल्पसम्भवादित्याशङ्क्याह **न च पर्युदासेति** । पर्युदासाधिकरणं गुणोपसंहारे हानौ तूपायनशब्दशेषत्वा[-]दित्यत्र स्वयमेवानुक्रमिष्यति तत्रैव तत्पूर्वपक्षो ऽपि द्रष्टव्यः । तत्र यथा विधिप्राप्तस्य यागेषु येयजामहकरणस्य सर्वात्मना नानूयाजेष्विति प्रतिषेधेन वारयितुमशक्यत्वाद् अनुयाजेषु येयजामहविकल्पः एवमत्र सत्त्वाऽसत्त्वयोर्न विकल्पो वस्तुनि तदयोगात् । पुरुषप्रवृत्तिनिवृत्त्योः प्रागेव तस्यैकरूपत्वेन सिद्धत्वादित्यर्थः । यच्च वाङ्मनसाऽगोचरत्वेन प्रमाणविरोधाभावाद् ब्रह्मणः प्रतिषेध इत्युक्तं तन्न । तथा सति योग्यप्राप्त्या निषेधाऽयोगादित्याह **न चाऽसत्त्वामिति** । अयं हि निषेधः सन्निहितप्रपञ्चविषयत्वेन निराकाङ्क्षो न दूरस्थेन ब्रह्मणा संबध्यते । यद्यपि ब्रह्मणो ऽपि सन्निधानमविशिष्टं बृहदारण्यके एतन्निषेधं प्रति तथापि षष्ठ्यन्तत्वेनोपसर्जनत्वान्न तस्य निषेधेन सम्बन्ध इति वक्ष्यति प्रधानं प्रकृतमिति ग्रन्थेन । सन्निहितमपि प्रपञ्चं प्रमाणाऽविरोधादुपेत्य प्रतिषेधो दूरस्थं ब्रह्माकाङ्क्षतीत्याशङ्क्याह

,, । १९ **यच्चेति** । ब्रह्मनिषेधे ऽप्यस्ति प्रमाणाऽविरोधो वेदान्तानां तत्र प्रमाणत्वादित्याह **प्रतिपादयन्ति वेदान्ता इति** । **अनुपपत्तेरिति** । शास्त्रप्रमितनिषेधे हि विकल्पः स्यात्तस्य च वस्तुन्यनुपपत्तिरित्युक्तम् इत्यर्थः । अथ-

---

* व्या· सू· अ ३ पा· ३ सू २६ ।

स्तादिति । नापि ब्रह्मप्रतिषेध उपपद्यतइति भाष्यइत्यर्थ: । नहि तेनैव वाङ्मनसाऽतीतत्वमपीति भाष्यं पुनरुक्तमित्याशङ्क्याह इदानीं त्विति । ५६५ तेन भाष्येण शास्त्रप्रमितस्य निषेधाऽनुपपत्तिरुक्ता अनेन तु निषेद्धुमि-ष्टस्य प्रतिपादनवैयर्थ्यम् । अथ लिङ्गं भाष्ये प्रक्षालनाद्धीति न्यायोदाहरण-मित्यर्थ: । प्रक्रियाशब्दस्य व्याख्या उपक्रम इति । वाङ्मनसगोचरत्वे निषिद्धे तथैव मनसि स्थिरीकृते स्वयंज्योतिरात्मा स्फुरतीत्युपक्रमत्वम् । प्रधानं प्रकृतमिति प्रकर्षेण कृतं प्रकाशितं प्रकृतं प्रकर्ष: प्राधान्यमित्यर्थ: । न ब्रह्मेत्यत्र प्रधानं प्रकृतमित्यनुषङ्ग: । सूत्रे तत:शब्दादुपर्यन्यदित्यध्याह-रति ततो ऽन्यदिति । इतरथा हि ब्रवीतीत्युक्ते किं ब्रवीतीति न ज्ञाये-तेति । तत:शब्दार्थमाह नेति नेतीति प्रतिषेधादिति । प्रतिषेधादभा-वादन्यद्भावरूपं ब्रह्म ब्रवीतीत्यर्थ: । प्रतिषेधादन्यद्ब्रह्मास्ति ब्रुवाणं वाक्यमुदा-हरति निर्वचनं न ह्येतस्मादितीति । नेति नेतीति प्रतिषेधनिर्वचनरूपं न ह्येतस्मादिति वाक्यमित्यर्थ: । अस्य वाक्यस्यार्थद्वैविध्यमुपादायाभावा-दन्यप्रतिपादकतामुक्तामुपपादयति अस्येति । न ह्येतस्मादित्येतद्व्याचष्टे इति नेति इत्यादिष्टादिति । नेति नेत्येवंरूपेणादिष्टाद् ब्रह्मणो ऽन्य-न्नास्ति परम् अप्रतिषिद्धं ब्रह्म त्वस्तीत्यर्थ: । धेयप्रत्यय: स्वार्थिक इत्याह नामेति । स्थूलशरीरापेक्षया प्राणप्रधानस्य लिङ्गशरीरस्य स्थायित्वात् सत्यत्वमुच्यतइत्याह माहारजनादीति । माहारजनादीनि रूपाणयुपहि-तानि निक्षिप्तानि यस्मिंस्तथोक्तम् । उपमितमिति पाठो यद्यस्ति तदा सुगमम् । इतरापेक्षयेति । स्थूलशरीरापेक्षयेत्यर्थ: । तदिति तस्मादर्थे ।

अहिकुण्डलसूत्रस्य* प्रकाशाश्रयवद्वेति† सूत्रस्य च भेदाऽभेदविषयत्व‡-साम्यात्पौनरुक्त्यमाशङ्क्याह विषयभेदादिति । अहिरेक: कुण्डलभोगादय: ६५१ परस्परं भिन्ना इति भेदाभेदौ भिन्नविषयौ तदिदमुक्तं कुण्डलादीत्यादिश-ब्देन । सवितरि तु प्रकाशस्य गुणस्य द्रव्यस्य च परस्परं भेदाऽभेदौ न च वस्त्वन्तरापेक्षयेत्येकविषयत्वम् । एकविषयत्वे हेतुमाह सर्वदेति । विरोधे हि विषयव्यवस्था सदा ऽनुभूयमानत्वादविरोध इत्येकविषयत्वमित्यर्थ: ।

---

* व्या० सू० अ० ३ पा० २ सू० २७ ।　　† व्या० सू० अ० ३ पा० २ सू० २८ ।
‡ भेदविषयत्वेति २ पु० पा० ।

भेदाभेदौ भिन्नविषयाविति पक्षं दूषयति **यस्य मतमिति**। न तावदेवं भेदाभेदौ निर्वक्तुं शक्यौ कुण्डलादयो भिन्ना अहिश्चानुयायी एक इति अत्यन्तभेदवादिभिरपि तथेष्टत्वात्। तस्मादेकस्य वस्तुनो द्वाभ्यामाकाराभ्यां भेदाभेदौ इति निरूपणीयम्। तत्राहित्वमनुवृत्ताकारः कुण्डलत्वं व्यावृत्ताकारः। तदात्मना चेत्तदुभयाश्रयस्य वस्तुनो भेदाऽभेदाविष्येते तदा तावाकारौ वस्तुनो भिन्नौ चेत्तर्ह्यहित्वकुण्डलत्वे परस्परं भिन्ने वस्तुनि समवेते इति वक्तव्यं न तु वस्तुनस्तदात्मना भेदाऽभेदा*वित्यर्थः। अहित्वेनेत्याद्यास्तृतीया इत्थम्भावार्थाः। प्रकाशाश्रयवद्वाभेदौ निषेधति **न चेति**। भावाऽभावयोर्हि स्वाभाविको विरोधस्तदनुषङ्गादन्यत्रेति स्थितिः। तत्र भेदतदभावयोर्यद्यविरोधस्तदा क्वापि विरोधो न स्यादित्याह **परस्परविरुद्धयोरिति**†। ननु सवितृप्रकाशगतभेदाभेदयोः सहाऽनुभवादविरोध इत्युक्तम् इति तत्राह **न चेति**।

५९८। ९

आत्मा न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा शब्दोच्चारणद्वारेणाभिधीयते। नान्यैर्देवैरिन्द्रियैर्गृह्यते तपसा कृच्छ्रादिना कर्मणा ऽग्निहोत्रादिना न गृह्यते इति नेति नेतीति य आत्मा व्याख्यातः स एषो ऽगृह्यो ऽग्राह्यः यस्मान्न हि गृह्यते ग्रहणायोग्यः प्रत्यगात्मत्वादित्यर्थः। स्वयंभूरीश्वरः। खानि खं श्रोत्रमाकाशारब्धत्वात्तदुपलक्षितानि सर्वेन्द्रियाणि पराञ्चि बहिर्विषयाणि यथा भवन्ति तथा व्यतृणद्धिंसितवान् तस्माद्धेतोः परानेव पश्यति सर्वो लोकः नान्तरात्मन् अन्तरात्मनि विषये न पश्यति। कश्चित्तु धीमान् विवेकी प्रत्यगात्मानमैक्षत ईक्षितवान् आवृत्तचक्षुरुपरतेन्द्रियः। किमर्थम् अमृतत्वमिच्छन्। ज्ञायते ऽर्थो ऽनेनेति ज्ञानमन्तःकरणं तस्य प्रसादो रागादिराहित्यं तेन विशुद्धसत्त्वः प्रत्यक्प्रवणान्तःकरणस्ततस्तु विशुद्धसत्त्वाद्धेतोः तमात्मानं निष्कलं निरवयवं ध्यायमानः पश्यति। स्मृतौ योगात्मन इति योगगम्यात्मन इत्यर्थः। परात्कारणात्परं दिव्यं स्वप्रकाशं यः सर्वान्तरः सर्वाधिष्ठानभूतः एष तत्रात्मा स्वरूपम्‡॥

---

* तदा भेदाभेदाविति २ पु पा·। † स्वरूपविरुद्धयोरिति मु· भामती पु पा।

‡ अत्र षष्ठं प्रकृतैतावत्त्वाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ६–प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः २२ तदव्यक्तमाह हि २३ अपि संराधने प्रत्यक्षानुमा

परमतः सेतून्मानसंबन्धभेदव्यपदेशेभ्यः ॥ ३१ ॥ ५६८

नेति नेत्यपूर्वमनपरमेकमेवाऽद्वितीयमित्यादिवाक्यैरद्वितीयत्वं ब्रह्मणः साधितम्। कथमिह ब्रह्मव्यतिरिक्तवस्त्वस्तित्वमाशङ्क्यते। न च सेतुशब्दादाशङ्का द्युभ्वाद्यधिकरणे* तस्य नीतत्वादित्याशङ्कामुद्भाव्य निरस्यति **यद्यपीति**। द्युभ्वाद्यधिकरणे हि सेतुशब्दस्य पूर्वपक्षेऽप्यमुख्यार्थत्वाद्विधारणत्वमर्थ आश्रितः इह तून्मानसम्बन्धभेदव्यपदेशानां पूर्वपक्षे मुख्यार्थत्वाभिनिवेशं वक्ष्यमाणं शरीरं जानतः पूर्वपक्ष इत्यर्थः। तदिदमुक्तं **सेत्वादिश्रुतीनामिति**। आदिशब्देन न केवलं सेतुश्रुतिस्तद्वाद्या अन्या अपि सन्त्यनिर्णीतार्था इत्यर्थः। पूर्वं च प्रतिषेधाद्†न्यस्य ब्रह्मणः श्रुत्योक्तत्वादस्ति ब्रह्मेत्युक्तम्। अस्मिन् ब्रह्मव्यतिरिक्तस्यापि श्रुत्योक्तत्वाद् ब्रह्मव्यतिरिक्तमस्तीति प्रत्यवस्थीयते। जाङ्गलं धानभूयिष्ठम् इति वैद्योक्तत्वाद्धानबहुलदेशो जाङ्गलम्। भाष्ये तुल्यन्यायत्वात्स्थलमात्रमुक्तमित्याह **स्थलमिति**। उन्मानव्यपदेशविवरणार्थं ब्रह्म चतुष्पादित्यादिभाष्यं तच्छान्दोग्यश्रुत्युक्तषोडशकलविद्यासम्बन्धिपादशफोदाहरणेन व्याचष्टे **प्रकाशवदित्यादिना**। गवां हि पादेषु पुरतो द्वौ खुरौ पृष्ठतश्च द्वे पार्ष्णी भवतः। तत्र पुरतोऽर्द्धं पश्चादर्धं च शफशब्देनोच्यते। ततो द्विशफम्। एकैकस्मिन् पादे कलाचतुष्टयमिति षोडशकलम्। पादस्य प्रकाशवत्त्वसमाख्यायां हेतुमाह **एतदुपासनायामिति**। प्रकाशवान्भवतीति फलश्रुतिं व्याचष्टे **मुख्य इति**। कान्तिमान् हि सर्वत्र मुख्यो भवतीत्यर्थः। **प्राण इति**। प्राण इह घ्राणेन्द्रियं तस्य प्राणसहचरस्य गन्धग्राहकत्वात्। **मन आयतनमाश्रित्येति**। गन्धादिविषयज्ञानाश्रयमाश्रित्यैतेनाधिष्ठितानि भूत्वेत्यर्थः। अतः परमन्यदमितमस्तीति भाष्ये तदनुपपन्नमिव अन्यत्वे सत्यमितत्वानुपपत्तेः। अत उचितशङ्कां कृत्वा अवतारयति **स्यादेतदस्ति** ५६९ **चेदिति**। अस्ति चेदन्यदित्यनुषङ्गः। **परिसंख्याय** गणयित्वा। भाष्ये

नाभ्याम् २४ प्रकाशादिवच्चावैशेष्यं प्रकाशश्च कर्मण्यभ्यासात् २५ अतोऽनन्तेन तथा हि लिङ्गम् २६ उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत् २७ प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् २८ पूर्ववद्वा २९ प्रतिषेधाच्च ३० ॥

* व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ १। † पृथक् प्रतिषेधादिति २ पु।

गम्यते इति पदं व्याचष्टे **प्रमाणसिद्धमिति** । संख्यातुमशक्यानि वस्तूनि
३६९ । १८ ब्रह्मणो ऽन्यानि सन्तीति भाष्यार्थमाह **न त्वेतावदिति** । अथ य एषो ऽन्तरादित्यइत्यथ य एषो ऽक्षणीति च भेदव्यपदेशं व्याचष्टे **आधारत इति** । तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुष्य रूपमित्यादिभेदव्यपदेशं व्याकरोति **अतिदेशत इति** । ये चा ऽमुष्मात्पराञ्चो लोका इत्यादिभेदव्यपदेशं व्याख्याति **अवधितश्चेति** । न केवलं जगत उपादानत्वेन ब्रह्म धारकं किं तु नियन्तृत्वेनापीत्याह **तन्मर्यादानां चेति** । अतिचपला अनियतचेष्टाः स्थूनाश्च बलवन्तश्च कल्लोलास्तरङ्गास्तेषां मालास्ताभिः कलिलः क्षोभितो जलनिधिः स इलापरिमण्डलं भूमण्डलमवगिलेद् ग्रसेद् यदि ब्रह्म भुवं न धारयेदित्यर्थः । यदि च ब्रह्म जगन्न धारयेत् तर्हि स्फूर्जन्त्यो दीप्यमाना ज्वालारूपा जटा यस्य स षडवाग्निर्वा जगद्भस्मसाद्भावयेत् कुर्यादिति । **अकाण्डमिति** । अनवसरो यथा भवति तथा अकाले इत्यर्थः । प्रलयकालो हि विघटनावसरः । पादवदिति सूत्रावयवव्याख्यानार्थं भाष्यं यथा मनआकाशयोरध्यात्ममधिदैवं चेत्यादि तद्व्याचष्टे **मनस इत्यादिना** । ब्रह्मप्रतीकस्येत्येतस्य व्याख्यानम् **आरोपितब्रह्मभावस्येति** । प्राण इति घ्राणमुक्तम् । वागादीनां मनःपादत्वे हेतुमाह **मनो हीति** । **संचरणसाधारणतयेति** । सञ्चर्यतएभिरिति सञ्चरणाः । तद्रूपत्वेन प्रसिद्धपादसाधारणतया वागादयो मनसः पादा इति । आध्यात्मिकं मनश्चतुष्पाद्व्याख्यायाधिदैविकमाकाशं चतुष्पादं व्याचष्टे **आकाशस्येत्यादिना** । भाष्ये कार्षापण इति षोडशपणाः कपर्दिका उक्ताः । ताम्रकर्षमितः क्रयसाधनमुद्राविशेषो वा । सौधं हर्म्यं तस्य जालं गवाक्षं तन्मार्गनिवेशिन्यः* । यः सम्बन्धः स एकीभाव इति कथं चित्कस्माद्व्याख्यायतइत्यर्थः । ननु स्वरूपसम्बन्धः समवायो ऽपि सम्भवति कथं जीवस्य ब्रह्मतादात्म्यसिद्धिरत
५१० । २० आह **स्वभावश्चेदिति** । अनेन सम्बन्धत्वेन सम्बन्धभावेन स्वभावश्चेत् स्पृष्टः स्वभावसम्बन्ध इति चेदुच्यतइत्यर्थः । ततः स्वाभाविकः सम्बन्धस्तादात्म्यान्नातिरिच्यते समवायस्या ऽप्रामाणिकत्वादित्युक्तं तर्कपादे इत्यर्थः ।

* निवेशिन्यदुक्ता इति २ पु. पा. ।

भास्करेणानेन सर्वगतत्वमिति सूत्रं प्रसङ्गाद्रात्मसर्वगतत्वप्रतिपादकं नात्र पूर्वपक्षाशङ्का निरस्यत इत्युक्तं तत्सूत्राभिप्रायाऽनवबोधा*दिति दर्शयन्नाशङ्का-माह **ब्रह्माद्वैतसिद्धावपीति**। ब्रह्मव्यतिरिक्तवस्त्वभावे सर्वाभावादेव सर्वसम्बन्धात्मकसर्वगतत्वासिद्धिरतश्चाकाशवत् सर्वगत इत्यादिश्रुतिविरोधः। तस्मात्सर्वगतत्वार्थं ब्रह्मातिरिक्तवस्त्वपेक्षणात्परमत इति पूर्वपक्ष उन्मज्जतीति शङ्का। न वास्तवं सर्वगतत्वं किं तु प्रपञ्चेन मिथ्याभूतेना-त्म्यमित्याह **अद्वैते इति**†॥

फलमत उपपत्तेः ॥ ३८ ॥

५११

ब्रह्मव्यतिरिक्तवस्तुनि निषिद्धे फलदातृत्वमपि ब्रह्मणो न स्यादि-त्याशङ्क्य व्यवहारतस्तत्समर्थ्यते। सत्यपि सर्वगतत्वेन समानन्यायत्वे कर्मण एव फलमित्याशङ्कानिरासायारम्भः। गतञ्चेति ब्रह्मण उपाधिवशाद्भोक्तृत्वम्। तपसेति मन्त्र ईक्षत्यधिकरणे व्याख्यातः। तेन फलदातृत्वम-प्यौपाधिकमुपपादितमित्यर्थः। भाष्यस्थमिमं पदं व्याचष्टे **दृष्टं फलमित्या-दिना**। अर्वाचिनैरकविशेषः। वैषम्यनैर्घृण्यप्रसङ्गमीश्वरस्य परिहरति **कर्मभिराराधितादिति**। यदि कर्म स्वानन्तरकालमागमत तर्ह्युपलभ्ये-तेत्याशङ्क्याह **उपात्तमपीति**। स्वरूपेण सदपि कथं फलमिति योजना। भुज्यमानमपि फलं विषयान्तरव्यासङ्गान्न दृश्यत इत्याशङ्क्याह **तीव्रतम इति**। **प्रत्यक्षागमाभ्यामिति**। यः सर्वाणि भूतान्यन्तरो यमयतीत्या-गमः। अन्नमा समन्ताद्ददातीत्यन्नादः। अत्र भगवता भाष्यकारेण विधिश्रु-तेर्विषयभावोपगमादित्यादिभाष्येण कर्मण एव फलमिति पूर्वपक्षघटनाय स्वर्गकामाधिकरणसिद्धान्तः संक्षिप्तोऽपि तन्निवर्त्यामाशङ्कामादर्शयंस्तदधिकर-णपूर्वपक्षमाह **नन्वित्यादिना**। धात्वर्थनिष्पादकः कर्तृव्यापारो भावना मेव क्रियेत्यन्येषाम्। तत्र पूर्वस्मिन्पक्षे स्वर्गादानपेक्षामाह **तथा हीति**। ५१३ यागादीनामेव क्रियात्वे तेषां धातुभिरेव प्रतीतेः प्रत्ययपौनरुक्त्यमाग-

* सूत्रभावातनवबोधादिति २ पु० पा०।

† अत्र सप्तमं पराधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ७-परमतः सेतून्मानसम्बन्धभेद-व्यपदेशेभ्यः ३१ सामान्यात्तु ३२ बुद्ध्यर्थः पादवत् ३३ स्थानविशेषात् प्रकाशादि-वत् ३४ उपपत्तेः ३५ अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः ३७ ॥

त्यस्याह **पूर्वापरीभूता इति** । यजेतेत्यत्र हि यजिना प्रकृत्या याग एव प्रतीयते । प्रत्ययसहितेन तु तेन स एव पूर्वापरीभूतो नानाक्षणव्यापकोऽभिधीयते । पूर्वापरीभूतत्वं यजनइत्यादिवर्तमानापदेशेष्वप्यस्तीति लिङा-

५१३ । ३ दिषु विशेषमाह **साध्यस्वभावा इति** । द्वितीयपक्षं तादृशभावनाभाव्यः किं स्वर्गादिरेव किं वा यागादिरपि न प्रथम इत्याह **तथाप्यसाविति** । प्रत्ययार्थभूता भावना धात्वर्थातिरिक्ता यद्यपि स्वातिरिक्तं भाव्यमाकाङ्क्षते तथापि धात्वर्थ एवास्या भाव्यः तस्य यजेतेत्येकपदश्रुत्या साध्यत्वप्रतीतेः । अत एव च पूर्वावगतेः न स्वर्गः । तस्य भिन्नपदोपात्तस्य वाक्येन साध्यत्वस्य प्रत्येतव्यत्वाद् वाक्यस्य च लिङ्गश्रुतिकल्पनापेक्षस्य चरमभावित्वात् । किं च पुरुषविशेषणस्वर्गस्य न यागेन सम्बन्ध उपसर्जनस्य पदान्तरेणासम्बन्धादित्यर्थः । न द्वितीय इत्याह **न केवलमिति** । यागादयो न साध्यान्तरमपेक्षन्ते इत्येतन्न केवलं शब्दतोऽपि तु वस्तुतश्चेत्यर्थः । वस्तुसामर्थ्यमेव दर्शयति **पुरुषप्रयत्नस्येति** । यदि स्वर्गो न साध्यः कथं तर्हि स्वर्गो यागेन सम्बध्यतेऽत आह **स्वर्गादिस्त्विति** । प्रीतिसाधनं चन्दनादि स्वर्गः । तस्य सिद्धत्वात् साध्यक्रियां प्रति साधनत्वेनान्वय इत्यर्थः । उक्तेऽर्थे स्वर्गकामाधिकरणपूर्वपक्षसूत्रमुदाहरति **द्रव्याणामिति** । यदि यागादेर्न स्वर्गादिसाधनत्वं कथं तर्हि पुरुषाः प्रवर्तेरन्नप्रवर्तमानेषु वा तेषु कथं शास्त्राणां प्रामाण्यमत आह **तथा च कर्मण इत्यादिना** । कथं कर्मविधीनां ब्रह्मज्ञानपरत्वमत आह **भेदप्रपञ्चेति** । अप्रविलापिते हि प्रपञ्चे ब्रह्माद्वैतं प्रत्येतुमशक्यमिति । ननु स्वर्गकामवाक्यआकाशादिलयो न भात्यत आह । **क्वचिदिति** । अनुक्ते स्वर्गसाध्यत्वे देहातिरिक्तात्माऽप्रतीतिरुक्ते च वाक्यस्य तत्परत्वं स्यादित्याशङ्क्याह **आपाततः इति** । आपातप्रतीतोऽपि तथाऽस्तु देवताविग्रहादिवदत आह **तत्रेति** । निराकृतस्य कथं प्रपञ्चप्रविलयप्रमित्यर्थत्वमत आह **असतोऽपीति** । असन्नपि प्रमित्यर्थो वपोत्खननादिरिव प्राशस्त्यप्रमित्यर्थ इति भावः । स्वर्गकामवाक्ये देहात्मभावोपलक्षितजडप्रपञ्चविलयमुक्त्वा गोदोहनवाक्ये दर्शपूर्णमासाधिकारिण एव गोदोहनेऽप्यधिकारावगमादुभयत्राधिकारिभेदप्रविलापनद्वारा तदुपलक्षितात्मभेदः प्रविलाप्यतइत्याह **गोदोहने-**

नेति । एवं प्रवृत्तिविषयजडप्रपञ्चस्य स्वरूपेण प्रविलयं प्रवृत्तिकर्तुश्चेतनस्य भेदमात्रप्रविलयं चाभिधाय प्रवृत्तेः प्रविलयमाह* **निषेधवाक्यानीति** । ५७४ साक्षादेव प्रवृत्तिनिषेधेनात्मज्ञानोपयोगीनीत्यध्याहारः । **विधिवाक्यानीति** । ऐहिकफलानीत्यर्थः । पारलौकिकफलानां देहात्मभावप्रविलयार्थं तस्योक्तत्वात् साधकानामुद्यादिप्रवृत्तिपराणि न भवन्ति । स्वर्गकामपदवत् ग्रामकामपदस्यापि फलसमर्पकत्वायोगादित्यर्थः । **सेवादिदृष्टोपायप्रतिषेधार्थानीति** । सेवादिविषयप्रवृत्तिर्हि साधकस्यानुष्ठीयमानाया न भवतीत्यर्थः । एवं मुख्यार्थपरिग्रहे बाधकादर्शनेन विधीनां प्रपञ्चलयार्थं यमुक्तमिदानीं लक्षणास्वीकारे प्रयोजनमाह **तथा चेति** । ननु यदि न कर्मणां फलसाधनत्वं तर्हि जगद्वैचित्र्यमत आह **अनादिविचित्रेति** । **कथं तर्हि विधिरिति** । त्वयाऽपि साधकस्यादौ दृष्टार्थप्रवृत्तिपरिसंख्यायकत्वं ब्रुवता विधित्वं त्यक्तः । तथा च फलार्थिनोऽधिकारिणोऽभावे विधित्वं न स्यादित्यर्थः । बादरकादिवद्विधेः प्रवर्तकत्वमित्यतस्तावद् निषेधन् स्वर्गकामाधिकरणसिद्धान्तं दर्शयति **उपदेशो हीत्यादिना** । ननु भवतूपदेशो विधिः कथं तस्य फलसाधनविषयताऽत आह **उपदेशश्चेति** । नियोज्यः प्रवर्त्यः पुरुषस्तदीयं प्रयोजनं साध्यं यस्य कर्मणः तन्नियोज्यप्रयोजनम् । ननु नियोक्तृपुरुषप्रयोजनसाधनं यथाऽऽज्ञादौ बोध्यते एवमुपदेशेऽपि किं न स्यादत आह **न त्वाज्ञादिरिव नियोक्तृप्रयोजन इति** । उपदेश इत्यनुषङ्गः । उत्तमनियोक्तृका ह्याज्ञा यथा गामानयेति । अनुत्तमनियोक्तृकाऽध्यर्थना यथा मम पुत्रमध्यापयेति । उभयत्रापि प्रवर्तयितुः प्रयोजनसाधनं बोध्यते नैवमुपदेशे । तत्र हेतुमाह **तत्राभिप्रायस्येति** । प्रवर्तयिता स्वस्य ५७५ । हितं भवत्विति यत्र प्रवर्तयति तत्राज्ञादिस्तदभिप्रायविशेषः प्रवर्तकः । अपौरुषेये वेदे तस्यासम्भवान्नियोज्यप्रयोजनसाधनमुपदिश्यत इत्यर्थः । न च वाच्यमुपदेशोऽपि नियोज्यप्रयोजनसाधनविषयोऽभिप्रायविशेष इति कथमसावपौरुषेये वेदे सम्भवतीति यतः परस्य स्वस्य वा प्रयोजनमनभिसंधायापि गोपालादेर्मार्गाद्युपदेष्टृत्वं भूतार्थविषयं दृश्यते । ननु नियोज्यप्रयोजनसाधनविषयत्वमनुज्ञायामपि दृश्यते यथेच्छसि तथा कुर्वित्यादौ तत्राह

* प्रविलयानाहेति २ पु. पा.   † नत्र फलार्थिन इति २-३ पु. पा.

अस्य चेति । अनुज्ञायां हि प्रवृत्तस्य प्रवर्तनमुपदेशे त्वप्रवृत्तस्य ततश्चाऽप्रवृत्तप्रवर्तकत्वे सतीति विशेषणविशिष्टनियोज्यप्रयोजनसाधनविषयत्वमुपदेशस्यैव लक्षणमिति न्यायकणिकायाम् उपपादितमित्यर्थः । नियोज्यप्रयोज-

५१५ । ५ नेत्यादेर्व्याख्यानम् **अनुष्ठात्रपेक्षितेत्यादि ।** प्राभाकराभिमतनियोज्यव्यावृत्त्यर्थं सिद्धान्तसूत्रगतं तादर्थ्यादिति पदं व्याचष्टे **अनुष्ठात्रपेक्षितोपायतारहितेनेति । तादर्थ्यात्** तादर्थ्ये सति पूर्वपक्षोक्तप्रवर्तनामात्रार्थत्वे सतीत्यर्थः । यदुक्तं साक्षाद्भावनाभाव्यो यागादिः स च दुःखरूप इत्यप्रवृत्तिरिति तत्राह **न चैतदिति ।** विधिविषयीकृतभावनायाः श्रेयःसाधनत्वात् स्वर्ग एवोद्देश्यो न तु यागादयः । यदि स्युस्तर्ह्यप्रवृत्तिविषयता तेषां स्यात् तच्च नास्ति । यागादीनां भावनां प्रत्यनीप्सितकर्मतामात्रत्वादित्यर्थः । यागादीनां भावनोद्देश्यत्वाभावे हेतुः । **दुःखत्वेन कर्मणामिति ।** यत्स्वर्गादेर्भावनां प्रति व्यवधानान्न भाव्यत्वमित्युक्तं तत्राह **स्वर्गादीनां त्विति ।** सर्वो हि कामनानन्तरं प्रवर्तते ततश्च स्वर्गादेर्भावनायाः पूर्वरूपकामनाविषयत्वादतितरामव्यवधानमित्यर्थः । यच्च द्रव्यत्वात् स्वर्गादेः क्रियाशेषत्वमिति तत्राह **प्रीत्यात्मकत्वाच्चेति ।** एषां हेतूनां स्वर्गकामादेरधिकार इति वक्ष्यमाणप्रतिज्ञायां संबन्धः*। प्रीतौ हि रूढः स्वर्गशब्द इति तच्छेषा क्रिया इत्यर्थः । यत्तु सुबन्तपदाभिधेयत्वात्सिद्धरूपतेति तन्न । तथापि कामपदात्साध्यत्वप्रतीतिरित्यभिप्रेत्याह **नामेति ।** यदपि पुरुषविशेषणत्वात्स्वर्गादेर्न भाव्यत्वमिति तत्राह **पुरुषविशेषणानामपीति ।** भावनाविप्रकर्षन्ननुवादेन विशेषणभूतस्वर्गपरं स्वर्गकामपदं स्वर्गं भाव्यत्वेन समर्पयतीत्यर्थः । यत्तु यागादेः स्वर्गादेश्च भाव्यत्वेन वाक्यभेद इति तत्राह **फलार्थप्रवृत्तेति ।** फलार्थं प्रवृत्तस्य पुरुषस्य या भावना तया भाव्यत्वलक्षणेनेति प्रथमग्रन्थे विग्रहः । फलार्थं या प्रवृत्ता भावना तया भाव्यत्वरूपस्येति द्वितीयग्रन्थे । ततश्च यागादेः साध्यत्वमन्यत्साधयितुं स्वर्गादेस्तु स्वत इति स्वतन्त्रसाध्यद्वयाभावान्न वाक्यभेद इत्युक्तं भवति । ननु यागादिर्न करणं स्याद् भाव-

,, । २१ नाभाव्यत्वात्स्वर्गवदिति तत्राह **भावनाभाव्यत्वमात्रस्येति ।** परश्वादेरपि तथाभावाद्व्यापाराविष्टरूपेण साध्यत्वादित्यर्थः । स्वर्गादीनां त्विति

* प्रतिज्ञया सम्बन्ध इति ३ पु॰ पा॰ ।

यत्त्वेन भावनां प्रति स्वर्गादीनामव्यवधानातिशय उक्तः । इदानीं व्यवधान-
मङ्गीकृत्याप्युद्देश्यत्वेन साध्यत्व आकाङ्क्षातिशयमाह **फलस्य साक्षादिति** । ५७६
तदुद्देश्यतया लक्षणेन फलस्य सर्वत्र व्यापितया व्यापित्वेनावस्थानादिति
योजना । व्यापित्वनिर्देशो लक्षणस्याव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहारार्थः । **न
चाधिकाराभाव इति** । स्वर्गमोक्षयोरधिकारान्यथानुपपत्त्या हि देहा-
त्मत्वाभावावगतिरित्यर्थः । मपात आपातः । यत्तु प्रपञ्चप्रविलयादिलक्षणाया
प्रयोजनं शास्त्रार्थसिद्धिरिति तत्राह **न चैतावतेत्यादिना** । **सर्वपारि-
षदतया** सर्वपरिषत्प्रसिद्धतया । यदि प्राभाकरा मन्वीरन् असति व्यापा-
रवति न व्यापार इति तान्प्रत्याह **असत्स्वप्याग्नेयादिष्विति** । तेषा-
मपि मते आग्नेयादिवाक्यैर्यागा एव विधीयन्ते नापूर्वाणि । अधिकारवाक्य-
सन्निधिसमाम्नातानामाग्नेयादिवाक्यानामधिकाराऽपूर्वानुवादकत्वशङ्कायां क्ष-
णिकतत्कर्मणां द्वारमित्येवापूर्वान्तरप्रत्ययाजनकत्वात्तैश्च परमापूर्वं जनयि-
तव्य ऽवान्तरव्यापारा जन्यमाना असत्स्वपि व्यापारवत्सु भवन्तीत्यर्थः । अथ
लौकिको वदेत् तत्राह **असत्यपीति** । सापेक्षेश्वरात् फलसिद्धेर्वक्ष्यमाण-
त्वादविचित्रस्येति भाष्याऽयोगमाशङ्क्याह **केवलादितीति** । नहि कर्मा-
ऽपेक्षत्वपक्षो निर्दोष इति कथं पूर्वपक्षावकाशस्तत्राह **कर्मभिर्वेति** । क्व
चिच्छुभं कारयति क्वचिदशुभमिति वैषम्यप्रसङ्ग इत्यर्थः । कर्मादि चेतना-
धिष्ठितमचेतनत्वाद् मृद्वदित्यनुमानस्य जीवे सिद्धसाधनत्वमाशङ्क्याह **न
चैतन्यमात्रमिति** । कर्म स्वरूपं तस्य च शुभस्य सुखमितरस्य दुःखमित्येव
सामान्यविनियोगः । आदिशब्देन ज्योतिष्टोमात्स्वर्ग इत्यादिविशेषविनियोग
उच्यते । फलसिद्धिपूर्वकाणि कर्मस्वरूपादिसाक्षात्कारवदधिष्ठितमस्माभिः
साध्यत इति न सिद्धसाधनमित्यर्थः । आगमप्रमिते सभावनामात्राभिधानादप-
त्युरसामञ्जस्या*दित्यत्रोक्तखण्डनानामनवकाशः । दुर्गेषु यो जनानां निवेश-
नार्थं भूमिकाविशेषो रच्यते ऽसावट्टालः । **निरटङ्कं** निष्टङ्कं निर्णीतमित्यर्थः ।
नन्वीश्वरश्चेत्फलं ददाति किं कर्मभिरत आह **लौकिकेश्वर इति**[1] । ५७७
ईश्वरस्य कर्मापेक्षामुक्त्वा कर्मणामीश्वरापेक्षामुक्तां स्मारयति **तदिह केवलं
कर्मेति** । न केवलं कर्माधिष्ठानत्वादीश्वरसिद्धिरपि तु कर्मभिरीश्वरप्रसादस्य

---

* व्या. सू. अ. २ पा. २ सू. ३७ ।   1 लौकिकश्चेश्वर इति मु. भामती पु. पा. ।

साध्यत्वाच्चेत्याह तथा देवपूजात्मक इति। न प्रसादयन्नित्यप्रसादयन्नि-त्यर्थः। नशब्दोयं प्रतिषेधवचनः। विरोधनं द्रोहः। ननु प्रधानयागेन परमेश्वरः प्रसीदतु अङ्गानुष्ठानं तर्हि किमर्थमत आह यथा च परमाऽपूर्वइति।

अथ भास्करेण प्रलेपे। भाष्यकारमते ऽन्तर्यामिव्यापारः फलोत्पादकः स च संनिधिमात्ररूप इति नित्यः सर्वजीवसाधारणश्चातो न तस्यैकैक-

५७८। १९ जीवकर्मभिः साध्यत्वमिति तं भाष्यव्याख्यानेनानुगृह्णाति ये पुनरिति। अविद्योपाधिवशादीश्वरस्याऽनित्यः प्रतिजीवं कर्मसाध्यश्चानुग्रहो ऽस्तीत्यर्थः‡॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानुभवानन्दपूज्यपादशिष्यभगवद-मलानन्दस्य व्यासाश्रमापरनामधेयस्य कृतौ वेदान्तकल्पतरौ तृतीयस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः॥

	अत्र पादे	आदितः
अधिकरणानि	८	१०१
सूत्राणि	४१	३५९

---

* अत्राष्टमं फलाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ४—फलमत उपपत्तेः ३८ श्रुतत्वाच्च ३९ धर्मं जैमिनिरत एव ४० पूर्वं तु बादरायणो हेतुव्यपदेशात् ४१॥

अथ तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ।

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥ ५१९

द्वितीये पादे तत्त्वंपदार्थौ परिशोधितौ । इदानीमपुनरुक्तपदार्थोपसंहारेण सगुणनिर्गुणब्रह्मवाक्यानाम्[*]र्थोऽवधार्यते । सगुणवाक्यार्थचिन्ता तु तद्विद्यानां सत्त्वशुद्धिद्वारा निर्गुणविद्योपयोगात् । पदार्थोपसंहारेण वाक्यार्थावधारणार्थं च सगुणविद्यानामभेदचिन्ता । भेदचिन्ता तु तदपवादत्वेन । निर्गुणविद्यायां तु विद्याभेदादैक्यं सिद्धमेवेति न तत्र विचार्यते । गुणोपसंहारस्तु आनन्दादय इत्याद्यधिकरणे[†] तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थसिद्ध्यर्थं वाक्यार्थोपसंहाररूपो वर्णयिष्यते । तदेतत्सर्वमभिसंधायाह **पूर्वेणेति** । अत्राक्षेपभाष्यं ननु विज्ञेयं ब्रह्म पूर्वापरादिभेदरहितमेकरसं सैन्धवघनवदवधारितमित्यादि । तदनुपपन्नमिव । सगुणब्रह्मणो नानारसत्वेन तद्विज्ञानभेदाभेदचिन्तायाः संभवात् । अत आह **निरुपाधीति** । पूर्वापरादिभेदरहितमेकरसमिति च विशेषणद्वयस्यापुनरुक्तमर्थमाह **सावयवस्य हीत्यादिना** । अवयवा हि अवयवाः पूर्वापरभावेन वर्तन्ते अतस्तन्निषेधात्सावयवत्वनिषेधः । एकरसमित्यनेकधर्मवत्त्वनिषेध इत्यर्थः । स्वभावो धर्मः । भाष्यगतघनशब्दार्थमाह **कठिनमिति** । अच्छिद्रत्वाद्रसान्तररहितमित्यर्थः । अवयवभेदं धर्मभेदं च निरस्यापेक्षितकर्मभेदमाशङ्क्य तन्निषेध एकरूपत्वविशेषणेन क्रियत इत्याह **नन्वेकमपीत्यादिना** । भाष्ये एकत्वादित्यनेन प्राक् निषिद्धावयवधर्मभेदनिषेधानुवादः । नन्वनेकरूपाणि ज्ञानानीत्यत्र रूपग्रहणं व्यर्थम् अनेकानीत्येवोच्यताम् अत आह **एकस्मिन् गोचर इति** ।

ननु ज्ञानस्य गुणस्य कथमनेकरूपत्वप्राप्तिरत आह **रूपमाकार इति** । ,, नामरूपधर्मविशेषपुनरुक्तिनिन्दाशक्तिसमाप्तिवचनप्रायश्चित्तान्यार्थदर्शनाच्छाखान्तरे कर्मभेदः स्यादिति[‡] शाखान्तराधिकरणपूर्वपक्षसूत्रम् । तत्र निन्देति उदितहोमाऽनुदितहोमनिन्दोच्यते । प्रातः प्रातरनृतं ते वदन्ति

---

* सगुणनिर्गुणविद्यानामिति २ व पा । † व्या सू अ ३ पा ३ सू ११ ।
‡ जै सू अ २ पा ४ सू ८ ।

पुरोदयाज्जुह्वति ये ऽग्निहोत्रं दिवाकीर्त्यमदिवाकीर्तयन्तः सूर्यो ज्योतिर्न तदा ज्योतिरेषामित्यनुदितहोमनिन्दा। यथा ऽतिथये प्रद्रुतायान्नं हरेयुस्तादृक् तद्यदुदिते जुह्वतीत्युदितहोमनिन्दा। प्रद्रुताय निर्गतायेत्यर्थः। ततश्च एकस्य विरुद्धकालद्वया ऽसंभवात्कर्मभेदः। प्रायश्चित्तमुदिता ऽनुदितहोमव्यतिक्रमे। तच्च निन्दाप्रायश्चित्ते वेदान्तगतविद्यासु न स्त इति नोदाहृियेते। इतरे ये नामादयो भेदहेतवस्तदुपन्यासार्थं नाम्नस्तावदित्यादिभाष्यं तद्व्याचष्टे अस्त्यथैष ज्योतिरित्यादिना। ननु यजेतेति प्रकृतज्योतिष्टोमानुवादो ऽनुपपन्नः। नाम्नैव तद्बुद्धिविच्छेदा*दत आह **ज्योतिरितीति**। ज्योतिरिति हि प्रातिपदिकमात्रं न त्वस्य नामत्वमभिव्यक्तम्। एतेनेत्यमनुकृष्य यजेतेत्याख्यातवाच्यकर्मसामानाधिकरण्यात् नामत्वाभिव्यक्तिः। तथा चाख्यातपारतन्त्र्याद्यद्याख्यातं कर्म विदधीत तर्हि नामापि तद्वदेदथ त्वनुवदेत्तर्हि नामापि तदनुवदिष्यतीत्यप्रयोजकमिह नाम भेदा ऽभेदयोः। ततश्चाख्यातार्थ एव चिन्त्य इत्यर्थः। उक्तं हि।

प्रायेणाख्यातसम्बन्धि नामेष्टं पारतन्त्र्यभाक्।
तस्यैव प्रथमं तेन भेदाभेदनिमित्ततः॥ इति।

ज्योतिरिति कर्मसामानाधिकरण्येन कर्मनामत्वव्यवस्थापनादित्यादिहेतूनां सहस्रदक्षिणागुणविधानार्थो ऽयमनुवाद इति वक्ष्यमाणप्रतिज्ञया सम्बन्धः।

५७९। १८ (margin: line 8)

५८०। ८ **अथशब्दस्य चेति**। आनन्तर्यं हि पूर्ववृत्तापेक्षं गुणविधिपक्षे चाश्रयदानार्थमस्ति ज्योतिष्टोमापेक्षा न कर्मान्तरत्वे। न हि क्रतुः क्रत्वन्तरमपेक्षत इत्यर्थः। ननु द्वादशशतं दक्षिणेति ज्योतिष्टोमे द्वादशशतं गावो दक्षिणा तद्विरुद्धं सहस्रदक्षिणाविधानमित्यत आह **द्वादशशतेनेति**। उत्पत्तिः कर्मस्वरूपज्ञापनं तन्मध्ये विहितमुत्पत्तिशिष्टं कर्मस्वरूपज्ञापनोत्तरकालविहितमुत्पन्नशिष्टम्। तत्र द्वादशशतं दक्षिणा यद्युत्पत्तौ श्रूयेत तर्हि बलवत्त्वात् सहस्रदक्षिणां बाधेत न त्वेवमस्त्युभयोरपि कर्मज्ञापनोत्तरकालं श्रुतत्वादित्यर्थः। अन्यायश्चानेकार्थत्वमिति न्यायादिति दृष्टान्तोक्तिरियम्। यथा ऽनेकार्थत्वमेकस्य शब्दस्यान्याय एवमेकस्यार्थस्यान्याय्यमनेकशब्दत्वमित्यपि न्यायस्ततो ज्योतिष्टोम†ज्योतिःशब्दौ नैकस्य कर्मणो वाच-

* तद्विच्छेदादिति ३ पु० पा०। † न्यायाज्ज्योतिष्टोमेति ३ पु० पा०।

कावित्यर्थः । ननु वसन्तवाक्ये ज्योतिष्टोमवाक्ये च ज्योतिर्ज्योतिष्टोमशब्द-
योरेकार्थत्वादनेकशब्दत्वमपि कुतो विदामितमत आह उत्सर्गात् इति । अस- ५८०
म्बद्धार्थपदव्यवायादिति पूर्वेणासम्बद्धार्थवता ज्योतिःपदेन व्यवधाना-
दित्यर्थः । यत्तु वसन्तादिवाक्ये ज्योतिःशब्द एकदेशान्तरलक्षणार्थे दृष्ट
एवमत्रापीति तत्राह न चैकत्वेति । वसन्तादिवाक्ये हि ज्योतिषा यजे-
तेत्याख्यातमन्त्रा सञ्ज्ञा आख्यातं च कालादिविधिसंक्रान्तमिति पूर्वकर्मा-
नुच्छेदेषा तु प्रथमान्तत्वादततन्त्रेति प्रकृतकर्मबुद्धिं विच्छिनत्तीत्यर्थः ।
यत्तु ज्योतिरिति प्रातिपदिकमुच्चार्यतेनेति परामृश्य यजेतेति विधानाद्
नामधेयं ज्योतिःशब्द इति तदोमिति[1] भ्रमः तस्यैव नाम्नः कर्मान्तरवा-
चकत्वादित्याह भेदे ऽपि चेति । अपि चेति समुच्चये । यथा नामधे-
यत्वमेवं भेदोपि प्रथममुल्लिखित इत्यर्थः । ननु कठेन प्रणीतत्वादध्यापित-
त्वाद्वा काठकमुच्यते न विद्या प्रणीयते तस्या अशब्दत्वादत आह
प्रणयनं चेति । प्रणयनं शिष्येभ्यो नयनमुपदेशः स ज्ञाने ऽपि अविशिष्ट ५८१ ।
इत्यर्थः । ज्योतिःसञ्ज्ञायाः सकाशात् काठकत्वादि[2]सञ्ज्ञाया भेदकत्वाति-
शयमाह तथा चेति । ज्योतिष्टोमस्य सन्निधौ श्रुतत्वात्तदनुवादकत्वेन तन्ना-
मैकदेशत्वेन च सम्भाव्यमानमपि ज्योतिरिति नाम यदा कर्मभेदकं तदा
शाखान्तरस्थत्वेन दूरस्थ सपूर्णं च काठकादिनामातितरां ज्ञानभेदकमि-
त्यर्थः । अतत्प्रतीकभूतेति च्छेदः । तथा रूपभेदापीत्यादिभाष्यमुपात्तं तद्
व्याचष्टे इदमाम्नायतइत्यादिना । नन्विह सिद्धानुवादमात्र सा आ-
मिक्षेति प्रतीयते न विधिः तत्र कथं कर्मभेदाऽभेदचिन्तावकाशस्तत्राह
द्रव्यदेवतेति । वाजिनं गुणो विधीयतइति । यद्यप्यत्र वाजिनं
देवता च गुणो विधीयते इति वक्तुं शक्यं तथापि प्राप्ते कर्मण्यनेकगुणवि-
ध्यसंभवाद् द्रव्यमात्रविधिरुक्तः । वाजिपदेन तु विश्वेदेवा अभिधीयन्ते
इति वक्ष्यति सिद्धान्ते तु विशिष्टविधित्वादप्राप्ते कर्मा ऽनेकगुणविशिष्टं विधातुं
शक्यमिति मत्वा द्रव्यदेवतान्तरविशिष्टमपूर्वंकर्मं विधीयते इत्युक्तम् ।
विशिष्टविधौ कर्म विधातव्यविशेषणभूतं द्रव्यं देवता चेति गौरवमित्याह
विधिगौरवेति । यदा ऽऽमिक्षायागाद्वाजिनयागः कर्मान्तरं विधीयते ५८२

---

[1] तत ओमिति ४ पु॰ पा॰ ।   [2] काठकादीति १ पु॰ पा॰ ।

तदा तत्तावत् कल्प्यं तच्चान्यमपूर्वं च कल्पनीयमित्याह **कर्मान्तराऽपूर्वान्तरेति** । ननु वैश्वदेव्यामिक्षेत्यत्र यागविधिप्रतीतिसमयएवाऽऽमिक्षा यागान्विता प्रतीयते वाजिनं तु वाक्यान्तरेणाऽत उत्पत्तिशिष्टामिक्षाऽवरुद्धे कर्मणि वाजिनं दुर्बलमवकाशमलभमानं कर्मान्तरं गमयतीत्याशङ्क्याह

५८२ । ६ **न चोत्पत्तिशिष्टेति** ।

किमिति न युक्तमत आह **उभयोरपीति** । अयमभिप्रायः । अत्र ह्यामिक्षायां वाजिने वा न प्रत्यक्षं विधिमुपलभामहे न्यायबलात् कल्पयेमहि । तत्र वैश्वदेवीवाक्ये आमिक्षाविश्वेदेवसबन्धः* प्रतीयते वाजिनवाक्ये तु वाजिनां तेषामेव विश्वेषां देवानां वाजिनस्य च संबन्धः । तत्र देवतैक्याद् द्रव्यद्वयस्य सहत्यागकल्पनया द्रव्यद्वययुक्तएकयागविधिरनुमीयते । तत्र कुत उत्पत्तिशिष्टत्वमामिक्षायाः कुतो वा वाजिनस्योत्पन्नशिष्टत्वमिति । नन्वामिक्षावरुद्धयागस्य प्रथमं प्रत्यक्षविध्यभावे ऽपि विश्वेदेवानां श्रौत आमिक्षासंबन्धः । तेषां पुनर्वाजिपदाभिधेयानां वाजिभ्यो वाजिनमिति वाक्यीयो वाजिनसंबन्धः स च श्रौतसंबन्धाद्दुर्बल इति न विश्वदेवा वाजिनेन संबध्यन्ते । तत्र कर्मान्तरं वाजिभ्यो वाजिनमिति पदद्वयात्मकवाक्यगम्यं विधीयते अत आह **न च वैश्वदेवीत्यत्रेति** । वैश्वदेव्यामिक्षेति पदद्वयात्मकवाक्यादेव विश्वेषां देवानामामिक्षासंबन्धः (एवं वाजिनसंबन्धो ऽपि तेषां)† वाजिभ्यो वाजिनमिति पदद्वयात्मकवाक्यगम्य इति तुल्यतेत्यर्थः । ननु वैश्वदेवीति तद्धितान्तपदश्रुतिमात्रादामिक्षासंबन्धो विश्वेषां देवानाम् अवगम्यतइत्याशङ्क्य तथा सत्यामिक्षापदवैयर्थ्यं स्यादित्याह **नो खल्विति** । ननु विश्वे देवा देवता अस्या इति तद्धितार्थः अस्या इति शब्देन च सन्निहिताऽऽमिक्षैवोच्यते अतः श्रौत एवामिक्षासंबन्धस्तत्राह **अस्तु वेति** । **तत्सबन्धिनो विश्वान् देवानुपलक्षयतीति** । उपलक्षितेषु चामिक्षासंबद्धेषु विश्वेषु देवेषु यत्फलिष्यति तत्तस्त्वामिक्षासंबन्धोपजीवनेनेत्युपरितनग्रन्थे वक्ष्यति । ननु वाजिभ्य इति इन्प्रत्ययान्तं पदमामिक्षासंबन्धिनो विश्वदेवानुपलक्षयितुं न शक्नोति

११ । ६१ अधिकरणान्तरविरोधादित्याशङ्कते **यद्यपीति** ।

---

* वैश्वदेवसबन्ध इति ३ पु० पा० । † ( ) एतदन्तर्गतो ग्रन्थो नास्ति ३ पु० ।

दशमे स्थितम्। विधिशब्दस्य मन्त्रत्वे भावः स्यात्तेन चोदना*। दर्शपूर्णमासयोर्देवतापदान्याग्नेयादीनि सन्ति सन्ति चाग्नेरभिधानानि लोके ऽग्निः पावक इत्यादीनि। तत्र सन्देहः किं हविःप्रदानसमये येन केन चिदग्निवाचकपदेनाग्निरुद्देश्य उत विधिगताग्निपदेनैवेति। तत्राऽर्थैकरूपत्वाद्देवतात्वस्य तस्य च येन केन चिद्वाचकेन निर्देशसम्भवादनियम इति प्राप्ते राद्धान्तः। सत्यमर्थात्मकं देवतात्वं तत्तु न त्यागवाक्यत्वादि सम्भवति मासेभ्यः स्वाहेत्यादौ मासादेरदेवतात्वप्रसङ्गात् किं तु त्यज्यमानहविः प्रत्युद्देश्यत्वम्। उद्देशश्च हविः प्रति प्राधान्येन निर्देशस्तत्राग्नेय इति विधिगतस्यैव मन्त्रत्वे देवताप्रकाशकत्वे भावो देवतात्वं†। हविस्त्यागकाले ऽपि स्यात् तद्भिन्नवत्यग्निशब्देन हविः प्रत्यग्नेः प्राधान्येन निर्देशाद्धविस्त्यागकाले ऽपि तेनैव स निर्देश्यः शब्दान्तरेण निर्देशे देवतात्वं न स्यात्तस्माद्विधिशब्दस्यैव मन्त्रत्वे देवताप्रकाशकत्वे भावः स्यात्तेन हि देवतामुद्दिश्य हविषश्चोदनेति। तत्र शब्दभेदे ऽपि देवतैक्ये एतदधिकरणविरोध इत्यर्थः।

यदि च शब्दभेदे ऽपि देवतैक्यं तर्हि सौर्यं चरुं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकामः आदित्यं चरुं निर्वपेदिति च सौर्यादित्य‡चर्वोरेकदेवतात्वं स्यादित्यर्थः। न चैतयोरेकदेवतात्वमस्ति शक्यं सूर्याय जुष्टं निर्वपामीति आदित्याय जुष्टं निर्वपामीति च मन्त्रसमवेतानुष्ठानविरोधादिति आशङ्क्य परिहरति **तथापीत्यादिना**। तदस्यास्तीत्यर्थे ऽणिप्रत्ययः स्मर्यते अस्येति च सर्वनाम तेन विश्वदेवपदसन्निहितानां परामर्शान्न शब्दान्तरप्रयुक्तं देवतान्तरत्वमित्यर्थः। आमिक्षासत्त्वाद्वैश्वदेव्यापत्तिरूपं फलं यत्तदुक्तं तत्राह **ततश्चेति**। वाक्येनैवामिक्षासम्बन्धोपजीवनेन वाजिनविधानान्न वाजिनसंबद्धया ऽऽमिक्षया बाधितुं शक्यते श्रौतात्सम्बन्धाद्वाक्यीयः सम्बन्धो दुर्बल इति न्यायादवगन्तव्यम्। स च न्यायो वचनेन बाधित इत्यभिप्रायः। द्रव्यद्वयेन युक्तमेकं कर्म विधीयत इति यदवादिष्म वाजिनामिक्षयोः सहत्याग इति तदिदमुत्थितम्। एवं च यत्सन्देहप्रदर्शनावसरे उक्तं पूर्वास्मिन्नव ५८२

* जै॰ सू॰ अ॰ १० पा॰ ४ सू॰ २३। † देवतात्वमिति नास्ति ३ पु॰।
‡ सूर्यादित्येति ३ पु॰।

कर्मणि वाजिनं गुणो विधीयते इति तदापातप्रतिभानमादायाभिहितमिति विश्वेषां देवानामामिक्षासंबन्धस्य श्रौतत्वाद् वाजिनसंबन्धस्य च वाक्यीय-

५८३ । ६ त्वात् श्रुतिबलीयस्त्वन्याय*मादाय सिद्धान्तयति **स्यादेतदेवमित्यादिना** । ननु तद्धित आमिक्षाविशिष्टान्विश्वान्देवानभिधत्ताम् अथ वा तेषामामिक्षा-संबन्धमभिवदतु यद्वा विश्वेषां देवानां यत्संबन्धिमात्रं तद्वा वक्तु तथा च कुतो ऽस्यामिक्षावाचकत्वमत आह **न तु विश्वेषु देवेष्वित्यादिना** । अत्र सर्वत्र हेतुरुक्त एव सन्निहितविशेषस्य सर्वनामार्थत्वादिति । अथ यदुक्तं वैश्वदेवीपदादामिक्षाप्रतीतावामिक्षापदवैयर्थ्यमिति तदनुभाषते **नन्वेवं सतीति** । उत्तरमाह **तद्धितान्तस्येति** । नात्र वैश्वदेवीपदएकस्मिन्नर्थे पर्यवसिते आमिक्षापदेन चापरस्मिन्नभिहिते तयोर्वैशिष्ट्यं पदद्वयसमभिव्याहारादवगम्यते किं तु नामसंनिहितावलम्बिनः सर्वनाम्नो ऽर्थः क इत्यपेक्षायामान आमिक्षापदेन समर्प्यते ऽतश्च यथा ऽयं घट इत्युक्ते ऽयमिति पदस्य संनिहितावलम्बिनो विषयसंनिधापकप्रत्यक्षापेक्षायामपि न श्रुतित्वहानिरित्येवं तद्धितस्यापीत्यर्थः। एतदेव स्फुटीकरोति **अवसिताभिधानं हीति** । अवसिताभिधानत्वं नाम परिपूर्णविषयलाभः । द्वयं हि सर्वत्रापाद्यमभिमतविघातो ऽनभिमतप्रसरश्चेति। तत्रानभिमतप्रसरं वारयति **कुत आमिक्षापदानपेक्ष इति** । अभिमतविघातो ऽपि नास्तीत्याह **कुतो वेति** । नन्वेवमामिक्षापदसापेक्षवैश्वदेवीपदादामिक्षासंबन्धो विश्वेषां देवानां गम्यते तर्हि द्वे अपि पदे मिलित्वा प्रमाणं स्यात् तथा च वाक्यत्वम् । अथ सत्यामप्यामिक्षापदापेक्षायां वैश्वदेवीपदमेव तत्र प्रमाणं तर्ह्यामिक्षापदमेव किं न स्यादत आह

,, । १६ **अतश्चेति** । यदिति द्वितीयान्तः शब्दः पदमिति च प्रथमान्तः । आमिक्षेत्युक्ते हि न क्वाप्यपेक्षा ऽवभासते वैश्वदेवीत्युक्ते त्वस्ति कासावित्यपेक्षा ऽतो वैश्वदेवीपदमेव साकाङ्क्षमर्थमभिदधत् प्रमाणमामिक्षापदं तु तदीयार्थाभिधानकथंभावाकाङ्क्षापरिपूरकमितिकर्तव्यभावमनुभवतीति विनिगमकहेतुबलाद् वैश्वदेवीपदमेव प्रमाणं ततश्च श्रुतित्वाद्वाक्यापेक्षया तत् प्रथमभावि ततः पदान्तरापेक्षं वैश्वदेवीपदं यदामिक्षाविश्वेदेवसंबन्धरूपं वस्त्वभिधत्ते तदुक्तप्रकारेण प्रमाणभूतप्रथमभाविवैश्वदेवीपदावगम्यत्वात् श्रौतं

* न्यायमिति नास्ति २-२ पु॰ ।

ततश्च प्रबलवदित्यर्थः । एतत्प्रकारवैपरीत्यं वाजिनविश्वेदेवसंबन्धे दर्शयि-
तुमस्य वाक्यीयतामाह यत्त्विति । वाजिभ्य इति वाजिनमिति च पदे पर्य- ५८३
वसिताभिधाने । यद्यपि वाजिपदं वैश्वदेवसापेक्षं तथापि न वाजिनपदापेक्ष-
मतश्च पर्यवसिताभिधानाभ्यां पदाभ्यां यावभिहितौ पदार्थौ वाजिवाजिन-
रूपौ तदवगम्यं यद्विश्वेदेववाजिनसंबन्धरूपं वस्तु* तदामिक्षाविश्वेदेवसम्ब-
न्धात्परमभावि अतो वाक्यगम्यत्वेन दुर्बलमित्यर्थः । कर्मान्तरविधौ हेत्व-
न्तरमाह **एवं चेति** । पूर्वपक्षे हि विकल्पः समुच्चयो वा वक्तव्यः स
चायुक्तः नित्यवदवगतसाधनभावाया आमिक्षाया विकल्पाऽयोगात् । अन-
पेक्षावगतसाधनभावायाश्च तस्याः समुच्चयाऽयोगादित्यर्थः । नित्यमेवेति
वक्तव्ये मृदूक्त्या वतिप्रयोगः । यत्तूक्तं वचनेनैव श्रुतिबलीयस्त्वन्यायबाध इति
तत्राह **न चाश्वत्वे इति** । विश्वेदेवा इत्ययं शब्दो यस्याः सा तथोक्ता
तां वैश्वदेवशब्दाम् । द्रव्यवचनादामिक्षाद्रव्यं प्रत्युपसर्जनभूतामवगतामेव
सति कर्मान्तरविधिपक्षे नोपलक्षयिष्यति उपलक्षणे हि नोपसर्जनन्यायबाध-
स्यादित्यर्थः । ननूपसर्जनभूता अपि विश्वेदेवा वाजिन इति तद्धितान्तर्व-
र्तिसर्वनाम्ना परामृश्यन्तां सर्वनाम्नः संनिहितगोचरत्वात्‡ इत आह **प्रकृतं
हीति** । यत्तु कर्मान्तरविधिपक्षे विधिगौरवमपूर्वकल्पनागौरवं चेति तत्राह
प्रामाणिके चेति । **तत्त्वविषयत्वात्** यथार्थविषयत्वात् । एवं गुणा-
त्कर्मभेदे व्यवस्थितमुदाहरणं दृष्टान्तमुक्त्वा ऽपत्यपूर्वपक्षे गुणाभ्यासेनाभेदे
दार्ष्टान्तिकमाह **एवमिहापीति** । **अस्ति चात्रेति** । भाष्ये ऽन्येषा
शाखिनां शिरोव्रतमस्यास्त्वं नोक्तमतो ऽध्याहरति **अन्येषामिति** । शिर- ५८४
स्यङ्गारपात्रधारणं शिरोव्रतम् ।

अभ्यासाधिकरणस्य§ शब्दान्तराधिकरणेन प्रत्युदाहरणलक्षणा सङ्ग-

* वस्त्विति नास्ति २ पु० ।
† जै० सू० अ० ३ पा० ३ सू० १४ ।
‡ विषयत्वादिति ३ पु० पा० ।
§ जै० सू० अ० २ पा० २ सू० २१

५८४।२१ तिमाह धात्वर्थानुबन्धेनेति । शब्दान्तरे कर्मभेदः कृतानुबन्धत्वात्* । यजति ददाति जुहोति इत्यत्र किं यजत्यादय एकां भावनां विशिंषन्ति उत प्रतिधात्वर्थं भावनाभेद इति संदेहे भावनायाः प्रत्ययार्थस्य प्रधानत्वात्तस्मिन् गुणभूतधात्वर्थानां समुच्चय इत्येकभावनाविशेषकत्वेन प्राप्ते राद्धान्तः—नियमेन धातुप्रत्यययोरन्विताभिधायित्वात् प्रत्ययस्य च धातोरिति सूत्रेण विवक्षितेकवचनेनैकस्मादेव धातोर्विधानादेकधात्वर्थानुरक्ता भावना ऽभिहिता सा न धात्वर्थान्तरेण संबध्यते । तत्सम्बन्धस्योत्पत्तिशिष्टत्वात् । यत्र पदान्तरोपात्तं प्रधानं तत्र भवति गुणानां समुच्चयः क्रये इवारुण्यादीनाम्† । तस्मादपुनरुक्तधात्वात्मकशब्दान्तरे कर्मभेदो भावनाभेदः कृतानुबन्धत्वादुत्पत्त्यैव कृतधात्वर्थसंबन्धत्वाद्भावनाया इत्यर्थः । धात्वर्थएवानुबन्धो ऽवच्छेदकः । ननु समिधो यजतीत्यादावेकभावनाविधाने एकत्र विधिरपरत्रानुवाद इति वक्तव्यं तत्र को विधिरिति न ज्ञायते ऽत आह प्रथमभाविना वाक्येनेति । विपरिवर्तमाना बुद्धाविति शेषः । ततश्च प्रत्यभिज्ञायमानेत्यर्थः । विध्यनुवादाऽविनिगमेन सिद्धान्तमाह परस्पराऽनपेक्षाणीति । एषां बोधकत्वे क्रमो न प्रयोजक इत्यर्थः । ननु पाठक्रमाऽनादरणे कथं प्रयाजादीनां पाठानुष्ठानक्रमसिद्धिस्तत्राह परस्परापेक्षाणामिति । प्रयाजा ह्येकं करणोपकारं कुर्वन्तीति परस्परापेक्षाः । अतस्तेषामेककरणोपकारजनकतया एकवाक्यत्वे संभूयकारित्वे सति पाठक्रमो ऽनुष्ठाने प्रयोजकः स्यादित्यर्थः । तद्वाक्यानि स्वार्थबोधने परस्परं नापेक्षन्ते इति न क्रमापेक्षा । यत एकत्वं पाठक्रमान्नियम्येतेत्यर्थः ‡ । ननु धात्वैक्यादितरेतरत्र च§

५८५।९ प्रत्यभिज्ञानमुक्तमत आह कथं चिदिति । समिदादिनामभिः कर्मभेदप्रतीतेः प्रत्यभिज्ञैव नास्तीति कथं चिदित्युक्तम् । आख्यातस्य हि सर्वत्र विधि-

* जै॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ २ सू २ ।

† अरुणादीनामिति ५ पु॰ पा॰ ।

‡ इत्यर्थ इति नास्ति २ पु॰ ।

§ चशब्दो नास्ति ५ पु॰ ।

त्वमुत्सर्गः स च बलवदपवादकेन बाधनीयः । न च बहेतदस्तीत्यर्थः । किं तद्बलवदपवादकं तदाह गुणश्रवणे हीति । यत्र हि* वाक्ये गुणः श्रूयते तत्र गुणविशिष्टकर्मविधाने विशेषणं विशेष्यं च विधातव्यं तदा विधिगौरवं स्यात् । तत्र हि गुणमात्रविधानप्रयुक्तलाघवाय विधिना विशेष्यकर्मणो ऽनुवादो ऽपेक्ष्यते । तदपेक्षायां बुद्धिसन्निधानस्योपकार इत्यर्थः । उदाहरति तथेति । ननु समिदादिवाक्यं नाभ्यासात् कर्मभेदे उदाहरणं समिदादिगुणाद्भेदप्रतीतेरत आह न चात्रेति । समिधोऽग्नआज्यस्य व्यन्त्वित्यादिमन्त्रैरेव समिदादिदेवतासंबन्धसिद्धेस्तत्प्रख्यानशास्त्रेः। समिदादीनि नामधेयानीत्यर्थः । अङ्गीकृत्य गुणवचनत्वमाह अगृह्यमाणेति । केन वचनेन विहितमिति किंवचनविहितम् । किंवचनविहितं च तत् किंकर्म चेति किंवचनविहितकिंकर्म । तदनुवादेन कस्य वाक्यस्य गुणविधित्वमिति न विनिगम्यते इत्यर्थः । न चाग्नेयादिकर्मसु गुणविधिः । तेषामुत्पत्तिशिष्टाग्न्यादावरोधादिति† । यदि§ नामधेयानि समिदादीनि तर्हि नाम्न एव भेदो नाभ्यासादत आह न चापूर्वमिति । पूर्वकर्मानन्वयीत्यर्थः । अनन्वयित्वे हेतुः विधानाऽसंबद्धमिति । ननु ज्योतिरादेरपि विधिना संबन्धो‖ ऽसिद्ध । यजेनेत्यनुकृष्य यजेतेति विधिसंबन्धावगमादत आह प्रथममिति । ज्योतिरित्यादिनाम हि प्रथमं विधानेनाऽसंबद्धमवगतं पश्चात् तस्य विधिसंबन्धः । स च विधास्यमानकर्मनामधेयत्वेनाप्यविरुद्धः । समिदादि तु प्रथममेव विधिसंबद्धमिति न पूर्वकर्मबुद्धिविच्छेदकमित्यर्थः । तस्य देवतेति । तस्य पुरुषकृतस्य कृते त्यागस्योद्देश्यनाधिकस्य प्रक्षेपाधिकस्य होमस्याविच्छेदो यः पुरुषप्रयत्न एकस्यां शाखायां चोद्यते स एव शाखान्तरे चोद्यते इत्यर्थः । दार्ष्टान्तिकमाह एवमिति ।

५८५

५८७

* जै· सू· अ· १ पा· ४ सू ४ ।

† यत्र चेति ४ पु पा· ।

‡ ननु यदीति ५ पु· पा ।

§ अवरोधादिति २ पु· ।

‖ विधानासंबन्ध इति ३ पु· पा· ।

शाखान्तराधिकरणेना*स्याऽपौनरुक्त्यं सूत्रभाष्याभ्यामुक्तमुपपादयति

५८७ । ५ युक्तमिति । शाखान्तराधिकरणे हि एकस्यां शाखायाम् अग्नेषोमीयस्यै-
कादशकपालत्वमपरस्यां द्वादशकपालत्वमिति रूपभेदात् कर्मभेदः शङ्कितः
सिद्धान्ते तु तयोर्विकल्प इत्युक्तम् । तद्युक्तम् । कपालसंख्ययोरुत्पन्नशिष्ट-
योरुत्पत्तावेकरूप्येणावगम्यमानकर्मप्रत्यभिज्ञाबाधकत्वेन† कर्मभेदकत्वाभावा-
त् । अग्निगतपञ्चसंख्यायास्तु उत्पत्तिशिष्टत्वाद् वाजिनवद् भेदकत्वमिति
शङ्कोत्थानाद्गतार्थत्वमित्यर्थः । अग्निहोत्रस्येत्यशुद्धः पाठः । अग्निहोत्रे
कपालाऽभावात् । अथवा ऽग्नौ होत्रं होम‡इति अग्नीषोमीय एवोच्यते ।

एकादशकपालत्वादेरुत्पन्नशिष्टत्वमिति वदता वाचस्पतिना कस्यां
चिच्छाखायाम् अग्नीषोमीयो भवतीति केवलोत्पत्तिवाक्यं दृष्टमिति गम्यते§ ।
इतरथा ऽग्नीषोमीयमेकादशकपालमित्यादौ संख्ययोरुत्पत्तिशिष्टत्वादिति
उत्पत्तिशिष्टा पञ्चसंख्यैव न षट्संख्या षष्ठस्याग्नेरनूद्यमानत्वादिति परिहृति
पञ्चैवेति । **सांपादिका** उपास्याः । **संपद्व्यतिरेकाय** उपास्तिव्यति-
रेकाय । अग्निरेवाग्निरित्यादिना मुख्याग्निसमिदादेरनुवादादुपास्यत्वव्यावृत्ति-
र्बोध्यत इत्यर्थः । एवं षष्ठाग्नेरनुवाद्यत्वमङ्गीकृत्य परिहार उक्तः । इदानीं
षडप्यग्नयः शाखाद्वये ऽप्युपास्याः पञ्चसंख्या त्वमुख्यानग्नीन् योषिदादीनव-
च्छेत्तुमित्यभिप्रेत्याह **अथ वा छान्दोग्यानामिति** । छन्दोगेन दृष्टां शा-
खामधीयते इति छान्दोग्याः ।

इदानीं पञ्चसंख्या उपास्याऽग्निविशेषणत्वेन न विधीयते किं त्वनू-
द्यते । अग्नयस्तु पञ्च शाखाद्वये ऽप्यविशेषेणोपास्यतया विधीयन्ते अधि-
,, । १५ कस्तु षष्ठो ऽग्निर्विकल्प्यते इति परिहरति **अथ वा भवतु वाजसनेयि-
नामित्यादिना** । **प्रचयशिष्टेति** । एकैकशो ऽग्निषु विहितेषु तेषां

* जै. सू. अ. २ पा. ४ सू. ८ ।

† प्रत्यभिज्ञाया अबाधकत्वेनेति ३ पु. पा. ।

‡ अग्नौ होम इति ३ पु. पा. ।

§ प्रतीयते इति पाठान्तरम् ।

प्रचयेनार्थाज्ज्ञातेत्यर्थः । **सांपादिकानीति** । समारोप्याग्निभावानि-
त्यर्थः । **उत्पत्तिशिष्टत्वादिति** । प्राणगताग्निकसंख्यासंपादनेति शेषः । असिद्ध
इति च्छेदः । दर्शयति चेति सूत्रं* पूरयति **विद्यैकत्वमिति** । ननु सर्वे ५८८ ।
वेदा यत्पदमामनन्तीति वाक्यं वेदोक्तद्वारेण विद्याभेदशङ्का निर्गुणब्रह्मविषया
कथमनेन सगुणविद्यैक्यमित्युक्तमित आह **यत्रापीति** । **तत्प्रायपठिता-
नामिति** । निर्गुणविद्यासंनिधिपठितानामित्यर्थः । अन्यत् स्पष्टम् । ननु
विद्यानामशब्दात्मकत्वात् कठादिप्रोक्तत्वाभावेऽपि कठाद्यनुष्ठितत्वात्
काठकादिसंज्ञा किं न स्यादत आह **न च कठादीनीति**† । अध्ययनं हि प्र-
तिशाखं स्वरादिभिर्भिद्यते न त्वनुष्ठानमित्यर्थः । ननु किं कठप्रोक्तत्वादि-
निमित्तानुसरणेन विद्यायां ग्रन्थे च काठकादिशब्दा रूढा भवन्तु तत्राह
न च कठप्रोक्तत्वेनेति । ग्रन्थे अवयवार्थयोगसंभवे ग्रन्थे रूढिर्न कल्प-
नीया ग्रन्थसंबन्धाद्विद्यायां च वृत्तिसम्भवे तत्रापि रूढिर्न कल्पनीये-
त्यर्थः । अङ्गीकृत्यापि काठकादिसंज्ञानां विद्याभिधायकत्वमप्रयोजकत्वमाह
न च तद्भेदाद्भेदादिति । यदि काठकादिसंज्ञानां भेदाद्विद्या भिद्येत ५८९ ।
तर्हि एकशाखागतदहरषोडशकलादिविद्यानामैक्यं प्रसज्येत तन्न मा भूद्
अयुक्तं हि तद् नानाशब्दादिभेदादित्यत्र‡ तन्निषेधादित्यर्थः । नित्याऽनि-
त्यसंयोगविरोधाच्च संज्ञानां न विद्याभेदकत्वमित्याह **कठादिपुरुषेति** ।
यश्च तत्तच्छाखास्वीकारसावित्र्यादौ ब्रह्मविद्यासमाप्त्युपदेशोऽध्ययनानां
सोऽपि तत्तदागमसमाप्त्यभिप्रायस्ततो न शाखान्तरे विद्याया भेदक इत्याह
समाप्तिश्चेति । शाखान्तराधिकरणान्तस्य पौनरुक्त्यमाशङ्क्याह **सर्वं चे-** ५९० ।
दिति । श्लोकेन पञ्चाग्निविद्यायामग्निगतपञ्चत्वपदत्वसंख्यया कल्पितानाग्न्य
विशेषः स च प्रागेव परिहृत इति । वस्तुमात्रयोर्गुणोपसंहारा-
नुपसंहारौ ।

रेतः प्रजननेन्द्रियं प्रजापतिः प्रजननम् गुणविशिष्टस्तदुपास्यः फलमाह
प्रजायते हीति । तं यजमानं प्रेतं दिष्टं परलोकाय कर्मभिरादिष्टमितो ग्रामा-
दग्नये अग्न्यर्थं हरन्ति नयन्त्यृत्विजः । शिरस्यङ्गारपूर्णपात्रधारणं शिरो-

---

* व्या॰ सू॰ अ॰ ३ पा॰ ३ सू॰ ५८ । † न च काठकादीनीति ३ पु॰ पा॰ ।
‡ व्या॰ सू॰ अ॰ ३ पा॰ ३ सू॰ ४ ।

व्रतम् । एतं ह्येवात्मानं बह्वृचा ऋग्वेदिनो महत्युक्थे शस्त्रविशेषे मीमांसन्ते । महाव्रते क्रतुविशेषे । महद्भयं भयहेतुर्वज्रमुद्यतं यथा तथा ब्रह्मेत्यर्थः । एषो ऽधिकृतः पुरुष एतस्मिन्नात्मन्युद् अपि अरमल्पम् अन्तरं भेदम् । अल्पमपि भेदं यदा कुरुते अथ तदा तस्य भयं भवति । तत्त्वेव ब्रह्मशब्देन विदुषो ज्ञानवतो मन्वानस्य तर्कयतो मननमकुर्वतो भयं भयहेतुः* ॥

५९० । ४ **उपसंहारो ऽर्थाभेदाद्विधिशेषवत् समाने च ॥ ५ ॥**

सर्वशाखासु विद्यैक्ये सिद्धे गुणगुणानामुपसंहारसिद्धेरधिकरणानारम्भ इत्याशङ्क्याह **भवत्विति** । करणं हि विद्याङ्गमाकाङ्क्षते आकाङ्क्षा च संनिधिसमाम्नातैः अङ्गैः शान्तेति न शाखान्तरीयाङ्गापेक्षेत्यर्थः । यद्यपेक्षा स्यात्तत्राह **अपेक्षणे चेति** । साकाङ्क्षस्य प्रयोगविधेरनुष्ठापकत्वासंभवात्तन्निराकाङ्क्षत्वाय सर्वमङ्गजातमेकस्यामेव शाखायां विधीयेतेत्यर्थः । ननु सर्वशाखासु विद्यैक्ये सति शाखान्तरगततदीयाङ्गाननुष्ठाने ऽखण्डकरणोपकारा ऽसिद्धेरनुपकृता विद्या न श्रेयस्करी स्यादत आह **तस्माद्यथा नैमित्तिकमिति** । ननु नित्यकर्मणि यावज्जीवमित्यादिनियतनिमित्तवशाच्छक्याङ्गानुष्ठानमात्रेण परिपूर्णोपकारः कल्प्यते उपासनासु तु स्वशाखाधीतैरेवाङ्गैः परिपूर्णोपकारकल्पनायां को हेतुरत आह **अङ्गान्तरा ऽविधानादेवेति** ।

,, । १५ **गृहमेधीयेति** । अस्ति चातुर्मास्येषु गृहमेधीयो मरुद्भ्यो गृहमेधिभ्यः सर्वासां दुग्धे सायमोदन इति । तत्रेदमामनन्त्याज्यभागौ यजतीति । तत्र संदेहः किमयमतिदेशप्राप्तयोराज्यभागयोरनुवाद उताङ्गान्तरपरिसंख्या अथ वा ऽतिदेशेनाज्यभागावेव प्राप्येते इत्येतदनेन वचनेन ज्ञाप्यते किं वा सर्वाङ्गेभ्यो य उपकारः स आज्यभागाभ्यामेवाङ्गान्तरा ऽनपेक्षाभ्यां भवतीत्युपकारावच्छेद इति । अन्ये ऽपि पक्षाः प्रथमे काण्डे समाशङ्क्य निरस्तास्ते तु विस्तरभयान्न लिख्यन्ते । तत्रानुवादमात्रस्य वैफल्यात्परिसंख्यायाश्च प्रतिषेधविषयत्वादङ्गान्तरप्रतिषेधस्य च वाक्यादप्रतीतेः कल्पनायां† चाज्यभागवाक्यस्य स्वार्थत्यागप्रसङ्गात् प्राप्तस्य चाङ्गान्तरस्य प्रति-

* अत्र प्रथमं सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४-सर्ववेदान्तप्रत्ययचोदनाद्यविशेषात् १ भेदान्नेति चेन्नैकस्यामपि २ स्वाध्यायस्य तथात्वेन हि समाचारे ऽधिकाराच्च सववच्च तन्नियमः ३ दर्शयति च ४ ॥

† कल्प्यमाने चेति १-२ पु. पा. ।

द्वये प्रापकप्रमाणबाधापातात् । तदेवं स्वार्थहानिरस्वार्थकल्पनं प्राप्तबाधश्चेति त्रिदोषीप्रसङ्गात् । अतिदेशस्य च विकृत्यपेक्षितप्राकृताखण्डकरणोपकारा- तिदेशद्वारेणोपकारजनक*पदार्थान् विकृतौ प्रापयतो युगपदेव सर्वाङ्गवि- षयत्वेन प्रवृत्तेराशुभावमात्रविषयत्वकल्पनस्याऽयोगादुपकारावच्छेद एवेति दशमे सिद्धान्तितम् । एतन्न्यायेनेह नोपकारावच्छेदो युज्यते । कुत इत्यत आह न हीति । गृहमेधीये हि न्याये विकृतिकर्मैव गृहमेधीयः आज्यभा- ५१० गातिरिक्तमङ्गग्रामं स्वोपकाराय नापेक्षते प्रकृतिस्त्वपेक्षते । अत्र पुनरेकमेव विद्यानं शाखान्तरीयाङ्गैस्तच्छाखिभिरनुष्ठीयमानं सन्नापेक्षते । शाखान्तरिभि- रनुष्ठीयमानं तदपेक्षते । एतच्च विरुद्धमित्यर्थः । यच्चोक्तं यथा नैमित्तिक कर्म- त्यादि तत्राप्याह नैमित्तिके त्विति । यावज्जीवनिमित्तानुरोधात् प्रधा- नकर्तव्यत्वं नित्यमवगत सर्वाङ्गोपसंहारस्य च सर्वदा पुंसा सपादयितुमश- क्यत्वाच्छक्यमात्राङ्गानुष्ठानादेव सकलाङ्गसाध्योपकारसिद्धिरित्युपकारस्याव- च्छेदः । अशक्याङ्गेभ्यो ऽवच्छिदा शक्यत्वस्यापत्न युज्यते । न तु तथेह शाखान्तरीयाङ्गोपसंहारस्याशक्यत्वम् । अशक्तः प्रथमाधिकरणे निरस्तत्वात्र चापास्तीना नित्यत्वावगतिः काम्यत्वादित्यर्थः । एवमेकस्यैकस्मिन्विषये ऽपेक्षाऽनपेक्षयोर्विरोधाद् गृहमेधीयन्यायासम्भव उक्त इदानीं वैषम्यान्तरेण प्रकृते तदसंभवमाह प्राकृतेति । चोदको ऽतिदेशः । तेन प्राकृत उपकार- पिण्डो गृहमेधाय प्राप्यते तद्द्वारा च तज्जनकानि सकलप्राकृताङ्गानि । तत्राज्यभागावपि तन्मध्ये प्राप्त इति प्राप्तयोः पुनर्वचनात् सकलाङ्गजन्यो- पकारस्य तन्मात्रजन्यत्वेनावच्छेद स्यादिह तु स्वशाखागताङ्गानां वचना- द्विना न प्राप्तिरिति तद्विधायकमेव वचनं नेतरपरिसंख्यायकमित्यर्थः । अनेन गृहमेधीयपूर्वपक्षगतपरिसंख्यापत्तौ ऽपि व्युदस्तः । तन्मात्रविधिपक्ष स्यापि गृहमेधीयपूर्वपक्षगतस्यात्रासंभवमाह न च तदुपकारेति । तच्छ- ,, ब्देन प्राकृतमङ्गं परामृशति । आज्यभागतदितराङ्गसाध्ये उपकारस्तोमे ऽतिदेशप्राप्ते ऽप्याज्यभागविधानाद्धि तत्रातिदेशस्य तन्मात्रविधानपरत्वं कल्पितं न त्विह विद्यासु स्वपरशाखागतधर्मसाध्योपकारपिण्डस्यास्ति कश्चिदतिदेशः यस्य तत्प्राप्तधर्मस्य स्वशाखायां विधानात् स्वशाखा-

* उपकारकेति ३-२ पु० पा० ।

गतधर्ममात्रविधायकत्वं कल्प्येनेत्यर्थः । **तत्त्वेन** एकत्वेन । **बलवति बाधके इति** । प्राप्तौ पुनर्विधानमेव बलवद् बाधकम्* ॥

५९१ । ३ **अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशेषात् ॥ ६ ॥**

चोदनाद्यविशेषादित्यस्यापवादार्थमिदमधिकरणं भाष्ये वाजसनेयिशाखागतमुद्गीथब्राह्मणं छान्दोग्यगत उद्गीथाख्यायश्च विषयत्वेनोदाहृतः । तत्र वाजसनेयिब्राह्मणं तावद्व्याचष्टे **द्वया इत्यादिना** । द्वया ह प्राजापत्या देवाश्चासुराश्च ततः कानीयसा एव देवा ज्यायसा असुरास्त एषु लोकेष्वस्पर्धन्त ते ह देवा ऊचुर्हन्तासुरान् यज्ञ उद्गीथेनात्ययामेति ते ह वाचमूचुस्त्वं न उद्गायेति तथेति तेभ्यो वागुदगायत् विदुरनेन वै न उद्गात्रा ऽत्येष्यन्तीति तमभिद्रुत्य पाप्मनाविध्यन् अथ हेममासन्यं प्राणमूचुस्त्वं न उद्गायेति तथेति तेभ्य एष प्राण उदगायत् ते विदुरनेनेत्याद्यभिधाय तमभिद्रुत्य पाप्मना ऽविव्यत्सन्स यथा ऽश्मानमृत्वा लोष्ठो विध्वंसतैवं हैव विध्वंसमाना विष्वञ्चो विनेशुरिति श्रुतिः । तत्र प्रजापतिः कर्मज्ञानाधिकृतः पुरुषः । तदपत्यानीन्द्रियवृत्तयः प्राजापत्याः असुराणां ज्यायस्त्वं वृद्धत्वं श्रुत्युक्तमुपपादयति **यतो ऽमी इति** । **कानीयसाः** कनीयांसो देवाः । कनिष्ठत्वमुपपादयति **अज्ञानपूर्वकत्वादिति** । अनादि ह्यज्ञानं तत्त्वज्ञानं चरमभावि । अतस्तज्जन्यप्रवृत्तिरूपाणां देवानां कनिष्ठत्वमित्यर्थः । अस्पर्धन्तेत्येतद्व्याचष्टे **तदस्येत्यादिना** । **प्राणस्ये**त्येतच्छ्रुतिगतप्रजापतिशब्दस्य व्याख्यानम् । प्राणप्रधानस्य चेतनस्येत्यर्थः । हन्तेत्यनुमतौ । यद्यनुमतिरस्ति सर्वेषामस्माकमसुरजये तर्ह्यसुरानत्ययामातीत्यासुरान् देवभावमाप्नवामेत्यर्थः । यज्ञो ज्योतिष्टोमः । सोऽसुराणां विध्वंसकत्वादाभिचारिकः । वाक् प्राणेत्यत्र प्राणो घ्राणेन्द्रियम् । **निन्दित्वेति** । तान्येव वागादीनीत्यर्थाल्लभ्यते । प्राणमात्रस्य

,, । १९ संवादकर्तृत्वायोगाद्देवता लक्ष्यतइत्याह **प्राणाभिमानेति** । एष इति मुख्यप्राणस्य विशेषणं घ्राणव्यावृत्त्यर्थम् । अभिद्रुत्याधिगम्य । अविध्यंस्ताडितवन्तः । अविध्यन्त्सन्निति प्रतिपदं तत्र सन्प्रत्ययमुपेत्य प्रकृतिमात्रमुदाहृतम् । लोष्ठः पांशुपिण्डः । स चान्यो वा दुर्बलः काष्ठादिरित्यर्थः । वाशब्दः श्रुतावविद्यमानो ऽपि न्यायलभ्यत्वादुपन्यस्तः । उद्गीथकर्तृत्वम् उद्गा-

---

* अत्र द्वितीयम् उपसंहाराधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-उपसंहारो ऽर्थाभेदाद्विधिशेषवत्समाने च ५ ॥

तत्क्रियारूपत्वं च शाखाभेदेन श्रूयमाणं न विद्याभेदकम् । एकस्यां शाखायां विद्यैक्यसंप्रतिपत्तावपि तद्दर्शनादित्याह **न केवलं शाखान्तर इति** । एवं कर्तृक्रियात्वनिर्देशवैषम्यं परिहृत्य सकलभक्तिनिर्देशो वाजसनेयके भक्त्येक-देशप्रणवनिर्देशश्छान्दोग्य इति वैषम्यं परिहरति **बहुतररूपेति** । रसत-मादिगुणोपव्याख्यानमोङ्कारस्य कृत्वेति शेषः । एतच्च भाष्यप्रसक्तोपादानम् । एषां भूतानां पृथिवी रसः पृथिव्या आपो रसोऽपामोषधय ओषधीनां पुरुषो रसः पुरुषस्य वाग् रसो वाच ऋग्रसः ऋचः साम रसः साम्न उद्गीथो रसः स एष रसानां रसतमः परमः परार्ध्योऽष्टमो यदुद्गीथ इति श्रुतिः । एतच्छ्रुतिव्याख्यानेन भाष्योक्तरसतमादिगुणयोगं विवृणोति **तथा हीति** । यस्य यजमानस्य पुरस्तात् पूर्वं हविरुप्तं देवतार्थं सङ्कल्पितं भवति चन्द्र-माश्च पश्चादभ्युदेति स चतुर्दश्याममावास्याभ्रमवान् मध्यमादिभागेन यथा-भूतांस्तण्डुलानग्न्यादिभ्यो दर्शदेवताभ्यः सकाशाद्विभजेत् । विभज्य च दात्र-ग्न्यादिदेवताभ्यो निर्वपेदित्यर्थः । दधद् दधनि । शृतं दुग्धे । **तेष्वेव कर्मस्विति** । आग्नेयादिष्वित्यर्थः । कालापराधं विवरीतुं यथाकालमनुष्ठानं दर्शयति **एष तावदिति** । अभितः सन्निधौ उदितश्चन्द्रो यस्य स यज-मानोऽभ्युदितः । अथ सिद्धान्ते दर्शकर्मण्येव देवतापनयमात्रमित्यस्मिन् प्रयोजनमाह **अमावास्यायामेवेति** । तस्यैव कर्मणोऽनुवर्तमानस्य हि स्वदेवतायुक्तं तत्परिसमापनीयं ततश्चतुर्दश्यां निरुप्तहविषा देवतान्तरेभ्यो नैमित्तिकप्रयोगं परिसमाप्य पुनरमावास्यायामेवाग्न्यादिभ्यो दर्शदेवताभ्यो हविर्निरुप्य प्रतिपदि दर्शः प्रवर्तयितव्यः । दर्शलोपे तु प्रायश्चित्तभूतमिदं कर्मामावास्यायां कृत्वोपरन्तव्यमिति चिन्ताप्रयोजनमित्यर्थः । पूर्वपक्षमाह **हविर्भागेत्यादिना** । उत्पत्तिशिष्टदेवतावरुद्धे कर्मणि देवतान्तरानवका-शात् कर्मान्तरत्वमित्येवमर्थं हविर्विभागमात्रश्रवणादिति संग्रहवाक्यं प्राप्त कर्मण्यनेकगुणविधौ वाक्यभेदप्रसङ्गात् कर्मान्तरत्वमित्येवमभिप्रायं चरुवि-धानसामर्थ्याच्चेति द्वितीयं संग्रहवाक्यम् । तत्राद्यं विभजते **यदि हीत्या-दिना** । पूर्वदेवताभ्योऽग्न्यादिभ्यो हवींषि विभजेदिति वाक्येन विहिते उत्प-त्तिशिष्टदेवतावरोधस्य वाक्येनैव बाधितत्वात् पूर्वकर्मणि देवतान्तरनिवेशसं-भवे सति न कर्मान्तरत्वं स्यात् । हविर्मात्रविभागविधाने तूत्पत्तिशिष्टदेवताव-रोधाद् वाजिनेज्यावत् कर्मान्तरत्वमित्यर्थः । द्वितीयं संग्रहं विवृणोति

५९२ ।

५९३ ।

।६४ । २ **अपि चेति ।** ननु कर्मान्तरविधौ प्रारब्धदर्शप्रयोगस्य का गतिस्तत्राह **दर्शस्तु लुप्यते इति ।** कर्मान्तरमिति प्रतिज्ञाय हेतुमाह **पूर्वदेवतात इति ।** उत्पत्तिशिष्टदेवताविरोधं परिहृत्य वाक्यभेदं परिहरति **चर्वर्थस्येति । वाक्यान्तरप्राप्तमिति ।** ये मध्यमा इत्यादिवाक्यैः प्राप्तमित्यर्थः । ननु विभजेदित्येतावन्मात्रविधौ कस्मादिति न ज्ञायते तत्राह **तत्र च वाक्यान्तरेति ।** येमध्यमादिवाक्यैः देवतान्तरेषु तत्प्रतियोगिनीनां देवतानामेव बुद्धिस्थानां विभागप्रतियोगित्वं गम्यते इत्यर्थः । ननु तन्दुलानामेव देवताभ्यो विभागश्रवणाद्दधिपयसोर्न पूर्वदेवतातो विभागोऽवगतोऽतस्तयोरुत्पत्तावैन्द्रं दध्यमावास्यायामैन्द्रं पयोऽमावास्यायामितीन्द्रदेवतावरुद्धयोर्न देवतान्तरावकाश इति कर्मभेद एव स्यादत आह **तन्दुलानिति त्वविवक्षितमिति ।** हविर्मात्रं विभागविषयः । तस्य तन्दुलत्वेन विशेषणे विशिष्टोद्देशाद्वाक्यभेदः स्यादित्यर्थः ।

,, । १४ **हविरुभयत्ववदिति ।** दर्शपूर्णमासयोराम्नायते । यस्योभयं हविरार्तिमार्च्छेदैन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपेदिति । उभयं दधिपयः । तत्र श्रुतत्वाद्धविर्वदुभयत्वमपि निमित्तान्तर्भूतमिति प्राप्य षष्ठे राद्धान्तितम् । अविवक्षितमुभयत्वम् । तद्विवक्षायां हि विशिष्टोद्देशनाद्वाक्यं भिद्येत । हविरार्तौ निर्वपेदुभयं हविरार्तौ चेति विध्यावृत्तिप्रसङ्गात् । ननु तर्हि हविरप्यविवक्षितं स्याद्धविर्विशिष्टार्तेरुद्देश्यत्वे वाक्यभेदतादवस्थ्यात् । न । आर्तिमात्रस्य सर्वदा सर्वेषां सम्भवेन निमित्तत्वाऽपर्यवसानात् । तत्पर्यवसानस्य हि मृष्यामहे हविषा* विशेषणम् । उभयत्वं तु पर्यवसिते निमित्ते विशेषणं भवद्भिन्ना काङ्क्षितं वाक्यं भिद्यादिति तन्न मृष्यामः । तस्मादविवक्षितमुभयत्वमिति ।

ननु शक्नुवन्तु वाक्यानि तस्मिन् कर्मणि देवतान्तरं विधातुं तस्यैव त्वबुद्धिस्थत्वात्कथं तत्र देवताविधिरत आह **द्रव्यमुखेनेति ।** पूर्वोक्तं सिद्धान्तप्रयोजनं निगमयति **ततश्चेति ।** एवमुत्पत्तिशिष्टदेवताविरोधं परि-
,, । १८ हृत्य वाक्यभेदप्रसङ्गं परिहरति **न च दधनि चरुमित्यादिना ।** प्राकृतकर्मणि तन्दुलादयः पाकान्ताः पुरोडाशसामर्थ्यात्सिद्धाः । दधिपयसी च स्वत एव सिद्धे । कथमेतावता ऽधिकरणचर्वर्थयोः प्राप्तिरत आह **तत्राभ्यु-**

* हविषामिति ३ पु पा ।

दर्येति । दध्नस्तन्दुलानां पयसस्तन्दुलानां च साहित्यं येमध्यमादिवाक्या-
वगतादेकदेवताकत्वात्सिद्धम् । तदिदमुक्तं दधियुक्तानां पयोयुक्तानां ५९४ ।
चेति । नन्वेवमपि दधिपयसोस्तन्दुलानां च मिश्रणमेव भवति कथमधिकर-
णार्थलाभस्तत्राह न च प्रभूतेति । अधिकरणत्वं दोहविधानाद्दधिपयसोः
प्रभूतत्वम् अतश्चाल्पांस्तन्दुलान् प्रत्याधारत्वं सप्तम्यर्थो दधिपयसोः
सिद्धः । ननु पुरोडाशनिवृत्तो पाको ऽपि निवर्ततां तथा च कथं चरुसिद्धिरत
आह अनिवृत्तस्त्विति । साधनविशेषाश्रितत्वाद्धर्माणां तन्दुलेष्वपि
पाकानुवृत्तिर्व्रीहिधर्माणामिवावघातादीनां यवेष्वित्यर्थः । प्रकृताधिकारेति ।
प्रकृतस्य दर्शपूर्णमासकर्मणोद्रव्यद्वारेणाधिकारावगमात् संबन्धावगमादगत्या
वाक्यभेदस्य न्याय्यत्वादित्यर्थः । वत्मानणाकुर्याद्गोदेशाद्देशान्तरं नयेत् ।
इतरथा हि ते सर्वं दुग्धं* पिबेयुरिति । भवतु परस्मात्स्वरप्राणादेः
परोवरात्त्व तस्मादेव वरीयान् वरतर उद्गीथः कथमनन्तस्तत्राह
परमात्मरूपेति । परमात्मदृष्ट्यध्यासादुपसंपत्तिः । ननु का साम्नो
गतिः कारणं स्वर इति होवाच स्वरस्य का गतिरिति प्राण इत्यादुप-
क्रम्यास्य लोकस्य का गतिरित्यनन्ताकाशं निर्दिश्याकाशो ह्येवैभ्यो ज्याया-
नित्यादिना ऽऽकाशस्यैव परोवरीयस्त्वादिगुणयोगं दर्शयति । तत्कथं पर-
मात्मदृष्ट्यध्यास उद्गीथे ऽत आह परमात्मदृष्टिमिति । आकाशस्त-
ल्लिङ्गादित्युक्तं न प्रस्मर्तव्यमित्यर्थः ।

ततश्च देवासुरसंग्रामे ह किल देवा उद्गीथम् उद्गीथावयवोङ्कारम्
आजह्रुराहृतवन्तः । तस्य केवलस्याहरणायोगात् तदाश्रय ज्योतिष्टोमादि
आहृतवन्त इत्यर्थः । अनेन कर्मणा एतानसुरानभिभविष्याम इति स
उद्गाता वाचा प्राणेन च वागुपसर्जनप्राणेनोद्गानं कृतवान्‡ ॥

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ९ ॥ ५९६ ।

ॐमित्येतदक्षरम् उद्गीथमिति वाक्ये ॐकारस्योद्गीथेन विशेषण-

* सर्वं दुग्धमिति ३ पु॰ पा॰ । † व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ १ सू॰ २२ ।
‡ अत्र तृतीयम् अन्यथात्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३—अन्यथात्वं शब्दादिति
चेन्नाविशेषात् ६ न वा प्रकरणभेदात् परोवरीयस्त्वादिवत् ७ संज्ञातश्चेत् तदु-
क्तमस्ति तु तदपि ८ ॥

मथं सिद्धवत्कृत्य प्रक्रमभेदाद्विद्याभेदो दर्शितः इदानीं स एवार्थश्चिन्त्यते। भाष्ये भेदबुद्धावनुवर्तमानायामन्यतरबुद्धिरध्यास इत्यध्यासलक्षणमुक्तम्। तदयुक्तम्। स्मृतिरूप इत्यत्राऽविवेकपूर्वकत्वस्य वर्णितत्वादत आह

९६। ४ **गौणी बुद्धिरध्यास इति। उक्तानीति।** भाष्ये यथाश्रुतान्येव ग्राह्याणि न व्याख्यानापेक्षाणीत्यर्थः। उद्गीथोङ्कारशब्दयोरैकार्थ्ये पर्यायत्वात्सहप्रयोगादेकत्वपक्षाऽनुत्थानमाशङ्क्याह **एकार्थ्ये ऽपीति।** भाष्यमुपादत्ते इदमुच्यतइतीति शब्दो द्रष्टव्यः। ॐकारस्य शब्दविशेषस्य कथं वेदव्याप्तिरत आह **प्रत्यनुवाकमिति।** यजुर्वेदे अध्ययनप्रवचनयोः प्रत्यनुवाकमुपक्रमसमाप्त्यो चोङ्कार उच्चार्यते ऋग्वेदे तु प्रत्यृचम्। अत एव सामवेदे ऽपि ऋगध्यूढत्वात् साम्न इति सर्ववेदे व्यापक ॐकारः प्रतिवेदं च स्वरादिभेदाद् भिद्यते। तद्विशेषप्रतिपत्त्यर्थमुद्गीथविशेषणमित्याह **किंगतो ऽयमिति।** विशेषणे च प्रयोजनमाह **तत्तदाप्त्यादीति।** आदिशब्देन समृद्धिरसतमत्वादि गृह्यते। आप्तिः कामप्रापकत्वम् अधिक्रियते प्रतिपाद्यते। ननु संभवे व्यभिचारे च विशेषणमर्थवत् तत्र सर्ववेदव्यापकत्वाद्विशेष्यस्योङ्कारस्य भवतु विशेषणेन व्यभिचारः संभवस्तु विशेष्ये ॐकारे विशेषणस्योद्गीथत्वस्य नोपपद्यते उद्गीथशब्दस्य सकलभक्तिवाचित्वाद् भक्तित्वस्य च भक्त्यवयवे ॐकारे ऽनुपपत्तेरत आह **उद्गीथपदेनेति।** स्यादेतदुद्गीथशब्दस्य किमित्यवयवलक्षणार्थत्वमोंकारशब्द एवो\|द्गीथभक्तिनीमवयविनीं लक्षयतु तदापि शब्दयोः सामानाधिकरण्यसंभवादत आह **न पुनरोंकारेणेति।** खल्वेतस्यैवाक्षरस्योपव्याख्यानं भवति आपयिता ह वै कामानां भवति य एतदेवं विद्वानक्षरमुद्गीथमुपास्ते इत्यादिना प्रणवस्यैवाप्त्यादिगुणविशिष्टस्य तादृक्फलविशिष्टस्य चोपव्याख्यास्यमानत्वात् प्रधाने च लक्षणानुपपत्तेरुद्गीथशब्द एव लाक्षणिक इत्यर्थः। ॐकारेण भक्तिलक्षणायां वैयर्थ्यं च स्याद् उद्गीथपदेन भक्तिविशेषस्यैव समर्पणेन व्यभिचाराभावादित्यपि द्रष्टव्यम्। निरूढा चेयं लक्षणा न सांप्रतिकी स्यादित्यर्थः। इयं च वक्ष्यमाणन्यायेन गौण्येव लक्षणेत्युक्तेति। ननु किमिति फलकल्पना आप्त्यादिफलस्य श्रुतत्वादत

,, । २३ आह **आप्त्यादिगुणकेति।** ॐकारउद्गीथदृष्टेस्तस्मिन्नाप्त्यादिगुणदृष्टेस्त-

---

* एकार्थ इति मु भा० पु० पा०। † ओंशब्द एवेति ५ पु० पा०।

स्मिन्नाप्त्यादिदृष्टेश्चोपास्यरूपभेदाद्भेद इत्यर्थः । सिद्धान्ते फलकल्पनां वारयति उद्गीथसंबन्धीति । उद्गीथभक्तिसंबन्धिनः प्रणवस्योपासनाया ५९१ अधिकारप्रतिपादनं तत्परे तु वाक्ये न फलकल्पनादोषः । आप्त्यादिदृष्टीर्विधातुमोमित्येतदक्षरमिति वाक्येन विशिष्टप्रणवसमर्पणेन पृथगुपासनविध्यभावादाप्त्यादिगुणविशिष्टप्रणवोपास्तेश्चापयिता ह वै कामानां भवतीत्यादिना फलश्रवणाच्चेत्यर्थः । विषयतया ॐकारउद्गीथदृष्टिविधौ हि गौण्युद्गीथशब्दस्य वृत्तिः स्यात् । उद्गीथदृष्टिविषयत्वं च गुणः । ततश्चोद्गीथदृष्टिदृष्टत्वादोङ्कार उद्गीथ इत्यर्थः संपद्यते* न पुनरुद्गीथेनोङ्कारलक्षणा तथा सति दृष्टिविध्यसिद्धेः । सिद्धान्ते त्ववयवियचनेनोद्गीथशब्देनावयवलक्षणा । ततः किं जातमत आह गौण्या वृत्तेरिति । वाच्यमर्थं विहाय यद्रूपं लक्ष्यते तन्मात्रपरत्वलक्षणायाम् इत्यव्यवधानमुक्त्वा गौण्यां लक्षणीयार्थद्वारा ऽर्थान्तरे शब्दस्य वृत्तेर्व्यवधानमाह गौर्वाहीक इति । लक्षणायामपीति । भाष्ये पूर्वपक्षे ऽपि लक्षणाभ्युपगमो न युक्तः तत्र गौणी वृत्तिरित्युक्तत्वादत आह गौण्यपीति । लक्षणा गुणविषया ऽवयवगकदेशो यस्याः सा तथोक्ता । एवमध्यासपक्षं दूषयित्वैकत्वपक्षं दूषयति यत्रापीति । विश्वदेव्यादिशब्दे† लक्ष्यैक्ये ऽपि वाच्यभेदान्न पर्यायत्वं तत्र तु वाच्याऽभेदात्पर्यायत्वमित्यर्थः । ननु पर्यायत्वे ऽपि करिसिन्धुरादिशब्दानां सहप्रयोग उक्तस्तत्राह न च व्याख्यानमिति ॥

सर्वाभेदादन्यत्रेमे ॥ १० ॥ ‡

ॐकारस्य सर्वस्य प्राप्तावुद्गीथमिति विशेषणादन्यत्राप्यावृत्तिवदेव विद्वानित्येवंशब्दात्संनिहितावलम्बनादसंनिहितस्य विद्यैक्यद्वारा ऽनुमानात् प्राप्नुवतो§ वसिष्ठत्वादेर्व्यावृत्तिरिति पूर्वपक्षमाह एवंशब्दस्येति । ननु कौषीतकिवाक्यं वसिष्ठत्वादिमत्प्राणविषयं श्रैष्ठ्यादिगुणकप्राणोपास्तिपरत्वाद् वाजसनेयिवाक्यवदित्यनुमानाद्वसिष्ठत्वादिकमपि संनिहितमिति नेत्याह साक्षादिति । अशाब्दस्य शाब्देनाऽनन्वयात् । न हि गामानयेति

* संपद्यते इति नास्ति १ पु० । † शब्दे तु इति ३ प पा० ।
‡ अत्र चतुर्थं व्याप्त्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-व्याप्तेश्च समञ्जसम् ९ ॥
§ प्राप्नुत इति ३ प पा ।

वाक्यार्थे प्रत्यक्षदृष्टो घटो ऽन्वेतीति फलविधिपरे एवं विद्वानिति वाक्ये ऽन्यव्यावृत्तिपरत्वमेवंशब्दस्य न युक्तं वाक्यभेदप्रसङ्गादिति केशवोक्तमयुक्तम् । व्यावृत्तिपरे ऽपि वाक्ये विद्यैक्यद्वारप्राप्तशाखान्तरीयफलसबन्धानुवादात् कुतो वाक्यभेदः । सत्यमशाब्दं शाब्दे नान्वेति सन्निधिमात्रमभिदधतस्त्वेवंशब्दस्य शाखान्तरीयमपि वसिष्ठत्वादिकं गुणिद्वारेण सन्निहितमभिधेयमिति भवति १ । २१ शाब्दमतश्च वाक्यार्थे ऽन्वेतीति सिद्धान्तयति **सत्यमित्यादिना** । एवं च सिद्धान्ते संनिहितसमस्तधर्मपरामर्शिन एवंशब्दस्यानुवादकत्वात् फलपरत्वमेव कौषीतकिवाक्यस्येति वेदितव्यम् । जुह्वोपस्थापितक्रतुः संनिहितः स च जुहूपदस्य लक्ष्य इति नाऽशाब्द इत्यर्थः । **उपास्यफलप्रत्यभिज्ञानादिति** । उपास्यप्राणस्य प्रत्यभिज्ञानात्तदाप्तिलक्षणफलस्य प्रत्यभिज्ञानाच्चेत्यर्थः । भाष्ये कौषीतकिब्राह्मणगतेनैवंशब्देन वाजसनेयिब्राह्मणगतगुणपरामर्शाऽभावाङ्गीकारो न युक्तः उक्तप्रकारेण *तत्परामर्शस्यापि संभवादत आह **तथापीति** । शाखान्तरीयगुणोपसंहारे ऽपि स्वशाखागतगुणस्वीकारात्कथं श्रुतहानिप्रसक्तिर्यतो भाष्ये निषिध्यते ऽत आह **केवलस्येति** । केवला हि स्वशाखायां श्रुतास्तेषां कैवल्यहानिरश्रुतोपसंहारे सतीति शङ्कत्यर्थः ।

निःश्रेयसं श्रैष्ठ्यं तस्यादानं निर्द्धारणं प्रस्तूयतइत्यर्थः । अहंश्रेयसे आत्मश्रैष्ठ्याय । यथा प्राणो वागादिभ्यः श्रेष्ठस्तथाउ तथाउशब्दो ऽप्यर्थः । एवं विद्वानपि प्राणे श्रैष्ठ्यं विदित्वा उपास्यप्राणात्मत्वप्राप्त्या श्रैष्ठ्यादिगुणान्वितो भवति* ॥

१८ । १० आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥

प्राणस्य सविशेषत्वाद्युक्तः शाखान्तरीयवसिष्ठत्वाद्युपसंहारो ब्रह्मणस्तु निर्विशेषत्वात् स्वशाखागतधर्मैरेव प्रमितिसिद्धेर्नानन्दाद्युपसंहार इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । ननु वेद्यब्रह्मैक्याद् गुणोपसंहार उत्सर्गप्राप्तो न चात्रापवादकमेवंशब्दवत् किं चिदुपलभ्यते तत्किमर्थमधिकरणमारभ्यते ऽत आह **गुणविधानस्येति** । यद्यानन्दादयो ब्रह्मैक्यात्सर्वशाखासूप-

* अत्र पञ्चमं सर्वाभेदाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–**सर्वाभेदादन्यत्रेमे** १० ॥

संहियेरँस्तर्हि संयद्वामत्वादयः किमिति नोपसंहृता इति प्रतिबन्द्याशङ्कायां संयद्वामत्वादय उपासनार्थं विधेया विधिप्रयुक्ताऽपूर्वस्य चानिर्ज्ञातपरिमाणत्वादपूर्वप्रयुक्तधर्माणां यथाविधि व्यवस्था सत्यज्ञानादयस्तु वस्तुतत्त्वप्रमित्यर्थां इति यत्र यत्र वस्तुतत्त्वप्रतिपत्तिस्तत्र तत्र नेतव्या इति विशेषप्रदर्शनेन प्रतिबन्दीं परिहर्तुमयमारम्भ इत्यर्थः । शिष्टं स्पष्टार्थम् । यत्तु निर्विशेषे पदान्तरवैयर्थ्यादनुपसंहार इति । तत्रोच्यते । सत्यज्ञानानन्दानन्तात्मत्वपदार्था इतरेतरं विशेषण*विशेष्यभूता विरुद्धानृतजडदुःखपरिच्छेदानात्मताभ्रान्तीर्व्यावर्तयन्तः सत्तादिपरापरसामान्याधारभूतामेकामानन्दव्यक्तिं लक्षयन्ति सद् द्रव्यं कुम्भ इति पदानीव कुम्भव्यक्तिम् । एतादृशब्रह्मसिद्धिश्च नैकस्मात्पदात्तन्मात्रप्रयोगे विरोधाभावाल्लक्षणाया अनुत्थानात्प्रयोक्तव्ये च पदान्तरे यावन्त्यो भ्रान्तयः संभाव्यन्ते तन्निरसनसमर्थपदवृन्दं प्रयोक्तव्यमिति समारोपितभ्रमनिरसनसमर्थं पदार्थवृन्दं सर्वत्रोपसंहर्तव्यमिति† ॥

आध्यानाय प्रयोजनाभावात् ॥ १४ ॥ ५९९

विद्याभेदाभेदप्रसङ्गेन वाक्यभेदाऽभेदचिन्ता तन्निबन्धनविद्याभेदाभेदचिन्तनाद्वा पादसंगतिः । ब्रह्मस्वभावभूतोपसंहार्यधर्मचिन्तानन्तरमस्वभावस्यानुपसंहार्यस्याप्यर्थादिपरत्वरूपधर्मस्य ब्रह्मप्रतिपत्त्युपायत्वचिन्तनादवान्तरसंगतिः । विगतज्वरत्वं प्रतितिष्ठत्यर्थं संबध्यते शतं सहस्रमित्यादिभिर्मन्वन्तरमेव विशेष्यते । सूक्ष्मशब्दादिभूतध्यायिनो भौतिकाः । करणाभिमान्यादित्यादिदेवताध्यायिन आभिमानिकाः । अन्तःकरणध्यायिनो बौद्धाः । दृष्टप्रयोजने सम्भवत्यदृष्टकल्पनाऽनुपपत्तेः पुरुषपरत्वार्थत्वमितरेषामित्याह **तदत्रेति** । फलवत्तरत्वं तात्पर्यलिङ्गपुरुषपरत्वे ऽभिधीयमानान्तरानधिगतत्वलक्षणमपूर्वत्वं तात्पर्यलिङ्गमाह **अनधिगतार्थेति** । अचेतनायाः श्रुतेरभिप्रायाऽयोगाद् भाष्ये आशयशब्दो गौण इत्याह **आशयातिशय इवेति** । किं चार्थादिपरत्वे वाक्यभेदेन प्रतिपादिते प्रकरणोत्कर्षः स्यान्निर्गुणविद्यायां तदनुपयोगात्पुरुषपरत्वमात्रप्रतिपादने चैकवा-

* इतरेतरविशेषणेत्यादिः पाठः ३ पु० ।

† अत्र पञ्चमम् आनन्दाद्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३—आनन्दादयः प्रधानस्य ११ प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरुपचयाऽपचयौ हि भेदे १२ इतरे त्वर्थसामान्यात् १३ ॥

कयत्वं लभ्यतइत्याह **किं च श्रुत्यन्तरेति** । एतत्प्रकरणस्थं सो ऽध्वन इति वाक्यमेव श्रुत्यन्तरम्* ॥

०। २२ **आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥**

पूर्वत्र वाक्यभेदप्रसङ्गादर्थादिपरत्वं निरस्तं तर्हि हिरण्यगर्भे सकलस्य वाक्यस्यान्वयेन वाक्यभेदाभावात्तत्परत्वं वाक्यस्याशङ्कते **नन्वेक एवाग्रआसीदिति** । प्रागुत्पत्तेरात्मैकत्वावधारणादैक्षतेरीक्षितृत्वश्रवणाच्च परमेश्वरे गम्यमाने कथं हिरण्यगर्भशङ्का ऽत आह **श्रुतिस्मृत्योरिति** । आत्मा वेति वाक्यं हिरण्यगर्भपरं महाभूतसृष्ट्यविषयत्वे सति लोकसृष्टिविषयत्वात् । आत्मैवेदमग्रआसीत्पुरुषविधः स वै शरीरी प्रथम इति च वाक्यवदित्यनुमानात् लिङ्गद्वयमन्यथा नेयमित्यर्थः । लोकसृष्टिरुपलभ्यमाना ऽवान्तरेश्वरकार्या सती एकत्वावधारणादिकमवान्तरेश्वरसंबन्धितं योगं गमयतीति योजना । अनुमानस्य श्रुतिस्मृत्योरित्यादिना ऽन्वयव्याप्तिरुक्ता इदानीं व्यतिरेकव्याप्तिमाह **परमेश्वरस्येति** । पारमेश्वरलिङ्गद्वयस्यान्यथानयनप्रकारमेव दर्शयति **अस्ति हीति** । संदंशन्यायं वक्तुं पूर्ववाक्यमनुसंधत्ते **अपि चैतस्मिन्निति** । अथातो रेतसः सृष्टिः प्रजापते रेतो देवा इत्यादिना प्राजापतिकर्तृका सृष्टिरुक्तेत्यर्थः । उत्तरवाक्यमालोचयति **अपि च ताभ्य इति** । **अत्रापि दृष्ट इति** । आत्मैवेदमग्रआसीत्पुरुषविध इति वाक्ये दृष्ट इत्यर्थः । आत्मवेति पदं यस्य तस्य भावस्तत्त्वम् । महाभूताविषयत्वे सति लोकसृष्टिविषयत्वादिति हेतोर्विशेषणाऽसिद्धिमाह **न च महाभूतसृष्टीति** । **इहापि महाभूतानि सृष्ट्वेति कल्पनीयमिति** । अनेन सिद्धान्ते महाभूतसर्गोपसंहारादसङ्गतिः सूचितसर्गस्य महाभूतादित्वं यच्छ्रुत्यन्तरे श्रुतं तस्मिन् शैथिल्यं नादरणीयं किं तु तस्येहोपसंहारः कार्य इत्यर्थः । औपयिकत्वमुपयोगित्वं महाभूतानुपसंहारे ऽपि परमात्मा प्रत्येतुं शक्य इत्याह **न च लोकसर्गो ऽपीति** । **अत्रैवोक्तमिति** । अस्मिन्नेव शास्त्रे सत्त्वामूर्तिकृष्यादधिकरणेष्वित्यर्थः । **उपरिष्टाच्चेति** । एष ब्रह्मैष इन्द्र इत्यादिवाक्ये इत्यर्थः । इदं जगदग्रे सृष्टेः प्रागात्मा एक एवासीत् । एवकारस्तु सत्य-

०२। ८

* अत्र सप्तमम् आध्यानाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २–आध्यानाय प्रयोजनाभावात् १४ आत्मशब्दाच्च १५ ॥ । व्या. सू. अ २ पा ४ सू. २० ।

प्यात्मतादात्म्ये इदानीमिव विशेषावस्थाया निषेधार्थः । मिषन्निमेषव्या-
पारवच्चेतनं तच्चामिषतो ऽप्युपलक्षणम् । ईक्षत ऐक्षत । आडभावः छान्दसः ।
कथमीक्षितवान् । लोकान् नु सृजै सृजामीति । लोका एवोच्यन्ते अम्भ
इत्यादिना । अम्भःप्रभृतीन् स्वयमेव श्रुतिर्व्याचष्टे अदो ऽम्भः परेण दिवं
द्यौः प्रतिष्ठा ऽन्तरिक्षं मरीचयः पृथिवी मरो या अधस्तात्ता आप इति ।
अदस्तदम्भः यत्परेण दिवं दिवः परस्ताद्वर्तते तस्य च परस्ताद्वर्तमानस्य
द्यौः प्रतिष्ठा आश्रयः सा ऽप्यम्भःशब्दवाच्या दिवमारभ्योपरितनलोकांश्चा-
न्द्रमसैरम्भोभिरभिव्याप्तत्वादम्भ उच्यन्ते इत्यर्थः । अन्तरिक्षलोकः सवि-
तृमरीचिव्याप्तत्वान्मरीचय इत्यर्थः । स्थानभेदापेक्षया बहुवचनम् ।
म्रियन्ते ऽस्मिन् भूतानीति पृथिवीलोको मरः याः पृथिव्याः अधस्तात्ता
आपः पातालानि तेषामब्बाहुल्याद्विधेयापेक्षया स्त्रीलिङ्गत्वम् । आत्मा
हिरण्यगर्भः पुरुषविधः पुरुषप्रकारः शिरःपाण्यादिमान्प्रजापतेः रेतः कार्ये
देवाः प्रजापतिः कार्यकारणाधिष्ठात्रीरग्न्याद्या देवता वागादिभिः सह
सृष्टवान् । ताश्च तं प्रति भोगसिद्ध्यर्थं शरीरमयाचन्त स च ताभ्यो गां
गोशरीरमानीतवान् तथा ऽश्वशरीरं पुरुषशरीरं च । ततस्ता देवताः सो
ऽब्रवीद् यथायतनं यथाचक्षुरादिस्थानम् अस्मिन् शरीरे प्रविशतेति* ।
स ईश्वर एतमेव सीमानं मूर्द्ध्नः केशविभागावसानं विदार्य छिद्रं कृत्वा
एतया द्वारा ब्रह्मरन्ध्रसञ्ज्ञया शरीरं प्रापद्यत प्राप्तवान् । स शरीरे प्रविष्ट
ईश्वर एतमेव शरीरान्तर्गतं स्वात्मानं ब्रह्म ततमं तकार एको लुप्तो
द्रष्टव्यः । ततनमं व्याप्ततमं यद् ब्रह्म तद्रूपेणैनमात्मानम् अपश्यदित्यर्थः ।
यः शरीरे प्रविष्टः परमेश्वर एष एव ब्रह्म परमात्मा प्रजापतिर्हिरण्यगर्भो
ऽप्येष एव प्रज्ञा ब्रह्मचैतन्यं नीयते ऽनेनेति नेत्रं नियन्तृ यस्य तत्प्र-
ज्ञानेत्रम् । प्रज्ञाने तस्मिन्नेवाधिष्ठाने प्रतिष्ठितम् । लोको ऽपि भूरादिप्रज्ञा-
नेत्रः प्रज्ञानियन्तृकः । सैव प्रज्ञा सर्वस्य लोकस्य प्रतिष्ठा ऽधिष्ठानं तच्च
प्रज्ञानं ब्रह्म ।

पूर्ववर्णके विद्यैक्यगुणोपसंहारानिरूपणात्पादा|सङ्गतिसिद्ध्यर्थं वर्णा-
कान्तरमारभते अपरः कल्प इति । कल्पः प्रकारः । पूर्वत्र वाक्यैक्य- ६०२

* प्रविशतेति ३ पु॰ पा॰ । १ साक्षात्यादेति ३ पु॰ पा ।

बलादर्थादिपरत्वमविवक्षित्वा विद्यैक्यमुक्तम् अत्र तु भिन्नार्थोपक्रमेण वाक्यभेदाद्विद्याभेद इति पूर्वपक्षयति **तत्र सच्छब्दस्येति । उपक्रमभेदाद्भिन्नार्थत्वमिति ।** आत्मोपक्रमवाजसनेयिवाक्याद् भिन्नार्थत्वमित्यर्थः । ननु स आत्मेत्युपसंहारादुपक्रमस्याप्यात्मपरत्वमस्तु नेत्याह **स आत्मेति ।** असञ्जातविरोधोपक्रमात्सञ्जात*विरोध उपसंहारः सत्तासामान्ये परमात्मदृष्ट्यध्यासपरत्वेन नेतव्य इत्यर्थः । नन्वद्वयब्रह्मात्मत्वपरत्वाभावे वाक्यस्य कथमेकविज्ञानात्सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा सदुपक्रमादप्यादौ निर्दिष्टा घटते ऽत आह **तद्विज्ञानेन चेति ।** ननु छान्दोग्ये उपक्रम एवात्मपरः आत्मन एव सत्त्वेन सच्छब्दस्याकाशशब्दवद्ब्रह्मवाचित्वेनासन्दिग्धार्थत्वात्तच्च किमित्युपसंहारगतात्मतादात्म्यपरामर्शो भाष्यकारैराश्रितः अत आह **अस्त तावदिति ।** आत्मैव सन्नित्येतदस्तु तावदिति योजना । अभ्युपेत्यापि सच्छब्दस्य सामान्यवचनत्वं तादात्म्योपदेशादिति हेतुमदित्यर्थः । सच्छब्दस्य सामान्यवचनत्वे ऽभ्युपेते वाक्यशेषस्य निर्णायकत्वमाह **सच्छब्दस्येति ।** सदेवेत्येतद्वाक्यमात्मन्येव व्यवस्थाप्यत इत्यर्थः । ननु क्व चिदुपक्रमादुपसंहारो ऽपि निर्णीयते यथा वेदोपक्रमादृगादिशब्दानां वेदपरत्वं तद्वदिह किं न स्यादत आह **नीतार्थेति ।** निर्णीतार्थेत्यर्थः । अदृष्टफलकल्पनाप्रसङ्गाच्च न सत्तायामात्मसम्पत्तिरित्याह **अपि चेति ।** किं चास्तु नामोपक्रमादुपसंहारनिर्णयः सदुपक्रमादपि प्राक्तनादेकविज्ञानहेतुकसर्वविज्ञानात्परमात्मपरत्वं वाक्यस्येत्याह **न चेति ।**

वर्णकद्वयप्रयोजनं† विभजते **अत्र च पूर्वस्मिन्निति ।** पूर्ववर्णकगतपूर्वपक्षे ऐतरेयकवाक्यं हिरण्यगर्भोपास्तिपरम् । तत्सिद्धान्ते तु तद्वाक्यं ब्रह्मभावनापरं ब्रह्मत्वप्रतिपादनद्वारेणार्थात् तद्भावनायां पुरुषप्रवृत्तिहेतुरित्यर्थः‡ । अस्मिंस्तु वर्णके पूर्वपक्षे छान्दोग्यवाक्यसत्तासामान्ये ब्रह्मत्वसम्पत्त्यर्थं वाजसनेयिवाक्यं त्वात्मनो ब्रह्मत्वगोचरमिति विद्याभेदः । सिद्धान्ते§ द्वे अपि वाक्ये प्रत्यग्ब्रह्मैक्यगोचरे इति भेदो ऽनन्तरोक्तत्वाज् ज्ञायत एवेति नोक्तः ।

* उपक्रमाज्ज्जातेति २ पु० पा० । † द्वयहेतुप्रयोजनमिति १ पु० पा० ।
‡ प्रवृत्तिरित्यर्थ इति ३ पु० पा० । § सिद्धान्ते तु इति २-३ पु० पा०

श्रुतिद्वये ऽपि विद्यैक्ये सदात्मभ्यामुपक्रमः ।
कृतः किमिति तत्रोचुराचार्या न्यायसंग्रहे ॥

तद्यथा । पदयोः श्रौतसामानाधिकरण्यस्य वाच्यार्थे भेदादनुपपत्तौ तत्परिहाराय लक्षणा ऽऽश्रीयते । तत्र लक्ष्यमाणावपि तत्त्वमर्थौ यदि भेदेनैव लक्ष्येते तर्हि तत्रापि लक्षणान्तरं स्यादित्यनवस्था स्यात् सा मा भूदिति लक्ष्यमाणार्थैक्यमेव युक्तम् । ततस्त्वंपदार्थो ब्रह्मपर्यन्तस्तत्पदार्थो ऽपि प्रत्यगात्मपर्यन्तो लक्षणीयः । तथा च वाजसनेयिवाक्यं त्वमर्थतदर्थपर्यन्तं लक्षयति छान्दोग्यवाक्यं तु तदर्थत्वमर्थपर्यन्तं लक्षयत्यर्थैक्याद्विद्यैक्यमिति* ॥

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ १८ ॥ ६०३

सन्दिग्धसदुपक्रमस्य वाक्यशेषान्निर्णयवदशिष्यन्त आचामन्तीत्यादेर्वर्तमानापदेशत्वेन विधित्वसन्देहे सत्यशिष्यन्नाचामेदित्यादिवाक्यशेषादाचमनविधिपरत्वं निर्णेयमिति पूर्वपक्षणात्सङ्गतिः । अनशब्दस्य प्राणवृत्त्या योगमाह **अननमिति** । अननं चेष्टां करोतीत्यन इत्यर्थः अनग्नं कुर्वन्तो मन्यन्ते इति श्रुतौ मन्यतेर्ज्ञानार्थत्वाद् भाष्ये चिन्तनत्वेन व्याख्याय निर्देशो न युक्तः चिन्तनशब्दस्य ध्यानवाचित्वादित्याशङ्क्याह **तज्ज्ञानपर्यन्तमिति** । अनग्नतावदस्य स्तुत्यर्थत्वेनोपपत्तौ सत्यां वाक्यभेदकल्पनानुपपत्तेरुभयविधित्वमशक्यशङ्कमित्यभिप्रेत्याह **खुररवमात्रेणेति** । यथा ह्यनिर्णायैव खुरशब्दमात्रेणाश्वो धावतीत्युच्यते गर्वमिदमर्पोन्यर्थः । सिद्धान्तबीजमाशङ्क्य परिहरति **यत्त्वर्पाति** । अनृतवदनप्रतिषेधे इति स्मार्ते इति च द्वे सप्तम्यावनादरार्थे । सत्यपि स्मार्ते ऽनृतवदनप्रतिषेधे तमनादृत्य यथा नानृतं वदेदिति प्रतिषेधो ज्योतिष्टोमाङ्गत्वेनार्थवांस्तथा ऽऽचमनविधिरपि प्राणोपास्त्यङ्गत्वेनार्थवानित्यर्थः । स्मार्तो ऽनृतवदनप्रतिषेधः पुरुषार्थत्वाज्ज्योतिष्टोमे न प्राप्नोतीति ज्योतिष्टोमे पृथक्प्रतिषेधो ऽर्थवान् । आचमनविधिस्तु स्मार्तो द्विजो नित्यमुपस्पृशेदित्यादिः सकलकर्मगोचरः प्राणोपासने ऽपि प्राप्नोतीति तदङ्गाचमनविषयत्वे श्रुतेरनुवादकत्वं

---

* अत्राष्टमम् आत्मगृहीत्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् १६ अन्वयादिति चेत् स्यादवधारणात् १७ ॥

स्यादित्याह **क्रत्वर्थपुरुषार्थयोरित्यादिना** । ननु नित्यश्रुत्यर्थानुवादि-
६०४ । ६ त्वमनित्यायाः स्मृतेः किं न स्यादत आह **न च स्मार्त्तस्येति** । स्मृत्य-
नुमितश्रुतेर्व्यापकविषयत्वात्तत्सिद्धार्थानुवादिनी श्रुतिः स्मृत्यपेक्षया ऽप्यनुवा-
दिनी स्यादित्यर्थः । अत एवाचमनस्यान्यतः प्राप्तत्वादाचमनवासोदृष्ट्यो-
रुभयोरपि न विधानमित्यर्थः । प्रथमपक्षं निराकृत्य पुनरपि मध्यमे पक्षे
ऽधिकं दूषणं वक्तुं न चायमित्यादिभाष्यं व्याचष्टे **श्रोतव्याभाव इत्या-
दिना** । आचमनपर्यालोचनया ऽनग्नतावादो न स्तुत्यर्थ इत्युक्तम् अनग्नता-
सङ्कल्पपर्यालोचनया ऽप्येवमेवेत्याह **अपि च मानान्तरेति** । **स्तावकः**
स्तुतिहेतुरित्यर्थः । **आचमनस्यान्यतः** प्राप्तिमुक्तां निगमयति **न चाचम-
नमिति** । प्राणविद्याङ्गत्वेन यदा आचमनं विधीयते न त्वनूद्यते तदा
नैमित्तिके नित्याधिकारस्य प्रसङ्गसिद्धेरावृत्त्यनाक्षेपाच्छुद्ध्यर्थत्वं प्राणविद्यो-
पकारार्थत्वं चेत्युभयार्थत्वमाचमनस्य स्यात् । सिद्धान्ते त्वाचमनानुवादेन
वासोदृष्टेर्विधानान्नायं प्रसङ्गः दृष्टेः शुद्ध्यर्थाचमनसंबन्धस्यानुवादसामर्थ्य-
सिद्धेरकल्प्यत्वादित्येवमर्थपरत्वेन भाष्यं व्याचष्टे **अपि चैकस्य कर्मण
इति** । परिधानार्थता चेति भाष्ये परिधानशब्दः परिदधतीति श्रुतिगतपरिधानं
वदन्नुपकारपरः । अशब्दत्वान्न सर्वान्नाभ्यवहारश्चोद्यत इति भाष्योक्तम-
युक्तं सर्वान्नदृष्टेरपि सिद्धान्तसंमताया अश्रुतत्वादित्याशङ्क्याह **अशब्दत्वं
चेति** । शब्दं दृश्यं शब्दप्रकाशितं ज्ञेयं प्राणस्य सर्वान्नत्वं तन्नान्तरी-
यकत्वेन दृष्टिर्दृष्टिशब्देन क्रियमाणोपलभ्यते अभ्यवहारस्तु न क्रियते
ऽपीति न बुद्धिस्थ इति वैषम्यमित्यर्थः । **कथं चिद्योग्यतामात्रेणेति** ।
प्राणस्य समस्तमन्नं श्रुतं प्राणविच्च तदात्मति तेनापि सर्वमन्नमभ्यवहर्त-
व्यमिति योग्यतामात्रेणेत्यर्थः । **प्रायेणेति** । माध्यन्दिनानां विधिदर्शना-
त्प्रायशब्दः* ॥

६०५ । ८ **समान एवं चाभेदात्** ॥ १९ ॥

पूर्वत्र प्राप्ताचमनानुवादेनाऽनग्नताचिन्तनं विधेयमित्युक्तम् इह तु
वाक्ययोः कस्य विधित्वं कस्य वा ऽनुवादत्वमित्यनिश्चयाद् द्वयोरपि

*अत्र नवमं कार्याख्यानाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-कार्याख्यानादपूर्वम् १८ ॥

विद्याविधित्वमिति पूर्वपक्षमाह **इहेति** । अभ्यासाधिकरण*न्यायमेव प्रकृते योजयति **द्वयोरिति** । निर्गुणे हि कर्मणि विहिते तदनु गुणो विधीयते यथा ऽग्निहोत्रं जुहोतीति विहितनिर्गुणकर्मानुवादेन दध्ना जुहोतीति दधिगुणः । शाण्डिल्यविद्याविध्योस्तूभयोरपि सगुणत्वान्नान्यतरस्यानुवादतेत्याह **न च गुणान्तरेति** । सगुणत्वे ऽपि द्वयोर्वाक्ययोरन्यतरस्यानुवादत्वं भवति यथा ऽऽग्नेयो ऽष्टाकपालो ऽमावास्यायां पौर्णमास्यां चाच्युतो भवतीति कालद्वयान्विताग्नेयविध्यन्तर्भावाद्यदाग्नेयोऽष्टाकपालो ऽमावास्यायां भवतीत्येककालाग्नेयवाक्यस्यानुवादता न तथेह वाक्यद्वयार्थयोरितरेतरत्रान्तर्भाव इति गमयितुं गुणान्तरेत्यन्तरशब्दः । अग्निरहस्ये हि स आत्मानमुपासीत मनोमयं प्राणशरीरं भारूपमाकाशात्मानं कामरूपिणं मनोजवसं सत्यसङ्कल्पं सत्यधृतिं सर्वगन्धं सर्वरसं सर्वा दिशो ऽनुसंभूतं सर्वमिदमभ्यात्त†मवाक्यनादरं यथा व्रीहिर्वा यवो वेत्यादयो बहुतरा गुणा आम्नाताः । आरण्यके तु मनोमयो ऽयं पुरुषो भाः सत्यस्तस्मिन्नन्तर्हृदये ... । ... वा स एष सर्वस्य वशीत्यादयः स्तोकाः । तत्र ये... गल्यादयो नाग्निरहस्ये कामरूपित्वादयश्च नारण्यके ऽत इतरेतरानन्तर्भावान्नानुवादतेत्यर्थः । अपि चैकमार्गेण विधित्वे ऽधिका एव गुणाः श्रूयेरन् न तु‡ समाना मनोमयत्वादयः अतो ऽप्युभयत्र विद्याविधिरित्याह **समानगुणानभिधानेति** । पूर्वपक्षं निरस्यति **नेति** । सिद्धान्तं प्रतिजानीते **एककर्म्यमिति** । एकविद्यमित्यर्थः । एकविद्यात्वे हेतुमाह **एकत्वेनेति** । उभयत्र मनोमयत्वादिगुणविशिष्टपुरुषप्रत्यभिज्ञानादित्यर्थः । ननु समानाऽसमानगुणवत्तयोभयोरपि वाक्ययोरतुल्यत्वात् क्व विद्याविधिः क्व वा गुणविधिरिति न ज्ञायते ऽत आह **न चागृह्यमाणेति** । हस्तिनां समूहो हास्तिकम् । अश्वानां समूहो ऽश्वीयम् । शक्तियष्टिधनुःकृपाणप्रासाः प्रहरणानि येषां ते तथोक्ताः । ऋग्वेदे यजुर्वेदे च श्रूयमाणज्योतिष्टोमस्य तावदेकत्र विधिरन्यत्र गुणविध्यर्थमनुवाद इति स्थिते क्व विधानमित्यनिर्णयप्राप्तौ यजुर्वेदे दीक्षणीयाद्यङ्गभूयस्त्वेन तत्रैव विधीयतइति सिद्धान्तितं शेषलक्षणे । एवमत्रापि धर्मभूयस्त्वादग्निरहस्ये विद्याविधिनिर्णय इत्यर्थः ।

---

* जै॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ २ सू॰ २ । † अभ्यन्तरमिति ३ पु॰ पा॰ । ‡ न त्विति नास्ति २ पु॰ ।

यत्तु केशवेनोक्तं सिद्धे कर्मण उत्पत्त्यैक्ये प्रयोगविधिः क्वेति वीक्षाया-मङ्गभूयस्त्वेन प्रयोगविधिस्तत्र निर्णीतः । अत्र पुनर्विद्योत्पत्त्यैक्यमेव न सिद्धमिति मुधा भूयस्त्वन्यायोपन्यास इति । तन्न । यतो ऽत्रापि प्रत्यभिज्ञया विद्यैक्ये सिद्धे क्वोत्पत्तिरिति निर्णीयते न चाङ्गभूयस्त्वं प्रयोगविधिनिर्णायकं नोत्पत्तिविधिनिर्णायकमिति वाच्यम् । उत्पत्तेः प्रयोगाऽविनाभूतत्वेन प्रयोगगमकादङ्गभूयस्त्वादुत्पत्तेरप्यनुमातुं युक्तत्वादिति । **अनुवादमात्रस्यार्पानि ।** आग्नेयैककालत्वादिविषयस्येत्यर्थः । भाः प्रकाशात्मकाः सत्यः परमार्थः तस्मिन्मनोमयपदप्रकृतिभूतमनःशब्देन प्रस्तुते हृदये ऽन्तर्यथा व्रीह्यादिस्तथा तावत्प्रमाणः पुरुष आस्ते स एव सर्वस्य वशीत्यादिलक्षणः* ॥

६०६ । ४

संबन्धादेवमन्यत्रापि ॥ २० ॥

आप एवेदमग्रआसुः ता आपः सत्यमसृजन्त । सत्यमिति हिरण्यगर्भ उच्यते । तच्च सत्यं ब्रह्म महद् इत्युपक्रम्य तचैवं सति यत्तत्सत्यं हिरण्यगर्भाख्यं सोसावादित्यापेक्षया पुँल्लिङ्गप्रयोगः । क आदित्यः । किं मण्डलमेव । न । किं तर्हि य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिणे ऽक्षन् पुरुष इति । तस्यैव सत्यस्य ब्रह्मणो† ऽधिदैवतमध्यात्मं चादित्यचाक्षुषपुरुषरूपेणावस्थानमुक्त्वा तावेतावन्योन्यस्मिन्प्रतिष्ठितौ रश्मिभिरेषो ऽस्मिन्प्रतिष्ठितः प्राणैरयममुष्मिन्नितीतरेतरव्यतिषक्तत्वमुक्त्वा ऽऽदित्यपुरुषस्य य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषस्तस्य भूरिति शिरः भुव इति बाहू सुव(स्व)रिति प्रतिष्ठापादावित्यर्थ इति व्याहृतिशरीरत्वमुक्त्वा तस्योपनिषदहरित्यादित्यपुरुषस्याहर्नामत्वमुक्तम् । अनन्तरं यो ऽयं दक्षिणे ऽक्षन् पुरुषस्तस्यापि भूरिति शिर इत्यादिना व्याहृतिशरीरत्वमुक्त्वा तस्योपनिषदहमित्यहंनामत्वमुक्तम् । उपनिषदिति देवतामुपनिगमयतीति देवताप्रकाशकं रहस्यं नाम भण्यते । अहःशब्दः प्रकाशवचनः । अहंशब्दः प्रत्यगात्मत्ववाची । एते उपनिषदौ सत्यस्य ब्रह्मणः स्थानभेदेन व्यवस्थया ऽनुचिन्तनीये उत द्वे अप्युभयत्रेति स्थानभेदात्सत्यब्रह्मैक्याच्च संशये संग-

---

* अत्र दशमं समानाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–समान एवं चाभेदात् १९ ॥

† ब्रह्मणः प्रकृते इति २ पु० पा० ।

तिगर्भे पूर्वपक्षमाह **यद्येकस्यामपीति ।** ननु तस्योपनिषदहस्तस्योपनिषदहमिति चादित्यमण्डलादिस्थानविशिष्टस्य सत्यब्रह्मणः परामर्शात्कथमुपनिषदोः संकर इति सिद्धान्ताशयमाशङ्क्याह **तस्येति चेति ।** तस्येति शब्दस्य प्रकृतपरामर्शित्वात्स्थानावच्छिन्नस्य च प्रकृतत्वादुपनिषदोर्मिथोऽसंकर इति हि सिद्धान्ताशय इत्यर्थः । एवमनूदितसिद्धान्ताशयं दूषयति **सत्यस्य चेति ।** सत्यं प्रकृतावलम्बि सर्वनाम प्रकृतमिति च प्राधान्येन पूर्वमवगतमुच्यते अतः सत्यं ब्रह्मैव प्रधानं परामृश्यते न गुणभूतः स्थानविशेषः । नापि तद्विशिष्टम् । तस्यापि स्वरूपधर्मत्वेनोपसर्जनत्वात्तथा च सत्यस्यैक्यादुपनिषदोः संकर इत्यर्थः । **पूर्ववदिति ।** शाण्डिल्यविद्या*वदित्यर्थः । सत्यं न गुणभूतं स्थानमात्रं तच्छब्देन परामृश्यते नापि तद्विशिष्टं धर्मः किं तु स्थानविशिष्टं ब्रह्मैव । य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुष इति तथैव प्रकृतत्वात् । तथा च विशिष्टस्य विशिष्टान्तरेऽननुगमान्नोभयत्रोभयनामचिन्तनमिति सिद्धान्तयति **सत्यं यत्रेत्यादिना । तत्त्वे हीति ।** विशिष्टयोरेकत्वे ऽन्तरादित्ये ऽन्तरक्षिण्यत्युपदिष्टहिरण्मयपुरुषयोरेकत्वाद् रूपाद्यतिदेशो न स्यादतिदेशस्य भिन्नाऽधिष्ठानत्वादित्यर्थः‡ ॥

संभृतिद्युव्याप्त्यपि चातः ॥ २३ ॥

यद्यपि वैश्वानरषोडशकलादिविद्यानामितरेतरमाधिदैविकविभूति-प्रत्यभिज्ञानं ब्रह्मसंबन्धप्रत्यभिज्ञानं चाविशिष्टं तथापि तासु नेतरेतरगुणोपसंहारः शङ्क्यते तासां प्रत्यक्षविधिविहितत्वेन भेदनिश्चयात्संभृत्यादीनां त्वश्रुतविधिकत्वात्परिशिष्टोपदेशात्मकखिलग्रन्थशिष्टत्वाच्चोपनिषदुदितविद्याशेषत्वमाशङ्क्यते । **ज्येष्ठा** ज्येष्ठानि छन्दसि बहुवचनस्य डादेशः । ब्रह्मज्येष्ठानि वीर्याणि पराक्रमविशेषाः । अन्यैर्हि पुरुषैः महायानपैत्य†विक्रमाः संभ्रियन्ते । तेन तत्पराक्रमाणां न तएव नियतपूर्वभावित्वरूपकारणत्वेन ज्येष्ठाः किं तु तत्सहकारिणो ऽपि । ब्रह्मवीर्याणां तु ब्रह्मैव

---

* विद्येति नास्ति २ पु । † उभयत्रेति नास्ति ३ पु० ।

‡ अत्र एकादशं सम्बन्धाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३–**सम्बन्धादेवमन्यत्रापि २० न वा विशेषात् २१ दर्शयति च २२ ॥**

६०६ । ६०७ ।

ज्येष्ठमनन्यापेक्षं ब्रह्म जगज्जन्मादि करोतीत्यर्थः। किं चान्येषां पराक्रममाणानां* बलवद्भिर्मध्ये भङ्गोऽपि भवति तेन ते स्ववीर्याणि न संबिभ्रति ब्रह्मवीर्याणि तु ब्रह्मणा संभृतानि अविघ्नेन संभृतानीत्यर्थः। तच्च ज्येष्ठं ब्रह्माग्रे इन्द्रादिजन्मनः प्रागेव दिवं स्वर्गमाततान व्याप्नवद् नित्यमेव विश्वव्यापकमित्यर्थः। देशतोऽपरिच्छेदमुक्त्वा कालतोऽप्याह

६०१। ३ **ब्रह्म भूतानामिति।** जज्ञइत्यस्योत्पत्तिवचनत्वं† व्यावर्तयति **आसेति।** पूर्वाधिकरणे स्थानविशेषादनुपसंहार उक्तः। तस्यातिदेशोऽयम्। अस्याधिकाशङ्कामाह **यद्यपीत्यादिना। आयतनभेदपरिग्रहेणेति।** हृदयाद्यायतनं मा भूदायतनविशेषावरोधाच्छाण्डिल्यादिविद्यासु संभृत्यादीनामुपसंहारस्त्रैलोक्यात्मकविषयासु‡ विद्यासु आयतनाभावात् तासूपसंहारो भविष्यतीत्यभ्यधिकाशङ्कान्तरमाह **षोडशकलाद्यासु चेति।** एकस्यां विद्यायां ये गुणा असाधारणास्ते यद्यन्यत्रापि श्रूयन्ते तत्र विद्यैक्यं गुणोपसंहारश्च यथाऽग्निरहस्ये बृहदारण्यके च मनोमयत्वाद्यसाधारणगुणप्रत्यभिज्ञानाद्विद्यैक्यं न तु साधारणगुणमात्रश्रवणं विद्यैक्यगमकमतिप्रसङ्गात्। तत्र कि [illegible] शाण्डिल्यादिविद्यानां चासाधारणगुणसाम्यादेकत्व- [illegible] च ब्रह्ममात्रप्रत्यभिज्ञानान्नाद्य इत्याह **मिथः समानेनेति।** समानगुणेत्यसाधारणगुणसाम्यं विवक्षितं शाण्डिल्यादिविद्यागतगुणश्रवणं नास्तीत्यप्यसाधारणगुणाभिप्रायम्। द्वितीयं प्रत्याह **या तु काचिदिति।** द्युव्याप्त्यादिगुणास्तु यद्यपि संभृत्यादिविद्यायां शाण्डिल्यादिविद्यायां च समास्तथापि तेषां वैश्वानरषोडशकलादिविद्यास्वपि साधारण्येन तासामपीतरेतरमैक्यापादकत्वेनातिप्रसङ्गित्वान्न विद्यैक्यबोधनद्वारेण संभृत्यादिगुणाकर्षकत्वं किं तु शाण्डिल्यादिविद्याप्रकरणपठितत्वाभा-

,, । १० वन्मात्रमेव शाण्डिल्यादिविद्यासु स्वीकर्तव्यमित्यर्थः। **एतत्प्रत्यभिज्ञानाभावादिति।** संभृत्यादिप्रत्यभिज्ञानाभावादित्यर्थः। **इत्युक्तमिति।** संभृतिद्युव्याप्तीति सूत्रेणेति शेषः। तृतीयं प्रत्याह **ब्रह्माश्रयत्वेन त्विति। तदिदमुक्तमिति।** आधिदैविक॥विभूतेः साधारण्यात्संभृत्याद्यनाकर्षकत्वं

* पराक्रमाणामिति २ पु॰ पा॰। † उत्पत्तिपरत्वमिति ३ पु॰।
‡ विराजात्मविषयास्विति २ पु॰ विराजात्मकत्रिविषयास्विति ३ पु॰ पा॰।
§ तत्रेतरादिति ३ पु॰ पा॰। ॥ तत्राप्याधिदैविकेति ३-५ पु॰ पा॰।

ब्रह्मप्रत्यभिज्ञायाश्चातिप्रसक्तत्वं चेत्यर्थः । तत्रापि आधदैविकविभूतेर्बहुविद्यासाधारणत्वेनाऽसाधारणसंभृत्यादेः सकाशाज्ज्ञावृतत्वात्तदनाकर्षकत्वं संभृत्यादयस्त्विति भाष्येणोक्तम् । न च ब्रह्मसंबन्धमात्रेणेत्यादिना च ब्रह्मप्रत्यभिज्ञाया अप्रयोजकत्वमुक्तमिति विवेकः । संभृतिद्युव्याप्तीत्येतत्सूत्रपदं (प्रगृह्यत्वाभावाय)* द्वन्द्वैकवद्भावेन व्याचष्टे **तस्मादिति ।** अत इति सूत्रपदेन पूर्वाधिकरणोक्तस्थानभेदो न परामृश्यते तस्य षोडशकलादिविद्यास्वभावेनाव्यापकत्वात्किं तु यथा तत्रादित्यविशिष्टब्रह्मणोऽक्षिविशिष्टब्रह्मणश्चाप्रत्यभिज्ञानमुक्तमेवमिहाप्यसाधारणगुणप्रत्यभिज्ञाऽभावोऽस्त्यसावत इति निर्दिश्यतइत्याह **प्रत्यभिज्ञानाभावादिति ।**

> प्रत्यक्षविध्यभावेऽपि प्रत्यभिज्ञानवर्जनात् ।
> कल्पयित्वा विधिं विद्या खिलोक्तापीह भेदिता ॥

पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्नानात् ॥ २४ ॥   ६०८

छान्दोग्यशाखाविशेषे तावदेका विद्याऽधिगता पुरुषो वाव यज्ञस्तस्य यानि चतुर्विंशतिवर्षाणि तत्प्रातःसवनं चतुश्चत्वारिंशद्वर्षाणि माध्यन्दिनम् अष्टाचत्वारिंशत्तृतीयं सवनम् । यदशिशिषति यत्पिपासति यन्न रमते साऽस्य दीक्षा अथ यद्धसति जक्षति तत् स्तुतशस्त्रं । शस्त्रत्व सामान्यादिति दीक्षादिकल्पना । तं चेदेतस्मिन्वयसि किं चिद् व्याध्यादुपतपेत्स ब्रूयात् प्राणा वा वसव इदं मे प्रातःसवनं माध्यन्दिनं सवनमनुसन्तनुतेत्यादिराशीः । सोन्तवेलायामेतत्त्रयं प्रतिपद्येताऽक्षितमस्यच्युतमसि प्राणसंशितमसीति मन्त्रप्रयोगः । तैत्तिरीयके तु पठ्यते तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा यजमानः श्रद्धा पत्नी शरीरमिध्ममुरो वेदिर्लोमानि बर्हिर्वेदः शिखा हृदयं यूपः काम आज्यं मन्युः पशुस्तपोऽग्निर्दमः शमयिता दक्षिणा वाग्घोता प्राण उद्गाता चक्षुरध्वर्युरिति । विषयविवेको भाष्यटीकयोर्व्याख्यानार्थं दर्शितः । अत्र तैत्तिरीयगतयोर्विदुषो यज्ञस्येति षष्ठ्योः सामानाधिकरण्यवैयधिकरण्याऽनवधारणात्संदेहः । असाधारणगुणप्रत्यभिज्ञानाभावात्संभृत्यादौ विद्याभेद उक्तः इह त्वसाधारणगुणप्रत्यभिज्ञानाद्विद्यैक्य-

* ( ) एतन्मध्यगो ग्रन्थो नास्ति ५ पु० ।

† अत्र द्वादशं संभृत्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–संभृतिद्युव्याप्त्यपि चातः २३ ॥

६०८।३ मिति पूर्वपक्षयति **पुरुषयज्ञत्वमिति**। पुरुषस्य यज्ञत्वं पुरुषयज्ञत्वं पुरुषे यज्ञत्वसम्पत्ति*स्तस्या अविशेषादित्यर्थः। तैत्तिरीयके पुरुषयज्ञत्वसम्पत्तिरसिद्धा विदुषो यज्ञस्येति विद्वत्संबन्धियज्ञप्रतीतेः। न चैते षष्ठ्यौ समानाधिकरणे। आत्मा यजमान इति विदुषा आत्मनो यजमानत्वनिर्देशाद् यज्ञस्य च यज्ञत्वयजमानत्वविरोधादत आह **न च विदुष इति**। यज्ञस्यात्मेत्यत्रात्मशब्दस्य स्वरूपवचनत्वे सति यत्फलितं तदाह **यज्ञस्य स्वरूपमिति**। पुरुषस्यैव यदा यज्ञत्वं सम्पाद्यते तदा तत्स्वरूपमेव यजमान इति न विरोध इत्यर्थः। अत एव विद्वद्यज्ञयोश्चेतनाऽचेतनत्वाद्विदुषो यज्ञस्येति षष्ठ्योः सामानाधिकरण्यानुपपत्तिरिति चोद्यं निरस्तम्। पुरुषैक्येन सम्पादितस्य यज्ञस्य चेतनत्वेन विद्वत्त्वसम्भवादित्याह **तस्य चेति**। आत्मा यजमान इत्यनेन यज्ञस्वरूपं यजमान इत्युच्यतइत्यभिहितं तत्किं मुख्यमुत गौणं न प्रथम इत्याह **न हि यज्ञस्वरूपमिति**। न केवलं यज्ञस्वरूपस्य मुख्ययजमानत्वासम्भवः विदुषो यज्ञस्येति षष्ठ्योश्च न मुख्यसामानाधिकरण्यसम्भव इत्याह **चेतनाऽचेतनयोश्चेति**। विद्वान् हि चेतनस्तस्याऽचेतनयज्ञैक्यायोग इत्यर्थः। वैयधिकरण्यपक्षे† तु षष्ठ्योरुपपत्तिमाह **आत्मनस्त्वित्यादिना**। यजमान आत्मेत्यात्मोद्देशेन यजमानत्वं विहितम्। द्वितीयपक्षमाशङ्कते **इतरथेति**। दूषयति **न च सत्यामिति**। पुरुषाङ्गेषु पत्न्यादिकल्पनात्पुरुषे यज्ञत्वकल्पनसम्भव इति केशवो वक्ति। तस्यैतं ग्रन्थं व्याचक्षीत अवयवेषु स्वगत्या सम्पत्तिराश्रिता पुरुषे तु षष्ठ्योर्वैयधिकरण्येन मुख्यार्थः संभवति। अपि च तस्यैवं विदुष

६०९।५ इति भाष्यमुपादाय व्याचष्टे **अनुवादश्रुतौ सत्यामिति**। विद्वत्संबन्धियज्ञानुवादेन तस्य विद्वदङ्गैरङ्गकल्पनादेकवाक्यता न प्रतीयते। तत्र तु विद्वान् यज्ञस्तस्य चात्मादयो यजमानादय इति विध्यावृत्त्या वाक्यभेद इत्यर्थः। तस्मान्न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुरिति ॐमित्यात्मानं युञ्जीतेति च ससंन्यासात्मविद्या प्रक्रान्ता‡॥

* यज्ञसम्पत्तिरिति २ पु. पा.। † व्यधिकरणपक्षे इति ३ पु. पा.।

‡ अत्र त्रयोदशं पुरुषविद्याधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रम् १-**पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्नानात्** २४॥

वेधाद्यर्थभेदात् ॥ २५ ॥ ६०९

अन्यथानुपसंहारसिद्ध्यर्थे मन्त्रकर्मणाम् ।
सन्निधौ श्रूयमाणानां विद्याङ्गत्वं निरस्यते ॥

पूर्वेषात्मविद्यासंनिधौ श्रवणात्तैत्तिरीयशाखागतः पुरुषयज्ञो विद्याङ्गमिति स्वीकृत्यायुर्वृद्धिफलविद्याया भेद उक्तः । तर्हि प्रवर्ग्यादीनामपि विद्यासंनिध्यविशेषाद्विद्याङ्गत्वमिति पूर्वपक्षमाह **सफला इति** । ननु मा भूदाकाङ्क्षालक्षणं प्रकरणं संनिधिलक्षणं तु तत्किं न स्यादत आह **न चाऽसति सामान्यसंबन्धे इति** । काम्येष्टीनां काम्ययाज्याकाण्डस्य च समाख्यैक्यात्सिद्धे हि सामान्यसंबन्धे प्रथमेष्टेः प्रथमो मन्त्रो द्वितीयाया द्वितीय इति संनिधेर्विशेषसंबन्धो दृष्टः न तु संनिधिमात्रं विनियोजकमित्यर्थः । अङ्गप्रधानयोरितरेतराकाङ्क्षालक्षणप्रकरणाऽनुपलम्भे ऽप्यङ्गाकाङ्क्षया प्रधानस्याप्याकाङ्क्षामुत्थाप्य प्रकरणव्यक्तेः सामान्ये संबन्धसिद्धौ संनिधेर्विद्याविशेषाङ्गत्व* मन्त्रकर्मविशेषाणामिति पूर्वपक्षमुपपादयति **मा नामेति । रक्तपटन्यायेति** । यथा पटो भवतीति वाक्यस्यानाकाङ्क्षत्वे ऽपि सहोच्चारितरक्तपदस्याकाङ्क्षयेतरस्याप्याकाङ्क्षामुत्थाप्य रक्तः पटो भवतीति वाक्यपर्यवसानमेवमिहापीति । नन्वेवमुभयसंबन्धे ऽपि कस्याङ्गत्वमत आह **अत्रापीति । कल्पनास्पदं** कल्पनालम्बनम् । **अवरोहात्** उत्तरान्निवर्तनादित्यर्थः । पिण्डपितृयज्ञाधिकरणं समन्वयसूत्रे ऽनुक्रान्तम् । संनिधिसामर्थ्यान्मन्त्रादीनां विद्याङ्गत्वविध्यनुमानं भाष्योक्तमुपपादयति **इदं खल्विति** । आकाङ्क्षोत्थापनात्प्रकरणव्यक्तिमुक्त्वा विद्यावाक्यस्य मन्त्रकर्मवाक्ययोश्चैकविशिष्टार्थबोधकत्वेन वाक्यैकवाक्यत्वकल्पनामाह **उत्थाप्य चेति** । वाक्याल्लिङ्गकल्पनामाह **असमर्थस्य चेति** । सामर्थ्यमात्रगाप्यगाब्दस्यान्वयाऽनुपपत्तेर्लिङ्गबलाच्छ्रुतिकल्पनामाह **न च सत्यपीति** । विनियुक्तमिति च्छेदः । असौ संनिधिरकस्माद्विना विपर्ययेणाश्रयितुं न युक्त इति भाष्यार्थः । लोकवेदयो†रविशिष्टस्तु वाक्यार्थस्तत्र मन्त्राणामनुष्ठेयार्थप्रकाशकत्वेनार्थवत्त्वं वक्तव्यं नाविवक्षितार्थत्वमिति सूत्रार्थः । प्रवर्ग्यादीनामन्यार्थत्वेन विनियोगं भाष्योक्तमुपपादयति **यद्यपि चेति** । नन्वेवमपि उपसन्म- ६१०

---

* संनिधेर्विशेषाङ्गत्वमिति १ पु पा । † लोकवेदयोरविशेषात्तु इति १ पु पा ।

बन्धो ऽस्तु प्रवर्ग्यस्य कथं कर्मसंबन्धस्तत्राह **उपसदामिति** । यथोपसदस्तत्र कर्मणि प्रवर्ग्य इति वाक्येन सामान्यतो ऽवगतं कर्म विशेषेण तु केनास्य संबन्धः किं प्रकृतिभ्यामुत प्रकृत्यैवेति । केवलविकृतिप्रवेशस्त्वनाशङ्क्यः । प्रकृतावुपसदां प्रत्यक्षत्वेन तत्परित्यागकारणाभावात् । तत्र निर्णयमाह **यद्यपीति** । कर्मोपस्थापिका उपसदः प्रकृतावेव प्रत्यक्षाः विकृतौ त्वतिदेशद्वारेणानुमानिका इति प्रकृतावेव प्रवर्ग्यनिवेश इत्यर्थः । आस्तामुपसदां प्रत्यक्षत्वाऽप्रत्यक्षत्वचिन्ता अनारभ्याधीतत्वादेव प्रवर्ग्यस्य प्रकृतावेव निवेशः सिध्यतीत्याह **अपि चेति** ।

६११ । ५ **चोदकेन** अतिदेशेन । शेषलक्षणे स्थितम्—तत्सर्वार्थमविशेषात्* । अनारभ्य कं चित्क्रतुमधीयते यस्य खादिरः स्रुवो भवति छन्दसामेव रसेनावद्यति यस्य पर्णमयी जुहूरित्यादि । तत्र किं खादिरत्वादि प्रकृतौ विकृतौ च निविशतउत प्रकृतावेवेति विशये तत् खादिरतादि सर्वार्थं प्रकृत्यर्थम् अप्रकरणात् । न हि कस्य चित्प्रकरणे इदं श्रुतम् । तत्र क्रतुमात्रनियतस्रुवादिद्वारेण वाक्यात् सर्वार्थमिति प्राप्ते राद्धान्तः । प्रकृतौ वा ऽद्विरुक्तत्वात्† । प्रकृतिविकृतिगामित्वे हि खादिरतादेः विकृतावतिदेशतो ऽनारभ्याधीतादप्यस्मादुपदेशात् प्राप्तेर्द्विरुक्तत्वं स्यात्तच्चायुक्तमतिदेशतः प्राप्तौ प्राप्तप्रापणवैयर्थ्यात् । न चोपदेशतः प्राप्त्या ऽतिदेशवैयर्थ्यमाशङ्क्यम् । यतो ऽयमुपदेशो ऽतिदेशमन्तरेण न प्रवर्तितुमर्हति । तथा ह्ययं प्राप्तस्रुवाद्यनुवादेन खादिरत्वादिधर्ममात्रं विकृतौ विदधेद्विदध्याद् धर्मविशिष्टस्रुवादिविधानस्य गौरवादेवानुपपत्तेः । न चातिदेशेन विना विकृतौ स्रुवादिप्राप्तिः । तस्माद् द्विरुक्तत्वालाभाय प्रकृतावेव निवेश इति । एवमिहाप्यनारभ्याधीतत्वात्प्रवर्ग्यस्य प्रकृतौ विहितस्य सतो ऽतिदेशेन विकृतावप्युपसदां प्राप्तिसिद्धेरद्विरुक्तत्वलाभाय प्रकृतौ वेति न्यायाज् ज्योतिष्टोमे एवोपसदा सह विधानं युक्तमित्यर्थः । उपसद्वदुपसदा सहेति च निर्देश उपसदां तुल्ययोगक्षेमत्वं न प्रवर्ग्यसंबन्धविशेषहेतुत्वमिति ज्ञापनार्थः ।

ननु तर्हि संनिधिवाक्याभ्यामुभयार्थत्वमस्तु तत्राह **संनिधाना-**

---

* जै. सू. अ. ३ पा. ३ सू. ३५ । † जै. सू. अ ३ पा. ४ सू. २ ।

दिति । नन्वेवमपि हृदयपदमात्रस्य विद्यायामङ्गत्वेन समवेतार्थप्रकाशकत्वेन सामर्थ्यं न पदान्तराणामत आह यथा ऽग्नयइति । समवेतहृदयादिवि- ६११ शेषणीभूतस्वार्थप्रकाशकत्वद्वारा तद्विशिष्टसमवेतार्थप्रकाशकत्वादितरपदानामपि समवेतार्थत्वमित्यर्थः । भाष्यकारैर्वाक्येन ज्योतिष्टोमे विनियुक्तस्यापि प्रवर्ग्यस्य संनिधानाद्विद्यास्वपि विनियोगः । बृहस्पतिसवस्यैव स्वतन्त्राधिकारविहितस्य वाजपेये विनियोग* इत्युक्तं तदयुक्तं वाक्यात् संनिधेर्दुर्बलत्वस्योक्तत्वादित्याशङ्क्याह यद्यपीति । प्रबलस्यापि वाक्यस्य न संनिधिबाधकत्वं विरोधाभावान्न हि बलवानित्येव राजा साधुजनान् बाधते । तदिह संनिधिर्न वाक्यगम्यं ज्योतिष्टोमसंबन्धं प्रत्याचष्टे अपि तु तमनुमत्यैव लिङ्गत्वमपि गमयति इत्युभयाङ्गत्वं प्रवर्ग्यस्येत्यर्थः । एतदनेन श्रुतिलिङ्गाधिकरण†मप्याक्षिप्तम् । ननु वाजपेयेनेत्यत्र न बृहस्पतिसवस्य वाजपेयाङ्गत्वं बोध्यते किं तु कस्मिन् काले बृहस्पतिसवः कर्तव्य इत्यपेक्षायां वाजपेयानुष्ठानोत्तरकालता इष्ट्वेति क्त्वाप्रत्ययेन कालाभिधानादत आह अत्र हीति । अत्र हि पूर्वकालताभिधानमङ्गत्वे ऽप्यविरुद्धम् । बृहस्पतिसवस्य वाजपेयोत्तराङ्गत्वात्तत्र धातुसंबन्धे प्रत्यया इत्यधिकारविहितः समानकर्तृकत्ववाची च क्त्वाप्रत्ययो न कालमात्रविधौ घटत इत्यर्थः । क्त्वः क्त्वाप्रत्ययस्य । धातुसंबन्धे इत्युक्ते ऽर्थाद् धात्वर्थान्तरसंबन्धो लभ्यते । धातोरित्येकत्वाधिकाराद्धातुस्वरूपसंबन्धे धातुद्वयापत्तेः (ततश्च धातुद्वयोपरि)‡ प्रत्ययविध्यनुपपत्त्या धातुशब्देन धात्वर्थलक्षणात्§ । एकस्य च धात्वर्थस्य स्वेन संबन्धायोगेन धात्वर्थान्तरलाभाच्चेति । समानकर्तृकत्वादेकप्रयोगतां तावदुपपादयति तत एवाङ्गाङ्गित्वसिद्ध्यर्थं कथं च समान इति । कथं च समानः कर्ता स्यादेकप्रयोगतामन्तरेणेति शेषः । व्यतिरेकमुक्त्वान्वयमाह यदीति । यद्येकः प्रयोगो भवेत्तर्ह्येव समानः कर्ता स्यादित्यनुषङ्गः । ननु भिन्नप्रयोगत्वेपि क्रिययोः कर्तृत्वाधिष्ठानपुरुषैक्यात् क्त्वाप्रत्ययोपपत्तिस्तत्राह प्रयोगाविष्टं हीति । करोतीति हि कर्ता भवति । ६१२ अधिष्ठानलक्षणायां तु सैव दोष इत्यर्थः । धात्वर्थान्तरसंबन्धो ऽपि प्रयोगे-

---

* विनियुक्त इति १ पु· पा· ।

† जै सू अ· ३ पा· ३ सू· ७ ।

‡ ( ) एतदन्तर्गतो ग्रन्थो नास्ति ३ पु· ।

§ धातुद्वयलक्षणादिति २ पु पा· ।

कागमकः एकप्रयोगत्वमन्तरेण क्रिययोरसाधारणसंबन्धाऽनिरूपणादित्याह **धात्वर्थान्तरेति**। भवत्वेकप्रयोगत्व ततः किं जातमत आह **न चेति**। प्रधानभेदे हि स्वतन्त्रत्वात्प्रयोगो भिद्येतेत्यर्थः। संबन्ध एकप्रयोगतां गमय-
(१२। ५) तीत्युक्तम्। इदानीं स एव साक्षाद्गुणप्रधानभावं च गमयतीत्याह **संबन्ध-श्चेति**। ननु भवत्वङ्गाङ्गित्वं वाजपेयबृहस्पतिसवयोः कस्य त्वङ्गत्वं कस्य वा ऽङ्गित्वम् अत आह **तत्रापीति**। प्रकरणिनो वाजपेयस्य प्रधानत्वादङ्गित्वम् बृहस्पतिसवस्य तु परप्रकरणे श्रूयमाणस्याङ्गत्वमित्यर्थः। नन्वेवं मीमांसकानां मुद्राभेदः कृतः। तथा हि। यदि बृहस्पतिसवेन यजेतेत्येतत्प्रकरणान्तरस्थबृहस्पतिसवविपरिवृत्त्यर्थं* कस्तर्हि वाजपेयाङ्गत्वविधिः। अथ विधिः कथं प्रकरणान्तरस्थबृहस्पतिसवस्येह संनिधिर्न चैकमेव वाक्यं दूरस्थमपि कर्म सन्निधापयत्यन्याङ्गत्वेन च विधत्त इति युज्यते। तस्मात्प्रकरणान्तरे कौण्डपायिनवत्कर्मान्तरं बृहस्पतिसवः। बृहस्पतिसवनाम तु प्रसिद्धबृहस्पतिसवधर्मातिदेशार्थम्। तथा च तद्धर्मकं कर्मान्तरमेव वाजपेयो ऽङ्गत्वेन विधीयते इति मतद्वये ऽपि संमतम्। एवं च कथं विनियुक्तविनियोगशङ्का। सत्यम्। अभ्युपेत्यवाद एषः। व्यवस्थितोदाहरणमिह खादिरत्वादिः। यदि साधिकारयोरपि कर्मणोः क्त्वाश्रुत्या ऽङ्गाङ्गिभावः तर्ह्यतिप्रसङ्ग इत्याशङ्क्य विशेषप्रदर्शनेन परिहरति **न च दर्शेति**। वाजपेयप्रकरणे समाम्नानाद्धि बृहस्पतिसवस्याङ्गत्वम् इदं तु वाक्यमनारभ्याधीतमिति नाङ्गाङ्गित्वबोधकमित्यर्थः। ननु क्व चित्सोमयागप्रकरणे इदं वाक्यं श्रुतम् अतः सोमाङ्गता दर्शपूर्णमासयोरिति नेत्याह **यदि त्विति**। अनारभ्याधीतवाक्यार्थ एव तत्राप्यनूद्यतइत्यर्थः। अनुवादे लाभमाह **तथा सतीति**। अधिकरणं त्वत्रत्यमस्माभिः प्रथमसूत्रे ऽनुक्रान्तम्। ननु यद्यप्येकपदसमवेतार्थता बहुपदसमवेतार्थताया दुर्बला तथापि विद्यासंनिध्यनुगृहीता हृदयमित्येकपदसमवेतार्थता विद्याङ्गत्वं मन्त्रस्य गमयिष्यतीत्यत
(६१३। ५) आह **न च संनिध्युपगृहीतास्विति**। मन्त्रमवस्थापयतीत्यचैकपदसमवेतार्थतेत्यनुषङ्गः। हृदयपदं विद्यायामभिचारे च समवेतार्थमिति साधारणम् इतराणि तु पदानि विद्यायामसमवेतार्थानि समवेतार्थानि त्वभि-

* विपरिवृत्त्यर्थं इति १ पु० पा०।

चारे ऽतः कांस्यभोजिन्यायेन हृदयपदमितरपदानुरोधेनाभिचारमेव मन्त्रं गमयतीत्यर्थः । यत्त्वेकपदसमवेतार्थताया अस्ति संनिधिरनुग्राहक इति । तन्न । बहुपदसमवेतार्थतायाः सन्निधेरपि प्रबलेन वाक्येनानुगृहीतत्वादित्याह **इतरपदैकवाक्यतापन्नस्येति ।** इतरपदैकवाक्यतापन्नस्याऽत एव वाक्य- ६१३ प्रमाणानुगृहीतस्याऽभिचारे ऽपि समवेतार्थस्य हृदयपदस्याभिचारात्कर्मणो ऽन्यत्र संनिधिना चालयितुमशक्यत्वादिति योजना । यत्तु वाक्यलिङ्गाभ्या-मन्यत्र विनियुक्तयोरपि मन्त्रकर्मणोः संनिधानाद्विद्यायामपि तदविरोधेन विनियोगसंभवादुभयार्थत्वमित्युक्तं तदनूद्य परिहरति कस्मात्पुनरित्या-दिना । **श्रुतिलिङ्गयोरिति ।** यत्र ह्येक एव शेष एकेन प्रमाणेनैकशेषिणा संबद्धत्वेन बोधितः स एव प्रमाणान्तरेण शेष्यन्तरार्थत्वेन बोध्यते । तत्रै-केनैव संबन्धे शेषस्य निराकाङ्क्षत्वादपरसंबन्धो विरुध्यते । तदनयोः प्रमा-णयोः परस्परविषयापहारेण भवितव्यम् । अत एकशेषविषययोर्भिन्नशेषिसंब-न्धबोधिनोः प्रमाणयोर्बाध्यबाधकत्वे स्थिते तदर्थं किं बलीय इति चिन्ता क्रियते श्रुतिलिङ्गसूत्रेणेत्यर्थः । अत एव विनियुक्तविनियोगे ऽपि वैषम्य-मुक्तम् । तत्र हि तुल्यबलत्वात्प्रमाणयोरुभयार्थत्वमिति ।

ननु नेदं श्रुतिलिङ्गविरोधोदाहरणम् । तथा हि । किमैन्द्र्या गार्ह-पत्यमिति द्वितीयातृतीयाश्रुत्योः पदान्तराऽनपेक्षयोर्मन्त्रगतेन्द्रप्रकाशनसा-मर्थ्येन विरोध उच्यते किं वा पदान्तरैकवाक्यतापन्नयोः । प्रथमकल्पाऽनु-पपत्ति*माशङ्कते **यद्यपीति ।** द्वितीया हि गार्हपत्यः किं चित्प्रति शेषीति† वक्ति तच्च कां चिदाग्नेयीमृचं प्रति शेषित्वे ऽपि चरितार्थमिति नेन्द्र्या इन्द्रप्रकाशनसामर्थ्यं बाध्येत ऐन्द्र्येति च तृतीयैन्द्र्याः किं चित्प्रति शेषत्वा-माह तच्च तस्या इन्द्रं प्रति शेषत्वे ऽप्यविरुद्धमित्यर्थः । द्वितीयकल्पानुपप-त्ति‡माशङ्कते **पदान्तरेणेति ।** वाक्यलिङ्गयोर्लिङ्गस्य बलवत्त्वाद्वाक्यस्यैव बाधा स्यादित्यर्थः । परिहरति **तथापीति ।** श्रुत्योरेव लिङ्गेन विरोध इति वक्तुं श्रुतिवाक्ययोरभिधेयभेदमाह **द्वितीयेत्यादिना ।** ऐन्द्र्येति तृतीयया क्रियायामैन्द्री शेषत्वेन बोधिता । गार्हपत्यमिति द्वितीयया

* कल्पनाऽनुपपत्तिमिति १ पु॰ पा॰ । † शेषित्वमाहेति १ पु॰ पा॰

‡ कल्पनानुपपत्तिमिति पाठः २ पु॰ ।

गार्हपत्यः शेषित्वेन बोधितः । शेषशेषिभावश्च विनियोग इति । श्रुतौ
। । ६ विनियोगे निरपेक्षे चेत्तर्हि वाक्येन किं बोध्यते ऽत आह सो ऽयमिति ।
ऐन्द्र्यादिपदार्थविशिष्टोपस्थानकर्तव्यता हि वाक्यार्थः । तेनैन्द्र्या यत्सामान्येन
क्रियां प्रति शेषत्वमवगतं गार्हपत्यकर्मकोपस्थाने यच्च गार्हपत्यस्य कर्मत्वं
तदैन्द्रीकरणोपस्थानइति सामान्यावगतसंबन्धो वाक्यीयविशेषणविशेष्यभा-
वबलाद्विशेषे ऽवस्थाप्यते । न चैवं वाक्यार्थस्यैव लिङ्गेन विरोधो न
श्रुतेरिति वाच्यम् । यतो यदि गार्हपत्यमिति द्वितीया सप्तम्यर्थं लक्षयेत्
सप्तम्यर्थश्च सामीप्यं तदा नैव लिङ्गस्य का चित् क्षतिः । गार्हपत्यसमीपे
स्थित्वेन्द्रस्यैवोपस्थानसंभवात् । यदि तु द्वितीयेप्सिततमतां न मुञ्चति
तदैव विरोध इति श्रुतेरेव लिङ्गविरोधः । ननु श्रुतिमात्रमपि लिङ्गेन न
विरुध्यते इत्युक्तम् अत आह तस्मादिति । न ह्येकं पदं कदा चित्प्र-
युज्यते वैयर्थ्यात् । अतः प्रतिनियतो श्रुतिवाक्यसंबन्धो तत्र श्रुतिरेवं
वदति वाक्यगम्यस्य विशेषणविशेष्यभावस्यैवंविधं शेषशेषित्वमिति । एवं
च श्रौतेन शेषशेषिभावेन लिङ्गस्य विरोध इत्यर्थः । नन्वेवं श्रौतस्य
शेषशेषिभावस्यायं विशेष्यविशेषणभाव इति वाक्येन बोधनादस्य च लिङ्गेन
विरोधाद् लिङ्गवाक्यविरोधोदाहरणमिदं किं न स्यात् । उच्यते । स्वार्थबोधे
श्रुतेः शीघ्रप्रवृत्तेर्लिङ्गविरोध्यर्थतया द्रागित्येव बोधित इति तद्विरोधत्वे-
नैवोदाह्रियतइति । तदाहुः ।

यथा शीघ्रप्रवृत्तत्वाल्लिङ्गादेर्बाधिका श्रुतिः ।
तथैव* विनियोगे ऽपि सैव पूर्वं प्रवर्तते ॥ इति ।

१४ । ९ एवमुदाहरणं परिशोध्याधिकरणमारचयति किं लिङ्गानुगुण्येने-
त्यादिना । प्रभवति समर्थः । प्रमाणान्तरं वृद्धव्यवहार इत्याह
विदितपदेति । लिङ्गबाधकत्वेनोक्ता तृतीयाश्रुतिः । तदीयप्रातिपदिकमै-
न्द्रीत्येवंरूपं तद्धितान्तं शब्दत इत्युक्तम् । तदिन्द्रस्येयमितीन्द्रशेषत्वेनै-
तामृचं बोधयतीत्याह शब्दाच्चेति । दारु दहतीति दारुदहनः । दहनो
ऽग्निः । ऐन्द्र्या गार्हपत्ये यो विनियोगः स काष्ठदाहकस्याग्नेः सलिलदाहे

* तथापीति ग पु. पा. ।

विनियोग इव विरुद्ध इत्यर्थः । **उपस्थातव्य इति ।** प्रकाशयितव्य इत्यर्थः । स्वतः प्रकाशनव्यतिरेकेण कार्याभावात् । यदि सामर्थ्यज्ञानं नापेक्षते श्रुतिः तर्हि योग्यतावधारणं व्यर्थं स्यादित्यग्निना सिञ्चेदित्यपि प्रमाणं स्यादत आह **अवगते त्विति ।** यथा स्फोटे जाते वह्नेर्दाहशक्तिर्ज्ञायते न तु दाहकत्वं वह्नेः शक्तिज्ञानापेक्षमेवं श्रुतेः शेषत्वे ज्ञाते ऽनन्तरं तादृशी शक्तिः कल्प्यते अतो नार्थगतसामर्थ्यज्ञानं विनियोगकारणमित्यर्थः । **तदिति** तस्मादर्थे । ननु यदि विनियोगोत्तरकालमर्थसामर्थ्यं विनियोगनिर्वाहाय कल्प्यते तर्हि तदैन्द्र्या गार्हपत्यप्रकाशने नास्तीति कथं विनियोगनिर्वाहस्तत्राह **श्रुतिविनियोगादिति ।** मन्त्रो ह्यभ्रान्तया श्रुत्या विनियुज्यते । तत्र यदि मुख्यं सामर्थ्यं न दृश्यते तर्हि प्रथमावगतविनियोगस्याप्रजातविरोधत्वात्तस्य च सामर्थ्यकल्पकत्वेन तदनुगुणं गौणमपि सामर्थ्यं मन्त्रे कल्पनीयं तच्चोक्तं संदेहावसरे प्रभवति हि स्वोचितायामित्यादिनेति । एवं श्रुत्यनपेक्षत्वपरं श्लोकस्य पूर्वार्द्धं व्याख्याय लिङ्गस्य सापेक्षत्वेन दौर्बल्यप्रतिपादकं द्वितीयार्द्धं व्याचष्टे **लिङ्गं त्वित्यादिना । तस्य त्विति ।** मन्त्रस्येत्यर्थः । दर्शपूर्णमासप्रकरणाम्नानसामर्थ्यादित्यर्थः । **तदन्यथानुपपत्त्येति ।** इन्द्रस्वरूपाभिधानान्यथानुपपत्त्येत्यर्थः । ननु यथा प्रत्यक्षेणाग्नि*र्बोध्यते ऽनुमानेनापि एवं लिङ्गश्रुतिभ्यां मन्त्रस्यैन्द्रे गार्हपत्ये च विनियोगो बोध्यतां तथा च तुल्यबलत्वमत आह **श्रौताद्विनियोगादिति । अर्थविप्रकर्षादिति ।** शब्दप्रकाशितार्थेन सहार्थिकस्यार्थस्य विप्रकर्षात् सम्बन्धायोग्यत्वादाकाङ्क्षितविनियोगप्रकाशिका श्रुतिरैन्द्र्येन्द्रं प्रकाशयेदित्येवंरूपा कल्पयितुमुचितेत्यर्थः । **नियोग** आज्ञा । **अनुयोग** आक्षेपः । **प्रमाणान्तरव्यापारः** प्रतिपत्तेति शेषः । प्रथमां मुख्यवृत्तिं यद्यजहन्निष्ठेनर्हि प्रसह्य† जघन्ययापि वृत्त्या नेयमित्यर्थः । **कल्पयाम्यन्तउपस्तरणइति ।** घृतस्य धारया सुशेवं कल्पयामीति लिङ्गादुपस्तरणं प्रतीयतइत्यर्थः । आसादनं स्थापनम् । उभयत्र कृत्स्नमन्त्रप्रयोगस्य प्रमाणभूतमेकवाक्यत्वमेव दर्शयति **एतदपेक्षो हीति ।** एकवाक्यतापूर्वकं सामर्थ्यकल्पनाल्लिङ्गस्योपजीव्यं वाक्यं लिङ्गाद्बलवदिति सोदाहरणमाह **इह हीत्यादिना ।** यत्तत्पदसमभिव्याहारो

६१५

* प्रत्यक्षादग्निर्नारात ३ पु० पा० । † प्रसह्यैत १ पु० पा० ।

विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वे हेतुः । विभज्यमानत्वे सति साकाङ्क्षत्वं चैकवाक्यत्वे हेतुः । आह हि परमर्षिरर्थैकत्वादेकं वाक्यं साकाङ्क्षं चेद्विभागे स्या*दिति । साकाङ्क्षत्वादित्युक्ते प्रकृतिप्रत्यययोरप्येकवाक्यता स्यात्तन्निवृत्त्यर्थं विभज्यमानेति । न हि प्रकृतिप्रत्यययोर्विभागो विद्यते । विभज्यमानत्वेन पदत्वापत्तिर्विवक्षिता । तावत्युक्ते भगो वां विभजत्वर्यमा वां विभजत्वित्यादौ निरपेक्षविभागेऽपि वाक्यत्वं स्यान्न हि प्रतिपदं विभजत्वित्यन्वयान्निराकाङ्क्षत्वं† तन्निवृत्त्यर्थं साकाङ्क्षत्वविशेषणम् । अर्थैकत्वविशेषणस्य तु स्योनं ते इतीदमेव व्यावर्त्यम् । अत्र च वाक्यभेदोऽप्याप्यसिद्ध इति तन्नोपन्यस्तम् । देवस्य त्वेति मन्त्रे ह्यग्नये निर्वपामीतिपदातिरिक्तपदानां न निर्वापे समवेतार्थत्वम् । एवमन्यत्रापि कर्मणि तेषां न समवेतार्थतोपलभ्यते तेनागतीनां तेषां समवेतार्थाग्निनिर्वपामिपदाभ्यामेकवाक्यतां कल्पयित्वा तदनुरोधेन जघन्यया ऽपि वृत्त्या ऽर्थाभिधानसामर्थ्यं कल्प्यताम् । मन्त्रभागयोस्त्वनयोरुपस्तरणासादनार्थयोः पृथगर्थाभिधानसमर्थस्यैकवाक्यतामनपेक्ष्यैवार्थप्रतीतिकार्यवशेन सिद्धत्वान्न वाक्यपूर्वकत्व लिङ्गस्येति

१७ । ११ सिद्धान्तयति **भवेदेतदेवमिति । प्रयोजनैकत्वेनेति** । विशिष्टैकार्थप्रमितिः प्रयोजनं प्रधानमेकमर्थमिति अत्रैकशब्दः प्रयुक्तः । स्योनं ते इत्यस्य वाक्यभेदप्रतिपादनात् । एकस्मिन्वाक्ये पदार्थानां बहुत्वादेकार्थत्वम् अयुक्तमित्याशङ्क्य विशिष्टार्थाभिप्रायेण प्रधानमित्युक्तम् । ननु भावनैव प्रधानं कथमुपस्तरणादेः प्राधान्यमत आह **अनुष्ठेयार्थश्चेति**‡ । मन्त्रावयवाववितिनियुज्य हि नाऽवयविरूपं वाक्यं§ विनियोक्तुं शक्यते ऽतश्चैकवाक्यत्ववशादिना ऽप्यवयवौ विनियोज्यौ तयोश्च मिलितयोर्नैकार्थप्रकाशनं सिद्धमिति देवस्य त्वेत्यादाविवैकवाक्यतावशेन कथं चित्सामर्थ्यमनुमेयम् । तत्रोपस्तरणे पूर्वभागार्थे उत्तरो मन्त्रभागो भङ्क्त्वा व्याख्येयः । पुरोडाशासादने चोत्तरभागार्थे पूर्वः । एवं यावदेकवाक्यतावशेन सामर्थ्यमनुमीयते तावत्पूर्वस्योत्तरस्य च मन्त्रभागस्यैकैकस्मिन्नुपस्तरणे पुरोडाशासादने चार्थप्रतीतिकार्यवशेन प्रतीतं यत्सामर्थ्यं तन्मन्त्रभागद्वयस्य विनियोजिकां श्रुतिं पूर्वेणोपस्तृणुया-

---

* जै. सू. अ. २ पा. १ सू. ४६ । † निराकाङ्क्षत्वादिति ३ पु. पा. ।
‡ अनुष्ठेयश्चार्थ इति मु. भा. पु. पा. । § वाक्येन विनियोक्तुमिति ३ पु. पा. ।

द्वारेण पुरोडाशमासादयेदित्येवंरूपां कल्पयति । ततः किं जातमत आह तथा चेति । एकं विनियोगं कर्तुं वाक्यलिङ्गयोः सहप्रस्थितयोः वाक्ये ६१७ । लिङ्गं कल्पयितुमुपक्रान्तवति एकैकमन्त्रभागगतं लिङ्गं वाक्यकल्प्यलिङ्गादपि विनियोगफलं प्रति प्रत्यासन्नां श्रुतिं कल्पयति । वाक्यकल्पिते च लिङ्ग-श्रुतिं कल्पयितुमुपक्रान्ते लिङ्गकल्पिता श्रुतिर्विनियोगं गृह्णाति गृहीते च तया तस्मिन् वाक्येन लिङ्गद्वारकल्पिता श्रुतिरेकसोपानान्तरितत्वात्फलम-नवाप्य विलीयते । आह चात्र निदर्शनमाचार्यसुन्दरपाण्ड्यः ।

> निःश्रेण्यारोहणप्राप्यं प्राप्तिमात्रोपपादि च ।
> एकमेव फलं प्राप्तुमुभावारोहतो यदा ॥
> एकसोपानवर्त्येको भूमिष्ठश्चापरस्तयोः ।
> उभयोश्च जवस्तुल्यः प्रतिबन्धश्च नान्तरा ॥
> विरोधिनोस्तदैको हि तत्फलं प्राप्नुयात्तयोः ।
> प्रथमेन गृहीते ऽस्मिन्पश्चिमो ऽवतरेन्मुधा ॥ इति ।

एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । यदि लिङ्गाभ्यां* मन्त्रभागयोरर्थभेदवाक्यं भङ्क्त्वा विनियोगस्तर्हि देवस्य त्वेत्यत्रापि लिङ्गाद्वाक्यं भङ्क्त्वा भेदेन विनि-योगः स्यात् । तथा चात्रापि समवेतार्थसदनादिपदातिरिक्तपदानां मन्त्र-भागाभ्यामेकवाक्यता न स्यादत आह यत्र त्विति । यत्र विरोधकं पृथक् ६१८ । कर्मसमवेतार्थप्रकाशनसामर्थ्यं नास्ति तत्र समवेतार्थेनैकेन पदेन द्वाभ्यां त्रिभिर्वा पदैरैकवाक्यता सा क्वापि कर्मण्यसमवेतार्थानां पदान्तराणां वैय-र्थ्यपरिहाराय स्वानुसारेण सामर्थ्यं कल्पयतीति भवति तत्र वाक्यस्य विनि-योजकत्वं न त्वत्र । पृथक्कर्मवर्तिपदार्थप्रकाशनादित्यर्थः । उक्तं च ।

> पदान्तराणि यत्रार्थे वदेयुः कर्मवर्तिनम् ।
> तत्रैवमितरेषां तु वाक्यमप्यगतेर्वरम् ॥ इति ।

एवमिति लिङ्गाद्वाक्यभङ्ग† इत्यर्थः । प्रकरणवाक्ययोर्विरोधमुदाहर्तुं वाक्यलक्षणमाह अत्र चेति । प्रकरणलक्षणमाह लब्धेति । कार्यान्तरापेक्षा- ६१८ । वशेन प्रकरणत्वं शबरस्वामिसंमतमित्याह कर्त्तव्याया इति । प्रधानवा-

* वाक्यलिङ्गाभ्यामिति । ३ पु॰ पा । † वाक्यभेद इति ३ पु॰ पा॰

अस्याङ्गवाक्याकाङ्क्षामुक्त्वा ऽङ्गवाक्यानां प्रधानवाक्याकाङ्क्षामाह **समिदादीति** । सन्निहितकरणोपकारे संभवति न विश्वजिन्न्यायेन* स्वर्गकल्पना नापि दर्शपूर्णमासफलस्वर्गस्यानुषङ्गः प्रयाजादेः फलाकाङ्क्षायामपि स्वर्गस्यानाकाङ्क्षत्वादित्याह **अनुषङ्गो वेति** । करणोपकारस्य सिद्धत्वादेव यत्नवमेकरणाद्यार्थवादिकं फलं सत्रन्यायेन कल्प्यमित्याह **अर्थवादतो वेति** । **निर्वारयितुं** चरितार्थीकर्तुं **निर्वृण्वन्ति** कृतार्थीभवन्ति । **निर्वारयन्ति** स्वकृतोपकारेण प्रधानं दर्शपूर्णमासादीत्यर्थः । उक्तामितरेतराक्षेपां सदृष्टान्तमुपसंहरति **सो ऽयमिति** । अग्निरिदं हविरजुषतावीवृधत

१८ । १९ महो ज्यायो ऽकृत (प्रजापतिरिदं हविरजुषतावीवृधत महो ज्यायो ऽकृत)† अग्नीषोमाविदं हविरजुषेतामवीवृधेतां महो ज्यायो ऽक्राताम् । इन्द्राग्नी इदं हविरजुषेतामवीवृधेतां महो ज्यायो ऽक्राताम् । इन्द्र इदं हविरजुषतावीवृधत महो ज्यायो ऽकृतेति सूक्तवाकनिगदः । देवतासंबोधनप्रधानः पदसमूहो निगद इत्याख्यायते । तत्राग्निः पौर्णमास्यमावास्ययोः साधारणः । प्रजापतिः पौर्णमास्यामेवोपांशुयाजस्य । नाऽसोमयाजी सन्नयेदित्यसोमयाजिनः सान्नाय्याभावात् । आमावास्ययोर्दधिपयसोरभावे ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं विहितं तस्य देवतेन्द्राग्नी । इदमाह **तत्र हीति** । एकत्र सहपाठे ऽपि लिङ्गादुत्कृष्टेनेन्द्राग्निपदेनैकवाक्यतापन्नो ऽवीवृधेताम् इत्यादिमन्त्रशेषो यथामावास्यायामिन्द्राग्निपदं नीतं तथ नीयेतोतेन्द्राग्निपदमात्रममावास्यायां नीत्वा वाक्यशेष उभयत्र पौर्णमास्यमावास्ययोः प्रयोक्तव्य इति संदेहस्य ऽपकमाह **तत्र यदीति** । फलवती भावना प्रधाना सती इतिकर्तव्यत्वं संनिधिपठितस्यापादयतीत्यर्थः । आकाङ्क्षात्मकं हि प्रकरणं न श्रुतिरिव विनियोगमभिधत्ते किं तु विनियोज्यपदार्थशक्तिं प्रमाणान्तरप्रमितामपेक्षते एवं च सति विनियोज्यस्य मन्त्रवाक्यशेषस्य वाक्येनान्यत्र विनियुक्तत्वान्न प्रकरणेन कृत्स्नार्थत्वेन विनियोग इत्याह **भवेदेतदेवमिति** । विपक्षे दण्डमाह **अन्यथेति** ।

द्वादशोपसत्ताधिकरणं ज्योतिर्दर्शनात्‡दित्यत्रानुक्रान्तम् । पूषाद्यनुमन्त्रणम-

६१९ । १४ न्त्राश्च तत्रैवोदाहृताः । **यद्देवेति** । विनियोजकं प्रमाणमित्यर्थः । एक-

---

* जै. सू. अ. ४ पा. ३ सू. १५ । † ( ) एतदन्तर्गतो ग्रन्थो नास्ति २ पु. ।

‡ व्या. सू. अ. १ पा. ३ सू. ४० ।

वाक्यतेति। वाक्यैकवाक्यतेत्यर्थः। **यावदितरत्र सामर्थ्यमिति**। वा- ६२०।१
क्यद्वयैकवाक्यतायां कल्पितायाम् अन्यथानुपपत्त्या वाक्यद्वयार्थयोरितरेतरोप-
कार्योपकारकत्वसामर्थ्यं कल्प्यतइत्यर्थः। नानेष्टिपशुसोमसमुदायो राजसूयः।
तत्राभिषेचनीयः सोमयागविशेषः। शुनःशेफः किल ऋषिपुत्रो हरिश्चन्द्रपुत्रेण
पुरुषमेधार्थं पशुत्वेन क्रीतः स वरुणाय स्वस्यालम्भे कर्तुमारब्धे वरुणं तुष्टा-
व स च तुष्ट एनं र[र]क्षेत्याख्यानं बह्वृचब्राह्मणे पठ्यते। अक्षद्यूतादिकमभि-
षेचनीयसन्निधौ श्रुतमादिशब्दार्थः। यद्याकाङ्क्षामात्रात्पदानां संबन्धः तह्या-
नय प्रासादमिति पदद्वयव्यवहितेन पश्येत्यनेनापि गामित्यस्याभिसंबन्धः
स्यात् आनयेत्यनेन तु सन्निधानात्संबन्ध उपपन्नस्तस्मान्नाकाङ्क्षामात्रं संब-
न्धहेतुरित्यर्थः। अथ विकल्पेन पूर्वपक्षं वक्ष्यन् संनिधेरपि केवलस्य न
संबन्धे हेतुत्वमित्याह **न चेति**। अयमेतीति वाक्ये राज्ञ इत्येतत्पदं पुत्र-
पदस्योपरिष्टात्पुरुषपदस्य चाधस्ताद्दृश्यते। यदि संनिधिमात्रं संबन्धकारणं
तर्हि राज्ञ इति पदस्य पुत्रपदेन वा संबन्धः राज्ञः पुत्र इति किं वा पुरु-
षपदेन राज्ञः पुरुष इत्यविनिश्चयः स्यादित्यर्थः। एवमनिश्चये सत्याका-
ङ्क्षया* निर्णयमाह **तस्मादिति**। **अन्तिके यदुपनिपतितमिति**। पितृ-
समर्पकं राजपदमित्यर्थः। यदि राज्ञ इति पदस्य पुरुषपदेनासंबन्धः तर्हि
तेनासंबद्धस्य पुरुषपदस्य केन संबन्धस्तत्राह **किं त्विति**। ननु प्रकरणा-
द्राजसूयार्थत्वं क्रमादभिषेचनीयार्थत्वं च किं न स्यादत आह **समुच्चया-** ६२१।
ऽसंभवाच्चेति। अभिषेचनीयस्यापि राजसूयमध्यपातित्वात्तदर्थमप्यक्षद्यूत-
माख्यानादि राजसूयाङ्गमपि भवति पृथक्प्रयोगाऽनपेक्षणाद् न समुच्चय इत्य-
र्थः। न चैवं चिन्तावैयर्थ्यम्। अभिषेचनीयार्थत्वेनानुष्ठितस्य पवित्राद्यव-
यवान्तराऽनुपकारकत्वादवयविराजसूयार्थस्य तदीयसर्वावयवार्थत्वोपपत्तेस्त-
त्सिद्धये राजसूयाङ्गत्वस्याप्युपाख्यानादेश्चिन्तनीयत्वादिति। पवित्रः सोम-
यागविशेषः। सत्रस्य धृतिरिष्टिः। प्रधानस्य करणभावे कथं† भावना
निष्पद्यतइत्यपेक्षायामितिकर्तव्यताकाङ्क्षायामित्यर्थः। एतस्यामवस्थायामनि-
र्ज्ञातफलं यदेतत्कर्म पठ्यते तस्य प्रकरणिनं प्रत्यङ्गता भवति निर्ज्ञा-
तफलस्य गोदोहनादेर्वाङ्गता तस्य फलवत्त्वेनाकाङ्क्षाऽनुदयादित्यर्थः। प्रधा-

* आकाङ्क्षयेति २ पु॰ पा॰। † कथमिति नास्ति २ पु॰।

नस्याकाङ्क्षायामनुवनमानायामाम्नातस्यासंबद्धः पदैव्यवधानाभावाद्राजसूया-
२१।९ ङ्गत्वमुक्त्वा ऽभिषेचनीयं प्रति संनिधेर्दुर्बलत्वादनङ्गत्वमाह **अभिषेचनीयस्य त्विति ।** निराकाङ्क्षस्येति प्रकरणानुत्थाने हेतुः । ननु यथा ऽभिषेचनीयस्य सन्निधिवशात्प्रकरणकल्पना एवं राजसूयस्यापि प्रकरणात्संनिधिः कल्प्य इति तुल्यत्वमुभयोरित्याशङ्क्याह **प्रकरणिनश्चेति ।** सर्वव्यापकत्वाद्राजसूयस्याभिषेचनीयस्यापि तदात्मकत्वात्संनिधिसिद्धिरित्यर्थः । पौरोडाशिककाण्डे आग्नेयादीनां कर्मणां क्रमे मन्त्राः श्रुताः तत्रामावस्यिकसान्नाय्यक्रमे शुन्धध्वमिति मन्त्रः समाम्नात इत्यर्थः । यदुक्तं समाख्याश्रुतिः साक्षात्पुरोडाशपात्रमन्त्रसंबन्धबोधनीति तत्राह **समाख्यानं तावदिति ।** यौगिकशब्देन हि विशिष्टं द्रव्यमुच्यते न संबन्धस्तद्वाचकत्वे हि संबन्धिनो संबन्धश्चेति त्रयो वाच्याः प्रसज्येरन् । अतः संबन्ध आनुमानिक इत्यर्थः । आनुमानिको ऽपि संबन्धो न विशेषस्य साक्षात्सिध्यति काण्डमात्रविषयत्वादित्याह **ननु साक्षादिति ।** अपि च भवतु समाख्याश्रुतिः सा श्रुत्या च संबन्धं वक्तु नासौ विशेषरूपो विनियोगः । स चेह विचार्यते ऽतः संबन्धमात्राभिधाने ऽपि नापेक्षितसिद्धिरित्याह **न चासाविति ।** ननु यथा शौनःशेफोपाख्यानादिकमभिषेचनीयसन्निधिः बाधेन प्रकरणात्समस्तराजसूयाङ्गं निर्णीतमेवमत्रापि सान्नाय्यक्रमं बाधित्वा समस्तदर्शपूर्णमासार्थत्वमेव मन्त्रस्यास्तु वृथा क्रमसमाख्ययोः प्राबल्यदौर्बल्यचिन्तनमत आह **तत्रापि चेति ।** सामान्यतो दर्शपूर्णमासप्रकरणेनापादितमैदमर्थ्यं यस्य स मन्त्रस्तथोक्तस्य यथा आरादुपकारतया शौनःशेफोपाख्यानादेः प्रकृतमात्रार्थत्वमेवं प्रकृतमात्रसंबन्धानुपपत्तिरित्यर्थः । मन्त्रस्य दृष्टार्थत्वेन संनिपत्योपकारकत्वमाह **मन्त्रस्येति ।** ननु दृष्टार्थत्वेन स्थानादर्थविशेषसंबन्धे प्रकरणं बाधितं स्यादत आह **यं कं चिदिति ।** पदार्थशक्त्यपेक्षत्वात्प्रकरणस्य मन्त्रस्य च क्व चिदेव प्रकाशनशक्तौ तन्मात्रोपकारकत्वेनापि प्रकरणस्वीकारो भवतीत्यर्थः । तदेवं प्रकरणापेक्षितविशेषसंबन्धः स्थानेन
६२२।२२ वा बोधनीयः समाख्यया वेति संदेहे निर्णयमाह **सान्नाय्यक्रम इति ।** असंनिहितयोः संबन्धाऽयोगात्* संबन्धसिद्ध्यर्थं संनिधिमुपकल्पयतीत्यर्थः ।

* संबन्धायोगादिति नास्ति २ पु॰ ।

वैदिकेनेति । पौरोडाशिकसमाख्या हि पाठकैः कृता सान्नाय्यपात्रमन्त्रयोस्तु क्रमो वेदेनैव कृत इत्यर्थः । आकाङ्क्षा कल्प्यते सान्नाय्यपात्रमन्त्रयो*रित्यर्थः । **पात्रञ्च क्लृप्तेनेति ।** पुरोडाशपात्रमन्त्रयोरित्यर्थः । एवमुत्तरत्र योज्यम् ।

अधिकरणपञ्चकार्थं वृद्धोक्त्या संकलयति **एकेति ।** लिङ्गस्यैकया ६२० श्रुत्या श्रुत्यर्थं विनियोगं प्रत्यन्तरयोर्व्यवधानं प्रतीयते । वाक्यस्य द्वाभ्यां लिङ्गश्रुतिभ्यां प्रकरणस्य वाक्यलिङ्गश्रुतिभिः तिसृभिः स्थानस्य प्रकरणवाक्यलिङ्गश्रुतिभिश्चतसृभिः समाख्यायाः स्थानप्रकरणवाक्यलिङ्गश्रुतिभिः पञ्चभिः श्रुत्यर्थं प्रत्यन्तराणः प्रतीयते इत्यर्थः । सौकर्यार्थं बाध्यबाधकभावमपि विभजते **बाधिकैवेति ।** मध्यमानां तु लिङ्गादीनामुत्तरापेक्षया बाधकत्वं पूर्वापेक्षया बाध्यत्वम् । तद्यथा । लिङ्गं वाक्यस्य बाधकं तदेव श्रुतेर्बाध्यमित्यादीति । **निघ्नाः** परवशीकृताः ।

एवं श्रुत्यादिषु बलाबले निरूप्य प्रस्तुते लिङ्गात्सन्निधिबाधे उपयुक्तमुदाहरणमाह **तस्मादिति ।** यः सोमं पिबति स इतरान् प्रत्यनुज्ञां याचते ते चानुज्ञां ददति । तत्रानुज्ञापनमनुज्ञा याचनम् अनुज्ञेत्यनुज्ञानदानम् । **उपह्वयस्व** अनुजानीहीत्यर्थः । **उपहूतः** अनुज्ञातो ऽसीत्यर्थः । **देशसामान्यात्**पाठक्रमादित्यर्थः । **लिङ्गेनेति ।** आदौ ह्यनुज्ञापनं पश्चादनुज्ञेति लोकसिद्धम् । तत्रोपहूत इति मन्त्रो यद्यपि प्रथमपठितत्वादनुज्ञापने प्राप्नोत्यापि लिङ्गादनुज्ञाया शेषत्वेन प्रतिपाद्यते । उपह्वयस्वेति च मन्त्रो यद्यपि चरमपठितत्वादनुज्ञायां प्राप्तस्तथाप्यनुज्ञायाचनप्रकाशनसामर्थ्यात्तच्छेषत्वेन प्रतिपाद्यते इत्यर्थः । प्रथमतन्त्रोक्तस्मारणस्य प्रयोजनमाशङ्क्यान्तरोति ग्रन्थिरित्याह **तथापीत्यादिना ।** विनियुक्तविनियोगो न वस्तुनि विरुध्यते दध्ना जुहोति दध्नेन्द्रियकामस्य जुहोतीत्येकस्य दध्न उभयार्थत्वदर्शनादिय प्रतीतो विरोधः अन्यशेषस्यान्यशेषत्वविरोधाद्दुर्वदनीयं तद्य उदनशेष इतिवत्तद्व्यधिष्ठानलक्षणया सो ऽपि विरोधः शमयितव्य इति चेद्विद्यायां मन्त्रस्य विनियोगे ऽपि तत्तुल्यमित्याह **सविद्यायामिति ।** न चैवमैन्द्या ६२४ अपीन्द्रे गार्हपत्ये च विनियोगशङ्का एकस्मिन्प्रयोगे मन्त्रावृत्तिप्रसङ्गादिति ।

* सान्नाय्यपात्रयोरित्यर्थ इति २ पु पा । ¹ सविद्यायामिति प्रतीकाकारः २ पु

बृहस्पतिसवोदाहरणं तु कृत्वा चिन्तयेत्युक्तमेव । अस्य पुनः स्मारणस्या-ऽऽधिकाशङ्केत्यर्थः । प्रथमतन्त्रे हि श्रुत्यादिभिर्लिङ्गादीनां बाध उक्तः अत्र तु लिङ्गात् क्रमस्य बाधो नोच्यते किं तु शं घ्रं लिङ्गेनान्यत्र विनियुक्ते मन्त्रे विलम्बेन क्रमस्य परिच्छेदकत्वमेव नास्तीति प्रतिपाद्यते । तत्र क्रमस्या-ऽपरिच्छेदकत्वे ज्ञाते कुतो विनियुक्तविनियोगशङ्केत्याह **नेहेति** । श्लोकं विवृणोति **प्रकरणेति** । यद्यपि प्रथमे ऽपि काण्डे लिङ्गादीनां श्रुत्यादिभिर-प्राप्तबाध एव दर्शितः तथापि तत्र दुर्बलप्रमाणात्* प्राप्तिः शङ्कितुं शक्यते गार्हपत्यस्य इन्द्रस्य च स्वस्व|प्रकाशकत्वेन मन्त्राकाङ्क्षत्वात् । इह तु विद्याया निराकाङ्क्षत्वाद् मन्त्रकर्मणां चान्यत्र विनियुक्तत्वेन रक्तपटन्यायाभावाच्च प्राप्तिरेव नास्तीति वैषम्यम् ।

भाष्ये बृहस्पतिसवस्य तुल्यबलप्रमाणद्वयादुभयार्थत्वे स्थिते प्रव-र्ग्यस्या†पि बृहस्पतिसवेन तुल्यत्वाशङ्कायां सन्निधेर्दुर्बलत्वादतुल्यत्वं प्रतिपा-दनीयम् । तथा च सति अपिचशब्दानुपपत्तिरित्याशङ्क्य नाभ्युच्चयार्थः स ६२५ । २ किं त्वेतदुपपत्तिसाहित्यं पूर्वोक्तन्यायस्य वदतीत्याह **तुल्यबलतयेति** । प्रमाणयोस्तुल्यबलतया बृहस्पतिसवेन प्रवर्ग्यस्य या तुल्यताशङ्का तदपाक-रणद्वारेणेत्यर्थः । बृहस्पतिसवस्येति षष्ठी चन्द्रस्य तुल्यं मुखमितिवत्तु-ल्यार्थयोगनिबन्धना ।

> अभिधातुं पदे ऽन्यस्मिन्ननपेक्षो रवः श्रुतिः ।
> सर्वभावगता शक्तिर्लिङ्गमित्यभिधीयते ॥
> संहत्यार्थं ब्रुवन् वृन्दं पदानां वाक्यमुच्यते ।
> प्रधानवाक्यमङ्गानां त्वाकाङ्क्षं प्रकरणं मतम् ॥
> स्थानं समानदेशत्वं समाख्या यौगिको रवः ।
> इति श्रुत्यादिलक्ष्योक्तं मीमांसाबुद्धिपारगैः ॥

अभिचारकर्मदेवतामभिचारकर्ता प्रार्थयते हे देव मद्द्विषः सर्व-मङ्गं प्रविध्य दारय हृदयं च दारय धमनीः सिराः प्रवृश्च विभज्य चोटय (शिरश्च अभितो विदारय ।)§ एवं मद्द्विषुस्त्रिधा विपृक्तो विश्लिष्टो

---

* दुर्बलात् प्रमाणादित्यर्थ इति २-३ पु. पा. । † एकः स्वग्रन्थो नास्ति ३ पु. ।
‡ तर्हि प्रवर्ग्यस्येति ३ पु. पा । § ( ) एतदन्तर्गतो ग्रन्थो नास्ति २-३ पु. ।

भवत्वित्यर्थः । हरिरिन्द्रनीलस्तद्वन्नीलो ऽसीन्तीन्द्रः संबोध्यते । मित्र आदित्यः । शं सुखङ्करो भूयादिति विद्याध्याशास्ते । अग्निष्टोमो ब्रह्म स यस्मिन्नहनि क्रियते तदपि ब्रह्मा ऽत एव तदहरहर्निर्वर्त्यं कर्म यउपयन्ति अनुतिष्ठन्ति* ते ब्रह्मणैव साधनेन ब्रह्मापरमुपयन्ति प्राप्नुवन्ति ते चामृतत्वं परं ब्रह्म चाप्नुवन्ति । पुत्रस्य दीर्घायुष्ट्वसिद्धये छान्दोग्ये चेनोक्यं कोशत्वेन परिकल्प्योपासनमुक्तम् । तत्रायं पितुः प्रार्थनामन्त्रः । अमुनेति पुत्रस्य चिर्नाम गृह्णाति । अमुना भिन्धनाम्ना सह भूरितीमं लोकं प्रपद्यइत्यर्थः।† ॥

हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात् कुशाच्छन्दस्तुत्युपगानवत्तदुक्तम् ॥ २६ ॥

६२५

यथा विद्यासन्निधौ श्रुतस्यापि मन्त्रादेर्विद्यायामसामर्थ्यादनुपसंहारः एवं हानसन्निधौ श्रुतस्याप्युपायनस्य तदन्तरेणापि हानसम्भवेन हानोपपादनसामर्थ्याभावादनुपसंहार इति प्राप्तस्य प्रतिविधीयते । उपायनमित्यस्य व्याख्यानमुपादानमिति । **सगुणनिर्गुणत्वेनेति** । कौषीतकिशाखागतपर्यङ्कविद्या हि सगुणेति । यद्यपि सगुणविद्यायां हानसन्निधावुपायनं श्रुतं तथापि निर्गुणविद्यास्थं हानं तदाक्षिपति तदन्तरेण तदनुपपत्तेरिति शङ्कते **ननु यथेति** । कर्तृभेदो ना ऽनावश्यकत्वे प्रयोजकः । परकर्तृकहाननियतेन स्वकर्तृकोपायनेनानैकान्तादित्यर्थः । यदुक्तं विद्याभेदादनुपसंहार इति तत्राह **कर्मान्तरइति** । अश्वरोमादिवद्विधूनयोरिति योजना । यदप्युक्तं हाने उपायनं नावश्यकमिति तत्राह **न तावत्प्रागश्वित्त्तेनेति** । न केवलमश्वरोमदृष्टान्तात् सुकृतादिविलयाभावः किं तु विधूय प्रमुच्येति श्रुतिभ्यामपीत्याह **न च नष्ट इति** । **शब्दसन्निधिकृतो ऽपि विशेष इति** । हानोपायनशब्दयोः कौषीतकिशाखायां सन्निधिरस्ति तत्कृतो विशेष इत्यर्थः । यद्यश्वरोमदृष्टान्ताद्विधूतयोः सुकृतदुष्कृतयोः परत्रावस्थानमपेक्षितत्वादन्यत्र हानसन्निधौ श्रुतमुपायनं केवलहानश्रवणे ऽप्यपेक्षितत्वादायातीति व्याख्यायते कथं तर्हि भाष्यकारः स्तुतिप्रकर्षलाभायेति स्तुतिप्रकर्षमुपायनोपसंहारकल्पकं प्रमाणमाचष्ट अत आह **स्तुतिप्रकर्षस्त्विति** । स्तुतिर्हि

---

* अनुतिष्ठन्तीति नास्ति ३ पु० ।　　† अत्र चतुर्दशं वेधाद्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-वेधाद्यर्थभेदात् २५ ॥

विद्यायाः कार्या सा च केवलस्तुतहानेनाप्युपपद्यते । एवं हि प्रकर्षो ऽपेक्ष्येत यद्यप्रकर्षे स्तुतिर्न स्यात्तन्नु नास्ति तस्मात्प्रमाणासिद्धस्योपायनोपसंहारस्य प्रयोजनं भाष्ये उक्तमित्यर्थः । भाष्ये केनापि प्रकारेण पुरुषान्तरे सुकृतदुष्कृतयोरसङ्क्रान्तिरङ्गीकृतेति भाति तच्चायुक्तं फलद्वारेण सङ्क्रान्तिसं-

२६ । १८ भवादित्याशङ्क्याह **यद्यपीति ।** वैश्वानरीयेष्ट्यधिकरणं द्वितीयसूत्रे ऽनुक्रान्तम् । भाष्ये अतीवशब्दः सुकृतादिस्वरूपपरः । स्तुत्यर्थत्वाच्चेति* भाष्यस्य चान्यच्च विद्यासामर्थ्यात्सुकृतदुष्कृतफलसञ्चाररूपमोक्षाभिधानेन विद्यास्तुत्यर्थत्वादित्यर्थः । गुणोपसंहारविवक्षायामुपायनार्थस्यैवानुवृत्तिं ब्रूयादिति भाष्ये ऽप्युपायनार्थशब्देन सुकृतदुष्कृतस्वरूपोपायनं विवक्षितं फलत उपायनस्योक्तत्वादित्यभिप्रेत्याह **न स्वरूपत इति ।** सञ्चार इत्यभिप्रायमितीतिशब्दो ऽध्याहर्तव्यः । **स्तुतिगुणेति ।** स्तुत्युपयोगी गुणः सुकृतदुष्कृतयोः परत्र सञ्चारः तदुपसंहारो विचारितो यद्यपि स नोपास्य इत्यर्थः । कुशशब्दो हि न स्त्रीलिङ्गः अस्त्री कुशमित्यमरसिंहेनानुशिष्टत्वाद् अतस्तदविरोधेन सूत्रेण पदं छिनत्ति **आच्छन्द इति ।** आङुपसर्गस्यार्थमाह **आच्छादनादिति ।** अनुष्ठातारं पापादाच्छादयतीति आच्छन्द इत्यर्थः । श्रूयते हि छादयन्ति हि वा एनं छन्दांसि पापात्कर्मण इति । अत्र समिधः कुशा इत्युच्यन्ते । औदुम्बरा इति विशेषणात्समिद्वाची कुशाशब्दो ऽन्य एव स्त्रीलिङ्ग इति निक्षा-ऽनभिज्ञानाद्वाचस्पतिः पदं विच्छेदेति केचित् । तदतिमन्दम् । अनेकशब्दत्वस्यान्याय्यत्वात् । कुशसंबन्धात् समित्सु कुशशब्दस्य तु लाक्षणिकत्वोपपत्तेः यज्ञसंबन्धादिव गार्हपत्ये इन्द्रशब्दस्य । यदि तु कस्यांचिच्छाखायां कुशा औदुम्बर्य इति प्रयोगः स्यात्तर्हि स छान्दसो भवेद्भाष्ये च तस्यानुकारमात्रम् । तस्मात्

पदवाक्यप्रमाणाब्धेः परं पारमुपेयुषः ।
वाचस्पतेरियत्यर्थे ऽप्यबोध इति साहसम् ॥

विकल्पपरिहारार्थं वाक्यस्य पर्युदासार्थत्वमाह **तदेतदिति ।** अष्टदोषा विकल्पस्य तदभावो नाडी†ष्वित्यत्र दर्शिताः । पर्युदासाधिकरणविषय-

६२१ । २० माह **एवमिति ।** आश्रावयेति चतुरक्षरम् अस्तु श्रौषडिति चतुरक्षरं

* स्तुत्यर्थत्वाच्चेति १ पु. पा. । † व्या. सू. अ. ३ पा. २ सू. ७ ।

यजेति द्व्यक्षरं ये यजामहे इति पञ्चाक्षरं द्व्यक्षरो वषट्कार एष वै सप्तदशाक्षरो मन्त्रगणः प्रजापतित्वेन स्तूयते प्रजापतेरपि सप्तदशकलिङ्गशरीरसमष्टिरूपत्वात् । यज्ञे यज्ञे ऽन्वायत्तो ऽनुगत इत्यनारभ्यवादेन* वाक्येन सर्वयज्ञेषु मन्त्रगणो विनियुक्तस्तत्र यदि नानुयाजेष्वित्ययं प्रतिषेधः तर्हि विधिप्रतिषेधसंनिपाताद्विकल्पः स्यात् । अथ पर्युदासः ततो विधेरेव वाक्यशेषः सन्ननुयाजातिरिक्तयागेषु येयजामहविधिपरः स्यात्तदर्थं संशयमाह तत्रेति । ननु प्रतिषेधे ६२७ ।
ऽपि कथं विकल्पप्राप्तिः । प्रतिषेधस्य प्रतिषेध्यं प्रति प्रबलत्वाद् भुजङ्गायाङ्गुलिर्न देयेतिवदिति शङ्कां निराकुर्वन्पूर्वपक्षमाह मा भूदित्यादिना । अर्थप्राप्तस्य भ्रमगृहीतविषयसौन्दर्यसामर्थ्यात् प्राप्तस्य शास्त्रीयेण निषेधेन विकल्पो मा भूत् । अत्र कारणमाह दृष्टं हीति । तात्कालिकश्रेयःसाधनत्वं प्रत्यक्षबोधितं प्रतिषेधेन तु कालान्तरीयदुरितहेतुत्वं ज्ञाप्यतइति विषयभेदेन तुल्यार्थोपनिपाताभावान्न विकल्प इत्यर्थः । तर्हि कथं बाध्यबाधकभावस्तत्राह आयत्यां भविष्यत्काले दुःखतो बिभ्यतमिति । यदिदानीं प्रवृत्तस्य सुखं दृश्यते ततुल्यमेव चेद्दुःखं कालान्तरे भवेत्तर्हि व्यर्थो ऽयं प्रतिषेधः स्यात् प्रवृत्तेर्दुःखकरत्ववन्निवृत्तेरपि सुखविगमे हेतुत्वात् ततश्च दृष्टात्सुखादधिकं दुःखमस्तीति प्रतिषेधेन गमिते सत्यास्तिकानां प्रवृत्तेरुपरमात् प्रतिषेधस्य फलतो बाधकत्वमित्यर्थः । ननु कथं षोडशिग्रहणाग्रहणयोर्विकल्पः अकरणे ऽपि क्रतूपकारसिद्धौ करणवैयर्थ्यादत आह तत्र हीति । उपकारभूमार्थिनो ऽनुष्ठानमुपकारमात्रार्थिनो ऽननुष्ठानमिति विकल्प इत्यर्थः । शास्त्रीयविधिनिषेधयोस्तुल्यबलत्वमित्यत्र जैमिनीयं सूत्रमुदाहरन्ति यथा ऽऽहेति । तुल्यहेतुत्वादिति† । प्रतिषेध्यप्राप्तेः प्रतिषेधस्य च तुल्यप्रमाणकत्वादित्यर्थः । तदेव दर्शयति उभयं प्रवृत्तितत्प्रतिषेधरूपं शब्दलक्षणं शब्दप्रमाणं किमित्यर्थः । शास्त्रीयत्वे ऽपि विधिनिषेधयोः सामान्यविशेषविषयत्वेना ऽतुल्यबलत्वमाशङ्क्याह न च वाच्यमिति । यजतिषु यागेषु येयजामहकरणं यागसामान्यं यावद्विषयीकरोति तावन्निषेधो ऽनुयाजे यागविशेषएव येयजामहानुष्ठानं निषेधति । निषिद्धे च विधेः सामान्यद्वारा विशेषसंक्रान्तिर्निरुध्यते इति न च वाच्यम् । कुतो ऽत आह यत इति । विध्योर्हि सामान्यविशेषविषययोर्विधिर्बलवान् पर- ६२८

* अनारभ्याधीतेर्नाति २-३ पु॰ पा॰ ।   † तुल्यत्वादिति प्रतीकाकारः २-३ पु॰ ।

स्यं निरपेक्षत्वाद् निषेधस्तु विधिप्राप्तं निषेधद् विशेषविषयो ऽपि न विधेरधि-
कबलः प्राप्तिसापेक्षत्वेन विध्युपजीवित्वादित्यर्थः। तर्हि विधिरेव निषेधेनोपजी-
२८ । २१ व्यत्वात्प्रबलः स्यात्तया च कथं विकल्पावकाशस्तत्राह **न च सापेक्षतयेति।**
अनन्यगतिकत्वान्निषेधस्य विधिना तुल्यबलत्वं कल्प्यमित्यर्थः। ननु नानन्य-
गतित्वमर्थवादत्वेन गतिसंभवादित्याशङ्क्याह **न च न ताविति।** तावाज्य-
भागौ पशौ न करोति इति दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते। तथा क्व चित्पशुप्रकरणे ऽपि
पशुप्रकरणस्थं तु वाक्यमतिदेशवाक्य प्रति शेषत्वेन पर्युदासः यत्प्रकृतिवत्पशौ
कर्तव्यं तदाज्यभागवर्जमिति दर्शपूर्णमासप्रकरणगतं तु वाक्यं ज्योतिष्टोमग-
तद्वादशोपसत्तावाक्यवत् पशुगताज्यभागाभावानुवादद्वारेणार्थवादः। पशाव-
प्याज्यभागौ न क्रियेते तौ पुनर्दर्शपूर्णमासयोः क्रियेते तस्मात्प्रशस्तौ दर्श-
पूर्णमासाविति। नैवमिहार्थवादः। हेतुमाह **असमवेतेति।** उदाहरणे
तु समवेतार्थत्वेन वैषम्यमाह **पशौ हीति।** उपपद्यते ऽर्थवादतेत्यनु-
षङ्गः। असमवेतार्थत्वादित्येतद्विवृणोति **न चात्रेति।** अस्तु तर्हि पर्यु-
दासत्वं गतिर्नेत्याह **न च पर्युदास इति।** नानुयाजेष्वित्ययं यदि पर्यु-
दासः स्यात्तदा सुबन्तेन नञो योगात्समासः स्यात्कात्यायनेन समासनि-
यमस्य स्मृतत्वादित्यर्थः। **न हि तत्रान्यंति।** विधिनिषेधयोरुभयोरपि
विशेषनिष्ठत्वान्न पर्युदाससंभव इत्यर्थः। ननु पर्युदासे ऽपि किमिति न
विकल्पः स्यात्। अनुयाजवर्जितेष्वित्युक्ते येयजामहस्यानुयाजविच्छेदप्रतीतेः
सामान्यविधिना च संबन्धप्रतीतेरिति शङ्कते **किमत इति।** परिहरति
एतदिति। अनुयाजव्यतिरिक्तेष्वित्युक्ते के तइति न ज्ञायन्ते ततो ऽप-
र्यवसितं वाक्यं ये ऽनुयाजादन्ये ते यागा इति पर्यवसातुं पूर्ववाक्यमपेक्षते
न पृथक् पर्यवस्यतीति न विकल्प इत्यर्थः। नन्वनुयाजवर्जितेष्वित्युक्ते
वर्जनाभिधानान्निषेधत्वमिति नेत्याह **तथा चेति।** पूर्ववाक्ये येयजामहं
प्रति शेषित्वेन बोधितानां यागानामननुयाजत्वं विशेषणमज्ञातमनेन ज्ञाप्य-
तइति विधिशेषत्वान्न प्रतिषेधतेत्यर्थः। अमूर्तयोः सुकृतदुष्कृतयोश्चाल-
६२९ । २२ नाऽनुपपत्तेः पूर्वपक्षाऽसंभवमाशङ्क्य सिद्धान्ते ऽपि साम्यमाह **यथा हीति।**
ननूपायनं च यत्र विधूननं च यत्र कौषीतक्यादौ श्रूयते तत्रोपायनसिद्ध्यर्थं
[illegible] **तत्र विधूनन-**

मात्रमिति । ननु विधूननशब्दस्य लाक्षणिकत्वाविशेषे किमिति फलारम्भाच्चालनमेव लक्ष्यते न पुनरन्यत्र संचार इति तत्राह कल्पनागौरवेति । अमूर्तयोः सुकृतदुष्कृतयोः स्वाश्रयादपसरणमन्यत्र चावस्थानमिति विरुद्धार्थद्वयलक्षणात् स्वाश्रयस्थयोरेव तयोः फलात् प्रधावनं लघुत्वाल्लक्षणीयमित्यर्थः । उपायनसंनिधौ श्रुतौ विधूननशब्दस्तावत्त्यागं लक्षयति ततोऽन्यत्रापि केवलविधूननशब्दश्रुतौ प्रवृत्तत्वात् सैव लक्षणा बुद्धिस्था भवतीति न स्वफलाच्चालनलक्षणा तस्या निवृत्तत्वादित्याह यत्र तावदिति । ननु क्वचिद्येन शब्देन योऽर्थो लक्षितः स एव तस्यान्यत्राप्यर्थ इति न नियतं न ह्यग्निरधीत इत्यत्र माणवको लक्षित इत्यग्निर्ज्वलतीत्यत्रापि तदर्थताऽत आह एवं हीति । यदि केवलविधूननशब्दश्रवणे चालनमर्थो लभ्येत तर्हि प्रयोगान्तरे प्राप्तो लाक्षणिकार्थो न परिगृह्येत न त्वेतदस्तीति प्राप्तत्याग एव लक्ष्यत इत्यर्थः । नन्वस्मिन्पक्षे कल्पनागौरवमुक्तमत आह न च प्रामाणिकमिति । प्रवृत्तस्य लक्ष्यार्थस्य प्रयोगान्तरेऽपि बुद्धौ संनिधानं प्रमाणं तत आयातं प्रामाणिकम् । ननु चालने मुख्यो विधूननशब्दस्त्यागे तु गौण इति नेत्याह प्राचुर्येणेति । अवधूत इत्यादौ त्यागे धुनोतेः प्रयोगदर्शनादित्यर्थः । अश्वो यथा जीर्णानि रोमाणि विधुनुते त्यजत्येवं पापं विधूय यथा चन्द्रो राहोर्मुखात्प्रमुच्य भास्वरो भवति एवं धूत्वा शरीरं स्वच्छो भूत्वा ब्रह्मलोकमभिसंभवामि प्राप्नोमीत्यन्वयः । कृतः सिद्धः न पुनरपूर्वपुण्योपचयेन साध्य आत्मा यस्य स कृतात्मा कृतकृत्य इत्यर्थः । ब्रह्मैव लोको ब्रह्मलोकः* ॥

सांपराये तर्तव्याभावात्तथा ह्यन्ये ॥ २७ ॥

सिद्धं कृत्वा विद्यायाः कर्मक्षयहेतुत्वं हानसंनिधावुपायनोपसंहार उक्तः इदानीं तदेवासिद्धं मार्गमध्ये श्रूयमाणस्य कर्मक्षयस्य विद्याहेतुकत्वाभावादित्याशङ्कते । अग्निहोत्रं जुहोतीत्यत्र पाठादर्थो बलीयानत एव श्रुतिरतिबलीयसी अर्थादपि तस्याः प्रबलत्वादित्यर्थः । ताण्डिनां श्रुतिवि-

* अत्र पञ्चदशं हान्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम्-१ हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात्कुशाच्छन्दस्तुत्युपगानवत्तदुक्तम् २६ ॥

रोधं परिहरति **अर्द्धपथे ऽपीति ।** विधूय पापमिति हि ब्रह्मलोकप्राप्तेः
१।६ प्राक्कालतोच्यते सा चार्द्धपथे विधूनने ऽप्युपपद्यतइत्यर्थः । **एवं शाट्या-
यनिनामिति ।** अर्द्धपथएवोपायनसंभवादित्यर्थः । ननु जीवत एव विधू-
ननोपायने । न । एवं श्रुत्यभावादित्याह **न हि तत्रेति ।** सर्वनामश्रुतेर-
न्यथासिद्धिमभिधास्यन्पाठक्रमभञ्जकमर्थक्रमं तावदाह **विद्यासामर्थ्येत्या-
दिना ।** यवागूपाकस्याग्निहोत्रात्पूर्वकालत्वे सामर्थ्यं होमस्य द्रव्यापेक्षत्वेना-
वगतम् । विद्यायाः पापक्षयहेतुत्वे किं प्रमाणमित्यत आह **यमनियमा-
दीति । श्रवणात्** कौषीतकिशाखायामिति शेषः । यमाद्यङ्गसहिताया
विद्याया उत्तरमार्गद्वारेण ब्रह्मलोकप्राप्तिहेतुत्वमस्तु तावता कथं पापक्षयहेतु-
त्वमत आह **अप्रक्षीणेति । तदनुपपत्तेः** ब्रह्मलोकमार्ग*प्राप्त्यनुपपत्तेरि-
त्यर्थः । **तादृशीति ।** यमादिसहितेत्यर्थः । कथमेकस्या विद्याया उभया-
र्थत्वमत आह **क्षपितेति ।** ब्रह्मलोकप्रापणार्थमेव पापक्षयं करोतीत्यर्थः ।
तच्छब्दश्रुतिविरोधमुक्तमनूद्य निराचष्टे **ननु न पाठेत्यादिना ।** प्रधानरूप-
परामर्शित्वात्सर्वमाम्नो विद्यैव परामृश्यते नानन्तरनिर्दिष्टो ऽपि विरजानद्य-
तिक्रमः । अभ्युपेत्य तु समानश्रुतिरित्युक्तम् । शङ्कायन्योक्तदृष्टान्तादृष-
म्यमाह **विद्याफलमपीति । अजनित्वा** देवभावेनानुत्पद्येत्यर्थः । स्या-
ज्जीवत एवेत्यत्र ग्रन्थच्छेदः । **असङ्गतिरुक्तेति ।** विधूयेति हि स्वतन्त्रस्य
पुरुषस्य व्यापारं ब्रूते इति ग्रन्थे उक्ता या ऽसङ्गतिः सा स्यादित्यर्थः ।
भास्करमतमनुवदति **ये त्विति ।** छन्दः संकल्पः । विदुषि यः शुभं संक-
ल्पयति तस्य तदीयं शुभं भवति अशुभं संकल्पयतस्तदीयं पापमित्यर्थ-
तया छन्दत इत्येतत्पदं तन्मतेन व्याख्यायोभयाविरोधपदं व्याचष्टे
श्रुतिस्मृत्योरिति । ते नः कृतादकृतादेनसो देवासः पिपृत स्वस्तये
इति श्रुतिर्भास्करोदाहृता । ते यूयं देवासो देवाः नः अस्मानद्य कृता-
त्स्वकृतादकृतादन्यकृतादेनसः पापात्पिपृत पालयत स्वस्तये क्षेमायेति
श्रुतेरर्थः । अन्यकृतादपि भयश्रुतेरस्त्यन्यकृतस्य कर्मणो ऽन्यत्र प्राप्तिरिति ।

प्रियेषु स्वेषु सुकृतमप्रियेषु च दुष्कृतम् ।
विसृज्य ध्यानयोगेन ब्रह्माप्येति सनातनम् ॥ इति मनुस्मृतिः ।

---

* मार्गेति नास्ति २-३ पु ।

ननु श्रुतिस्मृतिभ्यामपि कथममूर्तयोः सुकृतदुष्कृतयोराश्रयान्तरसंचारस्तत्राह **न त्वत्रेति** । एतद्व्याख्यानं दूषयति **तेषामिति** । अयं हि विचारो भवन्नपि हानौ त्वित्यधिकरणे* संगच्छते नात्र ततः शङ्कान्तरत्वेनास्मत्कृतमेव व्याख्यानं भद्रम् । तस्य प्रियाः सुकृतमुपयन्त्यप्रिया दुष्कृतमिति तदधिकरणोदाहृतवाक्यादेव निर्णीते वृथा च वाक्यान्तरोदाहरणम् ।

यस्तु केशवेनास्य विचारस्यैवं तदधिकरणसङ्गम उक्तः । विद्वद्वर्तिसुकृतदुष्कृताकर्षणहेतुर्जनानां विदुषि शुभाशुभसंकल्पो जीवत्येव च विदुषि युक्तस्ततश्च जीवदवस्थायामेव विदुषः कर्महानं नाद्धुपथइति । सो ऽसाधुः । मार्गमध्यगतमपि विद्वांसं प्रति जनानां प्रीत्यप्रीतिसंभवात्तदा ऽपि सुकृतादिसंक्रमोपपत्तेरित्यास्तां तावत्† ॥

गतेरर्थवत्त्वमुभयथा ऽन्यथा हि विरोधः ॥ २९ ॥ ६३

विद्योदयसमनन्तरक्षणएव कर्मदहनमिति प्रसङ्गागतं निरूप्य प्रस्तुतगुणोपसंहारचिन्तार्थी अपवादकत्वेनाधिकरणं संबन्धयन् पूर्वपक्षयति **यथेत्यादिना** । मोक्षार्थमर्चिरादापेक्षा विद्योत्पत्त्यर्थं वा विदुषो ऽपि द्वैतदर्शनेन यत्नान्तरापेक्षणाद्वा । नाद्यः । विद्ययैव मोक्षश्रवणादित्याह **विद्वानित्यादिना** । अन्यायमप्याह **भ्रमनिबन्धन इति** । द्वितीयं प्रत्याह **न च विद्योत्पादायेति** । न तृतीय इत्याह **यदि परमिति** । भोगादारब्धकर्मक्षये द्वैतदर्शनोपरमसिद्धेर्न मार्गापेक्षेत्यर्थः । उक्तमर्थं निगमयति **इति श्रुतिदृष्टविरोधादिति** । श्रुतिर्निरञ्जनः परमिति । दृष्टं न्यायः । भास्करमतमाह **ये त्विति** । विदुषः पुण्यमपि निवर्तते चेद् भोगप्रयोजकाभावाद् गतिर्वृथा स्यादित्यर्थः । अन्यथा हि विरोध इति सूत्रभागं तन्मतेन योजयति **यदि पुनरिति** । पुण्यक्षये ऽप्युपास्तेर्भोगप्रयोजिकाया विद्यमानत्वादाशङ्कानुत्थानेन दूषयति **तैरिति** ॥

---

* व्या· सू· अ· ३ पा· ३ सू· २६ ।

† अत्र षोडशं सांपरायाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-साम्पराये तर्तव्याभावात्तथा ह्यन्ये २७ छन्दत उभयाविरोधात् २८ ॥

‡ अत्र सप्तदशं गतेरर्थवत्त्वाधिकरणं पूर्णम । तत्र सूत्रे २-गतेरर्थवत्त्वमुभयथान्यथा हि विरोधः २९ उपपन्नस्तल्लक्षणार्थोपलब्धेर्लोकवत् ३० ॥

३४ । ११ **अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् ॥ ३१ ॥**

सगुणनिर्गुणविद्यासु गतिभावाऽभावव्यवस्थावत्सगुणास्वपि व्यवस्था-प्राप्तौ तदपवादार्थमारभ्यते । ननु ब्रह्मलोकप्राप्तेर्गत्यपेक्षत्वात्तत्फलासु सकल-सगुणविद्यासु लिङ्गाद्गतिसिद्धेः कथं प्रकरणेन दुर्बलेन गतिव्यवस्था शङ्क्यते तत्राह **प्रकरणं हीति** । लिङ्गस्य सामान्यसंबन्धसापेक्षत्वात्प्रकृते च तद-भावादविनियोजकत्वे प्रकरणाद्व्यवस्थेत्यर्थः । यदि पञ्चाग्निविद्यासु श्रुतापि गतिर्विद्यान्तरे संचार्येत ततो ऽतिप्रसङ्ग इत्याह **यदि त्विति** । प्रकरण-स्यानियामकत्वे यत्र क्व चिच्छ्रुतं सर्वत्र श्रुतमेवेति दर्शपूर्णमासविकृतिषु सौर्यादिषु ज्योतिष्टोमविकृतिषु द्वादशाहादिषु च प्राकृतधर्माणामतिदेशतः प्राप्तिर्न स्यात्सर्वेषां सर्वत्रौपदेशिकत्वप्रसङ्गादित्याह **न च तेषामिति** । अतिप्रसङ्गान्तरमाह **न च दर्विहोमस्येति** ।

यदेकया जुहुयाद्दर्विहोमं कुर्यादिति श्रूयते । यत्रैकया ऋचा जुहु-याद् होतुमारभेत तत्र दर्विहोमं कुर्यादित्यर्थः । ये होमाः कुतश्चित्प्रकृ-तेर्धर्मं न गृह्णन्ति न च केभ्यश्चित्स्वधर्मं प्रयच्छन्ति तेषां दर्विहोम इति नाम । तेषु नारादुपकारकमङ्गमस्ति । तत्र दर्विहोमा धर्मग्राहिणो न वेति संदेहे उत्पत्तावश्रुतदेवतात्मकाऽव्यक्तत्वेन सोमयागसाम्यात् तद्विकृतित्वात-द्धर्मप्राप्तावप्रमे सिद्धान्तितम् । अग्निहोत्रं जुहोतीत्यादेरिव दर्विहोमस्य होम-त्वात् सोमस्य च यागत्वाद् वैषम्येण न प्रकृतिविकृतिभावः । अव्यक्तत्वं च सति यागत्वे विशेषसंबन्धनिमित्तं न यागहोमत्वरूपात्यन्तवैलक्षण्ये प्रकृ-तिविकृतिभावमवगमयितुमर्हति । अस्तु तर्हि नारिष्टहोमप्रकृतिकत्वं दर्वि-होमानाम् । तदपि न । न तावदग्निहोत्रस्य नारिष्टप्रकृतिकत्वमुभयत्रापि कतिपयधर्मसद्भावेनागृह्यमाणविशेषत्वात् । न च होमान्तराणां नारिष्टप्रकृति-कत्वं तेषां नारिष्टप्रकृतिकत्वमग्निहोत्रप्रकृतिकत्वं वेत्यविनिगमप्रसङ्गात् । तस्मादपूर्वो दर्विहोम इति ।

तदेवमप्रकृतिविकृतिभूतस्य दर्विहोमस्याधर्मकत्वं सिध्यति प्रकरण-स्याऽनियामकत्वे यत्र क्वापि श्रुतस्य दर्विहोमशेषत्वापत्तेरित्यर्थः । अपि च प्रकरणस्याऽनियामकत्वे सर्वे धर्माः सर्वकर्मणां स्युस्तथा चाशक्यानुष्ठानते-

,, । १७ त्याह **न च सर्वधर्मेति** । ननु प्रकरणस्यानियामकत्वे ऽपि श्रुत्यादिभिः

शेषशेषिभावावगमः स्यादत आह **न चैवं सतीति** । श्रुत्यादयो हि द्विप्रकाराः के चित्सामान्येन प्रवर्तन्ते यथा व्रीहीन् प्रोक्षतीति के चिद्विशेषतो यथैन्द्र्या गार्हपत्यमिति । आद्येष्वाह **तेषामपीति** । इतरथा ऽऽनर्थक्यादित्यर्थः । द्वितीयेष्वाह **यत्रापीति** । विशेषतस्तु श्रुतिविनियुक्तस्यापि धर्मस्य प्रकरणाऽनपेक्षायामानर्थक्यमेव स्यात् । न ह्यैन्द्र्या गार्हपत्यप्रकाशनमात्रेण किं चित्फलं लभ्यमित्यर्थः । यत्र स्वयमेव प्रकरणं विनियोजकं यथा प्रयाजादिषु तत्र विनियोगाय यत्र श्रुत्यादीनि विनियोजकानि तत्र विनियोगनिर्वाहाय प्रकरणमवश्याभ्युपेयमित्यर्थः । प्रकरणस्य वाक्याद्दौर्बल्यमाशङ्क्याह **न च ये चेति** । छान्दोग्यस्थपञ्चाग्निविद्यावाक्यगतश्रद्धातपसोर्वाक्यान्तरवशेन विद्यालक्षणार्थत्वं व्याख्याय वाक्येन प्रकरणबाधया सर्वसगुणाहंग्रहविद्यानामर्चिरादिद्वारा ब्रह्मलोकप्राप्तिसाधनत्वमुक्तम् इदानीं वाजसनेयकगतपञ्चाग्निविद्यायां साक्षात्सत्यब्रह्मोपासनस्यार्चिरादिप्राप्तिसाधनत्वप्रतीतिरप्येवमेवेत्याह **तथा ऽन्यत्रापीति** । ननु सत्यशब्देन फलाऽव्यभिचारात्पञ्चाग्नय एवोच्यन्ताम् अत आह **पञ्चाग्निविदां चेति** । न केवलं नैरुक्तसत्यस्यापेक्षितत्वाद् ब्रह्मणश्च निरङ्कुशसत्यत्वात्सत्यमुपासत इति ब्रह्मोपासनाया ग्रहणमपि तु पञ्चाग्निविद्यासंनिधानादपीत्याह **विद्यासाहचर्याच्चेति** । दक्षिणोत्तरमार्गहीनानामथ य एतौ पन्थानौ न विदुरित्यधोगतिश्रवणाद्विद्यान्तरशीलानां मार्गद्वये ऽन्तर्भावश्चेत्तत्रापि दक्षिणमार्गप्राप्तिरस्तीति नेत्याह **तत्रापि च योग्यतयेति** । विद्यया तदारोहन्तीति विद्यादेवयानयोः संबन्धं योग्यतयेत्यर्थः । यत्तु प्रकरणस्यानियामकत्वे दूषणजातमुक्तं तदनङ्गीकारपरास्तमित्याह **भवेत्प्रकरणमिति** । वाक्यबाधितविषयादन्यत्र प्रकरणस्य नियामकत्वमिष्यत इत्यर्थः । श्रौतं वाक्यं ये चेमे ऽरण्ये श्रद्धां सत्यमुपासत इत्यादि स्मार्तं शुक्लकृष्णे गती ह्येते इत्यादि विद्यान्तरेष्वपि देवयानः पन्था अस्तीति शेषः । यत्तु कर्मैकस्य श्रुतस्य मार्गस्य सर्वत्रोपसंहारश्चेत्तर्ह्युपकोसलविद्यायां पञ्चाग्निविद्यायां चानेकत्र मार्गोक्तिवैयर्थ्यमिति तत्राह **असकृदिति** । उभयत्रानुचिन्तनं भाष्योक्तं प्रयोजनम् ।

यत्र यस्मिन्प्राप्ते कामाः क्षुद्रविषयाः परागता निवृत्ता भवन्ति तद् ब्रह्मलोकाख्यं स्थानं विद्यया ऽऽरोहन्ति तत्र च स्थाने दक्षिणा दक्षिणमा-

गंगा न यन्ति । तपस्विनो ऽप्यविद्वांसो न यन्ति ये एतत्पञ्चाग्निरूपं विदुः ये चारण्ये स्थित्वा इमे वनस्थादयः श्रद्धां कृत्वा सत्यमवितथं परं ब्रह्मोपासते उभये ऽप्यर्चिरादिमार्गं प्राप्नुवन्तीति शेषः । एतौ पन्थानौ दक्षिणोत्तरौ ये न विदुरेतत्प्राप्तिसाधनं नानुतिष्ठन्तीत्यर्थः । ते कीटादयो भवन्ति कीटा गोमयादिसंभवाः । पतङ्गाः शलभाः । दन्दशूकः सर्पः* ॥

६३६ । ६ **यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम् ॥ ३२ ॥**

निर्गुणविद्यायां गतिं प्रतिषिद्ध्य सगुणविद्यायां गतिप्रयोजकैश्वर्यविशेषदर्शनाद्गतिरर्थवतीत्युक्तम् । सगुणासु च गतेः सार्वत्रिकत्वं वर्णितम् । इदानीं निर्गुणविद्याया अपि मोक्षहेतुत्वाऽनुपपत्तेरैश्वर्यफलत्वं वक्तव्यम् ऐश्वर्यविशेषश्च न गतिमन्तरेणेति सगुणास्विति विशेषणं च व्यर्थमित्यभिहितव्यवस्थाक्षेपेण प्रत्यवस्थीयते । तत्रोपरितनकतिपयाधिकरणानां तात्पर्यमाह **सगुणायामिति । अपुनरावृत्तिर्हीति ।** पुनर्देहानुपादानमित्यर्थः । ननु पुनर्देहाऽनुपादानं नापवर्गः किं त्विदानीं प्रवृत्तफलकर्मजन्यभाविदेहसंबन्धाभावः । वसिष्ठादीनां च सो ऽस्तीति कथं नापवर्ग इत्याशङ्क्याह **न च तावदेवेति ।** भाविदेहस्य सर्वस्याप्रवृत्तफलकर्मजन्यत्वाद्वसिष्ठादयो यदि देहान्तरं गृह्णीयुस्तर्ह्यप्रवृत्तफलकर्मजन्यदेहत्वान्मुक्ता न स्युरतश्च यदि प्रवृत्तफलं कर्ममात्रं प्रतीक्षेरंस्तर्हि वसिष्ठादिदेहमात्रारम्भकं कर्म प्रतीक्षेरन्निति देहान्तरग्रहणानुपपत्तिरित्यर्थः । यच्च वसिष्ठादीनां प्रारब्धकर्मप्रतीक्षायामस्मदादिविद्वन्निदर्शनं तदप्यसिद्धमित्याह **न च तावदिति ।** विद्याकर्मणोः सुष्ठ्वनुष्ठानं विद्याकर्मस्वनुष्ठानम् । प्रतिबन्धाऽपगमे गुरुत्वं न न हेतुरपि तु हेतुरेवेत्यर्थः । सेतुभेदेन हेतुना ऽपि निम्नदेशमापो नाभिसर्पन्तीति नाऽपि तु अभिसर्पन्त्येवेत्यर्थः । **आवर्जितो** वशी-

६३७ । २२ कृतः । **भ्रियते** प्रतिबद्ध्यते । प्रारब्धमधिकारलक्षणं फलं याभ्यां विद्याकर्मभ्यां ते प्रारब्धाधिकारलक्षणफले विद्याकर्मणी इत्येको बहुव्रीहिः तादृशे विद्याकर्मणी यस्य स प्रारब्धाधिकारलक्षणफलविद्याकर्मा पुरुष इत्यपरः ।

---

* अत्र अष्टादशम् अनियमाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १—अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् ३१ ॥

सौभरिविद्युगपत्क्रमेण वेति प्रवृत्तफलादेव कर्मणो नानादेहप्राप्तिरुक्ता । **मुक्तो** जीवन्मुक्तः । **अनाभोगात्मिकयेति** । अविस्तारात्मिकया प्रत्यया प्रतीत्या ६३८ । ३ दृढाभिमानेन रहितयेत्यर्थः । **विहरति** चेष्टते । सकृत्प्रवृत्तमितिभाष्ये किमर्थं प्रवृत्तः कर्मसमूहः इति न ज्ञायते ऽतः पूरयति **अधिकारेति** । ननु प्रवृत्तफलं कर्माशयं भोगेनातिवाहयन्तु अप्रवृत्तफलानां तु कथं निवृत्तिरत आह **प्रारब्धविपाकानि त्विति** । **व्यपगतानि** निवृत्तानि । तत्र हेतुर्ज्ञानेनैवेति । जातिस्मरस्याधिकारिकपुरुषाद्वैषम्यमाह **यो हीति** । **परित्याज्यते** परित्यक्तत्वेन क्रियते । **पूर्वजन्मानुभूतस्येति** कर्मणि षष्ठी । **स जन्मवानिति** । जातो ऽहमित्यत्राधिगताभिमानवानित्यर्थः । आधिकारिकपुरुषस्य जातिस्मराद्वैषम्यमाह **गृहादिवेति** । बाधितदेहाभिमान इति प्रदर्शनार्थं गृहोदाहरणम् । व्युदेति भाष्यपदमुपादाय व्याचष्टे **विवादं कृत्वेति** । **व्यतिरेकमाहेति** । प्रवृत्तफलमेव कर्म भोगेन क्षपयन्त्याधिकारिका इत्युक्तं तस्य व्यतिरेकमुपन्यस्य दूषयतीत्यर्थः । प्रवृत्तफला ऽनेककर्मजन्यफलभोगस्याधिकारिष्ववशिष्टत्वात्कर्मान्तरशब्दं व्याख्याति **अप्रारब्धेति** । त्वं तदसि वर्तसइति ब्रह्मात्मत्वं जीवस्य वर्त्ततइत्युक्ते ऽनुभवारूढत्वं ब्रह्मात्मत्वस्य न प्रतीयते ऽर्थवतामास्योक्तत्वादित्याशङ्कायाः परिहारमाह **वर्त्तमानापदेशस्येति** । स्वप्रकाशं ब्रह्मात्मत्वमत उपदिष्टे तस्मिन्ननुभवेन भाव्यम् । अज्ञानस्य प्रतिबन्धकस्यापनीतत्वात् । न चेदनुभूयेत तर्हि तदिदानीं नास्तीति मृतस्त्वं तद् भविष्यसि इत्यध्याहार्यम् । अतो ऽध्याहारभयाद् वर्तमानापदेश उत्तमाधिकारिणं प्रत्यनुभवपर्यन्ततामपि गमयतीत्यर्थः ।

अथ आधिकारिकैश्वर्यप्रापककर्मक्षयानन्तरं ततः पद्मादूर्द्ध्वः विलक्षणः सन्* साक्षादेत्य उद्गम्य नैवोदेता नास्तमेता ऽऽदित्यः कि तर्ह्येकल एव मध्ये स्वात्मनि स्थाता† ॥

अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्भावाभ्यामौपसदवत्तदुक्तम् ॥ ३३ ॥　　६३९ । १५

---

* सन्निति नास्ति २-३ पु० ।

† अत्र ऊनविंशं यावदधिकाराधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १—यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम् ३२ ॥

पूर्वपाधिकारिकाणां प्रारब्धकर्मणा एव शरीरान्तरारम्भसंभवेन* कर्मान्तरस्य निमित्ततेत्युक्तम् एवमिहापि तत्तत्प्रकरणपठितनिषेधेभ्य एवोपलक्षणतया सर्वप्रपञ्चनिषेधसिद्धेर्न शाखान्तरीयनिषेधानां तत्र ब्रह्मप्रमितिहेतुत्वमित्याशङ्क्यते । अक्षरस्य धियो ऽक्षरधियः । अक्षरे धर्मिणि प्रपञ्चप्रतिषेधधिय इत्यर्थं सूत्रपदं व्याचष्टे **अक्षरविषयाणामिति । प्रतिषेधसामान्यादिति ।** प्रतिषेधानां भूमनिवर्तकत्वसामान्यादित्यर्थः । **तस्यैवैष**

६३९ । २१ **प्रपञ्च इति ।** अस्यार्थः ।

भवेद् ब्रह्मस्वरूपत्वादानन्दाद्युपसंहृतिः ।
निषेधानामनात्मत्वान्नोपसंहारसंभवः ॥
आनन्त्याच्च निषेध्यानां तन्निषेधधियामपि ।
असंख्येयतयैकत्र कथं शक्योपसंहृतिः ॥
स्थालीपुलाकवत्किं चिन्निषेधेनान्यलक्षणे ।
यथाश्रुतेन तत्सिद्धेरुपसंहरणं वृथा ॥

इत्याशङ्कानिवृत्त्यर्थमेतदधिकरणम् । निवृत्तिप्रकारस्तु

प्रतिषेधा अनात्मानो ऽप्यात्मलक्षणतां गताः ।
आत्मप्रमितिसिद्ध्यर्थं संयास्यन्त्यश्रुतस्थले ॥

न च निषेधानन्त्यादनुपसंहारः ।

प्रपञ्चो हि निषेध्यो ऽत्र भूतं वा भौतिकानि वा ।
इन्द्रियाणि शरीरं वा ऽविद्या वा विश्वकारणम् ॥
एषां परिमितत्वेन निषेधपरिमेयतः ।
साकाङ्क्षेषु निषेधेषु गच्छेयुः पूर्तये परे ॥

तत्राप्यस्थूलवाक्यपरिपूर्णो निषेधः अस्थूलमित्याद्यदीर्घमित्यन्तेन शरीरनिषेधात् । अतम इत्यविद्यानिषेधात् । अवाय्वनाकाशमिति भूतनिषेधात् । अचक्षुष्कमित्यादिनेन्द्रियनिषेधात् । अन्यत्र त्वस्मादुपसंहार इति सूचयितुं भगवता सूत्रकारेणाक्षरधियामित्युक्तम् । भाष्यकारेणोपसदवदिति सूत्रोक्तदृष्टान्तविवरणाय जामदग्न्याहीनगतमन्त्रा उदाहृताः । तत्र गुणा मुख्याधिकरणविषया इति च सूचितम् । प्रधानकर्मत्वाच्चाङ्गाना-

मिति तत्रैव सूत्रयोजनात् । शाबरतन्त्रे चान्यदुदाहृतमिति विरोधमाश- ङ्क्याह यद्यपीति । वारवन्त्यादिपदवन्ति सामानि वारवन्तीयादीनि वार- ६३९ । २२ वन्तीयादेर्वेदसंयोग इति वेदसंयोगे सिद्धे तत्रत्यनैव स्वरेण स्वरवत्त्वं च सिध्यतीत्यभिप्रायः । विनियुज्यमानत्वस्य मुख्यत्वेनेति । तद्धि फलसंनि- कर्षान्मुख्यमिति । ननु सर्वेषां विधीनामुत्पत्तिविनियोगाधिकारप्रयोगात्मकत्वा- त्कथं विधीनां शेषशेषित्वमित्यत्राह एतदुक्तमिति । विधित्वं हि अपेक्षि- तोपायत्वरूपम् । तत्रानुष्ठेयभावार्थज्ञानादुत्पत्तिरस्ति । अस्ति च किं चित्प्रति शेषत्वाद्विनियोगः । अस्ति च फलसाधने स्वामित्वं पुरुषस्याधिकारः । अस्ति चानुष्ठेयत्वबोधात् प्रयोग इत्युत्पत्तिविधावपि विद्यते चातूरूप्यमिति । ऐदंपर्यभेदे हेतुमाह एकस्यैव हि विधेरिति । विधेर्विध्यर्थस्य उत्पत्त्या- दिषु मध्ये यद्येकमप्राप्तमितराणि प्राप्तानि तर्हि तदेव रूपं वाक्येनोल्लिख्यते नेतराण्यन्यतः प्राप्तेः । यदि सर्वाण्यन्यतोऽप्राप्तानि तर्ह्यगत्या सर्वाण्युल्लि- ख्यन्ते इत्यर्थः । प्रकृते तु विनियोगादेरन्यतः प्राप्तेरुत्पत्तिमात्रपरत्वमि- त्याह तत्रेति । समीहितार्थप्रतिलम्भादिति । समीहितशेषः समीहितार्थः । भावप्रधानो निर्देशः । हितसाधनत्वं तदप्रतिलम्भादित्यर्थः । तदर्थान्येवेति । विनियोगवाक्यार्थान्येवेत्यर्थः । भवतु साम्नो सामवेदे उत्पत्तिर्यजुर्वेदे च विनियोगस्ततः किं जातमत आह तत्र येन वाक्येने- ति । येन वाक्येन सामानि विनियुज्यन्ते तस्यैव तद्वाक्यप्रकाशितत्वकृत- स्य उपांशुस्वरस्य ग्रहणं युक्तम् । तस्य साधनत्वसंस्पर्शाद्विनियोगदशायां हि साम्नां साधनत्वं ज्ञायते नोत्पत्तिदशायां साधनत्वं च प्रधानम् । उत्पत्तिवा- क्यप्रकाशितत्वनिमित्तः स्वरः सामरूपमात्रसंस्पर्शी उत्पत्तिवाक्यस्य रूपमात्र- प्रकाशकत्वादित्यर्थः* ॥

इयदामननात् ॥ ३४ ॥

६४१ । १३

पुनरुक्तिमाशङ्क्याह गुहामिति । पूर्वत्र प्रतिपाद्यब्रह्मप्रत्यभिज्ञाना- द्विद्यैक्ये ऽक्षरधियामुपसंहार उक्तः । इह तु प्रतिपाद्यभेदाद्विद्याभेद इत्याह एकत्रेति । सिद्धो ऽर्थः प्रपञ्च्यत इत्युक्तं तमेव प्रपञ्चप्रकारमाह न च सृष्टी-

* अत्र विंशम् अक्षरध्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-अक्षरधियां त्ववरोधः सामा-

ति । यथा स्रुग्गीर्हृपदयातीति स्रुग्घस्तूप्रिमन्त्रकेष्टकासमूहलक्षणया सर्वसमूहि-परो भवति एवं पिबच्छब्दो ऽपि पिबदपिबत्पर इत्यर्थः । स्रुग्घधिकरणं* गुहाप्रविष्टाधिकरणे† ऽनुक्रान्तम् । ननु यः सेतुरीजानानामक्षरं ब्रह्म यत्पर-मिति वाक्यशेषे परमात्मप्रतिपादनात्तस्यैव जीवद्वितीयत्वादभोक्तृत्वाच्च पिब न्ताविन्त्यत्र भोक्तृभोक्तारौ प्रतिपाद्येते । तथा च छत्रिन्यायेन पिबन्ताविन्त्येत-ल्लाक्षणिकमिति नेत्याह **न च वाक्यशेषानुरोधादिति** । नन्वन्यत्र धर्मा-दिति प्रकरणादिति प्रकरणात् पिबन्ताविन्त्यत्र जीवद्वितीयः परमात्मा प्रती-यते इति नेत्याह **प्रकरणस्येति** । **उत्पत्तौ** प्रथमप्रतीतौ । वस्तुप्रतीत्य-नन्तरं प्रतीतौ हि न संख्याया वस्त्वैक्यगमकत्वं स्यादिति । न वयं वाक्य-शेषाद्वा केवलात्प्रकरणाद्वा पिबन्ताविन्त्यस्य लाक्षणिकत्वं ब्रूमः किं तु उभा-भ्यां तथा च संदर्भस्यैकवाक्यत्वावगमाज् जीवपरमात्मपरत्वम् । तथा च तन्मध्यपतितं पिबन्ताविन्त्येतदपि लाक्षणिकमित्याह **सा चोपक्रमोपसं-हारेति** । उपांशुयाजाधिकरणं समन्वयसूत्रे‡ ऽनुक्रान्तम् । पिबदपिबतोर्यत्स-मूहि तत्परं केवलं लक्षणीयमित्यर्थः । पिबच्छब्दो ऽपि पिबदपिबतोः समूहं लक्षयति तद्द्वारा च समूहिनाविति । **त्रिष्वपीति** । मुण्डककठवल्लीश्वेता-श्वतरेषु§ ॥

६४२ । १७ **अन्तरा भूतग्रामवत्स्वात्मनः ॥ ३५ ॥**

बृहदारण्यके पञ्चमे ऽध्याये अथ हैनं याज्ञवल्क्यमुषस्तश्चाक्रायणः पप्रच्छ यत् साक्षादपरोक्षाद् ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरस्तं मे व्याचक्ष्वेति उपक्र-ममेकं ब्राह्मणम् । अथ हैनं कहोलः कौषीतकेयः पप्रच्छ यदेव साक्षादित्याद्य-परम् । उषस्त इति नामतः । चक्रस्यापत्यं चाक्रः । चाक्रस्यापत्यं चक्रस्य युवा चाक्रायणः । कहोल इत्यपि नामतः । कुषीतकस्यापत्यं कौषीतकः । तस्यापत्यं कुषीतकस्य युवा कौषीतकेयः । घटादीनां हि वृत्तिकर्मत्वेनापरोक्षत्वं ब्रह्म तु साक्षात्स्वत एवापरोक्षादपरोक्षमित्यर्थः । तदेव ब्रह्म प्रत्यगात्मेत्याह **य आ-त्मेति** । स च सर्वान्तरः ब्रह्मणि सिद्धस्य सर्वान्तरत्वस्यात्मनि निर्देशादात्मनि

---

* स्रुग्घ्यधिकरणमिति २-३पु. पा. । † व्या. सू. अ. १ पा. २ सू. ११ ।
‡ व्या. सू. अ. १ पा. १ सू. ४ ।
§ अत्र एकविंशम् इयदधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १- इयदामननात् ३४ ॥

स्थितस्य चापरोक्षत्वस्य ब्रह्मणि संकीर्तनादुभयोरेकत्वं सुदृढीकृतम् । अभ्या-
भ्यासात्सर्वान्तरत्वप्रत्यभिज्ञानाच्च संशयमाह **किमस्ति भेद इति ।** पूर्वत्र ६४२ । १९
पिबन्ताविन्यस्य लाक्षणिकत्वमुपादाय मन्त्रद्वये ऽपि भोक्तृभोक्तृपरत्वेनार्थैक्या-
द्विद्यैक्यमुक्तम् । इह त्वर्थैक्ये ऽपि न विद्यैक्यमभ्यासादिति पूर्वपक्षमाह
भेद एवेति । न चेह तथा ऽस्तीति । यदेव साक्षादित्येवकारो यत्साक्षादपरो-
क्षादेव न कदा चिदपि परोक्षमित्येवं योज्यत इति मन्यते सिद्धान्ते तु व्यवहिता-
न्वयप्रसङ्गान्नेयं साध्वी योजनेति प्रक्रान्तस्यैवानुवृत्त्यर्थ एवकार इत्युक्तं भाष्ये ।
नन्वपरोक्षत्वादिरूपविद्यैक्यप्रत्यभिज्ञाने कथं विद्याभेदस्तत्राह **तेनेति ।**
उषस्तिब्राह्मणे कार्यकारणविरहः प्रतिपाद्यः प्राणेन प्राणितीत्यादिनिर्देशात्क-
होलब्राह्मणे ऽशनायादिविरहः । अयं चाभ्याससिद्धोपासनभेदनिर्वाहक
उपाधिः समिदादीनामिव देवतादिः । **प्रश्नप्रतिवचनालोचनेनेति ।**
तन्मे व्याचक्ष्वेति हि प्रवृत्तिरुपलभ्यते । प्रतिवचनस्य च न दृष्टेर्द्रष्टारं
ऽश्येरित्यविषयवस्तुप्रतिपादनपरत्वं दृश्यते न तूपस्तिपरत्वमिति । ननु
सिद्धवस्तुप्रतिपादनपरत्वे ऽप्यभ्यासवैयर्थ्यस्य का गतिरिति परिचोद्यं
परिहरति **किमत इत्यादिना ।** समिधो यजति इत्यादौ विधेः प्रवृत्त्युत्पाद-
कत्वाज् ज्ञाते च स्वत एव प्रवृत्तेर्विधिवैयर्थ्यादज्ञातं वस्तु ज्ञाप्यं सिद्धवस्तुज्ञापनं
तु प्राप्त्यर्थे श्रोतुरादरार्थं पुनः पुनः कृतमपि प्रमित्यतिशयफलत्वाददुष्ट-
मित्यर्थः । **पितृभ्यां** मातापितृभ्याम् । ननु यद्यस्मिन्नधिकरणे ऽभ्यासा-
द्विद्याभेद इति पूर्वः पक्षः तर्ह्यन्तराम्नानाविशेषादिति सिद्धान्ते हेतुर्न
वक्तव्यः । अर्थैक्यस्याभ्याससाधकत्वेन पूर्वपक्षानुगुण्यादत आह **उभा-
भ्यामपीति ।** प्रथमं सूत्रं पूर्वपक्षैकदेशिमतनिरासार्थं साक्षात्पूर्वपक्षसिद्धान्तौ
तून्नीतौ भाष्यटीकाभ्यामवगन्तव्याविन्यर्थः । तथा च पूर्वपक्षभाष्यमभ्या-
ससामर्थ्यादित्यादि वस्तुस्वरूपं त्वित्यादिका च सिद्धान्तटीका । तत्र वस्तु-
स्वरूपं त्वित्यादिना ऽभ्यासहेतोरन्यथासिद्धिरुक्ता । न च सर्वथा पौनरु-
क्त्यमित्यादिना ऽभ्यास एवासिद्धो ऽर्थभेदादित्युक्तम् । नन्वेकविधे ऽपि तत्त्व-
मसीतिवत्पुनः श्रुत्युपपत्तेः द्वितीयसूत्रगतशङ्काभागस्योत्थानमित्याशङ्क्याह
अस्य त्विति । भूय एव मा भगवान्विज्ञापयत्विति वाक्यात् । तत्र विद्यैक्यं ६४३ १९ ।
नात्र तदिति पूर्वपक्षाभिप्रायो दर्शित इत्यर्थः । यदेव साक्षादित्येवकाराद-

ष्यापि विद्यैक्यमिति भगवता भाष्यकारेण प्रतिपादितं तत् स्फुटमिति न व्याख्यायतइत्याह **सुगममन्यदिति** ॥

६४३ । २० **व्यतिहारो विशिंषन्ति हीतरवत् ॥ ३७ ॥**

पूर्वत्र विद्यैक्ये ऽप्यभ्यास आदरार्थ इत्युक्ते अयमपि तथेत्यभिसंधाय पूर्वपक्षमाह **उत्कृष्टस्येति** । ननु वचनवशादुभयथोभयचिन्तनाश्रयणे एकत्वदृढीकारः पूर्वपक्षाभिमतस्त्वया ऽपीष्टः स्यादत आह **अन्वाचयशिष्टमिति** । पश्चात्प्रतीतमित्यर्थः । जीवतादात्म्यस्यानेन प्रकरणेनानुचिन्त्यमानत्वादिति भाष्यम् । तस्यार्थः । जीवतादात्म्यस्येश्वरे आरोपितस्योपास्यत्वान्नेश्वरस्योत्कर्षनिवृत्तिरिति† ॥

६४४ । १४ **सैव हि सत्यादयः ॥ ३८ ॥**

पूर्वत्र जीवब्रह्मणोरितरेतरात्मत्वनिर्देशभेदाद् द्विरूपा मतिः कर्तव्येत्युक्तम् एवमिहापि जयतीमान् लोकान् हन्ति पाप्मानमिति च फलनिर्देशभेदाद्विद्याभेद इति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । सत्यविद्यानामक्षरोपासनां विधायेत्याद्यर्थतो विषयप्रदर्शकं भाष्यं श्रुत्युदाहरणेन व्याचष्टे **तद्वैतदित्यादिना । पूर्वोक्तस्येति** । वाजसनेयकपवेष प्रजापतिर्यद्धृदयमेतद् ब्रह्मेत्यादिना पूर्वत्राक्येनोक्तस्येत्यर्थः । हृदयाख्यं ब्रह्मैकेन तदा तच्छब्देन परामृशति । वैकारस्योपरितनेन च द्वितीयेन तच्छब्देन यत्तस्य ब्रह्मणस्तदेतदक्षरं हृदयमित्यादिना हृदयनामाक्षरोपासनादिः प्रकार उक्तस्तमपि परामृशतीति द्रष्टव्यम् । तदेतद्व्याचष्टे **अग्रइति** । प्रथमजं भौतिकानां मध्ये प्रथमजातम् । यथा प्रजापतिर्लोकानजयद् एवमुपासको ऽपीति इत्थंशब्दार्थः । **तद्यत्पदाभ्यामिति** । एकस्य तच्छब्दस्य यच्छब्देन सह सङ्गतिरुक्ता द्वितीयस्तच्छब्दस्तत्रशब्दसमानार्थ । तथैवं हृदयात्मत्वे ब्रह्मणः सिद्धइत्यर्थः । अनुबन्धाभेदे ऽपि धात्वर्थाभेदे ऽपि स्वर्गकामो यजेत यावज्जीवं यजेतेति शास्त्रयोर्नित्यकाम्यविषययोः साध्यभेदेन यथा भेदः एवमुपास्यैकत्वे ऽपि

---

* अत्र द्वाविंशम् अन्तरत्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-अन्तरा भूतग्रामवत्स्वात्मनः ३५ अन्यथा भेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशान्तरवत् ३६ ॥

† अत्र त्रयोविंशं व्यतिहाराधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-व्यतिहारो विशिंषन्ति हीतरवत् ३७ ॥

सत्यविद्ययोः फलभेदेन भेद इत्यर्थः । उपास्यैक्याद्विद्यैक्यमौत्सर्गिकं ताव-
दाह **एकैवेति** । फलभेदमपवादकमाशङ्क्याह **न च फलभेद इति** । किं ६४६ । ७
जयतीमान् लोकानित्यनेन प्रधानोपासनविध्युद्देशे फलवति सजाते हन्ति पा-
प्मानमिति गुणभूताहरहंनामोपनिबद्धस्य फलनिर्देशस्य विद्याभेदकत्वमुच्यते
उत प्रधानतदङ्गानामर्थवादात् रात्रिसत्रन्यायेन फलकल्पनामाश्रित्य । प्रथमं
प्रत्याह **तस्येति** । अङ्गानां प्रधानान्वयद्वारेण फलसंबन्धसिद्धेरर्थवादगतानि
गुणफलानि प्रयाजादिफलवदुपेक्ष्यन्त इत्यर्थः । द्वितीये ऽपि फलभेदस्य न वि-
द्याभेदकत्वमित्याह **यदि पुनरिति** । एवंकामपदाभावेन पुरुषस्य कर्मण्ये-
श्वर्यरूपाधिकाराश्रवणादित्यर्थः । अमुकं फलं प्रधानस्येत्यगृह्यमाणविशेष-
त्वाद्वाक्यशेषगतसर्वफलकामस्याधिकारकल्पनेत्यर्थः । **संवलितो** मिलितः ।
एतदुक्तं भवति । विहितानां फलाकाङ्क्षाविशेषादर्थवादात्फलकल्पनाविशेषाच्च
यत्किं चिदर्थवादगतं फलं सत्सर्वमेकीकृत्य गुणविशिष्टगुणिनः फलत्वेन कल्प-
नीयमिति । वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्पुत्रे जाते यदष्टाकपालो भवति
गायत्र्यैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनातीति जातेष्टौ पुत्रजन्मनिमित्तपुत्रपूतत्वादिसं-
वलितो ऽधिकारो दृष्टान्तितः । अधिकरणं त्वत्रत्यं द्वितीयसूत्रे ऽनुक्रान्तम् ।
उपास्याभेदादिति । अक्ष्यादित्यगतत्वमुपास्यपुरुषस्याभेदः । **अनुबन्धा-
भेदे ऽपीति** । अक्ष्यादित्यपुरुषविषयोपासनरूपं विध्यवच्छेदकानुबन्धाभेदे
ऽपीत्यर्थः । **साध्यभेदादिति** । कर्मसमृद्धिलोकजयादिफलभेदादित्यर्थः ।
अनेनैकदेशिमते पूर्वपक्ष एव दूषणत्वेन योजित इति* ॥ ,, । २०

कामादीतरत्र चायतनादिभ्यः ॥ ३९ ॥

पूर्वत्र तद्यत्सत्यमिति प्रकृताकर्षणेन रूपाभेदाद्गुणोपसंहार उक्तः ।
इह तु क्व चिदाकाशस्योपास्यत्वं क्व चिनदाश्रितस्य ज्ञेयत्वमिति रूपभेदा-
द्गुणाऽनुपसंहारः । अधिकरणानारम्भमाशङ्कते **छान्दोग्येति** । आशङ्कां
विवृणोति **तथा हीति** । परिहरति **तथापीति** । स्तुतिर्हि दृष्टेन द्वारेण
कर्तुं शक्येति सगुणविद्यासु ध्येयत्वेनोक्तानामपि गुणानां निर्गुणविद्यायामु-
पपन्नः स्तुत्यर्थत्वेनान्वयश्चेत्तर्हि निर्गुणविद्यागतवशित्वादीनां सगुणविद्यासु
कथमन्वयस्तं प्रकारमाह **सगुणायां चेति** । ध्येयत्वं त्वपूर्वविध्येकगम्यं यत्र

च वशित्वादयः श्रूयन्ते न तेषां ध्येयत्वेन विधानमित्यन्यत्र गतानामपि न ध्येयत्वं स्तुत्यर्थत्वं तु स्यात्तदपि न शब्दत एवं तत्र नयनमपेक्षते सत्यकामत्वादिसामर्थ्यादेव सर्वेश्वरत्वादिसिद्धेः । अतो ऽन्तर्भावमात्रमुपसंहार इत्यर्थः । यस्तु सर्वापि विद्या सगुणेति मन्यमान इह साक्षाद् गुणोपसंहारमाह तस्य न स्यानतो ऽपी*त्यधिकरणं व्याचक्षीत । एकत्रेति । य एषो ऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिञ्छेते इत्यत्राकाशाधारत्वस्य श्रवणादित्यर्थः । आकाश आधारो यस्य तस्य भावस्तत्त्वम् । अपरत्रेति । दहरो ऽस्मिन्नन्तराकाश इत्यत्र गुणवत आकाशात्मत्वगुणश्रवणादित्यर्थः । छान्दोग्ये आत्मैवाकाशात्मत्वेनोक्तः बृहदारण्यके तु हृदयपुण्डरीकान्तर्वर्तिभेतिकदहराकाशाश्रित आत्मा वशित्वादिगुणक उक्त इति न रूपभेद इत्याह आकाशशब्देनेति । नन्वात्मैोच्यतां सगुणनिर्गुणत्वेन तु भेदात्कथं गुणोपसंहार इति तत्राधिकरणारम्भसमर्थनावसरोक्तं परिहारं स्मारयति सगुणेति ।

६४७ । १७ **आदरादलोपः ॥ ४० ॥**

उपास्तिलोपे ऽपि स्तुत्यर्थत्वेन गुणलोपवत् पूर्वो ऽतिथिभ्य इत्यादिस्तुत्युपपत्त्यर्थं भोजनलोपे ऽपि प्राणाग्निहोत्रालोप इत्यत्रान्तरसङ्गतिः । पादसङ्गतिमाह अस्तीति । पूर्वभोजनमिति तद्यद्भक्तं प्रथममिति वाक्यविहितं प्राणाग्निहोत्रमित्यर्थः ।

पदकर्मेति । एकहायन्या क्रीणातीति प्रकृत्य श्रूयते । षट् पदान्यनुनिष्क्रामति सप्तमं पदमञ्जलिना गृह्णाति यर्हि हविर्धाने प्राची प्रवर्तयेयुस्तर्हि तेनाक्षमुपाञ्ज्यादिति । सोमक्रयार्थं नीयमानाया एकहायन्याः षट्पदान्यनुगच्छेदध्वर्युः सप्तमपदबिम्बगतपांसूनञ्जलिना गृह्णीयाद् गृहीत्वा स्थापयेत्पुनर्यस्मिन् दिवसे हविर्धाने शकटे द्वे प्राङ्मुखे प्रवर्तयेयुस्तदा तेन पांसुना ऽक्षं रथस्याञ्जयेल्लिम्पेदित्यर्थः । तत्र संशयः । यदेतदक्षाभ्यञ्जनं सप्तमपदसाध्यं तदर्थमप्येकहायनीनयनम् । अतश्च तेनापि प्रयुज्यते उत क्रयार्थमेव ततश्च तेनैव प्रयुज्यते इति तत्र द्वयोरप्येकहायनीनयनसाध्यत्वात्कस्य चिदपि वाक्यतो विशेषसंबन्धाऽनवगमात् संनिध्यविशेषाच्चोभयार्थत्वं प्राप्य चतुर्थे सिद्धान्तितम् । यद्यपि क्रयनयनयोर्न साक्षादस्ति वाक्यकृतः संबन्धः तथा-

---

* ब्र. सू. अ. ३ पा. २ सू. ११ ।

प्येकहायनीद्वारा विद्यते सा हि तृतीयया क्रयार्था ऽवसीयते यदर्था च सा तदर्थमेव तत्संस्कारार्थं नयनमित्यस्ति क्रयनयनयोर्विशेषसंबन्धः नैवमस्ति पदकर्मणा नयनस्य विशेषसंबन्धः । तस्मात्क्रयार्थमेव नयनमिति ।

तदिदमाह **यथेत्यादिना** । सोमक्रयार्था ''' सा नीयमाना चासावे- ६४८ । १ कहायनी च तस्याः सप्तमपदपांसुग्रहणमित्यर्थः । तावच्छब्देनास्थिरत्वं पूर्वपक्षस्य नोच्यते इत्याह **तावच्छब्दइति** । स्वामिभोजनस्य ह्यतिथिभोजनादुत्तरः कालः तं कालमतीत्य प्राक्काले प्राणाग्निहोत्रस्य श्रवणाद् भोजनलोपे प्राणाग्निहोत्रकर्तव्यता अवगम्यतइत्याह **जाबाला हीति** । नन्वत्राशनमात्रस्य भोजनकालादपकर्षः प्रतीयते न प्राणाग्निहोत्रस्येत्यत आह **अश्नीयादिति चेति** । अग्निहोत्रमुपासतइति वचनादतिथिष्वा''भूतानि प्रत्युपजीव्यमग्निहोत्रं श्रुतम् । एवं सति अतिथिभोजनरूपाग्निहोत्रात्प्रागुच्यमानमशनमप्यग्निहोत्रमेवाग्निहोत्रेण समभिव्याहारादेकवाक्यत्वप्रतीतेरित्यर्थः । एवं विधिबलात् प्राणाग्निहोत्रस्य भोजनकालादपनयनं प्रदर्श्यादरादिति सूत्रसूचितं वाक्यशेषमेतस्यार्थस्य स्तावकं दर्शयति **तदेवं सतीति** ।

ननु भाष्ये भोजनशब्दात् प्राणाग्निहोत्रादूरो न प्रतीयते ऽत आह **स्वामिनः प्राणाग्निहोत्रमिति** । अतिथिप्राणाग्निहोत्रात्पूर्वं स्वीयप्राणाग्निहोत्रं कुर्यादितरथा पूर्वमतिथिभ्यो भोजनदाने स्वाग्निहोत्रहोमेन पराग्निहोत्रकरणमिवायुक्तं कृतं स्यादित्यादरः स्वामी यदा भुङ्क्ते तदैव । तथा च कथं भोजनलोपे प्राणाहुत्यापत्तिरिति शङ्कते **नन्वाद्रियतामिति** । कर्तव्यं प्रयोगः । अतिथिभोजनस्य पुरस्ताद्विहितं स्वामिभोजनमित्यध्याहारः । दूषणपरभाष्यस्याभिप्रायमाह **यथा हीति** । कौण्डपायने ऽप्युपसदादिधर्मो ऽस्तीति द्रव्यदेवतारूपेत्युक्तम् । यागस्य रूपं द्रव्यदेवते ते एव धर्मान्तरं रूपधर्मान्तरं प्रकरणान्तराधिकरणं धर्मातिदेशाधिकरणं च प्रथमसूत्रे ऽनुक्रान्तम् । ननु विधीयतां भक्तद्रव्यकता तथापि भक्ताभावे ऽग्निहोत्रं लुप्येतेति नेत्याह **न चैतावतेति** । **अत्र हेतुमाह उक्तमिति** । मा भूद्भोजना''श्रित्य विधानाद्भोजनप्रयुक्तत्वं प्राणाग्निहोत्रस्य भोजनार्थभक्तैकदेशद्रव्याश्रितत्वाद्भोजनप्रयुक्तत्वं किं न स्यादत आह **न चैकदेशेति** । ६४९ । १३

मध्यात्पूर्वार्द्धाच्च द्विर्हविषो ऽवद्यति उत्तरार्द्धात्स्विष्टकृते समवद्यतीति श्रूयते । स्विष्टकृन्नाम देवताविशेषः तन्नाम्ना यागो ऽपि प्रतीयते* । तत्र स्विष्टकृत् किमुत्तरार्द्धपुरोडाशयोः प्रयोजकः किं वा ऽग्न्यादिप्रयुक्तपुरोडाशोपजीवीति संदेहे अग्न्याद्यर्थस्य हविषो देवतान्तरावरुद्धत्वात् स्विष्टकृदर्थमन्यद्धविः कृत्वा ऽवद्येनेति प्राप्ते राद्धान्तः । कस्योत्तरार्द्धादिति सापेक्षत्वात्स्ववाक्ये च संबन्ध्यनिर्देशादग्न्यादिप्रयुक्तस्य च हविषः प्रकृतत्वात्तस्योत्तरार्द्धादित्यवगमादप्रयोजकः स्विष्टकृदन्यार्थस्यापि हविषो वचनादन्यार्थत्वमविरुद्धमिति । तद्वदप्रयोजकत्वं प्राणाग्निहोत्रस्य ततश्च भोजनप्रयुक्त-

६६४ । १४ त्वमित्येतन्नास्तीत्यत्र हेतुमाह **एकदेशद्रव्यसाधनस्यापीति** । एकदेशो द्रव्यं साधनं यस्य यागस्य तस्यापि द्रव्यं प्रति प्रयोजकत्वं स्यादित्यर्थः । तत्रोदाहरणमाह **यथेति** । दर्शपूर्णमासयोराम्नायते । जाघन्या पत्नीः संयाजयन्ति इति । पत्न्यो नाम देवताविशेषाः । जघनप्रदेशादवत्तो† मांसखण्डो जाघनी । तत्रैकदेशद्रव्यत्वात्परप्रयुक्तकृतप्रयोजनाग्नीषोमीयपशुजाघनीप्रतिपत्तिकर्मत्वात्पत्नीसंयाजानां प्रकरणोत्कर्षमाशङ्क्य सिद्धान्तितं शेषलक्षणे । तं प्रकारमाह **स हि नामेति** ।

उक्तमग्निहोत्रसाधनं भक्तं भोजनाङ्गभक्तज्ञानं विना ऽपि जाघनीवज् ज्ञातुं शक्यमित्यर्थः । दृष्टान्तं साधयति **तस्मादिति** । जाघन्येत्येतावन्मात्रं श्रूयते न तु पशोरिति तस्मात्प्राणिमात्रस्य जाघनी पशुज्ञानं विना ऽपि ज्ञातुं शक्येत्यर्थः । अग्नीषोमीययागप्रयुक्तत्वात् परप्रयुक्तः पशुरग्नीषोमीयः तदुपजीवनं चान्तरेण जाघनीज्ञानात् तत्साध्यदार्शपौर्णमासिकपत्नीसंयाजेष्वाज्येन सह जाघनी विकल्प्यते न तूत्कृष्यते इत्यर्थः । हिंसा ऽपि न कार्येत्याह **खण्डश इति । मन्यते पूर्वपक्षीति** । तद्धोमीयमिति तच्छब्दार्थानभिज्ञत्वाद् मन्यतेर्ग्रहणम् । नन्वेवं भक्तस्यैव भोजनबहिर्भूतस्य

६५० । १ संभवे कथमद्भिरिति प्रतिनिधिर्भाष्ये उक्तो ऽत आह **अद्भिरिति** । अग्निहोत्रादिनित्यकर्मसु श्रुतव्रीह्याद्यलाभे कर्मोत्सर्गे प्राप्ते नित्यानामनित्यानां च प्रारब्धानामवश्यकर्तव्यत्वावगमात् श्रुतद्रव्यैः प्रतिनिहितैश्च क्रियमाणस्य प्रयोगस्याविशिष्टत्वेन प्रत्यभिज्ञानात् प्रतिनिधायापि कर्तव्यमिति षष्ठे सिद्धान्तितम् ।

---

* यागोपि गीयतइति १ पु. पा. । † प्रदेशादेव दत्त इति ३ पु. पा. ।

भाष्योदाहृतमप्यधिकरणं लिख्यते । सन्त्यग्न्याधाने पवमानेष्टय: अग्नये पवमानाय पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदित्याद्या: । तासु प्रकृतेर्दर्श-पूर्णमासादग्निहोत्रहवण्या हवींषि निर्वपेदिति विहितो हविर्निर्वापोतिदे-शेन प्राप्नोति । आधानकाले चाग्निहोत्राभावान्नाग्निहोत्रहवणी ततस्तद्विशि-ष्टत्वेन प्राप्तस्य निर्वापस्य तल्लोपाल्लोपप्राप्तौ दशमे सिद्धान्तितम् । गुणलोपे च मुख्यस्य* । विकृतौ हि कार्यद्वारा पदार्था: प्राप्नुवन्ति तेन हवि:संस्का-रार्थे निर्वाप: प्रथमं प्राप्त: तद्द्वारेण च तदङ्गमग्निहोत्रहवणी पश्चात्प्राप्नोति ततो निरपेक्षा प्राप्ति: । प्रधानभूतश्च निर्वापो ऽङ्गलोपे ऽपि कर्तव्य इति गुणलोपे ऽपि मुख्यस्य प्रयोग इति ।

भक्तं वेति । भोजनाऽनङ्गमित्यर्थ: । ननु तद्यद्भक्तमिति वाक्यो-क्तस्य तद्धोमीयमित्यत्रत्यतच्छब्देन परामर्शे ऽपि न भोजनाङ्गभक्तपरामर्श-सिद्धि: तद्भक्तमिति वाक्यस्याऽन्यार्थत्वादित्युक्तमनूद्य निरस्यति **यथोक्तमि-त्यादिना । विध्युद्देशगतस्येति ।** विध्येकवाक्यतापन्नो ह्यग्निहोत्रशब्दो गौण: सन् कर्तव्यसादृश्यं वक्तुं शक्त: कर्तव्यार्थविशेषणपरत्वादर्थवादगतस्तु सिद्धमर्थं विशिंषन् सिद्धमेव सादृश्यं वक्तीत्यर्थ: ।

कृष्णलचराविति । प्राजापत्यं चरुं निर्वपेच्छतकृष्णलमायुष्काम इति श्रूयते । कृष्णलो नाम परिमाणविशेषवान् सुवर्णमणि: । तत्रातिदेशप्राप्ता अव-घातादयो द्वाराभावे ऽपि पाकवत्कर्तव्या: । अचरौ चरुशब्दस्याग्निहोत्र-शब्दवद्धर्मातिदेशकत्वादिति प्रापय्य दशमे सिद्धान्तितम् । कृष्णानाऽऽश्रपये-दिति श्रौत: पाको द्वाराभावे ऽपि कर्तव्य: । अत एव चरुशब्दो ऽपि पाक-योगाद्विभक्तत्वाच्च† सिद्धसादृश्यपर: । सत्यां गतौ विधौ गौणत्वाऽयोगात् । तस्मान्नावघातादिप्राप्तिरिति । सो ऽयमितिदेशप्राप्तावघातादिबाधो गत्यभा-वात् स्वीक्रियते प्रकृते तु भोजनार्थभक्तानुवादादस्ति गतिरित्यर्थ: । ६५० । १०

कामिन्यां सिद्धं यत्कुचवदनादि तदसतो चक्रवाकादिरूपेण संपाद्यते रूप्यतइत्यर्थ: । यदा चैवं भोजनार्थभक्ताश्रितत्वं प्राणाग्निहोत्रस्य तच्छब्दा-त्सिद्धं तदा पूर्वो ऽतिथिभ्यो ऽश्नीयादित्याद्यादरदर्शनं न भोजनकाला-दपकृष्य कालान्तरे ऽग्निहोत्रविधिपरं किं तु यदा स्वामी भुङ्क्ते तदा भोज-

* जै· सू· अ· १० पा· २ सू· ६३ । † विभक्तत्वाच्चेति ३ पु· पा· ।

नस्य स्वकालादपकर्षेण तदाश्रितप्राणाग्निहोत्रस्यापकर्षकमित्याह **सत्यभोजनपक्ष इति**। यदा च प्राथम्यात्मको धर्मः सत्येव भोजने विहितस्तदा धर्म्यपि प्राणाग्निहोत्रं सत्येव भोजने स्यात्तथा च या श्रुतिर्दुर्धर्मलोपं न सहते सा नतरां धर्मिलोपं सहेतेति तन्निरस्तम् अनित्यत्वे ऽपि तदुपपत्तेरित्याह **यस्मिन्पक्ष इति**। ननु स्वामिभोजनस्य स्वकालादपकर्ष एव युक्तः शास्त्रान्तरविरोधादतः प्राणाग्निहोत्रस्यैव भोजनकालादपकर्ष इत्याशङ्क्य परिहरति **नन्वित्यादिना*** ॥

६५१ । ९ **तन्निर्धारणानियमस्तद्दृष्टेः पृथग्ध्यप्रतिबन्धः फलम् ॥ ४२ ॥**

अनित्यभोजनाश्रितप्राणाग्निहोत्रवद् नित्यकर्माङ्गाश्रितोपास्तीनां नित्यत्वमिति पूर्वपक्षमाह **यथेत्यादिना**। कर्माङ्गाश्रितस्यापि गोदोहनवदनित्यत्वमाशङ्क्यानारभ्याधीतत्वादुपास्तीनां वाक्यात् क्रतुसंबन्ध एव सिध्यति न फलसंबन्ध इति वक्तुं पर्णमयीतामुदाहरति **यस्येति**। ननु साक्षात्फलवत्त्वसंभवे किमिति क्रतुप्रवेशात्फलकल्पना अत आह **सिद्धवर्त्तमानेति**। रात्रिसत्रे ह्यगत्या विपरिणाम इह त्वस्ति कर्माङ्गत्वं गतिरित्यर्थः । **समस्तकामावापकत्वलक्षणेति**। आपयिता ह वै कामानां भवतीत्येतदित्यर्थः । पूर्वपक्षे प्रयोजनमुपासनानां (कर्माङ्गाश्रितोपास्तीनां)† नित्यत्वमित्याह **एवं चेति**।

चतुर्थे स्थितम् । **द्रव्यसंस्कारेति**। यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृणोति इत्यनारभ्य किं चिद्द्रव्ये फलमधीयते । ज्योतिष्टोमप्रकरणे ऽस्ति संस्कारे फलश्रुतिः । यदङ्क्ते अञ्जनं करोति चक्षुरेव भ्रातृव्यस्य वृङ्क्ते इति कर्मणि च फलं श्रूयते यत्प्रयाजानूयाजा इज्यन्ते वर्म वा एतद्यज्ञस्य क्रियते‡ वर्म यजमानस्य भ्रातृव्याभिभूत्यै इति । तत्र संशयः । किमिमे फलविधय उत क्रत्वर्थेषु पर्णतादिषु फलार्थवादा इति । तत्र खादिरं वीर्य-

---

* अत्र पञ्चिंशम् आदराधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-आदरादलोपः ४० उपस्थितेऽतस्तद्वचनात् ४१ ॥ † ( ) एतन्मध्यगो ग्रन्थो नास्ति २-३ पु. ।

‡ वर्म वा एतद्यज्ञस्य क्रियते इति नास्ति २-३ पु. ।

कामस्य यूपं कुर्यादित्यादिवत्फलविधय: क्रतूपकारद्वारेण व्यवहितफलोपादा-
नाद्वरमव्यवहितमुतफलस्य साध्यत्वविपरिणाम इति फलविधित्वे प्राप्ते राद्धा-
न्त: पर्णतोदाहरणमाश्रित्याचार्येण प्रदर्श्यते युक्तं पर्णतायामित्यादिना । ६५१ । २०

नचैतावत्सर्वोदाहरणशेषत्वेन वक्तव्यम् । रात्रिसत्राणामगत्या विपरि-
णाम आश्रित: इह तु क्रतूपकारस्य सिद्धत्वान्न विपरिणाम इति पर्णता किं
साक्षात्फलसाधनमुत क्रियाद्वयमाश्रित्य । नाद्य इत्याह न हीति । उत्प-
त्तिमत इति । साक्षादुत्पत्तिमत इति साक्षादुत्पत्ति: क्रियाया इति
क्रियात इत्यर्थ: । यत्तु पूर्वपक्षे उक्तं खदिरतावत् पर्णताया: फले विधिरिति
तन्निरस्यन् द्वितीयं प्रत्याह नापीति । खादिरतायां यथा प्रकृतक्रतुसंबन्ध-
वान् यूप आश्रय एवं तदाश्रयस्तस्या: पर्णताया: प्रकृते नास्ति तस्या
अनारभ्याधीतत्वादित्यर्थ: । खादिरताया: प्रत्यक्षविधिश्रवणात् साक्षात्क-
र्मपदयुक्तफलश्रवणाच्च युक्त: फले विधिरित्यपि द्रष्टव्यम् । क्रत्वङ्गविशिष्टो-
पास्तिक्रियाणां फलसाधनत्वेन प्रधानकर्मत्वमुक्तं तदाक्षिपति नन्विति ।
ओंकारस्येत्युक्तमिति । व्याप्तिश्चासमञ्जस*मित्यत्रेत्यर्थ: । न चानुपयो-
गमीप्सितमिति । अन्यार्थे विनियुक्तं द्रव्यं फलवत्त्वादीप्सितम् ईप्सितं च
संस्कार्यं न त्वोङ्कारो ऽनुपयुक्तत्वादित्यर्थ: । या तु कर्माङ्गेष्वपि द्वितीया
लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीतेत्याद्या सा सप्तम्यर्थेत्यादित्यादिमतय† इत्यत्र
वक्ष्यते । अत भाष्यं न चेदं फलश्रवणमर्थवादमात्रं युक्तं प्रतिपत्तुम् । तथा
हि गुणवाद आपद्येत । फलोपदेशे तु मुख्यवादोपपत्तिरिति । तदनुपपन्न-
मिव वर्तमानापदेशत्वेनोपासनफलेषु साध्यत्वविपरिणामात्मकलक्षणाश्रयणा-
दत आह अर्थवादत्वमात्रत्वइति । वर्तमानाऽपदेशाद्विपरिणाममन्तरेण
फलवि[illegible]विरोधमाह अत एवेति । प्रयाजादीनामफलत्वं यत्प्रथमे काण्डे ६५२ । २०
पारार्थ्येनोक्तं तदिहापि स्वीकृतं तद्वर्तमानापदेशस्य फलपरत्वे सति न शक्यं
निर्वोढुमित्यर्थ: । तेनोङ्कारेणोभावपि कर्म कुरुत: यश्चैतदक्षरमेवमाप्यादि-
गुणकं वेद यश्च न वेद । दृष्टं हि हरीतकीं भक्षयतोस्तद्रसज्ञेतरयोर्विरेचकं
फलमिति पूर्वपक्षयित्वा सिद्धान्तमाह नान[illegible]त्विति । कर्माङ्गीकारमात्रक्षा-

---

* व्या० सू० अ० ३ पा० ३ सू० ६ । † व्या० सू० अ० ४ पा० १ सू० ६ ।

नादाप्यादिमदोङ्कारविज्ञानं नानेव भिन्नं ततो ऽङ्गाधिक्यात् फलाधिक्यं युक्तम् । दृष्टो हि मणिविक्रये वणिक्छबरयोर्ज्ञानाऽज्ञानकृतः फलभेदः । तस्माद्यदेव कर्म विद्ययोद्गीथादिविषयया श्रद्धयास्तिक्यबुद्ध्या उपनिषदा तत्तद्देवताध्यानेन करोति तदेव कर्म वीर्यवत्तरं भवति* ॥

६५३ । १ **प्रदानवदेव तदुक्तम् ॥ ४३ ॥**

पूर्वत्र फलभेदात् कर्माङ्गानां तद्द्वारोपासनानां च नित्याऽनित्यत्वरूपः प्रयोगभेद उक्तः इह तु वायुप्राणयोस्तत्त्वाऽभेदात्तत्प्राप्तिलक्षणफलैक्याच्चोपासनप्रयोगैक्यमित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह **तदिति । उत्पन्नेति ।** उत्पन्नया उपासनया गुणानां संयोग इत्यर्थः । संवर्गविद्यायां ह्यन्नवानन्नादो भवति य एवं वेदेति विधेः पृथगुत्पत्तिरस्ति । वाजसनेयके ऽप्यस्ति एकमेव व्रतं चरेदिति । **तथोपक्रमोपसंहारेति ।** अथैममेव नाप्नोद् मृत्युर्यो ऽयं मध्यमः प्राण इत्युपक्रम्य प्राणद्वारा एव सूर्य उदेतीत्युपसंहार इति । यदुक्तमध्यात्मादिविभागस्योत्पन्नशिष्टत्वान्न विद्याभेदकत्वमिति । सत्यं न विद्याभेदं ब्रूमः किं त्वेकस्यामेव विद्यायां ध्येयभेदात् प्रयोगभेदं यथा ऽग्निहोत्राभेदे उत्पन्नशिष्टैर्दध्यादिभिः क्रियमाणाः प्रयोगाः भिद्यन्तएवमिहेत्याह **अग्निहोत्रस्येवेति ।** अग्निहोत्रस्य दधितन्दुलादिवदाध्यानस्य कृते आध्यानार्थमयं पृथगुपदेश इति योजना । इवकारो धर्मिण उपमार्थो† वत्कारो धर्मस्य । वायोर्यद्यपि परिच्छिन्नत्वं तथाप्यग्न्यादीनपेक्ष्यापरिच्छिन्नत्वमस्ति कारणत्वेन ततो ऽपि बहुकालव्यापित्वात् । अतो भाष्योक्तं वाय्वानन्त्यमुपपन्नमित्याह **वायुः खल्विति । संवृणुते** संहरति । देवताकाण्डाधिकरणस्य प्रधानभेदविषयस्य पूर्वपक्षं सिद्धान्तं चाह **मिलितानामित्यादिना ।** त्रिपुरोडाशेष्टौ हि प्रथमपुरोडाशप्रदाने या याज्या सा पुनःप्रयोगे ऽनुवाक्या या च पूर्वमनुवाक्या सा पश्चाद्याज्या भवति । व्यत्यासमन्वाहेत्यनेनाभिहितं तत्प्रयोगभेदे घटते एकस्या ऋच एकस्मिन्प्रयोगे याज्यानुवाक्यात्वविरोधा-

६५४ । २ दित्याह **याज्यानुवाक्याव्यत्यासेति ।** अध्वर्युणा यजेति प्रैषे कृते प्रयु-

---

* अत्र सप्तविंशं तन्निर्धारणाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–**तन्निर्धारणानियमस्तद्दृष्टेः पृथग्घ्यप्रतिबन्धः फलम् ४२ ॥**

† उपमानार्थम् इति २ पु. पा. ।

ज्यमाना कश्याज्या ऽनुब्रूहीति प्रैषानन्तरं प्रयुज्यमाना ऽनुवाक्या याज्ञिका हि अस्यामिष्टौ युगपदवदानं कुर्वन्ति तद्विधीयते सर्वेषामभिगमयन्नवद्यतीति । तत्र हेतुः अच्छम्बट्कारम् इति । अव्यर्थत्वायेत्यर्थः । एकार्थे ह्यवत्ते शेषो यागानर्हः स्याद्युगपत् सर्वार्थमवदाने त्वव्यर्थत्वं स्यादिति । तथाविधस्यैवेति । व्यत्यस्तयाज्यानुवाक्याकस्य प्रयोगभेदमन्तरेणानुपपद्यमानस्य विवक्षितत्वादित्यर्थः । प्राण्यादिति । प्राणने प्राप्ते ऽपान्यादपानने प्राप्ते प्राण्यात्प्राणापानादिनिरोधनं न कुर्यादित्यर्थः । महात्मनो ऽग्न्यादीन्महात्मन इति द्वितीयाबहुवचनम् । चतुरः चतुःसंख्यानग्निसूर्यदिक्चन्द्रान् अन्यांश्च वाक्चक्षुःश्रोत्रमनोलक्षणार्थान् कः प्रजापतिः प्राणात्मकः । स जगार जीर्णवान् । तेन व्रतेन इत्ययं निपातो ऽप्यर्थः । स च सायुज्यं सलोकतामपीत्युपरि संबद्ध्यते । एतस्यै एतस्या देवतायाः सायुज्यं समानदेहतां सालोक्यं समानलोकतां च जयति प्राप्नोतीत्यर्थः । सायुज्यमुत्कृष्टोपास्तेः फलं सालोक्यं मन्दोपासनायाः* ॥

लिङ्गभूयस्त्वात्तद्धि बलीयस्तदपि ॥ ४४ ॥ ६५४ । ६

पूर्वत्रैकप्रयोगासंभवाद्वायुप्राणौ प्रयोगभेदेन ध्येयावित्युक्तम् इह तु मनश्चिदादीनां कर्माङ्गत्वेनैकप्रयोगत्वमाशङ्क्यते† । लिङ्गविरोधे दुर्बलेन प्रकरणेन पूर्वपक्षानुत्थानमाशङ्क्याह तत्र यद्यपीत्यादिना । स्वातन्त्र्येण प्रमाणान्तरानपेक्षया मनश्चिदादीनां न स्वातन्त्र्यप्रापकाणीत्यर्थः । ननु स्वातन्त्र्येणाप्यर्थस्य विनियोजकं लिङ्गं दृष्टं यथा शब्दार्थयोः सामर्थ्यमित्याशङ्क्य प्रकृतिलिङ्गस्य ततो वैषम्यमित्याह न चेत्यादिना । लिङ्गं हि द्विविधं सामर्थ्यरूपमन्यार्थदर्शनं चेति । सामर्थ्यं च द्विविधं शब्दगतमर्थगतं च । शब्दगतमुदाहरति यथा पूषेति । पूष्णो ऽहं देवयज्ययेत्यादिमन्त्रः । अर्थगतमुदाहरति यथा चेति । तथेत्यत्र ग्रन्थच्छेदः । स्वराद्धरि विरोधकर्तरि । श्रुतिवाक्याभ्यां प्रकरणस्य विरोधमाशङ्क्याह न च तं हैत‡ इत्यादिना । पूर्वतन्त्रसिद्धमानसग्रहाधिकरणमुदाहरति द्वादशाहे इत्यादिना । त्वां समुद्रमनया रसया पृथिव्या पात्रेण प्रजापतिदेवताकं

---

* अत्राष्टाविंशं प्रदानाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १—प्रदानवदेव तदुक्तम् ३ ॥

† आशङ्क्यते इति २-३ पु पा० । ‡ प्रकरणविरोधमिति २-३ पु० पा० ।

मनोग्रहं ध्यानमयग्रहमापाद्य गृह्णामीत्यर्थः । निर्धूतानि नितरां प्रक्षालितानि अत एव गतरसानि रसवत्तापादकसहकारिमन्त्वेन द्वादशाहस्य श्रूयमाणत्वादित्यर्थः । पत्नीसंयाजान्तान्यहानि संतिष्ठन्त इति वचनाद् द्वादशाहान्तर्गताना*महां पत्नीसंयाजन्त्वम्† । अवयुज्य एकदेशं विभज्य । देवदत्तस्याङ्गिनो

५६ । १६

दीर्घैः केशैः स्तुतिः । ननु विसर्गशब्दस्य समाप्तिवचनत्वात्कथम् अङ्गत्वबोधकत्वमत आह अन्त इति । श्रुत्यन्तरबलेनेति । प्रदर्शनार्थमेतत् । एतच्छ्रुतिबलेनापि भाष्यमुपपन्नं दशरात्रस्य द्वादशाहविकृतित्वात् । तत्क्रमेणाहर्धर्मेष्वतिदेशप्राप्तेषु दशरात्रगतदशमाहन्यपि द्वादशाहान्तर्वर्तिदशमाहरङ्गस्य मानसस्य प्राप्तेरिति विविधानि वाक्यानि यत्र न सन्ति मानसत्वात्तदविवाक्यमिति नामार्थः । वचनानि त्विति । एतज्ज्योतिश्चरणाभिधानादि‡त्यत्रानुक्रान्तम् । ननु फलार्थस्यापि क्रत्वङ्गाश्रितत्वादेकप्रयोगत्वं दृष्टमित्याशङ्क्याह न चास्येति । मनोवृत्तिष्वग्नित्वदृष्टिविधेरित्यर्थः । षट्त्रिंशतं सहस्राण्यात्मनो वृत्तीरग्नीनपश्यद् मन इति श्रुतिरिति । ननु निपातानां चादीनामन्यतः प्राप्तार्थद्योतकत्वं दृश्यते एवमेवकारस्यापि इत्याशङ्क्याह न चैवमिति । क्रियानुप्रवेशमात्रं पूर्वपक्षिणो§ विवक्षितं तच्च दूषितम् स यदि विकल्पं ब्रूयात् तर्हि स दूष्यत इत्याह तदतुल्यकार्यत्वेनेति । दृष्टश्चेति सोत्रपदसूचितं द्वितीयगतमवेष्ट्यधिकरण॥मनुक्रामति अस्तीत्यादिना । बार्हस्पत्यं चरुमाग्नेयैन्द्रपुरोडाशयोर्मध्ये निधायेत्यर्थः । यदि ब्राह्मणादयस्त्रयोऽप्यवेष्ट्यामन्यतः प्राप्तास्तर्हि यदि ब्राह्मण इत्यादिप्राप्तार्थत्वान्निमित्तार्थो अप्राप्तौ तु तत्कर्तृकयागविधिरिति । तत्र प्राप्तिप्रकारमाह अत्र यदीत्यादिना । यदि राज्यस्य कर्ता राजा तर्हि त्रयाणां वर्णानां राज्यकर्तृत्वाद्राजसूये च प्राप्तत्वेन तदङ्गावेष्टावपि प्राप्तेर्निमित्तार्थत्वं यदि ब्राह्मण इत्यादेरित्यर्थः । अप्राप्तिप्रकारमाह अथ त्विति । पिकनेमेति ।

५८ । ३

येषां शब्दानाम् आर्येषु न प्रसिद्धोऽर्थः पिकनेमादीनां तेषां किं निगमादिभ्योऽर्थः कल्पनीय उत म्लेच्छप्रसिद्ध एव ग्राह्य इति संदेहे शास्त्रस्य-

---

* द्वादशाहान्तरं गतानामिति २-३ पु॰ पा॰ । † संयाजान्तत्वमिति २-३ पु॰ पा॰ ।
‡ व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ १ सू॰ २४ । § पूर्वपक्षिणोति २-३ पु॰ पा॰ ।
॥ जै॰ सू॰ अ॰ २ पा॰ ३ सू॰ ३ ।

त्वान्निगमादिप्रसिद्ध एव ग्राह्यो म्लेच्छप्रसिद्धेरार्याणामर्थप्रतिपत्तौ विप्लवप्रसङ्गादिति प्राप्ते समुदायप्रसिद्धेरवयवप्रसिद्धितो बलवत्त्वात् पिकादीनि पदानि यद्रूपाणि वेदे दृश्यन्ते तद्रूपाणामेव तेषां म्लेच्छैरर्थविशेषेषु प्रयुज्यमानत्वात् तदर्थे संबन्धे च पदानां बाधाभावाद् विप्रतिशङ्काऽनुत्थानाद् म्लेच्छप्रसिद्ध एवार्थो ग्राह्यः । पिकः कोकिलः । नेमोऽर्द्धतामरसं पद्मम्[illegible] प्रमाणलक्षणे स्थितम् । एवं यथा म्लेच्छप्रसिद्धिः पिकादिशब्दार्थावधारणकारणम् एवमान्ध्राणां म्लेच्छादीनाम् एव क्षत्रियत्वजातौ* राजशब्दप्रसिद्धिः राजशब्दार्थावधारणकारणमित्यर्थः । एवं संदेहं प्रदर्श्य पूर्वपक्षमाह **नैमित्तकानीत्यादिना ।** राज्यकर्तृमात्रे राजशब्द आर्यैर्म्लेच्छैश्च प्रयुज्यते इत्यविवादम् । राज्यमकुर्वति तु क्षत्रियजातिमात्रे आर्या राजशब्दं न प्रयुञ्जते म्लेच्छास्तु प्रयुञ्जते इति विप्रतिपत्तिः । तत्राविप्रतिपत्तिस्थले विरोधाभावाद् राज्यस्य कर्त्ता राजेति वैश्यादिकानां राजत्वादवेष्ट्रौ प्राप्तिः । प्राप्तौ च सत्यां निमित्तार्थत्वं यदि ब्राह्मण इत्यादेः स्यादित्याह **राज्यस्य कर्त्तेत्यारभ्य तेनाविप्रतिपत्तेरित्यन्तेन ।** या तु क्षत्रियमात्रे राजशब्दप्रयोगे म्लेच्छानामार्यैः सह विप्रतिपत्तिः तत्र शास्त्राऽसंस्कृतार्य†प्रसिद्ध्या तद्विहीनम्लेच्छप्रसिद्धिबाधान्न जातिमात्रं राजशब्दार्थः किं तु राज्यकर्त्तैवातश्च निमित्तार्थत्वं सुस्थमित्याह **विप्रतिपत्ताविति । यववराहवदिति ।** यवमयश्चरुर्भवति वाराही उपानहावित्यत्र यववराहशब्दयोर्म्लेच्छैः प्रियङ्गुवायसयोः प्रयोगादार्य्यैश्च दीर्घशूकसूकरयोः प्रयोगादुभयोश्च प्रयोगयोरनादित्वेन तुल्यबलत्वाद् विकल्पेनाभिधानं प्राप्तम् । तदुक्तं प्रमाणलक्षणे । समा विप्रतिपत्तिः स्यात्‡ इति । अभिधानविप्रतिपत्तिस्तुल्येत्यर्थः । सिद्धान्तस्तु । शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात्§ । यवमय इत्यस्य हि वाक्यशेषे यदा ऽन्या ओषधयो म्लायन्त्यथैते मोदमानास्तिष्ठन्तीति श्रूयते ।

यवाश्चान्यौषधिम्लानौ मोदन्ते न प्रियङ्गवः ।

उक्तं हि ।

फाल्गुने ह्यौषधीनां|| हि जायते पत्रशातनम् ।
मोदमानास्तु तिष्ठन्ति यवाः कणिशशालिनः ॥

६५८ । १३

---

* क्षत्रियजाताविति २ पु॰ पा॰ ।　　† संहितार्येति २-३ पु॰ पा॰ ।
‡ जै॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ८ ।　　§ जै॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ६ ।
|| फाल्गुने ऽन्योषधीनामिति २-३ पु॰ पा॰ ।

प्रियङ्गवः शरत्पक्वास्तावद्गच्छन्ति हि क्षयम् ।
यदा वर्षासु मोदन्ते सम्यग् जाताः प्रियङ्गवः ॥
तदा नान्यौषधिम्लानिः सर्वासामेव मोदनात् ॥ इति ।

वाराही उपानहौ इत्यस्य च वाक्यशेषे वराहं गावो ऽनुधावन्तीति श्रूयते सूकरं च गावो ऽनुधावन्ति न काकम् । तस्माद्यववराहशब्दयोर्दीर्घशूकसूकरावर्थाविति । ननु म्लेच्छप्रसिद्धिमात्रेण क्षत्रियजातौ राजशब्दार्थ इति न ब्रूमः किं तु गुणवचनब्राह्मणादिभ्यः कर्मणि चेति पाणिनिना गुणवचनेभ्यः शुक्लादिशब्देभ्यो ब्राह्मणादिशब्देभ्यश्च ष्यञ्प्रत्ययस्मरणाद्राज्ञः कर्म राज्यमिति सिध्यति ततश्च क्षत्रियो राजेन्यप्राप्तिर्ब्राह्मणादीनां राजसूयइति सिद्धान्तिमतमाशङ्क्याह पूर्ववादी बलवदार्येति । प्रयोगमूला हि पाणिनिस्मृतिरार्यप्रयोगविरोधे चानन्मूला म्लेच्छप्रयोगमूला स्यात् । अतो ६५८ । १७ मूलबाधेन बाध्येत्यर्थः । नखनकुलादिवदिति । खं न भवति इति नखं कुलं न भवतीति नकुलमित्यत्र रूढावेव शब्दौ यथा व्युत्पादितौ एवं राजशब्द इत्यर्थः । पाणिनिर्हि नभ्राण्नपान्नवेदानासत्यानमुचिनकुलनखनपुंसकनक्षत्रनक्रनाकेषु प्रकृत्येति नखादिशब्दानां नञ्समासमङ्गीकृत्य नलोपाभावसिद्ध्यर्थं प्रकृतिभावं सस्मार । यदुक्तं यववराहादिशब्देष्विव राजशब्दे ऽपि क्षत्रियमात्रविषयत्वगोचरा म्लेच्छप्रसिद्धिरार्यप्रसिद्ध्या बाध्येति तत्राह रूपत इति । अनादिवृद्धव्यवहाररूढत्वादार्यम्लेच्छप्रयोगयोः स्वरूपतस्तावन्न विशेषो ऽस्ति यवादिशब्देषु तु वैदिकवाक्यशेषानुगृहीतार्यप्रसिद्धेर्बलवत्त्वमुक्तं राजशब्दे त्वार्यप्रसिद्धेर्नास्ति वेदानुग्रह इति द्वयोः प्रसिद्ध्योरविशेष इत्यर्थः । एवमविशेषमुक्त्वा म्लेच्छप्रसिद्धेः राजशब्दविषये विशेषमाह वैदिकवाक्यशेषवदिति । प्रयोगो हि नानादेशेषु नानापुरुषैर्विरच्यते इति संभवद्विभ्रमः । स्मृतिस्तु शिष्टपरिगृहीता व्यवस्थिता ततश्च तदनुगृहीत*म्लेच्छप्रयोग आर्यप्रयोगाद् बलीयानित्यर्थः । उक्तं हि ।

आचारयोर्विरोधेन संदेहे सति निर्णयः ।
संनिबन्धनया स्मृत्या बलीयस्त्वादवाप्यते ॥ इति ।

---

* स्मृत्यनुगृहीतेति ३ पु० पा० ।

अनादिरिति मुख्येत्यर्थः। **गोगाव्यादीति**। गावीशब्दो ह्यशक्त्या प्रयुक्तो न गोशब्दस्य गौणत्वमापादयति एवमिदमपीत्यर्थः। तत्किं राज्यकर्तरि राजशब्दप्रयोगः सर्वथा त्याज्यः नेत्याह **तस्मादिति**। तदेवं यथा क्षत्रियकर्तृके राजसूये ब्राह्मणादेरनधिकारादवेष्टेः प्रकरणादुत्कर्ष एवं मनश्चिदादीनामपि क्रियाप्रकरणाल्लिङ्गादिभिरुत्कर्ष इत्याह **क्षत्रियस्यैवाधिकारादिति**।

ननु ब्राह्मणादिवाक्यानामप्राप्तब्राह्मणादिप्रापकत्वे यदिशब्दविरोध उक्त इति तत्राह **अन्वयानुरोधीति**। अन्वयः प्राप्तिः। यदिशब्दो हि ६५९। १० निपातः निपाताश्चोत्सर्गतः प्राप्तिमपेक्षन्ते। अप्राप्ते चार्थे वाक्याद्गम्यमाने यदिशब्दो भजनीय इत्यर्थः। तदाहुः भट्टाचार्याः।

> यदिशब्दपरित्यागो रुच्यध्याहारकल्पना।
> व्यवधानेन संबन्धो हेतुहेतुमतोश्च लिङ्॥

इति शेषः। यदि रोचयेत फलं मे स्यादिति तर्हि ब्राह्मणो यजेतेति रुच्यध्याहारकल्पनान्न विधित्वक्षतिरित्यर्थः। व्यवधानेन सबन्ध इति। यदि बार्हस्पत्यं मध्ये निधायाहुतिं हुत्वा ऽभिघारयेदभिघारयितुमिच्छेदिति कामप्रवेदने लिङ्। अर्थात्तु विधिरेकस्मिन् वाक्ये विधिद्वयायोगात्तर्हि ब्राह्मणो यजेतेति विधिरेवेत्यर्थः। हेतुहेतुमतोरिति। यदि ब्राह्मणयजनमाहुत्यभिघारणे हेतुस्तदा ऽऽहुत्यभिघारणमेवं कर्तव्यमित्यर्थः। अत्रैको लिङ् हेतुमत्त्वे अपरो विधौ। तत्राप्येकस्य विधिरर्थादपरस्य श्रौत इति।

न्विदमधिकरणमनारम्भणीयं फलाभावात्। अवेष्टिं प्रकृत्यैतया ऽन्नाद्यकामं याजयेदिति पृथगधिकारश्रवणात् त्रयाणां वर्णानामवेष्टावधिकारसिद्धौ यदि ब्राह्मण इत्यादेर्निमित्तार्थतया दुर्वारत्वात् अत आह **इयं चेति**। ननु राजा राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेतेति वाक्ये राजपद* कर्तृसमर्पकं स्वाराज्यकामस्योद्देश्यत्वेन तद्व्यावर्तकत्वे वाक्यभेदप्रसङ्गात्। तथा च प्रकृतयागमात्रे राजविधेरन्नाद्यकामाधिकारे ऽपि राजपदानुवृत्तेर्ब्राह्मणादीनामप्राप्तत्वेन निमित्तार्थत्वासम्भवात्कथं कृत्वाचिन्ताश्रिता। न। तत्र ह्यधिकारवाक्यान्तरगतं राजपदमधिकारवाक्यान्तरे राजानं विधातुं क्षमम्।

---

* राज्यपदमिति २-३ पु· पा·।

यद्युच्येत राजसूयमध्यस्थायास्तावदवेष्टेः राजकर्तृकत्वं सिद्धम् । एवं सत्ये-तयेति साङ्गेष्टेः परामर्शेन फले विधानादधिकारान्तरेऽपि राजकर्तृकेष्टि-लाभ इति । तदपि न । उत्पन्नमात्रं हि कर्म फले विधेयं नाङ्गविशिष्टम् । अङ्गविशिष्टस्य फलसंबन्धेऽङ्गानां फलवदङ्गभावाभावप्रसङ्गात् । तस्मात्सूत्रं कृत्वाचिन्तेति ।

ननु भाष्यकारैरेकादशगतमधिकरणमुदाहृतं टीकाकृता द्वितीयगतं तत्र कोऽभिप्रायस्तं वक्ष्यामस्तदर्थमेकादशाधिकरणमनुक्रम्यते ।

अवेष्टौ चैकतन्त्र्यं स्याल्लिङ्गदर्शनात्* । राजसूयेऽवेष्टिराम्नायते आग्नेयोऽष्टाकपालो हिरण्यं दक्षिणा बार्हस्पत्यश्चरुः शितिपृष्ठो दक्षि-णेति । तत्राग्नेय्यादिहविःष्वङ्गानां तन्त्रेण प्रयोग उतावृत्त्येति संशयः । तत्र बार्हस्पत्यं मध्ये निधायेति लिङ्गदर्शनात् प्रयोगभेदे च मध्ये निधानासंभ-वादेतयाऽन्नाद्यकाममित्येकवचनाच्चैकतन्त्र्यमेकस्मिन् प्रयोगेऽङ्गानां तन्त्रेण भावः सकृदनुष्ठानमिति पूर्वपक्षं कृत्वा राद्धान्तितम् । अन्नाद्यकामप्रयोगेऽवेष्टेरिदं लिङ्गदर्शनादिति न क्रत्वर्थप्रयोगे तस्य तु दक्षिणाभेदाद्भेद इत्य-ङ्गावृत्तिरेव तत्र क्रत्वर्थायामवेष्टौ इदं लिङ्गदर्शनादिकमित्याशङ्कानिरासार्थं क्रत्वर्थायामिति चेदिति सूत्रम् । काम्यायां यदि ब्राह्मण इत्यादिना वर्णमा-त्रसंयोगात् तस्यां च मध्यनिधानादिप्रतीतेर्न राजमात्रकर्तृकक्रत्वर्थेष्टौ तत्प्रा-प्तिरित्यर्थः । तत्र वर्णसंयोगादिहेतोः क्रत्वर्थेष्टावपि गतत्वेन विरुद्धत्व-माशङ्क्य तत्परिहारार्थं द्वितीयाधिकरणानुक्रमणमिति । एकप्रयोगत्वं लिङ्गस्य क्रत्वर्थेष्टावसंभवं काम्येष्टौ च संभवं वदता तेन सूत्रेण काम्येष्टेः क्रत्वर्थे-ष्टिवैलक्षण्यसूचनद्वारेणार्थात् प्रकरणोत्कर्षोऽपि गमित इति भाष्यकारस्यैतत्सू-त्रोदाहरणं नासङ्गतम् । पुरुषायुषस्याहानि षट्त्रिंशत्सहस्राणि तैरवच्छिन्ना मनोवृत्तयः प्रत्यहोरात्रमेकैका भूत्वा षट्त्रिंशत्सहस्राणि भवन्ति । ता एतावत्संख्याकेष्टका ममाऽग्नित्वेन सम्पाद्यन्ते षट्त्रिंशत् सहस्राणीत्यादिना मन एवात्मनः संबन्धिभूतानग्नीनर्क्यान्वर्णव्यत्ययेनार्च्यान्पूज्यानपश्यदि-त्यर्थः । मनसा चीयन्त इति मनश्चितः सुखादिप्रत्ययरूपाः एवं वागादि-वृत्तयो वागादिभिश्चीयमानत्वाद्वागादिचितः । प्राणशब्देन घ्राणमुक्तमिन्द्रिया-

---

* जै॰ सू॰ अ॰ ११ पा॰ ४ सू॰ ८ ।

धिकारात् । कर्मशब्देन वागतिरिक्तकर्मेन्द्रियाणि प्रतीन्द्रियप्रवृत्त्यैकैकमग्निचयनं सम्पाद्यम् । अत एव भाष्यं पृथगग्नीनिति । तेषामेवाग्नीनामेव सा कृतिः सङ्कल्पमात्रमित्यर्थः । ग्रहणासादनेत्यादि भाष्यम् । तत्र ग्रहणं सोमस्य पात्रे उपादानम् । आसादनं स्थापनम् । हवनानन्तरं हुतशेषोपादानमाहरणम् । पश्चादृत्विजां भक्षणार्थमन्योन्यमनुज्ञाकरणमुपह्वानम् । ते अग्नयो मनसैव आधीयन्त आहिताः । अचीयन्त चिताः । एष्वग्निषु ग्रहा अगृह्यन्त गृहीताः । अस्तुवत स्तोत्रं कृतवन्त उद्गातारः । अशंसन् शंसनं कृतवन्तो होतारः । किं बहुना यत्किं चिद्यज्ञे कर्म क्रियते आरादुपकारकं यज्ञ यज्ञीयं यज्ञनिष्पत्त्यर्थत्वेन यज्ञाहं संनिपत्योपकारकमित्यर्थः । तन्मनसैवाक्रियत कृतमित्यर्थः । यो ऽग्निश्चितः सो ऽयमेव लोक इति चिते ऽग्नौ पृथिवीदृष्टिर्विधीयते* ॥

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥ ६५९ । १६

प्रमाणलक्षणोपयोगितयेति । यज्ञायुधी यजमानः स्वर्गं लोकं यातीति वाक्यस्य देहादतिरिक्तात्माभावादप्रामाण्यप्राप्तौ तत्परिहारेण प्रथमाध्यायोपयोगितयेत्यर्थः । अत एवेति भाष्यगतातःशब्दं पूरयति **यत इहेति ।** वक्ष्यतीति भविष्यत्प्रयोगः पूर्वकाण्डापेक्षः । इतः पूर्वकाण्डे नयनमपकर्षस्तस्योद्धारो निवृत्तिः कृतेत्यर्थः । मनश्चिदादीनां पुरुषार्थत्वमनुपपन्नं देहव्यतिरिक्तस्य तत्फलभोक्तुरभावादित्याक्षेपलक्षणा पूर्वाधिकरणसङ्गतिः । तामाहेत्याह **पूर्वाधिकरणेति ।** ननु न भूतानामेकैकस्य चैतन्यमुपलभ्यते घटादेरदर्शनात् । नापि मिलितानां वह्नितप्ते ऽयसि दृतिवायुसमाध्माते सलिलकणाभ्युक्षिते भूतचतुष्टयमेलने ऽपि चैतन्याऽनुपलम्भात् । तत्र भूतसंघाते शरीरे कथं चैतन्यसंभावना ऽतः पूर्वपक्षाभाव इत्याशङ्क्याह **यद्यपि समस्तेति ।** देहो न चेतनः भूतत्वाद् घटवदित्यनुमानस्य च प्रत्यक्षबाधं वक्ष्यत्यह-

---

* अत्र ऊनत्रिंशं लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ९–लिङ्गभूयस्त्वात्तद्धि बलीयस्तदपि ४४ पूर्वविकल्पः प्रकरणात् स्यात् क्रिया मानसवत् ४५ अतिदेशाच्च ४६ विद्यैव तु निर्धारणात् ४७ दर्शनाच्च ४८ श्रुत्यादिबलीयस्त्वाच्च न बाधः ४९ अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववद्दृष्टश्च तदुक्तम् ५० न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवच्च हि लोकापत्तिः ५१ परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वात्त्वनुबन्धः ५२ ॥

प्रतिपाद्यन्ते व्युत्पाद्यन्त इत्यर्थः । इत्थंभावो ऽप्रतिपत्तिमत्त्वादयः । एवं प्रतिज्ञाव्याघातं कथाप्रवृत्तिव्याघातं चोक्त्वा लोकयात्राविरोधमाह **अपि च पशवो ऽपीत्यादिना ।** **शष्पं** बालतृणम् । **आश्यानम्**ईषत् शुष्कम् । इष्टा-निष्टसाधनम् अविद्वान् पशोरपि पशुरित्यर्थः । अनुमानगोचरश्चासौ प्रवृत्ति-गोचरश्चेष्टानिष्टसाधनत्वम् । तच्च प्रत्यक्षं न हि प्रभवतीति योजना । अय-मोदनः क्षुन्निवर्तकः ओदनत्वात् प्रागभुक्तौदनवदित्याद्यनुमानाद्धि इष्टाऽनि-ष्टसाधनत्वावगमः ततः प्रवृत्तिरनिष्टसाधनत्वानुमानाच्च निवृत्तिरिति ।

एवं विपक्षे व्याघातदण्डमापाद्यानुमानप्रामाण्यं स्वीकारितम् । शब्द-

६६२ । ६ प्रामाण्यमपि तथैव स्वीकारयति **न च परप्रत्यायनायेति ।** मूकत्वं नास्ति-कस्य शब्दप्रामाण्यानिष्टेरापन्नम् । प्रवृत्तिनिवृत्तिविरहो ऽनुमानप्रामाण्यविरहादा-पन्न इति विभागः । यत्तूक्तमदृष्टव्याप्तिका ऽर्थापत्तिरत्यन्तपरोक्षार्थविषयत्वादप्र-माणमिति तत्राह **अत्यन्तेति ।** यद्यपि न व्याप्तिदर्शनमस्ति अर्थस्यात्यन्तपरो-क्षत्वात् तथाप्यन्यथानुपपद्यमानस्फोटादिकार्यरूपार्थजन्या ऽर्थापत्तिः शक्त्यादि-विषयेष्टव्यतीति भावः । यच्च सर्वसादृश्यकिंचित्सादृश्याभ्यामुपमानदूषणमभाणि तन्निराकरोति **भूयःसामान्येति ।** न सर्वात्मना सादृश्यज्ञानमुपमानसामग्री नापि किंचिन्मात्रसादृश्यज्ञानमपि तु बहुतरसामान्ययोगज्ञानं तच्च गोगव-यादेरेवेति नातिप्रसङ्ग इत्यर्थः । प्रत्यक्षं प्रत्यभिज्ञा सा च जाग्रत्स्वप्नदेहयो-र्योगव्याघ्रमनुष्यदेहयोश्च भेदे ऽप्यभिद्यमानमहंप्रत्ययालम्बनं शरीराद्भिन-त्तीत्यर्थः । **इत्युक्तं** प्रथमसूत्र इत्यर्थः । एवमनुमानादिप्रामाण्यं सामान्य-तः समर्थ्याभयसंमतप्रत्यक्षेण च देहव्यतिरेकमात्मन उक्त्वा ऽनुमानादपि व्यतिरेकं सूत्रव्याख्यानेन दर्शयति **सूत्रयोजना त्वित्यादिना ।** इह हि सूत्रकारेणेदमुक्तम् । यस्य ज्ञानं धर्मः स तावदात्मा देहस्य च न ज्ञानं धर्मः देहभावे ऽपि मृतावस्थायां ज्ञानाभावादिति । तदयुक्तम् । अयावद्देहभाविनो ऽपि संयोगादेर्देहधर्मत्वेनानैकान्त्यादत आह **चैतन्यादीति ।** चेतनं हि स्वाश्रयस्याष्टद्रव्येभ्यो व्यावर्तकसामान्यवत्त्वाद्विशेषगुणः । इदं च लक्षणं तर्क-पादोक्तयुक्तिनिष्पीडनाऽसहमपि देहात्मप्रत्ययवद्व्यवहाराङ्गत्वादभ्युपेयते ।

,, । १८ अस्तु विशेषगुणश्चैतन्यं ततः किं जातमत आह **तथा चेति ।** यदा नित्यस्यात्मनश्चैतन्यमनित्यं विशेषगुणस्तदा ऽनैकान्तिकत्वमाशङ्क्य

भूतविशेषगुण* इत्युक्तम् । सिद्धान्तेऽप्यन्तःकरणवृत्तिप्रतिबिम्बितचैतन्यस्य प्रतिबिम्बभूतात्मन्यध्यस्तत्वेन तदाश्रितत्वाद् विशेषगुणत्वव्यवहारे न काचित् क्षतिः । शब्दस्य च स्थायित्वाद्यावदाकाशभावित्वमिष्यत एवेति न तेनापि व्यभिचार इति । तदयं प्रयोगः । ज्ञानं न देहविशेषगुणः अयावद्देहभावित्वाद् घटवदिति । नन्वेवमपि प्राणचेष्टादीनां विशेषगुणत्वाभावेनाऽयावद्देहभाविनामपि देहधर्मत्वसंभवात्कथं देहव्यतिरिक्तात्मगमकत्वमत आह **एवमिति ।** प्राणादयो नास्य समवायित्वेनात्मानं कल्पयन्ति किं तु निमित्तत्वेनेत्यर्थः । **तस्यापि देहाश्रयत्वानुपपत्तेरिति ।** ६६३ । २

अदृष्टमपि हि विशेषगुणः तच्चेद्देहस्य तर्हि भूतविशेषगुणत्वाद्यावदाश्रयमनुवर्तेतेति मृतावस्थायामपि भावान्न प्राणाद्यभावोपपादकं स्यादित्यर्थः । विमताः न देवदत्तदेहविशेषगुणाः गुणत्वे सति देवदत्तेतरप्रत्यक्षत्वरहितत्वाद् घटवदित्यनुमानमाह **स्वपरप्रत्यक्षा हीति ।** यद्यपि घटादयः परप्रत्यक्षाः तथापि गुणत्वे सति न परप्रत्यक्षाः । तेषां गुणत्वाभावाद्विशेषणाभावेऽपि विशिष्टाऽभावादिति न साधनविकलता । देहगतगुरुत्वादौ परप्रत्यक्षेऽनैकान्तिकत्वपरिहारार्थं प्रतिज्ञायां विशेषग्रहणम् । यथाश्रुतस्तु ग्रन्थो न घटत एव । इच्छादयो न देहविशेषगुणाः स्वपराप्रत्यक्षत्वादित्युक्ते इच्छाद्यतिरिक्तस्वपराऽप्रत्यक्षपदार्थस्य परेषामसिद्धत्वेन दृष्टान्ताभावाद् वैधर्म्यमात्रस्य च व्याप्तिरहितस्यासाधकत्वादिति । यदुक्तं पूर्वपक्षिणा भूतेष्वयावद्भूतभाव्यपि चैतन्यं देहाकारपरिणतेषु स्यान्मदशक्तिवदिति तदपि न सिद्ध्यति । चैतन्यस्य भूतविशेषगुणत्वेन यावद्देहभावित्वानुमानवद्यावद्भूतभावित्वानुमानाद् मदशक्तेश्च विशेषगुणत्वाभावेन दृष्टान्तवैधर्म्यादित्याह **तत्र यद्यपीति ।** पराप्रत्यक्षत्वेन हि चैतन्यस्य भूतविशेषगुणत्वमनन्तरमेव प्रतिषिद्धं तदभ्युपेत्याप्ययं वाद इति सूचनार्थं यद्यपीत्युक्तम् । मदशक्तेः किण्वादिषु अयावदाश्रयभावित्वमभ्युपेत्य दृष्टान्तवैधर्म्यमुक्तम् । इदानीं मदशक्तिवच्चैतन्यस्य परिणामधर्मत्वमभ्युपेत्याप्याह **अपि च मदशक्तिरिति ।** ,, । ८

मात्रया एकदेशेन । यथा विहङ्गमा हस्तमात्रमपि देशमतिपतितुमतिक्रमितुं नोत्सहन्ते एवं नानाचेतनाधिष्ठितं शरीरमपि न किंचित्कर्तुमुत्सहे-

* विशेषगुणादिति ३ पु॰ पा॰ † प्राणाभावेति ३-३पु॰ पा॰ ।

तेत्यर्थः । किमात्मकमिति भाष्ये प्रश्नो न क्रियते देहधर्मत्वेन चैतन्यस्य तन्मते प्रसिद्धत्वान्नाप्याक्षेपः देहधर्मत्वनिरासेन तस्यापि ज्ञातत्वादत आह
६६३ । १९ दूषणान्तरमिति । पूर्वं हि देहभावे ऽप्यभावान्न देहधर्मश्चैतन्यमित्युक्तम् इदानीं देहधर्मस्य रूपादिवद्द्रष्टृत्वायोगाच्चैतन्यात्मकत्वमेवानुपपन्नमिति दूषणान्तरमभिधातुं प्रथमं तावल्लौकायतिकस्य भूतचतुष्टयातिरिक्तं चैतन्यं नास्तीत्याक्षेपः क्रियत इत्यर्थः । **स एवेति** । आक्षेप इत्यर्थः । देवदत्तचैतन्यं न देवदत्तदेहधर्मस्तद्ग्राहकत्वाद् यज्ञदत्तचैतन्यवदित्यनुमानम् । कालातीतत्वं च देहधर्मग्राहिणो ऽनुमानस्याह **उपलब्धिग्राहिण एवेति** । उपलब्धेरात्मत्वसिद्ध्यर्थं भेदो निराक्रियते । तत्रोपलब्धेर्भेदः स्वाभाविक औपाधिको वा । नाद्य इत्याह **आजानत इति** । स्वभावत इत्यर्थः । न द्वितीय इत्याह **न चेति** । अध्यासभाष्ये ह्युपलब्धिव्यतिरेकेण विषयाणां प्रकाशो न संभवतीत्युक्तम् । ततश्च विषया एव न सन्ति कैरुपाधिभिरुपलब्धिर्भिद्येतेत्यर्थः । विषयाणां परस्परभेदाभावादपि न तदुपाधिक उपलब्धिभेद इत्याह **न च विषयभेदग्राहि प्रमाणमस्तीति** । उपलब्धिव्यतिरिक्तविषयस्य सद्भावे प्रमाणाऽभावाद्विषयस्वरूपं दुर्लभम् । विषयाणामन्योन्यभेदग्राहिप्रमाणाभावाद्भेदः सुदुर्लभ इत्यर्थः । **ब्रह्मतत्त्वसमीक्षायां** ब्रह्मसिद्धिटीकायाम् । प्रत्यक्षं वस्तुसत्तामेव बोधयति न भेदं वित्तेः क्रमवद्व्यापारायोगात् । न च मानान्तराद्भेदसिद्धिः प्रतियोगिभेदसिद्ध्योः परस्पराश्रयत्वाद् इत्याद्युक्तम् । ननु विषयाभावे उपलब्धे ऽनुपलब्धृत्वमपि न स्यादित्याशङ्क्य उपलब्धेरप्रसक्ततामाह **तेनेति** । भाष्ये ऽहमद्राक्षमित्यहङ्कारावच्छिन्नाया उपलब्धेः प्रत्यभिज्ञयैकत्वं समर्थ्यते न शुद्धाया इत्याह **तत्राविद्यादशायामिति** । ननु निश्चेष्टे ऽपि देहे तस्मिन्सत्येव स्वप्ने उपलब्धिदर्शनादनुपयोगवर्णनं भाष्ये ऽनुपपन्नमित्याशङ्क्याह **यो हीति** । तस्मादित्यनन्तरमुक्तार्थोपसंहारो न क्रियते तस्याऽव्यापकत्वादित्याह **प्रकृतमिति*** ॥

६६५ । ७ **अङ्गावबद्धास्तु न शाखासु हि प्रतिवेदम् ॥ ५५ ॥**

उद्गीथादीनां सर्वशाखास्वेकत्वात् कथमुपासनव्यवस्था शङ्क्यते ऽत

---

* अत्र त्रिंशम् ऐकात्म्याधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-एक आत्मनः शरीरे भावात् ५३ व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वान्न तूपलब्धिवत् ५४ ॥

आह **स्वरादीति** । उद्गीथादिश्रुतेर्बलीयस्त्वान्न्यायस्य सामान्यविषयत्वेन प्राकरणिकविशेषाकाङ्क्षत्वाच्च संशयमाह **यस्मिन्निति** । यथा शरीरात्मनोर्भेदादात्मधर्माणां शरीरे न संभव एवमेकशाखागतोद्गीथधर्माणां न भिन्नान्यशाखागतोद्गीथादौ प्राप्तिः । अथ वा विद्याचित एवेत्येवकारश्रुत्या मनश्चिदादीनां क्रियाप्रकरणं भग्नमत्र तूद्गीथादिसामान्यश्रुतेः प्रकरणोपनीतविशेषाकाङ्क्षत्वेन बाधकत्वादुपास्तीनां व्यवस्थेति सङ्गतिद्वयमभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह **ओमित्यादिना** । ननु सामान्यश्रुतिबाधेन कथं सन्निधेः स्थानात् स्वशाखागतविशेषउपासननियम इत्याशङ्क्याह **न चैवमिति** । उद्गीथमुपासीतेत्यत्रोद्गीथश्रुतेरुद्गीथसामान्यं वाच्यम् उद्गीथव्यक्तिर्लक्ष्या स्वशाखागतोद्गीथव्यक्त्युपादाने च सामान्यस्य प्रतिव्यक्ति समाप्तेः सामान्यविशेषौ द्वावपि श्रुत्यर्थौ गृहीतौ तत्र कथं श्रुतिबाध इत्यर्थः । **श्रुतिसमर्पितमर्थं बाधेतेति** । सन्निधिरिति शेषः । शाखान्तरीयस्वीकारेऽपि स्वशाखागतयोस्तयोः स्वीकरणादिति योजना । भट्टोक्तिमाह **यथाहुरिति** । पटं शुक्लमानयेतीह प्रयोगे पटपदेन श्रुतपटत्वजातिलक्षितां च शुक्लपटव्यक्तिं गृहीत्वा कृष्णादिपटव्यक्त्यन्तरं यदि मुञ्चामस्तत्र तदा का श्रुतिरस्माभिः पीड्यते न कापीत्यर्थः । दृष्टान्ते पटमिति सामान्यश्रुतेः सङ्कोचो न संनिधिमात्रादपि तु शुक्लमिति संनिहितविशेषश्रुतिबलेन । दार्ष्टान्तिके तूपासनविधावुद्गीथादिसंनिधिमात्रं न तु स्वरादिभिन्नममुकमुद्गीथमुपासीतेति विशेषविषया श्रुतिर्विद्यते । इतश्च दुर्बलं संनिधिमपबाध्य सामान्यश्रुत्या सर्वशाखासूपासनोपसंहार इति सिद्धान्तमाह **युक्तमित्यादिना** । ननु वाक्याच्छ्रुतेर्बलीयस्त्वाच्छुक्लश्रुतिबलाद्या काचिच्छुक्लव्यक्तिः प्रतीयतां पटशब्दात्तु पटमात्रं किमिति सामान्यश्रुतेः संकोचमत्राह **विशिष्टार्थप्रत्यायनेति** । व्यवहारार्थं हि वाक्यप्रयोगः व्यवहारश्च विशिष्टार्थविषयः न पदार्थमात्रविषयस्तस्य नित्यत्वेन प्रवृत्त्ययोग्यत्वात् । अतो विशिष्टार्थप्रत्ययः पदप्रयोगस्य प्रयोजनम् इत्यर्थः । यद्येवं किमर्थं तर्हि पदैः पदार्थाः स्मार्यन्तेऽत आह **न च स्वार्थमिति** । द्वारं पदार्थस्मरणं वाक्यार्थबोधनायेत्यर्थः । स्वप्रयोजकं स्वोद्देश्यं वाक्यार्थप्रत्ययमपबाधेत पदार्थस्मरणं तर्हि स्वयमेव

६६५ । १३

६६६ । ७

* संबन्ध इति २-३ पु॰ पा॰ ।

न स्याद् वैयर्थ्यप्रसङ्गादित्याह **मा च बाधीति ।** मा बाधि चेत्यन्वयः । बाधितं च प्रसज्येत तच्च मा भूदयुक्तमित्यर्थः । तदेवमानर्थक्यप्रतिहतानां विपरीतं बलाबलमिति न्यायेन वाक्यवशवर्तित्वम् एवंविधस्थले श्रुतीनां तच विशिष्टार्थप्रत्ययाय सन्निहितविशेषश्रुतिवशात् सामान्यश्रुतेः संकोच इत्युक्तं भवति । एवं दृष्टान्ते सामान्यश्रुतेः संकोचमुपपाद्य

६६६ । ११ दार्ष्टान्तिके तदभावमाह **इह त्वित्यादिना ।** अमुकमुद्गीथमुपासीतेत्यश्रवणादुद्गीथमात्रविशिष्टोपासनकर्तव्यता वाक्यार्थः स चोद्गीथपदेन सामान्यमात्रपर्यवसितेनापि कर्तुं शक्यत इति न श्रुतिसंकोच इत्यर्थः । **अपबाधितुमर्हतीति ।** श्रुतिमिति शेषः । यदुक्तं सन्निहितव्यक्त्युपादाने ऽपि न सामान्यश्रुतेः पीडेति तत्राह **श्रुतिसामान्येति ।** एकशाखाङ्गत्वस्योद्गीथोपासनस्याऽन्यशाखागतोद्गीथसंबन्धे संनिधिविरोधमङ्गीकृत्य श्रुत्या सन्निधिबाध उक्तः । इदानीं विरोध एव नास्त्यन्यत्रापि दर्शनादित्याह **विरुद्धमितीति ।** लोकेषु पृथिव्यादिषु लोकशब्दो लोकालोकेषु लाक्षणिकः पृथिव्यादिदृष्ट्या पञ्चविधं सामोपासीतेत्यर्थः । पृथिवी हिङ्कारो ऽग्निः प्रस्तावो ऽन्तरिक्षमुद्गीथ आदित्यः प्रतिहारो द्यौर्निधनमिति । उक्थं कर्माङ्गभूतशस्त्रविशेषं यत्प्रज्ञा वदन्ति तदिदमेव येयं पृथिवीत्युक्ते पृथिवीदृष्टिविधिः प्रयाजो हेमन्तशिशिरयोरेकीकरणेन पञ्चसंख्या ऋतव एव । ततश्चैकसंवत्सरसंबन्ध्यृतुसामान्यात्समा न चैकत्र होतव्याः । छागादेर्हेमार्थमनुवाक्यां पठ हे होतरित्यध्वर्युप्रैषः । यो जात एव बाल एव सन् प्रथमो गुणैः श्रेष्ठः मनस्वान् विवेकवान् स इन्द्र इति शेषः । जनास इति हे जना इत्यर्थः* ॥

११ । २० **भूम्नः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथा च दर्शयति ॥ ५७ ॥**

सैव हि सत्यादयः† इत्यत्र तद्यतत्सत्यमिति तच्छब्देन प्रकृतपरामर्शाद् विद्यैक्यमुक्तम् । अत्र तद्वद्भेदहेत्वभावादगतार्थत्वम् । पूर्वत्रोद्गीथादिश्रुत्या संनिधिं बाधित्वोद्गीथाद्युपास्तीनां सर्वशाखासूपसंहार उक्तः । एवमत्रापि व्यस्तोपासनस्य विधिश्रुतेः फलश्रुतेश्च समस्तोपासनसंनिधानप्राप्तस्तुत्यर्थत्वं बाधित्वा विधेयत्वमित्याह **तत्र दिवमेवेति ।** उभयथा

* अत्रैकाधिकरणम् अङ्गावबद्धाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २–अङ्गावबद्धास्तु न शाखासु हि प्रतिवेदम् ५५ मन्त्रादिवद्वाऽविरोधः ५६ ॥ † व्या. सू. अ. ३ पा ३ सू. ३८ ।

ऽप्युपासनं कर्तव्यमिति शेषः। व्यस्तोपासनफलश्रवणस्य समस्तोपासनस्तु-त्यर्थत्वेनान्यथासिद्धिमाशङ्क्याह **न चेत्यादिना**। न चेत्यस्यैवमपि न च भवितुमर्हतीति वक्ष्यमाणेनान्वयः।

यथा वैश्वानरीयेष्टाविति। वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते इत्युपक्रम्य यदष्टाकपालो भवति ब्रह्मवर्चसेन पुत्रं पुनातीत्यादिना कपालविशेषेषु फलविशेषानाम्नाय द्वादशकपालो भवति यस्मिन् जाते एतामिष्टिं निर्वपति पूत एव स तेजस्वीत्यादि समामनन्ति। तत्र यद्यपि द्वादशत्वे ऽष्टत्वादीनां वस्तुतो ऽन्तर्भावः तथापि न परिच्छेदकत्वं तस्मादष्टत्वाद्वैश्वानरेष्टावष्टाकपालत्वादिगुणविधानमिति प्राप्य [illegible] प्रमाण-लक्षणे। उत्पत्तिशिष्टद्वादशत्वावरोधान्न प्रकृतकर्मण्यष्टत्वादिगुणविधिः। अपि च पुत्रे जाते द्वादशकपालमिति यदेवोपक्रान्तं तदेवाष्टत्वादीनामन्ते उप-संह्रियते यद् द्वादशकपालो भवति यस्मिन् जाते एतामिष्टिमिति तेनैकं वाक्यं द्वादशकपालविधिपरम् अष्टत्वादीनि तु वस्तुतः प्राप्तान्यनूद्यन्ते स्तुत्यर्थमिति क्रतुविधिस्तावकत्वेन वर्तमानापदेशानामेकवाक्यत्वे च संभवति न वाक्य-भेदेन विधिकल्पनं तस्मादष्टत्वादीनां स्तुत्यर्थत्वमित्याह **अत्र हीति**। वैश्वानरेष्टौ हि द्वादशकपाले विधेः प्रत्यक्षत्वादष्टाकपालो भवतीत्यादीनां वर्तमानापदेशानां च तत्स्तुत्यर्थत्वं युक्तं वैश्वानरोपासने तु समस्ते व्यस्ते च विधेः कल्पनीयत्वादेवं कामशब्दस्य काम्यश्रवणात्फलत्वकल्पनायाश्चावि-शेषात्सर्वत्र विधिकल्पनमित्याह **इह त्विति**। तर्हि मूर्धा ते व्यपतिष्य दित्यादिव्यस्तोपासननिन्दा किमर्था ऽत आह **निन्दायाश्चेति**। येन हि यावज्जीवं समस्तोपासनं संकल्पपूर्वं कर्तुं प्रारब्धं तस्य तत्परित्यागसम-स्तोपासनप्रारम्भे सति व्यस्तोपासननिन्दोपपत्तिरित्यर्थः। अत्रोदाहरणमाह **श्याम इति**। श्यामः श्वा आहुतिमभ्यवहरति तस्य यो ऽनुदिते जुहोति, शबलः श्वा आहुतिमभ्यवहरति य उदिते जुहोति इति। उदितानुदितहो-मयोर्निन्दायामपि वाक्यान्तरेण तयोर्विहितत्वादुदितहोमप्रारम्भे ऽनुदितहो-मनिन्दा एवमनुदितहोमप्रारम्भे तत्यागे च उदितहोमनिन्दा तदाहाव-वादः। अभ्युपेत्य कालभेदे दोषवचनादिति। कालभेदे कालान्य-

त्वकरणे इत्यर्थः । उपक्रमोपसंहारयोरेकविद्याविषयत्वेनैकवाक्यत्वावगमात्
व्यस्तोपासनविधिरिति सिद्धान्तयति **समस्तोपासनस्यैवेत्यादिना।**
उपक्रममाह **वैश्वानरविद्यानिर्णयायेति।** व्यस्तोपास्त्यभिज्ञानामेव सम-
स्तविषयजिज्ञासादर्शनादुपक्रमस्य समस्तोपास्तिपरत्वमित्यर्थः । उपसंहार-
माह **तत्र कैकेय इति।** सुतं कण्डितं सोमद्रव्यम्। प्रसुतमासमन्तात्सुतत्व-
मवस्थाभेदः । सोमयागसंपत्तिस्तव कुले दृश्यतइति यावत् । सुतं सोमरूपं
प्रसुतमभ्यस्तम् आसुतं विकृतिषु* ॥

६६८ । ४ **नाना शब्दादिभेदात् ॥ ५८ ॥**

नन्विहैव विद्यानां भेदनिरूपणे प्राक् तदसिद्धेर्गुणोपसंहारचिन्तन-
मसंगतमित्याशङ्क्याह **सिद्धं कृत्वेति।** अधिकरणानारम्भमाशङ्कमानो रूप-
भेदाद् विद्याभेद इति सदृष्टान्तमाह **ननु यथेत्यादिना।** अपूर्वसाधनं
पुरुषप्रवृत्तिरपूर्वभावना धात्वर्थेनेति यजेतेत्यादौ प्रत्ययार्थभूतभावनाया
धात्वर्थेन यागादिना निरूप्यमाणत्वादित्यर्थः । कर्मरूपाणां† साध्यरूपाणां
ब्रह्मणः सर्वत्र विद्यास्वभेदादित्यन्वयः । तत्र हेतुर्गुणानां गुणिनश्च ब्रह्मणः
सिद्धत्वात् । **दुरुच्यवनधर्मा** इन्द्रसमानधर्मा: । यदि वस्तुनिष्ठान्युपास-
नानि तर्हि त्वदुक्तमेव दूषणं भवेन्न तु वस्तुनिष्ठानीति शेषः । **तद्विषयां**
वस्तुविषयाम् । **उपासनाभावाना** उपासनानुष्ठानम् । उपासकप्रवृत्तेरुपा-
सनाधीननिरूपणत्वे ऽप्यभेदमाशङ्कते **यद्यपि चेति।** अस्येश्वरादेः कस्य
चिदपि षोडशकलादेः कदा चित्तदुपास्तिसमये केन चित्सत्यकामत्वादिसं-
यद्वामत्वादिना च रूपेणोपासनविषयभाव इत्यर्थः । ननु सत्यकामत्वादि-
गुणानामुपास्यत्वेन कार्यरूपत्वाच्चकोरेक्षणत्वादिभ्यो वैषम्ये ऽपि न विद्याभेद-

६६९ । ९ स्तत्त्वं गुणिन एकत्वाद् गुणानां चोपसर्जनत्वादत आह **न च तत्तद्गुणतयेति।**
तृतीयेयमित्थंभावे । तत्तद्गुणवत्त्वरूपेण यान्युपासनानि विहितानि तानि
गुणभेदाद् न भिद्यन्ते इति ना ऽपि तु भिद्यन्तएव। छत्रचामरादिगुणभेदेन
राजोपास्तीनां भेददर्शनादित्यर्थः । ननु गुणभेदे ऽपि कर्मैक्यवदुपासनैक्यं
किं न स्यादत आह **न चाग्निहोत्रमिवेति।** इवकारो दृष्टान्ते धर्म्यर्थो

---

* अत्र द्वात्रिंशं भूमज्यायस्त्वाधिकरणं पूर्वम् तत्र सूत्रम् १-भूम्नः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथा च दर्शयति ५७ ॥ † कार्यरूपाणामिति २-३ पु० पा० ।

त्कारो गुणार्थः। अग्निहोत्रे दध्यादिद्रव्याणामुत्पन्नशिष्टत्वान्न कर्मभेदकत्वमुपास्तीनां तूत्पत्तिशिष्टगुणभेदाद्भेद आमिक्षावाजिनभेदादिवत्कर्मभेद इत्यर्थः। अशक्तेश्च न सर्वोपासनैक्यमित्याह न च समस्तेति। के चित्खलु गुणा इति। सत्यकामत्वादयो दहरविद्यायां शाण्डिल्यविद्यायां च समा इति एवं रूपभेदात्तदनुरक्तोपासनावच्छिन्ना भावनाभिधायिशब्दभेदाद् गुणानां चैनरुक्त्यादशक्तेश्च विद्याभेदो दर्शितः। अन्यदपि पूर्णामसंवर्तिनीं श्रियं लभते सर्वेष्वात्मस्वन्नमत्तीत्यादिफलभेदादिकं द्रष्टव्यम्। तदुक्तं सूत्रे शब्दादिभेदादिति* ॥

विकल्पो विशिष्टफलत्वात्॥ ५९ ॥ ६६९। २०

विद्याभेदादिचिन्तानन्तरम् अहंग्रहप्रतीकाङ्गावबद्धोपास्तीनामनुष्ठानप्रकारो ऽधिकरणत्रयेण निरूप्यते। अहंग्रहोपास्तीनां यथाकाममनुष्ठानमिति पूर्वपक्षयिष्यन् समुच्चयनियमेन किमिति न पूर्वपक्षः क्रियते भिन्नाधिकाराणामपि दर्शादीनां समुच्चयनियमदर्शनादित्याशङ्कते तावदग्निहोत्रेति। पृथगधिकाराणामपि समुच्चयो नियमवान् दृष्टः यथा ऽग्निहोत्रदर्शादेरित्यर्थः। परिहरति तेषां नित्यत्वादित्यादिना।

यस्माद्ब्रा साक्षात्स्यादुपास्यं न च विचिकित्सा संशयो ऽस्ति प्राप्नुयाम् अहं फलं न वेति तस्य ब्रह्मप्राप्तिर्भवेदित्यर्थः। साक्षात्कारेण अहंग्रहोपास्यदेवो भूत्वा देवानप्येति प्राप्नोति† ॥

काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा पूर्वहेत्वभावात्॥ ६०॥ ६७०। ९

प्रतीकोपास्तीनामुपास्तित्वादहंग्रहोपास्तिवद्विकल्पनियममाशङ्क्याहंग्रहासु साक्षात्कारसाधनत्वमुपाधिमाह यास्त्विति। यो वायुं दिशां वत्सं वेद स नित्यमवियुक्तवत्सोपासनान्न पुत्ररोदं पुत्रनिमित्तरोदनं करोति जीवत्पुत्रो भवतीत्यर्थः‡ ॥

---

* अत्र त्रयस्त्रिंशं शब्दादिभेदाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रम् १-नाना शब्दादिभेदात् ५८ ॥

† अत्र चतुस्त्रिंशं विकल्पाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रम् १-विकल्पो विशिष्टफलत्वात् ५९ ॥ ‡ दध्यादीति नास्ति १ पु०। § नित्यत्वमाशङ्कते इति १ पु० पा०।

|| अत्र पञ्चत्रिंशं काम्याधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रम् १-काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा पूर्वहेत्वभावात् ६० ॥

६७० । १४

अङ्गेषु यथाश्रयभावः ॥ ६१ ॥

ननु तन्निर्द्धारणानियम* इत्यत्राङ्गावबद्धोपासनानां पृथक्फलत्वादनित्यत्वमुक्तं तत्कथमिदानीमाश्रयवन्नित्यतया शङ्क्यते ऽत आह **उपासनास्वि त्यादिना** । नन्वङ्गं प्रयुङ्क्ते प्रयोगविधिः काम्यफलसाधनत्वे चोपास्तीनामनङ्गत्वात् कथं तासां प्रयोगवचनपरिग्रहस्तत्राह **यद्यपि काम्य इति** । **तत्तत्फलोद्देशेनेति** । काम्यमानफलोद्देशेनेत्यर्थः । ननु क्रत्वर्थाश्रिता उपासनाः फले विधीयन्ते एतावता कथं तासां समुच्चयसिद्धिरत आह **एवं चेति** । साङ्गं प्रधानं युगपत्कर्तव्यमित्याश्रयाणां क्रत्वङ्गानां समुच्चयनियमः प्रयोगवचनेन कृतः । तन्नियमेनाश्रितानामप्युपासनानां समुच्चयनियमो युक्तः । कुतः । आश्रयतन्त्रत्वादाश्रितानामिति योजना । ननु फलकामनायां सत्यामुपासना अनुष्ठीयन्ते कथमासां क्रत्वङ्गैः सह नित्यं समुच्चित्यानुष्ठानं नित्यानित्यसंयोगविरोधाद् अत आह **स च प्रयोगवचन इति** । उपास्तीनां क्रत्वङ्गसमुच्चयसिद्ध्यर्थं फलकामना अपि प्रयोगविधिरेवानुष्ठापयतीत्यर्थः । कामनाया अविधेयत्वान्न प्रयोगविधिप्रयोज्यत्वमिति वक्ष्यमाणमभिप्रेत्य मन्वानस्येत्युक्तम् । प्रयोगविधिः फलकामनानामवश्यभावमापादयतीत्येतद्दूषयति **यथाविहितेति** । यः पदार्थो यथा विहितः यश्च पदार्थो यथोद्दिष्टः सिद्धवद्गृहीतः तदनुरोधी प्रयोगवचनो न पदार्थस्वभावं नित्यत्वादिकमन्यथा करोति किं त्वन्यतः प्रमितपदार्थस्वभावमनुसरतीत्यर्थः । ततः किं जातमत आह **तत्रेति** । क्रत्वर्थानामुद्गीथादीनां यथाऽन्यन्नित्यं फलं परामर्शमन्तरेणाम्नायते तद्वदाम्नानादित्यर्थः । ननु विश्वजिदादौ फलाश्रवणे ऽपि फलं कल्प्यते तद्वदिह किं न स्यादत आह **तथाभावस्य चेति** । फलवत्संनिधावाम्नातत्वेन फलकल्पनानुपपत्तेस्तथाभावस्य संभवादेतानुद्गीथादीन्नियमेन समुच्चिनोतु प्रयोगवचन इत्यर्थः । ननु विध्युपाधित्वादुद्देशो ऽपि समुच्चयेन प्रवर्ततां नेत्याह **मानान्तरानुसारीति** । सिद्धवद्ग्रहणं ह्युद्देशस्य लक्षणं मानान्तराप्रमितावुद्देश्यत्वव्याघात

६७१ । १४ इत्यर्थः । उपसंहरति **तस्मात्कामानामिति** । सत्यप्युपासनाश्रयाणां नित्यत्वे उपासनानां कामावबद्धानामनित्यत्वमिति प्रतिज्ञा । अस्यां हेतुः

* व्या· सू· अ· ३ पा· ३ सू· ४२ ।

नित्यानित्यसंयोगविरोधादिति । उद्गीथादीनां हि नित्यः क्रतुसंयोग उपासनानामनित्यः फलसंयोगः । एतौ चेतरेतरविरुद्धौ उद्गीथादीनां च नित्यत्वानित्यत्वे इतरेतरविरुद्धौ धर्मावापादयत इत्यर्थः । नन्वाश्रयतन्त्रत्वादाश्रितोपासननित्यत्वमुक्तं ततश्च समुच्चयनियमे उपास्तीनां प्रयोगविध्याक्षेपे तदर्थं कामानां नित्यत्वमप्याक्षेप्यमिति तत्राह **इदमेव चेति** । यथा धूमस्याग्नितन्त्रत्वेऽपि न यावदग्न्यनुवृत्तिः किं तु सत्येवाग्नौ भवनमेवं सत्येवाश्रये भवनं तत्तन्त्रता इतश्चाऽनित्यानामप्याश्रयतन्त्रत्वोपपत्तेर्न तत्सिद्ध्यर्थं कामानां नित्यत्वं प्रयोगविधिनाऽऽक्षेप्यमित्यर्थः । एवमधिकरणस्यार्थमुक्त्वा ग्रन्थसंयोजनां करोति **अपिर्भिन्नक्रम इत्यादिना** । भिन्नक्रमत्वमभिनयेन दर्शयति **दुरुद्गीतमपीति** । एवं हि योजिते यथा प्रशंसाधिक्यं लभ्यते न तथा होतृषदनादपीति योजित इति वेदान्तरोदितं प्रणवः स्ववेदे चोद्गीथं तयोरेकत्वज्ञानमथ खलु य उद्गीथः स प्रणवः यः प्रणवः स उद्गीथः इत्युपासनं तत्सामर्थ्यादुद्गाता स्वकर्मण्युद्गातृत्वत्वतं स्वरादिप्रमादरूपं जातं तद्धोतृकृतसम्यक्शस्त्रशंसनं हेतुं कृत्वा समादधाति ऋग्वेदादिव्यापिनः प्रणवस्य स्ववेदगतोद्गीथस्य चैकत्वस्य तेन चिन्तितत्वादित्येतमर्थं होतृषदनाद्धैवापीत्यादिश्रुतेर्दर्शयति **वेदान्तरोदितेत्यादिना** । दुरुद्गीतमेव व्याचष्टे **वेदान्तरोदिते चेति** । ऋग्वेदापेक्षया ६७२ । १ सामवेदो वेदान्तरम् । एवं वाक्यं योजयित्वा तस्मिन् समुच्चयलिङ्गदर्शनत्वघटकं भाष्यमवतारयति **एवं ब्रुवन्निति** । **अन्वयमुखेनेति** । आश्रयसाधारण्ये आश्रितसाधारण्यमन्वयः स आश्रयसाधारण्याभावे आश्रितसाधारण्याभावरूपव्यतिरेकव्याख्यया भाष्ये दृढीकृत इत्यर्थः । चमसं चोन्नीयोद्धृत्य स्तोत्रकरणार्थमुपाकरोति प्रेषति । **एवंविदिति** । ऋग्वेदादिविहिताङ्गलोपे व्याहृतिहोमप्रायश्चित्तादिज्ञत्वं ब्रह्मण एवंवित्त्वम्* ॥

इति श्रीपरमहंसपरिव्राजकामलानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ

तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

अस्मिन् पादे	आदितः
अधिकरणानि ३६	११७
सूत्राणि ६६	४२५

* अत्र षट्त्रिंशं यथाश्रयभावाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ६—अङ्गेषु यथाश्रयभावः ६१ शिष्टेश्च ६२ समाहारात् ६३ गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ६४ न वा तत्सहभावाश्रुतेः ६५ दर्शनाच्च ६६ ॥

अथ तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ।
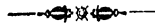
६७२ । ९ **पुरुषार्थोऽतः शब्दादिति बादरायणः ॥ १ ॥**

पूर्वं परापरब्रह्मविद्यानां गुणोपसंहारनिरूपणेन परिमाणमवधारितम् । इह तासां कर्मनिरपेक्षाणामेव पुरुषार्थसाधनत्वं निरूप्यते । तच्च कर्मानपेक्षाणाममूषां का नु नामेतिकर्तव्यता न हि तामन्तरेण करणत्वम् इत्याकाङ्क्षायां यज्ञादयः शमादयः श्रवणादयश्च विद्योत्पत्त्युपयोगिन्य इतिकर्तव्यताश्च निरूप्यन्ते । ननु फलभेदाऽभेदावन्तरेण न विद्याभेदाऽभेदौ न च तावन्तरेण गुणोपसंहाराऽनुपसंहारौ ततः प्रागेव विद्यानां पुरुषार्थसाधनत्वस्य* सिद्धत्वात् किं पुनरारम्भेणात आह **स्थितं कृत्वेति** । फलभेदेन हि विद्याभेदम् उपपाद्य तदसिद्धिशङ्कायां स उपपादनीय इत्यर्थः । अत एव सङ्गतिश्चापरा दर्शिता । औपनिषदात्मज्ञानस्याक्रत्वर्थत्वे† पूर्वपक्षसिद्धान्तयोः फले उक्ते ते सूपलक्षणे । उपासनावाक्यानां पूर्वपक्षे कर्मापेक्षितकर्तृस्तावकत्वं सिद्धान्ते तु सगुणैश्वर्यफलोपासनाविधायकत्वमित्यपि द्रष्टव्यम् । ननूपनिषत्सु कर्तृभोक्तृत्वातिरिक्तमपि ब्रह्मात्मत्वमात्मन उपदिश्यते तद्विषयज्ञानस्य कथं कर्मोपयोगस्तत्राह **यदा चेत्यादिना** । यावन्मात्रं क्रत्वपेक्षितं कर्तृत्वमामुष्मिकफलोपभोक्तृत्वं चेत्यस्यातो नित्यत्वमपीत्यनेन संबोध्यमानस्य तावन्मात्रमुपनिषत्सु विवक्षितमित्युपरितनेनान्वयः । ननु कर्तृत्वभोक्तृत्वे देहस्यापि घटेते अतो न नित्यत्वापेक्षा नतरां देहव्यतिरिक्तात्मज्ञानापेक्षाऽत आह **न चैतदिति** । केषांचित्पूर्वपक्षबीजानाम् इत्युक्तं तान्येवाह **तत्र यद्यपीत्यादिना** । तत्र सिद्धान्ती यद्वदति न प्रकरणादात्मज्ञानं कर्माङ्गमिति तदनुवदति **प्रोक्षणादिवदिति** । यच्च

६७३ । २ वाक्या‡दात्मज्ञानं क्रत्वङ्गमिति वदति तदप्यनुवदति **यद्यपि च कर्तृमात्रमिति** । येन कर्तृमात्रेणात्मज्ञानमव्यभिचरितक्रतुसम्बन्धजुहूद्वारेण पर्णतावद्वाक्येनैव क्रतु§सम्बन्धमापद्येत तत्कर्तृमात्रं नाव्यभिचरितक्रतुस-

---

* साधनत्वस्येति २ पु० पा० । † ज्ञानस्यापवर्गार्थत्वे इति १ पु पा ।
‡ न वाक्यादिति २ पु० पा० । § क्रत्विति नास्ति २ पु० ।

स्वङ्गमिति योजना । एवं सिद्धान्त्यभिप्रायमनूद्य पूर्ववादी दूषयति तथा-
पीति । देहातिरिक्तस्यात्मनो वैदिकैः कर्मभिरव्यभिचारसिद्ध्यर्थं लौकिककर्म-
स्वनुपयोगमाह न तादृशस्येति । वैदिकैः कर्मभिस्तस्य हेतुत्वेन सम्बन्ध- ६७३ । ८
माह आमुष्मिकफलानां त्विति । यथा धूमो ऽग्निमव्यभिचारादनुस्मा-
रयति एवमौपनिषदः पुरुषो ऽपि कर्मभिरव्यभिचारात्तान्यनुस्मारयन् वर्तत-
इत्यर्थः । यद्यपि हेतौ सति कार्यं भवत्येवेति न व्याप्तिस्तथापि व्यतिरिक्त-
आत्मनि ज्ञाते पारलौकिकसाधनेच्छादिरूपा का ऽपि प्रवृत्तिर्भवत्येवेति
व्याप्यव्यतिरेकविज्ञानमनुस्मारितेषु च देहातिरिक्तात्मनां कर्मस्वात्मा द्रष्टव्य
इति वाक्येनात्मज्ञानं क्रतुशेषत्वं नीयत इत्याह वाक्येनैवेति । ननु फल-
वतो ज्ञानस्य कथं क्रत्वर्थत्वमत आह अर्थवाद इति । आत्मज्ञानफलश्रु-
तिर्न फलपरा परार्थफलश्रुतित्वाद् अञ्जनादिफलश्रुतिवदित्यनुमानम् । अदृ-
ष्टद्वारेणात्मज्ञानस्य कर्माङ्गत्वमाह औपनिषदात्मज्ञानेति । आचारा-
द्यन्यार्थदर्शनं प्रापकसापेक्षत्वान्न स्वतन्त्रमित्याह एतदुपोद्बलनार्थमिति ।
तच्छ्रुतेरित्यादीनि सूत्राणि लिङ्गपराणि व्याचष्टे न केवलमित्यादिना ।
विद्यायाः कर्मभिः सह कर्त्रनुगमस्य समप्राधान्ये ऽपि संभवात् प्रकृतकर्मशे-
षत्वप्रतिज्ञया सहाऽसंगतिमाशङ्क्याह तच्च यद्यपीति । उक्तया युक्त्येति ।
आत्मज्ञानस्य दृष्टाऽदृष्टद्वारेण कर्मसूपयोगेनेत्यर्थः । शुद्धबुद्धाद्यत्र वेदान्त-
प्रतिपाद्यं न कर्तृत्वादीत्यत्र विनिगमकमाह अनधिगतार्थेति । शब्दस्य
प्रमाणान्तरसिद्धानुवादेनाऽनधिगतार्थबोधनस्वरसता हि प्रसिद्धेति योजना ।
परार्थे फलश्रुतित्वादिति पूर्वोक्तहेतोर्विशेषणाऽसिद्धिमाह तथा चौपनिषदा-
त्मज्ञानस्येति । तदव्यभिचारस्तु ततश्च क्रतुशेषतेति यदेतत्पुनः क्रम-
ङ्गं स्याद् न स्यादेवेत्यर्थः । यदि परमात्मतत्त्वमेवौपनिषदामर्थः तर्हि प्रिया-
दिसंसूचितजीवस्य द्रष्टव्यत्वं किमित्युपदिश्यते ऽत आह अत एवेति । ६७४ । १९
भोक्तृद्रष्टृत्वव्यपदेशेनाऽसंसारिब्रह्मणा दर्शनार्हेण तस्यात्यन्ताभेदः प्रतिपाद्यते
तथा च व्याख्यातमवस्थितेरिति काशकृत्स्न* इत्यत्र । एवं तावद् ब्रह्मज्ञानं न
कर्माङ्गं फलवत्त्वाज् ज्योतिष्टोमवदिति प्रतिपाद्यवाक्यकृतकर्मसम्बन्धो वा-
रितः आचारादिलिङ्गदर्शनानां प्रतिलिङ्गमुपन्यस्तं तुल्यं तु दर्शनमिति तु-

---

* ब्र· सू· अ· १ पा· ४ सू· २२ ।

शब्देनाकर्माङ्गत्वलिङ्गदर्शनस्य प्राबल्यं विशेष उक्तस्तद्दर्शयति तत्र कर्माङ्ग-

६७५ । १२ त्वेति । अन्यथासिद्धिरुक्तेति । यक्ष्यमाणो ह वै भगवन्तो ऽहमस्मि इत्ये-
तल्लिङ्गदर्शनं वैश्वानरविद्याविषयमित्यादिभाष्येणेति शेषः । यदेव विद्यया
करोतीति श्रुत्या विद्यायाः कर्माङ्गत्वमाशङ्कितं पूर्वपक्षे तस्या उद्गीथवि-
द्याविषयत्वेनान्यथासिद्धिरुक्ता असार्वत्रिकीति सूत्रेण तथास्याः श्रुतेः सर्व-
विषयत्वशङ्कां परे क्ता* परिहरति व्याप्तिरपीति । असंसार्यात्मप्रतिपादनस्य
सूत्रद्वये ऽप्यविशेषात्पुनरुक्तिमाशङ्क्याह अधिकोपदेशादित्यनेनेति ।

वैदेहो विदेहदेशानां† राजा बहुदक्षिणेन विश्वजिदादिना ईजे
इष्टवान् । हे भगवन्तो यक्ष्यमाणो यागं करिष्यन् अस्मि तं द्रष्टुं वसन्तु
भगवन्त इति वैश्वानरविद्यां ग्रहीतुमागतानुद्दालकादीन् प्रति अश्वपतिरा-
जवचनम् । गुरोः कर्मातिशेषेण गुरुशुश्रूषावशिष्टेन कालेन यथाविधि वेदमधी-
त्याचार्यकुलादभिसमावृत्य कुटुम्बे गार्हस्थ्ये तिष्ठन् वेदमधीयानो ब्रह्मलोक-
माप्नोतीति शेषः । शतं समाः यावदायुर्जिजीविषेत् जीवितुमिच्छेत् तत्कुर्व-
न्नेव कर्माणि वर्तेत एवं वर्तमाने त्वयि नरे नराभिमानिनि अशुभं कर्माशुभं न
लिप्यते कर्मणा त्वं न लिप्यस इत्यर्थः । इतः प्रकारादन्यथा प्रकारान्तरं
नास्ति यतो न कर्मलेपः स्यादित्यर्थः । येषां नायमपरोक्ष आत्मा अयं
लोकः प्रत्यक्षफलं ते वयं किं प्रजया करिष्याम इति निश्चित्याग्निहोत्रं न
जुहवां चक्रुः‡ रित्यर्थः§ ॥

६७६ । ११ **परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि ॥ १८ ॥**

पूर्वाधिकरणावान्तरसूत्रेणाक्षेपलक्षणां सङ्गतिमाह सिद्ध इति ।
अपि चापवदति हीति भाष्यव्याख्यानार्थो निन्दोपन्यासः । पूर्वं तु निन्दति

---

* स्वोक्तामिति १ पु॰ पा॰ ।

† विदेहानामिति २ पु॰ पा । ‡ हुतवन्त इति २ पु॰ पा ।

§ अत्र प्रथमं पुरुषार्थाधिकरणं पूर्णम् । अत्र सूत्राणि १७-पुरुषार्थोऽतः शब्दादिति बादरायणः १ शेषत्वात् पुरुषार्थवादो यथा ऽन्येष्विति जैमिनिः २ आचारदर्शनात् ३ तच्छ्रुतेः ४ समन्वारम्भणात् ५ तद्वतो विधानात् ६ नियमाच्च ७ अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं तद्दर्शनात् ८ तुल्यन्तु दर्शनम् ९ असार्वत्रिकी १० विभागः शतवत् ११ अध्ययनमात्रवतः १२ नाविशेषात् १३ स्तुतये ऽनुमतिर्वा १४ कामकारेण चैके १५ उपमर्दं च १६ ऊर्ध्वरेतःसु च शब्दे हि १७ ॥

हि प्रत्यक्षा श्रुतिरित्यादिः सूत्रव्याख्यानार्थ इति भेदः । **भवत्वन्यार्थ इति ।** ओंकार एवेदं सर्वम् इति प्रणवाख्यस्य ब्रह्मणः प्रस्तुतत्वात् तत्संस्थत्वप्रशंसार्थो भवतु नाम त्रयो धर्मस्कन्धा इत्यादिः परामर्श इत्यर्थः । **निवीतमिति ।** एतज्ज्यायिति दर्शनात्* इत्यत्रानुक्रान्तम् । एवं तावदनुवाद- ६१८ । ९
त्वमङ्गीकृत्यानुवादसामर्थ्याच्छास्त्रान्तरं परिकल्प्य तस्मादाश्रमान्तरप्रमितिरु पपादिता । इदानीं नानुवादत्वं किं तर्ह्यपूर्वार्थप्रतीतिरस्मिन्नेव वाक्ये विकल्प्यते इत्याह भगवान्सूत्रकारः । **विधिर्वेति ।** तत्र वाक्यभेदप्रसङ्गात्तदनुपपत्तिमा- शङ्क्याह **यद्यपीत्यादिना ।** विधेयार्थैक्ये ऽप्यनुवादस्य विधिस्तुत्यर्थत्वेने- कवाक्यत्वम् अत्र त्वप्राप्तार्थद्वयप्रतिभानाद्विधेयभेदे सति नैकवाक्यत्व- संभव इत्यर्थः ।

अधस्तादित्यादि महापितृयज्ञे दिष्टगताग्निहोत्रे च श्रूयते तत्रोपरि हि देवेभ्यो धारयतीत्येषो ऽनुवादो वर्तमानापदेशत्वात् हिशब्दाच्चाचारा- च्चोपरि समिधः प्राप्तेर्हविषो ह्यभ्यर्हितद्रव्यत्वात् प्रच्छादनं येन केन चित्प्रा- प्नोति तत्र स्रुग्दण्डे समिधमुपसंगृह्यानुद्रवतीति वाक्यान्तरप्राप्ता सामिन्निय- म्यते । तस्मादनुवाद इति प्राप्ते न समिद्धविःप्रच्छादने चमेत्यप्राप्ता स्रुग्दण्ड- इति च हविषः प्राग्देशे धारणं प्राप्तं न हविष उपरि । तस्मादप्राप्तेर्भङ्क्त्वा हिशब्दं पञ्चमलकारस्वीकारेण च विधिरिति शेषलक्षणे सिद्धान्तितम् । एवं तावच्चतुर्णामाश्रमाणामिहानुवादः तस्मात्सामर्थ्यादन्यत्र विधिरिहैव विधिरिति पक्षद्वयमुक्त्वेदानीं वाक्यान्तरप्राप्ताश्रमान्तराणा†मनुवादेन ब्रह्मसं- स्थता स्तूयते स्तुतिसामर्थ्याच्च सैव विधीयत इति पक्षान्तरमाह **संप्रतीति ।** ब्रह्मसंस्थताविधावपि न पारिव्राज्यसिद्धिः त्रयाणामपि गृहस्थादीनां ब्रह्मसं- स्थत्वसंभवादिति प्रकृतासंगतिमाशङ्क्याह **अत्रावान्तरेति ।** समधिकशो- षड्गुणम् । अष्टानां ग्रासानां समूहो ऽष्टग्रासी । ननु भवतु यौगिकं ब्रह्म- संस्थपदं योगस्तु परिव्राज्येवेत्याशङ्क्याह **न च गृहस्थादेरिति ।** स्यादेतत् ६७९ । १०
त्रयो धर्मस्कन्धा इत्युपक्रमात्सर्व एव इत्यत्र तएव त्रय एतच्छब्देन परामृ- श्यन्ते । तत्र तपःशब्देन परिव्राजकस्यापि ग्रहणे चत्वार आश्रमा मध्ये उक्ता इति चित्वेनोपक्रमस्तत्परामर्शश्च न घटेतात आह **तपसा चेति ।**

---

* व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ४० ।   † आश्रमाणामिति २ पु॰ पा॰ ।

नन्वेते पुण्यलोका इति पुण्यभाजां बहुवचनेन निर्देशाद् ब्रह्मसंस्थो ऽमृतत्व-
मेतीति अमृतत्वभाज एकवचनेन निर्देशात् त्रय आश्रमिणः पुण्यलोकभाजश्च-
तुर्थ आश्रमी ब्रह्मसंस्थ इति गम्यते तत्कथं चतुर्णां ब्रह्मसंस्थत्वमत आह
एते च त्रय इति । परिव्राजो ऽपि वनस्थे ऽन्तर्भावमुक्तमभिप्रेत्य त्रय इति
निर्देशः । ननु पुण्यलोकभाजामेवामृतत्वभाक्त्वं विरुद्धमित्याशङ्क्याह **न च
येषा मिति** । ब्रह्मणि संस्था निष्ठा ऽस्येतीह समासः सर्वनामार्थे वर्तते
सर्वनाम च प्रकृतग्राहीति* प्रकृतः सर्व एव ब्रह्मसंस्थोऽस्मत्पक्षे लभ्यते
तव त्वप्रकृतः परिव्राड् ब्रह्मसंस्थस्तथा च समासान्तर्वर्तिसर्वनामश्रुति-
विरोध इत्यर्थः ।

९८० । ६ **यथाग्नेय्येति** । ज्योतिष्टोमे प्रथमम् आग्नेयादयो मन्त्रा अग्न आयाहि
वीतये इत्येवमादयो विशेषत आम्नाताः स्तोत्रादिसाधनत्वेन विनियुक्ताश्च
पुनराग्नेय्याग्नीध्रमुपतिष्ठत इति सामान्येनाग्नेयीमात्रमाग्नीध्रोपस्थाने विनियु-
ज्यते । तत्र संशयः किमप्रकृतैवाग्नेयी विनियुज्यते उताविशेषेण या का चिद-
ग्निलिङ्गवती प्रकृता ऽप्रकृता च उत प्रकृतैवेति । तत्राग्नेय्येति श्रुतेरविशेषात्
सर्वाग्नेयी विनियुज्यते ऽथ वा विनियुक्तविनियोगानुपपत्तेरप्रकृतैवेति पूर्वपक्ष-
माशङ्क्य शेषलक्षणे स्थितं सिद्धान्तमाह **प्रकृतैवेति** । अप्रकृताग्नेयीग्रहणे हि
तस्या ज्योतिष्टोमेन सामान्यसंबन्ध आग्नीध्रेण विशेषसंबन्धश्च विधातव्यः ।
प्रकृतग्रहणे तु तस्या आग्नेय्याः क्रतुना सामान्यसंबन्धसिद्धेर्विशेषसंबन्ध-
मात्रविधाने लाघवं स्यादित्यर्थः । आद्यं पूर्वपक्षं निषेधति **न च विनि-
युक्तेति** । यद्यपि स्तोत्राद्यर्थमाग्नेयी प्रकृता तथापि तस्याः पारार्थ्यमनेन
विनियोगेन न गृह्यते अनपेक्षितत्वात् । आग्नेयीस्वरूपमात्रं त्वपेक्षितत्वाद्
गृह्यते । यदि पुनराग्नेय्यनेनैव वाक्येनोद्दिश्य विधीयते तदा ऽसौ परार्थ-
त्वेनैव प्रतीता तथैवोद्दिश्यमाना अन्यत्र च विनियुज्यमाना विनियुक्तविनि-
योगविरोधमावहेन्न त्वेवं विधीयमानत्वादस्या इत्यर्थः । यत्तूक्तं सामान्य-
,, । १२ श्रुतिविरोध इति तत्राह **तावता चेति** । आग्नेयीशब्दस्य यौगिकत्वात्
संनिहितव्यक्तिपरत्वमेव । अग्निदेवताकत्वलक्षणो हि योगो व्यक्तावेव घटते
न सामान्यमात्रे । तद्धितान्तवर्त्यस्यशब्दस्य संनिहितवचनत्वादित्यर्थः ।

---

* प्रकृतावलम्बीति ३ पु० पा० ।

ननु श्रुत्यपेक्षत्वे ऽप्याग्नेयीशब्दस्य न प्रकृतव्यक्तिर्ग्रहीतुं शक्यते ऽन्यार्थप्रयुक्तत्वेन गतरसत्वादत आह न च यातयामतयेति। वाचःस्तोमः ६८०।१३ क्रतुविशेषः। तत्र सर्वा ऋचः सर्वाणि सामानि सर्वाणि यजूंषि वाचःस्तोमे परिप्लवं शंसन्तीति विनियोगे ऽपि मन्त्राणां प्राप्तात्मिकार्थेषु विनियोगशक्तिश्चापि स्यादित्यर्थः। परिप्लुत्य परिप्लुत्य यदृच्छया मन्त्राणां शंसनं परिप्लवः। आग्नेयीन्यायं प्रकृते योजयति तथेहापीति। इह हि वाक्ये उपक्रमे यज्ञो ऽध्ययनं दानमिति गृहस्थानामसाधारणधर्मो निर्दिष्टस्तप इति वनस्थानाम् आचार्यकुलवास इति ब्रह्मचारिणां तथा सत्युपसंहारे ऽपि ब्रह्मसंस्थत्वेनैव साधारणधर्मेण यतीनां ग्रहणं युक्तं न तपसा तस्य गतिष्वसाधारणत्वाभावादित्याह यथोपक्रान्तमिति। यथोपक्रान्तमित्याद्युचितमित्यन्तं संग्रहवाक्यम्। अपि च तपःशब्देन परिव्राजकग्रहणे त्रय इति चत्वार आश्रमा निर्दिष्टव्याः। चतुष्ट्वविच्छिन्नेषु च तेषु त्रित्वमयुक्तमित्याह यत्संख्याकाश्चेति। इदमप्युचितमित्यन्तं संग्रहवाक्यमेव। आद्यं संग्रहं व्यतिरेकमुखेन विवृणोति असाधारणेत्यादिना। असाधारणेन यज्ञादिना उपक्रमः साधारणेन तपसा चोपसंहारः। तावेतौ न श्लिष्येते न सङ्गच्छेते इत्यर्थः। तपसः संन्यासिवनस्थयोः साधारणत्वमङ्गीकृत्य दूषणमुक्तमिदानीं साधारण्यमेव नास्ति तस्य वनस्थासाधारणत्वात्तथा च तपसा परिव्राजकस्य ग्रहणं नैव प्राप्नोतीत्याह न च तपो नामेति। ग्रीष्मे पञ्चाग्निमध्यावस्थानादि हि तपो नाशनासनियमादि। तथा सति द्वाविं*शद्ग्रासादिनियमेन गृहस्थादेरपि तपस्वित्वप्रसङ्गादित्यर्थः। यच्चोक्तं सर्माधिकशौच तप इति तत्राधिक्रमप्याह न च शौचेति। एवमाद्यं संग्रहं विभज्य द्वितीयं विभजते सिद्धसंख्याभेदेष्विति। अवस्थाविशेषापेक्षयैकस्यैव पुण्यलोकामृतत्वप्राप्तिव्यपदेशभेदस्य पूर्वपक्षउपपादितत्वाद् भाष्याऽयोगमाशङ्क्याह अथ एतइतीत्यादिना। त्रय इत्येते ६८१।८ इति च पदे तावत्समानाधिकरणे। ततश्च ये त्रय इत्युक्तास्त एवैतइति परामृष्टव्याः। तत्र त्रय इति भिक्षुं विहाय यदि गृहस्थादय उच्यन्ते तदा वक्तव्यं तपःशब्देन भक्तिर्गृह्यते वा न वेति यदि तु गृह्येत† ततस्तापसेन

* द्वात्रिंशदिति १ पु॰ पा॰। † यदि भक्त्यारम्भेणैव गृह्येतेति १ पु॰ पा॰।

भिक्षुणा सह सर्वेषामेतइति शब्देन प्रकृतपरामृष्टत्वादेतच्छब्दसमानार्थवृत्तिना त्रय इति शब्देन भिक्षुवर्जं त्रयो वक्तुमशक्या इत्यर्थः । अथ तपःशब्देन भिक्षुः संगृह्यते त्रय इति शब्देन च भिक्षुसहिता निर्दिश्यन्ते तत्राह

६८१ । ११ **भिक्षुसंग्रहे चेति ।** तदा ह्येतच्छब्दपरामृष्टानां त्रयाणां पुण्यलोकभाक्त्वाभिधानाद् भिक्षोरपि पुण्यलोकभाक्त्वं स्यात्तच्चायुक्तं तस्य ब्रह्मसंस्थत्वनियमादित्यर्थः । अथ ब्रह्मसंस्थस्यैव पुण्यलोकभाक्त्वमपि स्यात्तत्राह **तेन तस्यैवेति ।** वाक्यवैरूप्यमाह **त्रिषु चेति ।** गृहस्थादीनामनित्यत्वाद् ब्रह्मसंस्थाया: सदा ब्रह्मसंस्थो ऽमृतत्वमेतीति योजनीयम् । एवं वाक्यवैरूप्यमित्यर्थः । भाष्यमपि साध्याहारे योजने उक्तदोषं हृदिकृत्य यथाश्रुतार्थोपपादेन फलभेदव्यपदेशं हेतुमाहेति व्याख्यातं भवति । यदिह केशवो वक्ति मा भूत्तपःशब्देन भिक्षोर्ग्रहणं ब्रह्मसंस्थपदस्य तु प्रकृतमात्रप्रवृत्तौ को विरोधः भिक्षोश्च योगार्थाऽविशेषाद् ब्रह्मसंस्थस्य सतो ऽमृतत्वं भविष्यति । न च भिक्षोरपि नित्या ब्रह्मसंस्था संन्यासाद् ब्रह्मणः स्थानमिति फलान्तराम्नानादिति तदत एवापास्तम् । यदा तदेति वाक्यवैरूप्यादेव । न च संन्यासस्योद्देश्यं फलं ब्रह्मलोकः । काम्यकर्मवत्तः संन्यासित्वव्याघातात् । लोकैषणाव्युत्थितस्य हि संन्यासो विधीयते । तस्मात्संन्यासाद् ब्रह्मण इत्यानुषङ्गिकफलाभिप्रायं प्राप्य पुण्यकृतांल्लोकानित्यादि वदतो भिक्षोर्नित्या ब्रह्मसंस्थेति । **भवत्येव वैरूप्यमिति ।** सिद्धान्तिना ऽपि योगस्येष्टत्वाद् रूढिमारोप्य पूर्वपक्षाभासस्त्त स्मारयतीत्यर्थः । आग्नेयीन्यायेन ब्रह्मसंस्थशब्दस्य प्रकृतसर्वगोचरत्वस्योक्तत्वात्कथं त्रयाणां ब्रह्मसंस्थत्वासंभवः अत आह **सत्यमिति । दर्शितश्चात्राऽसंभव इति ।** वैरूप्यादिनेत्यर्थः । एवं प्रकृतपरामर्शित्वं ब्रह्मसंस्थशब्दस्य व्युदस्य यौगिकार्थस्य भिक्षावेव

,, । २० संभवं भाष्योक्तमुपपादयति **एष हीत्यादिना ।** संपूर्वस्तिष्ठतिर्हि समाप्तिवचनः अन्यनिष्ठताया ब्रह्मणि समाप्तिर्न स्याद् अन्यत्रापि व्यासक्तत्वादित्यर्थः । स्वाभावेन स्वस्य विरोधाद्धेतोस्तं व्यवच्छिन्दन्तीति योजना । भास्करस्तु न्यास एवात्यरेचयदिति तैत्तिरीयके ब्रह्माभिधीयते न्यास इति ब्रह्मेति निर्वचनात् । तथा च संन्यासे प्रमाणत्वेन वचनोदाहरणं भाष्यकारस्य न युक्तमिति वदति तं श्रुतिव्याख्यानेनानुकम्पते **सर्वसङ्गेत्यादिना ।**

अत्र हि श्रुतौ सत्यं परपर*मित्यादिना सत्यादिशब्दानि प्रक्रम्य तेभ्यः परत्वेन संन्यासः श्रूयते तत्र ब्रह्मा परमात्मा पर उत्कृष्टः† संन्यासो ऽपी-तरसाधनेभ्यः पर इत्यस्मात्साम्याद् ब्रह्मत्वेन स्तूयते इत्यर्थः। ब्रह्मपर-तयेति। ब्रह्मणि तात्पर्येणेत्यर्थः। ब्रह्मज्ञानपरिपाकाङ्गत्वाच्चेति भाष्यं तदनुपपन्नमिव। अनधिकृतविषयत्वे ऽपि संन्यासस्य तान् प्रत्येव विद्या-परिपाकाङ्गत्वसंभवादित्याशङ्क्य व्याचष्टे शब्दजनितस्येति। संन्यासस्य ६८२। १० कर्मा ऽनधिकृतविषयत्वकल्पनं हि स्वप्रयुक्ताधिकार्यलाभे स्याद् ब्रह्मसाक्षा-त्कारकामस्य तदधिकारिणः सत्त्वान्नैवं कल्पनीयमित्यर्थः। ये तु शिखा-यज्ञोपवीतत्यागरूपं पारमहंस्यवृत्तिं न मन्यन्ते ते न पश्यन्ति प्रत्यक्षां घटिकास्थानेषु पठ्यमानामाथर्वणीं श्रुतिं सशिखं वपनं कृत्वा बहिः सूत्रन्त्य-जेद्बुध इति। न चात्र सशिखं शिखासहितं यथा भवति तथेति शिखार-क्षणं शङ्क्यम्।

आग्नेरिव शिखा नान्या यस्य ज्ञानमयी शिखा।
स शिखीत्युच्यते विद्वान्नेतरे केशधारिणः॥
ज्ञानशिखिनो ज्ञाननिष्ठा ज्ञानयज्ञोपवीतिनः।
ज्ञानमेव परं तेषां पवित्रं ज्ञानमुच्यते॥

इत्यादिवाक्यशेषे बाह्यशिखां व्यावर्त्य ज्ञानस्यैव शिखात्वादिसंपा दनात्। न चैतद् द्विचिद्दिनजीवनावशेषविद्वत्पुरुषविषयं न साधकविषय-मिति साम्प्रतम्।

आत्मानमरणिं कृत्वा प्रणवं चोत्तरारणिम्।
ध्याननिर्मथनाभ्यासाद्देवं पश्येन्निगूढवत्॥

इति वाक्यशेषे ध्यानविधानात् सिद्धं प्रति तद्वैयर्थ्यात्। महाभारते च यतिधर्मप्रकरणे यमस्मृतिरुदाहृता सापि तेनैव दृष्टा।

एकवासा अवासा वा एकदृष्टिरलोलुपः।
एक एव चरेन्नित्यं वर्षास्वेकत्र संवसेत्॥ इति।

न च विदण्डिनामवासस्त्वसंभवः परमहंसस्य तु सर्वत्यागादस्य संभवः। इदमपि साधकविषयवचनं सिद्धं प्रति विधिवैयर्थ्यादिति।

---

* परमिति सकलेषु १ पु। † उत्कृष्ट उक्त इति २ पु पा०।

यदिह केशवः प्रललाप । बहिःसूत्रमित्यन्तर्यामिणो बाह्यो हिरण्यगर्भो ऽभिधीयते नोपवीतं हृदि प्राणाः प्रतिष्ठिता इति प्राणप्रक्रमात् । वाक्ये च संन्यासविध्यश्रवणात् । परमात्मना चोपवीतकार्यस्य सव्यापसव्यादेरकरणादुपवीतकार्यस्य तस्मिन्नतिदेशायोगाच्च न तन्निष्ठाबलादुपवीतत्यागसंभवः । कुशकार्यहविर्द्धारणाकरणे हि शरमयबर्हिषा तद्बाध इष्यतइति । तन्न । सूत्रसादृश्यरूपगुणलक्षणाद्द्वारेण हिरण्यगर्भे सूत्रशब्दवृत्तिकल्पनायां गौरवप्रसङ्गात् । सूत्रविकारोपवीतलक्षणायां च सन्निकर्षात्त्रिवृत्सूत्रं च तद्विदुरिति चोपक्रमगतहृच्छब्दोक्तं ब्रह्म तच्छब्देन परामृश्य त्रिसूत्रतासंपादनात् । तन्निष्ठाबलेन नित्याशयितसूत्रस्यापि त्रिसूत्रत्वावधारणात् । धारणात्तस्य सूत्रस्य नोच्छिष्टो नाशुचिर्भवेदिति च यज्ञोपवीतसाध्योच्छिष्टाशुचित्वनिवृत्तेरान्तरसूत्रेण संपादनेन त्याज्यसूत्रस्य यज्ञोपवीतत्वावधारणात् । एतेनातिदेशानुपपत्तिः पराणुन्ना । तथोपसंहारेपि ज्ञानयज्ञोपवीतिनः इदं यज्ञोपवीतं तु परमं यत्परायणम् स विद्वान्यज्ञोपवीती स्यात्स यज्ञस्तं यज्वानं विदुरित्यादिभिर्यज्ञोपवीतमेव घुष्यते । यत्तु प्राणप्रकरणादिति । तन्न । ततो ऽपि प्रागेव सहिरण्यगर्भसमस्तजगदधिष्ठानस्य ब्रह्मणो हृच्छब्देन प्रक्रान्तत्वात् । यच्च संन्यासाश्रवणादिति । तदपि न । वाक्यशेषे बहिः सूत्रं त्यजेद्विद्वान्योगमुत्तममास्थित इति योगं सम्यग्ज्ञानं कर्तुं प्रवृत्तस्य साधनत्वेन सूत्रत्यागस्य विहितत्वात् । सर्वश्रुतिस्मृतिषु च संन्यासस्यैव ज्ञाने साधनत्वप्रसिद्धेः । त्यागसंन्यासशब्दयोश्चैकार्थत्वादिति ।

अयं च यज्ञोपवीतादित्यागः परमहंसयतिविशेषविषये पर्युदासो ऽपरमहंसो यज्ञोपवीतादि धारयेदिति न निषेधः नित्यविधिभिर्निवृत्तेः प्रत्यवायं कल्पयित्वा यज्ञोपवीतादिधारणप्रवृत्तेर्विहितत्वात् । तत्र कथं निषेधेन निवृत्तिबोधः क्रियेत । न च प्रवृत्तौ प्रत्यवायं परिकल्प्य निषेधो निवर्तयतीति वाच्यम् । तथा सति प्रवृत्तेरप्राप्त्या निषेधस्यैवानुदये सर्वनाशप्रसङ्गात् । तस्मात्पर्युदासः । यदि मन्येत परमहंसानामपि पराशरेण यज्ञोपवीतादि विहितं तत्र परमहंसा नाम चिदण्डजलपवित्रयज्ञोपवीतशिक्यान्तर्वासधारिण इत्यादिना ततश्च न पर्युदास इति । तन्न । अस्य वचनस्य व्यवह्रियमाणपराशरस्मृतावदर्शनात् । कल्पने च सशिखमित्यादिप्रत्यक्षश्रुतिविरोधे बुद्धादिस्मृतिवद् बाधात् । भवन्ति च स्मृतयः ।

त्रिदण्डं कुण्डिकां चैव सूत्रं चाथ कपालिकाम् ।
जन्तूनां वारणं वस्त्रं सर्वं भिक्षुः परित्यजेत् ॥
कौपीनाच्छादनार्थं तु वासोऽर्द्धस्य परिग्रहम् ।
कुर्यात् परमहंसस्तु दण्डमेकं तथैव च ॥

इति विष्णुः । कात्यायनाश्च । तत्र परमहंसा नाम त्रिदण्डकमण्डलुशिक्यजलपवित्रपात्रपादुकाशनशिखायज्ञोपवीतकपालानां त्यागिनो न तेषां धर्माधर्मौ न सत्यं नापि चानृतं सर्वसहाः सर्वसमाः समलोष्टाश्मकाञ्चना यथोपपन्नमेवाहाराश्चातुर्वर्ण्ये भैक्षचर्यं* चरन्त आत्मानं मोक्षयन्तइति । विष्णुकात्यायनस्मृत्योश्च शिष्टपरिगृहीतयोरनाप्तप्रणीतत्वं शङ्कमानस्य स्वकीयब्राह्मणत्वे ऽप्यनाश्वासः स्यात् । स्मरति स्म भगवान्व्यासः ।

यज्ञोपवीतं कर्माङ्गं वदन्त्युत्तमबुद्धयः ।
उपकुर्वाणकात्पूर्वं यतो लोके न दृश्यते ॥
यावत्कर्माणि कुरुते तावदस्यैव धारणा ।
तस्मादस्य परित्यागः क्रियते कर्मभिः सह ॥
अग्निहोत्रविनाशे तु जुह्वादीनि यथा त्यजेत् ।
यथा च मेखलादीनि गृहस्थाश्रमवाञ्छया ॥
पत्नी योक्त्रं यथेष्ट्यन्ते सोमान्ते च यथा ग्रहान् ।
तद्वद्यज्ञोपवीतस्य त्यागमिच्छन्ति योगिनः ॥ इति ।

महाभारते ऽपि ।

एकदण्डी त्रिदण्डी वा शिखी मुण्डित एव वा ।
काषायमात्रसारो ऽपि यतिः पूज्यो युधिष्ठिर ॥

तथा ।

जटाऽजिनधराश्चान्ये पङ्कदिग्धा जितेन्द्रियाः ।
मुण्डा निस्तन्तवश्चापि वसन्त्यर्थार्थिनः पृथक् ॥

इति राजधर्मप्रशंसार्थमुत्तमाश्रमपरामर्शः । लिङ्गे ऽपि पुराणे ।

निकृत्य सशिखान् केशानुपवीतं विसृज्य च ।
पञ्चभिर्जुहुयादप्सु भूः स्वाहेति च वा क्रमात् ॥ इति ।

---

* भैक्ष्यचर्यमिति १ पु॰ पा ।

पद्मपुराणेऽपि ।

ततो व्रतानां परमहंसव्रतमनुत्तमम् ।
तेभ्यो ददौ दिवौकोभ्यः सतामप्यविरोधयत् ॥
पठ्यते यजुशाखायां महत्येतामहं व्रतम् ।
परं ब्रह्मोदितं तद्वदागमाचारचेष्टितम् ॥
ब्रह्माराधनमुख्यानां व्रतिनां तीव्रतेजसाम् ।
भृगुरध्यापयामास वेदोक्तं परमं हितम् ॥
एवव्रतधराः सर्वे वसन्ति स्माऽमरेश्वराः ।
हंसव्रतधरा भूत्वा ध्यायमानाः परं पदम् ॥
छित्वा शिखां सोपवीतां विधिना परमेण ते ।
कालेन महता ध्यानादेवं ज्ञानात्मतां गताः ॥
हंसव्रतिनो ये चात्र नियताः संयतेन्द्रियाः ।
एवं भिक्षां तु भुञ्जाना ध्यायमानाः परं पदम् ॥
दण्डहस्तास्तु सञ्जाता भिक्षाव्रतसमन्विताः ।
त्यक्त्वा शिखां सोपवीतां दण्ड एकः करे धृतः ॥
हंसव्रतं परं प्रोक्तं पुरा चीर्णं मया चिरम्* ।
व्रतानां परमं गुह्यं पवित्रं पापनाशनम् ॥
हंसव्रतं द्विषेन्मोहात्पापेनाच्छादितो नरः ।
न स मुच्येत पापेन कल्पकोटिशतैरपि ॥
तस्माद्धंसव्रतानां तु न हन्यान्न च दूषयेत् ।
भिक्षां परमहंसानां यतीनां यः प्रयच्छति ॥
विमुक्तः सर्वपापेभ्यो† नासौ दुर्गतिमाप्नुयात् ।
शिखां यज्ञोपवीतं च त्यक्त्वा चरति यो व्रतम् ॥
हंसव्रती स विज्ञेयो मोक्षकामी भवेच्च सः ।
शिखायज्ञोपवीतेन त्यक्तेनासौ कथं द्विजः ॥
निन्द्यते देवलोकेषु पूजितो देवदानवैः ।
दृष्ट्वं विशिष्टमथ वा हंसव्रतधरं नरम् ॥

---

* मया चीर्णं पुरो वरमिति २ पु. पा. । † सर्वकामेभ्य इति २ पु. पा. ।

न स्पृशेदङ्गमङ्गेन देवरूपः स वै द्विजः ॥ इति ।

पराक्रान्तं चात्र बहुभिराचार्यैरिति न विस्तीर्यते* ॥

स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् ॥ २१ ॥ ६८२ । १२

पूर्वत्रानुष्ठेयसाम्यश्रुतेराश्रमान्तरं विधेयमित्युक्तम् । इह तु रसतमत्वादीनामङ्गाश्रितत्वेनेयमेव जुहूरित्यादिस्तुतिसामान्यात् स्तुत्यर्थत्वमिति पूर्वः पक्षः ।

यदा रसतमत्वादि नाऽङ्गनिष्ठमपि स्तुतिः ।
तदा किमङ्ग वक्तव्यमनङ्गात्मधियः फलम् ॥

इति सिद्धान्ते । ननु रसतमत्वादिभिः किमुद्गीथादिविधिः स्तूयते उत उपास्तिविधिः । नाद्यः । उद्गीथादिविधेः कर्मप्रकरणस्थत्वेन व्यवधानानेनैकवाक्यत्वाऽनुपपत्तेः । न द्वितीयः । उपास्यविषयसमर्पणेन विध्यन्वयसम्भवे लक्षणया स्तुत्यर्थत्वाऽयोगादित्याशङ्क्याह **यद्यत्रेत्यादिना । अव्यभिचरितविधिसंबन्धेनेति ।** अव्यभिचरितोद्गीथादिविषयविधिना संबन्धो यस्य तेनोद्गीथादिनोपस्थापित उद्गीथादिविधिः स एष इत्यादिना स्तूयते यथा जुह्वोपस्थापितक्रतुना पर्णमयता संबध्यतइत्यर्थः । ननु विशेषणविशेष्यभावेन समभिव्याहारात् स्तुतिर्भवति वायुर्वेक्षेपिष्ठादो नेह व्यवधानादिति तत्राह **न हीति । अनुषङ्गातिदेशेति ।** चित्पतिस्त्वा पुनातु वाक्पतिस्त्वा पुनातु देवस्त्वा सविता पुनातु अच्छिद्रेण पवित्रेणेत्यत्रान्ते श्रुतो ऽच्छिद्रेणेत्येषोऽर्थवादः प्रतिमन्त्रमनुषज्यते । वैश्वदेवे आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपतीत्यादिहविःषु श्रुता अर्थवादा वरुणप्रघासादिष्वतिदिश्यन्ते । एतद्ब्राह्मणानि पञ्च हवींषि यद्ब्राह्मणानीतराणीति । एवमत्र व्यवधानेऽपि श्रुतत्वेनैकवाक्यता स्यादित्यर्थः । सन्निहितविध्यभावाङ्गीकारेणाद्यपक्षमुपपाद्य द्वितीयं कल्पमवलम्ब्यापि पूर्वपक्षं घटयति **यदि त्विति ।** विधिनैव ,, । १९ पुरुषप्रवृत्तिसिद्धेः स्तुतिर्व्यर्थेति शङ्कित्वा परिहरति स्माचार्यशबरस्वामी । कृत्यं विनापि तेन सिध्येत्प्रामाण्यम् अस्ति तु तत्स्तुतिपदमिति । तस्य व्याख्या प्रभाकरगुरुणा कृता । अस्ति तु तदित्येतद्भाष्यमतिरेके विधिव्य-

---

* अत्र द्वितीयं परामर्शाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि-३-परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि १८ अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेः १९ विधिर्वा धारणवत् २० ॥

तिरेकेण स्तुतिपदसद्भावे परिहार इति। एवं वदतैतत्सूचितं केवलविधिश्रवणे नास्ति स्तुत्यपेक्षा यथा वसन्ताय कपिञ्जलानालभत इत्यादौ। स्तुतिपदे तु सत्यस्ति तदपेक्षा यथा लोके पटो भवतीत्येतावति वाक्ये नास्ति पदान्तरापेक्षा। रक्तः पट इत्यत्र तु रक्तपदस्याकाङ्क्षया वाक्यस्याप्याकाङ्क्षोत्थाप्यते तद्वदिति। तदेतदाह **यथाहुरिति**। नन्वर्थवादाश्रवणे ऽप्यनुषङ्गादिभिस्तत्समभिव्याहार उक्तः तत्राह **अत एवेति**। यत एव विधेरेव प्रवर्तकत्वमत एवातिदेशे ऽनुवचनाद्व्यवहितार्थवादसंबन्धो न त्विह तदस्ति। अनुषङ्गे ऽप्यर्थवादस्य साकाङ्क्षत्वात्। अच्छिद्रेण पवित्रेणेत्युक्ते पुनात्वित्येतस्मिन्नपेक्षादर्शनात्। **क्व चित्तु पठितव्यः सन्नन्ते पठित इति**। न त्विह रसतमत्वादेः प्रदेशान्तरस्थोद्गीथादिविध्यपेक्षा ऽस्ति उपासनविधिविषयसमर्पकत्वस्यानन्तरमेव वक्ष्यमाणत्वात्। तस्मादनुषङ्गादिदृष्टान्तेनार्थवादप्राप्त्यभिधानमसमञ्जसं वैषम्यादित्यर्थः। केवलस्य श्रुतस्य विधेरनपेक्षत्वमुपपादयति **न हीति**। **कर्मविधेरिति**। कर्माङ्गविधेरिति वक्तव्ये ऽङ्गस्तुतिरप्यङ्गिन एवेति कर्मविधेरित्युक्तम्। ननु भाष्योदाहृतन्यायवित्स्मरणे पञ्च विधिलक्षणान्युक्तानीति प्रतिभाति तन्नायुक्तम्। न हि धात्वर्थभेदे कारकभेदे वा विधिलक्षणं भिद्यते इत्याशङ्क्य तदभिप्रायं विवरिष्यन् विधिलक्षणं तावदाह

६८३। १५ **भावनायाः खल्विति**। ननु विधौ स्मृतलिङादेरेव न हन्यादिति निषेधेष्वपि प्रयोगात्कथं प्रत्ययस्य विधिवाचकत्वनियमस्तत्राह **निषेधश्चेति**। निषेधवाक्यगतैरपि लिङादिप्रत्ययैर्विध्यर्थो ऽनूद्य नञा निषिध्यते इति नास्ति व्यभिचार इत्यर्थः। ननु शब्द एव विधिर्नियोगादिर्वा। नेत्याह **एतच्चेति**। एवं विधिलक्षणमुपस्थाप्य वार्तिकार्थमुपपादयति **क्रिया चेत्यादिना**। कृश्च भूश्चास्तिश्च कृभ्वस्तयस्तान् कृभ्वस्तीनुदाहृतवानित्यर्थः। यद्यपि धातवः शतशः सन्ति तथापि डुकृञ् करणे भू सत्तायाम् अस भुवीति त्रय एव धातवो भावनासामान्यवाचिन उदाहृताः सर्वत्र व्याप्त्यर्थम्। एतद्धात्वनुगतप्रत्ययैश्च सकलभावनानुगतश्रेयःसाधनत्वरूपो विधिरभिधीयते न तु प्रतिधातु प्रतिप्रत्ययं च भावनाभेद इत्यर्थः। कर्तव्यमित्यस्य कृदन्तत्वेन द्रव्याभिधायित्वाद् द्रव्यं प्रत्युपसर्जनभूतभावना प्रतीयत इत्यर्थः। यद्यपि भवतिरस्तिश्च प्रयोज्यव्यापारवाचिनौ भावना च

प्रयोजकव्यापारस्तथाप्यवस्थान्तरविशिष्टत्वेन भाव्यत्वादस्ति भावना । तथा च दण्डी भवेदित्यादिना दण्डित्वादिरूपेण भाव्यत्वमनन्तरमेव वक्ष्यति एवं करोतिधातोः कारकभेदे ऽपि भावनैक्यमभिधाय भवत्यस्त्योरपि तदाह **एवमिति ।** अस्तेर्भ्वादेशात् तुल्यवदुदाहरणम् । अत्रापि दण्डी भवेदि- ६८३ । २२ त्यादिप्रकर्तृका भावनोदाहृता **भवितव्यमिति ।** धात्वर्थोपसर्जनभूता भावना भूयेतेत्यादिप्रकर्मिका भावना । **एकधात्वर्थविषया इति ।** एको धात्वर्थो भवत्यर्थो ऽस्त्यर्थो वा विषयो यासां तास्तथा दण्डित्वाद्यवस्था- न्तरस्य यद्भवनं सत्ता च तद्विषयास्तदवच्छिन्ना भावना उदाहर्तव्या इत्यर्थः । **विध्युपहिता इति ।** श्रेयःसाधनत्वविशिष्टा इत्यर्थः । ननु भवतिरस्तिश्च पर्यायो भू सत्तायामस भुवीति च परस्परं व्याख्यानादत आह **भवतिश्चैव इति ।** कश्चित्प्राप्त्यर्थो ऽपि भवतिरस्ति तदर्थमेव इत्युक्तम् । जन्मवचनो भवतिरस्तिस्तु जनिफलभूत एवार्थसद्भाववचन इत्यर्थः । एषां भूतानां पृथिवी रसः पृथिव्या आपो ऽपामोषधय ओषधीनां पुरुषः पुरुषस्य वाग् वाच ऋग् ऋचः साम साम्न उद्गीथो रस इत्युपक्रम्य श्रूयते स एष रसानां पृथिव्या- दीनां रसतमः परमः परमात्मप्रतीकत्वात् परस्य ब्रह्मणो ऽर्धं स्थानं तदर्ह- तीति परार्ध्यः । परब्रह्मवदुपास्य इत्यर्थः । पृथिव्याद्यपेक्षया ऽष्टमः को ऽसो य उद्गीथः प्रणव इत्यर्थः:* ॥

पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषितत्वात् ॥ २३ ॥ ६८४ । ५

पूर्वत्रोद्गीथादिस्तुत्यर्थत्वादुपास्यविषयसमर्पकत्वं रसतमत्वादेर्न्याय इत्युक्तम् । तद्वाख्यानानामपि विद्यास्तुत्यर्थत्वात् सकाशात्पारिप्लवप्रयोगशे- षत्वं न्यायो ऽनुष्ठानपर्यवसानसंभवादिति संगतिः । ननु यस्याश्विने शस्य- माने सूर्यो नाभ्युदियादपि सर्वा दाशतयीरनुब्रूयादिति सर्वासामृचामाश्विनप्र- शंसने सर्वश्रुत्या विनियुक्तानामपि प्रातिस्विकार्थेषु विनियोगादाख्यानानां पारिप्लवे विद्यायां च विनियोगः किं न स्यादत आह **न च सर्वइति ।** ऐन्द्र्या गार्हपत्यमिति प्रातिस्विकविनियोगानां सर्वा दाशतयीरिति समुदायवि- नियोगस्य च श्रौतत्वेन तुल्यत्वात् प्रातिस्विकविनियोगं सहते सर्वशब्दः क्व

---

* अत्र तृतीयं स्तुतिमात्राधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् २१ भावशब्दाच्च २२ ॥

चित्समानस्य सकृत्प्रवृत्तस्य प्रातिस्विकविनियोगस्यावगुण्ठनाभावाल्लिङ्गादिभिर्मन्त्रविनियोगाविघातकत्वमित्यर्थः। अश्वमेधे हि प्रथमे ऽहनि मनुर्वैवस्वतो राजेत्याह द्वितीये ऽहनि यमो वैवस्वतो राजेत्याह तृतीये ऽहनि वरुण आदित्य इत्याद्याख्यानविशेषो वाक्यशेषे विनियुज्यते तद्बलादुपक्रमस्य संकोचमाह नैषामिति। ननूपक्रमगते सर्वं शंसतीत्यभिधाय पुनः पारिप्लवमाचक्षीतेति सर्वशब्दानुसारेणोपसंहारगते विशेष उपलक्षणार्थत्वेन व्याख्यायतामत आह इतरथेति। प्रथमं सर्वाण्याख्यानानि पारिप्लवे शंसन्तीत्यभिधाय* पुनः पारिप्लवमाचक्षीतेति विधाय ततो मनुर्वैवस्वत इत्यादि पठ्यते तत्र पुनर्विधानं वाक्यशेषगताख्याननियमार्थमितरथा वैयर्थ्यात्सर्वशब्दो ऽपि वाक्यशेषगताख्यानानामपि मध्यपकक्षाद्यभिधायोपरमं व्यावर्तयितुमिति तस्यार्थवत्ता पुनर्विधिश्रुत्या ऽवच्छेदिकया सर्वश्रुतौ भग्नदर्पायां निर्भयः सन्निधिर्विद्यास्वेवौपनिषदाख्यानानि विनियुञ्जीतेत्याह तथा चेति। अनेन द्वितीयं सूत्रं योजितम्। सो ऽरोदीदित्यादीनां विध्येकवाक्यतां यथा विधिसंनिधिरवगमयेदेवमाख्यानानां विद्यासंनिधिर्विद्यैकवाक्यतां गमयतीति योजना। अवधीयन्त इति कर्मकर्तरि। तन्त्रोपाख्यायिका कथापरो ग्रन्थः†॥

६८५। ६ **अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा ॥ २५ ॥**

ब्रह्मविद्या मोक्षे कर्माणीतिकर्तव्यतात्वेनापेक्षते। यज्ञेनेति विविदिषायां विनियुक्तयज्ञादीनां विषयसौन्दर्यलभ्यायां तस्यामनन्वयादिच्छाविषयज्ञानसाध्ये मोक्षे ऽन्वय इति पूर्वः पक्षः। अस्मिन्पक्षे यज्ञेनेत्यादिकरणविभक्तिबाधः स्यात्। न हि मोक्षसाधनमिच्छासाधनं भवति तु ज्ञानेच्छाजनकान्तःकरणशुद्धिहेतुत्वेन ज्ञानेच्छाहेतुत्वं साधनसाधनस्यापि साधनत्वाऽनपायात्। काष्ठैः पचतीत्यत्र पाकसाधनज्वालाजनककाष्ठानां पाकहेतुत्वदर्शनादिति सिद्धान्तः। अत्र भाष्यमत एव विद्यायाः पुरुषार्थहेतुत्वात्कर्माणि विद्यया स्वार्थसिद्धौ नापेक्षितव्यानीति। तदयुक्तम्। न हि पुरुषार्थहेतुत्वं कर्मापेक्षाविरोधि आग्नेयादिष्वदर्शनादतः पुरुषार्थाधिकरणप्रयो-

---

* अभिधानादिति २ पु. पा.।

† अत्र चतुर्थं पारिप्लवाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रे २—पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषितत्वात् २३ तथा चैकवाक्यतोपबन्धात् २४ ॥

जननिरूपकत्वमस्याधिकरणस्य न युक्तम् इत्याशङ्क्य भाष्यं व्याचष्टे **विद्याया इति** । विद्यायाः क्रत्वर्थत्वे स्वार्थः क्रतूपकारः । तदा चोपक्रियमाण-क्रतावसत्युपकारजननाऽयोगात् क्रतुरपेक्षितव्य इत्युक्त्वा मोक्षार्थत्वे ऽनपे-क्षामाह **यदा त्विति** । अविद्यास्तमये मोक्षे नास्ति कर्मापेक्षेति भावः । स्वसिद्धौ नापेक्षितव्यानीति न अपि त्वपेक्षितव्यानीत्यर्थः । अधिकविवक्ष-येति भाष्यं व्याचष्टे **एतच्चेति*** ॥

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् ॥ २६ ॥

६८५ । १६

पूर्वत्र ब्रह्मविद्या न स्वफले कर्मापेक्षा प्रमात्वात् संमतवदित्युक्तम् । तर्हि सा स्वोत्पत्तावपि न तदपेक्षा ऽत एव तद्वदेवेति पूर्वपक्षमाह **यथेति** । अथागमविरोधमाशङ्क्याह **न चेति** । अपि चानेन वाक्येनेच्छा विधीयते इष्यमाणज्ञानं वा । नाद्यः । विषयसौन्दर्य्यलभ्यायां तस्यां विध्ययोगात् । न द्वितीय इत्याह **अपि चेत्यादिना** । अत एव न तत्साधनत्वेन यज्ञादि-विधानम् । ननु पञ्चम्यपि प्रतिपत्तिरपेक्ष्यतामित्याशङ्क्य फलपर्यवसानान्ने-त्याह **नान्तरीयकं हीति** । यथा ऽतिसुन्दरे ऽपि दुग्धादौ धातुदोषाद-रुचिः एवं ब्रह्मज्ञाने ऽपि पापादरुचिर्भवेत्तत्र धातुसाम्यार्थमौषधिविधिवद् ब्रह्मज्ञानरोचकयज्ञादिविधिरर्थवानिति सिद्धान्तयति **उत्पत्तौ ज्ञानस्येति** । ननु कर्मणां ज्ञानोत्पत्त्यर्थत्वे यावज्ज्ञानोत्पत्ति कर्मानुष्ठातव्यं न ज्ञानार्थः संन्यास इति । अत आह **तत्रापीत्यादिना** । चित्तस्य प्रत्यक्प्रवणतां कर्मफलं दृष्ट्वा कर्मत्याग उपपन्न इत्यर्थः । यन्त्यास्त्वेते प्रथमसूत्रे व्याख्याताः । ननु ब्रह्मैवोपदिश्यतां तत्र ज्ञानं स्वत एव जायेत किं विविदि-षया नेत्याह **विविदिषुः खल्विति** । अतिसूक्ष्मत्वाद् ब्रह्मात्मत्वस्य मनःसमाधानाद्यनुष्ठेयं तद् रुचौ सत्यामनुष्ठीयते नेतरथेत्यर्थः । एवं ज्ञानो-त्पत्त्युपयोगं कर्मणां प्रदर्श्य फले ऽनुपयोगमाह **न च निर्विचिकित्समिति** । ६८७ । १०
फलं हि शब्दज्ञानस्य भावना तस्याश्च साक्षात्कारस्तस्य चापवर्गः त्रिष्वपि कर्माऽनपेक्षा शब्दज्ञानेन च कर्माधिकारहेतौ ब्राह्मणत्वादेर्बाधितत्वात्तदु-

---

* अत्र पञ्चमम् आग्नीन्धनाद्यधिकरणं पूर्णम् तत्र सूत्रम् १-अत एव चाग्नीन्धना-द्यनपेक्षा २५ ॥

नरकालं कर्मण एवाभावादित्यर्थः । भास्करोक्तमपवदति **तस्मादिति** । यच्च तेनैवोक्तं ज्ञानात्कर्मणो बाधे भिक्षाटनाद्यपि बाध्येतेति तत्राह **दृष्टार्थेष्विति** । असक्तस्यानासक्तस्य । एते च ग्रन्थाः प्रथमसूत्रे एवोपपादितार्था इति । अधिकारे निवृत्ते ऽप्यश्रद्धायामधःपातः स्यादिति केशवोक्तमसाधु । शास्त्रकृतत्वादश्रद्धाया इति । अपरमपि भास्करोक्तं निरस्यति **अतश्चेति** । ननु शमादेरपि ज्ञानोत्पत्तिहेतुत्वात्कर्मवन्न ज्ञानानन्तरमनुवृत्तिरिति ब्रह्मविदः कोपाद्यापत्तिरत आह **शमादीनां त्विति** । **अवस्थास्वाभाव्यादिति** । परमशान्तं ब्रह्मास्मीति पश्यतः स्वभावादेव शमादि स्यान्न यत्नसाध्यमित्यर्थः* ॥

२८ । ३ **सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात् ॥ २७ ॥**

यथा पूर्वत्र विविदिषन्तीति वर्तमानापदेशे ऽप्यपूर्वत्वात्पञ्चमलकारेण विधिः कल्पितः एवमत्रापि न ह वा अस्यानन्नं जग्धं भवतीति वर्तमानापदेशे ऽप्यपूर्वत्वाद्विधिरिति प्रत्यवस्थानात् संगतिः । सर्वेन्द्रियाणां प्राणेन सह संवादे यच्छ्रूयते तद्दर्शयति **एष किलेति** । इन्द्रियाणि किल वयमेव श्रेष्ठानि इत्यभ्यमन्यन्त विवादशमनाय च प्रजापतिनोक्तानि युष्माकं मध्ये यस्मिन्नुत्क्रान्ते शरीरं पतेत् स श्रेष्ठ इति । तत इन्द्रियेष्वेकैकश उत्क्रान्तेषु शरीरं नापतत् प्राणोत्क्रान्तौ त्वपतत् ततः प्राणः श्रेष्ठ इत्यवधृते सतीन्द्रियाणि तेनावजितानि तानि प्राण उवाचेत्यर्थः । यदाह तद्दर्शयति **किं मे ऽन्नमिति** । पराजितेभ्यो विजयिने करो दीयते एवमिहापि सर्वप्राणिभिरद्यमानमन्नमिन्द्रियाणि प्राणाय प्रददुः । अतः सर्वस्यान्नादः प्राण इत्यर्थः । आख्यायिकया विवक्षितमर्थमाह **तदनेनेति** । प्राणस्य सर्वमन्नमिति निर्देशात्तथैवोपासनाविधिः कल्पनीय इत्यर्थः । **एतद्विद्याङ्गतयेति** । एतस्याः प्राणविद्याया अङ्गतयेत्यर्थः । **तत्र यद्यपीति** । यदवादिष्म पञ्चमलकारकल्पनात्सङ्गतिरिति तदित उत्थितं प्रवृत्तिविशेषकरत्वालाभे प्रयोजने विधिप्रतिपत्तिरित्यर्थः । उपमन्त्रयते स हिङ्कार इत्यादिना ग्राम्यव्यापारगतचेष्टासु

---

* अत्र षष्ठं सर्वापेक्षाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् २६ शमदमाद्युपेतः स्यात्तथापि तु तद्विधेस्तदङ्गतया तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात् २७ ॥

हिङ्कारादिदृष्टिर्विहिता । सा वामदेव्यविद्या । उपमन्त्रणं सङ्केतकरणम् । **अशक्तेरिति** । सर्वान्नस्य पुंसा ऽनुमसामर्थ्यादित्यर्थः । अपि च नानन्नं भवति ६८८ २२ इत्यत्र भवतिमात्रं श्रूयते तत्र भावयतिः कल्पनीयः कल्पयित्वा च तं विधिरपि कल्प्य इत्याह **कल्पनीयत्वादिति** । कल्पना च नोपपद्यते क्लृप्त-सामान्यविषयनिषेधशास्त्रेण बाधात् क्लृप्तो हि विशेषविधिः सामान्यनिषेधं बाधेत न कल्प्य इत्यभिप्रेत्याह **शास्त्रान्तरेति** । कस्तर्हि शास्त्रार्थस्तमाह **प्राणस्येति** । अशक्तिरित्येतद्विवृणोति **न तावदिति** । कौलेयकः श्वा । इभो हस्ती । तद्भक्ष्य वटकाष्ठम् । करभ उष्ट्रः । तद्भक्ष्यौ शमीकरीरौ । कण्टकी वृक्षविशेषः यस्य वल्लीप्रायाः शाखा भवन्ति । कल्पनीयत्वादित्ये व्याचष्टे **न चात्र लिङ इवेति** । लिङः सकाशाद्यथा विधिप्रतीतिरेवमत्र स्फुटतरा नास्ति पञ्चमलकारद्योतकस्य ऽडादेरश्रवणादित्यर्थः । ननु पर्णमयीत्वादाविव विधिः कल्प्यतामत आह **न च कल्पनीय इति** । सर्वमन्नं भवतीत्य-स्यादनीये ऽनुवादत्वादनदनीये त्वशक्ये विध्ययोगात् शक्ये कलञ्जादौ निषेधशास्त्रेण वैपरीत्यपरिच्छेदादपूर्वार्थत्वाभावादित्यर्थः । शास्त्रान्तरविरो-धत इत्येतद् व्याचष्टे **न च सत्याङ्गताविति** । **प्रवृत्तस्येति** । क्लृप्तत्वा-त्परिच्छेत्तुमप्रवृत्तस्येत्यर्थः । यदुक्तं प्रवृत्तिविशेषकरत्वाद्विधिरिति तत्राह **शक्यत्वे चेति** । ननु सूत्रं प्राणविदः सर्वान्नभक्षणं न वारयति न हि प्राणा-त्यये सर्वान्नानुमतिमात्रेण अन्यत्र तद्वारणं कर्तुं शक्यमत आह **प्राणात्य-य इति चेति** । तद्दर्शनादिति सूत्रभागं व्याचष्टे **तथापाख्यानाद्वेति** । ननूपाख्याने सामान्यशास्त्रबाधको विधिर्न श्रूयते ऽत आह **स्फुटतरेति** । जीवितात्ययमापन्नो मद्यं नित्यं ब्रह्मणो वर्जयेदित्याद्या स्फुटतरविधि-स्मृतिः । ननु तर्हि स्मृत्या जीवितात्यये किं सुरा ऽपि भक्षणीया नेत्याह **सुरावर्जमिति** । सुरापस्य ब्राह्मणस्योष्णामासिञ्चेयुः सुरामिति मरणान्ति-कप्रायश्चित्तदर्शनाद् मरणप्रसङ्गेऽपि सा न भक्ष्येत्यर्थः । उष्णा मित्यग्निवर्णप्रा-मित्यर्थः । प्राणात्ययो ऽपि किञ्चिद्विषय एव नेत्याह **विद्वांसमिति** । चा- ६८९ । ११ क्रायणोपाख्यानाद्विद्वांसं प्रति विधानाद् विधिस्मृतेश्च साधारण्याद् अविद्वांसं प्रत्यपि विधानात् प्राणात्यय एव विद्वदविदुषोः सर्वान्नत्वमिति योजना । हस्तिपको हस्तिपालः । छान्दोग्यश्रुतिगतमुपाख्यानमर्थतो दर्शयति स

हीति । एवमाख्यानमनुवर्ण्य भाष्यस्थां श्रुतिं व्याचष्टे मटचीति । मटच्यो नाम रक्तवर्णाः क्षुद्रपक्षिविशेषाः तैर्हतेषु कुरुदेशसस्येषु अशनायया बुभुक्षया ग्लायन् ग्लानिं प्राप्त इत्यर्थः । मद्यं नित्यं ब्राह्मण इति । वर्जयेदिति शेषः * ॥

विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि ॥ ३२ ॥

यथा शास्त्रान्तरविरोधात्सर्वान्नत्ववचनं स्तुतिरेवं यज्ञादीनां नित्यत्वश्रुतिविरोधाद्विद्यार्थत्ववचनस्तुतिरिति सङ्गतिमभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह **नित्यानि हीत्यादिना । तस्मादनध्यवसाय एवेति ।** अध्यवसाये वा विविदिषन्ति इत्यस्य स्तुत्यर्थत्वं भवतीत्याशयः† । ननु वाचनिकविनियोगभेदात्खादिरादेर्वीर्यार्थत्वं क्रत्वर्थत्वं च प्रथमतन्त्रे सिद्धं तद्वदत्र किं न स्यादत आह **एतेनेति ।** वास्तवविरोधेनेत्यर्थः । विधिव्यतिरेकेण स्वभावत एव नित्यमनित्यं वा यद्वस्तु व्यवस्थितं तदन्यथा कर्तुं न शक्यते यत्त्वसिद्धरूपं विधितः कर्तव्यमित्यध्यवसाय यथाविधि निष्पाद्यते तस्य रूपं विधित एव ज्ञातव्यं विधितश्चाग्निहोत्रादेरावश्यकत्वप्रतीतेर्न विरोध इत्याह **सिद्धे हीति ।** निमित्तेन जीवितेन नित्यं सर्वदा संसारिणामीहित इष्ट उपात्तदुरितक्षयः प्रयोजनं यस्य तत्तथोक्तम् । अनेन फलवत्त्वे ऽपि नित्यत्वं कर्मण उपपादितम् । **विद्याङ्गतया चे**त्यत्र कर्तव्यमित्यनुषङ्गः । ननु विरक्ताधिकाराया विद्याया नित्यसमीहितफलत्वाभावात्तदङ्गत्वेनानुष्ठीयमानस्य नित्यत्वं न स्यात्ततश्च विविदिषार्थत्वेन कर्म कुर्वतः प्रत्यवायपरिहाराय नित्यप्रयोगो ऽपि पृथक्कर्तव्यः । न चेन्नित्यप्रयोगस्यैवानित्यत्वं स्यादिति । नेत्याह **विद्यायाः कादाचित्कतयेति ।** यथा स्वर्गार्थो ऽग्निहोत्रप्रयोगो नित्यप्रयोगं विकृत्य प्रयोगस्योभयत्राविशेषान्नित्यविधेः प्रयोजकत्वं बाधित्वा निविशते यथा वा यदि राजन्यं वैश्यं वा याजयेत् स यदि सोमं बिभक्षयिषेद् न्यग्रोधस्तिभीराहृत्य ताः संपिष्य दधन्युन्मृज्य तमस्मै भक्षं प्रयच्छेदिति नैमित्तिकः फलचमसप्रयोगो नित्यं सोमप्रयोगं विकृत्य निविशते काम्यनैमित्तिकाभ्यां नित्यकार्यसिद्धेः‡ ।

---

* अत्र सप्तमं सर्वान्नानुमत्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४-सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात् २८ अबाधाच्च २९ अपि च स्मर्यते ३० शब्दश्चातो ऽकामकारे ३१ ॥ † भवत्वित्यप्याशय इति २ पु० पा० । ‡ नित्यार्थसिद्धेरिति २ पु० पा० ।

यादृशो नित्यः प्रयोगः करणार्थत्वेन* विहितस्तादृशस्येतरत्र प्रत्यभिज्ञानान्न न पुनः प्रयोगावृत्तिः नापि नित्यप्रयोगस्यानित्यतापत्तिरेवमत्रापीत्यर्थः । न्यग्रोधस्कन्धादधोविलम्बिन्यो जटास्तिभ्यः । **कार्यस्येति** । ६६० कर्तव्यस्येत्यर्थः । **सत्सु कर्मस्विति** । विद्याकारणत्वेनानुष्ठितेषु कर्मसु सत्सु उत्पन्ना विद्यैव स्वकार्ये विद्यानिवृत्तिलक्षणे व्याप्रियतइत्यर्थः । भारवाहकत्वं गर्दभ्या एव पुत्राणां तु भारवहनकाले सत्त्वमात्रं न तु वाहकत्वमिति दृष्टान्तवार्तिकार्थः । **ग्राहकेति** । ग्राहकेण प्रयोगविधिना ऽऽत्मीयत्वेन स्वीकारपूर्वकत्वादित्यर्थः । ग्राहकं दर्शयति **विधेश्चेति** । अविहिते च ज्ञाने विध्यभावादेव कर्मणां विद्यां प्रत्यङ्गत्वेन प्रयोगविधिग्रहणानुपपत्तेरित्यर्थः । ननु तर्हि विद्या विधीयतां नेत्याह **चतसृणामपीति** । एका हि प्रतिपत्तिः साङ्गाध्ययनप्रसवा ऽन्या तु शास्त्रश्रवणजा ऽपरा ध्यानरूपा चतुर्थी साक्षात्कृतिः । तासां चतसृणामपि ब्रह्मविषयप्रतिपत्तीनां विधानाऽनुपपत्तिरित्युक्तमित्यर्थः । ननु यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयादग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इति वाक्ययोरेकप्रकरणे श्रवणादुक्त एकस्य कर्मणः काम्यत्वेन नित्यत्वेन च विनियोगः यज्ञादिवाक्यस्य तु भिन्नप्रकरणत्वान्न विनियोगान्तरहेतुत्वं किं तु कर्मान्तरविधायकत्वमेवेति नेत्याह **न हि प्रकरणान्तरमिति** । यत्र कर्मैव धातुनोपादायाख्यातेन विधीयते तत्र कर्मविधायकत्वस्वभावमपरित्यजन् विधिः कर्मान्तरं विदध्याद्विविदिषावाक्ये तु न यज्ञादिधात्वर्थो विधिः श्रूयते किं तु विविदिषायां यज्ञादयस्त्वन्यत्रैवोत्पन्ना आख्याताऽपरतन्त्रैर्यज्ञादिशब्दैरनूद्यन्ते । तत्र फलभूतविविदिषायां विध्ययोगादयं विधिर्यज्ञादींस्तस्यां विनियुञ्जानो न यज्ञादीन् भिनत्तीत्यर्थः । यदि प्रदेशान्तरोत्पन्नकर्मानुवादेन विविदिषासंबन्धविधिः स्यात्तर्हि कौण्डपायिनामयने ऽपि नित्याग्निहोत्रानुवादेन मासविधिरापद्येत तत्राह **न च तत्रापीति** । ननु होमएव साक्षाद्विधिश्रवणे ऽपि यदाहवनीये जुहोति इत्यत्र होमानुवादेनाहवनीयविधिर्दृष्ट एवमत्रापि होमानुवादेन कालविधिः किं न स्यादत आह **कालस्येति** । पुरुषानुष्ठेयविषयो हि विधि- ६६२ रनुष्ठेयं कालं न विदधाति किं तु तस्मिन्कर्म विदधीत आहवनीयस्य तु

* कार्यार्थत्वेनेति त्र पु पा० ।

उपादेयत्वाद् युक्तं प्रदेशान्तरविहितकर्मानुवादेन विधानमित्यर्थः । ननु कालोऽपि विधीयते यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायामित्यादौ तत्राह **काले हीति** । तत्राप्यमावास्यादिकाले कर्मैव विधीयते इत्यर्थः । सायं जुहोतीत्यादौ कालोऽपि विधीयते होमस्याग्निहोत्रं जुहोतीत्यनेनैव विहितस्यानुवादादत उक्तम् **उत्सर्ग इति** । अन्यतः कर्मप्राप्तिरुत्सर्गस्यापवादिका सा च सायमग्निहोत्रमित्यत्र संदिग्धा विशिष्टविधिसंभवात्तथा चोत्सर्गोऽनपोदित इत्यर्थः । **स्मृतिरुक्तेति** । भाष्ये इति शेषः* ॥

१२ । ९

अन्तरा चापि तु तद्दृष्टेः ॥ ३६ ॥

आश्रमकर्मसापेक्षैव विद्या फलप्रदेति वदन्प्रष्टव्यः किं फले अपेक्षा उतोत्पत्तौ नाद्य इत्याह **न खलु विद्येति** । द्वितीयमाशङ्क्य परिहरति **ननु यथेत्यादिना** । प्रतिषेधाभावमात्रेणार्थिनमधिकरोतीति भाष्यमयुक्तम् अप्रतिषिद्धानामपि केषां चिद् विद्योदयादर्शनादत आह **प्रतिषेधो विघात इति** । विघातः प्रतिबन्धतः तदभावादनुष्ठितसाधनस्य विद्योत्पद्यतइत्यर्थः । स्मृतौ मैत्र इत्यहिंसको ब्राह्मणः ततश्च जपमात्रात्तस्य पुरुषार्थसिद्धि†रित्यर्थः‡ ॥

१३ । १३

तद्भूतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमात्तद्रूपभावेभ्यः ॥ ४० ॥

यदा नाश्रमकर्मापि विद्यासाधनं तदा आरूढपतितस्य पूर्वाश्रमप्रस्थितस्य§ कर्म किमु वक्तव्यमिति सङ्गतिः । पूर्वकर्मस्वनुष्ठानचिकीर्षयेत्यादिभाष्यं व्याचष्टे **पूर्वधर्मेष्वित्यादिना** । **आरण्यमिति** । यत्पदमाश्रमस्ततो नैनमियात्पुनस्ततो नेयान्नावर्त्ततेत्यर्थः|| ॥

---

* अत्राष्टमम् आश्रमकर्माधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४-विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि ३२ सहकारित्वेन च ३३ सर्वथापि तएवोभयलिङ्गात् ३४ अनभिभवं च दर्शयति ३५ ॥

† पुमर्थसिद्धिरिति २ पु. पा. ।

‡ अत्र नवमं विधुराधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४-अन्तरा चापि तु तद्दृष्टेः ३६ अपि च स्मर्यते ३७ विशेषानुग्रहश्च ३८ अतस्त्वितरज्ज्यायो लिङ्गाच्च ३९ ॥

§ प्राप्तस्येति २ पु. पा. ।

|| अत्र दशमं तद्भूताधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-तद्भूतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमात्तद्रूपभावेभ्यः ४० ॥

न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तदयोगात् ॥ ४१ ॥ ६६४ । ५

प्रत्यवरोहो ऽशास्त्रीय इत्युक्तं स यदि क्रियते तर्हि किमस्ति प्रायश्चित्तं न वेति चिन्त्यते । ब्रह्मचारित्वान्नैष्ठिकस्यापि नैकृतालम्भप्राप्तेः पूर्वपक्षाभावमाशङ्क्याह **प्रायश्चित्तमिति ।**

अवकीर्णिपशुश्च तद्वदिति । उपनयनहोमा आहवनीये कार्या यदाहवनीये जुहुति तेन सो ऽस्याभीष्टः प्रीतो भवतीत्याहवनीयस्य सर्वहोमार्थत्वादिति प्राप्य्य षष्ठे सिद्धान्तितम् । आधानं हि जातपुत्र आदधीतेति वचनात् कृतदारस्य विहितम् उपनयनकाले च दाराभावादाधानमप्राप्तकालं तदभावाच्चाहवनीयाभावः । तस्माल्लौकिके ऽग्नाविति । एवमवकीर्णिपशुरपीत्यर्थः । श्रुतिस्तावदुपदिशति साक्षादित्यन्वयः । ननु प्रायश्चित्तसद्भावश्रुतिः सामान्यविषया तदभावविषया स्मृतिस्तु नैष्ठिकविशेषविषया प्रबलेति नेत्याह **प्रायश्चित्तमिति ।** श्रुते नैष्ठिके प्रायश्चित्तं बोधयितुं सामान्यमेकमेव व्यवधानं स्मृतेस्तु तस्मिंस्तदभावं बोधयितुं निषेधकल्पना तत्तस्तन्मूलश्रुतिकल्पनेति व्यवधानद्वयम् अतो दुर्बला स्मृतिः श्रुत्यनुसारेण नेतव्या इत्यर्थः । यत्नगौरवार्थं प्रायश्चित्तनिषेधश्चेत्तर्त्किं यत्नगौरवं तदाह **कृतनिर्णेजनैरिति । संव्यानं** संप्रतिपत्तिः सव्यवहारः अन्यैर्व्यवहर्तृभिरवकीर्णिनि व्यवहाराभावे* यत्नगौरवं कर्तव्यमिति स्मृत्यर्थ इति भावः । समा विप्रतिपत्तिः स्यादिति† व्यवहाराधिकरणपूर्वपक्षसूत्रम् । यववराहशब्दार्थावधारणे आर्याणां म्लेच्छानां च विप्रतिपत्तिः समेत्यर्थः । एष दृष्टान्तः । प्रकृते दार्ष्टान्तिके योजयति **आचार्याणामिति ।** शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वादिति‡ सिद्धान्तसूत्रं तद्योजयति **शास्त्रस्था येति ।** यववराहाधिकरणं लिङ्गभूयस्त्वादि§त्यत्रानुक्रान्तम् । ननु प्रायश्चित्ताभावप्रसिद्धिरपि स्मृतिमूलेवेति नेत्याह **उपपादितं चेति ।** विप्रकृष्टार्थायाः स्मृतेः सकाशात् सन्निकृष्टार्थश्रुतेर्बलीयस्त्वात् प्रायश्चित्तभावप्रसिद्धेस्तन्मूलत्वमुपपादितम् इत्यर्थः ॥ । ६६५ । ४

---

* व्यवहारे इति २ पु॰ पा॰ ।
† जै॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ८ ।
‡ जै॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ९ ।
§ व्या॰ सू॰ अ॰ ३ पा॰ ३ सू॰ ४४ ।
॥ अत्र एकादशम् आधिकारिकाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २ न चाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तदयोगात् ४१ उपपूर्वमपि त्वेकेभावमशनवत्तदुक्तम् ४२ ॥

बहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ॥ ४३ ॥

उत नेतीति। चिन्त्यते इति शेषः। सङ्गतिगर्भं पूर्वपक्षमाह तत्रेति। कृतप्रायश्चित्तानामवकीर्णिनां संव्यवहार्यत्वे तैः सह कृतं श्रवणादिकं विद्यासाधनं न वेति चिन्ताप्रयोजनं सर्वपातकमिह परत्र वा ऽशुद्धिं जनयति तत्र नैष्ठिकादीनामाश्रमच्युतेर्बहुनिन्दादर्शनात् तज्जन्यपापापूर्वे प्रायश्चित्तेन निवृत्ते ऽपि तज्जन्या ऽस्मिन् लोके शिष्टैरसंव्यवहार्यत्वरूपा ऽशुद्धिरनुवर्तते। न च वाच्यं निवृत्ते पापे कथं तज्जन्या ऽशुद्धिरनुवर्ततेति निमित्तनिवृत्तावपि कार्यानुवृत्तेर्बहुलमुपलम्भादित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह निषिद्धेत्यादिना। निषिद्धकर्मचितयातदनुष्ठानजन्यमेनः पापापूर्वं लोकद्वये ऽप्यशुद्धिं तावदापादयति तच्च द्वैधं द्विप्रकारम्। तदेव दर्शयति कस्य चिदित्यादिना। यत्याद्याश्रमच्युतेरैहलौकिकाशुद्ध्यापादकत्वे दृष्टान्तमाह यथा स्त्रीबालादीति।

> बालघ्नांश्च कृतघ्नांश्च विशुद्धानपि धर्मतः।
> शरणागतहन्तॄंश्च स्त्रीहन्तॄंश्च न संपिबेत्॥

इति मनुवचनम्। न संपिबेदन्योन्यं गृहे भोजनादिसंव्यवहारं न कुर्यादित्यर्थः। मनुवचनव्याख्यानरूपं याज्ञवल्कीयवचनम्।

> प्रायश्चित्तैरपैत्येनो यदज्ञानकृतं भवेत्।
> कामतो ऽव्यवहार्यस्तु वचनादिह जायते॥ इति।

तत्राव्यवहार्य इत्यकारप्रश्लेषं कृत्वा व्याख्यायोदाहरति तथा चेति। अज्ञानकृतं यदेनो भवेद्यच्च कामतः कृतं तदुभयं प्रायश्चित्तैरपैतीत्येवमर्थतया व्याचष्टे कामतः कृतमपीति। कामतःकृतब्रह्मवधादिग्रहणं बालवधाद्युपलक्षणार्थं मत्वा श्लोकशेषं व्याचष्टे बालघ्नादिस्त्विति। वचनादित्युक्तं किं तदित्यत आह वचनमिति*॥

स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ॥ ४४ ॥

पूर्वत्र कृतप्रायश्चित्तः संव्यवहार्य इत्युत्सर्गस्य निन्दातिशयवचनेन बाधः कृत एवमिहाप्याश्रयाङ्गानुष्ठातुरेवाश्रितोपास्तिकर्तृत्वमित्युत्सर्गो व-

* अत्र द्वादशं बहिरधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रम् १ बहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ४३॥

इति ह्यस्मै य उपास्त इत्यादिवचनात् फलभाज एव यजमानस्य साधने कर्तृत्वप्रतिपादकाद् बाध्यतेऽपि सङ्गतिः ।

पतितैर्व्यवहारे हि कदा चित्स्युस्तदृत्विजः ।
आर्त्विज्यत्वादुपास्तीनां तत्संपर्कं ततस्त्यजेत् ॥

इति प्रकृतोपयोगः । शास्त्रपौनरुक्त्यमाशङ्क्याह **प्रथमे काण्डे इति ।** ६९५ । २१ ज्योतिष्टोमादिप्रकरणेषु श्रुतानि यदि कामयेत वर्षेत्पर्जन्य इति नीचैः सदो मिनुयात् । सदः सभामण्डलम् । तद् नीचैर्निर्मिमीतेत्यर्थः । इत्यादीन्यङ्गफलान्यृत्विग्गामीनि । याजुर्वेदिकत्वेनाध्वर्यवसमाख्यानादृत्विजि सन्निहिते यदि कामयेतेति वाक्येन तस्यैव फलसंबन्धबोधनादिति प्राप्ते राद्धान्तः । यथा त्र्यहं नाश्नीयादित्यादि तपः सत्यप्याध्वर्यवसमाख्याने याजमानं तपसः प्रधानफलसिद्ध्यर्थत्वात् प्रधानफलस्य च याजमानत्वात्तथाकामो ऽङ्गफलमपि यजमानगामि । कुतो ऽर्थसंयोगात् । यजेतेत्यात्मनेपदेन प्रधान*फलस्य यजमानसंबन्धबोधनादिति । अत्राङ्गफलस्य याजमानत्वनिर्देशो ऽङ्गस्य तदाश्रितोपास्तेश्चार्थादृत्विक्कर्तृकत्वमवगमयतीति पुनरुक्तिशङ्का सा न कार्या ऋत्विक्कर्तृकत्वस्य सिद्धवत्कारादित्यर्थः । **एवंजातीयकानीति ।** सदःकरणादिकत्वङ्गजातीयानीत्यर्थः । चकार उपासनानि इत्यस्योपरि नेतव्यः । **आसनानि चेति ।** तथाकाम† इत्यधिकरणे ऽङ्गानामृत्विक्कर्तृकत्वं न चिन्तितं किं तु तदाश्रितोपास्तीनामित्यर्थः । यदपि शास्त्रफलं प्रयोक्तरी‡त्यधिकरणे ऽन्या वा स्यात्परिक्रयाम्नानात्§ इत्यङ्गानामृत्विक्कर्तृकत्वमभिहितं न तेनापि पुनरुक्तिरुपास्तीनामनङ्गत्वादिति । न चैवं गोदोहनादेरपि याजमानत्वशङ्का ऽप्रणयनादेरङ्गस्यावश्यमृत्विङ्निर्वर्त्यत्वात्तदाश्रितद्रव्यस्याप्यापारूपस्य पृथक्प्रयोगायोगाद्|| उपास्तीनां तु क्रियात्वाद्भवति पृथक्प्रयोगः शक्यते ह्युद्गीथाद्यङ्गेषु ऋत्विग्भिरनुष्ठीयमानेषु यजमानेन तेष्वादित्यादिदृष्टिरध्यसितुमिति । ननु वर्षति हास्मै पर्जन्यः वर्षयति चान्यार्थमयं य एवं विद्वान् वृष्टौ पञ्चविधं सामोपास्ते इत्यादौ कथं याजमानत्वशङ्का न हीह यजमानपदमस्ति अत आह **तत्रोपासकानामित्यादिना ।** कर्मणीश्वरो ६९६ । ३

* साङ्गप्रधानेति २ पु पा ।
† जै॰ सू॰ अ॰ ३ पा॰ ७ सू॰ १८ ।
|| प्रयोगाऽभावादिति २ पु॰ पा॰ ।
‡ जै॰ सू॰ अ॰ ३ पा॰ ८ सू॰ १३ ।
§ जै॰ सू॰ अ॰ ३ पा॰ ७ सू॰ २० ।

ऽधिकारी तस्यैव फलम् इह चोपासनकर्तुः फलश्रवणादधिकारी यजमान एवोपासनकर्तेति गम्यते इत्यर्थः । ननु कर्तुः फलश्रवणं तस्य याजमानत्वं न गमयितुमर्हति आत्मने वा यजमानाय वा यं कामं कामयते तमागायति
६९६ । ५ आगानेन संपादयतीत्यादावृत्विजो ऽपि फलश्रवणादत आह वचनाच्चेति । औत्सर्गिकन्यायस्य वचनमपवादकमसत्यपवादे फलं यजमानस्यैवेत्यर्थः । (यजमानस्योपासकस्य सतः फलश्रुतेः । तत्र दृष्टान्तः फलवदिति ।)* ननु तमुद्गीथं बको नामतो दाल्भस्यापत्यं दाल्भ्यो विदां चकार उपासितवान् स ह नैमिषीयाणां सत्रिणामुद्गाता बभूवेत्यृत्विजो ऽप्युपासनकर्तृत्वं श्रूयते । तच्च लिङ्गं सर्वार्त्विज्यमुपास्तीनां गमयति तत्राह तं हेति । अन्यार्थदर्शनं हीदमन्यतः सिद्धं विषयीकुर्याद् इह त्वन्यतः सिद्धिर्नास्ति तत उपासनफलभाजो यजमानस्यैव कर्तृत्वमिति न्यायं न बाधेत इत्यर्थः । ननु तस्मै हि परिक्रीयते इति सिद्धान्तहेतुरसिद्धः अङ्गाश्रितोपास्तीनां याजमानत्वे विप्रतिपन्नं प्रति तदर्थमृत्विक्परिक्रयस्यासिद्धेर्न चाङ्गकर्तॄणामृत्विजां तदाश्रितोपास्तिपर्यन्तं परिक्रयः सन्निधानादिति वाच्यम् । यत्र हि तेषां कर्तृत्वं प्रमितं तदर्थं ते परिक्रेतव्याः न तु संनिहितार्थम् अन्यथा ऽङ्गसंनिहितपशुवादिद्रव्यसिद्ध्यर्थमपि तत्परिक्रयप्रसङ्गात्तस्मान्न हेतुवचनार्थं पश्यामो ऽत आह उपाख्यानं तावदिति । तं ह बक इत्याद्युपाख्यानं तच्च वाक्यशेषगतत्वान्निर्णायकं न प्रापकमपेक्षते यस्त्वन्यत्र न्यायबाध उक्तस्तत्परिहारपरत्वेन तस्मै हि परिक्रीयतइति सूत्रावयवं व्याचष्टे न चेत्यादिना । तेन यजमानेन स ऋत्विक् परिक्रीतः संस्तद्गामिने फलाय घटते संपादयितुं युज्यते इत्यर्थः । एतदुक्तं भवति । यजमानगामिना फलस्य साक्षात्कर्तृकत्वे परिक्रीतर्त्विक्कर्तृकत्वे चोपास्तीनां संभवति ततः सा कांस्यभोजिन्यायेन लिङ्गदर्शनमनुगृहीतुं परिक्रयद्वारकं कर्तृत्वमाश्रयतीति । एवं च लिङ्गदर्शनादृत्विक्कर्तृकत्वे ऽङ्गोपास्तीनां सिद्धे तदर्थमपि ऋत्विक् परिक्रीयतइति सूत्रावयवो व्याख्यातः । एतच्च सर्वं तथा चेत्यादिभाष्यादुत्थितमिति परार्थत्वादिति भाष्येणार्त्विग्द्वारा कर्तृत्वाद्यजमानस्य फलमित्युक्त्वा ऽन्यथेत्य-
,, । १५ नेन सति वचने ऋत्विजो ऽपीत्युक्तम् । व्यसनितामात्रेणेति । फलित

* ( ) एतदन्तर्गतो ग्रन्थो नास्ति ५ पु. ।

यत्र कर्तृत्वमिति न्यायस्योभयथा संभवे यजमानमात्रकर्तृकत्वविषयः पुरुषस्यापहो व्यसनिता । यस्मादाधिदैविकमादित्यपुरुषमाध्यात्मिकं चाक्षुषपुरुषमुपासीत उद्गाता तदुभयात्मको भूत्वा सर्वान् लोकान् प्राप्नोति तस्मादेवंविदुद्गाता यजमानं ब्रूयात् ते कं कामं फलमागायान्यागानेन संपादयानि । समर्थो हि स फलसंपादने इत्यर्थः* ॥

सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो विध्यादिवत् ॥ ४७ ॥

यस्मात्पूर्वे ब्राह्मणा आत्मानं विदित्वैषणाभ्यो व्युत्थाय भिक्षाचर्यमाचरन्ति तस्मादधुनातनो ऽपि ब्राह्मणः । पण्डा ऽध्ययनजा ब्रह्मधीरस्त द्वान् पण्डितः तस्य कृत्यं पाण्डित्यं श्रवणं तन्निर्विद्य बाल्येन ज्ञानबलभावेन युक्तितो ऽसंभावनानिरासरूपमननेन वा शुद्धहृदयत्वेन वा तिष्ठासेत् स्थातुमिच्छेद् बाल्यं च पाण्डित्यं च निर्विद्येत्यादिरनुवाद उक्तदार्ढ्यार्थं । मुनिर्मननशीलो निदिध्यासकः स्याद् मौनादन्यद् बाल्यं पाण्डित्यममौनं मौनं च निदिध्यासनं निर्विद्याथ ब्राह्मणः ब्रह्माहमित्यवगच्छतीति ब्राह्मणः साक्षात्कृतब्रह्मा भवतीत्यर्थः । पूर्वेच तं ह बक इति वाक्यशेषादुद्गीपासनमृत्विक्कर्तृकमित्युक्तम् । एवमिहाप्यथ ब्राह्मण इति विधिविधुरवाक्यशेषादथ मुनिरित्येषो ऽपि न विधिरिति मङ्गतिः । ननु बाल्येनेत्युपक्रमे विधिश्रुतेर्मौनेपि विधिरस्तु नेत्याह यत्र हीति । यद्यत्रापि विधेयत्व ६४६ । १८ स्यात्तर्हि विधिः श्रूयेत बाल्यवदतः श्रोतव्यत्वे सत्यश्रवणाद् विध्यभावो गम्यत इत्यर्थः । **प्रशंसार्थमिति** । यद्वा पाण्डित्यशब्देन मौनस्य प्राप्तिरुक्तेत्यं विधीयमानस्य बाल्यस्य प्रशंसा । न हि पाण्डित्यं स्वरूपेण ज्ञानं भवत्यपि तु बाल्ये ऽनुष्ठिते ऽनन्तरं मौनापरपर्यायं पाण्डित्यं कृतं भवतस्माद्बाल्यं प्रशस्तं भवेदिति । यदा तु मौनस्योत्तराश्रमस्य विध्यन्तरप्राप्त्यानुवादः तदा बाल्यमात्रानुष्ठानवानुत्तमाश्रमित्वेन स्तूयते इति व्याख्या स्फुटा । सिद्धान्तमाह **भवेदित्यादिना** । अनुवादित्वं मौनशब्दस्य परिहृत्य विध्यश्रवणादविधेयत्वम् उक्तं परिहरति **एवं चेति** । तत्र तावदथ मुनिरिति

* अत्र त्रयोदशं स्वाम्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३ स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ४४ आर्त्विज्यमित्यौडुलोमिस्तस्मै हि परिक्रीयते ४५ श्रुतेश्च ४६ ॥

† वरंस्तस्मादिति २ पु पा ।

साकाङ्क्षत्वान्निर्दिष्टस्य तिष्ठासेद् इति विधिरनुषज्यते मौनं निर्विद्येति संपाद्यत्वं च विधेयत्वं गमयतीत्यर्थः । साक्षात्कारवतो विद्यातिशयस्य सिद्धत्वाद्विधिवैयर्थ्यमाशङ्क्याह विद्यातिशय इति । विद्यावत इत्यत्र विद्याशब्देन विद्यातिशयो विवक्षित इत्यर्थः । उत्पन्नो विद्यातिशयो यस्य* स तथोक्तः । विधिर्हि प्रधानमुपक्रम्याङ्गपर्यन्तः ततः प्रधानविधिर्विध्यादिर्न पुनर्विधिव्यतिरिक्तः कश्चिदादिशब्दार्थ इत्यर्थः ।

॥९१ । २१ समिदादेर्विध्यन्तत्वे हेतुः प्रधानविधेरिति । अतोऽङ्गस्य विध्यन्तत्वप्रसिद्धिः प्रधानविधेर्विध्यादित्वं गमयतीत्यर्थः । अपूर्वत्वाद्विधिरास्थेय इति समन्वयसूत्रे निदिध्यासनादेर्वस्त्ववगमवैशद्यं प्रत्यन्वयव्यतिरेकसिद्धत्वादविधेयत्वमुक्तम्† । इह त्वन्वयव्यतिरेकसिद्धत्वेऽपि शाब्दज्ञानात् कृतकृत्यतां मन्वानो यदि कश्चिज् ज्ञानातिशयरूपे निदिध्यासने न प्रवर्तेत तं प्रत्यप्राप्तं तद्विधीयत इत्युच्यते । अत एव श्रुतिस्तत्त्वेव भयं विदुषोऽमन्वानस्येति । अथ वा पाण्डित्यादिशब्दान्तरादप्राप्तिरपूर्वत्वं विधित्वं चार्थवादस्यैव सतो वाक्यस्य प्रशंसाद्वारेण प्रवृत्त्यतिशयकरत्वम् । अत एव समन्वयसूत्रे भाष्यं विधिच्छायानिर्वचनानीति । अपि च ।

नाचापूर्वविधिः प्राप्तेरनन्योपायतो न च ।
नियमः परिसंख्या वा श्रवणादिषु संभवेत् ॥

अवघातो हि दलनाद्युपायान्तरसंभवे च सति पाक्षिक्यामप्राप्तौ तत्परिपूरणेन नियम्यते । इमामगृभ्णन् रशनामृतस्येति मन्त्रश्चागृभ्णन्नित्यादानलिङ्गाद् रशनाशब्दाच्चाश्वगर्दभरशनयोरुभयत्र प्राप्तो अश्वाभिधानीमादत्त इति गर्दभरशनातो व्यावर्त्यते न तु श्रवणादिसाध्ये ब्रह्मसाक्षात्कारेऽस्त्युपायान्तरसंभवो यतः श्रवणादेर्नियमः परिसंख्या वा स्यात् । न च ब्रह्मसाक्षात्कारव्यक्तावुपायान्तरासंभवादपूर्वविधित्वमाशङ्कनीयं यतः सामान्योपाधावन्वयव्यतिरेकौ नियच्छेते न व्यक्तौ इतरथाऽवघातव्यक्तिसाध्यतण्डुलव्यक्तावुपायान्तरासंभवपरिज्ञाना‡दपूर्वविधित्वप्रसङ्गात् । यत्तु वार्तिककृद्भिरुक्तम् ।

---

* विद्यातिशयः साक्षात्कारो यस्येति २ पु० पा० ।
† उक्तमिति नास्ति २ पु ।
‡ उपायान्तरासंभवपरिज्ञानादिति २ पु० पा० ।

सर्वमानप्रसक्तौ च सर्वमानफलाश्रयात् ।

श्रोतव्य इत्यतः प्राह वेदान्तश्रवणतुल्यया ॥ इति ।

प्रमाणफलं साक्षात्कारं प्रति सर्वमानप्राप्तौ वेदान्ता नियम्यन्ते इत्यत्रापि प्रमाणनियम उक्तो न श्रवणनियमः । न च स एव विधेर्विषयः संनिधानादेव वेदान्तलाभात् । एतेन पुराणादिप्राप्तौ वेदान्तनियमं व्याचष्टेति । तस्मान्न वाचस्पतेः पूर्वापरव्याहतभाषिता नापि सूत्रभाष्यानभिज्ञतेति* ।

कस्मात्पुनर्गार्हस्थ्येनेति । तेनोपसंहारे हि न ततः पर आश्रम इति द्योतितं भवति । तच्चानुपपन्नं† बाल्यप्रधानआश्रमान्तरे सतीत्यर्थः । **वृत्तिर्वानप्रस्थानामिति‡ ।** वैखानसा औदुम्बरा बालखिल्याः फेनपाश्चेति वानप्रस्थवृत्तिभेदाः । गायत्रो ब्राह्मः प्राजापत्यो बृहन्निति ब्रह्मचारिवृत्तयः § ॥

अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ॥ ५० ॥ ६६८ । १३

ननु भावशुद्धिरपि बालचरितं भवति तन्मात्रमेव गृह्यतामत आह **यावद्बालचरितश्रुतेरिति ।** यावदस्ति बालचरितं तावतः सर्वस्य बाल्येनेति श्रुतेर्न सङ्कोचः कार्य इत्यर्थः । अपि च यथा पूर्वत्र मौनशब्दस्य ज्ञानातिशये प्रसिद्धिमाश्रित्याप्राप्तमौनविधिराश्रित एवमत्रापि बाल्यशब्दस्य कामचारादौ प्रसिद्धेस्तदेव बाल्यं न हि शुद्धभावेऽपि तपस्विनि बालशब्दं वृद्धाः प्रयुञ्जत इत्यभिप्रेत्याह **कामचारेति । भावशुद्धिरूपं तदेवेति ।** यद्यपि केवलायां भावशुद्धौ बाल्यशब्दो न प्रसिद्धस्तथापि कामचारादिमति बाले भावशुद्धिरस्ति तावन्मात्रपरतया बाल्यशब्दः सङ्कोच्यत इत्यर्थः । सङ्कोचे च कारणं शेषिविध्यनुग्रह एकमुक्तम् । अपरं चाह **एवं चेति ।** शास्त्रान्तरबाधनं यदन्याय्यं तदेवं सति न भविष्यतीति योजना‖ ॥

---

* सूत्रानभिज्ञतेति २ पु॰ पा॰ । † अनुपपन्नं भवतीति २ पु॰ पा॰ ।

‡ वनस्थानामिति २ पु॰ पा ।

§ अत्र चतुर्दशं सहकार्यन्तरविध्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३-सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो विध्यादिवत् ४७ कृत्स्नभावात्तु गृहिणोपसंहारः ४८ मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ४९ ॥

‖ अत्र पञ्चदशम् अनाविष्काराधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ५० ॥

६९९ । १ **ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात् ॥ ५१ ॥**

संशयं प्रदर्श्य पूर्वपक्षाभावमाशङ्कते **यद्यपीति । विघ्नोपशमेनेति ।** श्रवणादौ पुरुषप्रवृत्तौ पापरूपो यो विघ्नस्तदुपशमेनेत्यर्थः । यज्ञादीनां श्रवणादिघटकत्वाद् घटितेषु श्रवणादिषु विद्यया ऽवश्यं भवितव्यमित्यैहिकत्वं नियम इति भावः । **तदात्वे** तत्काले साधनानुष्ठानानन्तरक्षणे भवं तादात्विकम् । श्रवणादिस्वरूपनिष्पत्तये यथा सत्त्वशुद्धिविघ्ननिरासौ कर्तव्यौ एवं श्रवणादिभिर्विद्योत्पत्तये च तैस्तौ कर्तव्यौ तत्र यज्ञादिभिः सत्त्वशुद्ध्याद्युत्पत्तावपि विरोधिकर्मान्तरैः प्रारब्धफलैः प्रतिबन्धाप्रतिबन्धौ सम्भाव्येते श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः शृण्वन्तो ऽपि बहवो यं न विद्युरिति श्रुतेः । न चैवं प्रतिबन्धकनिवर्तकस्यापि प्रतिबन्धकान्तराभ्युपगमे तत्तन्निवृत्त्यर्थमपि कर्मान्तरमनुष्ठेयमित्यनवस्था यज्ञादिप्रतिबन्धकपाप्मनो भोगद्वारेण प्रतिबन्धकत्वाद्भोगनिवृत्तौ तत्क्षये यज्ञादिभिः सत्त्वशुद्ध्याद्यारम्भसम्भवादतश्चानियतफलयज्ञादिसापेक्षत्वाच्छ्रवणादेरविधेयस्याप्यनियतफलत्वमिति सिद्धान्तयति **यत एवेति ।** एवं विधिसामर्थ्यमाश्रित्य ब्रुवन्नामुष्मिकं फलं श्रवणादेः कथंकारं वाचस्पतिर्न चेपे इति केश्चित्कृत उपालम्भ एतद्ग्रन्थार्थालोचने ऽनवकाशः परावृत्य तत्रैव धावति न च दृष्टफलस्यामुष्मिकफलत्वमदृष्टापेक्षत्वं चानुपपन्नमिति सांप्रतम् । प्राग्भवीयगान्धर्वादिशास्त्राभ्यासस्येह षड्जादिवैशद्यहेतुभावस्य देवताप्रणिधानाद्यपेक्षितायाश्चोपलम्भादिति । शृण्वन्तो ऽपि बहवो यं न विद्युरित्यत्र हेतुरित्युच्यते । **आश्चर्य इति ।** यथावदस्यात्मनो वक्ता ऽऽश्चर्यः अद्भुतवत्कश्चिदेव भवति सम्यगाचार्यस्य सम्पत्तावपि तस्माच्छ्रुत्वा लब्धा साक्षात्कर्ता ऽऽश्चर्यः । आस्तां साक्षात्कारः कुशलेनाचार्येणानुशिष्टे ऽपि शास्त्रतः परोक्षवृत्त्या ज्ञाता ऽप्याश्चर्य एवेत्यर्थः* ॥

७०० । १० **एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेः ॥ ५२ ॥**

ब्रह्मोपासनापरिपाकलब्धजन्मनीति । परिपाकेन लब्धं जन्म यस्याः सा विद्या ब्रह्मोपासनापरिपाकलब्धजन्मा तस्यामित्यर्थः । ननु

* अत्र षोडशम् ऐहिकाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे ऽत्राणोऽत्र ५० ॥

विद्यावतो ऽपि शरीरस्य धारणात्कथं मुक्तिस्तत्राह **सत्यप्यारब्धेति । रूपतः स्वरूपतो निकर्षोत्कर्षौ स्यातामिति ।** तथा च सातिशयत्वात्कर्मसाध्यत्वमिति पुरुषार्थो ऽत इत्यस्याक्षेप इत्यर्थः । मोक्षः सातिशयः विलम्बिताऽविलम्बितसाधनसाध्यत्वात् कर्मफलवदित्यनुमानम् । अनुमानान्तरमाह **अपि चेति ।** तत्र तत्र साधकेष्वैकरूप्यं स्यान्न कर्मणा वर्द्धते नो कनीयानित्यादिश्रुतेरित्यर्थः । उपपत्तेश्चेत्युक्तं तामेवाह* **साध्यं हीति ।** मा भूत्स्वरूपावस्थानलक्षणायां मुक्तौ† सातिशयत्वमनर्थनिवृत्तिलक्षणायां तु स्याद् नेत्याह **न च सवासनेति ।** विरोधिकार्योदय एव पूर्वप्रध्वंस इति मतमाश्रित्य । क्लेशादिक्षयो विद्याजन्मेति सामानाधिकरण्यं विद्याजन्मरूपो ऽविद्याध्वंस एकरूपः निवर्त्यविशेषोऽपि विरस्तो तस्यापि विशेष इत्यर्थः । तर्हि स एवास्तु तत्राह **न च सावशेष इति ।** यदुक्तं साधनविशेषान्मोक्षे विशेष इति तत्राह **न च चिराचिरोत्पादेति ।** साधनविद्याचिराचिरत्वाभ्यां मोक्षे न विशेषा‡नुमानम् । एतज्जन्मान्तराऽनुष्ठितयागसाध्यस्वर्गवदविशेषसंभवात् स्वाभाविकस्तु विद्यायामपि नास्ति विशेषः । अतो ऽस्मिन्पक्षे हेतोरसिद्धिः वेद्यब्रह्मण एकरूपत्वश्रुत्या विद्याया अप्येकरूपत्वेन श्रुतेरित्यर्थः । द्वितीये ऽनुमाने सगुणविषयत्वमुपाधिमाह **सगुणविद्यायास्त्विति । तत्कार्यस्येति ।** विद्याकार्यस्येत्यर्थः । कालानियमं चाह **न चात्रेति ।** मोक्षे ऽप्युपेयविशेषणं भेदाऽभेदविकल्पासहत्वं युक्तं§ ॥ ३०१ । ५

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशिष्यभगवदमलानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

समाप्तश्चायं साधनाख्यस्तृतीयो ऽध्यायः ॥

	अत्र पादे	आदितः
अधिकरणानि	१७	१३४
सूत्राणि	५२	४०७

---

* तामेवोपपत्तिमाहेति २ पु० पा० । † मुक्तेरिति २ पु० पा० ।

‡ मोक्षेण विशेषेति २ पु० पा० ।

§ अत्र सप्तदशं मुक्तिफलाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेः ५२ ॥

वेदान्तकल्पतरौ

चतुर्थोऽध्यायः ।

---

१०२ । १ **आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ॥ १॥**

तृतीये चिन्तितं सर्वं साक्षाच्छ्रुत्युक्तसाधनम् ।
फलार्थापत्तिसंसिद्धमावृत्त्याद्यत्र चिन्त्यते ॥

आत्मेति तु विरोधपरिहारफलं तस्य चात्र प्रस्तावे कारणं वक्ष्यते न प्रतीक*इत्यादि त्वधिकरणद्वयमत्र प्रासङ्गिकं तस्माद्वक्त्येवायमभिप्रायश्चतुर्थे तृतीयशेषानुवर्तनस्येति । फलाध्यायं व्याख्यास्यन् फलावसरे श्रोतृणामुत्साहजननाय स्वकृतेरकलङ्कतां ब्रुवन् दुर्जनान् शिक्षयति सत्पुरुषांश्चाभिनन्दति **नाभ्यर्थ्या इति** । इह ग्रन्थे श्रवणार्थममत्सरिणः सज्जना नाभ्यर्थनीयाः । अत्र हेतुमाह **स्वयमिति** । ते हि ग्रन्थगुणान्दृष्ट्वा स्वयमेव प्रवृत्ता भवन्ति इतरे तु मत्सरिणः श्रवणाय प्रवर्तयितुं न शक्याः । अशक्यत्वे हेतुमाह **मत्सरेति** । मत्सर एव पित्तं हृदयतापकत्वात् तन्निमित्तमचिकित्स्यं चिकित्साऽनर्हमरोचकं सत्कविभणितिष्वरुच्यापादकं धातुवैषम्यं येषां ते न शक्या इत्यर्थः । केषांचिद्विरलपापानां मात्सर्यं विवेकोपदेशेन शक्यं चिकित्सितुम् इदं तु न तथेत्युक्तम् **अचिकित्स्यमिति** । आचार्यस्य शिष्यः सनातननामा तत्कृतां स्तुतिं तत्प्रीत्यर्थं प्रबन्धमधिरोपयति **शङ्के इति** । संप्रति सान्द्रतपःस्थितेषु निरन्तरतपोनिष्ठेषु निमित्तेष्वधुना स्वाराज्यसौख्यं वहन्निन्द्रो मम राज्यं तपसा† हरिष्यतीति य उद्वेगस्तं निःशङ्कं निर्विशङ्कः यथा भवति तथा कथमपि नाभ्येष्यतीति शङ्के मन्ये । उद्वेगाऽप्राप्तौ हेतुमाह **यदिति** । यस्माद्वाचस्पतिमिश्रनिर्मितं संक्षिप्तं बह्वर्थं यद्व्याख्यानं तन्मात्रेण स्फुटप्रकटीभवन् यो वेदान्तार्थस्तद्विषयविवेकेन साक्षात्कारेण वञ्चितो ऽपहृतो भवः स्वर्गादिसंसारो येषां ते तथोक्ताः । ते ऽमी तपस्विनः

११ । २ स्वर्गे ऽपि निःस्पृहा इति यद्यस्मात्तस्माच्छङ्कइत्यन्वयः । **विषयक्रमेणेति** ।

---

* व्या॰ सू॰ अ॰ ४ पा॰ १ सू॰ ४ । † तपसेति नास्ति ३ पु॰ ।

अध्यायविषययोः साधनफलयोः क्रमेणेत्यर्थः । ननु ज्ञानार्थत्वाद् दृष्टफलेषु गान्धर्वशास्त्रश्रवणादिवदविधेयेषु श्रवणादिषु यावत्फलमावृत्तिसिद्धौ कथं सकृत्प्रयोगशङ्काऽत आह **मुक्तिलक्षणस्येति** । पूर्ववादी मुक्त्यर्थत्वात् १०२ । ३ श्रवणादीनामदृष्टार्थत्वं विधेयत्वं च मन्यते विधिषु चावृत्त्यश्रवणात्सकृत्प्रयोगशङ्केत्यर्थः । श्रवणादयोऽहंग्रहोपास्तयश्च निर्विशेषसविशेषब्रह्मसाक्षात्कारफला इहोदाहरणम् । तत्र श्रवणादिषु सकृत्प्रयोगमुक्त्वाऽहंग्रहोपास्तिष्वप्याह **यत्र पुनरिति** । अथ किं विद्याया मुक्तिसाधनत्वमदृष्टमित्युच्यते श्रवणादेर्वा विद्यासाधनत्वम् । नाद्य इत्याह **यद्यपीति** । जीवन्मुक्तेर्दृष्टत्वादाद्यविकारः । अहिविभ्रमस्य रज्जुतत्त्वसाक्षात्कारेण समुच्छेदस्येवाऽविद्याया विद्योत्पादेन समुच्छेदस्योपपत्तिसिद्धत्वादिति योजना । तत्र हेतु **विद्योत्पादविरोधितयेति** । अविद्या विद्यानिवर्त्या अनिर्वाच्यत्वादहिविभ्रमवदित्यनुमानम् । न द्वितीय इत्याह **अन्वयव्यतिरेकाभ्यां चेति** । चकारो लोकसिद्धत्वादित्यत उपरि नेतव्यः । गान्धर्वशास्त्रादौ श्रवणाद्यभ्यासस्य साक्षात्कारजनकत्वेनाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां लोकसिद्धत्वात्तद्दुक्तविशेषणचैतन्यात्मकोऽहमित्यपरोक्षानुभवस्यापि श्रवणाद्यभ्याससाध्यत्वेनानुमानादित्यर्थः । ब्रह्मसाक्षात्कारः श्रवणाद्यभ्याससाध्यः शास्त्रार्थसाक्षात्कारत्वात् षड्जादिसाक्षात्कारवदित्यनुमानं । ननु विधिप्रत्ययदर्शनाद् अदृष्टार्थत्वमस्तु तत्राह **न चेति** । प्राप्तार्थत्वाद्विध्याभासानां यष्टव्य इत्यादाविवानुवादकत्वमित्यर्थः । ननु दृष्टफलान्यपि श्रवणादीनि चक्षुःसंनिकर्षादिवदनावृत्तान्येव साक्षात्कारं जनयन्तु तत्राह **न चैतानीति** । सकृच्छ्रवणादिफलादर्शनादित्यर्थः । ननु साक्षात्कार एव किमर्थं धर्मादाविव परोक्षज्ञानमेवास्तु तत्राह **न च साक्षात्कारेति** । एवं दृष्टफलभूतब्रह्मसाक्षात्कारोपदेशेन श्रवणाद्यनेकोपायोपदेशलिङ्गात् फलसिद्ध्यर्थं प्रत्येकमपि श्रवणादि अभ्यसनीयमिति प्रतिपादितम् । अथ यदुक्तमुपासीतेत्यादिषु सकृदुपदेशादनावृत्तिरिति तत्राह **ध्यानोपासनयोश्चेति** । अहंग्रहोपास्तिषु यस्य स्यादद्धेति वचनादुपासनसाध्य उपास्यसाक्षात्कारः प्रतीयतेऽतस्तत्रावृत्तिरर्थवती न निर्गुणब्रह्मसाक्षात्कारे इत्याह **साध्ये हीति** । भाष्ये आत्मभूतमिति प्रत्ययस्यात्मभूतमि- १०३ । ४ त्यर्थः । स्वप्रकाशत्वाद् ब्रह्मणो ब्रह्मविषय इति तु ब्रह्मविषयव्यवहारजनक

इत्यर्थो न तु तत्कर्मक इति । तथा सत्यात्मभूतत्वविरोधात् । न च जीव-
स्यात्मभूतमिति व्याख्यानमुचितम् । अध्याहारप्रसङ्गात् । प्रत्ययस्यात्मभूत-
मिति व्याख्यायां त्वनुषङ्ग एव स्यात्स चाध्याहारादुरु इति ब्रह्मसाक्षात्कारो
ब्रह्मस्वरूपमित्यङ्गीकृत्यावृत्तौ दूषितायां सिद्धान्ती वृत्तिरूपसाक्षात्कारमादाय
१०३ । ८ शङ्कत इत्याह आक्षेप्तारमिति । ननु स्वरूपप्रकाशेन ब्रह्मप्रथनसिद्धेः
किमावृत्त्या ऽत आह न च ब्रह्मात्मभूत इति । नाविद्योदीयेतेति
भ्रान्त्यभिप्रायम् । पूर्वोक्ताक्षेपेणेति । वृत्तिरूपसाक्षात्कारं प्रमामुपेत्य
तस्यामप्यावृत्त्याक्षेपेणेत्यर्थः । तमेवाह न खल्विति । तादृश इति
तादृक्शब्दात् षष्ठी । यदि वाक्यं सकृच्छ्रूयमाणं ब्रह्मात्मत्वप्रतीतिं नोत्पा-
दयेदिति भाष्ये ब्रह्मात्मत्वप्रतीतिः साक्षात्कारः परोक्षप्रतीत्युत्पत्तेरेव तदभा-
वाभिधानाऽनुपपत्तेरित्याह साक्षात्कारमिति । केवलवाक्यमावर्त्यमान-
मपि न साक्षात्कारं जनयतीत्युक्ते युक्तिसहकृतं जनयिष्यति संस्कार इवा-
वहितः प्रत्यभिज्ञाम् । अतो वाक्येनैकवारं प्रत्यये कृते युक्त्या ऽपि
तत्करणादावृत्तिसिद्धिरिति शङ्कत इत्याह न केवलमिति । एवमपि वाक्य-
युक्त्योः प्रत्येकमावृत्तिः सिद्धान्तिसंमता न सिध्यतीति दूषयतीत्याह
आक्षेप्तेति । इदानीं मा भूद्वाक्यमावृत्तिसहकृतं साक्षात्कारस्य कारणं मा
च युक्तिसहकृतं वाक्यं युक्तिवाक्ये त्वावृत्तिसहिते साक्षात्कारकारणे इति
शङ्कत इत्याह पुनः शङ्कत इति । दृढभूमिर्दृढ आश्रयः फलं साधयितुमि-
त्यर्थः । यद्यप्यभ्यासमिति शास्त्रयुक्ती साक्षात्कारं कुरुत इति शङ्कितं तथा-
प्यन्यतरोपकृतावन्यतरत्करणमिति वक्तव्यं करणप्रयुक्तं च प्रतीतेरापरोक्ष्यं यथा
प्रत्यभिज्ञायाम् । तत्र किं शास्त्रयुक्त्योः करणत्वं भावनया वेति विकल्प्य
दूषयति स खल्वयमित्यादिना । भावनाप्रकर्षस्य पर्यन्तो ऽवधिः
काष्ठा तज्जमित्यर्थः । पूर्वपक्षादिना शास्त्रयुक्त्योः परोक्षज्ञानजनकत्वादावृत्त-
योरनावृत्तयोर्वा न साक्षात्कारहेतुतेति उक्तं सांप्रतमुपेत्यापि तयोरपरोक्षप्रमाक-
१०४ । १२ रणभावमभ्यासवैफल्यमभिधीयत इत्याहाक्षेप्ता आक्षेपान्तरमिति । आत-
श्चेति । अवश्यं चेत्यर्थः । अपरोक्षप्रमोत्पत्त्यर्थं आवृत्त्याक्षेपः किमावृत्त्युपका-
र्यभूतप्रमाणाभावादुत साक्षात्कारयोग्यप्रमेयाभावात् । न प्रथमो मनस एव सो-
पाधिकात्मन्यहंप्रत्ययरूपसाक्षात्कारकरणतया क्लृप्तशक्तेः शास्त्रयुक्त्यभ्यासवा-

चितस्य जीवयाथात्म्यब्रह्मसाक्षात्कारकरणत्वसम्भवादित्याह **सत्यमित्यादिना** । भावनाभवसाक्षात्कारस्यान्यथैव भ्रमत्वमाशङ्क्य प्रमेयस्यापरोक्षत्वाद् विसंवादाभावेन वैषम्यं वदन्परिहरति **सा चेत्यादिना** । एतेन द्वितीयो विकल्पः परास्तः । **तदानीमिति** । अनुमितिभावनाकाले इत्यर्थः । ननु जीवस्वरूपस्य सदातनम् आपरोक्ष्यं भवतु तद्याथात्म्यस्य तु ब्रह्मस्वभावस्य नित्यशुद्धत्वादेः परोक्षत्वात्तद्भावनाभिः साक्षात्कृतिर्भ्रमः स्यादत आह **न हीति** । तर्ह्युपाधिविरहो जीवादन्य इति परोक्षः स्यादतो निरुपाधिब्रह्मापरोक्षप्रतीतिर्भ्रमः स्यान्नेत्याह **न चेति** । परमार्थप्रतियोगिको ह्यभावः परमार्थः सन् अधिकरणाद्भिद्यते कुम्भाभाव इव भूतलादत एव प्रतियोगिप्रमाणमेवाभावे ऽपि प्रमाणमिति केचिद् मन्यते । इह चोपाधीनां मिथ्यात्वात्तत्प्रतियोगिको ऽभावो ऽपि नास्ति वास्तवः । न चैवमभावाऽनवस्था । यथा हि भवतां घटो न भवति घटान्योन्याभाव इत्यत्र नान्योन्याभावान्तरमस्ति न च भावाभावयोरैक्यम् एवमस्माकमुपाध्यभावो ब्रह्मणि निषिध्यते न च भावान्तरप्रसङ्ग इति ।

एवं हृदि निधायार्थमिष्टसिद्धिकृतो जगुः ।
आत्मैवाज्ञानहानिर्वा तदा ऽप्यात्मैव शिष्यते ॥ इति ।

नन्वेवमपि यथा संसारदशायां जीवरूपं चकास्ति तथैव यदि मोक्षे ऽपि तर्हि शास्त्रीयज्ञानवैयर्थ्यं स्यादिति नेत्याह **तस्मादिति** । १०५ । ५

षड्जादयो हि गान्धर्वशास्त्रश्रवणात्प्रागप्यविकलानधिकाः श्रोत्रेणापरोक्षमीक्ष्यन्ते ते त्वितरेतरविवेकेनानवधारिता ऐक्येन च समारोप्यमाणा न तथा हर्षविशेषमुपजनयन्त्यविवेकिनां यथा शास्त्रीयलक्षणैर्विविञ्चताम् । तस्माद्यथा तत्र प्रकाशमानेष्वपि षड्जादिषु समारोपितमविवेकं निषेधतः शास्त्रस्योपयोगः एवमत्रापि समारोपितोपाधिकृतस्वप्रकाशानुभवगतमभिभवं व्युदस्यतां वेदान्तानामित्यर्थः । एतदुक्तं भवति । अविकलाऽनधिके ऽवभासमाने ऽपि वस्तुनि येन क्रमेणारोपः प्रवृत्तस्तद्विपरीताकारप्रमाणवृत्त्युदयव्यतिरेकेण न भ्रमो निवर्तते यथा देवदत्ते तदैक्ये चाभिज्ञासिद्धे ऽप्यन्योऽयमन्यः स इत्यारोपः सो ऽयमित्याकारप्रत्यभिज्ञया विना न निवर्तत इति ।

षड्जमध्यमगान्धारनिषादर्षभधैवताः ।
पञ्चमश्चेति सप्तैते तन्त्रीकण्ठोद्भवाः स्वराः ॥

ग्रामः स्वराणां समूहः । मूर्च्छना तु तेषामारोहावरोहौ । भाष्ये सर्वेषेवानर्थक्यं कं चित्प्रति नोच्यते । सम्यग्ज्ञानोपायस्य नियतत्वात् किं

१०५ । ९ त्विह जन्मन्याहृत्यनुष्ठानवैयर्थ्यमित्याह प्राग्भवीयेति । पूर्वपक्षावसरे हि वाक्यमावर्त्यमानमपि नापरोक्षज्ञानं जनयतीत्युक्तं नावृत्तावपि तदनुपपत्ते- रित्यादिभाष्येण तदेवानूद्य न हि दृष्टहत्यादिभाष्येण परोक्षार्थवाक्यदृष्टा- न्तेन परिहियते । तदसङ्गतमिव प्रतिभाति । तत्र वाक्यात्साक्षात्कारोत्प- त्तिप्रकारस्य स्वेनैवोपपादितत्वादेतावानाक्षेपः परिशिष्यते यः प्रथमश्रवणे प्रमित्यतिशयो न भवति स आवृत्तावपि न स्यादिति । तस्य कैमुतिकन्या- येन परिहारभाष्यार्थमाह यत्र परोक्षेत्यादिना । वाक्याभ्यासाभ्यामेकजा तीयपरोक्षज्ञाने जन्यमाने ऽप्यावृत्तेरतिशयकरत्वे दृष्टे सत्यपरोक्षज्ञानाति- शया ऽऽवृत्तिरिति नानुपपन्नमपि तु सुतरामुपपन्नमिति भाष्यार्थः । वाक्य- मात्रस्येति । परोक्षार्थस्येत्यर्थः । वाक्यार्थसाक्षात्कारार्थमावृत्त्युपयोगमुक्त्वा तत्त्वंपदार्थविवेकद्वारेण वाक्यमात्रात् परोक्षज्ञानोत्पादने ऽप्यावृत्त्युपयोग उच्यत इत्याह अत्यन्तदुर्ग्रहेति । क्रमवती प्रतीतिर्यस्य स वाक्यार्थस्त- थोक्तः । संसृष्टत्वं नानात्वं च ययोर्न स्तस्तौ पदार्थावसंसृष्टनानात्वौ तौ च यस्य तद्ब्रह्मा ऽसंसृष्टनानात्वपदार्थकमिति । तत्किमिति । येयं पदार्थ- विवेकपूर्वकं वाक्यजन्यताप्रतीतिरियमेव स्यात् किमात्मनि नान्या तथा सतीयं साक्षात्प्रतीतिरात्मनि न स्यात् । कुतः । अस्याः साक्षात्प्रतीतेरि- न्द्रियजत्वेना ऽनागमफलत्वादित्यर्थः । ननु शाब्दप्रतीतेरप्यात्मप्रतिपत्ति-

,, । १३ त्वात्किं तस्या एव तत्पूर्वत्व नेत्याह साक्षात्कारेति । शाब्दधियो ऽनि- न्द्रियजन्यत्वाद् ध्यानादिसहकृतचेतोर्पणद्वारा साक्षात्कारहेतुत्वमित्याह एतदुक्तमिति । विशेषणत्रयवतीति । दीर्घकालनैरन्तर्यसत्कारवती-

०६ । २० त्यर्थः । अत्यन्तभिन्नानामिति । अभिन्नानामित्यपि द्रष्टव्यम् । कल्पि- तत्वं हि सिद्धान्तः । नन्वश्वस्य गां प्रत्यधर्मत्वं नान्यत्वात् किं तु गव्य- समवेतत्वाद् दुःखादयस्तु भिन्ना अप्यात्मसमवेतत्वाद्धर्मा इत्याशङ्क्य तर्हि संबन्ध एव नास्ति वास्तव इत्याह संबन्धस्यापीति । ननु दुःखादय आत्मनो नात्यन्तभिन्नाः किं तु* भिन्नाऽभिन्ना इति नेत्याह भेदाभेदयो-

---

* अपि त्विति २ पु० पा० ।

श्चेति । चैतन्याद्बहिरिति । वास्तवं हि चैतन्यं तस्माद्बहिष्ट्व*मवास्तव-मिति† । **इतश्चेति ।** कल्पितत्वेन हि दुःखित्वादीनामात्मतादात्म्यं धर्म- ७०७ । ४ धर्मित्वोपयोगि निरस्तमिदानीं सुषुप्तावात्मनि दुःखित्वाद्यभावाच्च नात्म-तादात्म्यमित्युच्यते तादात्म्यं ह्यैक्यं नान्यन्निरूपयितुं शक्यं न चानुवृत्त-व्यावृत्तयोरैक्यमित्यर्थः । **अन्यविषयैवेति ।** संपदादिप्रत्ययविषयेत्यर्थः । **आत्मविषयं दर्शनं विधीयतइति ।** आत्मस्तुतिद्वारेण दर्शनं पुरुषप्र-वृत्त्यतिशयविषयत्वमापद्यतइत्यर्थः । सिद्धरूपब्रह्मप्रत्ययविपरीतप्रत्ययो-त्पत्तेः कार्यवादिभिरिष्यमाणत्वात्तदापत्तविष्टप्रसङ्गमाशङ्क्याह **अभ्युच्चयमा-त्रमिति ।** समन्वयसूत्रोक्तन्यायेन वेदान्तानां सिद्धब्रह्मपरत्वे सिद्धे तादृश-ब्रह्मज्ञानादेव मुक्तिरिति सिध्यति तथा ऽभ्युपगमे मुक्तिविरोध उक्त इत्यर्थः ।

शास्त्रतो विज्ञायापरोक्षप्रज्ञां कुर्वीत यत्स रैक्को वेद तत्प्राणतत्त्वं सर्वधर्मफलमभिसंगच्छतइत्यर्थः । एवं रैक्कादन्यो ऽपि यस्तद्रैक्क वेद्य वेद तस्यापि सर्वसाधुफलप्राप्तिर्भवति स एवंभूतो रैक्को मया एतदिति क्रियाविशे-षणमित्यमुक्तः । रैक्कमिव जानश्रुतिमल्पकं कर्मात्येति हंसान्तरं प्रति हंसो वक्ति । हे रैक्क यां देवतामुपास्से एतां माम् अनुशाधि शिक्षय ज्ञापय इति जान-श्रुतिवाक्यम् । हे पुत्र त्वं रश्मीनादित्यं च भेदेन पर्यावर्तयात् तकार एको लुप्तो द्रष्टव्यः । पर्यावर्तयतादिति मध्यमैकवचनमेतत् । त्वं योगात् पर्यावर्तय उपास्वेत्यर्थः । एवं सति बहवस्ते पुत्रा भविष्यन्ति न केवलादित्योपास्ता-विवेकपुत्रतेत्यर्थः । एषां नो ऽस्माकमपरोक्ष आत्मैवायं लोकः पृथिवी-लोकः प्रजया हि पृथिवीलोकः साध्यः स आत्मैवास्माकम् आत्मनः सर्वा-त्मत्वादतः प्रजया किं करिष्याम इत्यर्थः । **यस्त्वात्मरतिरिति ।** रतिरासक्तिपूर्विका निष्ठा । तत्र आत्मसुखानुभवस्तृप्तिः तस्याः काष्ठा संतुष्टिः‡ ॥

आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ॥ ३ ॥ ७०८ । ३

* वरिष्ठत्वमिति २ पु० पा० । † अवास्तवत्वमितीति १ पु० ।

‡ अत्र प्रथमम् आवृत्त्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-आवृत्तिरसकृदुपदेशात् १ लिङ्गाच्च २ ॥

ब्रह्मात्मैक्यसाक्षात्काराय श्रवणाद्यावर्तनीयमित्युक्तं तत्र ब्रह्मात्मत्व-मेव नास्ति कस्य साक्षात्काराय श्रवणाद्यावृत्तिरिति प्रत्यवस्थानात्सङ्गतिः । ननु प्रथमे एवाध्याये शब्दादेव प्रमित* इत्याद्यधिकरणेषु जीवब्रह्मैक्यस्य श्रुतिभिर्निर्णयाद् गतार्थत्वमित्याशङ्क्य तासामेव श्रुतीनां विरुद्धार्थत्वादुपच-

७०८ । ५ रितश्रुतिविषयत्वमाशङ्क्यतइत्याह **यद्यपीत्यादिना** । यद्यप्यविरोधल-क्षणे इयं चिन्तोचिता तथापि महावाक्यार्थविरोधसमाधानस्य समाधानान्तर-कृत्वादिहानीता । जीवपरविभागस्याध्यस्तत्वाद्विरोधमाशङ्क्य स्वप्रकाशस्य भ्रमाधिष्ठानत्वानुपपत्तेरध्यासाऽयोगमाह **न च यथेत्यादिना** । कथं पुनः प्रत्यगात्मनीत्यत्र तु शास्त्रोपक्रमे श्रोतृप्रवृत्त्यर्थमवत्य एव न्याय आचार्यैरा-कृष्टः । **द्राघीयसि** दीर्घतरे । नन्वभ्यासे पौनरुक्त्यमेव कथमर्थमुख्यत्वला-भस्तत्राह **अभ्यासे हीति** । अर्थस्य भूयस्त्वमुपादेयत्वातिशयोऽभ्यासे भवति लोकवदित्यर्थः । **दवीयो** दूरतरम् । **न च मानान्तरविरोधाद-स्याऽप्रामाण्यमिति** । पौर्वापर्ये पूर्वदौर्बल्यमिति न्यायेन श्रुतेरेव प्रामाण्य-मिति शास्त्रोपक्रमे उक्तमित्यर्थः । **न च प्रमाणान्तरविरोध इति** । प्रमाणान्तराणामविद्योपस्थापितव्यावहारिकविषयत्वमध्यासभाष्ये वर्णितमि-त्यर्थः । आदिशब्देन तत्त्वमस्यादेः संपदादिपरत्वनिरासग्रहणम् । **निरं-शस्यापीति** । यथा ह्याकाशस्य तत्तदुपाध्यवच्छेदाद् ग्रहणाग्रहणे एवमि-त्यर्थः । **यद्यद्वैतइति** । हे शिष्याद्वैतध्वंसरूपे द्वैतस्य सत्त्वाप्रसङ्गाद्यदि न दोषोऽस्ति तर्हि वस्तुनोऽद्वैतं नाभूदस्ति भविष्यति अतोऽप्रसक्तद्वैतस्त्वं मुक्त एवासि सर्वदेत्यर्थः+ ॥

७०९ । १४ **न प्रतीकेन हि सः ॥ ४ ॥**

पूर्वोक्तं जीवब्रह्मणोरभेदमुपजीव्य ब्रह्मदृष्टिभाक्त्व मनआदिष्वहमिति ब्रह्माभिन्नजीवदृष्टिः कर्तव्येति पूर्वपक्षमाह **यथा हीति** । **ब्रह्मरूपेणेति** इत्थम्भावे तृतीया । ननु ब्रह्मात्मकजीवदृष्टेर्मनआदिष्वध्यासे तदात्मकाका-काशादिदृष्टिरपि किं न स्यादत आह **जीवात्मानश्चेति** । आकाशादिः

* ब्र॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ २४ ।

+ अत्र तृतीयम् आत्मत्वोपासनाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–आत्मेति तूपग-च्छन्ति ग्राहयन्ति च ३

स्वरूपेण कल्पितः जीवानां तु भेदमात्रं कल्पितं तत्स्वरूपं तु ब्रह्मैवेत्यर्थः ।
अविद्यादर्पणाः अविद्योपाधिकाः । यथा ब्रह्म जीवेनात्मत्वेनोपदिश्य- १०६ । १८
ते* तथा ऽहं मन इत्यादि दृष्टव्यमिति योजना । अत्र हेतु**र्ब्रह्मणो मुख्य-
मिति ।** इतिर्यस्मादर्थे । ब्रह्मण आत्मत्वस्य मुख्यत्वाद् नामादिषु ब्रह्मा-
ध्यासे जीवदृष्टिरप्यध्यसितव्येत्यर्थः । अविद्यादर्पणा इत्यत्र उपरितनो यथा-
कारः पूर्वोक्तानुवादः । एवं तावज्जीवस्य ब्रह्माभेदप्रयुक्त्या नामादिष्वहंग्रह
उक्तः इदानीं पूर्वाधिकरणे ब्रह्मण्यात्मत्वमतिः कार्येत्युक्त्वाद्ब्रह्माभिन्ननामा-
दावप्यहंमतिः कार्येत्याह **उपपन्नं चेति ।** द्वावेतौ पक्षौ भगवता भाष्यका-
रेणोपन्यस्तौ । ब्रह्मणः श्रुतिष्वात्मत्वेन प्रसिद्धत्वादिति प्रतीकानामपि
ब्रह्मविकारत्वादिति च प्रतीकेषु ब्रह्मात्मतामापादितेषु न केवलमहंमतिलेपः
प्रयोजनमपि तर्हि प्रतीकोपलक्षितसमस्तप्रपञ्चप्रविलापनेन† तत्त्वमस्यादिवा-
क्य.र्थावगतिसिद्धिश्चेत्याह **कस्य चिदिति ।** ननु प्रविलये मनआदेरेव नास्ति
कुत्राहंग्रहः । सत्यम् । अत एव यथा जीवस्यावच्छिन्नरूपबाधेनानवच्छिन्नब्रह्म-
रूपतया ऽवस्थानमेवं प्रतीकानामपि ब्रह्मात्मना ऽवस्थानं लयो न तु स्वरू-
पाभाव इति पूर्वपक्षाभिप्रायमुद्भाव्य स्वयमेव निराकरिष्यति । अत्र मनआ-
दावात्मत्वदृष्टिः श्रुतिवचनाद्वा शङ्क्यते अर्थाद्वा । न प्रथम इति वदन् पूर्वा-
धिकरणाद्वैषम्यमाह **न तावदिति ।** मनःप्रभृतीनामहङ्कारास्पदत्वं न ताव-
दुपदिश्यत इत्यन्वयः । द्वितीये ऽपि किं मनआदिषु ब्रह्माध्यासाद् ब्रह्मा-
ऽभिन्नजीवविषया ऽहंदृष्टिराशङ्क्यते किं वा प्रतीकानां ब्रह्मविकारत्वेन तद-
भेदाद्ब्रह्मणि आत्मत्वप्रतीतेः प्रतीकेष्वप्यहंदृष्टिरापाद्यते । प्रथममाशङ्क्य
अहंकारास्पदस्येति । यदि श्रुतेः प्रतीकेष्वहंमतिरभिमता तर्हि ब्रह्मणीव
तां वेदः श्रावयेद् न चैवमित्याह **नेति ।** यत्त्वर्थादिति तत्रातिप्रसङ्गमाह
ब्रह्मात्मतया त्विति । जीवस्य ब्रह्मस्वरूपत्वात्तद्दृष्टिरिति विशेषणशङ्काया ११० । १
तद्दृष्टिकरणा‡देव जीवदृष्टिरपि कृतेत्युक्तम् । अहंदृष्टिस्तु न स्वरूपदृष्टिरहङ्कार-
विशिष्टस्यानात्मत्वादिति भावः । अर्थिकी हि प्रतीतिस्तत्र क्रियते यत्र तामृते
श्रुतिर्न निर्वहति । न चात्रैवं प्रत्युतातिप्रसङ्ग एव । तस्मादध्यायात्येवार्थो

* आस्यते इति ३ पु पा । † प्रविलयेनेति ३ पु पा ।
‡ ब्रह्मदृष्टिकरणादिति ३ पु पा ।

ग्राह्य इत्याह **तस्माच्चस्येति** । ब्रह्मविकारत्वान्मनआदिष्वहंमतिक्षेप इति द्वितीये ऽपि पक्षे ऽतिप्रसङ्गस्तुल्य एव । घटादिष्वहंमतिप्रसङ्गात् । तुल्यं च

१० । ११ श्रुत्यनपेक्षितार्थकल्पनम् । यत्त्वत्र प्रयोजनमुक्तं तद्दूषयति **न च सर्वस्येति** । सर्वं खल्वित्यादौ हि क्व चिदेव प्रविलयार्थत्वं न सर्वत्रेत्यर्थः । यदि च मनो ब्रह्मेत्यत्र मनउपलक्षितविश्वप्रपञ्चः प्रविलापितस्तर्ह्यादित्यादेरप्यनेनैव प्रविलापितत्वादादित्यो ब्रह्मेत्यादेरानर्थक्यमित्यर्थः । उपासकस्य प्रतीकानां च भेदे ऽपि प्रतीकेषु ब्रह्माऽभिन्नजीवदृष्टिः श्रुतिवशादुपपत्तेर्भाष्याऽयोगमाशङ्क्याह **अनुभवाद्वेति** । श्रुतिवशादात्मत्वकल्पनस्यातिप्रसङ्गेन निरस्तत्वान्नाभयमप्यस्तीत्युक्तम् । स्वयमेवोद्भाव्य दूषयिष्यतीत्यवादिष्म तदिदानीं निराकरोति **ननु यथेत्यादिना** । जीवलयादन्नादिलयस्य वैषम्यमुपपादयति **इह हीत्यादिना** । अप्रधानस्य जीवस्य वैशिष्ट्यात्यागेन ब्रह्मात्मना भवत्यभावः प्रधानं तु प्रतीकं यथानिर्दिष्टं रक्षणीयं न तु रूपान्तरमापादयितव्यं प्रधानस्यैव व्याघातप्रसङ्गादित्यर्थः* । न च ब्रह्मण इति भाष्यगतचशब्दार्थमाह **अपि चेति** । पूर्वोक्तातिप्रसङ्गेन समुच्चय इत्यर्थः । कर्तृत्वाद्यनिराकरणादिति भाष्यगतो हेतुरसिद्धः प्रतीकवाक्यैरेव तन्निराकरणस्य पूर्वपक्षउक्तत्वादत आह **न ह्युपासनविधानानीति** । यथेदं सर्वं यदयमात्मेत्यादीनि अहं ब्रह्मास्मीत्यादिमहावाक्यैकवाक्यतामापद्य तदपेक्षितप्रपञ्चबाधं वितन्वते नैवं प्रतीकवाक्यानि तत्रासकृदुपदव्यवायेनाभिन्नप्रकरणत्वादित्यर्थः । **तदेकवाक्यतयेति** । कर्तृत्वादिबाधेन जीवस्य ब्रह्मतामापाद्येति शेषः† ॥

११ । १५ ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ॥ ५ ॥

पूर्वत्र ब्रह्माऽभिन्नजीवदृष्टेर्नामादिषु करणे घटादिदृष्टेरपि प्रसङ्ग इत्यतिप्रसङ्गान्न प्रतीकेष्वहंमतिक्षेप इत्युक्तम् एवमिहापि यदि आदित्यादिषूपास्यमानेषु ब्रह्म फलप्रदमभिमतं तर्हि चैत्रे उपास्यमाने मैत्रात्फलसिद्धिप्रसङ्गाद् ब्रह्मैव फलप्रदत्वादुपास्यमिति सङ्गतिमभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह **ब्रह्मणः सर्वाध्यक्षतयेति**। प्रयोजनवत्त्वेन ब्रह्मणः संस्कारापेक्षत्वादत एव च

---

* इत्यर्थ इति नास्ति २ पु. ।

† अत्र तृतीयं प्रतीकाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-न प्रतीके न हि सः ४ ॥

प्रधानत्वात्तद्वाचिब्रह्मशब्दस्य प्रतीतिलक्षकत्वायोगाद् ब्रह्मैवादित्यादिदृष्टिभिः संस्कार्यमित्यर्थः । फलवत्त्वप्रधानत्वाभ्यां शास्त्रीयन्यायाभ्यां दुर्बलत्वाच्छास्त्रार्थानवधारकत्वसिद्ध्यर्थं विशेषणं **लौकिक** इति । यथा राजपुरुष आगत १११ । २० इत्युक्ते वस्तुतः प्रधानस्यापि राज्ञ आगमनं न प्रतीयते किं तु पुरुषस्यैव तथाऽत्रापि आदित्यादिरेव शब्दतः प्रधानत्वेनावगत उपास्तिकर्मेति वक्तुमोतं दृष्टान्तमाह **सत्यमित्यादिना** । ऐहिकफलं कर्मोदाहरति **चित्रयेति** । प्रकृतत्वादादित्यादेर्द्रव्यस्य प्राधान्यसिद्ध्यर्थं दृष्टान्तान्तरमाह **क चिद् द्रव्यस्येति** । अत्राप्यङ्गानुष्ठानाराधितः परमेश्वर एव प्रधानसिद्धिहेतुरिति तस्यैवार्थतः प्राधान्यमिति । यैस्तु शब्दैर्व्रीहीनित्यादिभिर्द्रव्यं संचिकीर्ष्यतइति प्रतीयते तत्र क्रिया प्रोक्षणादिका गुणत्वेन प्रतीयेतेत्यर्थः । तदिहेत्यादिना विमृशति तत्र **फलाय कल्पतइत्यभिवदनी**त्यन्तं सिद्धान्तवचनव्यक्तिप्रदर्शनपरं **किं वेत्यादिफलाये**त्यन्तं पूर्वपक्षानुवादः । अत्राप्यभिवदति किं शास्त्रमित्यनुषङ्गः । तदनेन ब्रह्मगतफलदातृत्वप्रधानत्वयोः कर्मस्विवाऽऽदित्याद्युपासनेष्वपि संभवात्कांस्यभोजिन्यायेन लौकिकन्यायानुग्रहीतृत्वमुक्तम् । न चातिप्रसङ्गोऽतिथ्याद्युपासनइव ब्रह्मण एव फलदातृत्वसंभवादित्युक्तं भाष्ये । यदि स्वार्थोऽस्य विवक्षितः स्यात्तर्हि ब्रह्मशब्दोऽपि स्वार्थे वर्त्स्यति वृत्तो भविष्यति न त्वस्य स्वार्थो विवक्षित इत्यर्थः । यदि विवक्षितः स्यात्तत्र दूषणमाह **तथा चेति** । **इतिनेति** । इतिशब्देनेत्यर्थः । **स्वरूपपरमिति** । ब्रह्मपदमेव स्वरूपं तत्पर ब्रह्मेति शब्द इति वा द्वावर्थाविति शब्दशिरस्कब्रह्मशब्दात् प्रतीयेते इत्यर्थः । शब्दपरत्वं दूषयत्युपास्तिविधिसिद्ध्यर्थं **न च ब्रह्मपदमिति** । य आदित्यः स ब्रह्मेत्ययं शब्द इति सामानाधिकरण्यं विरुद्धमित्यर्थः । ननु प्रतीतिपरत्वमपि न युज्यते । या ब्रह्मेति प्रतीतिः सा आदित्य इत्यस्याप्यर्थस्य विरुद्धत्वादत आह **गौरितीति** । भ्रान्तो हि गवयादिकं गौरिति प्रतिपद्य ११२ । २१ बाधोत्तरकालं वक्ति गौरिति मेऽभवद् गवय इति गवात्मत्वेन प्रतीत इत्यर्थः । यद्यपि प्रतीतिविषयत्वापेक्षया गौणमिदमपि सामानाधिकरण्यं तथापि प्रचुरप्रयोगान्निरूढमतः शब्दसामानाधिकरण्याद्विशेषः* ॥

* अत्र चतुर्थं ब्रह्मदृष्ट्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात् ५ ॥

७१३ । १ **आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ॥ ६ ॥**

पूर्ववदुत्कर्षरूपविशेषाऽनवधारणादनियमः । अथ वा गीत्यात्मकेन* क्रियात्मकानामुद्गीथादीनां फलसंनिकर्षेणोत्कर्षादादित्यादिषु† तद्दृष्टिः कर्तव्या प्रथमनिर्दिष्टनामादिषु ब्रह्मदृष्टिवच्च प्रथमनिर्दिष्टादित्यादिषु उद्गीथादिदृष्टिः कार्येति तिस्रः संगतयो भाष्यएव विशदाः । भाष्यमुपादत्ते **अथ वेति** । भाष्ये क्रियात्मकत्वादित्यसाधकं सिद्धरूपादित्यादिदृष्ट्यध्यासे ऽप्युद्गीथादिगतक्रियास्वभावस्यानपायात् तत्फलसिद्ध्युपपत्तेरित्याशङ्क्याह **तथा चादित्यादिमतिभिरिति** । शुक्त्यादौ रजतबुद्ध्युत्पत्तौ तत्प्रयुक्तव्यवहारप्रतिबन्धवत् सिद्धरूपादित्यादिदृष्टावुद्गीथादिगतक्रियात्वमभिभूयेतेत्यर्थः । आदित्यादिषूद्गीथादिदृष्टौ तद्गतसिद्धरूपत्वमभिभूयते क्रियात्वं चाविर्भवति ततश्च फलसिद्धिरित्यर्थपरत्वेनोद्गीथादिमतिभिरित्यादिभाष्यं व्याचष्टे **आदित्यादिषु पुनरिति** । **कल्पिष्यन्ते** समर्था भविष्यन्ति । इयमेवर्गग्निः सामेत्युक्त्वा श्रुत्या तत्र हेतुरुच्यते तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं सामेति ऋक्सामशब्दाभ्यामिह पृथिव्यग्नी निर्दिश्येते अस्यां पृथिव्यामृचि सामाग्निराढूढ आश्रितमतः प्रसिद्धयोरपि पृथिव्यग्न्योराश्रयाश्रयित्वात्तत्साम्येन पूर्ववाक्ये सामाधारभूता ऋक् पृथिव्युक्ता ऋगाश्रितं च सामाग्निरित्युक्तमित्यर्थः । अत्र हेतुवाक्ये पृथिव्यग्न्योर्ऋक्सामशब्दप्रयोगः पृथिव्यग्न्योर्ऋक्सामदृष्टिः पूर्ववाक्ये ऽभिहितेति ज्ञापयति । आरोप्यवाचकशब्दस्यैव वह्न्यादेर्माणवकादावुपचारदर्शनादित्याह **अत एवेति** । भूतभाव्युपयोगं हि वस्तु संस्कार्यमिष्यते । उद्गीथादीनां च क्रियात्वात् प्रकृतिज्योतिष्टोमाद्युपकारस्य **तैः** करिष्यमाणत्वाच्च

,, । १० तान्येवादित्यादिमतिभिरतिशयाय संस्क्रियेरन्नित्याह **यद्युद्गीथादिमतय इत्यादिना** । आदित्यादिपत्या विद्ययेति समानाधिकरणे तृतीये । ननु लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीतेत्यादावपि सामकर्मैव क्रतुं साधयद् वीर्यवत्तरत्वाय लोकदृष्ट्या संस्क्रियतां न च कल्पन्ते हास्मै लोका इत्यादिफलश्रवणात्स्वातन्त्र्यम् अङ्गावबद्धत्वादासामुपास्तीनां कर्मसमृद्धिफले ऽवगते सति परार्थे फलश्रवणस्यार्थवादत्वसंभवादतो भाष्योक्तस्वतन्त्रफलत्वानुप-

* गीत्यात्मकत्वेनेति २ पु॰ पा॰ ।

† आदित्ये इति २ पु॰ पा॰

पत्तिरित्याशङ्क्याह **यत्र हीति** । यत्र द्युद्गीथादिकर्मणः सकाशात्फलं तत्रैवं भवत्वित्यर्थः । प्रस्तुते वैषम्यमाह **यत्र त्विति** । इह तावत्समस्तस्य खलु ७१४ । २ साम्न उपासनं साध्विति पाञ्चभक्तिकसाप्तभक्तिकसकलसामोपासनस्य वाक्यान्तरेणाऽविहितत्वात्पञ्चविधत्वमात्रं गुण उपासनायोपाधीयते एवं सति* यत्र गुणात्फलं लोकादि भवति तत्र गुणस्य क्रियात्वेन लोकादिभिः समत्वात् तं पुरुषः करोतीत्येव नास्ति कुत इमं लोकं† विद्यया संस्कृत्य वीर्यवत्तरं कुर्याद् अतो लोकादिष्वपि सामाध्यासःसंभव इत्यर्थः । गुणात् फलसिद्धिः केवलाद्वा यत्किञ्चित्क्रियासंबन्धाद्वा प्रकृतकर्मसंबन्धाद्वा । आद्यद्वितीयावतिप्रसक्तौ तृतीये तु प्रकृतक्रियावैशिष्ट्यादस्ति गुणस्यापि कार्यत्वमित्याह **न तावदित्यादिना** । भवन्तूत्कृष्टा आदित्यादयः तेभ्यस्त्वक्रियारूपेभ्यः कथं फलसिद्धिरित्याशङ्क्य तद्दृष्टेः फलं भवेदित्याह **स्वयमेवेति** । यथा माणवके ऽग्निदृष्टिः केन चित्तीव्रत्वादिगुणयोगेन गौणी । तत्र हेतुः **अनभिभूतमाणवकत्वादिति** । नाभिभूतो माणवको यया सा गौणी दृष्टिरनभिभूतमाणवका तस्या भावो ऽनभिभूतमाणवकत्वं तत इत्यर्थः । दार्ष्टान्तिकमाह **तथेहापीति** । दृष्टान्तं प्रपञ्चयति **न हीति** । दार्ष्टान्तिकं विशदयति **तथेयमपीति** । **अन्यथापीति** । सत्यां लक्षणायां न गौणी वृत्तिर्दौर्बल्यात् । तथा च ऋक्सामसंबन्धमात्रं पृथिव्यग्न्योर्ऋक्सामशब्दप्रयोगे कारणं संबन्धश्च ऋक्सामाध्यस्तत्वमपि संभवतीत्यर्थः । एवम् अन्यथा ऽप्युपपत्तिमुक्त्वा ऽन्यथैवोपपत्तिमाह **अक्षरन्यासेति** । इयमेवर्गिति चेत्यादेरक्षरन्यासः । स्यादित्यन्तस्य भाष्यस्य तात्पर्यमुक्त्वा सिद्धान्ते ऽतराऽऽजस्यमपरमपि दर्शयंस्तथा च लोकेषु पञ्चविधमित्यादिभाष्यस्य तात्पर्यमाह **लोकेष्वित्यादिना** । सामधीर्यदि लोकेष्वध्यस्येत तदा सामानि नोपास्येरन् । ततः किं जातमत आह **तथा चेति** । परिकल्पनामेवाभिनयेन दर्शयति **साम्नेतीति** । सामसु लोकानामुपास्यत्वे श्रुत्यन्तरभङ्गश्च स्यादित्याह **लोकेष्वितीति** । सप्तमीभङ्गे लोकसिद्धमुदाहरणमाह **अगारइति** । अगारे ७१५ । ४ गृहे गावो वास्यन्तामिति प्रयोगे अगारं गवां सञ्चरणेन पवित्रीक्रियतामिति सप्तमीं भङ्क्त्वा कर्मत्वं लक्ष्यते‡ एवं प्रावारे प्रावरणवस्त्रे कुसुमानि वास्यन्ता-

* एवं चेति २ पु॰ पा॰ । † लोकमिति नास्ति २ पु॰ । ‡ लक्ष्यते इति ४ पु॰ पा॰ ।

मित्यत्रापि प्रावरणस्य कुसुमैर्वास्यत्वं कर्मत्वं लक्ष्यते इति । **उक्तन्यायानुरोधेनेति** । सामोपासीतेति द्वितीयाभङ्गप्रसङ्गानुरोधेन वरं सप्तमी तृतीयार्थे व्याख्यातेत्युपर्यन्वयः । **लोकेष्विति** सप्तमी पूर्वपक्षे द्वितीयार्था सिद्धान्ते तृतीयार्थेत्युभयथा भञ्जनीया । पूर्वपक्षे तु सामगतद्वितीयाभङ्गोऽधिक इत्यर्थः । यत्र द्वितीयासप्तम्यौ भवतः तत्र भवतु श्रुतिद्वयभङ्गगौरवपरिहारार्थमङ्गेष्वनङ्गदृष्टिर्यत्र तूभयत्र द्वितीया निर्दिश्यते तत्रान्यतरश्रुतिमात्रभङ्गस्य पूर्वपक्षसिद्धान्तयोरविशेषात् कथं नियम इत्याशङ्क्याह

७१५।८ **ननु यत्रेत्यादिना** । सप्तविधसामान्येव दर्शयति **हिङ्कारेति** । ओङ्कारोऽपि साम्न्यादिसंज्ञको* भक्तिविशेषः । भाष्यं व्याचष्टे **सप्तविधस्येत्यादिना** । श्रुतिगतसमस्तपदस्य स्वेन व्याख्या कृता **सप्तविधस्येति** । छान्दोग्ये हि समस्तस्य खलु साम्न उपासनं साध्वित्युपक्रम्य लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीत पृथिवी हिङ्कारोऽग्निः प्रस्तावोऽन्तरिक्षमुद्गीथ आदित्यः प्रतिहारो द्यौर्निधनमित्यादिना पञ्चविधस्य साम्न उपासनमुक्त्वेति तु पञ्चविधस्येत्युपसंहृत्याथ तु सप्तविधस्येत्युपक्रम्य वाचि सप्तविधं सामोपासीत यत्किञ्च वाचो हुं इति स हिङ्कारो यत्प्रेति स प्रस्तावो यदेति स आदिर्यदुदेति स उद्गीथो यत्प्रतीति स प्रतिहारो यदुपेति स उपद्रवो यन्नीति तन्निधनमित्यादिना सप्तविधस्याप्युपासनमुक्तम् । एवं च सति समस्तस्य सप्तविधस्य साम्न उपासनं साध्विति साम्न उपास्यत्वश्रुतेरिति तु पञ्चविधस्य साम्न उपासनं साध्विति च पञ्चविधस्यापि साम्न उपास्यत्वश्रुतेः साम्न्येवादित्याध्यास इति ग्रन्थयोजना । श्रुत्योक्तं साम्नः साधुत्वं व्याचष्टे **साधुत्वं चेति** । निर्देशविरोधमाशङ्क्य परिहरति **हिङ्कारानुवादेनेति** । हिङ्कारादिसामोद्देशेन साम्नि पृथिव्यादिदृष्टिविधौ हिङ्कारादेः प्रथमनिर्देशः स्याद् यद्वृत्तयोगः प्राथम्यमित्याद्युद्देश्यलक्षणम् इति भट्टाचार्यैरुक्तत्वात्स एव चेह साम्न उपास्यत्वश्रुतेः प्रमाणात्प्राप्तस्तस्मिन्प्राप्ते यो विपरीतनिर्देशः स भञ्जनीय इत्यर्थः† ॥

* साम्नआदिसंज्ञक इति २-५ पु. पा. ।

† अत्र पञ्चमम् आदित्यादिमत्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ६ ॥

आसीनः सम्भवात् ॥ ७ ॥

११५ । ५८

अङ्गावबद्धोपासनचिन्तनसमनन्तरं तत्पर्युदासं सिद्धमादायेतरेषूपासनेष्वासननियमचिन्तनात्सङ्गतिरित्यभिप्रेत्य विषयं परिशिनष्टि **कर्माङ्गसंबन्धिष्विति । नापि सम्यग्दर्शनइति ।** श्रवणमननध्यानाभ्यासवासितमनसा साक्षात्कारोत्पत्तावित्यर्थः । ननु वस्त्वधीने ऽपि ज्ञाने चक्षुरादिवदासनमप्यपेक्ष्यतामत आह **प्रमाणतन्त्रत्वाच्चेति ।** ननु प्रमाणमपि शुक्त्यादौ निकटोपसर्पणादिवदासनमपेक्षतां तत्राह **प्रमाणं चेति ।** ध्यानादिसंस्कृतमप्रतिबद्धं चित्तं प्रदीपवत्स्वयमेव प्रमां करोतीत्यर्थः । **यथा वा सम्यग्दर्शनमपीति ।** तत्त्वमस्यादिवाक्यजनितज्ञानाभ्यासात्मकमित्यर्थः । ध्यायतिश्चेत्यादिभाष्यमाक्षिपति **नन्विति ।** भाष्यगतोपचारशब्दो न युक्तः बकादिष्वपि ध्यानसद्भावादत आह **प्रयुज्यतइति ।** असाववस्था किं निभृतो न भवति अपि तु भवत्येव निभृतो ऽप्यैकाग्र्यसम्भवादित्यर्थः । निभृतो हि देहपतनप्रतिबन्धे फलातिशयो भवति नासीनस्येति परिहाराभिप्रायः । भाष्यगतायासपदव्याख्यानम् **अविद्यमानायास इति ।** अनेन बहुव्रीहित्वं द्योतितम् इति* ॥

यत्रैकाग्रता तत्राऽविशेषात् ॥ ११ ॥

११६ । ५९

अङ्गानाश्रितोपासनेष्वासननियमउक्ते तद्वद्दिगादिनियमशङ्कोत्थानात्सङ्गतिः । ननु समे शुचाविति देशनियमस्य श्रुतत्वात् कथं विचारावसरस्तत्राह **समयइति ।** श्रुतौ शर्कराः सूक्ष्मपाषाणाः जलाश्रयवर्जनं शीतनिवृत्त्यर्थम् । चक्षुःपीडनो मशकः । प्राचीनप्रवणे प्राग्देशनिम्ने† देशे । वैश्वदेवेन यागविशेषेण । ऐकाग्र्यं हि ध्यानं प्रत्यन्तरङ्गसाधनं तस्मिन्नध्याह्लादौ सम्भवत्यपि यदि प्रदोषकालः प्राच्यादिदिक्तीर्थादिदेशः प्रतीत्येरंस्तर्हि शेषिध्यानबाधः स्यात्तस्मादनियम इति सिद्धान्तमाह **यत्रैकाग्रता मनस इति ।** यदुक्तमङ्गोपास्त्यतिरिक्तोपास्तिर्दिगादिनियममपेक्षते वैदिकानुष्ठानत्वाद्वैश्वदेववदिति तत्र श्रुतदेशादिमत्त्वमुपाधिरिति वदन् अविशेषादिति सौत्रं हेतुं

* अत्र षष्ठम् आसीनाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४-आसीनः सम्भवात् ७ ध्यानाच्च ८ अचलत्वं चापेक्ष्य ९ स्मरन्ति च १० ॥

† प्राचीननिम्ने इति २ पु० पा० ।

व्याचष्टे **न ह्यत्रेति**। भुतविशेषणेन च वृथाचेष्टाया विपक्षस्य व्यावर्तनान्न पक्षेतरता। तस्मात्तत्रैव भावनामुपासनां प्रयोजयेदित्यन्वयः* ॥

७१६ । १४ **आ प्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम् ॥ १२ ॥**

पूर्वत्र दिगाद्यविधेः तदनपेक्षावदहंग्रहोपास्तिष्वा देहपातादावृत्तेरविधानात्तदनपेक्षेति सङ्गतिः। भाष्यं व्याचष्टे **अविद्यमानेति**। **तस्या इति**। शास्त्राऽविषयत्वादिति शेषः। ब्रह्मात्मत्वप्रतिपत्तेर्नियोज्यरहितत्वं विध्यविषयत्वं च दृष्टफलत्वेनोपपादयति **शास्त्रं हीत्यादिना**। **नियोगसंबन्धमवबोधयतीति**। अन्यत्र ज्योतिष्टोमादाविति शेषः। अहंग्रहोपास्तीनामदृष्टार्थत्वेन सम्यग्ज्ञानाद्वैषम्यमतश्च ज्योतिष्टोमादिवत्करणमित्याह **नन्वेवमित्यादिना**। ननु सकृत्करणे कथमुपासनसिद्धिरसकृत्करणे च सकृदनुष्ठानव्याहतिस्तत्राह **उपासनेति**। उपास्तिः सकृत्कार्येति शास्त्रार्थे जाते उपासनशब्दस्यावृत्त्यर्थत्वादेकवारमावृत्तिर्लभ्यतइति भावः। **कृतशास्त्रार्थत्वादिति**। कृतशास्त्रार्थत्वात्पुंस इत्यर्थः। ननु तर्हि† कर्मवदेवोपासनान्येव विहितत्वसामर्थ्यात्स्वफलं यथा कालान्तरमाक्षिपन्ति एवमन्त्यकालिकं स्वफलसाक्षात्कारमप्याक्षिपन्तु किं प्रायणपर्यन्तावृत्त्येति तत्राह **तानि खल्विति**। दृष्टद्वारेण च प्रत्ययावृत्त्योपास्यसाक्षात्कारजन्मन्यन्तकाले तदवश्यम्भावाद्विरोधिकर्मान्तराऽनुद्भवाच्च साधकदेहपातानन्तरमुपास्तिफलप्राप्तिनियमः प्रयोजनमिति। किमत्र फलवदित्युपासनं फलवत्प्रायणसमये बुद्ध्याक्षेपेणोपास्यसाक्षात्काराक्षेपेण किं कार्यं दृष्टद्वारैव तत्सिद्धेरित्यर्थः‡। सविज्ञानं विज्ञानसहितं फलम्। यस्मिन्विषये चित्तमस्य स यच्चित्तः। तेन विषयेण हृद्यभिव्यक्तेन सह तेजसा उदानेन उदानस्य तेजोदेवताकत्वात्। आत्मना भोक्ता स उपासकोऽक्षितमस्यच्युतमसि प्राणसंशितमसीति मन्त्रत्रयं जपेत्।

> अन्तकाले न कर्तव्यमुपास्त्याविह किं चन।
> ब्रह्मबुद्ध्यावशेषाघनाशादिति जगौ मुनिः§ ॥

---

* अत्र सप्तमम् एकाग्रताधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रम् १–**यत्रैकाग्रता तत्राऽविशेषात् ११** ॥

† तर्हीति नास्ति २ पु॰। ‡ इत्यर्थ इति नास्ति २ पु॰।

§ अत्राष्टमम् आप्रायणाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रम् १–**आ प्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम् १२** ॥

तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात् ॥ १३ ॥ ११७ । १४

विपरीतफलत्वमेव दर्शयति **बन्धनफलमिति** । शास्त्रेणाश्वमेधादिफलाय सुखाय विहितं ब्रह्महत्यादि चानर्थकात्मकनरकपातपरिहाराय शास्त्रेण प्रतिषिद्धं प्रतिषेधे कृते हि न प्रवृत्तेरन्निति मत्वेत्यर्थः । अश्वमेधादि दृष्टान्तार्थमिहोदाहृतं इतरस्यापीत्यनन्तरार्थं च । अत्र लोके कर्मण्युपरतेऽपि तदपूर्वं तस्य कर्मणोऽपूर्वं सुखदुःखोपभोगात् प्रागविरन्तुमतिर्शनितुं नार्हत्यपि तु निवर्तितुमेवार्हतीति यत्सिद्धान्तिनोच्यते तत्किं न क्रिमपीति योजना । अत्र हेतुमाह **स हीति** । ननु स्वर्गकामस्य यागविधिसामर्थ्याद्यथा यागस्य स्वर्गसाधनत्वमेवमनर्थफलपापवतः प्रायश्चित्तविधिश्रवणात् प्रायश्चित्तस्य पापनिवृत्त्यर्थता किं न स्यादत आह **तद्विधानस्य चेति** । एनस्वी पापी नरस्तस्मिन्नधिकारिणि प्राप्ते तद्विधीयते यथा गृहदाहवति प्राप्ते क्षामवतीष्टिः अधिकारिव्यावृत्तिपरं विशेषणं न फलपरमित्यर्थः । युक्तं गृहे दाहादेर्निष्पन्नत्वेन निष्पादयितुमशक्यत्वादधिकारिव्यावृत्त्यर्थत्वं पापनिवृत्तेस्तु कर्तुं शक्यत्वादिष्टसाधनत्वबोधो प्रायश्चित्तविधिस्तन्निवृत्तिफल इत्याशङ्क्य तदभ्युपगमेन प्रकृते वैषम्यमाह **यदि पुनरित्यादिना** । **मोक्षवदिति** वैधर्म्यदृष्टान्तः । यथा मोक्षसंयोगेन श्रवणात् तद्धेतुत्वं ब्रह्मज्ञानस्य नैवं दुरितक्षयहेतुत्वं तत्संयोगेनाश्रवणादित्यर्थः । ननु दुरितक्षयाभावे कथं मोक्षसिद्धिरत आह **तस्यापीति** । अथ देशाद्यपेक्षत्वे मोक्षस्यानित्यत्वं स्यात्तर्हि प्रकारान्तरेण कर्मनिवृत्तिमाह **शास्त्रेति** । एकेन शरीरेण बहुकालव्यापिना क्रमेणोपभोगेन सर्वकर्मक्षये ज्ञानान्मोक्ष इत्यर्थः । अथैकेन शरीरेणाविषमकर्मफलभोगो नाऽनुपपन्नस्तर्हि कल्पान्तरमाह **योगर्द्धीं वेति** । **ऋद्धेन** समृद्धेन । यद्यपि ब्रह्मविद्या पापक्षयोद्देशेन न विहिता तथापि विद्यापापक्षययोरेकपुरुषसंबन्धनिर्देशान्यथानुपपत्त्या साध्यसाधनत्वमवगम्यताम् इत्याशङ्क्यार्थवादलिङ्गस्य विधिसामर्थ्यावगतेन पापगताऽनिष्टफलपर्यन्तत्वेन प्रबलेन बाधमाह **स्थिते चैतस्मिन्निति** । यथा न्यायवचनात्स्थितइति संबन्धः । न प्रबलमित्येव दुर्बलं बाधते किं तु सति विरोधे न चेह स इति सिद्धान्तयति **व्याख्यायेतेतीति** । ननु सगुणविद्यानामैश्वर्यफलानां कथं पापनिवर्तकत्वमत आह **उभयेति** । वाक्यद्वयेन तद्यथेषीकातूलं ११८ । २१

सर्वेष्वात्मस्वन्नमत्तीत्यादिभिर्वाक्यैर्विद्याया उभयसंयोगस्याऽविशेषादुभयार्थत्व-मित्यर्थः । प्रबलदुर्बलप्रमाणाभ्यामेकस्योभयार्थत्वावगमेनैकेन* नैकस्य बाधः स्यात्तन्निवृत्त्यर्थमुक्त**मविशेषादिति** । पापं ज्ञाननिवर्त्यमध्यस्तत्वाद्रज्जुसर्पव-दित्याह **तत्स्वभावालोचनादिति** । न्यायसिद्धेऽर्थे लिङ्गदर्शनमाह **अमु-मेवेति** । उक्तविद्यासामर्थ्यवत्प्रमाणमोक्षशास्त्रान्यथानुपपत्तिभ्यामुपबृंहिता-ऽज्ञानदुरितनिवृत्त्योरेकपुरुषसंबन्धनिर्देशान्यथानुपपत्तिः सत्यपि विरोधे निषे-धान्यथानुपपत्तेः बलीयसीति भावः । **नैकविधेति** । अनेकविधेत्यर्थः । **आहु-रिति** भाष्यकारा इति । असक्तोऽनासक्तः । अत एव कर्मान्तराण्यसंचिन्वानः सङ्गे हि पापादुदेति नान्यथेत्यर्थः । तिष्ठन्तु कल्पशतानि क्रमभोग्यफलानि सप्त-जन्मादिभोग्यफलानां कथं मुमुक्षुदेहेन शतायुषा भोग इत्याह **दीर्घकालेति** ।

१२० । १८ **इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु ॥ १४ ॥**

अस्यातिदेशस्याभ्यधिकाशङ्कामाह **अधर्मस्येति** । **स्वाभाविकत्वे-नेति** । शास्त्रोपदेशाऽनपेक्षत्वेनेत्यर्थः । धर्मस्य ज्ञानान्निवृत्तिः स्वभावविरोधाद्वा शास्त्रान्निवृत्त्यवगमाद्वेति प्रथमं निरस्य द्वितीयं निरस्यति **पाप्मनश्चेत्या-दिना** । सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्त इति वचनसामर्थ्यात्पाप्मन एव निवृत्ति-रित्यवगन्तुं न शक्यते शास्त्रान्तरैः साक्षात्पुण्यस्यापि ज्ञाना§न्निवृत्त्यवगमात् तेषा||मन्यथासिद्धिमाह **उभे ह्येवैष इत्यादिना** । उभे पुण्यपापे एष विद्वान् । अत्र वाक्ये ज्ञानेन दुष्कृतं तरत्यतिक्रामति भोगेन सुकृतं तरति इति योज्यमि-त्यर्थः । क्षीयन्ते कर्माणीति सामान्यवचनं पाप्मान इति विशेषवचनं दृष्ट्वा पापे विशेषे सङ्कोच्यमित्यर्थः । ज्ञानसुकृतयोः स्वभावविरोध इति पक्षमादाय सिद्धा-न्तयति **नो खल्वित्यादिना** । यद्यदत्तफलमपि सुकृतं विद्या निवर्तयति तर्हि तद्विधेर्वैयर्थ्यं स्यादत आह **न च सुकृतशास्त्रमिति** । उपपादिते विद्यापु-ण्ययोर्विरोधे उदाहृतशास्त्राणि यथाश्रुतार्थानीत्याह **एवमवस्थित इति**¶ ॥

---

* अवगमे एकेनेति २ पु. पा. । † ततः स्वभावेति २ पु. पा. ।

‡ अत्र नवमं तदधिगमाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–तदधिगम उत्तरपूर्वाघयो-रश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात् १३ ॥

§ ज्ञानेनेति २ पु. पा. । || इत्याशङ्क्य तेषामिति २ पु. पा. ।

¶ अत्र दशमम् इतरासंश्लेषाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु १४ ॥

अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः ॥ १५ ॥   १२१ । १९

उत्सृष्टस्तत्त्वबोधेन विलयः सर्वकर्मसु ।
कर्मस्वारब्धकार्येषु स इदानीमपोद्यते ॥

इमामापवादिकीं सङ्गतिमभिसंधाय पूर्वपक्षयति **यदीत्यादिना** । ननु निवृत्ते ऽपि सर्वकर्मणि कर्मसंस्कारात्कर्मानुवर्ततामू अथ वा निवृत्तमायासंस्काराद् मायान्तरोत्पत्तौ तेनाभिनवकर्माणि विरच्यन्तामत आह **न च संस्कारशेषादिति** । संस्कार एव शिष्यतइति शेषः । यथा कुलालकराभिघातनिमित्तनिवृत्त्या निवृत्ते ऽपि चक्रभ्रमणे भ्रमणसंस्काराद्* भ्रमणानुवृत्तिरेवमत्राऽनिवृत्तायामपि मायायामुक्तमार्गेण कर्मानुवृत्तिरित्येतन्न । तत्र हेतुमाह **वस्तुन इति । तत्संस्कारस्तयोः** पुण्याऽपुण्ययोः संस्कारः । पुण्याऽपुण्यसंस्काराणां चित्वात्सन्तीति बहुवचनम् । वस्त्वेव संस्कारद्वारेणाऽनुवर्ततइति व्याप्तेर्व्यभिचारमाशङ्क्याह **न चेति** । रज्जुसर्पविषयज्ञानस्यास्माकं सत्यत्वात्तज्जन्मभयादीनां संस्कारवशादनुवृत्तिर्युक्ता । प्रस्तुते वैषम्यमाह **न त्विति** । न मायेति भ्रमनिषेधः । अर्थात्तदुपादानं माया निषिद्धा भवति । अनेन मायाजन्यमायान्तरात्कर्मान्तरोत्पत्तिरिति पक्षः परिस्फुरति । **न तद्गोचर इति** । मायात्मकभ्रमगोचरो ज्ञानादूर्ध्वं निषिध्यते किमनुवर्ततेइत्युक्ता न किमपीत्याह **नेति** । न संस्कारशेषो ऽत एव न कर्मेत्यर्थः । आरब्धकार्याणां कर्मणां देहपातप्रतीक्षा तत्पर्यन्तमवस्थितिर्न युक्तेत्यर्थः । **स्नात इति** षष्ठ्येकवचनं स्नानादि कुर्वतो यच्चिरं विलम्बनं तावदेव न ततो ऽधिकमित्यर्थः । **क्षेपीयस्ता** क्षिप्रतरत्वम् । यथा खलु स्वयम्प्रकाशप्रत्यगात्मभूतब्रह्मसाक्षात्कारे नित्यमेव भवितुं युक्तो ऽपि नास्ति ब्रह्म न प्रकाशते चेति भ्रमान्यथानुपपत्त्याच्छादिका विद्या कल्प्यते एवमत्रभवतां हिरण्यगर्भादीनां तत्त्वसाक्षात्कारवतामपि श्रुतिस्मृतिप्रतीतदेहधारणान्यथानुपपत्त्या तत्त्वसाक्षात्कारस्य प्रारब्धफलकर्मप्रतिबन्धात्तत्स्वरूपतत्कार्यभोगसम्पादकाऽविद्यालेशं प्रत्यनिवर्तकत्वं भोगसमाप्तौ कर्मक्षये च प्रतिबन्धनिवृत्तौ सततमनुवर्तमानसाक्षात्कारेण तस्याप्यविद्यालेशस्य निवृत्तिरिति कल्प्यते । न चैकदेशेन निवृत्ताया अविद्याया अनुवृत्त्यसंभवः । शाब्दबोधेन निवृत्ता-   १२२ । १६

---

* भ्रमसंस्काराद्विति २ पु॰ पा॰ ।

यामप्यविद्यायां साक्षात्कारनिरस्यस्यैकदेशान्तरस्य दर्शनात्तदिदमभिप्रेत्य
१२२ । १८ सिद्धान्तयति **यद्यपीत्यादिना** । **द्रागित्येवेति** । तत्राप्रतिबन्धादि-
त्यर्थः । न त्वारब्धविपाकं शीघ्रं निवर्तयति प्रतिबन्धक्षये तु निवर्तय-
तीत्यर्थः । आरब्धविपाकत्वस्य व्याख्यानं **संपादितेति** । संपादिता जातिः
जन्मायुर्जीवनं संपादितम् । विततो विस्तीर्णः पूर्वापरीभूतो वर्तमानः
सुखदुःखोपभोगश्च संपादितो येन तत्कर्मजातं तथोक्तं तद् द्रागित्येव
न निवर्तयतीत्यर्थः । समुदाचरन्ती उद्भूता वृत्तिः फलारम्भाय यस्य तत्तथा ।
परितः समन्तात्प्रद्योतमानं बुद्धिसत्त्वं बुद्धिगतसत्त्वगुणो ब्रह्मज्ञानाकारेण
परिणतो येषां ते तथोक्ताः । **ज्योग्जीविता** उज्ज्वलजीविता । **कल्पो** ऽवा-
न्तरकल्पः । यदुक्तमुभयविधाने वाक्यं भिद्येतेति तत्राह **तावदेव चिर-
मितीति** । **श्रुत्यन्तरेति** । उद्दालकादीनां देहधारणविषयं श्रुत्यन्तरम् ।
उपजीव्याया अपि अविद्याया ज्ञानेन बाधात्प्रारब्धकर्माण्याश्रित्य ज्ञानोद-
यस्तदनिवर्तकत्वे स्वतन्त्रयुक्तिर्न भवति किं त्वन्यतः सिद्धे ऽर्थे ऽभ्युपगमा-
र्थेत्याह **तदेतदभिसंधायेति** । अभ्युपेत्यान्यत्र वस्तुतत्त्वसाक्षात्कारा ऽवि-
द्ययोः सहानवस्थानमिहा ऽविद्यैकदेशब्रह्मात्मभावसाक्षात्कारयोरविरोध उ-
क्तः । इदानीमन्यत्रापि न विरोधनियम इत्याह **न चेदमिति** । **सम-
वाये** सन्निधाने । यथा प्रतिबिम्बद्विचन्द्रभ्रमस्यौपाधिकत्वाच्चन्द्रैकत्वसाक्षा-
त्कारेण सहानुवृत्तिरुपाधिनिवृत्तौ निवृत्तिः प्रमाणसिद्धा एवं निरुपाधिकभ्र-
मस्यापि सान्तःकरणस्य तत्कर्तृत्वादेस्तदुपादानाविद्यालेशस्य च ब्रह्मसा-
क्षात्कारेण सहानुवृत्तिः प्रारब्धकर्मोपरमे च निवृत्तिरुद्दालकादिदेहधारण-
विषयश्रुत्यादिप्रमाणसिद्धा स्वीकर्तव्येत्यर्थः । ननु द्विचन्द्रादिभ्रमा अल्प-
कालं तत्त्वज्ञानेन सहानुवर्तन्ते कर्तृत्वादेस्तु कथं बहुकालं विरोधिना
सहानुवृत्तिरित्यत आह **यदा लोके ऽपीति** । नियोगस्तथास्त्विति विधि-
रनुयोगः कथमेतदिति चोद्यम् । भाष्ये स्थितप्रज्ञलक्षणनिर्देशो जीवन्मुक्ति-
साधक उक्तः । तत्र स्थितप्रज्ञः साधको न साक्षात्कारवानिति मण्डनमिश्रै-
१२३ । १८ रुक्तं दूषणम् उद्धरति **स्थितप्रज्ञश्चेति** । भाष्ये संस्कारवशादिति
संस्कारशब्दः परिशिष्टा ऽविद्यालेशवाची संस्कारात्कर्मानुवृत्तिं दूषयता पूर्ववा-
दिना यदुक्तं नावस्तु संस्कारद्वारा ऽनुवर्तते भयकम्पादेरपि सत्यज्ञानजन्य-

त्वेन सत्यत्वादिति तत्राह **न च ज्ञानेति** । मिथ्यात्वेनाविशेषितज्ञानमा-त्रजन्या न भवन्तीत्यर्थः । यदि भवेयुस्तत्राह **ज्ञानमात्रादिति** । उत्पादे*
वा रज्जुज्ञानादपि तदापत्तेरित्यर्थः । हेतुद्वारा भयादेः सत्यत्वं निषिध्य
स्वरूपेणापि निषेधति **न च कार्यमपीति** । आरम्भणाधिकरणे। कार्यमा-त्रस्य मिथ्यात्वसमर्थनादित्यर्थः । ननु रज्जुमपेत्तानस्य भयादेश्च मिथ्यात्वे
कथं कार्यकारणभावस्तत्राह **अनिर्वाच्याच्चेति** । कार्यकारणभावो ऽपि
न वास्तवः स्वप्ने हस्तितद्वावनवदित्यर्थः । एवं च कम्पादेर्यथा संस्कार-द्वारा ऽनुवृत्तिरेवं कर्मणामपीति संस्कारपक्षो ऽपि समर्थितः । न विमोत्त्य
न विमोत्त्यते । संपत्स्ये संपत्स्यते । तकारलोपश्छान्दसः‡ ॥

अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात् ॥ १६ ॥ १२४ । ३

उत्पन्नविद्याजन्यकर्मक्षयस्य प्रारब्धफलकर्मस्वपवाद उक्तः । इदानी-मप्रारब्धफलेष्वपि केषु चित्तस्यापवादो ऽभिधीयतइति संगतिमभिप्रेत्य पूर्व-पक्षमाह **यदेत्यादिना** । ननु विद्यार्थमेवाग्निहोत्रादि योगमारुरुक्षुणा ऽनुष्ठी-यतां विद्योदयाच्च तन्निवर्ततां फलविनाश्यत्वात्कर्मणः तत्र कथमननुष्ठे-यत्वमिति तदुच्यते यदि विद्या पुण्यस्य कस्य चिन्निवर्तिका तर्हि पुण्यान्त-रादपि नोदेतुमर्हति न हि तमोनिवर्तकः प्रदीपस्तमोन्तरादुदेति विरोधस्य
जात्युपाधिकत्वादिति तस्यापीतरपुण्यवद्विद्यया नाशादिति चिनष्टुं योग्यत्वा-दित्यर्थः । ननु विरुध्यन्तामन्यानि कर्माणि विद्यया यज्ञादीनि तु न विरु-द्धानि यज्ञेनेत्यादिशास्त्रप्रामाण्यात्तेषां विद्यया सह मोत्तलक्षणैककार्यकरत्वा-वगमादिति । तत्राह **न च विविदिषन्तीति** । **पूर्वोत्तरे इति** । विद्या-जन्मन इति शेषः । पूर्वस्य क्षयादुत्तरस्याऽश्लेषादित्यर्थः । प्रमाणस्यान्यथा-सिद्धिमाह **तस्मादिति** । **यज्ञादिति** । यज्ञादेर्मोत्तसाधनत्वगन्धो ऽपि
वाक्ये न श्रूयते किं तु ब्रह्मज्ञानस्य यज्ञादिविशिष्टसाधनसाध्यत्वा§त्स्तुतिः
यज्ञादीनां च ज्ञानलक्षणविशिष्टसाध्यं प्रति साधनत्वनिर्देशमात्राच्च स्तुतिः न
तु साध्यसाधनत्वमस्ति विरोधस्योक्तत्वादित्यर्थः । अर्थवादत्वस्फुटीकरणाय

---

* तत उत्पादे इति २ पु· पा· । † व्या· सू· अ· २ पा· १ सू· १४ ।

‡ अत्रैकादशम् अनारब्धकार्याधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम्-अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः १५ ॥

§ साध्यत्वनिर्देशादिति २ पु· पा· ।

योग्याऽनुपलब्धिसूचनार्थं वर्तमानापदेशग्रहणम् । **न मुक्तिसाधनं यज्ञादिविधिरिति** । न विज्ञानसाधनविधिरिति हृदयम् । पूर्वपक्षनिदानमुच्छिनत्ति **न च कर्मणामिति** । स्वकरणविरोधिनां वेणुज्वलनादीनां बहुलमुपलम्भादित्यर्थः । अनेन तद्दर्शनादिति सूत्रावयवो भाष्यनैरपेक्ष्येण व्याख्यातः । अत्र च विरोधिनोऽग्निहोत्रादेर्ज्ञानोपयोगे प्रकृते कार्यस्य कारणनिवर्तकत्वमर्थात्प्रकृते तच्छब्देन परामृष्टम् इदानीं तत्कार्यायेत्यपरमवयवं व्याचष्टे **विद्यालक्षणेति** । तदेव ज्ञानं कार्यमिति कर्मधारय इत्यर्थः । तस्या इत्येतावति वक्तव्ये कार्यग्रहणं विरुद्धमपि विरुद्धेन कर्तुं योग्यमिति न्यायसूचनार्थम् । प्रमाणदूषणमुद्धरति **एवं चेति । अनेनाभिसन्धिनेति** । तस्य कार्यमित्यपि भाष्यीयव्याख्यायां पारम्पर्याश्रयणाच्चार्थभेद इत्यर्थः । एवं निर्गुणविद्यापरत्वेनाधिकरणं व्यावर्ण्य सगुणपरत्वेनापि वर्णयति **यत एवेति** । अत्र च वर्णिते तत्सुकृतदुष्कृते विधुनुतइत्यविशेषश्रवणादग्निहोत्रादिलय इति पूर्वः पक्षः । सगुणविद्याफलस्य कर्मसाध्यत्वयोग्यदर्शनादिति च सोत्रहेत्वर्थः* ॥

१२५ । ११ **यदेव विद्ययेति हि ॥ १८ ॥**

पूर्वोक्ताग्निहोत्रादिष्वेवाङ्गावबद्धोपास्तिसाहित्यानियम इह चिन्त्यते । ननु तन्निर्धारणाऽनियम इत्यनेनैतदुक्तं स्वर्गादाविव विद्याफलसिद्धावप्रतिबन्धस्य पृथक्संभवादत आह **यथा ब्राह्मणायेति** । विद्यायुक्तकर्मप्रशंसया विद्याविहीननिषेधः कल्प्यते । न च विधिविरोधः । केवलं कर्म कुर्यादित्यश्रवणात्कर्मस्वरूपविधेश्च पारशाखिकाङ्गनिगमे इवोपास्तिनियमे ऽप्युपपत्तेरतश्च विद्यानां पुनरङ्गत्वोन्मज्जने तन्निवृत्त्यर्थं आरम्भ इत्यर्थः । अन्ये त्वाहुः ।

विद्यार्थत्वं यदा यायुरनाश्रमिकृताः क्रियाः ।
तदोपास्तिविहीनेषु का कथा ऽऽश्रमकर्मसु ॥
ततः प्रक्षिप्तमेतत् स्यात्स्नातकेन तु केन चित् । इति ॥

नैवं नेतव्यम् । यतः ।

नाश्रमोक्तक्रियास्वस्ति विधुरादेरधिक्रिया ।
तस्मात्तदीयजप्यादि विद्यासाधनमीरितम् ॥

---

* अत्र द्वादशम् अग्निहोत्राद्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् २-अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात् १६ अतो ऽन्यापि ह्येकेषामुभयोः १७ ॥

विद्योपेतेषु शक्तस्य तत्त्यागादन्यकारिणः ।
न विद्या सेत्स्यतीत्येषा शङ्का केन निवार्यते ॥

एवं हि भट्टपादाः प्रतिपादयन्ति ।

प्रभुः प्रथमकल्पस्य यो ऽनुकल्पेन वर्तते ।
स नाप्नोति फलं तस्य परत्रेति विचारितम् । इति ॥

यदि विद्यायुक्तं कर्म वीर्यवदित्येतावदुच्येत तत इतरस्यार्थादवीर्यत्वेन निन्दा गम्येत न चैवमस्ति । अत्र हि तरप्प्रयोगेण विद्यासंयुक्तस्य वीर्यवत्त्वातिशयबोधनादर्थात्केवलकर्मणो ऽपि वीर्यवत्त्वमात्र विधिबललब्धमभ्यनुज्ञायेताऽतो न निन्दावकाश इति सिद्धान्तयति **यदेव विद्यये-त्यादिना** । पयसि सर्वं प्रतिष्ठितमिति विद्वान्यदहरेवाग्निहोत्रं जुहोति* ॥

भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा संपद्यते ॥ १९ ॥ १२६ । १

व्यवहितेन संबन्धमाह **अनारब्धेति** । न तथाप्यारब्धफलं कर्म लयाद् व्यावर्तितं तस्य च प्रयोजनं भोगेन क्षय इति तदिदानीं दर्शयतीत्यर्थः । ननु विद्ययैवारब्धकर्मणो ऽपि लयः किं न स्यादत आह **अस्य त्विति** । **पुरस्तादिति** । अनारब्धकार्ये इत्यत्रैवेत्यर्थः । आगमार्थत्वममृतानन्दपादैरुक्तम् प्रारब्धकर्मफलभोगानन्तरं मोक्षे ऽपि तत्कर्मजन्यानेकदेहसंभवात्तत्र च विद्याप्रमोषसंभवात्तत्कृतकर्मणामग्लेषाभावेन मुक्त्यभावः शङ्क्यते तत्रोत्तरमाधिकारिकाणां देहान्तरे ज्ञानाऽप्रमोष आगमसिद्धो ऽस्मदादीनामथ संपत्स्यइति श्रुतिबलेन प्रारब्धभोगानन्तरं मुक्तिरिति† ॥

इति श्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशिष्यपरमहंसपरिव्राजकभगवदमलानन्दविरचिते‡ वेदान्तकल्पतरौ चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

अत्र पादे		आदितः
अधिकरणानि	१४	११८
सूत्राणि	१९	४८६

---

* अत्र त्रयोदशं विद्याज्ञानसाधनत्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-यदेव विद्ययेति हि १८ ॥

† अत्र चतुर्दशम् इतरक्षपणाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा संपद्यते १९ ॥

‡ अमलानन्दस्य व्यासाश्रमनामधेयस्य कृताविति २ पु॰ पा॰ ।

अथ चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

७२६ । ८

वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च ॥ १ ॥

सगुणविद्याफलस्य ब्रह्मलौकिकस्यार्चिरादिगतिप्राप्यस्यानुक्रम्य प्राप्यसंभवात् तदर्थमुत्क्रान्तिनिरूपणं व्यापिब्रह्मात्मभावे निर्गुणविद्याफले निषेधार्थं चेत्यभिप्रेत्य पादस्याध्यायसंगतिमाह **अपरविद्याफलेति** । विद्याधिकारो विद्यया संबन्धः । भाष्यगततत्त्वशब्दार्थमाह **धर्मिण इति** । धर्मिणो हि स्वरूपमेव तत्त्वं धर्माणामारोपितत्वादिति । सर्वचेति पदं व्याचष्टे **परत्रेह चेति । नन्वत्रापीति** । किं विशेष्यादित्यनुषङ्गः । तथा सिद्धोत्क्रान्तिक्रमानुवादितावदिदं वाक्यं तच पूर्वं व्यवहरमाण* आसीन्नेदानीमिति व्यापारलोपः सिद्धः न तु वाग्लोपो ऽतो वच्छब्दो वृत्तिलक्षक इति सिद्धान्ताभिप्रायमाह **सत्यामेवेति** । मनोवृत्तिसत्त्वकथनं वाग्वृत्तिलये हेतुत्वोपपत्त्यर्थम् । अन्यथा हि तत्प्रलीनवृत्तिकं न हेतुः स्यादिति । ननु षोडश कलाः पुरुषं प्राप्यास्तं गच्छन्तीत्यत्र वागादिस्वरूपलयो ऽप्युक्त एवमत्र किं न स्यादत आह **आगमो हीति** । वाङ्मनसीत्युदाहृतवाक्ये वाच एव श्रवणान्नेन्द्रियान्तराणां मनसि वृत्तिलय इति भ्रममपनेतुमथान्तरसूत्रम् **अत एवेति** । तद्व्याचष्टे **यत एवेति** । वृत्तेरनुगतिर्लय एषा च सैवानुशब्दव्याख्या । **उपशान्ततेजा** उपशान्तोष्मा । पुनर्भवं पुनर्जन्मोद्दिश्य मनसि संपद्यमानैरिन्द्रियैः प्राणमायातीति शेषः† ॥

७२७ । १०

तन्मनः प्राण उत्तरात् ॥ ३ ॥

अतिदेशो ऽयमस्याधिकाशङ्कामाह **स्वप्रकृतादित्यादिना** । प्राणमनसोरबन्नात्मत्वे हेतुमाह **प्रकृतिविकारयोरिति** । ननु भवत्वन्नात्मकं मनो ऽबात्मकश्च प्राणः कथमेतावता प्राणे मनसो लयस्तत्राह **तथा चेति** ।

---

* व्याहरमाण इति २ पु॰ पा॰ ।

† अत्र प्रथमं वागधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च १ अत एव च सर्वाण्यनु २ ॥

अपामन्नप्रकृतित्वादन्नात्मकं मनः प्रत्ययात्मकः प्राणः प्रकृतिरिति तस्मिन्मनसः स्वरूपेण लय इत्यर्थः । प्राणमनसोः किं साक्षात्प्रकृतिविकारभाव उत स्वप्रकृतिभूताऽबन्नद्वारेण । आद्यं निरस्य द्वितीये ऽतिप्रसङ्गमाह **स्वयोनीति ।** एवं हि घटस्यापि शरावे लयापत्तिरित्यर्थः । **तद्विकारे** तासामपां विकारे प्राणे ऽन्नविकारस्य मनसो लय इति योजना* ॥

सो ऽध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ॥ ४ ॥ ७२८ । १०

मनः प्राण इति वाक्यं विचार्य तदनन्तरस्य प्राणस्तेजसीत्यस्य विचारात्संगतिः । तेजःशब्दस्य भूतविशेषवचनत्वा†दित्यादिहेतूनां तस्मात्तेजस्येव प्राणवृत्तिलय इति प्रतिज्ञया संगतिः । उपगमनादिश्रुतीः स्वयमेव वक्ष्यति । तेजोद्वारेणेत्येतदुपपादयति **तेजसि समापन्नेनेति ।** प्राणवृत्तिलयात् प्राणस्य जीवे वृत्तिलय उपचर्यतइत्यर्थः । **समापन्नेनेति ।** आपत्तिर्लयः । यथा राजानं यात्रायाम् उद्यन्तं परिवारभूताः प्राणिनः समुपयन्ति एवमात्मानमन्तकाले सर्वे प्राणा अभिसमागच्छन्ति । को ऽसावन्तकालः स उच्यते । यत्र कालएतद्भवति । तदेव दर्श्यते **ऊर्ध्वोच्छ्वासीति ।** उर्ध्वोच्छ्वासित्वमित्युपगमनश्रुतेरर्थः । संमुखमागमनमुपगमनम् । आगम्य च गच्छन्तं जीवम् अनु पश्चाद्गमनमनुगमनम् । **इन्द्रियग्राम इति ।** आप्रायणादित्यत्र सविज्ञानशब्दः प्राप्तव्यकर्मफलप्रकाशनवचन इत्युक्तमिह तु तमपरित्यज्य तत्सहितेन्द्रियसमुदायवचन इत्युक्तम् इति न विरोधः । कथं प्राणो ऽध्यक्ष इत्यधिकावापः क्रियतइति भाष्यं तदनुपपन्नमिव । तेजःशब्देन तेजोऽध्यक्षजीवलक्षणासंभवादधिकशब्दप्रक्षेपाप्राप्तेरत आह **अधिकावापो ऽशब्दार्थेनेति ।** श्रौतो ऽर्थो हि शब्दे भाति अतो ऽश्रौतार्थप्रक्षेपो ऽधिकावाप इत्यर्थः । लक्षणास्वीकारे हेतुमाह **श्रुत्यन्तरेति ।** प्राणानां जीवानुगमादिविषयं वर्णितमेव श्रुत्यन्तरम् । ननु तस्य तेजोद्वारेणान्यथासिद्धिरुक्तेति तत्राह **न च तेजसस्तत्रेति । अनिलाकाशक्रमेणेति ।** व्यवधानादेव साक्षात्तेजसः स्वरूपलयाऽयोगाद् न तद्द्वारे- ७२९ । ३

* अत्र द्वितीयं मनोधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-तन्मनः प्राणउत्तरात् ३ ॥

† भूतविशेषहेतुत्वादिति २ पु॰ पा॰ ।

णात्मनि प्रलय उपचरितुं शक्यो व्यवधानाश्रयणे च घटादावपि प्रलयोपचारप्रसङ्ग इत्यर्थः। वृत्तिलयस्तु न कुतश्चित्प्रमाणादात्मन्यवगत इति न तद्द्वारा ऽपि प्राणवृत्तिलयोपचार इति द्रष्टव्यम्। तेजःसहचरितश्चासौ देहबीजभूतश्च पञ्चभूतसूक्ष्मरूपश्च* परिवारश्च तस्याध्यक्षो जीवात्मा तस्मिन्प्राणवृत्तिलय इत्यर्थः। यद्यपि भाष्ये प्राणसंयुक्तो ऽध्यक्षस्तेजःसहितेषु भूतसूक्ष्मेष्ववतिष्ठतइत्युक्तं तथापि तद्भूतसहिते ऽध्यक्षे† प्राणस्तिष्ठतीत्येवंपरं व्याख्येयं सो ऽध्यक्षइत्युपक्रमादिति भावः। चोद्यभाष्ये ऽपि यद्यपि प्राणसहितस्याध्यक्षस्य भूतेष्ववस्थितिराचिख्यासितेति प्रतिभाति तथापि भूतसहिताध्यक्षे प्राणस्थितिराचिख्यासितेत्येवंपरत्वेन योज्यमित्याह **तेजःसहचरितानीति**। प्राणेनाधारत्वेन संपृक्तस्याध्यक्षस्य भूतैर्मिलित्वा स्थितिं श्रुतिर्न दर्शयतीति भाष्ययोजना हि इयता सूचितेति। परिहारभाष्ये ऽध्यक्षं प्राप्य पूर्वव्यापारान्तरात्तेजआदिभूतप्राप्तिः प्राणस्य नाभिधीयते उपहितप्राप्तेरुपाधिप्राप्तिनान्तरीयकत्वादित्यभिप्रेत्याह **अध्यक्षसंपर्कवशादिति**। दृष्टान्ते ऽपि व्यवधानेन प्राप्त्यंशो न विवक्षितो ऽपि तु यथा स्रुघ्नान्नगराद्गच्छतो मथुरापाटलिपुत्रयोरुभयोः प्राप्यत्वे ऽपि पाटलिपुत्रं प्राप्यत्वेन निर्दिश्यते एवमिहापि प्राणेन तेजसो ऽध्यक्षस्य चोभयोः प्राप्यत्वे ऽपि तेजसीति भूतमात्रस्य प्राप्यत्वं निर्दिश्यतइत्ययमर्थो विवक्षित इत्याह **अत्रैवेति**। प्राण एकस्मिन्नेव तेजःसूक्ष्मे नावतिष्ठतइति कार्यस्यानेकस्यानेकात्मकत्वादिति च हेतुप्रतिज्ञयोर्वैयधिकरण्यमाशङ्क्याह **स्थूलशरीरानुरूपमिति**। कार्यानेकात्मकत्वेनानुमितं कारणानेकत्वमेकत्र प्राणस्थित्यभावे हेतुरित्यर्थः‡॥

१३० । ४ **समाना चासृत्युपक्रमादमृतत्वं चानुपोष्य ॥ ७ ॥**

निरूपिताया उत्क्रान्तेरपरविद्यास्वन्वय इह प्रदर्श्यते। ननु दहरादिविद्याविदामुत्क्रान्तिर्नास्तीति इह पूर्वपक्षः स न साधुः तद्विद्यासु देशान्तरीयफलास्वावश्यकत्वादुत्क्रान्तेरत आह **अत्रेति**। अत्राधिकरणे विषयभूतदहरविद्यायाममृतत्वमेतीत्यमृतत्वप्राप्तिश्रुतेरमृतत्वस्य च परवि-

---

* सूक्ष्मरूपश्चेति २ पु. पा.। † भूताध्यक्षे इति २ पु. पा.।

‡ अत्र तृतीयम् अध्यक्षाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्राणि ३-सो ऽध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ४ भूतेषु तच्छ्रुतेः ५ नैकस्मिन् दर्शयतो हि ६॥

द्याफलत्वात् परविद्यावन्तं प्रत्येतदमृतत्वं परविद्यायां चोत्क्रान्तिर्निषिध्य-
तइति यो मन्यते तस्य मतेनायं पूर्वपक्षः । वस्तुतस्तु नास्ति पूर्वपक्षः ।
तयोर्ध्वमायन्नित्युत्क्रान्तिमुपन्यस्यामृतत्वस्य आचितत्वादिति द्योतितं
मन्त्रानयग्रहणेन । अथ वा सगुणस्यापि व्यापित्वाद् ब्रह्मणो न तत्प्राप्तुमुत्क्रा-
न्त्यपेक्षेति पूर्वपक्षो ऽत्र वास्तवः । तस्या मुक्तेः सधर्मा अवस्थाः सुषु-
प्त्याद्याः विधर्मा जाग्रदाद्याः । नन्वेता अपि प्रतिपाद्यन्तां किं मुक्त्यर्थतया
तदनुवादेनात आह न त्विति । येन हेतुना विद्याप्रकरणे व्याघात- ७३० । १२
स्तेन विदुषः सकाशादविद्वांस उत्क्रान्त्यादिविशेषवन्तो न प्रतिपाद्यन्ते
नापि विद्वान् अमृतत्वश्रुतिविरोधादेवे*त्यर्थः । अनेन न तु विदुष इति
भाष्यं व्याख्यातम् । भाष्यकृद्भिरासृत्युपक्रमादित्येतत् प्रतिज्ञाविशेषणत्वेन
व्याख्यातम् । अविशेषश्रवणादिति च हेतुरध्याहृतः । स्वयं त्वासृत्युपक्र-
मादेतदेव हेतुत्वेन योजयति कुत इति । आसृति सृतिपर्यन्तम् उप-
क्रमादित्यर्थः । ब्रह्मलोकप्राप्तितद्गतविशिष्टभोगफलपर्यन्तत्वाद्विद्यानुष्ठानप्रार-
म्भस्य ब्रह्मलोकस्य चोत्क्रम्य गत्वैव प्राप्यत्वादस्ति सगुणविद उत्क्रान्ति-
रित्यर्थः । एतेन वास्तवो ऽपि पूर्वः पक्षो व्युदस्तः सगुणब्रह्मप्राप्तिमा-
त्रस्यापुमर्थत्वादिति । उपक्रमेति प्रकृत्यर्थमुक्त्वा पञ्चम्यर्थमाह तस्मादिति ।
प्रेप्सते प्राप्तुमिच्छते† । उत्क्रान्तिभेद उत्क्रान्तिविशेषः । मूर्द्धन्यनाड्या
निष्क्रमणम् । वस निवासे इत्यस्माद्धातोरिदं न भवति तथा सत्यनुपो-
ष्येत्यस्य मुक्त्वेत्येवमर्थत्वापातात् । अतो व्याचष्टे उष दाहे इतीति‡ ॥

तदापीतेः संसारव्यपदेशात् ॥ ८ ॥ ७३१ । ३

ननु वर्णितोत्क्रान्तिसामर्थ्यादेव सविशेषस्तेजआदिलयः सिध्यति किं
विचारेण अत आह सिद्धां कृत्वेति । सत्यमुत्क्रान्तिः सावशेषलयेन विना
न घटते स एवाद्यापि न सिद्ध इति समर्थ्यतइत्यर्थः । अत एव सङ्गतिः ।
यदि पूर्वः पक्ष इति । अनेन प्राचामप्यधिकरणानां वृत्तिलयनिरूप-
काणां प्रयोजनम् उक्तम् । यस्तु सिद्धे ऽपि वृत्तिलये प्राणस्याध्यक्षे वृत्ति-

* एवशब्दो नास्ति २ पु० । † इष्यते इति २ पु० पा० ।

‡ अत्र चतुर्थम् आसृत्युपक्रमाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-समाना चासृत्युपक्रमा-
दमृतत्वं चानुपोष्य ७ ॥

७३१ । २३ लय उक्तः स सगुणविद्यायामनुचिन्तनार्थम् । महत्त्वाच्चेति । रूपवदिति हेतुगर्भविशेषणम् । अनेकशब्दो बहुत्ववाची । अनेकं बहु द्रव्यम् आरम्भकं यस्य तदनेकद्रव्यं तत्त्वादित्यर्थः । ततश्च लिङ्गशरीरं चक्षुःस्पर्शनाभ्याम् उपलभ्यं मूर्तान्तरैश्च प्रतिहन्येत महत्त्वे सति रूपवत्त्वाद् बहुद्रव्यारब्धत्वे सति रूपवत्त्वाद्वा कुम्भवदिति । महत्त्वबहुद्रव्यारब्धत्वाभ्यां द्व्यणुकव्यावृत्तिः रूपवत्त्वेन वायुव्यावृत्तिः । चकारस्य प्रथमसूत्रार्थेनाप्यन्वयमाह तस्यैतत्सूत्राकाङ्क्षार्थं भिन्नक्रम इति । चक्षुष्यनैकान्तिकत्वमुक्त्वा हेत्वोराह स्वरूपमिति । अस्य लिङ्गशरीरस्य स्वरूपमेव तादृशम् अनुद्भूतरूपस्पर्शम् । यथा चाक्षुषस्य चक्षुराकारपरिणतस्य तेजस इत्यर्थः । दृष्टान्तं साधयति अदृष्टवशादिति । स्वरूपतः सौक्ष्म्यमुपपाद्य परिमाणतः सौक्ष्म्यमाह परिमाणत इति । परिमाणतः सौक्ष्म्यमस्ति लिङ्गशरीरस्येति शेषः । यथा त्रसरेणवो जालकप्रविष्टसूर्यरश्मिभ्यो ऽन्यत्र नोपलभ्यन्ते परिमाणतः सौक्ष्म्यादेवं लिङ्गशरीरस्याप्यस्ति सौक्ष्म्यमिति योजना । एतदपि हीति । स्वच्छत्वमपि सूक्ष्मत्वेन संगृहीतमुपलक्षितमित्यर्थः । पूर्वोक्तहेतुभ्यां लिङ्गशरीरस्य चाक्षुषत्वानुमाने उद्भूतरूपत्वमुपाधिमनैकान्तिकत्वं चाभिधायेदानीं प्रतीघातानुमाने ऽप्यस्वच्छत्वमुपाधिमनैकान्तिकतां चाह यथा हि काचेति । काचद्रव्यमभ्रसमूहश्च यथा स्वच्छस्वभावस्य नेत्रतेजसो न प्रतिघातकं तदन्तरितवस्तुनो ऽपि नेत्रेणोपलम्भादेवं सर्वमेव मूर्तं वस्तुजातमस्य लिङ्गशरीरस्येत्यर्थः । असक्तत्वापरनाम्नो नोपमृद्यतइति शेषः । प्राप्तिलाभः । दृष्टं त्वगिन्द्रियेण ज्ञानम् । श्रुतं कर्णौ पिधाय श्रवणम् । ताभ्यां प्रमाणाभ्यामूष्मणो ऽन्वयव्यतिरेकौ भावाभावौ तद्बलादस्ति स्थूलदेहातिरिक्तं किंचिदित्यर्थः:* ॥

७३२ । २१ **प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् ॥ १२ ॥**

व्यवहितसंगतिर्भाष्यएवोक्ता । सूक्ष्मं शरीरं यस्य स जीवात्मा तथोक्तः । ननु विद्वानपि चेदुत्क्रामेत्कथं तस्य मोक्षसिद्धिरत आह

* अत्र पञ्चमं संसारव्यपदेशाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ४-तदापीतेः संसारव्यपदेशात् ८ सूक्ष्मं प्रमाणं च तथोपलब्धेः ९ नोपमर्देनातः १० अस्यैव चोपपत्तेरेष ऊष्मा ११ ॥

स पुनरिति । एकस्मिन्पत्तइति । सिद्धान्ते इत्यर्थः । यदुक्तं हिरण्यगर्भपर्यन्तम् उत्क्रान्तस्य जीवस्य लिङ्गशरीरात् प्रलय इति तत्राह **संसारिण** ७३३ । १६ **एवेति ।** यथायं पुरुषो म्रियतइति निर्देशात्संसारमण्डले वर्तमानस्येत्यर्थः । मध्ये कश्चिच्छङ्कते **नन्विति** * । बृहदारण्यके हि पञ्चमाध्याये आर्तभागप्रश्नगतः शरीरापादानकोत्क्रान्तिप्रतिषेधोऽस्त्वविदुषो यथायं पुरुष इति पुरुषमात्रोपादानात् षष्ठाध्यायगतस्तु न तस्मात्प्राणा उत्क्रामन्तीति जीवापादानकोत्क्रान्तिप्रतिषेधो भवतु विदुषस्तथा च ब्रह्मविद उत्क्रान्तिसिद्धेः त्वत्पक्षासिद्धिरित्यर्थः । आर्तभागप्रश्ने ऽपि यदिद किं च मृत्योरन्नं का स्वित्सा देवता यस्या मृत्युरन्नमिति मृत्युमृत्योः परदेवतायाः प्रस्तुतत्वात् तदभिज्ञस्य विदुष एवोत्क्रान्तिनिषेध इति साम्यं वाक्यद्वयस्येत्याह **तत्सामान्यादिति । अभेदोपचारेणेति ।** उत्क्रान्त्यवधेरुच्छ्वयनादिभिर्निर्देशस्यान्यथा नेतुमशक्यत्वात्तद्रूशेनाभोपचार इत्यर्थः । पञ्चमीपाठे उपचाराश्रयणे न्यायद्वयमाह **अपि चाद्वैतेति ।** भाष्योदाहृतस्मृतिं व्याचष्टे **अपदस्य हीति ।** पद्यतइति पदं गन्तव्यम् अन्यदस्य नास्ति स ब्रह्मविद् अपदः । ब्रह्मविदो मार्गे ब्रह्मप्राप्तिसाधने ज्ञाने ये पदैषिणः निष्ठेच्छवः† ते ऽपि देवा उत्कृष्टाः किमु तन्निष्ठाः किं तु परं मुह्यन्त्यत्र मन्दभाग्या इत्यर्थे स्मृतिं योजयति **पदैषिणो ऽपीति** ‡ ॥

तानि परे तथा ह्याह ॥ १५ ॥ ७३४ । १३

इत्याद्यधिकरणपञ्चकस्य संगतयो भाष्यएव विशदाः । परस्मिन् पुरुषे करणलयवचने सति संशयानुपपत्तिमाशङ्क्याह **प्रतिष्ठाविलयनश्रुत्योरिति ।** प्रतिष्ठयोरवान्तरप्रकृतिमहाप्रकृत्योः लिङ्गशरीरविलयनश्रुतिगताः कला एवमेवास्य परिद्रष्टुरिति श्रुतौ तयो§र्विप्रतिपत्तेर्विमर्शः संशय इत्यर्थः । **परस्मिन्नात्मनीति ।** लीयन्तइति शेषः । ननु बाह्येन्द्रियाणि दश भूतानि पञ्च मन एकमिति षोडश कलाः सन्ति कथं श्रुतौ पञ्चदशत्वनिर्देशस्तत्राह

---

* नन्वितीति नास्ति २ पु. । † निष्ठेच्छव इति २ पु. पा. ।

‡ अत्र षष्ठं प्रतिषेधाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३-प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् १२ स्पष्टो ह्येकेषाम् १३ स्मर्यते च १४ ॥

§ श्रुत्योरिति २ पु. पा. ।

घ्राणेति । घ्राणस्य हि पृथिव्युपादानं मनसश्च सेवान्नमयत्वश्रुतेरत एक-प्रकृतिकत्वमित्यर्थः । सांव्यवहारिकप्रमाणेनानुमानेन करणानां भौतिकत्वा-वगमाद् भूतेषु लयो ऽवगतः भूतसूक्ष्माणां चासाधारणानां साधारणेषु भूतेषु प्राणानां वायौ तात्त्विकप्रमाणैस्तु वेदान्तैर्विश्वस्य ब्रह्मविवर्तत्वावगमाद् ब्रह्मणि बाध इत्यर्थः । यथा नद्यः समुद्रे लीयन्ते एवमेव पुरुषे कलाः आसां कलानां नामरूपे शक्त्यात्मके अपि भिद्येते स च विद्वानकलः कला-रहितः सन्नमृतो भवति* ॥

७३५ । २ **अविभागो वचनात् ॥ १६ ॥**

अतिमन्दामपनेतुमिति । श्रुतिविरोधेनेत्यर्थः† ॥

,, । ७ **तदोकोग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्यात् तच्छेष-गतानुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतिः शताधिकया ॥ १७ ॥**

प्रज्वलनं कर्मवशाद् भविष्यत्फलप्रकाशः तस्यानुस्मरन्निति कर्मणि षष्ठी । ननु मूर्धन्यनाड्या देहमात्रव्यापित्वात्कथं तया ब्रह्मलोकप्राप्तिस्त-त्राह हृदयान्निर्गता हीति । ता आसु नाडीषु सृप्ता इति श्रुतिसिद्धत्वा-दित्यर्थः । विष्वङ् नानागतयः‡ ॥

७३६ । ,, **रश्म्यनुसारी ॥ १८ ॥**

सूत्रं योजयति रात्रावहनि वेति । सिद्धान्तहेतुस्सूत्रसूत्रगतोत्तरा-वयव इति । प्रमाणान्तरादिति । निश्चयप्रोढग्राहकादित्यर्थः । अनेन सोत्रश्चशब्दो व्याख्यातः । व्याख्यानपूर्वकं वाक्यमुदाहरति अमुष्मादिति । चन्द्रगतप्रकाशान्यथानुपपत्त्या ऽस्ति रात्रौ सूर्यरश्मिरित्याह आदिग्रह-णेनेति । ननु चन्द्रमस एव प्रकाशो ऽस्तु तत्राह अम्मयेनेति । रात्रावु-त्क्रान्तस्याहःप्रतीक्षा नास्तीत्यत्र हेतुमाह यावत्तावदिति । स यावत्क्षि-प्येन्मनस्तावदादित्यं गच्छतीति श्रुतौ यावच्छब्दोपबन्धेन शैघ्र्यपरेणानपेक्षा

---

* अत्र सप्तमं वागादिलयाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–तानि परे तथा ह्याह १५ ॥

† अत्र अष्टमम् अविभागाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–अविभागो वचनात् १६ ॥

‡ अत्र नवमं तदोकोऽधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–तदोकोग्रज्वलनं तत्प्रकाशित-द्वारो विद्यासामर्थ्यात् तच्छेषगतानुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतिः शताधिकया १७ ॥

गतिः* श्रुता एवं चापेक्षा न शक्यावगमा यावत्तावच्छब्दयोरुपबन्धेनैव निरोधादित्यर्थः । अथ विशेषविज्ञानोपशमानन्तरम् । एतदिति क्रियाविशेषणम् । एतत्करोतीत्यर्थः । तदेव दर्शयति अस्मादिति । यद्रात्रो ताप उपलभ्यते इति एतदहरेव रात्रौ दधाति सविता† ॥

अतश्चायने ऽपि हि दक्षिणे ॥ २० ॥ १३१ । ५१

प्राशस्त्यप्रसिद्धेरविद्वद्विषयत्वेन सङ्कोचे हेतुमाह अतःपदपरामृष्टेति । प्रतीक्षणमित्यत्र उपर्यविदुष इति द्वितीयाबहुवचनम् । अग्निर्ज्योतिरादीति । अग्निरर्चिरादिदेवता ज्योतिरादित्यदेवता । विषयव्यवस्थयेति । स्मार्तकालविधेर्निर्गुणपुरुषमात्रविवेकचित्तवृत्तिनिरोधात्मकसांख्ययोगविषयत्वेन श्रौतातिवाहिकदेवताविधेः सगुणविद्याविषयत्वेन च व्यवस्थयेत्यर्थः । अथ तु प्रत्यभिज्ञानमिति । स्मृतावग्न्यादिशब्दैः श्रौतार्चिरादिदेवतानां प्रत्यभिज्ञानमित्यर्थः ‡ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकश्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशिष्यभगवदमलानन्दविरचिते वेदान्तकल्पतरौ चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

अत्र पादे	आदितः ।
अधिकरणानि ११	१७९
सूत्राणि २१	५१८

---

* परेणागतिरिति २ पु॰ पा॰ ।

† अत्र दशमं रश्म्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-रश्म्यनुसारी १८ निशि नेति चेन्न संबन्धस्य यावद्देहभावित्वाद्दर्शयति च १९ ॥

‡ अत्र एकादशं दक्षिणायनाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-अतश्चायने ऽपि हि दक्षिणे २० योगिनः प्रति च स्मर्यते स्मार्ते चैते २१ ॥

अथ चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ।

१३८ । ११ **अर्चिरादिना तत्प्रथितेः ॥ १ ॥**

भिन्नेति । मार्गा अर्चिरादयो मिथः परस्परमनपेक्षा न त्वनेक-विशेषणविशिष्ट एको मार्गः । कुतः* भिन्नप्रकरणत्वादिभिः यत्र विद्यैक्ये ऽपि गतिविशेषेणाभेदो यथा पञ्चाग्निविद्यायां देवलोकादेस्तत्र भिन्नप्रकरण-स्थत्वाद्विद्याभेदे तु भिन्नोपासनशेषत्वादिभिः । **त्वरात इति** । स यावत्क्षि-प्येन्मन इति वेगावगतेरित्यर्थः । एतद्व्याचष्टे **गन्तव्यमिति** । अवधृतेरि-त्येतद्विवृणोति **अथैतैरिति** । एकस्मिन् गन्तव्ये ऽनेकमार्गवैयर्थ्यमाशङ्क्याह **विकल्पेरन्निति** । **एकत्वे ऽपीति** । पथो मार्गस्य नैव नानात्वं कुतस्त-स्यैकत्वे ऽप्यनेकैर्गुणभूतैः पर्वभिरवच्छेदैर्वाय्वादिभिः संगमसंभवेन गुणानां प्रधानेन समुच्चयोपपत्तेः मार्गभेदकल्पनायां च गौरवाद् आदित्यादिबहुवि-शेषणानां च सर्वत्र प्रत्यभिज्ञानलिङ्गेन मार्गस्यावगमादित्यर्थः । भिन्नप्रकरण-स्थत्वं ब्रह्मवदेकत्वे ऽप्यविरुद्धम् । भिन्नोपासनशेषत्वं च भिन्नोपासनकर्तृ-चैत्रवदविरुद्धम् । एकमार्गस्यानेकपर्वसंभवं लोके दर्शयति **सपर्वा हीति** । **भागिभेदकल्पना** अवयविभेदकल्पना । यदुक्तमवधृतेरिति तत्राह **न चैकं वाक्यमिति** । **अनपेक्षतामिति** । अर्चिराद्यनपेक्षतामित्यर्थः । **विधिसामर्थ्येति** । न खल्विति (रश्मिभिरिति)† रश्मिसत्ताबोधसामर्थ्य-सिद्धं रश्मीनामसंबन्धव्यवच्छेदं मार्गा ऽनुवदति निशायां रश्म्यभावशङ्काम-पनेतुमित्यर्थः । यच्चोक्तं त्वरात इति तत्परिहारार्थं भाष्यं त्वरावचनं त्वर्चिराद्यपेक्षायामपि क्षैप्र्यार्थत्वाद् नोपरुध्यतइति तदनुपपन्नं पूर्वपक्षे क्षैप्र्य-स्यैवानपेक्षत्वसाधकत्वे‡नोपपादितत्वादतो व्याचष्टे **न खल्विति** । **पथि-**

१३९ । १४ **भेदं** पथो मार्गस्य भेदम् । **अन्यतः कुतश्चिद्गन्तव्यादिति** । स्वर्गादेरित्यर्थः । तत्र हि धूमादिमार्गेण गमनं कदा चित्प्रबलकर्मभिः प्रतिबन्धाद्विलम्बेतापि न त्वत्र आ प्रायणादुपासीनस्यान्त्यप्रत्ययावश्यम्भावात् । ततश्च गन्तव्यान्त-

---

* कुत इति नास्ति २ पु० । † ( ) एतदन्तर्गतं नास्ति १-२ पु० ।

‡ अनपेक्षसाधकत्वेनेति २ पु० पा० ।

रापेक्षया वेद्यार्थत्वादिति भाष्यं व्याख्यातम् । भूयांसीति भाष्ये मार्गैक्यं किमित्यर्चिरादिनेत्युक्तं न पुना रश्म्यादिनेति शङ्कान्तरमिव भाति तथा सति चातो ऽपीत्युपरितनो ऽपिशब्दो न सङ्गच्छेतेति मत्वा व्याचष्टे अयमर्थ इति । तउपासका: परा दीर्घा: समा यस्य स परावान् ब्रह्मा तस्य परा: समा: वसन्ति तस्मिन्वसन्तीत्यन्या श्रुति: सायेत्यन्या श्रुति: । जितिर्जय: । व्यष्टिर्व्याप्ति: । तद्यइति चापरा ब्रह्मचर्येणानुविन्दन्त्युपासते तेषामेव ब्रह्मलोक: प्राप्यतइति शेष:* ॥

वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ॥ २ ॥

१३९ । २०

अथ तेनेत्यस्यादित्यमागच्छतीत्येतत्पर्यन्तं संबन्धा ऽसंबन्धाभ्यां संशय: । पाठक्रमार्थक्रमाभ्यां संशय इति केश्चिदुक्तमयुक्तम् । प्रबलदुर्बलाभ्यां सन्देहा ऽनवतारात् । पूर्वत्रार्चिरादिमार्गपर्वप्रत्यभिज्ञानात्सर्वत्र गत्यैक्यमुक्तम् । इहापि स एतं देवयानं पन्थानम् आपद्या ऽग्निलोकमागच्छति स वायुलोकमित्यत्रार्थे ऽर्चिरात्मकाग्न्यानन्तर्यप्रत्यभिज्ञानादर्चिषो ऽनन्तरं वायुर्निवेशनीय इति सङ्गति: । नन्वत्र पाठादग्न्यानन्तर्यं वायोर्वक्तुमशक्यं पाठस्य दुर्बलत्वाद् इत्याशङ्क्याह श्रुत्याद्यभावइति । ननु स वायुमागच्छति स वायुस्तस्मै तत्र विजिहीते स्वावयवान्विगमय्य छिद्रं करोतीति यथा रथचक्रस्य खं छिद्रं तेनोर्ध्वं आक्रमते स आदित्यमागच्छतीति वायोरादित्यात्पूर्वत्वरूप: क्रमस्तेनेति श्रुत्या प्रतीत: तद्बलात्स एतमित्यत्रत्य: पाठक्रमो बाध्यतामत[†] आह ऊर्ध्वाक्रमणेति । द्वितीयार्धं व्याचष्टे तस्या इति । तेनेति श्रुतिर्वायुकृतावकाशस्योर्ध्वदेशमात्रप्राप्तौ हेतुत्वमाह नादित्यगमने इत्यर्थ: । ननु कथमादित्यगमनमात्रप्रतीतिस्तेनेत्यस्यादित्यमागच्छतीत्यनेनाप्यनुषङ्ग: किं न स्यादत आह न चेति । आकाङ्क्षायां[‡] ह्यनुषङ्ग इह तु तेनेत्यस्य संनिहितोर्ध्वाक्रमणेन नैराकाङ्क्ष्यान्न व्यवहितादित्यागमनेन संबन्ध इत्यर्थ: । नन्वादित्यप्राप्तेर्वायुदत्तावकाशेन वाय्वतिक्रमाद्विना ऽनुपपत्तेस्तेनेत्येतदादित्येनाप्यनुषज्यताम् अत आह न चादित्यागमनस्येति । छिद्रेणोर्ध्वदेशप्राप्तेर्जातत्वात्पुनरादित्यागमनस्य तेनेत्यस्मिन्नपेक्षा नास्तीत्यर्थ: । क चिदिति । वस्तुत- १४० । ९

* अत्र प्रथमम् अर्चिराद्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–अर्चिरादिना तत्प्रथिते: १ ॥

† बाध्यते ऽत इति २ पु. पा. । ‡ आकाङ्क्षयेति २ पु. पा. ।

लोकादावित्यर्थः । अथोर्ध्वादित्यलोकशब्दयोर्विशेषणविशेष्यभावादेकार्थत्वं तथा च तेनेति श्रुत्या वायुदनस्यादित्यगमनं प्रति हेतुत्वस्य नियतप्राक्सत्त्वात्मकत्वेन क्रमरूपस्य प्रतीतेः श्रुत्या पाठक्रमबाध इति

१४० । १२ सिद्धान्तयति ऊर्ध्वशब्द इति । उभयपाठइति । उभयोः संवत्सरदेवलोकयोरश्रुतस्थले ऽपि पाठे कर्तव्ये सतीत्यर्थः । मासस‍ंबन्धादिति । मासस‍ंवत्सरयोः कालत्वसाम्यादित्यर्थः । कार्यकारणभावमप्याह मासारभ्यत्वाच्चेति । देवलोकः संवत्सरस्य परस्ताद्भवतु वायुः क्व निवेशनीयस्तत्राह तत्रेति । तेन स ऊर्ध्व आक्रमते स आदित्यमागच्छतीति वायोरादित्यानन्तर्याय निरन्तरत्वाय संवत्सरादित्यस्य स्थाने एतस्योपरि देवलोकं* देवलोकाद्वायुमिति पठितव्यमित्यर्थः । ननु सूत्रं वायुमब्दादित्येतावन्मात्रं कथमधिकावापस्तत्राह वायुमब्दादिति त्विति । वाचकमेव बोधकमेवेत्यर्थः । सूत्रे वायुशब्दो देवलोकोपलक्षणार्थ इति भावः । ननु यदि संवत्सराद्देवलोकाद्वायुं वायोरादित्यमभिसम्भवन्तीति क्रमः सूत्रोक्तः कथं तर्हि भाष्ये† वायोः संवत्सरात्परत्वमादित्यादर्वाक्त्वं चोक्तमत आह तथापीति । छान्दोग्यपाठमात्रापेक्षया हि संवत्सरादादित्यमित्येतावन्मात्रश्रवणान्मध्ये वायुनिवेशे वायोः संवत्सरात्परत्वमादित्यादर्वाक्त्वं च सिध्यति संवत्सरादुपरि वाजसनेयकगतदेवलोकानयने तु देवलोकसहितवायोरब्दादित्यान्तरालवर्तित्वमित्यर्थः । उक्ते ऽर्थे भाष्यं संवादयति तदिदमिति । प्रजापतिलोकमिति । प्रजापतिर्विराट् आपूर्यमाणपक्षाच्छुक्लपक्षात्सकाशान्मासानार्च्छति यान् षण्मासान् येषु षण्मासेष्वादित्य‡ उदङ् उत्तरां दिशमेति§ ॥

१४१ । ८ तडितो ऽधिवरुणः सम्बन्धात् ॥ ३ ॥

न वायुलोकं स वरुणलोकमित्यत्रोक्ता वरुणादयो न तावत्पाठक्रमाद्वायोरुपरि निविशेरन् तेनादित्यमिति श्रुतिविरोधादेव न च वायोरिव स्थानविशेषसंबन्धग्राहकमस्त्येषां श्रुत्यादिकमतो नामीषां मार्गे निवेश इति पूर्वपक्षमाशङ्क्य सिद्धान्तमाह तडिदन्तइति । अर्चिरादौ ऽध्वनि मार्गे तडिद्विद्युदन्ते श्रूयते चन्द्रमसो विद्युतमिति । अप्पतिरपां पतिश्च वरु-

---

* देवलोकमिति नास्ति २ पु. । † भाष्ये इति नास्ति २ पु । ‡ आदित्य इति नास्ति २ पु. ।

§ अत्राद्वितीयं व्यधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् २ ॥

णस्तडित: पर: कुतस्तत्संबन्धादप्पतित्वमेव तत्संबन्धे हेतु: । तडित उपरि सजलजलदा* दृश्यन्ते जलाधिपतिश्च वरुण इति । तथा सती-न्द्रादिरप्पते: पर इष्यते । कस्मादत आह आगन्तूनामिति । आगन्तूनां स्थानविशेषसंबन्धरहितानामन्ते निवेश: प्रथमकाण्डे हि प्रसाधित: तथा चेन्द्रादिरप्यागन्तुकत्वादन्ते वरुणस्योपरि निविशतेत्यर्थ: । न केवलमाग-न्तुकत्वादन्ते निवेशो ऽपि तु पाठाच्चेत्याह **पठ्यते चेति** ।

आग्नये कृत्तिकाभ्य: पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेदिति नक्षत्रेष्टिर्दर्शपौ-र्णमासिकी विकृतिराम्नाता । तत्रोपहोमा: श्रूयन्ते सो ऽत्र जुहोति आग्नये स्वाहा कृत्तिकाभ्य: स्वाहेत्यादय: । सन्ति च प्रकृतेरतिदेशत: प्राप्ता नारि-ष्ठहोमा: तत्र किमुपहोमा: पूर्वमनुष्ठेया उत नारिष्ठा इति संशये प्रधानभूत-नक्षत्रेष्ट्यनन्तरं प्रत्यक्षपठिता उपहोमा अव्यवधानेन पूर्वमनुष्ठेया आतिदेशि-कास्त्वप्रत्यक्षत्वात् तद्व्यवधानेन पश्चात्कर्तव्या इति प्रापय्य पञ्चमे† राद्धा-न्तितम् अन्ते तु बादरायणस्तेषां प्रधानशब्दत्वा‡दिति । अन्ते वैकृतानां प्रयोग: । प्रकृतौ हि§ क्लृप्तोपकारमङ्गमुपकाराकाङ्क्षिणी विकृति: प्रथमं गृह्णाति तत: प्राकृतनारिष्ठहोमानां प्रधानशब्दगृहीतात्प्राथम्यमितरेषां तु संनिधिव-शादाकाङ्क्षां परिकल्प्य पश्चात्प्रधानसंबन्धभाजामन्ते प्रयोग इति‖ ॥

आतिवाहिकस्तल्लिङ्गात् ॥ ४ ॥ ७४१ । १ः

अर्चिरादीनां क्रमं निरूप्य स्वरूपमिह चिन्त्यते । संबन्धात्तडित उपरि वरुण इत्युक्तमिहापि सादृश्यसंबन्धादर्चिरादीनां मार्गपर्वत्व¶मिति पूर्वपक्षमाह **मार्गेति । न चैषां त्वावधिकानामिति** । अवधिषु देश-सीमासु स्थित्वा मार्गवाहका आवधिका: । श्लोकगतभर्तृशब्दार्थमाह **जीवात्मन इति** । नन्वर्चिष इत्यादिपञ्चमीभिरर्चिरादीनां भोक्तृगमन*हे-तुत्वप्रतीतेश्चेतनत्वमिति तत्राह **अपि चे**त्यादिना श्लोकेन । हेता-वित्यधिकारे विभाषा गुणे ऽस्त्रियामिति विहिता हेतुपञ्चमी नाऽगुणाद्दृश्यते

* उपरि हि जलदा इति ३ पु. पा. ।   † पञ्चमे इति नास्ति २ पु. ।
‡ जै. सू. अ. ५ पा. २ सू. १९ ।   § प्रकृतौ हीति नास्ति २ पु ।
‖ अत्र तृतीयं तडिदधिकरणं वरुणाधिकरणं वा पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १–तडितो ऽधिव-रुण: सम्बन्धात् ३ ॥   ¶ मार्गत्वमिति २ पु. पा. ।   * भर्तृगमनेति २ पु. पा. ।

१४१ । २० किं तु गुणादेव तथोदाहरणमाह **जाड्यादिति** । यद्यर्चिरादयो वोढारः प्रापकास्तर्हि विद्युदादयो ऽपि प्रापकाः स्युस्तत्र विद्युत्स्थानादारभ्या ऽमानवो वोढा न श्रूयते ऽन्यत एव वहनसिद्धेरित्याह **अपि चेति** । चेतनस्य स्वप्रयत्नहीनस्योर्ध्वदेशगमनं चेतनान्तराधीनमिति सिद्धान्तयति **संपिण्डकरणानामिति** । संकुचितकरणानामित्यर्थः । तत्र हेतुः **सूक्ष्मदेहवतामिति** । भूतसूक्ष्मात्मकसूक्ष्मदेहमात्रवतां स्थूलदेहरहितानामित्यर्थः । **न चाग्न्याद्या** इत्यादिश्लोकभागं व्याचष्टे **तद्यदीति** । कारस्करो वृक्षविशेषः । मेरुमभितो भूमिरिलावृतम् । **सति श्रुतानां चैतन्यसंभवइति** धर्ममात्रकल्पनालाघवमुक्तम् । न्यायसिद्धे ऽर्थे द्योतकं लिङ्गमाह **इममेवेति** । ननु वैशेषिकैर्मूर्तिवृत्तिवृत्त्यपरजात्याधारे गुणत्वं परिभाष्यते न चार्चिरादयस्तथेति कथं तच्छब्देषु हेतुपञ्चमी तत्राह **न च वैशेषिकेति** । गन्तॄन् प्रधानान् प्रत्यर्चिरादेः सहायत्वादस्ति गुणभूतत्वं लोकसिद्धमित्यर्थः । **सामान्यवचन**इत्यादिश्लोकं व्याचष्टे **यथेत्यादिना** । ननु यदि विद्युत्स्थानादारभ्यामानवो नेता तर्हि वरुणादीनामनेतृत्वं वैषम्यं वाच्यम् उभयनेतृत्वे वैयर्थ्यादत आह **वरुणादयस्त्विति** । अमानवः प्रधानो नेता वरुणादयस्तु नयने ऽपि सहकारिण इत्येवं वैषम्यं न वोढृत्वे वैषम्यमित्यर्थः:* ॥

१४५ । ६ **कार्यं बादरिरस्य गत्युपपत्तेः ॥ ७ ॥**

गतिनिरूपणानन्तरं गन्तव्यमिह निरूप्यते । पूर्वपक्षयति **मुख्यत्वादिति** । ब्रह्मशब्दस्येति शेषः । ननु ब्रह्मशब्देन ब्रह्मा कमलासनो ऽप्यभिधीयते ऽत आह **नपुंसकमिति** । **गुणकल्पनयेति** । कारणवाचिशब्दस्य कार्ये उपचारकल्पनयेत्यर्थः । अमृतत्वप्राप्तेरित्येतद्व्याचष्टे **अपि चेति** । परप्रकरणादपीत्येतद्व्याकरोति **किं चेति** । **शाखामृगो** वानरः । न्यग्रोधेपि न प्राप्तप्राप्तिरवयवानामप्राप्तानां पुनः प्राप्तेरित्याशङ्क्याह **न चैते इति** । शाखामृगो

* अत्र चतुर्थम् आतिवाहिकाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३-आतिवाहिकस्तल्लिङ्गात् ४ उभयव्यामोहात्तत्सिद्धेः ५ वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ६ ॥ एतदग्रे ऽधस्तनाधिकरणान्तर्गतं परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् १२ इति सूत्रं लिखितं ५ पु० । भामत्यामर्थक्रममादृत्य तत्सूत्रं पूर्वं व्याख्यातं तदनुसारेणेदमिति ज्ञायते । अन्येषु कल्पतरुपुस्तकेषु शैल्यनुसारादधिकरणादिमसूत्रप्रतीकमुपन्यस्य तदन्तर्गतसूत्रस्य परमित्यादेर्व्याख्या दृश्यते तथैवा ऽप्युपन्यस्तमिति बोध्यम् ।

ऽवयवी न न्यग्रोधावयविना युज्येत कुतस्तदवयवस्य शाखामृगावयवस्य न्यग्रोधावयवेन योगादित्यर्थः । ब्रह्मलोकमित्यत्र लोकशब्दविवरणं **स्वयंप्रकाशमिति** । सिद्धान्तं संगृह्णाति **कार्यमिति** । अर्चिरादिगतिरुपासकान् कार्यब्रह्म प्रापयेत्तस्याप्राप्तपूर्वत्वेन गन्तुं योग्यत्वाद् न तु परं ब्रह्म तस्य जगदात्मकत्वेन प्राप्तत्वादित्यर्थः । ननु प्राप्तमपि परं ब्रह्म प्राप्यतां न्यग्रोध इव शाखामृगेणेत्युक्तमित्याशङ्क्य विद्यया ऽविद्यादाहे भेदबाधादिह न तादृश्यपि गतिरित्याह **तत्त्वमसीत्यादिना** । प्राप्तप्राप्तिं दृष्टान्ते ऽङ्गीकृत्य प्रकृते वैषम्यमुक्तमिदानीमनङ्गीकुर्वन्नाह **न चेति** । अप्राप्तस्य न्यग्रोधावयविन एवावयवान्तरोपहितस्य संबन्धितया उत्तरस्याः प्राप्तेरुपपत्तेरित्यर्थः । ननु तदवयवपरंपरा परमाणुपर्यन्तं धावेदिति संयोगस्याप्राप्त्यवत्वमापादितम् अत आह **एतदपि चेति** । काल्पनिकविभागमपेक्ष्य न्यग्रोधप्राप्त्यप्राप्ती ते च वास्तवे ब्रह्मणि प्रतिबुद्धे न युक्ते इत्यर्थः । ननु ज्ञानोत्तरकालं देहधारणावदर्चिरादिगतिर्देशविशेषप्राप्तये किं न स्यादिति शङ्कते **विदुषो ऽपीति** । १४५ । २

> अमृतत्वादिलिङ्गानां न्यायैः साकं विरोधिनाम् ।
> दृढन्यायवतीर्वक्ति बाधिका विशदाः श्रुतीः ॥

ब्रह्मैव सन्नित्यादीनां नोपायान्तरापेक्षेत्यभिसंधिः श्रुतेर्लक्ष्यत इति योजना । श्रुत्यनुग्राहकं न्यायमेव दर्शयति **उपपन्नं चेति** ।

> लिङ्गाभासमणुः पन्था इत्यादुद्घुष्य भास्करः ।
> मोहयन्नपरान्मन्दाननेनैवानुकम्प्यते ॥

यदुक्तं विदुषो ऽपि सांसारिकधर्मानुवृत्तिवद् गत्युपपत्तिरिति तत्राह **न च छायामात्रेणेत्यादिना** । यदा अश्वमेधादीनि कर्माण्यदृष्टार्थानि न फलन्ति तदानीमदृष्टार्थानामर्चिरादिमार्गचिन्तनादीनां का कथेत्यर्थः । मा भूज् ज्ञानोत्तरकालमर्चिरादिमार्गचिन्तनमविदुषस्तु ब्रह्मप्राप्त्यर्थं तद्विधीयतामित्याशङ्क्याह **न चार्चिरादीत्यादिना** । अविदुष इति द्वितीयाबहुवचनम् । **तमेव विदित्वेति** । अनेनाहत्य ज्ञानातिरिक्तमार्गनिषेधादणुः पन्था इत्यादिषु ब्रह्मज्ञानमेव ब्रह्मप्राप्तिसाधनत्वात् पथ्यादिशब्दनिर्दिष्टमित्युक्तं भवति । यदुक्तं नपुंसकब्रह्मशब्दः परब्रह्मण्येव रूढ इति तत्राह **तस्मादिति** । **सामीप्यादिति** । कार्यस्य कारणप्रत्यासत्तेरित्यर्थः । ननु ब्रह्म

वेद ब्रह्मैव भवतीत्यादिश्रुतिसामर्थ्यैः कथं स एतान् ब्रह्म गमयतीति ब्रह्मश्रुतिर्लक्षणया नीयेतेत्याशङ्क्य लोकादिश्रुतिवशादित्याह तथा च लोकेष्वितीति । ननु ब्रह्मलोकस्याप्येकत्वात् कथं बहुवचनोपपत्तिरत आह परस्य त्विति । अवयवद्वारेण संनिकृष्ट उपचारः स्यात् परस्मिँस्तु विप्रकृष्टावयवानामपि कल्प्यत्वादित्यर्थः ।

८४७ । ६

अत्र भास्करः प्रललाप । यदि निर्गुणायां विद्यायां गतिरनुपपन्ना तर्हि सा सगुणास्वप्यनुपपन्नैव सगुणस्यापि ब्रह्मणः तद्गुणानां च ज्ञानादीनाम् आकाशशब्दयोरिव व्यापित्वाद् उपासकानामपीहैव तद्भावमापन्नानां तत्प्राप्तौ गत्यनपेक्षत्वात् । तत्र श्रुतिवशाद्यदि गतिः तर्हि निर्गुणविद्यायां किं न स्यात् परप्रकरणे ऽपि मुण्डकादौ सूर्यद्वारेण ते विरजाः प्रयान्तीत्यादिभिर्गत्याम्नानात् । अङ्गीकृत्य च निर्गुणविद्यामिदमुक्तं न तु निर्गुणं वस्त्वस्ति यद्विद्या निर्गुणा स्याज् ज्ञानादिभिर्गुणैर्ब्रह्मापि भिन्नाभिन्नं सगुणमेवेत्यादि तत्राह अप्रामाणिकानां बहुप्रलापा इति । अयमभिसंधिः । सगुणब्रह्मणः सविशेषत्वाद् ब्रह्मलोके एवोपासकान् प्रति गुणाभिव्यक्तिर्नेहेति संभवति दृश्यते च पृथिवीत्वाऽविशेषे ऽपि मलयशैलादेश्चन्दनगन्धाद्यभिव्यञ्जकत्वं शब्दस्य चाकाशगुणस्य वंशाकाशादिदेशएवाभिव्यक्तिर्न सर्वत्र परस्य तु ब्रह्मणो न गुणाः सन्ति येषां देशविशेषे ऽभिव्यक्तिः । न निर्गुणं वस्त्वस्तीति च दुर्लभम् । सत्तादेर्निर्गुणत्वान्न निर्गुणं द्रव्यमस्ति ब्रह्मापि द्रव्यत्वात्सगुणमिति चेत्किं द्रव्यत्वं गुणवत्त्वम् उपादानकारणत्वं वा । न प्रथमो ऽसिद्धेः । द्वितीये उपादानत्वं किं परिणामित्वं विवर्ताधिष्ठानत्वं वा । नाद्यो ऽसिद्धेरेव । न चरमः । सत्तादेरप्यन्यापोहत्वमात्रसंबन्धत्वाद्यारोपाधिष्ठानत्वेनानैकान्त्यात् । उपासकानां त्विहोपास्याविर्भावः प्रतिभासमात्रम् अन्त्यकालइव भाविकर्मफलस्य । यदि तु साक्षादाविर्भावः स्यात्तर्हि गतिवैयर्थ्यं स्यात् । तस्माद् ब्रह्मैश्वर्याविर्भावो ब्रह्मलोकएव नान्यः पन्था इत्यादि बहुश्रुतिभिश्च निर्गुणप्रकरणाद्गतेरुत्कर्ष इति दिक् ।

,, । १६

प्रत्यगित्यात्मेति च शब्दयोरपुनरुक्तमर्थमाह प्रतिप्रतीति । प्रतिभावमधिष्ठानत्वेन गतस्य ब्रह्मणो गन्तृणामात्मत्वादिति भाष्यार्थः । ननु लोकश्रुतिर्लोकनं प्रकाशः स एव लोक इति ब्रह्मणि यौगिकी कथं गौण-

त्वमत आह **योगिक्यपीति** । योगरूपो गुणः प्रकाशः ब्रह्मैकरसता तदपेक्षयेत्यर्थः । **अविशुद्धा अपीति** । गुणत्रयमया अपीत्यर्थः । भाष्ये विकल्पितौ विकारावयवपक्षावन्यानन्यत्वाश्रयौ भेदाभेदाश्रयावित्यर्थः । अन्यो वा ततः स्यादिति भाष्येण चात्यन्तमन्यत्वं विकल्पितमित्याह **अन्यो वेति** । विकारपक्षे ऽप्येतत्तुल्यमिति भाष्यं व्याचष्टे **मृदात्मतयेति** । मृदात्मत्वे हेतुमाह **तदभाव इति** । ननु विकारिणो ऽवयविनश्च स्थिरत्वे ऽपि ताभ्यां भिन्नाभिन्नौ विकारावयवौ तत्र भिन्नत्वांशेनास्थिरत्वात्तयोर्गमनमित्याशङ्क्याह **अन्यानन्यत्वे अपीति** । अथान्य एव जीवो ब्रह्मण इत्येतदन्तमाशङ्काभाष्यं सो ऽणुरित्यादि तु विकल्पपरमिति ज्ञापनार्थमाह **तथा चेति** । भेदाभेदे ऽप्येकत्वं न मुख्यमेव किं तु भेदसत्त्वमात्रमतो भाष्यानुपपत्तिरित्याशङ्क्याह **भेदाभेदयोरिति** । बुद्धिव्यपदेशभेदादिति भेदप्रमाणोपन्यासः । प्रमिते च भेदे विरोधादभेदानुपपत्तौ विकारस्यावयवस्य वा जीवस्य तत्त्वमसीति ब्रह्मसामानाधिकरण्यं गौणं स्यादित्याह **अयुतसिद्धतयेति** । **परिणामेति** । विकारः परिणामः । **चोतुं** नाशयितुम् । नित्यनैमित्तिकानां नित्येहिता दुरितनिवृत्तिः प्रत्यवायानुत्पत्तिर्वा फलं युज्यते फलान्तरवत्त्वे काम्यत्वप्रसङ्गादित्यभिप्रेत्याह **अभ्युच्चयमात्रमिहेति** । क्रियाभोगशक्त्योः सत्योरपि तत्प्रतिबन्धात्कार्यानुदयः संभवति तैलकलुषितशालिबीजादङ्कुरानुदयनियमवदतो यथाश्रुतं भाष्यमनुपपन्नमित्याशङ्क्य व्याचष्टे **कर्तृत्वभोक्तृत्वे इति** । ताभ्यां शक्तिनिर्देशः समाधिप्रक्रियाभोगे इति कार्यकथनं ततश्च कार्यशक्त्योरेकप्रहारेणैव दूषणमुच्यते सशक्तिके कर्तृत्वभोक्तृत्वे स्वभावावस्वभावौ वा ऽऽत्मनः । न चरमः । तथा सति हि तयोरात्मनि समवायो वाच्यः स च द्वितीये दूषितः । न प्रथम इत्याह **ततो न शक्यावितिि** । **अवरोपयितुम्** उत्तारयितुं निवर्तयितुमित्यर्थः । स्वरूपाभावे आत्मन एव नाशप्रसङ्गादित्यर्थः । क्रियाभोगयोरात्मस्वरूपत्वे दूषणमुक्त्वा ऽन्यत्वमभ्युपेत्यापि दोषमाह **न च भोगो ऽपीति** । क्रियाया अप्युपलक्षणम् । क्रियाभोगयोः सत्त्वं स्वभावश्चेदसत्त्वं न स्यात् कालभेदेन सदसत्त्वव्यवस्था चारम्भणाधिकरणे बभञ्जे । धर्मश्चेत्संबन्धो दुर्निरूपः । **यथोक्तमेवेति** । विकल्पमकृत्वेत्यर्थः । भविष्यति कदा चिदेषां समुदाचार आविर्भावः नित्य-

१४७ । २
१५० । २

त्वादात्मनः तद्गतशक्तेः कदा चिदुद्भवः संभवति तैललिप्तस्य तु शालिबीजस्याल्पकालस्थायित्वाच्छक्तावनुद्भूतायामेव नाश इत्यङ्कुराद्यनुदय इत्यर्थः । **निरस्तमपीति ।** प्राचीनेषु बहुष्वधिकरणेष्वित्यर्थः ।

एष ब्रह्मलोकः । हे सम्राडिति याज्ञवल्क्यस्य जनकं प्रति संबोधनम् । न तत्र च ब्रह्मैव लोक इति परं ब्रह्म विवक्षितम् । न च कार्ये इति सूत्रं सभादिनिर्देशात्कार्यविषया प्राप्तिरिति शङ्काया उत्तरम् । भाष्यगतोऽपिचनिर्देशः समुच्चयार्थः । एतच्छङ्कानिराकरणोपपत्तिसाहित्यं प्राचीनोपपत्तीनामाह यशःप्रकाश आत्मा ब्राह्मणानामात्मा भवामीत्युपासकस्य स्वानुभवोक्तिः । ब्राह्मणमुपलक्षणं सर्वेषामात्मा भवामीत्यर्थः । तस्य ब्रह्मणः प्रतिमा सदृशं वस्त्वन्तरं नास्ति यस्य यश इति महन्नामाभिधानम् । ततश्च ब्रह्मलोके परैरपराजिता पूः पुरमस्ति प्रभुणा हिरण्यगर्भेण विमितं निर्मितं वेश्म विद्यते । एतं ब्रह्मविदमन्तकाले न तपत्येव पुण्यं पापं च केन प्रकारेण तमाह अहमेतावन्तं कालं किं साधु नाकरवं किमिति च पापमकरवमित्येवंप्रकारेण न तपति न तापयतीत्यर्थः । शुङ्गं कार्यम् । अयनाय मेऽवगमनाय* ॥

१५१ । ११

अप्रतीकालम्बनान्नयतीति बादरायण उभयथा दोषात्तत्क्रतुश्च ॥ १५ ॥

गन्तव्यविशेषनिरूपणानन्तरं गन्तृविशेषनिरूपणात्सङ्गतिः । ननु ब्रह्मक्रतूनां ब्रह्मोपासकानामेव ब्रह्मलोकगमनमुचितं तं यथा यथोपासतइति न्यायात् तत्र कथं प्रतीकोपासकानां ब्रह्मलोकगमनमाशङ्क्येतेत्यत आह **ब्रह्मक्रतव इति ।** स एतान्ब्रह्म गमयतीति प्रकृतपञ्चाग्निविदां परामर्शादब्रह्मक्रतवोऽपि यथा पञ्चाग्निविद्यया ब्रह्मलोकं यान्ति तथा प्रतीकोपासका अपि ये चामी रण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते इति सामान्यवचनाद् ब्रह्मलोकं प्रयास्यन्तीत्यर्थः । अब्रह्मोपासकत्वं चासिद्धमित्याह **न चैते इति ।** ननु

---

* अत्रपञ्चमं कार्याधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ८-कार्यं बादरिरस्य गत्युपपत्तेः ७ विशेषितत्वाच्च ८ सामीप्यात्तु तद्व्यपदेशः ९ कार्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः परमभिधानात् १० स्मृतेश्च ११ परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् १२ दर्शनाच्च १३ न च कार्ये प्रतिपत्त्यभिसन्धिः १४ ॥

यावन्नाम्नो गतं व्याप्तिस्तत्रास्य यथाकामचारो भवति वाग्वाव नाम्नो भूयसी यावद्वाचो गतमित्यादिप्रतीकोपास्तीनामुत्तरोत्तरमुत्कर्षवत्फलं श्रूयते तद् ब्रह्मलोके कथमत आह **फलविशेषस्येति** । प्रतीकोपासकानमानवो ब्रह्मलोकं न नयेत्कुतः तत्राह **उत्तरोत्तरभूयस्त्वादिति** । प्रतीकोपास्तिफलस्येति शेषः । किमिव हीति विशेषवचनं सामान्यवचनबाधनं किमिव हि न कुर्यात् किं तु सर्वं कुर्यादेवेत्यर्थः । इह तदभावादिति विशेषवचनाभावात् । ये चामी इत्यस्य सामान्यविषयत्वादित्यर्थः । तदिदमुक्तम् **असति विशेष*वचनइति । किं तु नामादिब्रह्मरूपतयेति** । ब्रह्मशब्दस्येतिशब्दशिरस्कत्वेन न ब्रह्मणो प्रधानत्वावगमादित्यर्थः । ननु भवत्वर्थान्तरविषयस्य विषयान्तरे प्रक्षेपः प्रतीकः कथमेतावता नामादिषु ब्रह्मधीक्षेपसिद्धिरत आह **ब्रह्माश्रयश्चेति** । अत्राप्युक्त एव हेतुः **येनेति** । यदुक्तं ब्रह्मलोकस्य सावयवत्वात् फलविशेषोपपत्तिरिति तत्राह **न च ब्रह्मक्रतुरिति** । ७५२ । १५ ब्रह्मलोकावयविनस्तत्तद्ब्रह्मणश्च सर्वैरुपास्यत्वाद् न फलविशेषोपपत्तिरित्यर्थः । उभयथा दोषादिति सूत्रावयवं योजयति **न ह्येवमिति** । कांश्चित्प्रतीकालम्बनान्नयति कांश्चित्तु विकारब्रह्मालम्बनान्नयतीति यो ऽयमुभयथाभाव उभयथात्वं तस्याभ्युपगमे सत्यनियमः सर्वेषामित्यस्य न्यायस्य सामान्यवचनाश्रयस्य न हि कश्चिद्दोषः तस्य ब्रह्मक्रतुष्वप्युपपत्तेरिति योजना ॥

इति श्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशिष्यपरमहंसपरिव्राजकभगवदमलानन्दविरचिते‡ वेदान्तकल्पतरौ चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

अस्मिन् पादे	आदितः
अधिकरणानि ६	१८५
सूत्राणि १६	५३३

---

* अत्र विशेषेति २ पु॰ पा॰ ।

† अत्र षष्ठम् अप्रतीकालम्बनाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-अप्रतीकालम्बनान्नयतीति बादरायण उभयथा दोषात् तत्क्रतुश्च १५ विशेषं च दर्शयति १६ ॥

‡ भगवदमलानन्दस्य व्यासाश्रमापरनामधेयस्य कृताविति ५ पु॰ पा॰ ।

अथ चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः ।

आद्ये पादे निर्गुणविद्याफलैकदेशो बन्धनिवृत्तिर्निरूपिता द्वितीये सगुणनिर्गुणफलप्राप्तिविशेषत्वेन तद्विदोरुत्क्रान्त्यनुत्क्रान्ती चिन्तिते । तृतीये च सगुणफलसिद्धये योगिनो गतिगन्तव्यगन्तृविशेषा विचारिताः इह चतुर्थे पादे निर्गुणविद्याफलैकदेशानन्तरं ब्रह्मभावाविर्भावः सगुणविद्याफलं च सर्वेश्वरतुल्यभोगभाक्त्वमवधारयिष्यते* ॥

१५३ । १ **संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् ॥ १ ॥**

प्रागिति । अभिनिष्पद्यत इति शब्दात् प्रागसतः पदार्थस्य निष्पत्तौ कर्तृत्वं प्रतीयते तत्सतो नोपपद्यते इति यतस्ततो हेतोर्मुक्तः फलत्वेन प्रसिद्धेश्चात्मातिरिक्तरूपान्तरोद्भवो मोक्षे स्यादित्यर्थः । प्रागभूतस्येत्येतद्व्याचष्टे **अभूतस्येति ।** अत्यन्तासतोऽनुत्पत्तौ गगनमुदाहरणम् । अत्यन्तासतोऽनुत्पत्तौ गगनकुसुममुदाहरणम्† । अतः प्रागसत एवोत्पत्तिरित्यर्थः । एवं लोके व्याप्तिमुक्त्वा प्रकृते योजयति **स्वरूपावस्थानं चेदिति । तस्येति ।** स्वरूपावस्थानस्येत्यर्थः । ननु स्वरूपं माऽभिनिष्पादि बन्धाभावस्तु निष्पत्स्यते ऽत आह **न चास्येति ।** यद्युत्पद्येत बन्धाभावस्तर्हि स कार्यत्वात्कुम्भवत्तुच्छः स्यादित्यर्थः । फलत्वप्रसिद्धेश्च मोक्षस्यागन्तुना केन चिदुत्पत्तावित्यन्वयः । अनयोर्हेतुहेतुमद्भावमुपपादयति **अकार्यस्येति ।** ननु रूपान्तरनिष्पत्तौ कथं स्वेनेति शब्दोपपत्तिस्तामाह **केन चिदिति ।** यद्रूपान्तरं निष्पद्यते तस्यात्मीयत्वं सिद्धं तत्स्वीयवाचिना स्वशब्देनानूद्यत इत्यर्थः । स्वशब्दस्यानुवादकत्वं निषेधन्नात्मवचनत्वमाह **संभवतीति ।** आत्मन्यभिनिष्पत्तिशब्दं घटयति **बन्धस्येति ।** निवृत्तबन्धमात्मस्वरूपम् अभिनिष्पद्यत इति उच्यते बन्धनिवृत्तेर्जन्यत्वाद् इत्यर्थः । यदुक्तं कार्यत्वे बन्धध्वंसस्यातुच्छत्वं स्यादिति स इष्टप्रसङ्गः ।

,, । १३ ध्वंसस्यापि तुच्छत्वाऽनिष्टेरित्याह **न चास्येति ।** निवृत्तबन्धादात्मस्वरूपा-

---

* व्याचष्टे इति २ पु० पा० । † उदाहरणमिति नास्ति २ पु० ।

त्याकनस्वरूपस्य विशेषप्रदर्शकं भाष्यं पूर्वेषान्यो भवतीत्याद्यवस्थात्रयकलुषि-
तेनात्मनेत्यन्तं तद्व्याचष्टे स्वप्नावस्थादर्शितेत्यादिना । बद्धो भवतीति १५३ । २०
पाठान्तरे रोदितीवेत्यादिना बन्धनप्रदर्शनम्* । ननु कथं विनाशमेवेत्युच्यते
सुषुप्तौ स्वरूपचैतन्यास्त्विनाशादत आह एवकारश्चेति । अनवधारणे अव-
धारणव्यतिरिक्ते इवार्थे इत्यर्थः । आत्मेति सूत्रारम्भमाक्षिपति नन्विति ।
आरम्भमुपपादयन्पूर्वपक्षमाह भवेदिति । ननूपसंपद्येति क्त्वाप्रत्ययसाम-
र्थ्यात् परित्यज्यैत्ये तदयुक्तमप्यध्याहियतां तथा चात्मप्राप्तिसिद्धेर्व्यर्थः सूत्रा-
रम्भो ऽत आह तदध्याहारे ऽपीति । यदि हि परित्याज्यं ज्योतिस्तर्हि
तत्प्राप्त्यभिधानवैयर्थ्यमर्चिरादिमार्गस्यात्मविदि वारितत्वादित्यर्थः । श्लोक-
गतं वाक्यादिति हेतुं व्याचष्टे परं ज्योतिरिति हीति । आनर्थक्यप्रति-
हतायां ज्योतिःश्रुतेर्वाक्यमेव प्रबलमित्यर्थः । आनर्थक्यप्रतिहतत्वञ्च ज्योति-
र्दर्शनादित्यत्र† वर्णितम् । अत एव तस्यैव न्यायस्येदमनुस्मारणं प्रकरणं च
य आत्मा ऽपहतपाप्मेत्यादि भाष्यएवोक्तमित्यर्थः । ननु यदि ज्योतिरेव स्वेन
रूपेणेति निर्दिश्यते कथं तर्ह्युपसंपद्येति क्त्वाप्रयोग इत्याशङ्कते यदीति ।
परिहरति तदिति । एककालयोरपि मुखविदारणस्वापयोः क्त्वाप्रत्ययवद-
यमप्यविवक्षितपूर्वकालभावो न‡ तद्बलाज् ज्योतिःस्वरूपशब्दयोर्भिन्नार्थत्वं
तथा च यत्परं ज्योतिरुपसंपद्यते तत्स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यतइति वाक्यार्थ
इत्यर्थः§ ॥

अविभागेन दृष्टत्वात् ॥ ४ ॥ ७५४ । ५

स्वरूपावस्थितस्यापि जीवस्य ब्रह्मणो ऽन्यता ।
आशङ्क्यते ऽत्र योगानामिव तेनास्ति संगतिः ॥

पुनरुक्तिमाशङ्क्य परिहरन्पूर्वपक्षमाह यद्यपीति । तत्त्वमस्यादिवाक्या-
त्साधनभूतज्ञानपरात् स युक्तः तत्र ब्रह्मणि पर्येति परिगच्छतीत्यादिभिरित्या-
धाराधेयभावव्यपदेशस्य परं ज्योतिरुपसंपद्येति च संपत्तुः संपत्तव्यभेदस्य

---

* बन्धदर्शनमिति ५ पु॰ पा॰ । † व्या॰ सू॰ अ॰ १ पा॰ ३ सू॰ ४० ।

‡ भावो तो नेति २ पु॰ पा॰ ।

§ अत्र प्रथमम् संपद्याविर्भावाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३-संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् १ मुक्तः प्रतिज्ञानात् २ आत्मा प्रकरणात् ३ ॥

साध्यप्रधानभूतफलविषयतया प्राबल्यान्मुक्तो परं ज्योतिर्ब्रह्म प्राप्यापि तस्माद्भेदेन स्वेन रूपेण मुक्तो ऽवतिष्ठत इत्यर्थः । तथाभिनिष्पन्नस्वरूपस्य स उत्तमः पुरुष इति तच्छब्दोत्तमपुरुषश्रुतिभ्यां परमात्मभावः फलं तत्त्वमस्यादिवाक्यानुगुणमवगम्यते स तत्र पर्येतीत्यादिफलस्य तु निर्गुणप्रकरणगतस्यापि मनसैतान् कामान् पश्यन् रमते य एते ब्रह्मलोके इति ब्रह्मलोकसंबन्धादिलिङ्गात्सगुणविद्यासूत्कर्ष इति सिद्धान्तयति सूत्रकार इत्याह **समाधानार्थमिति** * ॥

७५४ । २०

ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः ॥ ५ ॥

ब्रह्मात्मतां प्राप्तस्यापि जीवस्य सप्रपञ्चत्वशङ्कनात्सङ्गतिः । सोषहेतुं व्याचष्टे **उद्देश इत्यादिना** । **ज्ञानस्येति** । ब्रह्मैश्वर्यस्येत्यर्थः † । य आत्मेति हि वाक्ये यच्छब्दोपबन्धादन्यतो नेतिनेत्यादिवाक्यैः सृष्टिवाक्यैश्च प्रतीतस्य पाप्माद्यभावस्य सत्यसङ्कल्पत्वादेश्चोद्देशः प्रतीयते स उपन्यास इत्यर्थः । उद्देशापेक्षितश्च विधिरिह सो ऽन्वेष्टव्य इत्यादिरिति बोद्धव्यम् । आदिशब्दार्थमाह **अज्ञातज्ञापनमिति** । विधिमेव दर्शयति **यथेति** । यच्छब्दोपबन्धाभावात् फलत्वेन च प्रतिपाद्यत्वादित्यर्थः । **विधेयान्तराभावादिति** । यद्यपि यः सर्वज्ञ इत्युपक्रम्य तस्मादेतन्नामरूपादि जायत इत्यस्ति विधेयान्तरं यद्यपि चैष सर्वेश्वर इति प्रस्तुत्यैषां लोकानामसंभेदायेति विधीयते तथापि जीवोपयोगि किं चिदुपासनं फलं वा न विधेयान्तरमस्तीत्यर्थः । कथं तर्ह्येवंविधाद्युपदेशाज् जीवः सर्वेश्वरत्वादिरूपो मुक्ताविति गम्येतात आह **तन्निर्वचनसामर्थ्यादिति** । तेषां सर्वेश्वरत्वादीनां निर्वचनं निष्कृष्य तात्पर्यतः कथनं तस्मादनन्तरवक्ष्यमाणश्लोकप्रतिपाद्यो ऽयमर्थः प्रतीयते इतरथा पराग्भूतेश्वरकथनस्य प्रयोजनाभावादित्यर्थः । एवं सोषं हेतुं व्याख्याय सोष्मीं प्रतिज्ञां व्याचष्टे **भावात्मकैरि**त्यारभ्य **जैमिनि**रित्यन्तेन श्लोकेन । यो मुक्तः स भाविकैः परमार्थभूतैर्धर्मैः स्वैः स्वस्येश्वरा ऽभेदात्स्वकीयैः सह परमेश्वरः संपद्यत इत्यर्थः । **अभावात्मन इति** । अवस्तुत्वादभावात्मकानामद्वैतव्याघातकत्वम् ।

---

* अत्र द्वितीयम् अविभागेन दृष्टत्वाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रम् १-अविभागेन दृष्टत्वात् ४ ॥

† ब्राह्मैश्वर्येति २ पु पा. ।

अनेकाकारतेति । एकस्यात्मनोऽनेकाकारता सर्वेश्वरत्वादनेकाकारात्मकता न भवति अत्र हेतुः एकत्वादिति । विपक्षे दण्डमाह नैकतेति । एकस्यानेकाकारत्वं वदन्प्रष्टव्यः किमेकस्यानेकाकारतावन्मात्रम् उतानेकाकाराणामेकवस्तुतावन्मात्रत्वम् । आद्ये एकस्यैकता न भवेत् । एवमनेकेषामेकतावन्मात्रत्वेनेकतापि न भवेदिति द्रष्टव्यम । अथात्मन आकारैराकाराणां चात्मना सह भेदाभेदौ तत्राह परस्परेति । भेदे वेति । धर्म्यभिन्नानामपि इतरेतरभेदे तैरभिन्नधर्मिणोऽपि भेदप्रसङ्गादित्युक्तम् आत्मरूपं वा भिद्येतेति ग्रन्थेनेत्यर्थः । यदोक्तं भेदाभेदौ विरोधान्न भवतस्तर्हि मा भूतां भेद एवास्तु धर्माणाम् । न चाद्वैतव्याघातः । अभावरूपधर्माणामवस्तुत्वेन सदद्वैताविघातकत्वमित्युक्तत्वादत आह अभावरूपाणामिति । एतेनेति भेदाऽभेदनिषेधाद् भेदे च भावरूपत्वे सत्यकामत्वादीनां भवत्येवाद्वैतविघातकत्वं तस्मात्सत्यकामत्वादयोऽप्यौपाधिका विकल्परूपा इत्यर्थः । अतिशौण्डीर्यमतिप्रागल्भ्यं दुर्वैदग्ध्यं धर्माणां तुच्छत्वाभ्युपगमप्रयुक्तं न मृष्यते न सहते । किमौडुलोमीयं मतं कलयाऽपि न स्वीचकार बादरायणः । नेत्याह मृष्यन्नभिहितं मतमिति । धर्माणामवस्तुत्वमित्यौडुलोमिनाऽभिहितं मतं मृष्यन् सहमान एवेति । मृष्यन्नपि हि तन्मतमिति पाठे तस्यौडुलोमेर्मतमित्यर्थः* ॥ ७५५ । १४

संकल्पादेव च तच्छ्रुतेः ॥ ८ ॥ ७५६ । २१

इत उपरि सगुणविद्याफलप्रपञ्चः । पूर्वत्र सप्रपञ्चनिष्प्रपञ्चत्वयोर्व्यावहारिकतात्त्विकत्वाभ्यां व्यवस्थोक्ता इह तु संकल्पातिरिक्तसाधनभावाऽभावयोरेकोपाधावापाततो विरोधाल्लौकिकवदुपदपदार्थापेक्षाया: श्रुतेर्लौकिकादनुमानाद्बाध इति पूर्वपक्षयति यद्य इति । विमताः प्रयत्नादिसापेक्षसंकल्पजन्याः भोगसाधनत्वात्संमतवदित्यर्थः । वस्तुशब्देन भोगसाधनत्वं विवक्षितम् । ननु मुक्तसंकल्पस्य लौकिकसंकल्पवन्न्सापेक्षत्वानुमानं संकल्पादेवेत्यवधारणश्रुतिमत आह सौत्रेति । अत्र सगुणविदि पित्रादिविषयप्रयत्नस्य लाघ-

---

* अत्र तृतीयं ब्राह्माधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ३-ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः ५ चिति तन्मात्रेण तदात्मकत्वादित्यौडुलोमिः ६ एवमप्युपन्यासात् पूर्वभावादविरोधं बादरायणः ७ ॥

वाद् लघो तस्मिन् असत्त्वमिव कृत्वा संकल्पो ऽवधारितः न तु प्रयत्नाभाव इत्यर्थः। **समीहते** चेष्टते। उक्तानुमानस्य मनसि संकल्पमात्राभिव्यक्तकामिन्यां व्यभिचारमाशङ्क्याह **स्यादेतदित्यादिना**। मनःप्रयुक्तभोगसाधनत्वादिति हेतुर्विशेषणीय इत्यर्थः। **दन्तक्षतमणिमालादीनीति**। मणिमाला कण्ठे कृतः क्षतविशेषः। ननु श्रुत्यनुमानयोर्विरोधे किमिति श्रुत्यैवानुमानस्य बाधनं न पुनर्विपरीतमत आह **प्रमाणान्तरेणेत्यादिना**। पदपदार्थावगममात्रे श्रुतेरपेक्षा न वाक्यार्थबोधने इत्यर्थः। विद्यासृष्टत्व*मुपाधिमप्यनुमानस्य दर्शयति **तस्मादिति**। अगस्त्यो हि समुद्रं संकल्पमात्रेण पपौ कस्य चिदृषेः शापात्प्राणिनिवासानर्हमपि दण्डकारण्यं निवासयामास यस्त्वन्यो योगप्रभावादृते समुद्रमगस्त्यवत् पिबति स दण्डकारण्यमपि सृजति वासयति न तूभयं शक्यति कर्तुमेव इत्यर्थः। तदयं प्रयोगः। विमतः प्रयत्नाद्यनपेक्षसंकल्पजन्यः योगसामर्थ्यसृष्टत्वाद् अगस्त्यकृतसमुद्रपानवदिति† ॥

१५८। ८ **अभावं बादरिराह ह्येवम्** ॥ १० ॥

पूर्वत्र संकल्पादेवेत्यवधारणात्साधनान्तरानपेक्षपित्रादिसमुत्थानमित्युक्तम् एवमिहापि मनसेति विशेषणस्यान्ययोगव्यवच्छेदकत्वेनावधारणार्थत्वाद्विदुषो देहाद्यभाव इति पूर्वपक्षयति **अन्ययोगेति**। ननु स एकधा भवति त्रिधा भवतीत्याद्यनेकधाभावाम्नानाच्छरीरादिकं किं न स्यादत आह **अनेकधाभावश्चेति**। ऋद्धिप्रभावभुवः योगप्रभावजातान्। मनोभेदादनेकधाभावोपपत्तेर्नानेकशरीरप्राप्तिरित्यर्थः। ननु मनोभेदाभ्युपगमे मनसेत्येकवचनबाधः स्यात् तथा च लब्धप्रसरे बाधे मनःशब्दो ऽप्युपलक्षणार्थत्वेन नीयतामत आह **स्तुतिमात्रं वा कथं चिदिति**। अत्र हेतुमाह **भूमविद्यायामिति**। निर्गुणायां भूमविद्यायाम् अयमनेकधाभावः पठ्यते न तु सगुणविद्यायां तत्र च न संभवतीत्यर्थः। असता तर्हि तेन कथं भूमविद्या स्तूयेत तत्राह **असतापीति**। वपोत्खननादिना ऽपि स्तुतिदर्शनादि-

---

* विद्यारहितसृष्टत्वमिति २ पु. पा.।

† अत्र चतुर्थं संकल्पाधिकरणं पूर्णम्। तत्र सूत्रे २-संकल्पादेव च तच्छ्रुतेः ८ अत एव चानन्याधिपतिः ९ ॥

स्त्यर्थः । मनोभेदमात्रादनेकधाभावं निषेधति शरीरेन्द्रियेति । परैः १५९ । ७
संवादेन भोगार्थो ह्यनेकधाभावः न च मनः परैर्दृश्यत इति न पुष्कलभोग
इत्यर्थः । यदुक्तमविद्यमानेनानेकधाभावेन भूमविद्यास्तुतिरिति तत्राह
न चेति । भूमविद्योपक्रमे प्राणो वा आशाया भूयानिति सूत्रात्मविद्या
विद्यते तत्फलमनेकधाभावो भूमविद्यायामपि प्रशंसार्थमुच्यत इत्यर्थसंभवे
ऽनर्थकं स्तुतिमात्रं न युक्तमित्यर्थः । चैत्रो धनुर्धर इत्युक्ते खड्गा-
द्यन्ययोगो न वार्यते एवमत्रापि यस्य हि प्राप्तिः पाक्षिकी विशेष्ये
तद्विशेषणसम्बन्धव्यवच्छेदकः स्वस्य विशेष्यान्वयमात्रं गमयेद्यथा धनु-
र्धरत्वं न हि चैत्रो धनुर्दधान एव वर्तते प्रकृते तु मनसैतान्
कामान् पश्यन् रमत इत्यत्र कामभोगेषु नित्यप्राप्तत्वान्मनसस्तदनुवादेन
परिसंख्याविधित्वेनान्ययोगनिवृत्त्यर्थमाह न चायोगेति । दृष्टान्तं विभ-
जते द्वादशाहस्येति श्लोकेन । आसनोपायिभ्यां चोदने सति द्वादशा-
हस्य सत्रत्वं गम्यते आसनोपायिचोदनयोरन्यतरत्वं सत्रलक्षणं तस्यैव
द्वादशाहस्य यजेतेति चोदने सति अहीनत्वं च गम्यत इत्यर्थः । उपायि-
चोदनेति सप्तदशावराश्चतुर्विंशतिपरमाः सत्रमासीरन्निति द्वादशाहप्रकर-
णपठितमासिचोदनं च द्रष्टव्यम् । बहुकर्तृकस्येति । सत्रलक्षणान्तराभिधानं
नियतकर्तृपरिमाणत्वेनेत्यनेककर्तृकत्वमहीनलक्षणमुक्तम् । इदं चाहीनलक्ष-
णद्वयम् अहर्गणत्वे सतीति विशेषणीयम् । इतरथा एकाहे ज्योतिष्टोमादावेकक-
र्तृके यजतिचोदनाचोदिते चातिव्याप्तिः स्यादिति । सशरीरत्वमशरीरत्वञ्चोभ-
यविधत्वं विरुद्धमित्याशङ्क्य कालभेदेन व्यवस्थापनार्थं सूत्रद्वयं भाव इत्यादि
तद्व्याचष्टे संपत्तीति । इदानीं शरीराभावकाल इत्यर्थः । का सा उपपत्तिस्तां
श्रुतिमाह मनसैतानितीति । शरीरादौ सति यादृशो भोगस्तादृशश्चेन्मनो-
मात्रे स्यात्तर्हि शरीराद्युपादानवैयर्थ्यम् एवं चेत्तर्हि शरीरे सति कीदृशो भोगस्त-
त्राह सशरीरस्य त्विति । पुष्कलो जाग्रद्वत् स्थूल इत्यर्थः । इहापीति । १६० । ३
देहाद्युपादानार्थवत्त्वमुपपत्तिः* ॥

* अत्र पञ्चमम् अभावाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ५-अभावं बादरिराह ह्येव-
म् १० भावं जैमिनिर्विकल्पामननात् ११ द्वादशाहवदुभयं बादरायणो ऽतः १२
तन्वभावे सन्ध्यवदुपपत्तेः १३ भावे जाग्रद्वत् १४ ॥

१६० । ८ **प्रदीपवदावेशस्तथा हि दर्शयति ॥ १५ ॥**

सर्गः सङ्कल्पमात्रेण तनूनां निष्प्रयोजनः ।
पुंसां निरात्मिकास्वासु भोगस्यानवकल्पनात् ॥

इत्याक्षेपिका सङ्गतिः । ननु ब्रह्माभिन्नस्य जीवस्य सर्वशरीरेषु संनिधानात् कथं साङ्कल्पिकशरीराणां निरात्मकत्वेन पूर्वपक्षोदयस्तत्राह **वस्तुत इति** । ननु यथा स्वभावतो योगप्रभावान्नानादेशवर्तीनि शरीराणि योगी सृजति तथान्यान्यधितिष्ठतु तत्राह **स्वभावनिर्मितान्यपीति** । परिच्छिन्नान्तःकरणोपहितजीवादृष्टसामर्थ्याद्देहानामुत्पत्तिर्भवति परिच्छिन्नस्य तु देशान्तरव्यञ्जकान्तःकरणाभावादभिव्यक्त्यनुपपत्तेरधिष्ठातृत्वमयुक्तमित्यर्थः । ननु शरीरान्तरेष्वसंनिहितो ऽपि जीवस्तत्र तत्रात्मान्तरं सृजतु शरीरवदत आह **न वा आत्मान्तरमपीति** । स्रष्टुमर्हतीत्यनुषङ्गः । सृज्यमानमात्मान्तरं स्रष्टुरन्यदनन्यस्वरूपं वा नाद्य इत्याह **सृज्यमानस्येति** । नापि द्वितीय इत्याह **आत्मत्वे चेति** । **कर्तृकर्मभावाभावात्** स्रष्टृस्रष्टव्यत्वाभावादित्यर्थः । अस्य कर्मकर्तृभावस्य भेदाश्रयत्वाद् भेदस्याश्रय एवाश्रयो यस्येति भेदाश्रयः तत्त्वादिति लुप्तमध्यमपदो ऽयं बहुव्रीहिः । नन्वात्मसृष्टावुक्तदोषपरिहारायान्तःकरणानि स्रष्टव्यानि* तेषु चायमेव जीवो ऽभिव्यक्तः सन्नधिष्ठाता भवतु तत्राह **न चान्तःकरणान्तरमिति** । **औत्पत्तिकेन** अनादिसंबन्धवतेत्यर्थः । **अवरुद्धो** ऽवच्छेदितः । ननु व्यवहितदेशान्यपि दारुयन्त्राणि यथा मायाव्यधितिष्ठति एवं जीवो ऽपि देहान्तराणि इत्याशङ्क्य तथा सति तेषु भोगासिद्धेर्भावे जाग्रद्वदित्युक्तिविरोध इत्यभिप्रेत्याह **तस्माद्यथेति** । दारुयन्त्रसमत्वं योगिसृष्टशरीरेषु व्यावर्तयति **शरीरत्वमिति** । यदवच्छिन्नात्मनि भोगः तदिन्द्रियग्राह्यमन्त्यावयवि भोगायतनमेवंविधस्य भोगा-
११ । २१ धिष्ठानतां विना शरीरत्वं न स्यात्तथाविधे एव शरीरत्वप्रसिद्धेरित्यर्थः । तर्हि शरीरत्वमेव योगिनिर्मितेषु कुतस्तत्राह **स त्रिधेति** । स एकधा भवति त्रिधा भवतीत्यादिकमात्मनो बहु†भवनं शरीरभेदोपाधिकमन्यादृशस्य तस्यासंभवादित्यर्थः । नन्वेकान्तःकरणमात्रावच्छिन्नस्यात्मनो नाना-

* अन्तःकरणान्तराणि सृजन्त्वामिति २ पु॰ पा॰ । † बहुशब्दो नास्ति २ पु॰ ।

देशवत्सु देहेषु अधिष्ठातृत्वानुपपत्तिहता तथाह युक्तं चेति । सगुणचिदात्मन: विद्यासामर्थ्याद्व्याप्तिरपि संभवतीत्यर्थ: । स त्रिधेति शरीरत्वमित्येतद्व्याचष्टे स त्रिधा भवतीति । अदेहरूपे भूतभेदे श्रुतिर्नोपकल्पतइत्यन्वय: । शरीरत्वं न जान्वित्येतद्व्याचष्टे भोगाधिष्ठानत्वं चेति । १।३।१।३ शरीरत्वेन यत्प्रमितं भोगाधिष्ठानत्वं तदभोगाधिष्ठानत्वाभ्युपगमे यन्त्रेष्विव न युज्यतइत्यर्थ: । ननु शरीरत्वान्न भोगाधिष्ठानत्वं सिध्यति अधिष्ठितत्वमात्रेण शरीरत्वोपपत्तेरित्यत आह न वा चेतनाधिष्ठितानीति । अनेनात्मनाधिष्ठितानि अधिष्ठितमात्राणि न देहपदे वर्त्तन्ते दारुयन्त्रेष्वदर्शनादित्यर्थ: । अनधिष्ठितानीति पाठ: सुगम: । युक्तं च तद्विभाविति श्लोकभागं व्याकरोति न च सर्वगतस्येति । नैजादन्त:करणाद् बहिरपि योगप्रभावाद्व्याप्तिसंभवादन्त:करणान्तरेषु सृष्टेष्वस्यात्मनो ऽभिव्यक्ति: संभवेत्तद्वशाच्च शरीरान्तरेष्वपि भोगसंभव इत्यर्थ: । एकपदे एकपदनिक्षेपकाले युगपदित्यर्थ: । एकस्मात्प्रदीपादुत्पन्नानामपि प्रदीपानां प्रतिपत्तिभेदाद् विदुषश्च सर्वशरीरेष्वैक्यान्निदर्शनानुपपत्तिमाशङ्क्याह प्रदीपवदिति त्विति । यस्माद्दीपात्प्रवर्तिता इतरा: प्रदीपव्यक्तय: तस्यैक्यं सादृश्यादुपचर्यते न वर्तिवर्तिनीनां प्रदीपव्यक्तीनामैक्यम् इत्यनुषङ्ग: । तत्र हेतु: भेदादिति । भेदप्रतीतेरित्यर्थ: । एकमनोऽनुवर्तित्वं शरीरान्तराणामयुक्तं स्वकीयमनोनुवर्तित्वादतो व्याचष्टे एकाभिप्रायेति । यो मुक्त: स ब्रह्मसंपन्न इत्याद्युच्यते तस्य न शरीरित्वसंभव: श्रुतिविरोधादित्येवंप्रकारेणोक्तमर्थमाक्षिपतीत्यर्थ: । सलिलशब्दस्य नपुंसकत्वात्पुंल्लिङ्गत्वानुपपत्तिमाशङ्क्य व्याचष्टे सलिलमिवेत्यादिना । उपमानवाचिन: शब्दाद् आचारे ऽर्थे गम्यमाने सर्वप्रातिपदिकेभ्य इत्येके इति वक्तव्येन क्विपि कृते नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणिन्यच इति सूत्रेणाच्प्रत्यये च कृते सलिल इति रूपम् । सलिलमिवाचरति तत्तुल्यो वर्ततइत्यर्थ: । सगुणविद्याफलावस्थायां मुक्तित्वाभिधानं मुक्त्यवस्थाप्रत्यासत्तिकृतमित्यर्थ: * ॥

जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च ॥ १७ ॥ १६२।७

* अत्र षष्ठं प्रदीपाधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्रे २-प्रदीपवदावेशस्तथा हि दर्शयति १५ स्वाप्ययसंपत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हि १६ ॥

मनःशरीरसर्गादावैश्वर्यं यदुपासितुः* ।
जगत्सर्गे तदुत्सृष्टमिह मानादपोद्यते ॥

१६२ । ९ इति संगतिमभिसंदधानः पूर्वपक्षमाह **स्वाराज्येति** । नन्वीश्वरदत्तसिद्धेरुपासकस्य कथं स्वकार्ये निरङ्कुशत्वमाशङ्क्यते ऽत आह **ईश्वराधीनेति** । सिद्ध्युत्पत्तिरस्येश्वराधीना सिद्धिकार्ये त्वनपेक्षेत्यर्थः । अत्र जगज्जन्मादावित्यर्थः **अस्मै** उपासकाय । **बलिं** पूजाम् । **स्वभाव इति** । स्वकार्यजनकत्वं स्वभावः । **मृत्पिण्डेत्यादि** भाट्टं वार्त्तिकम् । ननूदकाहरणादि घटादेः कारणानपेक्षं भवतु ऐश्वर्यं तूपजीव्यादुपजीवकस्य न्यूनमिति विशेषव्याप्तिमाशङ्क्य व्यभिचारयति **न च विदुषामित्यादिना** । ननु विद्या उपजीव्यसमा उपजीवकस्य भवतु न तु नियन्तृकत्वाद्यैश्वर्यमित्याशङ्क्याह **दृष्टसामन्ताश्चेति** । समप्राधान्यं हि विशेषानिर्णये भवति अस्ति त्वपेश्वरस्य साधकेभ्यो विशेषनिर्णयहेतुरित्याह **नित्यत्वादिति** । विदुषां स्वकार्ये परमेश्वराधीनता कुतः परमेश्वरस्य जगत्कर्तृत्वाद्यैश्वर्यस्य नित्यत्वादत एवानपेक्षत्वात्तत्सापेक्षाणां तु जीवानां जगत्स्रष्टृत्वादेरीश्वरप्राप्त्यन्यथानुपपत्त्या कल्प्यत्वात् कल्प्याच्च क्लृप्तस्य बलीयस्त्वादित्यर्थः । ईश्वरस्यैव चात्मन आकाशः संभूत इत्यादौ जगत्स्रष्टृत्वश्रुतेस्ततेनो ऽसृजतेत्यादौ च जगत्सर्गे सदेव सोम्येदमग्रइत्यादिना तस्यैव प्रक्रमादीश्वराधीनत्वाभ्युपगमे एवैकमत्यलाभाच्चेत्यर्थः । नित्यत्वादित्येतद् व्याचष्टे **जगत्सर्गलक्षणं हीति** । अनपेक्षत्वादित्येतद्व्याकरोति **तस्यैवेति** । श्रुतेरित्येतद्विभजते **न च जगत्स्रष्टृत्वमिति** । तत्प्रक्रमादित्यस्य विवरणं **तमेव प्रकृत्येति** । ऐकमत्याच्चेत्यस्य व्याख्या **अपि चेत्यादि** । सिसृक्षासंजिहीर्षयोः सत्योरपि यदि सृष्टिसमये संहारो न स्यात् तर्हि न वा सृष्टिसंहारौ द्वावपि स्यातामुभयोः स्रष्टृसंहर्त्रोरीश्वरत्वाप्रतिघातादित्यर्थः ।

१६३ । २० स्वपक्षे जगत्सर्गोपपत्तिमाह **एकस्य त्वित्यादिना** । **गृह्यमाणविशेषतयासमत्वादिति** । असमत्वादिति च्छेदः । **उक्तान्न्यायादिति** । नित्यत्वादित्यादेरित्यर्थः । एतावानस्य महिमेत्यादिरस्य महिमा विभूतिर्न तु स्वरूपमित्यर्थः ।

---

* उपासितुर्मित इ पु. पा. ।

विकारावर्तीति दर्शयतश्चेति सूत्रद्वयस्याभिप्रायमाह एतदुक्तमिति । ७६४ । १५ सगुणे ब्रह्मणि स्थितानामपि गुणानां सत्यकामत्वादीनां निरवग्रहत्वं सर्वगोचरत्वमुपासकेन प्राप्यतइत्यर्थे दृष्टान्त उक्तः । यथा सगुणे ब्रह्मणि स्थितमपि विकारावर्तित्वाद् न प्राप्यतइति तत् *प्रपञ्चयति तत्त्वोपासनास्विति । पुरुषशब्देन पूर्णं निर्गुणं तत्त्वमुच्यते तत्त्वोपासनासु हि तत्त्वमसीत्यादिषूपासकस्य पुरुषक्रतुत्वं निर्गुणचिन्तकत्वमित्यर्थः । ननु सगुणोपास्तिषु तर्हि किमित्युपासकस्य गुणगतं निरङ्कुशत्वमुपास्यं न भवति तत्राह उपासकस्य तदक्रतुत्वं चेति । न हि निरवग्रहसत्यकामत्वादिगुणकमीश्वरमुपासीतेति श्रुतिरस्ति सा हि सत्यकामत्वादिगुणकमुपासीतेत्येवंरूपेत्यर्थः । यदि तु विध्यभिप्रायमुपेक्ष्याप्युपासीत† तत्राह स्वातन्त्र्येति । द्विधा कार्यकारणरूपा ।

तं ब्रह्मलोकगतमुपासकं हिरण्यगर्भ आह आपो वै खल्वमृतमय्यो मया मीयन्ते दृश्यन्ते भुज्यन्तइत्यर्थः । तवाप्यसौ अमृतरूपोदकलक्षणो लोको भोग्य इत्यर्थः‡ ॥

श्रोतॄणामुत्साहजननाय परमपुरुषार्थप्राप्त्युपायतां गलितकलङ्कतां च स्वकृतेरादर्शयन् सकलशास्त्रार्थं संकलयति भङ्क्त्वेति । येन ग्रन्थसंदर्भेण ७६६ । ३ वाद्यसुरेन्द्रसमूहं युक्तिनिशितखड्गधाराभिर्भङ्क्त्वा नयमथा श्रुतिलिङ्गादिन्यायरूपमन्था: तेन विलोलितादाम्नायदुग्धपयोनिधेरुद्धृतमखिलाऽविद्यापधानातिगं ब्रह्मामृतं श्रोतृभिः प्राप्यते सो ऽयं परिभाव्यतामित्यन्वयः । अपि च व्याख्यानग्रन्थकर्तुः व्याख्येयग्रन्थकारस्य च गौरवादपि तात्पर्येण प्रवर्तितव्यमित्याह सोयमिति । शाङ्करभाष्यं व्याख्येयं ज्ञानो विषयो यस्य सो ऽयं वाचस्पतेर्मम ग्रन्थसन्दर्भो हे सुमतयो युष्माभिः श्रवणव्याख्यानादिभिः सादरं परिभाव्यताम् । मा चैवं मन्यध्वं गतावप्यस्मदादितुल्यौ विद्वांसौ

---

* तं प्रपञ्चयतीति २ पु० पा० ।   † उपास्यतेति २ पु० पा ।

‡ अत्र सप्तमं जगद्व्यापाराधिकरणं पूर्णम् । तत्र सूत्राणि ६—जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसंनिहितत्वाच्च १७ प्रत्यक्षेणोपदेशादिति चेन्नाधिकारिकमण्डलस्योक्तेः १८ विकारावर्ति च तथा हि स्थितिमाह १९ दर्शयतश्चैवं प्रत्यक्षानुमाने २० भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च २१ अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् २२ ॥

क्रिमेतत्कृतिभ्यां करिष्याम इति यतः **स्वार्थेषु को मत्सरः** विशुद्ध-संप्रदायविमलधियौ न तादृश्यौ युष्माकं यादृश्यावावयोरित्यर्थः । अत्र च भङ्क्त्वेत्यादिरविरोधाध्यायस्य संक्षेप आम्नायपयोनिधेर्नयमथेति समन्वयाध्यायस्य अविद्योपधानातिगमित्यविद्यावृत्तिवर्णनेन तद्धेतुविद्यास्तवनात्* तृतीयाध्यायस्य अविद्यानिवृत्त्या चतुर्थस्य ब्रह्मामृतमिति चतुर्थाध्यायस्यैवार्थ-संक्षेप इति ॥ १ ॥

न केवलं ग्रन्थव्याख्यामात्रमत्र कृतम् अपि तु तत्र तत्र बौद्धादिविरुद्धराद्धान्तभङ्गं स्वातन्त्र्येण नयमरीचिभिः कुर्वता जगतामबोधोऽपनिन्ये ब्रह्मबोधश्च स्थिरीचक्रे इत्याह **अज्ञानेति** । नीतिरेव नौस्तस्याः कर्णधारो नेता । **अपूरि** पूरितः ॥ २ ॥

यावन्तस्ते कृता ग्रन्थास्तन्निर्माणजं पुण्यं फलमीश्वरे समर्पयन् स्वस्य साक्षात्कृतब्रह्मतया फलेऽप्यसङ्गं गमयति **यन्न्यायेति** । **न्यायकणिका** विधिविवेकटीका । **तत्त्वसमीक्षा** ब्रह्मसिद्धिव्याख्या । **तत्त्वबिन्दु**र्भाट्टमताश्रयं स्वकृतं प्रकरणम् । **न्यायस्य निबन्धो** न्यायवार्तिकतात्पर्यटीका । **तत्त्वकौमुदी** सांख्यनिबन्धः । **योगनिबन्धनं** पातञ्जलभाष्यटीका तत्त्व-शारदी । **वेदान्तानां** सर्वोपनिषदां **निबन्धन**मियमेव **भामती** । एतैर्निबन्धनैः यन्महापुण्यमहं समचैषं संचितवानस्मि तस्य फलं **पुष्कलं** यत्तत्परमेश्वरे **मया समर्पितम्** । अथ समर्पणसमनन्तरमनेनोपहारेण **परमेश्वरः प्रीयता**मित्यर्थः ॥ ३ । ४ ॥

कार्तस्वरं सुवर्णं तस्यासारोऽनवरतवर्षणं तेन सुपूरितोऽर्थः काङ्क्षितो यस्य सार्थस्य जनसमूहस्य स तथेत्येको बहुव्रीहिः । तथाविधः सार्थो यस्य प्रकृतत्वेन वर्तते स नृगस्तथेत्यपरः । **नृग** इति राज्ञ आख्या ॥ ५ । ६ ॥

स्वज्योतिःसुखसदभेदमात्मभूतं
यन्मायाविरचितविश्वदृश्यनीडम् ।
तद् ब्रह्म प्रणतभवान्धकारभानुं
वन्देहं हरिहरविग्रहं दधानम् ॥ १ ॥

---

* सूचनादिति ३ पु॰ पा॰ ।

अमृतममृतैरप्यायासादतीव सुदुर्लभं
प्रवरगुणवच्छिष्यैर्यच्च स्थितं सुखमाप्यत ।
अजनि कमला यस्माद्विद्यावपुर्निखिलार्तिहा
गुरुमनुभवानन्दं तं नौम्यपारकृपाम्बुधिम् ॥ २ ॥

आकल्पं कल्पवृक्षादमुत उदितसन्न्यायपुष्पैः प्रफुल्लैः
सत्पक्षा*रूढविद्वद्भ्रमरमुखरितैर्बोधसद्भूरिगन्धैः ।
श्रोतृश्रेणीविदोषश्रवणपुटगतैर्हृत्सरोजाधिवासः
श्रीकान्तोऽभ्यर्च्यतां स प्रकटयतु तनुं सच्चिदानन्दरूपाम् ॥ ३ ॥

क्व मामकं क्लेशवशानुगामि चेतः क्व वाचस्पतिसूक्तयोऽमूः ।
क्व शङ्कराचार्यवचः क्व चेदं वैयासिकं सूत्रमगाधभावम् ॥ ४ ॥

गुरुक्षमाभर्तृविनिर्गतानां सरस्वतीनां श्रुतिसिन्धुसङ्गे ।
विगाह्य सञ्चेतुमनन्तपुण्यं परं मयाऽकारि निबन्ध एषः ॥ ५ ॥

शास्त्राम्बुधेः पारगता द्विजेन्द्रा यद्रत्नचामीकरवारिराशेः ।
ज्ञातुं न पारं प्रभवन्ति तस्मिन् कृष्णक्षितीशे भुवनैकवीरे ॥ ६ ॥

भ्रात्रा महादेवनृपेण साकं पाति क्षितिं प्रागिव धर्मसूनौ ।
कृतो मयाऽयं प्रवरः प्रबन्धः प्रगल्भवाचस्पतिभावभेदी ॥ ७ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमदनुभवानन्दपूज्यपादशि-
ष्यभगवदमलानन्दस्य व्यासाश्रमापरनामधेयस्य कृतौ
वेदान्तकल्पतरौ चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

	अत्र पादे	आदितः
अधिकरणानि	७	१९२
सूत्राणि	२२	५५५

समाप्तश्चायं फलाख्यश्चतुर्थोऽध्यायः ।

समाप्तश्चायं ग्रन्थः ॥

शुभम् ।

---

* प्रफुल्लैस्सत्पक्षेति १ पु· पा· ।

अक्षरक्रमेण वेदान्ताधिकरणसूची ।

सूचीपत्रम् ।

स॰

ह॰

वेदान्तसूत्रपाठो ऽक्षरक्रमानुसारी।

अं.	अ	पा	सू	अधि
अंशतत्त्वादिति चेन्नेशादिकारिणां प्रतीतेः	३	१	५	१
* अंशो नानाव्यपदेशादन्यथा चापि दाशकितवादित्वमधीयतएके ...	२	३	४३	१०
अ.				
अकरणत्वाच्च न दोषस्तथा हि दर्शयति ...	२	४	११	५
* अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्भावाभ्यामौपसदवत्तदुक्तम् ...	३	३	३३	२०
* अक्षरमम्बरान्तधृतेः ...	१	३	१०	३
* अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात्	४	१	१६	१२
अग्न्यादिगतिश्रुतेरिति चेन्न भाक्तत्वात्	३	१	४	१
* अङ्गावबद्धास्तु[१] न शाखासु हि प्रतिवेदम्	३	३	५५	३१
अङ्गित्वाऽनुपपत्तेश्च ...	२	२	८	१
* अङ्गेषु यथाश्रयभावः ...	३	३	६१	३६
अचलत्वं चापेक्ष्य ...	४	१	९	६
* अणवश्च	२	४	०	३
* अणुश्च	२	४	१३	६
अत एव च नित्यत्वम् ...	१	३	२९	९
अत एव च सर्वाण्यनु ...	४	२	२	१
* अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा ...	३	४	२५	५
अत एव चानन्याधिपतिः ...	४	४	९	४

* अत्र सपुष्पचिन्हानि स्थूलतरैर्मुद्रितानि तत्तदधिकरणप्रधानसूत्राणि तद्भिन्नान्यङ्कितानि च गुणसूत्राणीति बोध्यम्।

१ अङ्गावबद्धास्त्विति एशियाटिक्-सोसाइटी-कलकत्ता-मुद्रितभामतीपुस्तकपाठः। उपरितनस्तु तन्मुद्रितभाष्यपुस्तकस्थः।

---

१ अपि होति मु॰ भा॰ पु॰ पाठः

ऊ.

ए.

प.

१ भूतेभ्यस्तः श्रुतेरिति पाठान्तरम् ।

१ एव चेति भामती पु० पा० ।
२ संपाद्येति भाष्य पु० पा० ।

१ स्वाभाव्यापत्तिरिति पाठान्तरम्।

इति वर्णक्रमानुसारी वेदान्तसूत्रपाठः ।

वेदान्तसूत्रपाठे

तत्तदध्यायपादसूत्रसंख्या ।

अध्याये ।	१ पादे ।	२ पादे ।	३ पादे ।	४ पादे ।	अध्याये संकलितानि ।
प्रथमे	३१	३२	४३	२८	१३४
द्वितीये	३७	४५	५३	२२	१५७
तृतीये	२७	४१	६६	५२	१८६
चतुर्थे	१९	२१	१६	२२	७८
अध्यायचतुष्के संकलितानि सूत्राणि					५५५

तत्तदध्यायपादाधिकरणसंख्या ।

अध्याये ।	१ पादे ।	२ पादे ।	३ पादे ।	४ पादे ।	अध्याये संकलितानि ।
प्रथमे	११	७	१४	८	४०
द्वितीये	१३	८	१७	९	४७
तृतीये	६	८	३६	१७	६७
चतुर्थे	१४	११	६	७	३८
अध्यायचतुष्के संकलितानि अधिकरणानि					१९२

अध्यायचतुष्के	अधिकरण	प्रधानसूत्राणि ..	१९२
,,	,,	गौणसूत्राणि	३६३
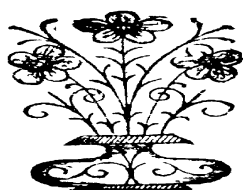
वेदान्तसूत्रेषु निर्दिष्टा ऋषयः तन्नामघटित- सूत्राणि तत्सङ्ख्या च ।

---

१ आत्रेयः (१)

	अ॰	पा॰	सू॰
१ स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ...	३	४	४४

२ आश्मरथ्यः (१)

	अ॰	पा॰	सू॰
१ प्रतिज्ञा सिद्धेर्लिङ्गमित्याश्मरथ्यः ...	१	४	२०

३ औडुलोमिः (३)

	अ॰	पा॰	सू॰
१ आर्त्विज्यमित्यौडुलोमिस्तस्मै हि परिक्रीयते ...	३	४	४५
२ उत्क्रमिष्यत एवंभावादित्यौडुलोमिः ...	१	४	२१
३ चिति तन्मात्रेण तदात्मकत्वादित्यौडुलोमिः	४	४	६

४ कार्ष्णाजिनिः (१)

	अ॰	पा॰	सू॰
१ चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कार्ष्णाजिनिः	३	१	९

५ काशकृत्स्नः (१)

	अ॰	पा॰	सू॰
१ अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः ...	१	४	२२

६ जैमिनिः (१०)

	अ॰	पा॰	सू॰
१ अन्यार्थं तु जैमिनिः प्रश्नव्याख्यानाभ्यामपि चैवमेके	१	४	१८
२ तद्भूतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमात्तद्रूपाभावेभ्यः	३	४	४०
३ धर्मं जैमिनिरत एव	३	२	४०
४ परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् ...	४	३	१२
५ परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि ...	३	४	१८
६ ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः ...	४	४	५
७ मध्वादिष्वसंभवादनधिकारं जैमिनिः ...	१	३	३१
८ शेषत्वात्पुरुषार्थवादो यथाऽन्येष्विति जैमिनिः	३	४	२
९ संपत्तेरिति जैमिनिस्तथा हि दर्शयति...	१	२	३१
१० साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः	१	२	२८

इति ।